

Giới thiệu Hoàng Hậu Không Ngai

Truyện Hoàng Hậu Không Ngai là một truyện khá hấp dẫn và lý thú, truyện nằm trong chuỗi truyện mới được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online. Đọc truyện hẳn bạn đọc sẽ cảm thấy thú vị trước những tình tiết trong câu chuyện, vẫn là truyện xuyên không, câu chuyện vượt không gian và thời gian nhưng điểm khác biệt chính là tính cách của mỗi nhân vật, thú vị, đặc trưng riêng; đọc truyện bạn mới thấy hết được những nét thú vị này.

Truyện được tác giả viết lại theo tiểu thuyết “Bộ bộ kinh tâm” của tác giả Đồng Hoa; tuy rất hâm mộ tiểu thuyết nhưng ở đây tác giả lại hướng nhân vật Nhượng Hy dưới một thân phận khác, một cái tên khác, một tính cách khác, các nhân vật còn lại được giữ nguyên.

Lưu Thi Thi vai Chân Đông Triều/ Nữ Hồ Lộc Liên Nhi là cô gái lớn lên từ cô nhi viện, vì xa cách tình thương lâu ngày nên tính tình khô khan, lạnh lùng, đáng sợ. Lớn lên cô làm cho một công ty thám tử ở Bắc Kinh và trở nên nổi tiếng, sếp ngai, bạn nể, bọn sống trong thế giới ngầm sợ. Sau khi hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ điều tra một vụ án liên quan đến tham nhũng, cô đổi tên thành Chân Đông Triều. Không hiểu cái tên có quyết định số phận con người không mà chỉ sau một ngày cô lấy tên Chân Đông Triều, đuổi theo một bọn trộm đồ cô từ viện bảo tàng thời Thanh, cô bị kéo về thời Thanh.

Nữ Hồ Lộc Liên Nhi (12 tuổi) là con gái của đại thần trong triều nhà Thanh thời Khang Hy. Tuy nhỏ nhưng đã có nét xinh đẹp, được cha mẹ yêu thương. Có điều cô bé không được ở với cha mẹ lâu, năm 13 tuổi cô bé được tứ hôn với Từ a ca. Cô có tính tình trái ngược với Đông Triều : ngoan hiền, dịu dàng, mau nước mắt.

Câu chuyện này sinh với nhiều tình huống hài hước có, buồn có, vui vẻ cũng có đủ, đọc truyện bạn sẽ cùng cười đôi lúc lại có chút xót thương cho nhân vật chính của chúng ta, đâu hẳn là xuyên khoogn thì dễ, việc gì cũng khó cả, quan trọng là mình sẽ nỗ lực đến đâu thôi, mời bạn cũng thương thức truyện xuyên không đặc sắc này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Chuông điện thoại di động reo liên tục, thật khó khi vừa nghe lời khai của nạn nhân được thu âm lại qua máy ghi âm, vừa vẽ lại hiện trường vụ án lại tiếp tục nhận điện thoại, Chân Đông Triều do quá căng thẳng nên quất vào máy :

-Cái gì ?

Nghe qua như là sếp, Chân Đông Triều nhỏ giọng lại, thảng lảng vừa rồi không đủ xoay sở cho việc điều tra lần này. Cô tạm gác lại vụ án đang điều tra, để cái tay còn lại viết nhiệm vụ mới. Cô lâm bầm :

-Dạ, em biết rồi. Là một vụ trộm ạ ? Em đã báo sếp canh chừng mà không nghe. – Người trong điện thoại có quát cô hay sao mà cô cự lại. – Chứ còn gì nữa ? Đã báo sếp là em thấy cặp mắt hấn thêm thường rồi còn gì! Biết rồi ! Cúp máy đây !

Đông Triều bấm nút tắt. Cô lại có thêm vụ án mới. Cô xem sơ lược rồi lưu vào hồ sơ.

-Địa điểm là Viện bảo tàng, kẻ trộm là gã râu mốc hôm bữa, mất trộm miếng ngọc bội thời Ung Chính. Rồi! Ôi, trộm với đạo, biết chọn thời mà trộm báu vật đấy thời nay ở tù sơ sơ chứ ngày xưa là chém đầu rồi.

Cô vẽ miếng ngọc bội bị mất trên giấy. Cô đã thấy nó một lần, nó làm bằng ngọc thạch, chạm hình hoa sen, giữa khắc hình rồng. Nhưng đó có phải là lần đầu tiên không nhỉ.

Cuồng phong đang gào thét. Gió như cái vòi rồng quán lấy người tên đạo sĩ mặc đạo bào màu trắng. Gã ta cắn răng, chịu đựng cơn lạnh mà bất ẩn. Thanh gươm gỗ đặt trước mặt gã ta rung lên bần bật, tám thanh đao gã ta mang sau lưng cũng không muốn chịu nằm yên trong bao. Trên trời, một con rồng vền mây đen bay xuống thế gian. Hào quang ngũ sắc nó mang trên người rực rỡ vô cùng, chỉ tiếc là chưa tỏa ra bốn phương. Gã đạo sĩ thôi niệm chú mà bắt lấy thanh kiếm gỗ, tám thanh đao gã mang sau lưng bắn ra, mũi đao xé gió, đâm đâm cắm vào tám chỗ mềm trên người con rồng. Con rồng bình thân như không, nó quất đuôi một cái, tám bị bắn ngược trở lại người tên đạo sĩ. Tên đạo sĩ hoảng hồn, né tránh liên tục, dù hấn có nhanh nhẹn, cũng bị một mũi đao cửa ngay tay. Hấn tức giận, hóa thành người khổng lồ, lớn hơn con rồng gấp hai lần. Con rồng chạy trốn, gã đuổi theo. Đến một vách núi, tưởng như đường cùng, gã đạo sĩ nghĩ mình thắng chắc nên vung kiếm lên kết thúc. Không ngờ từ trên đỉnh núi có một đóa hoa sen bay xuống, mở rộng cánh ra, ôm trọn lấy con rồng. Con rồng hóa thành viên ngọc, chui vào lòng đóa hoa sen. Cũng từ trên đỉnh núi, có một con rồng lớn gấp ba con rồng kia, lao xuống, xé xác tên đạo sĩ. Máu gã tanh lợm, tên đạo sĩ tức giận, thét lên một tiếng vang dội trời đất.

-Vậy là sao ?

Tiếng thét trong giấc mơ cộng với tiếng gà gáy sáng đánh thức thiền sư Huệ Đạt. Ngoài cửa, chú tiểu lo về việc sửa soạn lễ vào ngày rằm lễ phép nói :

-Bạch sư phụ, mọi chuyện đã xong.

Thiền sư Huệ Đạt cho chú tiểu ra ngoài, để mình tự ra sau. Vị thiền sư khoác thêm chiếc cà sa, đội mũ phượng trưng, cầm thiền trưng ra ngoài tiếp khách. Vốn dĩ thiền sư đã dậy từ sớm tụng kinh nhưng trong khoảnh khắc lại ngủ thiếp đi và mơ thấy giấc mơ lạ ban này. Đã lâu rồi ngài chưa thấy giấc mơ lạ như vậy, từ khi xuất hiện giấc mơ một con rồng đơn thân độc mã đấu với ba con giao long để giành tú cầu vàng chạm hình rồng.

Ngày rằm lao xao tiếng cười nói của các tín đồ lên chùa làm lễ. Thiền sư nép mình thi lễ với khách. Ông không giống với các trụ trì khác, phân biệt giàu nghèo, với ai ông cũng chào hết, lễ nào ông cũng nhận. Lòng ông rất mừng, hy vọng con người luôn hướng thiện, bài ác, tạo phúc cho người khác.

- Trụ trì vẫn như ngày nào nhỉ ?

Huệ Đạt mỉm cười hiền từ với vị khách quý của chùa. Người khác thường đến viếng Phật khi phạm lỗi hay cầu nguyện điều gì đó nhưng vị khách này cùng em trai không hề vì phạm lỗi mà đến viếng Phật, vào trong điện cũng không cầu nguyện cho ai cả. Huệ Đạt từng hỏi vì sao, chàng ta trả lời rằng chàng đến đây để tịnh tâm chứ không nhờ Phật giúp mình vụ lợi. Điều đó đã để lại ấn tượng cho thiền sư, ngài thử quan sát chàng ta, ẩn sau tấm áo sòn vai, muốn bạc màu là con người có nét quyền quý, ẩn sau khuôn mặt lạnh băng là trái tim nhiệt huyết. Thiền sư cũng để ý thấy người em trai kia cũng là một nam tử đầu đội trời chân đạp đất. Ngài đem lòng kính trọng, tin chắc rằng hai người sẽ mang lại điều kỳ diệu cho Đại Thanh.

-Tứ gia, Thập tam gia đã đến. – Huệ Đạt thi lễ với hai vị khách quý. – Bên trong đã chuẩn bị sẵn trà nước, mời hai vị vào.

-Không, hôm nay ta chỉ ghé thăm. Công chuyện bận không nán lại lâu. – Vị Tứ gia nói.

-Có chuyện gì vậy ạ ?

Vị Thập tam gia cười hi hi, nói :

-Huỳnh ấy sắp thành hôn nên cần đi sắm sửa vài thứ.

-Ồ. – Huệ Đạt có vẻ thích thú. – Ngài lại nạp thiếp à ? Chắc đó là trang tuyệt sắc.

Tứ gia thờ dài :

-Chỉ mới có 12 tuổi. Là lệnh của cha mẹ nên không cưỡng được.

-Tứ gia yên tâm, nếu đã có duyên, thì gần nhau cũng sẽ có duyên. – Huệ Đạt nói. – Bàn tặng nghĩ tiểu thư ấy sẽ không hề hối hận khi về làm dâu nhà ngài.

Tứ gia không nói gì. Thập tam gia bèn nói :

-Thôi, chúng ta đi đây. Tứ ca đòi mua khăn tay với vài món đồ chơi cho tân nương.

-Vâng, ngày sau gặp lại. – Thiền sư Huệ Đạt cúi mình tiễn khách.

Tứ gia trước khi đi, đưa cho thiền sư một bó hương, nói :

-Mùi nó rất dễ chịu.

Huệ Đạt cảm tạ, nhận lấy. Chợt, thiền sư ta giật mình. Nhưng do đang cúi đầu nên hai vị khách quý không thấy vẻ mặt bất ngờ của Huệ Đạt. Cả hai vái chào rồi quay đi. Huệ Đạt trông bóng Tứ gia, lâm bầm :

-Lẽ nào... con rồng trong giấc mơ của ta có một vết sẹo mờ do bị kiếm chém trúng ở chân trước.

Bàn tay của Tứ gia kia có một vết trắng như là sẹo.

Xảo Tuệ quý bệt xuống đất, dập đầu liên tục. Tay con bé níu lấy vạt áo màu đen tựa thể đang bám lấy một chiếc bè trong trận lũ quét. Nếu đó thật là trận lũ, bàn tay người đàn ông gắng sức đẩy nó ra, giật lấy vạt áo của mình là những dòng nước chảy xiết cộng với cơn mưa lạnh cắt da cắt thịt. Xảo Tuệ kiên quyết không buông tay. Người đàn ông càng đẩy, nó càng trĩ xuống, van nài :

-Tiểu nữ van xin lão gia ! Lão gia đừng cho tiểu thư xuất giá ! Ba ngày nay tiểu thư ở trong phòng khóc suốt, ăn uống chẳng được bao nhiêu. Tiểu nữ van xin lão gia ! Tiểu thư mới có 12 tuổi, xin hoãn lại đến 15 hãy cho người xuất giá.

Nữ Hồ Lộc đại nhân dùng chân đá con bé ngã lăn quay. Ông ta hừ một tiếng, trở vào mặt của Xảo Tuệ mà mắng :

-Đồ hỗn xược ! Gia quy ta nghiêm dạy bấy lâu nay lại bị bỏ bễ.

Nhị phụ nhân của ông nói với Xảo Tuệ nhẹ nhàng hơn :

-Xảo Tuệ, người thương tiểu thư thì cũng xin thương cho gia đình ta. Nếu kháng chỉ tứ hôn, tội chết chẳng chạy đâu được.

Xảo Tuệ đầm đìa nước mắt, nấc lên :

-Nhưng... nhưng... tiểu thư...

Nữ Hồ Lộc đại nhân cắt ngang lời Xảo Tuệ :

-Tiểu thư phải quen với điều này. 12 tuổi cũng là lớn rồi, sao cứ cố chấp thế chứ ?

Nhị phu nhân nói :

-Người về đi.

Xảo Tuệ không còn cách nào khác, đành lê bước từ sảnh đường về phòng tiểu thư. Tiểu thư của con bé đóng chặt cửa, không cho ai vào. Xảo Tuệ đứng ở ngoài nói vọng vào :

-Tiểu thư, lão gia nói không thể từ hôn.

-Biết rồi. Ta đã nói rồi mà em không nghe. Mau đi tìm thuốc cho vết thương đi. Ta muốn ở một mình.

-Dạ.

Xảo Tuệ ngó qua khe cửa, tiểu thư vẫn nằm úp mặt xuống gối. Chắc là nàng vẫn còn đang khóc. Xảo Tuệ mặc kệ vết thương của mình, đứng yên trước cửa chờ lệnh chủ nhân nếu chủ nhân có gì sai bảo. Xảo Tuệ cho là mình có tội, chỉ có cách này mới đoái công chuộc tội được dù chẳng chuộc tội được bao nhiêu.

Nữ Hồ Lộc Liên Nhi, năm 12 tuổi được Thánh thượng ban chỉ tứ hôn cùng Tử A ca Dận Chân. Tin này cứ như ba hồi trống rền trời cho một cô bé mới ở tuổi ăn, tuổi chơi. Bất nàng xuất giá, đồng nghĩa với việc xa cha mẹ. Trong khi đó, nàng chưa hề có bất cứ ý niệm nào về tình yêu nam nữ, về đạo vợ chồng. Ngày biết tin mình phải xuất giá, nàng đã khóc nhiều đến nỗi ngất đi. Đến giờ cũng chẳng người ngoại được là bao.

-Tiểu thư ! – Xảo Tuệ đột nhiên reo lên.

-Gì ? – Liên Nhi uể oải rời giường.

-Ra xem này !

Liên Nhi mở cửa ra. Xảo Tuệ đưa cho nàng một chiếc hộp gỗ. Liên Nhi nhận lấy hỏi cái gì. Xảo Tuệ húng chí lên, vỗ tay bốp bốp. Liên Nhi hiền từ ký đầu con bé, hỏi lại lần nữa. Xảo Tuệ nói :

-Quà Tứ gia tặng đấy ạ ?

Liên Nhi vuốt mặt hộp, thờ nhẹ :

-Ta cắt nó vậy.

Xảo Tuệ phụng phịu :

-Tiểu thư...

Liên Nhi không chịu nổi hai cái má căng phồng của Xảo Tuệ. Nàng mở chiếc hộp gỗ ra xem. Bên trong là một chiếc trống đồ chơi. Thành trống, cán cầm làm bằng gỗ, quét sơn đỏ, mặt trống làm bằng da ếch. Liên Nhi nhẹ nhàng cầm chiếc trống lên lắc. Trống vang lên “tung, tung” rất vui tai. Liên Nhi không nhận ra mình đang nhếch nhếch môi lên. Xảo Tuệ nhận ra :

-Tiểu thư cười rồi kìa !

Liên Nhi sờ mặt mình. Da nàng đã căng lên, môi cũng không muốn bậm lại nữa. Chiếc trống là một liều thuốc tiên. Xảo Tuệ mừng rỡ, chạy vụt ra sảnh đường, la to lên :

-Lão gia ! Tiểu thư cười rồi !

Liên Nhi lắc chiếc trống. Coi bộ ngoài tiếng trống, nàng còn nghe loáng thoáng tiếng cười nhạo, chê nàng là trẻ con của người đã tặng nàng chiếc trống này. Thám tử Chân Đông Triều chớp lấy tay của một trong ba nghi phạm trong vụ án trộm bắt cóc tại biệt thự nhà họ Chu. Con gái của chủ nhà bị bắt cóc, nghi can là ông bảo vệ, cô người làm và cô gia sư. Đông Triều lấy trên chiếc áo khoác của cô người làm một sợi chỉ mảnh có màu xanh lam và thì thầm vào tai của cô ta rằng :

-Nếu tôi đoán không lầm thì tiểu thư bị cô “ăn thịt” rồi.

Cô người làm phùng mang trợn má xô Đông Triều ngã nhào xuống sàn. Cô ta nhào tới, định cấu xé cô thám tử mà lấy gan, uống máu. Đông Triều lại chụp lấy tay cô ta, vật cô ta xuống sàn. Tiệm tay, Đông Triều gỡ luôn chiếc mặt nạ cô ta mang trên mặt. Ông chủ nhà thốt lên :

-Kìa con... Ra là con bày ra trò này.

Đông Triều thả cô ta ra. Không cần trời, cô ta cũng tự co rúm lại, vùi đầu vào hai chân. Đông Triều đứng lên, phui sạch bụi trên quần áo mình. Cô xòe tay trước mặt thân chủ. Vị thân chủ đáng kính không những không đáp ứng yêu cầu, còn nạt :

-Đồ gian dối ! Lường gạt ! Chẳng đi đâu mà đòi linh thiêng.

Đông Triều nheo mắt lại. Gì thì gì, động tới chuyện quýt tiền bạc là cô nương không bỏ qua. Đông Triều sửa khớp mình, nghe mà rợn người. Cô nói chuyện với thân chủ bằng chất giọng « ngọt ngào » nhất :

-Yên tâm, dù ông có trả hay không trả thì quy luật « có qua có lại » cũng không mất. Tôi nghĩ với tin tức sốt dẻo « Con gái họ Chu bị nghiện ma túy » sẽ khiến giới nhà báo trả tiền thay cho ông.

Chủ nhân họ Chu rút súng ngắn, kề sát vào đầu Đông Triều. Đông Triều vẫn bình tĩnh cảnh báo ông ta :

-Tự nhiên, tôi mới gửi tin nhắn cho công ty xong. Công ty sẽ lấy tiền của ông làm bảo hiểm cho tôi.

Chủ nhân họ Chu đặt tay lên cò súng. Đông Triều cũng chuẩn bị vào thế phản công. Ông ta suy nghĩ một hồi lại cất súng đi, thay vào đó, ông ta búng tay gọi đàn em mang một va ly tiền đến trả công cho thám tử. Đông Triều mở va ly ra, cô lại lấy máy phân biệt tiền giả tiền thật bằng tia hồng ngoại ra dò. Máy kêu bip, tất cả tiền trong va ly là tiền thật, cũng không dò ra có bất cứ vật gì gây cháy nổ. Đông Triều yên tâm đóng nắp va ly, xách nó về công ty.

Đông Triều để va ly tiền lên mặt bàn làm việc của sếp, khoanh tay chờ đợi :

-Thỏa thuận với em là sếp ba em bảy, giờ sếp chia đi.

Ông già 50 tuổi đầu hói, mắt đục, mũi hếch mở nắp va ly, cặm cùi đếm tiền. Đông Triều mở túi xách của mình, lấy cái máy đếm tiền đặt trên bàn. Ông đầu hói khịt mũi. Đông Triều nói :

-Sếp chơi chiêu này xưa rồi sếp ơi. Em không còn là nai tơ đâu ạ.

Đông Triều bỏ tiền vào máy đếm, vừa vắn trăm ngàn đô la. Cô nhắc lại :

-Em bảy sếp ba. – Nói rồi lấy bảy mươi ngàn đô cho vào túi áo choàng.

Sếp cô nắm lấy cánh tay cô, cười cười :

-Kìa em, sáu bốn nhé. Vụ này đâu có xứng tầm em.

Đông Triều kề sát mặt vào đôi mắt đục kia, gừ lên :

-Không xứng tầm nhưng xứng công. Em suýt bị bắn chết, sếp biết không ? Em chưa đòi thỏa thuận chín một là thương sếp lắm rồi đấy.

Đông Triều cất cái máy vào túi xách tay, quay đi :

-Cáo từ ! À, trong vòng hai tuần, em sẽ không nhận thêm bất cứ vụ án nào đâu.

-Sao vậy ?

-Sếp lớn cho em một vụ khó giải, đến giờ chưa tra ra.

-Biết rồi.

Đông Triều cười xe đạp, bay đến ngân hàng gửi tiền vào thẻ rồi về đến nhà. Cô lao đến ngay chiếc máy vi tính.

-Trộm..

Đông Triều mở thư mục « trộm », nhấp hai cái vào hồ sơ lưu trữ về vụ mất trộm miếng ngọc bội được xác định là có từ thời Ung Chính. Cô lấy một hộp bánh và chai nước, vừa ăn, vừa uống, vừa suy luận.

-Xem ra bọn này chưa tẩu tán được tang vật, cảnh sát đã cho phong tỏa hết các khu vực rồi. – Cô cắn một miếng bánh. – Theo như mình đoán, bọn trộm sẽ tẩu tán bằng đường này. Miếng ngọc bội sẽ được cho vào lẫn với các báu vật cổ khác.

Đông Triều với tay lấy giấy viết. Cô phác họa lên giấy tấm bản đồ về đường mang báu vật tẩu tán của bọn trộm. Tay trái cô rê chuột ở những chỗ thiết yếu trong hồ sơ, tay phải đánh dấu. Có điện thoại bàn. Đông Triều nhắc máy.

-Em nghe này sếp.

-Cứu mạng...

-Hà ? – Đông Triều nheo mắt. – Cô là ai ?

-Ngọc bội... thuộc về cô... cô mau đến lấy... không thì chúng tôi chết mất...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Chân Đông Triều cắn một miếng bánh, thần nhiên nói với người trong điện thoại rằng :

-Chiều này xưa rồi, giả ngây giả ngô để đặt bẫy chứ gì ?

Người trong điện thoại vẫn không dứt cái điệu thờ dóc, đã vậy còn gấp gấp hơn trước, tiếng nói như bị vắn âm lượng nhỏ nhất :

-Làm ơn... đến lấy... chúng tôi chết mất...

Lần này Đông Triều không thể cười như trước nữa rồi. Cô cầm lấy cây viết, vừa viết chữ « địa chỉ » vừa hỏi :

-Các người đang ở đâu ?

-Nơi này... không có số... không có đường...

-Miêu tả cảnh vật chung quanh đi !

Người trong điện thoại có vẻ đang bị choáng thật, cô ta miêu tả không kỹ càng chút nào. Đông Triều vừa vẽ theo lời miêu tả của cô ta, vừa thêm thắt vài chi tiết cho dễ nhận ra. Cây viết chuyển động nhanh liên tục, tới điểm nút cuối cùng thì dừng. Đông Triều nói :

-Đến ngay đây !

Đông Triều cấp lấy tờ giấy, cô lấy chiếc mũ bảo hiểm để trên nóc tủ chụp vội lên đầu. Cô chạy ù ra nhà xe, dắt chiếc xe phân khối lớn ra, đề máy, rịn ga đi. Đông Triều cầm chặt tờ giấy rồi lấy tay cầm giấy cốc thật mạnh vào cái mũ bảo hiểm. Chiếc đèn pin được gắn trên mũ rọi xuống tờ giấy. Cô vừa xem nơi miêu tả, vừa lái xe đi. Vòng qua ba con phố, cô đổ xe trước một ngôi nhà hoang. Chỗ này thường xuyên là nơi bàn giao « hàng nóng » giữa các băng đảng, đoán ra cũng không khó. Đông Triều xuống xe, bước đến gõ cửa. Không ai mở. Cô thử giật cửa. Cửa khóa.

-Xem đây !

Đông Triều vận khí, tung cước vào cánh cửa. Cánh cửa bị bật khỏi bản lề, bay thẳng vào trong. Đông Triều chạy vào trong. Phòng chính không có ai. Cô nhìn chung quanh, để ý một chiếc chậu hoa có hình dạng bất thường. Đông Triều hất chậu hoa đổ xuống đất nhưng nó lại dính chặt vào mặt đất. Cô xoay nó hai vòng. Rình rịch ! Một đường hầm được mở ra. Đông Triều chạy xuống hầm. Cô phát hiện một đám người đang nằm quằn quại dưới đất, mặt mày tái mét. Đông Triều đưa tay lên mũi của một người, người đó chỉ còn thở thoi thóp.

-Chuyện gì đã xảy ra ?

Đông Triều hỏi. Người đó không còn hơi để nói, chỉ trỏ về người đang lết bên chiếc điện thoại bàn. Đông Triều đến đó. Trên tay người đang cầm điện thoại có một miếng ngọc bội. Chẳng hiểu là do người đó run hay miếng ngọc bội tự rung mà người đang cầm ngọc bội lại run bần bật như bị trúng gió. Đông Triều lay người xấu số, nói :

-Đến rồi đây !

Người đó mặt cũng tái mét, run run đưa miếng ngọc bội cho Đông Triều. Đông Triều nhận lấy. Cô nghĩ chắc là do người đó run, cô cầm miếng ngọc bội thấy bình thường. Người cuối cùng còn trụ được đến giờ cũng gục xuống. Đông Triều bèn gọi xe cứu thương đến đưa cả đám đi bệnh viện.

Vì không biết thân nhân chúng là ai nên bệnh viện nhờ Đông Triều ký giấy và ... đóng viện phí cho chúng. Cô tức tối nói :

-Tôi là thám tử, chúng là tội phạm. Tôi bắt chúng mà phải tốn tiền hà ?

Nữ bác sĩ nhẹ nhàng nói :

-Họ không có thân nhân lo cho, giờ ra nông nỗi này. Cô có thể đưa họ đến đây, sao không thể giúp họ cho trót chứ ?

Đông Triều thờ dãi :

- Vậy cô ghi hóa đơn viện phí cho tôi. Chúng xuất viện là phải trả tiền tôi ngay tức khắc !

Nữ bác sĩ cười :

-Ừ, biết rồi.

Trong bệnh viện không cho dùng điện thoại di động nên Đông Triều ra ngoài gọi. Vừa nghe giọng « sếp lớn », cái người đã giao cho cô nhiệm vụ là cô đã than ngay :

-Lỡ to sếp ời. Cả đám đi bệnh viện mà em phải chi tiền đây.

Sếp hỏi có chuyện gì. Đông Triều ca cẩm :

-Thì cái vụ trộm đó, em mới tới nơi đã thấy một đám nằm la liệt, phải đưa đi bệnh viện và tạm ứng viện phí cho chúng. Sếp về là phải thanh toán cho em gấp đôi đó. Tiền viện phí, tiền thuốc men, cả tiền xăng nữa.

Sếp hỏi xăng mà cũng phải tính. Đông Triều nói ngay :

-Em rất hạn chế sử dụng xe máy, sếp biết xăng dạo này lên giá thế nào không ?

Sếp cười, hứa sẽ thanh toán hết cho cô. Nhưng ông hỏi vật đã về tay chủ chưa. Đông Triều rút tay vào túi quần, cô để ngọc bội trong đó :

-Lấy lại được rồi. Nếu không em có đủ tư cách than với sếp sao ? Dạ, thôi, em cúp máy đây !

Cô bấm nút tắt rồi cho điện thoại vào túi. Cô lấy miếng ngọc bội hình hoa sen ra, ngắm nghía, tấm tắc :

-Đẹp lắm, thảo nào lại muốn lấy nó đến thế. Khi xưa ai là chủ của miếng ngọc bội này chắc là quý nó lắm.

Thiền sư Huệ Đạt nâng niu miếng ngọc bội làm bằng ngọc thạch chạm hoa sen, giữa khắc hình rồng, cẩn thận cho vào hộp gỗ, đẩy về phía Tứ gia ngồi vị trí đối diện. Tứ gia không biểu lộ cảm xúc gì mạnh nhưng mở to mắt. Thập Tam gia quan sát miếng ngọc bội, hỏi :

-Có chuyện gì à ?

Huệ Đạt mỉm cười, nói :

-Nghe nói Tứ gia sắp nạp thiếp nên bản tăng cho làm miếng ngọc này, coi như là quà chúc mừng.

Tứ gia lạnh lùng nói :

-Lúc ta nạp thiếp lần đầu, thiền sư đã tỏ vẻ không chấp nhận, sao nay lại có nghĩa cử này ?

-Đôi lúc phải đặt lợi ích chung lên trên.

Tứ gia hơi nhíu đôi lông mày. Chẳng lẽ thân phận là Tứ A của chàng đã bị Huệ Đạt phát hiện ? Nhưng có bị phát hiện thì tại sao ông ta lại có ý xem việc nạp thiếp của chàng là một việc trọng đại ? Từ xưa đến nay ít ai xem chuyện nạp thiếp là quan trọng. Ông ta còn nhắc đến lợi ích chung.

Huệ Đạt vẫn chờ Tứ gia, tỏ vẻ không muốn quà mình tặng bị trả về. Tứ gia không còn cách nào khác là nhận lấy miếng ngọc bội. Huệ Đạt ung dung uống trà. Đột nhiên, thiền sư hỏi :

-Tứ gia có tin vào điềm báo không ?

Tứ gia trả lời :

-Nếu là trực giác thì ta tin một phần.

Huệ Đạt nói :

-Hôm nọ bản tăng mơ thấy một điềm báo lạ. Một con rồng chưa rõ hình hài bị một gã đạo nhân đuổi đánh, con rồng hoảng quá không biết làm sao thì có một đóa hoa sen tới ôm lấy nó rồi lại có một con rồng khác tiêu diệt tên đạo sĩ đó. Bản tăng đã vẽ lại hình dáng của đóa hoa sen và cho khắc lên ngọc.

Thập tam gia cười :

-Ái chà, vậy là độc nhất vô nhị rồi. Tứ ca – Quay qua nói với Tứ gia. – không nhận là phụ lòng tốt của thiền sư đó.

Tứ gia lạnh lùng nói :

-Không phải là đã nhận rồi hay sao.

Huệ Đạt mỉm cười, tựa hồ Tứ gia đã giúp ông ta thực hiện một nguyện vọng lớn lao nào đó. Thập tam gia vươn duỗi mình, giọng ngái ngủ :

-Tứ ca, về thôi.

Tứ gia gật đầu. Cả hai hành lễ với Huệ Đạt rồi rời gian phòng yên tĩnh của vị thiền sư ra bên ngoài đầy náo động. Thập tam gia đi như chạy. Tứ gia trông mà thờ dài :

-Xem đệ kia, ở trong đó với ta có một lát mà đã mệt mỏi vậy sao ?

-Quả là vậy. – Thập tam gia vươn vai cái nữa.

-Vậy thì tại sao lại cố ngồi đó với ta ? Không thích có thể ra ngoài.

-Nếu đệ ở bên ngoài làm sao thấy tuyệt tác đó được.

Thập tam gia lon ton chạy đến bên Tứ gia :

-Ngọc bội đó huynh định tặng cho ai ? Huynh không dùng đó chứ ?

Tứ gia liếc xéo Thập tam gia :

-Đương nhiên là không. Ta sẽ trao nó cho người mà Huệ Đạt muốn tặng thật sự.

Thập tam gia tròn xoe mắt :

-Ý huynh là Nữ Hổ Lộc tiểu thư ? Ông ấy có quen nàng sao ?

-Nếu quen thì trực tiếp tặng không phải hay hơn sao.

Thập tam gia lắc đầu. Tứ gia nhớ lại những lời Huệ Đạt đã nói với mình. Theo chàng, ông ta ám chỉ điềm báo trong giấc mơ của ông ta. Tứ gia nói :

-Ta thật không hiểu ông ta nghĩ gì. Bình thường ông ta rất ghét bói toán, đoán mộng nhưng nay lại cố tình nói vậy.

Thập tam gia vừa đi vừa nói :

-Cái gì cũng có ngoại lệ mà.

Thập tam gia nhún vai, không quan tâm tới chuyện này nữa. Chàng tạt qua một gian hàng bán đồ chơi. Trên sạp bày đủ đồ chơi, từ trống tay đến mặt nạ, tha hồ cho chàng ta ngắm nghía. Thập tam gia chỉ vào cái mặt nạ hình Quan Vũ, kêu :

-Tứ ca, hôm nay tặng Nữ Hổ Lộc tiểu thư cái này đi.

Tứ gia nói :

-Người ta tuy mới 12 tuổi nhưng cũng sẽ là tẩu của đệ, không nên thái quá. Đệ ta tặng nàng ít chỉ màu. Xảo Tuệ hồ hởi đưa cho Liên Nhi hai cái hộp nữa. Liên Nhi mỉm cười, mang hai chiếc hộp mới vào phòng, để cạnh chiếc hộp gỗ đựng chiếc trống tay hôm bữa. Bấm đốt tay, Liên Nhi chỉ còn có thể ở cùng cha mẹ năm ngày nữa. Khóc hoài cũng khô nước mắt rồi, chỉ bằng vui vẻ tận hưởng những ngày còn lại không phải tốt hơn sao. Nghĩ được vậy, Liên Nhi nhẹ nhàng mở hai chiếc hộp mới nhận. Một chiếc hộp đựng chỉ màu và vải trắng để thêu thùa. Chiếc hộp còn lại có một miếng ngọc bội hình hoa sen, giữa khắc rồng. Xảo Tuệ nhanh miệng nói :

-Tiểu thư, miếng ngọc rất đẹp.

Liên Nhi nhìn con rồng giữa cánh hoa sen, mỉm cười ôn nhu :

-Đây chẳng là mong muốn ta sinh cho một hài tử sao ?

-Hả ?

Liên Nhi nói rất nhỏ, làm Xảo Tuệ không nghe rõ. Liên Nhi bèn nói gạt qua :

-Không có gì. Ngươi hãy mang khung thêu tới đây, ta muốn làm tặng A mã một chiếc túi thơm trước khi xuất giá.

-Vâng ạ !

Liên Nhi cất chiếc hộp đựng ngọc bội vào học bàn. Nàng lấy chiếc trống ra chơi. Trống kêu “tung tung”, “tung tung”, như đánh thức con người khỏi nỗi buồn chán đang vây quanh thành giấc mộng. Xảo Tuệ mang khung thêu vào phòng Liên Nhi. Liên Nhi nói :

-Mở cửa sổ ra đi, cả cửa chính nữa.

Xảo Tuệ liền mở tất cả cửa sổ ra. Ánh sáng hoàn toàn đánh thức Liên Nhi khỏi giấc mộng dài dằng dặc. Nàng đến bên gương chải tóc, sửa lại cho gọn gàng rồi ngồi nghiêm chỉnh trước khung thêu mà thêu. Đợi đến khi Nữ Hồ Lộc đại nhân quay trở về, Liên Nhi lấy chiếc túi thơm vải tím, thêu hình sóng nước bằng chỉ xanh mà mình thêu nên đến chào cha ở đại sảnh. Nữ Hồ Lộc bao ngày sống trong bóng tối, tuy nói nặng với con gái nhưng gả con mình đi cũng đứt từng đoạn ruột, định hôm nay đến an ủi con gái thì con gái lại đến thỉnh an mình.

-Liên Nhi à... - Nữ Hồ Lộc Lãng Trữ sững sờ.

Liên Nhi thi lễ với cha.

-Trong thời gian qua, con khiến cho A mãi buồn, xin A mãi đừng giận. Có cái này, con xin tặng người.

Liên Nhi hai tay trao cho cha chiếc túi thơm mà mình dày công làm. Lãng Trữ run run nhận lấy. Chiếc túi thơm tuy còn lèch lác vài đường nhưng đó là chiếc túi thơm đẹp nhất mà Liên Nhi đã từng thêu. Lãng Trữ kéo con gái vào lòng mình, rửa nước mắt :

-Con đã lớn rồi. Con lớn rồi.

Tối đó, Liên Nhi đang lắc dở chiếc trống thì thoáng một chiếc bóng lấp ló ngoài cửa sổ. Liên Nhi đặt chiếc trống xuống bàn, đứng dậy mở cửa sổ ra xem xét. Một bóng người nhẩy sổ từ bên ngoài vào, cắp lấy nàng, vụt đi. Liên Nhi vùng vẫy nhưng không thoát. Người cắp nàng đi đang che mặt, Liên Nhi chỉ cảm nhận được sức mạnh của người đó. Đang than thở không biết mình bị mang đi đâu, sẽ ra sao thì có đột nhiên người đang cắp nàng đi than đau, phải dừng lại ở một rừng trúc. Liên Nhi vùng ra được. Nàng run rẩy hỏi :

-Người là ai ?

Người cắp nàng đi chỉ nói :

-Đi theo ta ! Con đường cô sẽ đi không hề an toàn cho cô đâu.

Liên Nhi mặc kệ, nàng vẫn hỏi :

-Người là ai ?

Người đó đành tháo khăn che mặt. Đó là một nam tử, chừng 15 tuổi, cao dong dỏng, mày đậm, mắt hơi hẹp, môi thâm. Nam tử nói :

-Ta tên Phong Di.

-Mau đưa ta về !

Phong Di lắc đầu, la lên :

-Không phải ta đã nói là con đường cô sẽ đi theo ý của A mãi cô sẽ không an toàn cho cô sao ?

Liên Nhi nói như muốn khóc :

-Mau đưa ta về !

Phong Di mất hết kiên nhẫn :

-Số mệnh cô không hề bình thường ! Cô có mệnh là sẽ giúp cho một vị vua giữ ngôi, phò một vị vua lên ngôi và sinh ra một vị vua, cuối cùng là làm hoàng hậu không ngại, có can hệ rất lớn đến cả ba đời vua Đại Thanh này. Cô là mấu chốt quan trọng nhất ! Cho nên tính mạng cô đang bị đe dọa.

-Ra là vậy. – Một giọng nói lạ xuất hiện.

Liên Nhi và Phong Di hướng mắt theo nơi phát ra giọng nói. Một vị hòa thượng dẫn theo một tiểu tăng. Hòa thượng kéo tay Liên Nhi lại, lấy thân che cho nàng khỏi Phong Di. Ông ta ra lệnh cho tiểu tăng :

-Hãy đưa tiểu thư về phủ !

-Dạ ! – Tiểu tăng vâng lệnh.

Liên Nhi được dẫn đến một nơi có các hòa thượng tập hợp ở đó cùng với một chiếc xe ngựa lớn và được đưa về nhà an toàn.

Vị hòa thượng với Phong Di vẫn ở lại. Phong Di hừ :

-Huệ Đạt thiền sư, ông quá nhiều chuyện rồi đấy.

Huệ Đạt không chấp, chỉ lẳng lặng nhấc lại :

-Giúp một vị vua giữ ngôi, phò một vị vua lên ngôi và sinh ra một vị vua, cuối cùng là làm hoàng hậu không ngại, có can hệ rất lớn đến cả ba đời vua. Thảo nào ta luôn thấy các đạo nhân trong “Thiên địa hội” lượn lờ trước Nữ Hổ Lộc phủ.

-Huệ Đạt, rõ ràng ông biết nàng sẽ gặp nguy hiểm mà không cho tôi đưa nàng đi sao ?

Huệ Đạt nói :

-Cậu tưởng cậu có thể bảo vệ nàng sao ? Bảo vệ nàng còn chưa nổi thì làm sao thay mệnh được ?

-Ít ra nàng cũng sẽ hạnh phúc.

-Người sẽ nắm trong tay sinh mệnh hàng ngàn người có quan niệm hạnh phúc khác với người.

Huệ Đạt nói :

-Hãy về đi, nói với các đạo nhân lượn lờ trước cửa nhà Nữ Hổ Lộc tiểu thư rằng hãy để mọi thứ thuận theo lẽ tự nhiên. Đạo lấy cái an của con người làm gốc. Nếu họ cố gắng cắt bỏ mấu chốt thì ta sẽ càng bảo vệ cái mấu chốt quan trọng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nữ Hổ Lộc Liên Nhi bái lạy cha mẹ mình rồi theo bà mai lên kiệu hoa. Nữ Hổ Lộc Lăng Trữ lặng lẽ nhìn con gái xuất giá, lòng tiếc nuối. Phải chi ông có một chút địa vị, có lẽ con gái ông đã về làm chính thất, phu quân của nàng cũng ngang tầm tuổi chứ không có sự chênh lệch lớn như thế này. Nhị phu nhân cầm tay Xảo Tuệ, dặn dò :

-Về phủ Tứ gia, nhớ chăm sóc tiểu thư cẩn thận.

Xảo Tuệ cúi đầu với lòng cảm tạ sâu sắc nhất. Ngạch nương của Liên Nhi mất sớm, một tay nhị nương nuôi dạy nàng nên người, yêu thương hết mực. Trong lòng Liên Nhi luôn xem bà như mẹ ruột của mình. Xảo Tuệ cũng kính yêu bà. Xảo Tuệ hứa với nhị phu nhân sẽ lo cho tiểu thư chu đáo, tuyệt đối không để nàng chịu thiệt thòi. Cô bé chạy bịch bịch theo kiệu của Liên Nhi. Một người phu khiêng kiệu nói :

-Em đi từ từ, ta có đi bằng ngựa đâu. Chạy vậy không sợ rơi đồ sao ?

Xảo Tuệ thở hồng hộc :

-Xin lỗi.

Liên Nhi buông rèm, quay trở vào trong. Xảo Tuệ đi chậm lại theo nhịp đi của các phu kiệu. Cô ả vừa đi vừa nói chuyện với Liên Nhi. Liên Nhi phải giữ quy tắc, không được nói chuyện với ai trước khi được phu quân tháo khăn che mặt. Xảo Tuệ cứ huyền thuyên một mình. Liên Nhi mỉm cười. Gió bay làm phấp phới tấm màn với khăn che mặt, lộ ra nụ cười dễ thương của nàng.

-Phong Di ! Người tập trung vào nào !

Phong Di hoàn hồn. Gã suýt mất thăng bằng. Thiên địa hội quyết lòng cắt đứt dòng giống trâm anh của nhà Thanh nên cho mai phục sẵn trên đường, chờ thời cơ giết tân nương cho bằng được. Đàng chủ phân ra bốn nhóm, Phong Di cùng sư phụ mai phục trên mái nhà, còn ba nhóm còn lại thì nấp trong các cửa hàng. Vũ khí là phi tiêu.

-Phong Di, người quan sát xem có thể ra tay chưa. — Sư phụ Phong Di sốt ruột.

Phong Di nghe lời sư phụ, chịu rồi mất khỏi kiệu hoa, nhìn chung quanh. Chợt, tên khiêng kiệu ngược nhìn hắt. Phong Di nhận ra Huệ Đạt và đệ tử của hắn đã hóa trang thành phu khiêng kiệu, người dẫn ngựa đang bảo vệ Nữ Hổ Lộc Liên Nhi. Phong Di vừa mừng, vừa lo, nói :

-Sư phụ, con thấy khó mà ra tay. Những tên khiêng kiệu toàn là người của tên Huệ Đạt.

Sư phụ của Phong Di nhận ra Huệ Đạt, hắt hừ một tiếng rõ to :

-Tên phá đám ! Tạm rút lui thôi.

Hắn thả một con chim sẻ ra, bảo đồng bọn rút lui. Các thành viên trong Thiên địa hội đồng loạt lui quân. Hắn và Phong Di rút lui sau cùng. Phong Di cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Bỗng, tên sư phụ hỏi :

- Tại sao người biết mặt Huệ Đạt.

Phong Di hoảng hồn. Hắn không thể nói là đã gặp Huệ Đạt lúc lên sư phụ đi gặp Nữ Hồ Lộc Liên Nhi được. Hắn lựa lời nói dối :

- Đường như tên Huệ Đạt biết được âm mưu của chúng ta nên đã từng gặp riêng con để cảnh báo không được tới gần Nữ Hồ Lộc tiểu thư. Lúc đó, con cứ nghĩ hắn chỉ nói bông quơ, không bẩm báo với sư phụ.

- Lần sau có chuyện thì phải nói với ta, nghe chưa ?

- Dạ. – Phong Di hứa. – Vậy chúng ta có làm việc này nữa không ?

Tên sư phụ gắt :

- Đương nhiên. Có điều lúc này đông người bảo vệ ả ta quá. Đợi về đêm, vào lúc động phòng, chẳng ai canh gác, chúng ta sẽ ra tay.

Phong Di thảm thán khổ nhưng cũng gật đầu vào dạ, đi theo sư phụ về.

- Nhất định ta phải cứu nàng.

Người khiêng kiệu nói :

- Xảo Tuệ, hình như có con chim sẻ bay qua đây thì phải.

Xảo Tuệ nhìn lên trời, thấy có chim sẻ bèn gật đầu :

- Vâng.

- Thấy trên nóc nhà kia có ai không ?

Xảo Tuệ nhìn lên mấy nóc nhà, thấy có một dải áo, nói :

- Có. Chắc là người chen xem rước dâu. Chen không được người ta bèn lên nóc nhà. Giờ đi rồi.

Người phu khiêng kiệu – Huệ Đạt – thừa biết bọn chúng chỉ tạm rút lui thôi, có thể chúng sẽ ra tay vào đêm nay hoặc ngày mai, ngày mốt hoặc là lúc nàng ta hoài thai, sinh ra vị vua mà trời ấn định cho Đại Thanh này. Kể từ đây, số phận nàng như thế nào đều phụ thuộc vào Tứ gia và bản thân nàng. Đêm kia, Phong Di đã nói với ông rằng bọn tà đạo định đã thương nàng thật nặng, sao cho hồn lìa khỏi xác rồi ếm cho hồn lơ lửng trong không gian khoảng tám năm. Làm như thế rồng không thể giáng thế đúng thời hạn được, số mệnh đất nước cũng thay đổi theo.

- Chỉ hy vọng vào miếng ngọc đó thôi. – Huệ Đạt thở dài.

- Ông ơi nhanh lên ! Tôi phủ rồi kìa ! – Xảo Tuệ giục.

Tứ bối lạc Dận Chân tiễn em trai thứ mười ba của mình là Dận Tường ra về rồi quay trở vào. Đích phúc tấn phủ Tứ bối lạc, Ô Lạt Na Lạp Tiểu Uyển bước đến bên phu quân, mỉm cười ôn nhu, nói :

- Chàng đang muốn níu kéo thời gian ư ?

- Đầu có.

Tiểu Uyển dịu dàng nói :

- Thiếp biết, ngày chàng nạp Lý muội làm trắc phúc tấn, chàng cũng có biểu hiện như vậy. Chàng đừng lo cho thiếp.

Dận Chân nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay trắng ngần của đích phúc tấn :

- Có được nàng là đích phúc tấn, thật là phúc phận của ta.

- Nữ Hồ Lộc muội còn nhỏ, chàng nên đối xử tốt với muội ấy.

Tiểu Uyển giục :

- Chàng vào đi, muội ấy đang chờ đấy.

Dận Chân bước vào phòng hoa chúc. Lòng Tiểu Uyển buồn rười rượi. Vợ chồng ân ái với nhau bao năm, Dận Chân đối xử với nàng chẳng chút lạnh nhạt, luôn ưu tiên mọi quyền lợi cho nàng, hơn cả Niên thị và Lý thị dù nàng đã làm mất đi Hoàng Huy, phạm một lỗi lớn trong đạo làm vợ. Nhưng, chưa bao giờ Dận Chân cười với nàng lấy một lần. Tiểu Uyển nghĩ, nếu thật sự có một người khiến cho Dận Chân cười, cười thật sự, không phải như nụ cười gượng ép với Niên Thu Nguyệt, thay vì ghen tuông như nhi nữ thường tình, nàng nguyện hy sinh mạng sống để bảo vệ người ấy.

Dận Chân vén khăn che mặt của tân nương. Liên Nhi cúi đầu chào phu quân. Dận Chân thấy chạnh lòng, dù cử chỉ có đoan trang, cũng chỉ là một cô nương còn nhỏ. Tuy nhiên, chàng không biểu lộ ra mặt, chỉ lạnh lùng hỏi :

-Nàng có uống rượu được không ?

Liên Nhi mỉm cười :

-Thưa Bối lạc gia, nếu là cố gắng hết sức, thiếp có thể uống vài ly.

Dận Chân nói :

-Vậy là không uống được rồi. Thôi, rượu đem tân hôn để gia uống cho.

Chàng rót hai ly rượu rồi lần lượt uống cạn hết. Liên Nhi len lén nhìn vị phu quân của mình. Đúng như A mã nàng miêu tả. Dận Chân có khuôn mặt lạnh băng, mắt sắc, nói chuyện ít tạo cảm tình cho đối phương. Nhưng nàng không quên được chiếc trống và hộp chỉ chất chứa sự quan tâm trong đó. Liên Nhi muốn hiểu người này một chút. Dận Chân để ý thấy nàng nhìn mình, bèn hỏi :

-Có gì à ?

-Thiếp xin cảm ơn Bối lạc gia đã tặng cho thiếp chiếc trống.

Dận Chân lạnh lùng nói :

-Cái đó ta tiện tay mua thôi, lúc đó ta đang mua đồ chơi cho Hoàng Thời.

-Dù sao thiếp cũng xin cảm tạ Bối lạc gia.

Dận Chân im lặng một hồi. Chàng nói :

-Ngủ đi, gia muốn thức một lát.

Liên Nhi lắc đầu :

-Thiếp chưa muốn đi ngủ.

Dận Chân nhíu mày :

-Tại sao ?

Liên Nhi cuối gằm đầu, khẽ khàng nói :

-Thiếp nhớ A mã.

-Vậy thì nàng thức, gia ngủ đây.

Dận Chân để nguyên y phục đi ngủ. Liên Nhi thật sự chưa muốn ngủ. Đêm nay nàng không thể lấy chiếc trống ra chơi. Liên Nhi đành lấy miếng ngọc bội ra ngắm nghía. Chợt, miếng ngọc bội rung mạnh.

“Leng keng !”

Bên tai Liên Nhi văng vẳng tiếng chuông mõ. Đầu óc nàng quay mòng mòng. Tiếng lảm rảm lúc này còn nhỏ, bây giờ còn lớn hơn cả tiếng nhạc cưới.

“Trông sẽ bị phản hồi. Thế này thì chỉ cần làm phép thôi cũng đủ.”

“Vậy sao ?”

“Chỉ cần đóng một phát là lia đời ngay.”

Một tiếng pháo vang rền nổ lên. Đột nhiên ngực Liên Nhi đau nhói như có một cái cọc nhọn đâm xuyên vào. Sau đó, Liên Nhi cảm thấy nóng ran giống lúc mình ngồi gần lò lửa. Nàng ngã xuống nền nhà, quần quai. Liên Nhi kêu cứu, lời nàng giờ như tiếng nước suối chảy bị tắc nghẽn :

-Cứu mạng... Tứ gia...

Dận Chân nhắm mắt nhưng chưa ngủ say. Chàng vội xuống giường, đỡ lấy Liên Nhi. Dận Chân hoảng hồn khi cầm tay Liên Nhi thấy lạnh ngắt. Liên Nhi muốn nắm chặt lấy tay phu quân lại không đủ sức. Nàng thờ được vài quãng rồi ngất đi. Dận Chân ôm lấy nàng, lay mạnh :

-Liên Nhi ! Liên Nhi ! Sao thế này ? Nàng tỉnh dậy đi !

-Đông Triều ! Đông Triều ! Sao thế này ?

Đông Triều tay trái nắm chặt miếng ngọc bội, tay phải nắm chặt ngực trái. Vừa rồi Đông Triều mang ngọc bội về giao cho sếp để lĩnh tiền thưởng. Đang làm thủ tục thì đột nhiên thấy đau nhói ở tim rồi khó thở, muốn ngất xỉu. Sếp lớn vội xốc cô lên, kêu người gọi xe cấp cứu đưa cô đến bệnh viện.

Đông Triều nằm quằn quại trên giường bệnh, kháng cự lại cơn đau vô cơ của mình. Tuy đau tột cùng nhưng Đông Triều vẫn nghe tiếng chuẩn bệnh của các bác sĩ. Họ nói tim mạch hay phổi cô vẫn hoạt động tốt, nếu bệnh, có lẽ liên quan đến thần kinh như hoang tưởng chẳng hạn. Họ đòi xét nghiệm cô nhưng Đông Triều cứ quằn quại, không để yên cho họ khám. Họ đành dùng biện pháp mạnh là giữ lấy tay cô rồi tiêm thuốc an thần. Đông Triều chìm vào giấc ngủ.

“Nếu quả thật đây mới là người sở phận cần, xin hãy giúp nàng đến phút cuối.”

Đông Triều cảm nhận được sức lực đang trào dâng trong người mình, hoàn toàn có thể cử động được. Cô nhúc nhích mấy ngón tay, thấy đúng như mình nghĩ. Đông Triều đập đập trán mình, hành động cô thường làm khi đã xác định đây là lúc thức dậy. Đông Triều ngồi dậy, mở mắt. Thật tốt, tim cô không còn đập mạnh nữa, cũng không thấy khó thở nữa. Đông Triều an tâm về sức khỏe xong mới bắt đầu nhìn chung quanh. Cảnh lạ hoắc !

-Cái ông sếp này, đưa mình đi đâu đây ?

Đông Triều chắc chắn đây không phải là bệnh viện. Chiếc chăn cô đang đắp, bọc đệm trên giường, gối đều được bọc vải gấm rất tinh xảo, không phù màu trắng tinh khiết trong bệnh viện. Cách trang trí trong phòng cũng không giống trong bệnh viện. Sắt thép hầu như biến mất, gỗ trong căn phòng này nhiều hơn. Đông Triều thấy rất giống cách bài trí mà cô đọc trong một quyển sách viết về thời Thanh. Đông Triều xuống giường, quan sát thật kỹ từng đồ vật, kể cả những hoa văn nhỏ nhất trên chúng cũng không được bỏ sót.

-Tất cả đều giống như thời Thanh vậy.

Đông Triều chợt nghĩ đến miếng ngọc bội. Cô đoán rằng bọn đạo diễn đã đánh cắp miếng ngọc lần nữa rồi đưa cô về đây để trả thù. Nhưng nếu là để trả thù, đây là cách trả thù kỳ quặc nhất mà Đông Triều từng thấy. Chấp nhận rằng chúng giấu cô trong phòng được bày trí theo phong cách cổ trang để không ai tìm ra, để trả thù, nhưng cần gì phải cho cô mặc áo gấm đắt tiền ?

-Bọn thần kinh ! Phải lấy lại miếng ngọc đã.

Đông Triều đẩy cửa bước ra. Không cần xô dèp, cô đi chân không ra ngoài luôn. Bên ngoài cũng lạ hoắc, nhà cửa toàn là cây vối cây, ngõ ngách thì có hàng trăm ngõ, chẳng biết nên đi đâu thì tìm được miếng ngọc. Thấy cách mình mười bước chân có một cây xanh khá cao, Đông Triều mon men đến gần. Cô nhảy lên, tóm lấy cành cây gần mình nhất. Cô chụp huyệt, ngã nhào xuống đất. Đông Triều lồm cồm đứng dậy, tự phủi bụi cho mình, lăm bắm :

-Quái, sao hôm nay lại yếu thế ? Cái cây này cao lắm sao ?

Đông Triều bèn chọn cành cây thấp nhất. Cô nhảy lên, chụp lấy cành cây, tiện đà tung người lên, bám hai chân hai tay trên cành cây đó. Đông Triều leo lên đến một chỗ có thể quan sát được tất cả. Cảnh vật cũng lạ hoắc. Đông Triều chỉ còn cách suy luận. Bình thường các tay đạo diễn hay chọn các tiểu đình làm nơi hội họp diễn viên, điểm đến đầu tiên là tiểu đình nằm gần ba cây cổ thụ đằng kia. Đông Triều nhảy xuống đất, chạy một mạch ra tiểu đình.

Trên đường, Đông Triều gặp một số người mặc trang phục thời Thanh, bụng bê đồ đạc, sợ bị phát hiện nên Đông Triều vội tránh mặt. Hướng đi của họ hình như là về phía tòa nhà Đông Triều đi ra hồi nãy. Đông Triều phát hiện ra có điểm lạ ở đoàn làm phim này, dù được nghỉ xả hơi, không có đạo diễn đi theo, điệu bộ họ vẫn rất cung kính.

-Gã đạo diễn này khó quá nhỉ ?

Đông Triều tặc lưỡi cho qua. Nhiệm vụ chính của cô là lấy lại vật bị lấy trộm. Đoàn làm phim này tính sau. Đông Triều chờ đoàn người khuất hẳn, tiếp tục lộ trình của mình.

-Gi vậy ?

Dự đoán của Đông Triều trật lất, đến tiểu đình không hề thấy mặt đạo diễn hay nhà tài trợ. Chỉ có hai “diễn viên” đang mặc đồ cổ trang thời Thanh ôn lại kịch bản với nhau. Một người đóng vai cô thân, giọng nhạt thêch, nhỏ lại ít cười. Một người đóng vai hay cười, tiêu sái, tự tại.

-Lầm rồi sao ?

Đông Triều quay lưng lại, định đi nơi khác tìm thì nghe người đóng vai cô thân nói :

-Thật lạ lùng, miếng ngọc bội này lại phát sáng khi nàng ta qua cơn nguy kịch.

“Ngọc bội”, nghe hai chữ đó Đông Triều bật người như lò xo. Mắt cô đắm đắm vào miếng ngọc mà diễn viên đó cầm. Ngọc bội chạm hình hoa sen, khắc con rồng ở giữa ở ngay trên tay người kia. Đông Triều hét to :

-Quân trộm đạo ! Trả lại đây ! – Nói rồi xông vào giật lấy.

Người đóng vai cô thân giấu miếng ngọc sau lưng, tay còn lại ấn đầu Đông Triều xuống. Lực ấn rất mạnh, làm Đông Triều không thể tiến tới thêm một

bước nào nữa. Người đóng vai cô thân nói :

- Là gia tăng năng, gia mượn lại xem có hồng không. Sao dám gọi gia là trộm đạo ?

Đông Triều không nói nhiều với loại người này. Cô hụp người xuống, tóm lấy chân anh ta, kéo mạnh. Người đóng vai cô thân bị mất đà, ngã về phía trước, lại còn bị kéo chân, suýt mất cân bằng mà té bịch. Đông Triều nhân cơ hội luồn ra sau lưng anh ta, tước lấy miếng ngọc bội, vọt chạy. Người đóng vai tiêu sái đưa tay ra chặn cô.

- Hành hung người rồi bỏ chạy là không hay.

Đông Triều bèn cắt miếng ngọc vào áo như mấy người trong phim cổ trang hay làm. Cô nhã nhặn cúi chào “hai diễn viên”, lịch sự nói :

- Xin thông cảm cho hành động thô lỗ này. – Rồi thẳng người. – Vừa lòng chưa các ngài “trộm đạo” ?

Người đóng vai tiêu sái trở mặt ngạc nhiên. Anh ta trở vào mặt Đông Triều, nói :

- Sao lại vô lý thế này ?

- Anh không tránh thì tôi bắt anh tránh !

Đông Triều xắn tay áo lên, đâm vào bụng anh ta. Anh ta liền tránh ra. Đông Triều chạy ngay. Anh ta ôm bụng, than ê than ầm. Người đóng vai cô thân vỗ vai an ủi vài câu rồi chạy theo Đông Triều. Đông Triều biết anh ta đoán được mình định ra ngoài, sẽ chặn ngay cửa nên quẹo đi chỗ khác. Cuộc rượt đuổi kéo dài. Tuy Đông Triều giỏi lườn lách, né tránh nhưng người kia có thể lực tốt hơn, có vẻ rành đường lối trong phim trường nên đôi ba lần suýt bắt được cô.

Cuộc rượt đuổi kết thúc khi Đông Triều va phải một người, cả hai cùng té bịch. Cả hai cùng té bịch, cùng có một đám người vây xung quanh. Nhóm người vây quanh Đông Triều hoảng hồn :

- Trắc phúc tấn ! Trắc phúc tấn !

Ở bên kia nhiều người hơn, nháo nhào :

- Phúc tấn ! Phúc tấn !

Người đóng vai cô thân bước đến đỡ người kia dậy, ân cần hỏi thăm :

- Phúc tấn không sao chứ ?

- Tạ ơn Bối lạc gia quan tâm, thiếp không sao.

Người đóng vai cô thân giọng đánh :

- Thật không biết phép tắc !

Đám người vây quanh Đông Triều hoảng sợ, lạy thụp liên tục :

- Tứ gia thứ tội ! Tứ Bối lạc thứ tội !

- Bối lạc gia, Nữ Hổ Lộc muội còn nhỏ, chàng đừng trách phạt làm gì. – Rồi nhìn Đông Triều với ánh mắt hiền từ. – Nữ Hổ Lộc muội yên tâm, ta không sao.

Đông Triều giờ chỉ biết tròn xoe mắt. Cô tổng hợp tất cả những điều hiện ra trước mắt cô. Bài trí trong phòng theo phong cách thời Thanh, chần nệm bọc gấm, trang phục mặc trên người không có một chút sơ hở, một chút đường kim mũi chỉ theo phong cách hiện đại, cách xưng hô « phúc tấn », « bối lạc », thuộc thời Thanh. « Tứ gia », « Nữ Hổ Lộc thị », thuộc triều đại Khang Hy. Đông Triều lắc đầu nguây nguây rồi nhìn hai vị chủ nhân đang đứng với nhau như một bức tranh mà cứng đờ người.

- Minh xuyên không rồi sao ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Náo loạn phủ, đánh khách, tông phái chủ nhà, hình phạt cho Chân Đông Triều (bây giờ bị gắn nhãn là Nữ Hồ Lộc Liên Nhi) là chép mười quyển kinh, cấm bước ra ngoài. Chân Đông Triều cầm cây bút lông, chấm mực, viết kinh trên giấy mà thắm thía từng câu, từng chữ. « Đời người như giấc mộng, hết giấc mộng này sẽ là giấc mộng khác. »

-Nhưng tại sao không phải là giấc mộng khác mà là giấc mộng này ?

Chân Đông Triều thờ dài, cầm cùi viết kinh. Nhờ thường xuyên cầm cùi vẽ tranh nên khi viết chữ bằng bút lông, cô không bị lúng túng. Viết chữ giống như đang vẽ tâm trạng bằng cách nói lên ý tưởng vậy. Từng trang, từng trang.

-Phu nhân !

Nha hoàn tên Xảo Tuệ của Nữ Hồ Lộc Liên Nhi mang đến một cái hộp gỗ, đặt cạnh cuốn kinh. Đông Triều hỏi :

-Gì đây ?

Xảo Tuệ lễ phép nói :

-Thưa phu nhân, đây là miếng ngọc bội của phu nhân.

Đông Triều ngừng viết. Cô đặt bút lông xuống, mở chiếc hộp. Miếng ngọc bội vẫn nằm yên đó. Cô hỏi :

-Lúc ta ngã xuống, có mang ngọc bội trên người không ?

-Có ạ.

Đông Triều không tin chuyện ma quỷ nhưng đến mức này thì phải nghĩ chuyện xuyên không của cô là do miếng ngọc bội này gây nên. Cô cầm miếng ngọc, tìm đủ mọi cách để nó phát sáng, có thể mình mới trở về thời đại của mình. Nhưng nó cứ trơ trơ. Đông Triều khoanh tay suy nghĩ một lúc rồi hỏi :

-Đây là cái hộp ban đầu sao ?

-Dạ ? – Xảo Tuệ tròn xoe mắt. – Dạ không phải.

-Mang cái hộp ban đầu đến cho ta.

Xảo Tuệ cúi đầu, lấy cái hộp ban đầu trong một cái hộc bàn, đặt cạnh chiếc hộp mới. Đông Triều bảo :

-Mang nển đến đây cho ta.

-Dạ ? Mang nển đến cho phu nhân ? Trời vẫn sáng mà.

-Ta bảo mang nển đến đây chứ không phải là lặp lại lệnh của ta.

Xảo Tuệ cuống quýt, bước ra khỏi cửa mà run cầm cập. Nàng hoàn toàn không hiểu vì sao cô tiểu thư hiền lành, ôn nhu ngày nào giờ lạnh lùng, khô khan chẳng khác gì băng đá. Trông dáng vẻ lộng lẫy của Xảo Tuệ, Đông Triều nói :

-Nếu không thích hầu ta thì cứ việc về phòng đọc sách, để ta tự lấy nước cho mình cũng được.

Xảo Tuệ xua tay liên tục :

-Không có ạ ! – Rồi lật đặt ra ngoài.

Đông Triều mở hộp ra, quan sát kỹ. Cô lấy tấm vải nhưng đặt dưới đáy hộp, thấy một khe hở. Cô lật miếng gỗ ra, bên trong có một lá thư. Cô lấy nó ra đọc.

« Nếu lá thư này được phát hiện, cô nương đã đến. Thành thật cáo lỗi khi đã mang cô nương về đây, khiến cô nương phải xa gia đình, xa bằng hữu. Nhưng vì vận nước, kẻ hèn đành cam đắc tội. Thiên mệnh định sẵn, cửu vương đoạt đích, một rồng hiện hữu, hương sen tỏa ngát, trái rộng ba đời. Nữ Hồ Lộc Liên Nhi mang trọng trách giúp vua, phò vua, hoài thai vua, ân mệnh lớn lao nhưng bạc phúc phận, bị bọn tà đạo ám, phong linh hồn tám năm trời, không thể đảm đương. Nay xin cô nương đảm nhận thay nàng vài năm, chờ kẻ hèn tìm phương giải cứu Nữ Hồ Lộc tiểu thư thì sẽ đưa cô nương về nơi của mình. Ba lạy Hoàng hậu nương nương cát tường. Huệ Đạt. »

Lúc đó, Xảo Tuệ mang nển đến. Đông Triều liền vò nát tờ giấy, giã vò tức giận nói :

-Tức thật ! Chữ gì mà xấu thế này. Đặt nển xuống, ta đốt quách tờ giấy này cho xong.

Xảo Tuệ đặt nển xuống bàn. Đông Triều thả tờ giấy vào lửa. Nếu giữ bức thư bên người, sẽ gây ra họa lớn. Bức thư cháy thành than, Đông Triều bảo Xảo Tuệ dọn dẹp. Còn Đông Triều tiếp tục viết kinh. Khó cho cô rồi đây. Giờ thì cô phải đảm nhận cuộc đời của một nhân vật lịch sử có can hệ đến ba triều đại thời Thanh, làm gì, nói gì đều có liên quan đến các biến động sau này. Trong mấy bộ phim đều nói dính dáng đến gia đình đế vương đều mang lại rắc rối nhưng nếu muốn về cũng không được, không có cách nào để về mà đã về được chắc gì không bị kéo lại ? Đông Triều cứ vừa chép kinh, vừa suy

nghĩ mà tới giờ cơm trưa lúc nào chẳng hay. Chỉ nhận ra khi cái bụng réo.

Đông Triều tạm nghỉ, cô kẹp mấy tờ giấy đang chép dở dang, chưa đóng thành tập vào quyển kinh chính. Cô xoay cánh tay mấy vòng. Để ý trong không khí có mùi đồ ăn. Đông Triều bèn ra gian phòng chính dùng bữa. Xảo Tuệ mừng rỡ, chạy đến :

-Phu nhân, sao người lâu thế, Bối lạc gia chờ người mãi.

Trên bàn ăn, thức ăn không còn tỏa khói nữa. Dận Chân ngồi đó, chỉ uống trà, không thấy động đũa vào bất cứ món ăn nào. Đông Triều vội vàng thi lễ (chỉ cúi đầu) :

-Thiếp xin thỉnh an Bối lạc gia. Để Bối lạc gia đợi lâu, thiếp đáng bị phạt.

Dận Chân trở vào ghế đối diện. Đông Triều hiểu ý, liền ngồi xuống đó. Dận Chân nói :

-Cứ tưởng phạt người chép kinh là đầy ải người, xem ra người còn say sưa với cuốn kinh đó hơn gia.

-Người có thể cho người vào gọi mà.

Dận Chân nhấp một ngụm trà, nói :

-Gia ít thích phá hỏng thú vui tao nhã của người khác. Và lại gia cũng muốn xem thử lời của Xảo Tuệ nói có phải là thật không. Xảo Tuệ bảo người kém nhạy bén với thi tự, bảo đảm không chịu nổi trong vòng nửa giờ, không ngờ người lại ngồi suốt cả buổi, không biết chán.

Đông Triều cúi đầu. Dận Chân nói :

-Dùng bữa đi !

Đông Triều cảm động, ăn từng miếng. Nhìn cách cô gấp đồ ăn, khác hẳn Liên Nhi, Xảo Tuệ cứ gây người ra. Dận Chân để ý thấy nhưng không nói. Dùng bữa xong, hai người tráng miệng bằng trái cây và trà. Dận Chân hỏi :

-Chép được mấy cuốn kinh rồi ?

Đông Triều ngẫm nghĩ :

-Ba cuốn rồi ạ.

-Gia vào kiểm tra xem

Dận Chân vào thư phòng. Ba quyển kinh Đông Triều đã chép được đặt cạnh quyển kinh gốc có kẹp vài trang giấy còn đang viết dở. Dận Chân lật từng quyển kiểm tra, trầm trồ :

-Không sai một chữ, không vội, không có nét sửa. Sao người làm được ?

Đông Triều thành thật nói :

-Thiếp xem quyển kinh một lượt rồi chép lại nên khả năng sai thấp hơn.

Dận Chân nhìn cô, ánh mắt tuy lạnh nhưng cô vẫn đọc được sự ngạc nhiên.

-Người có thể hiểu được nó sao ?

-Thưa, thiếp không hiểu hết hàm ý trong kinh nhưng vẫn nắm được một vài mấu chốt để không bị bỏ ngỡ khi bố cục xoay chuyển.

Dận Chân nói :

-Xảo Tuệ ! Lui ra !

Xảo Tuệ cúi đầu lui ra. Dận Chân đột nhiên nắm lấy tay Đông Triều, siết chặt :

-Đêm tân hôn thì yếu đuối như sương gặp nắng sớm, hôm nay cứng cỏi như băng ngàn năm. Người là ai ?

-Tứ gia có tin vào thuyết luân hồi và cái « tướng » của nhà Phật không

Dận Chân nói :

-Có.

Đông Triều giờ mang thân một đứa bé, phải ngược lên thật cao mới thấy mặt chàng :

-Nỗ Hữu Lộc tiểu thư mắc bệnh nguy kịch mà bất tỉnh hôn qua nhưng tư niệm vẫn không dứt. Nàng lo lắng không biết ai sẽ lo cho A mã, ngách nương và cả vị phu quân mà mình chưa kịp nâng khăn sửa túi. Vì thế, tư niệm của nàng đã đưa tôi về đây.

-Thật ư ? Chứ không phải do Huệ Đạt đưa ngươi đến đây à ?

Đông Triều sững sờ. Dận Chân nói :

-Hôm Liên Nhi ngất đi, ta thấy hần tới và kể cho ta nghe về căn bệnh của nàng. Hần nói bọn tà đạo muốn hại chết con cháu nhà Ái Tân Giác La nhưng vì thân lực bọn ta quá mạnh nên bèn giết thê nhi để bọn ta phải tuyệt tự. Tà đạo sao có thể giết người chứ ?

-Có thể. Đây không phải là tà đạo, chỉ là ý nghĩ mong muốn làm lung lay đại Thanh, trả thù cho tôn thất nhà Minh quá mãnh liệt. Ý chí có thể giết chết một người.

Dận Chân buông tay nàng ra, nói :

-Huệ Đạt chọn ngươi, quả không sai.

Đông Triều cúi đầu :

-Tứ gia, tôi chỉ là một đứa bé mồ côi, hành sự thô lỗ, vốn không xứng với cương vị này. Nay được may mắn về đây, coi như là phúc lớn phận lớn. Nguyên làm người vô hình, không cần ai để tâm đến, đến khi Tứ trác phúc tấn có thể trở về, tôi sẽ rời khỏi đây.

Dận Chân nâng cằm nàng lên :

-Được, vậy thì gia sẽ xem ngươi như người vô hình, không quan tâm, không lo lắng bất cứ điều gì. Vốn dĩ ngươi không phải là thê tử của ta.

-Xin tạ ơn Tứ gia.

Dận Chân rời khỏi chỗ Đông Triều. Đông Triều lại tiếp tục chếp kinh. Xảo Tuệ đứng hầu nàng, trông sắc mặt nàng hơi buồn, khước môi cứ muốn đi xuống. Xảo Tuệ lên tiếng :

-Nếu phu nhân buồn thì tìm cái gì để quên đi ạ.

Đông Triều cặm cùi chếp kinh, nói :

-Không phải ta đang quên buồn bằng cách chếp kinh hay sao ?

-Nhưng...

Đông Triều chăm thêm mực :

-Theo em, ta nên làm thế nào ?

Xảo Tuệ nói :

-Lúc buồn, người hay lắc trống.

Dù sao có âm thanh của trống vẫn vui hơn tiếng sột soạt trên giấy. Đông Triều kêu Xảo Tuệ lấy trống ra. Xảo Tuệ kéo học bàn, lấy chiếc hộp Liên Nhi ngày nào cũng nâng niu như báu vật, đưa cho Đông Triều. Đông Triều mở hộp ra, cầm lấy chiếc trống. Nàng vô tình làm lệch tấm đệm nhưng dưới đáy hộp.

-Hóa ra...

Đông Triều nhận ra chiếc hộp này cũng như chiếc hộp mà Huệ Đạt gửi cho nàng vậy, nó có hai ngăn. Ngăn thứ hai có một chiếc khăn tay thêu hình hoa sen. Xảo Tuệ kinh ngạc :

-Hóa ra là còn cái này nữa.

Đông Triều cầm chiếc khăn, ngắm nghía. Khăn chắc là để lau nước mắt rồi.

-Phu nhân, người xem cái hộp chỉ thêu luôn đi.

Đông Triều mở ngăn thứ hai của chiếc hộp chỉ thêu. Có một bức thư ở đó, nàng lấy ra xem. Chữ viết trong thư rất đẹp, chẳng thua gì các nhà thư pháp. Đông Triều đem đối chiếu với bản kinh gốc thì giống y. Đương sự viết chữ còn ai. Đông Triều đọc qua một lượt rồi bật cười. Xảo Tuệ tò mò hỏi :

-Sao vậy phu nhân ?

Đông Triều vỗ vỗ trán mình, nói :

-Đây là một truyện cười của nhà Phật. Rất hay. Ta đọc cho em nghe nhé.

Đông Triều đọc to câu chuyện Dận Chân gửi cho Liên Nhi. Xảo Tuệ đờ mắt, chẳng hiểu gì. Đông Triều đọc lại hai ba lần, Xảo Tuệ cũng chẳng phản ứng. Đông Triều xua tay, tiếp tục chép kinh. Nàng quên mất Xảo Tuệ cũng chỉ là đứa trẻ, sao mà hiểu được một câu chuyện sâu sắc như thế.

Dận Chân giữ Dận Tường ở lại chơi tối đó. Anh chàng liều mạng Thập tam phải ở lại bôi thuốc. Cả ngày nay anh ta ôm bụng rên rĩ :

-Ôi, đau quá !

Dận Chân vỗ lưng đệ đệ :

-Có một đám mà lại hành hạ đệ thế này à ?

Dận Tường hoàn toàn thừa nhận :

-Dạ. Hình như cô ta đánh trúng huyệt của đệ.

-Không hiểu vì sao Huệ Đạt lại muốn cho ta một người vợ khôn ngoan như vậy. Có vợ quá khôn ngoan thì gia đình ít khi được hòa thuận.

Dận Tường tự xoa bóp vết thương của mình :

-Tứ ca sợ cô ấy sẽ giống bát tẩu, ăn hiếp các thê thiếp trong nhà ạ ? Có người này, người khác chứ. Đích phúc tấn của huynh cũng tài ba nhưng vẫn đối với các trắc phúc tấn rất tốt đó thôi.

Dận Chân gật đầu, ánh mắt có chút phiền muộn. Dận Tường nhanh chóng đổi chủ đề :

-Mà cô ta khôn ngoan vậy sao ?

Dận Chân gật đầu :

-Chiếc hộp ta gửi tới để thử, cô ta đã mở được ngăn bí mật. Kinh sách thì đọc vài lần là tóm gọn được nội dung. Cô ta còn thông minh đến nỗi đọc được cả ý nghĩa trong truyện thiền.

Dận Tường kinh ngạc :

-Mới có 12 tuổi mà giỏi vậy sao ?

-12 tuổi gì, cô ta đâu phải Liên Nhi, chắc cũng đã hai mươi mấy tuổi.

-Xứng với Tứ ca quá rồi còn gì.

Dận Chân liếc xéo chàng. Dận Tường nhún vai, coi như mình chưa nói gì. Bôi thuốc, bôi bỏ xong, Dận Chân tiễn Dận Tường ra về. Dận Chân về thư phòng xem sổ sách. Có người gõ cửa bên ngoài. Dận Chân hỏi :

-Ai vậy ?

Giọng của Đông Triều :

-Là tiểu nữ.

Dận Chân hỏi :

-Đêm khuya không ngủ, đến đây làm gì ?

-Tiểu nữ đến trả sách cho Tứ gia.

-Vào đi.

Đông Triều đẩy cửa bước vào. Dận Chân nheo mắt, nàng đi chỉ có một mình, quần áo hơi xộc xệch. Dận Chân hỏi :

-Có chuyện gì ?

-Tứ gia kiểm tra xem tiểu nữ có mượn của người hai quyển sách không.

Dận Chân tức cười. Chẳng lẽ con bé này xem trí nhớ chàng kém đến thế. Nhưng chàng vẫn kiểm tra kệ sách kinh, nói :

-Chỉ mượn một quyển.

-Tứ gia xem thử tiểu nữ có mượn quyển “Sổ thu chữ” không ạ ?

Dận Chân giật mình, kiểm tra lại. Quả nhiên mất đi một quyển. Đông Triều đưa nó ra. Dận Chân hỏi:

-Sao người có cái này ?

Đông Triều đặt quyển sổ lên bàn :

-Tiểu nữ đã chép kinh xong, định mang đến cho Tứ gia thì gặp một người từ thư phòng Tứ gia đi ra, hai tay người đó ôm một cái bọc. Tiểu nữ định chặn lại tra hỏi nhưng sợ đắc tội đánh giá vờ tông phải và tráo quyển sách người đó giấu trong cái bọc.

Dận Chân trông dáng vẻ của Đông Triều. Tóc đáng lý phải búi lên lại buông xõa, chỉ buộc lại một lọn nhỏ. Quần áo thì chỉ có vài lớp.

-Đáng lý là giờ này phải đi nghỉ sớm. Nhưng cái tính bất thường của người đã giúp gia.

Dận Chân đặt cuốn sổ vào chỗ cũ. Chàng quay lại hỏi Đông Triều :

-Theo người thì ai đáng nghi ?

Đông Triều đáp :

-Tiểu nữ chưa hề gặp qua các gia nhân trong phủ nên không nhận ra. Nhưng theo tiểu nữ biết thì gia pháp vốn nghiêm, khó nảy sinh trộm cắp. Chắc là do người ngoài.

Dận Chân ngồi xuống ghế :

-Người ngoài ?

-Hôm nay Thập tam gia có đến chơi, phải không ?

Dận Chân biết Đông Triều không ám chỉ Dận Tường, mà là tên nô bộc Dận Tường mang tới để hầu hạ. Sở dĩ Đông Triều không dám bắt hấn vì ngại quan hệ giữa chàng và Dận Tường bị sút mẻ, có thể kẻ trộm sẽ chối. Dận Chân nói :

-Người có thể bắt cho gia tên trộm đó không ?

Đông Triều có cơ hội hành nghề. Nàng nhìn Dận Chân, hỏi dò :

-Tứ gia có tin tiểu nữ không ?

-Gia không cần người phải dùng mạng sống để đánh đổi.

Vậy là tin rồi. Nhưng bản tính vốn cẩn thận, Đông Triều nói :

-Tiểu nữ muốn dùng quyển sổ này để dụ tên trộm tới, tại đây, tiểu nữ sẽ giăng ra một cái bẫy, tóm gọn cả bọn. Nhưng cần sao thêm một bản nữa để phòng chúng hủy quyển sổ sau đó tự vẫn.

Dận Chân đứng dậy, lấy quyển sổ đó đưa cho Đông Triều. Đông Triều tròn xoe mắt, chớp chớp. Dận Chân giải thích :

-Kế hoạch của người, người làm đi. Đã chép kinh Phật thì chép luôn cái này đi.

Đông Triều e dè :

-Đây là mật liệu của triều đình, Tứ gia có thể để một nhi nữ xem sao ?

-Cứ xem đi !

Đông Triều lật quyển sách ra. Lịch sử nói không sai, Tứ gia ca Dận Chân không phải là người tầm thường. Quyển sách Đông Triều đang đọc bên ngoài là “Sổ thu chữ”, bên trong là Tam tự kinh. Đông Triều bị phạt nữa. Nàng hỏi :

-Chẳng hay tiểu nữ bị phạt vì lý do gì ?

Dận Chân bình thản nói :

-Trẻ con không đi ngủ sớm, đáng để phạt chép Tam tự kinh.

Đông Triều cãi, nhưng giọng vẫn giữ ở mức độ bình thường :

-Tiểu nữ không phải trẻ con !

-Ngươi đứng chưa tới vai già, ngươi là người lớn sao ?

-Đó là Nữ Hồ Lộc Tiểu thư, tiểu nữ đã 25 tuổi rồi !

Dận Chân hỏi :

-Vậy phu quân của ngươi không bảo ngươi ngủ sớm để tạo thói quen cho hài tử sao ?

-Tiểu nữ chưa có phu quân !

Đông Triều chợt thấy mình hơi quá đà. Ở thời này 18 tuổi có chồng là muộn lắm rồi. 25 tuổi là có con cái đùm đê rồi. Đông Triều nói chệch đi :

-Tiểu nữ mồ côi, không cha không mẹ nên chẳng có ai đoái hoài đến. Tiểu nữ xin lui.

Đông Triều cảm quyền sách, đẩy cửa ra ngoài. Dận Chân chợt hỏi :

-Ngươi tên gì ? Ta hỏi tên thật ấy.

-Tiểu nữ tên Đông Triều.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Bữa sáng ở phủ Tứ A ca Dận Chân không đầm ấm không khí gia đình nhưng cũng xem như là sung túc. Gia trưởng ngồi giữa, đích phúc tấn và trắc phúc tấn ngồi quay quần bên nhau. Mọi người cùng trò chuyện, nói với nhau về những đứa con, nói với nhau về món ăn, nói với nhau về chiếc ghế còn bỏ trống.

-Nữ Hồ Lộc muội không ra dùng bữa sáng sao ? – Phúc tấn lo lắng. – Muội ấy không sao đấy chứ ?

Lý thị cười nhạt :

-Phúc tấn đừng lo cho con người đó, có lẽ sau khi tông ngã phúc tấn, ả sợ đến nỗi không dám đến tham kiến vào buổi sáng.

Dận Chân buông đũa, đứng dậy :

-Đề gia đến chỗ nàng ta xem thử. – Rồi đi đến chỗ Đông Triều.

Lý thị kinh ngạc. Cảnh thị nhìn qua nàng ta, cười chế nhạo. Lý thị cúi gầm mặt, ăn như mèo. Phúc tấn mỉm cười hiền từ :

-Các muội cứ tự nhiên.

Dận Chân bước vào tòa nhà Đông Triều ở. Xảo Tuệ đứng hầu bên ngoài, thấy gia trưởng đến vội vàng cúi chào. Dận Chân gạt đầu, đẩy cửa bước vào thư phòng. Đông Triều đang ngồi trên ghế, cắn cán bút lông, nghĩ ngợi. Trên bàn đặt một xấp giấy và một đĩa bánh ngọt, có thể vừa suy nghĩ, vừa thuận tay lấy bánh mà ăn. Quyển tam tự kinh đã được chép xong từ lâu. Dận Chân nhẹ nhàng đến bên nàng, đặt một tay lên vai nàng, hỏi nhỏ :

-Ngươi đang làm gì vậy ?

Đông Triều muốn đứng người, nhưng chỉ biểu hiện qua một cái rung mình nhỏ. Nàng đứng dậy, thi lễ. Dận Chân khoát tay. Đông Triều đưa những tờ giấy cho Dận Chân xem, nói :

-Đây là một số cấu trúc để dựng bầy mà tiểu nữ vẽ. Không biết nên sử dụng cái nào. Bởi vì tiểu nữ không nghĩ rằng tên đó sẽ tiếp tục được cử đi.

Dận Chân xem sơ lược các cái bầy của Đông Triều. Cái nào cũng đơn giản nhưng hứa hẹn có hiệu quả rất cao. Dận Chân nói :

-Ngươi có muốn gia cho đi điều tra không ?

Đông Triều lắc đầu, không phải là không muốn mà là không tin. Nàng nói :

-Dù sao tiểu nữ cũng mang thân là trắc phúc tấn của Tứ bối lạc, sao có thể tùy tiện ra ngoài được.

Dận Chân chấp hai tay ra sau :

-Ngươi yên tâm, con gái của Lăng Trữ thường ở nhà suốt, ít ai biết mặt, kể cả Hoàng A mã cũng chưa từng gặp mặt. Sở dĩ hôm qua gia phạt ngươi chép kinh để có cớ cho ngươi khỏi yết kiến phúc tấn, cũng không cho ai đến đây. Giờ thì đi được rồi chứ ?

Được ra khỏi căn phòng ngột ngạt, lại còn đi điều tra, lòng Đông Triều phấn khích vui cùng. Nàng gật đầu liên tục. Dận Chân đưa cho nàng một bộ quần áo cho con trai cỡ mười hai tuổi. Đông Triều nhận lấy bằng hai tay, chạy lon ton đến phòng ngủ. Dận Chân ra ngoài dặn dò Xảo Tuệ :

-Ta với trắc phúc tấn ra ngoài một lát, ai đến đây thì tìm cách tiễn họ về cho nhanh.

-Vâng, nô tỳ nhớ rồi ạ.

Dận Chân đi ngang qua phòng của Đông Triều, nói vọng vào :

-Ăn rồi hẵng đi.

-Tiểu nữ nhớ rồi ạ !

Dận Chân lại trở về dùng bữa. Dùng bữa xong, Dận Chân cho người chuẩn bị xe đến phủ Dận Tường. Phúc tấn ra tiễn, Dận Chân nắm lấy tay nàng, nói :

-Ta đâu có đi xa mà nàng phải tiễn thế này.

Phúc tấn không dám nói là sợ chàng rời xa mình, chỉ cúi đầu e lệ. Dận Chân thả tay nàng ra. Phúc tấn cúi đầu chào rồi quay trở vào nhà. Dận Chân nhìn về phía chỗ ở của Đông Triều.

-Nha đầu này lâu thế ?

-Nô tài thành an Tứ gia !

Dận Chân nhìn xuống. Có một đứa bé trai tầm tuổi của Liên Nhi đang quỳ dưới chân chàng. Dận Chân nói :

-Đứng lên đi !

-Dạ. – Giọng nói đột nhiên trong vắt.

Dận Chân nhìn kỹ lại. Đứa bé trai kia đang khoác trên người bộ quần áo mà Dận Chân đã đưa cho Đông Triều. Đứa bé trai ngước mặt lên. Dận Chân nhíu mày, nhắc bóng nó lên, quăng vào trong xe rồi cũng vào trong xe ngồi. Đông Triều lồm cồm bò dậy, ngồi cho vững. Dận Chân nói :

-Giỏi đấy ! Ngươi biết giả giọng người khác nữa. Gia hỏi ngươi, ngươi giỏi về cái gì nhất ?

Đông Triều đáp ngay :

-Họa chân dung ạ !

Đông Triều lấy từ trong áo ra một tờ giấy, đưa cho Dận Chân. Dận Chân mở ra xem. Đông Triều đã họa hình tên gia nhân theo hầu Dận Tường hôm qua rất thực, rất sống động dù chỉ là bằng mực đen. Dận Chân hỏi :

-Hôm nào ngươi vẽ hình gia với phúc tấn được không ?

-Được ạ.

Dận Chân đưa Đông Triều đến nhà Dận Tường. Dận Chân để Đông Triều dạo ở ngoài, mình gặp Dận Tường trong phòng riêng, không cho ai vào hết. Dận Chân chậm rãi kể với Dận Tường câu chuyện hôm qua, còn đưa ra bức chân dung Đông Triều họa nên để chứng minh. Dận Tường giận tái mặt :

-Đệ thật không ngờ họ có thể đối xử với đệ như thế. Cũng tại đệ không đề phòng.

Dận Chân nói :

-Hôm nay ta đưa Đông Triều đến điều tra, tối nay nàng ta sẽ tóm gọn tên trộm đáng ghét đó cho đệ ngủ ngon.

Dận Tường ngơ ngác :

-Đông Triều nào ?

-Là người thế chỗ Nữ Hổ Lộc Liên Nhi, chính là tiểu đồng mà ta dẫn đến.

Dận Tường kinh ngạc. Đứa bé mà Dận Chân dẫn đến không có một chút gì là con gái cả, từ giọng nói đến dáng đi đều không lộ một chút gì. Dận Chân bàn kế hoạch với Dận Tường :

-Lát nữa ta mời đệ về phủ, đệ hãy mang hấn đến nhà ta, nếu thành công, chúng ta sẽ bắt được hấn và truy ra người chủ mưu.

-Tứ ca nói đúng.

-Oái ! Tiểu tử thúì ! Muốn chết à ?

Dận Tường nghe giọng của gia nô nhà mình. Chàng ra ngoài xem thử có chuyện gì mà náo loạn đến vậy. Quân gia mới của Dận Tường đang phùng mang trợn má, mắng mỏ cậu nhóc tầm 11, 12 tuổi. Cậu nhóc đó lại cười cười, đáp lại như không, chẳng có chút gì là sợ hãi cả. Quân gia của Dận Tường, tên là Phúc An sùng sộ nói :

-Mì tới số rồi !

Đông Triều bĩu môi :

-Ai tới số ? Tôi mà nói với Thập tam gia là ông nghe lên cuộc đối thoại thì sẽ thế nào nhỉ ? Không như ông, tôi có bằng chứng rõ ràng nhé. Vết đỏ trên mặt và tai ông là bằng chứng kết tội ông. Ông phải áp tai vào tường để nghe, tai mới đỏ như vậy.

Đông Triều thấy Dận Tường đã ra ngoài, mắt sáng rỡ, kêu lên :

-Thập tam gia !

Phúc An nắm lấy bím tóc của Đông Triều, giật lại. Dận Tường bước tới chỗ hai người, hỏi :

-Có chuyện gì vậy ?

Đông Triều quỳ xuống hành lễ :

-Tiểu nhân tham kiến Thập tam gia.

-Đứng lên đi ! – Dận Tường miễn lễ. – Có chuyện gì thế ?

Đông Triều đứng sang một bên, để Phúc An trình bày với Dận Tường câu chuyện mà hấn bịa ra. Câu chuyện ấy hoàn toàn không có hại gì cho Đông Triều. Gã cúi đầu liên tục rồi bậm bụng đi. Dận Chân cũng đã ra ngoài. Dận Chân kêu :

-Tiểu tử, lại đây !

Đông Triều lon ton chạy đến. Dận Chân hỏi :

-Thế nào ?

Đông Triều chớp mắt, báo hiệu thành công. Dận Chân cứ y theo kế hoạch đã bàn mà thực hiện. Dận Chân nói :

-Hôm nay ta có chuẩn bị trà và ít bánh, đệ qua phủ ta chơi được không ? Trắc phúc tấn cũng muốn xin lỗi đệ chuyện hôm bữa.

Dận Tường cười, nhìn Đông Triều đang cúi gằm mặt xuống đất, nói :

-Đương nhiên là đệ đến rồi. Tứ ca, huynh về trước đi, đệ phải chuẩn bị xiêm y đã. Ra mắt tân tứ tẩu, phải tươm tất chứ.

Dận Chân nheo mắt nhìn Đông Triều rón rén đi ra sau lưng mình để trốn Dận Tường. Đông Triều run run nắm lấy vạt áo của Dận Chân, cả người như co rúm lại. Dận Tường bật cười. Dận Chân nắm lấy cổ tay nàng, nói :

-Tiểu tử, đến giờ về rồi !

Dận Chân kéo tay Đông Triều, đi về phía cỗ xe rất nhanh. Đông Triều phải chạy thật nhanh để không bị kéo lê trên mặt đất. Dận Chân nhấc bổng nàng lên, quăng vào trong xe. Đông Triều lồm cồm bò dậy. Dận Chân lên xe. Đông Triều đã ngồi vào chỗ, nắn lại gấn cốt của mình. Xe lăn bánh về phủ đệ của Dận Chân.

-Có đau không ?

Đông Triều thừa nhận bằng cách nói :

-Coi như tiểu nữ trả xong quả đấm hôm bữa.

-Đau sao không kêu ?

-Tiểu nữ có kêu lên thì cũng đâu có ai thương. Kêu làm gì cho tốn hơi.

Đông Triều theo Dận Chân về phủ. Nàng không về phòng mình ngay mà tạt qua thư phòng một lát. Nàng bố trí cẩn mật cái bẫy rồi phui tay, về lại chỗ mình. Dận Chân trở lại đại sảnh, ngồi uống trà đợi Dận Tường đến. Phúc tấn và các trác phúc tấn thì ngồi đợi Nữ Hồ Lộc thị ra chào hỏi, ngày đầu tiên Đông Triều chưa hề gặp mặt các vị phúc tấn. Dận Tường y phục chỉnh tề tới chơi. Vẫn không thấy hình dáng của trác phúc tấn đâu.

Dận Tường sốt ruột :

-Tẩu ấy làm gì mà lâu vậy nhỉ ?

-Đề ta xem thử. – Dận Chân đứng dậy, đi đến chỗ của Đông Triều.

-Đệ đi nữa ! – Dận Tường bật dậy, chạy theo.

Dận Chân tự hỏi Đông Triều đang làm gì mà tốn giờ đến vậy. Lúc này hỏi thì nàng còn mỉm cười, hứa sẽ đến rất rất sớm nữa là đằng khác. Từ đại sảnh, tiếng kêu hét hoảng của Xảo Tuệ vang lên :

-Phu nhân ! Thôi đừng cố nữa. Phu nhân !

Dận Tường vội vàng tông cửa vào. Đông Triều đang nằm sóng xoài trên sàn. Đông Triều thảm nguyện rửa đôi giày cổ đã báo hại nàng thế này. Con người nàng quen chạy nhảy, không thích hợp với giày cao. Đôi giày cùng cái kỳ bảo bó chặt người nàng làm mỗi bước nàng đi là mỗi lần nàng té. Dận Chân bước vào, hỏi :

-Chuyện gì thế này ?

Đông Triều lồm cồm bò dậy, lắc đầu :

-Thiếp không sao cả, không dám phiền gia.

Nàng tìm thế đứng lên được nhưng không lâu sau lại té xuống. Thật may, Dận Chân đưa tay đỡ kịp. Chàng nói :

-Vậy mà bảo không phiền gia ? Đi thôi !

Dận Chân cúi xuống, đưa tay ngang khuỷu chân nàng, nhắc bổng nàng lên, cứ thế mà bổng nàng đến đại sảnh. Xảo Tuệ cúi gằm mặt, cứ nhìn xuống đất mà đến đại sảnh. Dận Tường ô lên thích thú, cũng theo Dận Chân về đại sảnh, sắp có kịch hay đây. Đông Triều không dám quấy đạp, chỉ nài nỉ :

-Thiếp thật sự không sao cả !

Dận Chân nói :

-Muốn thế này hay muốn gia thả xuống đất ?

Đông Triều biết hết cách, nàng gục đầu vào vai Dận Chân hòng giấu khuôn mặt đang lúng túng của mình đi. Dận Chân bổng nàng đến đại sảnh trước sự chứng kiến của các phúc tấn. Thấy vậy, Lý thị vội kéo con mình là Hoảng Thôi vào lòng, bộ không muốn đứa bé thấy cảnh người lớn âu yếm nhau. Dận Chân đặt Đông Triều vào chỗ của nàng rồi quay về ghế gia trưởng. Dận Chân nói với Tiểu Uyển, nàng vẫn còn ngạc nhiên tột độ rằng :

-Trác phúc tấn bị đau chân, đi không được, gia đành phải dùng cách này.

Phúc tấn nhỏ nhẹ nói :

-Thiếp hiểu.

Đông Triều cúi đầu thi lễ với các đàn chị trong nhà :

-Nữ Hồ Lộc Liên Nhi thỉnh an phúc tấn, trác phúc tấn và Thập tam gia. Xin thứ lỗi vì Liên Nhi không thể hành lễ được.

Dận Tường khoát tay :

-Tẩu cần gì phải khách khí, người nhà cả mà.

Niên thị cười, nói :

-Đúng vậy, muội cứ việc cười với chúng ta khi gia dẫn muội đến, không cần giấu mặt sau áo làm gì.

Đông Triều hơi khó chịu, sự cố vừa rồi không phải do nàng cố ý gây nên. Nhưng nàng nhịn được, chỉ mỉm cười hiền lành, nói :

-Xin đa tạ tỷ tỷ chỉ bảo.

Chợt, Đông Triều cúi gầm mặt, hỏi nhỏ :

-Hôm bữa, muối lờ đại tông vào phúc tấn, phúc tấn đã đỡ chưa ạ ?

Lý thị liền nói :

-Ai da, còn hỏi đến hôm đó ? Hôm đó phúc tấn phải nằm trong phòng cả ngày với gia, chẳng thể đi lại được.

Tiểu Uyển bán cho Lý thị một cái nhìn sắc lạnh. Nàng quay qua Đông Triều, mắt dịu lại :

-Vẫn còn hơi đau nhưng đã đỡ rồi. Cũng tại thân ta yếu ớt chứ không phải tại muối tông quá mạnh.

Đông Triều hỏi hận, nói :

-Muội thành thật xin lỗi... hôm đó muội gặp ác mộng nên mới...

-Ta đã ổn nhiều rồi.

Dận Chân đứng dậy, nói :

-Có gì thì tí muội cứ hàn huyên. Gia với Thập tam đệ ra ngoài một chút.

Tiểu Uyển đứng dậy hành lễ. Đông Triều thăm kêu khổ, Dận Chân đi rồi lát nữa các phúc tấn giải tán, ai đưa nàng về ? Đông Triều đưa mắt cầu cứu. Dận Chân có thấy nhưng phớt lờ. Đông Triều bèn thôi, chỉ đưa mắt theo dáng hai vị A ca rồi khỏi đại sảnh. Dận Chân nghĩ sao lại quay lại, nhắc bóng Đông Triều, đưa ra tiểu đình hôm bữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Dận Chân, Dận Tường và Đông Triều ngồi ở tiểu đình nói về chuyện gian tế. Đông Triều trình bày rằng mình đã đi hết một vòng nhà và xác định được gian tế. Dận Tường hỏi tên thì Đông Triều mỉm cười lắc đầu. Dận Tường muốn nổ tung ra :

-Nói hay lắm, giờ ta muốn tra ra ai cũng không biết mà tra.

Đông Triều vội vàng rót trà, mời Dận Tường uống :

-Thập tam gia thông cảm, nếu sở sảng hỏi tên họ thì kỳ quá, muốn hỏi tên người ta, phải tạo thiện cảm trước chứ.

Dận Chân lườm nàng. Đông Triều quên mất một trường hợp ngoại lệ mà chính nàng đã từng trải qua. Dận Chân cũng đã hỏi thẳng tên nàng trước khi cho nàng một ân huệ. Đông Triều nói :

-Tuy nhiên, tiểu nữ nhớ rất rõ nét mặt của họ.

Dận Tường hỏi :

-Ta phải dẫn cô về nhà để khám nghiệm sao ? Sao hỏi nãy cô không chỉ đích mặt họ ta ?

Dận Chân nói :

-Nha đầu này có tài vẽ, cứ yên tâm.

Dận Chân sai người mang giấy viết tới. Đông Triều tự mài mực, cầm bút vẽ. Dận Chân hỏi :

-Cần bao nhiêu tờ ?

Đông Triều đáp ngay :

-Hai mươi tờ ạ.

Dận Tường hoảng hồn :

-Nhiều vậy làm sao mà vẽ hết trong vòng một ngày được ? Bức họa của ta cũng phải mất ba ngày.

Đông Triều rất ghét người khác huyền thuyên trong khi mình đang vẽ và làm việc. Giờ thì nàng làm cả hai, ai huyền thuyên càng ghét hơn nữa và sẽ không khách khí. Đông Triều quát anh chàng Hiệp vương đang cuồng chân :

-Ngài ngồi im hộ tôi ! Nếu ngài cuồng chân tay thì mài mực đi !

Dận Tường ngạc nhiên vô cùng, lần đầu tiên có người gắt chàng ta, không phải là Tứ ca hay Hoàng A mã. Dận Tường chống tay đứng dậy, định cãi thì Đông Triều ngừng tay, trừng mắt. Dận Tường cứng đờ cả người lại. Dận Chân tức cười trong bụng nhưng không để lộ ra ngoài, chỉ đưa thanh mực cho Dận Tường. Dận Tường đành bám bụng mài mực cho Đông Triều. Rồi từ từ chàng ta bị nét cọ của Đông Triều cuốn hút. Đông Triều đưa bút rất nhanh, chỉ vài nét là có thể hình dung được khuôn mặt. Nàng còn truyền hồn vào bức tranh, làm hiện rõ tính cách của từng người. Dận Tường cảm từng bức tranh lên ngắm nghía :

-Đây là Phúc An, đây là Đồng Phú... giống thật !

Dận Chân để ý khuôn mặt của Đông Triều khi nàng vẽ. Trông nàng rất say sưa, chẳng hề mệt mỏi. Đông Triều lấy tờ giấy thứ hai mươi, đặt lên sách, chấm mực vẽ. Dận Chân cảnh tỉnh Dận Tường :

-Đó chính là người đệ phải tra ra bằng được.

Dận Tường nghiêm mặt :

-Tứ ca yên tâm – Rồi hỏi Đông Triều. – Làm sao cô có thể biết họ đáng nghi ?

Đông Triều nói :

-Một vài câu hỏi về thói quen sinh hoạt của ngài thôi. Người hầu gì mà chủ thích ăn món gì, thích đọc sách gì chỉ biết mơ hồ mà ngài hay đi đâu, thân cận với ai, về hay nghĩ ngợi điều gì thì biết ráo cả, cứ như bạn tâm giao vậy.

Dận Chân trông Đông Triều vẽ bức cuối có vẻ không được thoải mái. Nhưng Đông Triều vẫn vẽ. Đông Triều vẽ người này hơi kỳ, Dận Tường phải uống mấy tách trà mới kiềm được sự nôn nóng của mình.

-Thập tam gia, đây là người cuối cùng – Đông Triều đưa bức tranh đó cho Dận Tường xem.

Dận Tường xem, giật phắt lấy bức tranh, trừng mắt nhìn nàng :

-Ngươi to gan đấy !

Đông Triều không cãi gì. Dận Chân xem bức tranh qua vết mực khá đậm, in ra cả mặt sau giấy. Đông Triều vẽ trác phúc tấn của Dận Tường, một thiếu nữ Dận Tường đã cứu vớt từ thân phận là một nô lệ. Dận Tường nắm chặt tờ giấy đến nỗi nó nhàu đi :

-Giờ ta phải nghi ngờ tài năng của ngươi... Tứ ca, có thể cô ta là người của Bát ca, Cửu ca không chừng.

Dận Chân nói :

-Đệ không được nghi ngờ lung tung.

Dận Tường đập mạnh tay xuống bàn :

-Còn cô ta kêu huynh tin thì huynh sẽ tin ư ?

Đông Triều bình thản nói :

-Thập tam gia tin sao cũng được. Nhưng sự thật sẽ được sáng tỏ ngay sau khi tôi bắt tên trộm ấy cho ngài xem.

Tối hôm ấy, tên trộm mò tới, bị sập bẫy. Đông Triều giả làm người hầu tới dọn dẹp thư phòng. Trông thấy tên trộm dấy dựa trong tấm lưới, Đông Triều ồ lên :

-Một con cá !

Tên trộm dường như biết trước mình sẽ bị bẫy nên đã chuẩn bị sẵn một con dao để cắt lưới, vào trường hợp xấu hơn thì tự vẫn. Đông Triều cũng biết điều này. Nàng cầm chiếc giày đã làm mình khổ sở, cho tên trộm một trận. Đông Triều ra đòn ở các huyệt làm hấn cứng người lại, buông con dao rơi xuống đất. Đông Triều thản nhiên kéo lưới đi, ra chỗ tiểu đình, nơi Dận Chân và Dận Tường vẫn còn ngồi uống rượu thưởng trăng. Dận Chân mở lưới cho hấn, lấy lại cuốn sổ. Dận Tường thì nhìn hấn trừng trừng. Dận Chân chợt trông thấy vết lạ ở các huyệt, bèn hỏi :

-Ngươi đã thương hấn bằng cái gì vậy ?

Đông Triều giờ chiếc giày lên, nàng bẽn lẽn :

-Tiểu nữ sức yếu nên đành dùng hạ sách này. Hắn không bị điểm huyết cam nên vẫn còn nói được.

Dận Chân hỏi ngay :

-Nói ! Ngươi đến thư phòng ta lấy cấp sổ kinh thư cho ai ?

Tên trộm im lặng, không dám nói. Đông Triều nhìn Dận Chân cùng Dận Tường, cả hai đều có vẻ như đang tìm cách tra hỏi. Dận Tường siết chặt tay :

-Ngươi muốn gia dùng roi ư ?

Đông Triều nghĩ dù sao Dận Chân cũng không ở bên bộ Hình, không biết dùng mẹo hỏi cung, Dận Tường tuổi đời còn nhỏ. Thôi thì nàng cam đắc tội vậy. Đông Triều bí mật đặt một ngón tay lên miệng, ngầm kêu hai người im lặng. Nàng đi một vòng, nói :

-Ai da, thật tiếc. Thật ra chúng ta đã biết cả rồi, biết đồng bọn ngươi gồm những ai, ai đã sai khiến ngươi. Chúng ta cũng biết gia quyến ngươi đang bị giam giữ. Nếu ngươi chịu thừa nhận thì ta sẽ tìm cách cứu gia quyến ngươi ra, nếu ngươi một mực trung thành thì hết cách. – Rồi nàng ghé sát vào tai hắn, thì thầm – Ngươi nghĩ con người ấy sẽ để ngươi cùng gia quyến yên ổn ư ? Lắm to. Hắn là một con rắn độc.

Tên trộm bù lu bù loa lên :

-Xin Từ gia, Thập tam gia tha tội ! Thật ra tiểu nhân không hề muốn làm như vậy ! Tại vì Cửu gia đã dùng thân quyến của tiểu nhân để khống chế tiểu nhân !

Dận Chân gật đầu. Chẳng đoán không lầm mà. Dận Tường hỏi :

-Đồng bọn ngươi gồm những ai ?

Tên trộm kể lại. Những cái tên hắn khai ra không hề thiếu hay thừa khi đem đối chiếu với những bức tranh Đông Triều vẽ. Có cả trác phúc tấn của Dận Tường, Dận Tường đập hắn một cái. Cú đập quá mạnh, hắn lăn từ trên bậc, ngã xuống dưới, đập đầu vào sân đá. Đông Triều hét hoảng, chạy xuống thấy hắn đã bị vỡ sọ mà chết. Đông Triều khép mắt lại cho hắn.

-Tại sao hắn phải chết ?

-Tội đánh cắp tài liệu mật. – Dận Tường nói.

Đông Triều quay lưng lại với Dận Tường, nói :

-Tối nay, ngài về, trác phúc tấn có pha cho ngài một ly trà thì ngài cứ giả vờ uống nhưng sau đó hãy tìm cách phun ra, khoảng nửa đêm hãy thức dậy, ngài sẽ hiểu mọi chuyện.

Đông Triều nói với Dận Chân :

-Thưa Từ gia, tiểu nữ cảm thấy không khỏe, xin lui về.

Dận Tường đưa xác tên trộm về nhà, nói dối rằng hắn bị trượt chân té chết trên đường về. Tối đó, chàng ngự ở phòng trác phúc tấn Tôn A Lan, người mà Đông Triều nghi ngờ là gián điệp. A Lan an ủi chàng đôi câu rồi rót cho chàng một ly trà. Dận Tường giả vờ uống vài ngụm nhưng sau đó lại làm bộ ho để phun hết ra. A Lan giục chàng đi ngủ, chàng cũng thuận tình. Nửa đêm, Dận Tường cảm nhận được hơi nóng từ ánh đèn bèn thức dậy. Dận Tường phát hiện ra A Lan đang viết gì đó. Chàng nhẹ nhàng đến bên A Lan, rồi đột ngột nắm lấy tay nàng. A Lan hét hoảng, định huy lá thư nhưng Dận Tường đã nhanh chóng đoạt lấy.

-A Lan !

Trong thư viết cụ thể từng hành động, từng sinh hoạt của chàng trong ngày, gửi đến cho Bát A ca. Dận Tường gấp lá thư lại, cho vào áo, buồn bã quay đi. A Lan quỳ xuống, khóc nức nở nhưng không dám mở miệng xin chồng tha thứ.

Dận Tường thả hồn, mặc cho chân muốn dẫn mình đi đâu thì đi. Chàng dừng lại ở một gốc cây, đứng khóc ở đó. Dận Tường không ngờ điều Đông Triều nói là sự thật. Chàng đối với A Lan vừa là phu thê, vừa là bằng hữu, vừa mang ơn nghĩa. Ba mối quan hệ khăng khít thế mà cũng có thể bị lợi danh cắt đứt. Dận Tường muốn hét lên cho voi đi nổi buồn tức trong lòng. Chợt, chàng bất gặp ánh mắt hiền từ, nụ cười triu mến mà bấy lâu nay chàng không ngó ngang đến.

-Nghĩ nhì !

Triệu Giai Nghi cúi đầu hành lễ với Dận Tường, Dận Tường hỏi :

-Nàng ra đây làm gì ?

Nghi mỉm cười, đáp :

-Những lúc buồn, thiếp luôn ra đây ngắm cảnh khuya.

Dận Tường lau nước mắt :

-Bao nhiêu lần rồi ?

Triệu Giai Nghi buồn bã nói :

-Thiếp không nhớ.

Dận Tường bước đến gần nàng, thở dài :

-Là ta có lỗi với nàng.

Triệu Gia Nghi không nhắc lại nỗi buồn của mình, chỉ cúi đầu nói :

-Thiếp xin lỗi.

Dận Tường nhận ra nàng có thể thấy một góc bức thư. Dận Tường hỏi :

-Nàng biết rồi ?

Nghi gật đầu. Dận Tường lấy bức thư ra :

-Tại sao không nói cho ta biết ?

-Vì gia luôn xem trọng trách phúc tấn, thậm chí vì bệnh vực trách phúc tấn mà đuổi cả quân gia thân tín bấy lâu nay. Thiếp với Người chỉ là trên danh phận, với thiếp, Người chẳng có chút lòng tin, những lời thiếp nói dù có là sự thật, gia cũng xem như lời gièm pha. Làm sao thiếp dám ?

Dận Tường để ý thấy ánh mắt của Triệu Giai Nghi giống như của Đông Triều lúc chàng lỡ đạp tên trộm do nhất thời tức giận. Dận Tường ứa nước mắt, ôm Triệu Giai Nghi vào lòng. Đến giờ, Dận Tường mới biết điều gì quan trọng và thật sự là của mình.

Đông Triều ngã người xuống giường, thở dài. Thật may hồi nãy nàng nhìn được, không cho Dận Tường một đám nữa. Thật may là nàng hiểu được cái giá mạng người theo giai cấp là bao nhiêu ở trong thời đại này cách xa nhau rất nhiều. Muốn sống trong thời đại này với thân phận là một trắc phúc tấn, phải làm quen với nó. Nhưng với thân phận là một thám tử, người tuân theo luật pháp thế kỷ XXI, Đông Triều không thể chấp nhận hành động vừa rồi của Dận Tường. Ai đó đang gõ cửa phòng nàng.

-Ai vậy ?

-Là gia.

Đông Triều nói :

-Tiểu nữ đến ngay.

-Không cần.

Dận Chân tự đẩy cửa vào. Đông Triều định đứng dậy hành lễ, Dận Chân liền khoát tay. Dận Chân đến ngồi bên cạnh nàng.

-Hơi khó chịu, phải không ?

Đông Triều nói :

-Một mạng người... ra đi vì tổ giác sự thật. Dù tiểu nữ tự nhủ hẳn đáng bị vậy vì hẳn đã trộm mật liệu nhưng vẫn không xóa được lý do hẳn chết là do hẳn đã nói trách phúc tấn của Thập tam gia là gian tặc.

Dận Chân nói :

-Dù biết vậy, nàng vẫn cáo giác Tôn A Lan, nàng thật dũng cảm.

-Tứ gia có nghi ngờ tiểu nữ là gian tặc của Cửu gia, âm mưu ly gián Người và Thập tam gia không ?

Dận Chân lắc đầu ngay. Đông Triều hỏi tại sao. Dận Chân trả lời :

-Không có gian tặc nào lại mang giày mà vấp té, cũng không ngu ngốc đến nỗi đánh khách, tông phái phúc tấn, gây náo loạn cả phủ.

Đông Triều bật cười nhưng không phải vì buồn cười mà là cười cay đắng :

-Hóa ra Tứ gia tin bằng chứng hơn là tin tiểu nữ.

-Gia tin người, người cho gia cảm giác là người có thể bảo vệ được chân lý.

Đông Triều cảm kích vô cùng, cúi đầu nói :

-Tiểu nữ xin cảm tạ Tứ gia.

Chợt, Dận Chân niệm một đoạn kinh. Đông Triều tò mò hỏi :

-Tứ gia đang niệm kinh gì vậy ạ ?

-Kinh cầu siêu. Nhưng vẫn không bằng cứu thoát gia quyến hần ra khỏi phủ của Cửu đệ, an ủi vong linh hần.

Đông Triều gật đầu tán thành. Dận Chân hỏi :

-Tại sao người biết gia quyến hần bị giam ? Tại sao người biết người sai hần là Cửu đệ ?

Đông Triều giải thích rành rọt :

-Tiểu nữ thấy trên tay hần có vết trói, vết đánh cũ thành vết thâm. Người gây ra chắc không phải Thập tam gia mà là chủ cũ. Người chủ đối xử với hần tệ bạc vậy, hần vẫn một mực bảo vệ, chứng tỏ gia quyến hần đang bị khống chế. Còn chuyện của Cửu gia thì tiểu nữ hoàn toàn không biết, tiểu nữ chỉ nói người chủ đó là rắn độc, tự hần sợ mà khai thành Cửu gia thôi.

Dận Chân gật gù :

-Thì ra là vậy. Còn chuyện của Tôn A Lan ?

-Tiểu nữ quan sát trắc phúc tấn, ngón tay nàng ta có vết chai nhưng không thấy vòng nhẫn, chứng tỏ nàng ta thường xuyên cầm bút, mặt có vài vết nám đen hơn vài nơi khác, tức là đêm đến thường đốt đèn, tiểu nữ qua phòng trắc phúc tấn, còn vài phong thư trên bàn. Nàng ta được tặng trang sức khá nhiều so với các phúc tấn khác, một trắc phúc tấn được sủng ái vậy, đêm đêm phải đốt đèn làm gì ? Sau đó tiểu nữ tự suy đoán cách thức nàng ta làm.

Dận Chân gật gù :

-Giỏi lắm.

Đông Triều cao hứng hỏi :

-Tiểu nữ thấy Tứ gia cũng phát hiện ra. Nhờ đâu vậy ạ ?

-Tôn A Lan khi xưa là một cô gái gương người, bẽn lẽn, chỉ dám nhìn Thập tam đệ từ xa. Vậy mà từ khi về đây, Tôn A Lan lại chủ động đến bên Thập tam đệ trước, đó là điều không bình thường.

Đông Triều trò chuyện với Dận Chân. Nàng nhận ra hai người có tính tình khá giống nhau, Đông Triều thích cách suy luận của Dận Chân. Nỗi ám ảnh đã vơi nhiều.

-Tiểu nữ xin tạ ơn Tứ gia đã vì tiểu nữ mà nhọc công đến đây.

Dận Chân không nhận lễ, nói :

-Gia đến đây vì phúc tấn bảo gia nên quan tâm cho Liên Nhi một chút. Gia nghe lời khuyên của phúc tấn. Tối nay gia ngủ ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Thiết triều xong, Khang Hy cho gọi các con đến Ngự hoa viên cùng dùng trà. Chín vị A ca can dự đến chính sự ngồi quay quần bên cha. Khang Hy vừa dùng trà, vừa quan sát các con, buổi chiều vừa rồi có không ít căng thẳng, Người lo không biết có bất hòa giữa các con trai không. Khang Hy để ý thấy

Dận Chân, Dận Tự, Dận Đường, Dận Tường có vẻ ngại ngùng. Cố kiếm con buồn ngủ thấy rõ nhất là Dận Chân. Khang Hy hỏi :

-Lão Tứ ! Con sao vậy ?

Dận Chân lễ phép nói :

-Thưa Hoàng a mã, hôm qua nhi thần ngủ hơi muộn chứ không có vấn đề gì cả.

-Thức khuya là không tốt đâu Tứ ca. – Dận Trinh nói. – Nên thoải mái một chút.

Dận Tường nhấp một ngụm trà, nói :

-Thưa Hoàng a mã, Tứ ca muốn ngủ ngon cũng khó. Đạo này trộm đạo xuất hiện nhan nhản. Đến nhà của Cửu ca còn bị mất trộm. . . người nữa kia.

Dận Hề cười khẩy :

-Tứ ca nổi tiếng cần kiệm, gia cảnh có gì hấp dẫn bọn trộm chứ ?

Dận Tường nói :

-Tứ ca không có bảo vật gì đáng giá, nhưng dày công chép nên một bộ kinh Phật rất quý, bọn trộm to gan lấy đi một quyển.

Dận Đường đang uống trà, nghe Dận Tường nói trúng tim đen thì bị sắc trà. Dận Tự ngồi cạnh, liếc mắt ra hiệu cho y nên bình tĩnh. Khang Hy phần nào hiểu được câu chuyện, lông mày ngài hơi nhíu lại. Dận Chân nói :

-Thật ra có lẽ là do tệ nội không cẩn thận làm mất. Nhi thần đã trách phạt nàng, nhi thần đã yêu cầu nàng lần sau cẩn thận hơn.

Khang Hy gật gù. Chợt, ông nhớ ra một chuyện. Ngài gọi Dận Chân, hỏi :

-Trắc phúc tấn mà ta tứ hôn cho con, Nữ Hồ Lộc thị, giờ thế nào rồi ?

Dận Chân nói :

-Nàng vẫn khỏe ạ.

-Về nhà chồng lâu nay sao con không đưa đến chỗ ta và Đức phi ?

Dận Chân nói :

-Nàng sợ ý nên bị vấp té, phải nằm ở nhà, khi nào hồi phục nhi thần sẽ dẫn nàng vào cung.

Phụ tử để vương trò chuyện được một buổi thì Khang Hy cho các con ra về. Đến thì đến cùng một nơi, về thì tách nhau ra mà đi. Khang Hy nén không được tiếng thở dài. Dận Chân trên đường đi, cứ gà gât. Dận Tường lo lắng, hỏi :

-Tứ ca ! Tứ ca ! Sao vậy ?

Dận Chân khẽ mở mắt, thấy người lay gọi là Dận Tường thì khép mắt lại, hỏi :

-Chuyện Tôn A Lan sao rồi ?

Dận Tường nhún vai, thờ dài. Vậy là đã xong rồi. Dận Tường nói giờ nàng ta đang bị phạt cấm túc ở nhà, một mình đối diện với Bồ tát, không được phép tiếp xúc với bất cứ ai, còn những tên gian tế đã bị đuổi đi sau khi tra hỏi rõ ràng. Dận Chân hỏi :

-Chúng là người của ai ?

Dận Tường bấm đốt tay :

-Nhiều lắm, nhưng đa phần là của Tam ca, Bát ca, Cửu ca, cả Thập tứ đệ nữa.

-Sáng nay Cửu đệ mặt cứ hầm hầm, hẳn mới bị đệ trộm người phải không ?

Dận Tường vui vẻ :

-Vâng, đệ đã đột nhập vào tư gia của Cửu ca và thả họ đi.

Dận Chân tỏ vẻ không tin. Làm sao Dận Tường biết ai là ai mà cứu ? Dận Tường cười tươi, vỗ ngực tự hào :

-Đệ là đệ đệ thân thiết với Tứ ca, đương nhiên là biết quan sát. Thật ra lúc đó Cửu ca cũng có gài bẫy đệ, cho trừ khử mấy người giả mạo nhưng đệ tìm

được người thật ở mặt thất.

- Vậy là được rồi.

Dận Chân có nghe nhưng vẫn gà gât. Dận Tường ngạc nhiên, hỏi :

- Tứ ca, huynh sao thế ?

Dận Chân thở dài :

- Hôm qua ta ở lại chỗ Đông Triều, nàng ta xuống đất nằm, nhường giường cho ta. Ta làm bộ ôm thật chặt, bỗng lên giường. Ai dè nàng ta cũng ngượng, lại còn khóc to nữa. Bảo hại ta phải thức cả đêm để dỗ.

Dận Tường tròn mắt rồi phá ra cười :

- Cô nương nhà ta trông gan dạ, dám cả gan vạch tội trác phúc tấn của đệ mà lại nhát trong chuyện này à ?

Dận Chân thở dài, mặt mũi nói :

- Ta thì thấy dễ sợ. Đệ không thấy đáng vẻ của nàng ta tới qua đâu. Nàng ta khóc âm ức, tức tưởi đến nỗi ta cứ ngỡ ta đã đắc tội thật với nàng ta chứ không phải đùa.

Tiểu Uyển sáng sớm không thấy trác phúc tấn Nữ Hổ Lộc thị ra mặt, nghĩ nàng còn bị đau chân, không ra ngoài được bèn đích thân mang một đĩa bánh điểm tâm đến thăm. Xảo Tuệ đứng hầu ở ngoài, thấy phúc tấn đến, vội vàng hành lễ. Tiểu Uyển miễn lễ, hỏi :

- Nữ Hổ Lộc muội có ở trong đó không ?

Xảo Tuệ cung kính đáp :

- Thừa phúc tấn, trác phúc tấn đang ở trong phòng. Nhưng người bảo sáng nay không được khỏe, lệnh cho tất cả người hầu ra ngoài và dặn không tiếp ai.

Tiểu Uyển mỉm cười, kêu người đưa đĩa bánh điểm tâm cho Xảo Tuệ, dặn rằng :

- Người đưa đĩa bánh cho Nữ Hổ Lộc muội, nhắn ta gửi lời hỏi thăm muội ấy.

Xảo Tuệ nhận lấy bằng hai tay, lễ phép nói :

- Tạ ơn phúc tấn.

Tiểu Uyển gật đầu rồi quay về. Bọn gia nhân theo hầu phúc tấn cười khẩy :

- Hôm qua được gia lưu lại lâu một chút đã làm mình làm mẩy.

Xảo Tuệ một tay bưng khay bánh, một tay gõ cửa phòng Đông Triều :

- Phu nhân, lúc này đích phúc tấn tới.

Đông Triều nói vọng ra :

- Không phải ta dặn người là không tiếp khách sao ?

- Nô tỳ đã nói với phúc tấn, phúc tấn đi rồi ạ. Phúc tấn có gửi lời hỏi thăm phu nhân và một đĩa bánh điểm tâm.

- Người lấy bức tranh ta vẽ sáng nay đưa cho phúc tấn, coi như đáp lễ. Đi nhanh đi ! Còn đĩa bánh thì cứ đặt bên ngoài, ta ra lấy ngay. Nhớ, không được phép ta thì không được vào đây.

- Dạ.

Đông Triều ở trong phòng tập đi lại bằng đôi giày cỏ. Sáng nay, sau khi vẽ tranh xong, nàng bắt đầu tập luyện. Đi lại không khó, khó ở chỗ cúi xuống, vói tay và chạy nhảy rất dễ mất thăng bằng. Đông Triều tập đứng lên ngồi xuống trước, sau đó là đi vòng quanh, quay người. Nàng té rất nhiều lần nhưng những lần đứng lên đã giúp nàng vững vàng hơn nhiều.

- Một, hai, ba... Một, hai, ba...

Đông Triều phát hiện ra một nhịp đi, cộng với cách đánh tay giúp nàng có thể đi vững vàng, tránh ngã. Đông Triều tiến đến cánh cửa, nhẹ nhàng mở ra. Đĩa bánh phúc tấn gửi cho nàng lẽ ra được đặt dưới đất nhưng đã nằm trên tay Dận Chân. Đông Triều vội vàng thỉnh an. Dận Chân nâng cằm nàng lên, nhìn thật kỹ vào mắt nàng, hỏi :

-Đã hết khóc chưa ?

Đông Triều nhớ lại chuyện tối qua, ứa nước mắt. Dận Chân xoa tay :

-Thôi, không nhắc nữa. Ta nói một chuyện hay cho muội nghe, Thập tam đệ đã đột nhập phủ của Cửu đệ cứu gia quyến của tên trộm hôm bữa rồi.

Đông Triều nghe vậy, thờ phào nhẹ nhõm. Nàng luôn áy náy đã vô tình giết người khi bắt tên trộm khai ra sự thật, để lại người nhà hấn trong phủ Cửu A ca mà không giúp đỡ gì. Dận Chân đưa đĩa bánh điểm tâm cho nàng. Đông Triều nhận lấy bằng hai tay. Nàng đi từng bước, từng bước, đặt đĩa bánh xuống bàn. Dận Chân tấm tắc :

-Muội đã đi được rồi đấy. Tập một thời gian sẽ thành thạo thôi. Giờ ra tập đi ở cầu thang cho ta xem nào.

Đông Triều gật đầu. Dận Chân toan đưa tay đỡ. Đông Triều nói :

-Muội không phải trẻ con, muội tự đi được.

-Muội chưa đứng đến nách ta, muội lớn chỗ nào ?

-Muội đi được mà.

-Đi thử ta xem.

Đông Triều đi từng bước, nhẹ nhàng, khoan thai. Miệng nàng đếm từng nhịp, tay nàng vung lên đúng tư thế mà nàng quan sát phúc tấn hay đi. Dận Chân quan sát từng bước, chột sần tới, đẩy một phát. Đông Triều mất thăng bằng, té nhào. Dận Chân nhanh tay đỡ kịp. Đông Triều nhúm mày :

-Huynh làm gì vậy ? Sao lại đẩy muội ?

Dận Chân nói :

-Thấy chưa ? Muội đừng nghĩ muội sẽ an toàn. Phủ của ta cũng như trong cung, ngoài con đường bằng phẳng thợ dày công xây dựng còn có những cơn gió bất chợt, sẵn sàng đẩy muội ngã bất cứ lúc nào.

-Cung ? Tại sao huynh lại nhắc đến hoàng cung ?

Dận Chân nói :

-Hoàng A mã đã nhắc nhở ta đưa muội vào cung vấn an Ngạch nương. Một người sáng dạ như muội, chắc chắn sẽ gây chú ý, muội sẽ là điểm nhắm của những cơn gió lớn. Hãy tập cho quen đi, thời gian dưỡng bệnh đau chân của muội không lâu đâu.

Xảo Tuệ mang bức tranh Đông Triều vẽ hồi sáng, dâng cho phúc tấn. Phúc tấn lúc đó đang ngồi thưởng trà với Niên trắc phúc tấn. Phúc tấn nhận tranh, mở ra cho cả Niên Thu Nguyệt xem. Tranh Đông Triều vẽ một cảnh mai rất đẹp. Tiểu Uyển trầm trồ :

-Chắc Nữu Hồ Lộc muội vẽ cảnh mai ở trước phòng. Vẽ đẹp thật.

Niên thị vuốt ve tấm tranh vừa mới rảo mực, cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ chính bức tranh ấy. Niên thị nói với Tiểu Uyển :

-Nữu Hồ Lộc muội thật sự rất khéo trong chuyện xin tội. Tranh đẹp như thế này, ai có thể giận được.

-Nếu hai vị có thể thấy cảnh tượng ở đằng kia, có thể nguôi giận được sao ?

Phúc tấn và Niên trắc phúc tấn trông Lý thị dẫn con đến. Trông mặt Lý thị có vẻ bình thản, nhưng không giấu được sự tức giận. Niên trắc phúc tấn đứng dậy thi lễ. Tiểu Uyển mỉm cười hiền từ :

-Có chuyện gì mà muội đến tìm ta vậy ?

Lý thị nói :

-Muội đến để mời phúc tấn cùng Niên muội đi xem một cảnh rất đẹp.

Tiểu Uyển và Niên thị biết Lý thị có ý không hay, dùng dằng không muốn đi. Nhưng Lý thị đã nhờ Hoàng Thờ và Hoàng Quân đến kéo tay hai phúc tấn đi. Lý thị cười nhạt, nói :

-Hai con hãy dẫn di nương cùng phúc tấn đến chỗ đó đi. Đi thật nhẹ thôi.

Tiểu Uyển và Niên thị đến xem thử Lý thị muốn giờ trò gì. Hoàng Thờ và Hoàng Quân dẫn hai người mẹ đến tiểu đình. Tiểu Uyển đánh rơi khăn tay. Niên thị thì đưa tay ôm chặt lấy ngực. Tại tiểu đình, Dận Chân đang tập cho Đông Triều đi trên đôi giày cao. Những lần Đông Triều tập bước lên bước xuống cầu thang, Dận Chân đều ân cần cầm tay, sẵn sàng đỡ. Dù Đông Triều mang thân hình một đứa trẻ mới 12 tuổi nhưng bản năng của nữ nhi đã giúp

cho Tiểu Uyên và Niên thị thấy sắc hồng ửng lên từ hai gò má của nàng dù Đông Triều có dùng đôi mắt lạnh tanh để nhìn Dận Chân đi chẳng nữa.

-Niên muội. – Mắt Tiểu Uyên như không dứt nổi khỏi khung cảnh trước mặt. – Chúng ta trở lại thôi.

Niên thị cúi đầu. Cả hai cùng nhau quay trở lại tiểu đình. Lý thị lẻo đẻo theo sau. Tiểu Uyên nói :

-Muội về đi !

Lý thị nở nụ cười mỉa mai, yếu điệu hành lễ :

-Muội cáo lui. Hài nhi, chúng ta về thôi.

Tiểu Uyên ngồi xuống ghế. Nàng nhìn bức tranh Đông Triều vẽ cho mình. Gia nhân theo hầu nàng trông đôi mắt nàng buồn rười rượi, nhìn bức tranh thì nửa muốn hủy, nửa không. Niên thị bèn gấp bức tranh lại, giao cho một gia nhân theo hầu phúc tấn, nói :

-Ngươi hãy mang tranh về cất trong phòng cho phúc tấn.

Tiểu Uyên gật đầu. Gia nhân đó đem bức tranh về phòng. Tiểu Uyên nói :

-Các ngươi cũng lui ra đi

Niên thị ngồi xuống ghế, cắn chặt môi. Tiểu Uyên nói với Niên thị, một nửa là nói với mình :

-Hóa ra là Nữ Hồ Lộc muội chân đau nên gắng tập đi. Muội yên tâm đi, dù nàng ta có cảm tình với gia thì cũng chỉ là một đứa trẻ. Tình cảm của gia đối với nàng ta, cũng là tình cảm huynh muội thôi. Trái tim của gia, vốn thuộc về muội.

Niên thị nói :

-Muội cũng tự an ủi như vậy.

Tiểu Uyên và Niên thị cứ nói những câu vô nghĩa ấy đến xế chiều, cả nhà dùng cơm. Lúc ấy, Dận Chân đi một mình, Đông Triều tự đi được đến bằng đôi giày quai gò kia. Nàng đường đường thi lễ bằng cách nhún mình :

-Nữ Hồ Lộc Liên Nhi tham kiến phúc tấn.

Tiểu Uyên cười, đưa tay đỡ chiếc ghế ngồi cạnh mình, nói :

-Muội ngồi xuống đi.

Đông Triều nhún mình, ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh Tiểu Uyên và Niên thị. Đông Triều không biết Tiểu Uyên có hàm ý gì lại bắt nàng ngồi đối diện với Dận Chân. Tiểu Uyên sai người xới cơm cho nàng, hỏi thăm :

-Chân của muội thế nào rồi ?

Đông Triều lễ phép nói :

-Nhờ ơn phúc tấn, chân muội đã đỡ, giờ có thể tập đi lại được.

Tiểu Uyên nói :

-Muội nên hạn chế đi lúc chân đang đau, đặc biệt là đi lên xuống cầu thang. Chân muội còn yếu, gió có thể quạt ngã muội bất cứ lúc nào.

Đông Triều liếc nhìn Tiểu Uyên. Dù đôi mắt nàng đang ân cần nhưng Đông Triều đọc được sự hăm dọa trong câu nói của Tiểu Uyên. Nàng ta cũng lấy « gió » để hăm dọa Đông Triều, có điều, ở đây Tiểu Uyên muốn chỉ bản thân nàng ta và các phúc tấn ở đây chính là « gió ». Đông Triều ngẫm hiểu, lúc nàng đang được Dận Chân tập đi trên cầu thang, đã bị Tiểu Uyên và Niên thị nhìn thấy. Đông Triều bèn đổi chủ đề :

-Bức tranh muội vẽ, phúc tấn thấy thế nào ạ ?

Tiểu Uyên nói :

-Rất đẹp, nhưng mùa này ít có mai, không nên vẽ mai.

Niên thị nói :

-Ta cũng có xem qua, xin được nói thêm, mai chỉ nở khi khuất gió, muội nên vẽ lúc nắng ấm áp thì hơn.

Đông Triều liếc nhìn Dận Chân. Dận Chân lo lắng ra mặt. Xem ra “gió” đã bắt đầu thổi về phía Đông Triều rồi.

Chương 8

Không khí buổi cơm hôm đó ngọt ngào, trông vào thấy rất rõ. Đông Triều ăn cơm mà cứ phải cúi gầm mặt. Hết giờ cơm, Đông Triều cáo lui, trở về phòng mình. Dận Chân muốn đưa về nhưng phải làm bổn phận của một gia trưởng, giải quyết mọi chuyện hôm nay. Tối nay, Dận Chân ngự ở chỗ Niên Thu Nguyệt.

Niên thị ân cần cởi áo ngoài cho chồng, nhẹ nhàng vắt lên giá treo. Dận Chân cởi đôi giày ra, đặt trên nền nhà. Dận Chân đợi Niên thị đến giường ngồi cạnh mình thì hỏi :

-Hôm nay Liên Nhi đã làm gì đắc tội với nàng và phúc tấn à ?

Niên thị lặng người đi. Nàng tránh đôi mắt đang dò xét của Dận Chân. Dận Chân đoán :

-Ta nghe nói Liên Nhi có tặng cho phúc tấn một bức tranh. Chẳng lẽ bức tranh đó có vấn đề gì ?

Niên thị lắc đầu. Nàng nói :

-Chỉ là ban trưa, thiếp thấy gia và Nữ Hồ Lộc muội...

Dận Chân tiếp lời :

-Gia tập cho Liên Nhi đi. – Dận Chân cười, xoa đầu Niên thị. – Thu Nguyệt ơi Thu Nguyệt, có vậy mà nàng với phúc tấn cũng ghen ư ?

Niên thị bị nói trúng tim đen má ửng hồng, quay lưng lại với Dận Chân. Dận Chân dịu dàng ôm lấy vai nàng, thì thầm :

-Nàng nghĩ quá rồi. Nàng xem, Liên Nhi mới có 12 tuổi, đến cả cách đi yếu điệu còn không biết, làm sao quyến rũ gia được ?

Niên thị vẫn không yên tâm. Nàng nói :

-Giờ Nữ Hồ Lộc muội 12 tuổi, nhưng nếu đến lúc muội ấy tròn 15 thì sao ? Lúc đó gia không động lòng ư? Ba năm không phải là thời gian dài nhưng cũng đủ để cho gia hiểu về muội ấy.

Dận Chân thở dài :

-Thu Nguyệt à, ta đã nạp Liên Nhi làm trắc phúc tấn, tất phải có trách nhiệm với nàng ta, cũng như với Lý trắc phúc tấn hay Cảnh Giai trắc phúc tấn.

Niên thị giật mình. Nàng nhớ ra chồng nàng vốn không chỉ có một mình nàng, còn biết bao nhiêu người đang chờ đợi, trong đó có cả phúc tấn. Niên thị quý xuống, nước mắt lưng tròng :

-Thiếp sai rồi ! Thiếp không nên có suy nghĩ muốn độc chiếm trượng phu. Xin gia hãy phạt thiếp thật nặng.

Dận Chân đỡ nàng lên, nói :

-Nàng hiểu là tốt rồi. Sức khỏe nàng vốn không tốt, đi nghỉ sớm đi.

Niên thị được Dận Chân bông lên giường, đặt đầu lên gối đàn hoàng. Dận Chân nằm cạnh nàng, mặt đối diện với nàng. Niên thị mỉm cười, nhắm mắt lại. Dận Chân nhắc nhở :

-Liên Nhi là người nhỏ nhất trong nhà, nàng nên thương yêu, bảo ban nàng ta một chút, đừng bắt nạt làm nàng ta sợ.

Niên thị gật đầu. Rồi nàng chìm vào giấc ngủ. Dận Chân khẽ khàng thổi tắt ngọn nến đặt ở đầu giường. Chàng đặt lưng xuống giường, vắt tay lên trán suy nghĩ. Thái độ của phúc tấn vừa rồi làm chàng bất ngờ. Khi Dận Chân nạp Niên thị làm trắc phúc tấn, ngày ngày ghé qua, Tiểu Uyển luôn mỉm cười, có khi còn giục chàng đi thăm Niên thị. Nhưng Nữ Hồ Lộc Liên Nhi xuất hiện, chỉ mới có 12 tuổi lại làm Tiểu Uyển không an tâm. Dận Chân chợt nhớ lại, lắc đầu :

-Đâu phải là Liên Nhi, là Đông Triều.

Đông Triều có thái độ chín chắn hơn Liên Nhi, biết chịu đựng hơn, cứng rắn hơn. Tuổi của Đông Triều cũng nhiều hơn Liên Nhi. Năm nay Đông Triều đã

25 tuổi. Tuổi này nếu gặp ở ngoài đời thật thì đã có thể quyến rũ nam nhân được chưa nhỉ ?

- Vớ vẩn.

Dận Chân nhắm mắt lại, định ngủ. Chàng thấy thấp thoáng bóng người ngoài cửa. Dận Chân xuống giường, ra ngoài. Tiểu Uyển đang đứng một mình giữa trời khuya. Dận Chân đóng cửa lại, nhẹ nhàng đến bên nàng.

- Ta vừa hỏi Thu Nguyệt có sự. Ta hiểu rồi.

Tiểu Uyển quỳ xuống :

- Thiếp có tội, xin chàng nghiêm trị.

Dận Chân đỡ nàng dậy rồi nắm lấy tay nàng :

- Chuyện hôm nay, nàng cứ xem như ta đang dẫn muội tử của ta đi vậy. 12 tuổi, vẫn chưa đủ là tình địch của nàng đâu.

Tiểu Uyển mỉm cười buồn bã :

- Thiếp không phải là người chàng đặt trong lòng nhưng lại là người hiểu chàng nhất. Với thái độ của chàng với Nữ Hồ Lộc muội, thiếp không dám chắc đó sẽ là tình cảm huynh muội không.

Dận Chân nhún mày. Rốt cuộc chàng đã làm gì đặc biệt mà đến cả Tiểu Uyển và Thu Nguyệt đều khẳng định rằng sau này Dận Chân đối với Nữ Hồ Lộc trắc phúc tán sẽ có sự khác biệt. Dận Chân thật không hiểu nổi lòng dạ nữ nhân, còn ghê gớm hơn cả Bát gia đẳng. Dận Chân không nên nổi, đưa mắt về biệt viện của Đông Triều, tự hỏi nàng đang suy nghĩ điều gì.

Xảo Tuệ len lén vào phòng chủ tặng một chiếc gối hương. Xảo Tuệ vén chăn lên, đặt vào giường của chủ. Dưới chăn chỉ có cái gối ôm, chủ đi đâu mất. Xảo Tuệ cuống cuống :

- Phu nhân ! Phu nhân !

Đông Triều đã trốn ra sân ngắm cảnh khuya bằng đường cửa sổ. Nàng đi dạo quanh khu vườn, chân không, tóc thắt bím. Buổi đêm tháo bỏ ánh hào quang giả mạo của nàng, đưa nàng trở về là Chân Đông Triều, không cần bộ y phục nam tử.

- Liên Nhi !

Đông Triều nghe giọng gọi mình là nam nhân nhưng không phải là người trong phủ. Đông Triều ngó lên cây. Một chú em cỡ 15 tuổi đứng trên đó, nhìn mình chăm chú. Đông Triều hỏi :

- Ngươi là ai ?

Nam nhân nhảy xuống đất, tha thiết nói :

- Ta là Phong Di, nàng quên ta rồi sao ?

Đông Triều lắc đầu :

- Ta không quen ngươi.

- Chẳng lẽ bùa phép đã làm nàng quên đi ?

Đông Triều nhận ra nam nhân tên Phong Di này không phải đồng đảng cũng quen biết với bọn đạo nhân đã yểm bùa Nữ Hồ Lộc Liên Nhi. Đông Triều chụp lấy cổ tay Phong Di, siết chặt :

- Nói ! Làm cách nào để giải trừ bùa chú ếm lên Nữ Hồ Lộc tiểu thư ?

Phong Di rung mình. Nữ Hồ Lộc Liên Nhi mà Phong Di được lệnh phải quan sát, đến nỗi thương thâm trọng nhớ rất dịu dàng, phúc hậu. Đông Triều cảm nhận được mạch đập loạn xạ của Phong Di, liền tấn công tiếp :

- Phong ấn linh hồn của tiểu thư ở đâu ? Làm sao để giải được nó ?

- Buông ta ra !

Phong Di giật tay ra được, leo lên cây, nhảy ra ngoài. Đông Triều bám theo sát nút. Đông Triều phải tìm cách quay về từ nam tử này, chỉ có giải được bùa chú cho Nữ Hồ Lộc Liên Nhi nàng mới có thể trở về thời đại của mình. Phong Di chạy vào một rừng trúc. Đông Triều vấp phải một gốc trúc, ngã xuống. Phong Di vội chạy đến đỡ, phủi bụi trên quần áo nàng :

- Đã đến đây mà nàng không nhớ ta sao ?

Đông Triều hát tay Phong Di ra :

-Rốt cuộc ngươi muốn gì ?

Phong Di nài nỉ :

-Đừng hỏi nữa, hãy đi theo ta. Ở bên Tử A ca, nàng sẽ không có hạnh phúc đâu. Hãy xem cái cách hắn đối xử với nàng và với Niên thị.

Đông Triều nói :

-Nói dễ nghe nhỉ. Ta đi theo ngươi ? Dù ngươi có che đậy bằng cái chết giả nhưng còn A mã của ta ?

Đông Triều tự nhủ, còn một hải tặc quan trọng, can hệ tới sự sống còn của Đại Thanh mà Liên Nhi phải sinh ra cho Dận Chân. Phong Di khẳng khái dẫn nàng đi theo ý hắn. Đông Triều trì lại.

-Hãy buông phu nhân ra !

Phong Di quay lại. Huệ Đạt chậm chậm bước ra :

-Duyên nợ của ngươi không gắn liền với phu nhân. Với cả Nữ Hổ Lộc Liên Nhi lẫn cả phu nhân đây. Ngươi đã quyết lòng bảo vệ người ta thì hãy theo ta làm đệ tử, dốc sức bảo vệ phu nhân.

Phong Di buông tay nàng ra, buồn bã biến mất vào rừng trúc. Huệ Đạt định quay đi. Đông Triều kêu lớn :

-Ông là Huệ Đạt ?

Huệ Đạt biết không thể chối, bèn cúi đầu chào. Đông Triều hỏi :

-Đã giải được bùa chú cho Nữ Hổ Lộc tiểu thư chưa ?

Huệ Đạt mỉm cười :

-Phép thuật đó có thể làm khó bản tăng sao ? Chỉ là ý trời.

-Ý trời ?

Huệ Đạt gật đầu :

-Việc đưa cô nương về đây là ý trời, bản tăng không hề liên quan đến.

-Ý ông là ta phải ở với Tử gia đến khi nào mang thai, sinh con hay sao ?

Huệ Đạt mỉm cười :

-Có lẽ đến khi nào Nữ Hổ Lộc tiểu thư đủ chín chắn để tiếp quản vị trí của cô nương.

-Vị trí của ta ?

-Có lẽ là đến khi Nữ Hổ Lộc tiểu thư được 15 tuổi.

Đông Triều thờ dài, ba năm cũng tốt. Nàng hỏi :

-Vậy Nữ Hổ Lộc tiểu thư giờ đang ở đâu ?

Huệ Đạt nói :

-Ở chỗ bản tăng. Phu nhân yên tâm, Nữ Hổ Lộc tiểu thư vẫn sống tốt ở trong giấc mơ của Tử gia. Vậy cho nên xin cô nương hãy sống thật tốt.

Đông Triều nhẹ nhàng chấm thuốc lên vết thương mình. Xảo Tuệ lo lắng, cầm lọ thuốc cho nàng mà cứ nhấp nhúm. Đông Triều gắt :

-Ta đâu phải chén đĩa bằng sứ đâu mà sợ vỡ.

Xảo Tuệ thẳng thốt nói :

-Phu nhân ! Sao phu nhân có thể so sánh bản thân với chén đĩa chứ ? Phu nhân còn hơn nữa kia.

Đông Triều kêu Xảo Tuệ đưa cuộn băng vải cho mình băng bó vết thương rồi hỏi :

-Xảo Tuệ, người thương ta đến vậy sao ?

Xảo Tuệ gật đầu lia lịa. Đông Triều gật gù, tỏ vẻ thông cảm nhưng giây sau, nàng trừng mắt với cô nàng hầu tội nghiệp :

-Vậy thì tại sao phải hét toáng chuyện ta biến mất cho gia nghe ? Một mình gia nghe thì không sao, cả phúc tấn, Niên trắc phúc tấn, Lý trắc phúc tấn, thậm chí là Hoàng Thôi, Hoàng Quân đều biết hết. Giờ ta phải tiếp tục bị cấm cửa và phạt niệm kinh.

Xảo Tuệ cúi gằm mặt, lí nhí :

-Nô tỳ sợ phu nhân gặp nguy hiểm

-Thưa trắc phúc tấn, gia có gửi cho trắc phúc tấn ít quà.

Đông Triều liếc Xảo Tuệ. Xảo Tuệ hiểu ý, chạy ra nhận. Đông Triều buộc mỗi dây xong rồi thả ống quần xuống. Xảo Tuệ quay lại với một chiếc hộp đựng thức ăn. Đông Triều bảo Xảo Tuệ đặt trên bàn rồi ra ngoài. Xảo Tuệ làm theo. Đông Triều mở chiếc hộp ra. Dận Chân kêu nhà bếp tặng nàng bánh phù dung. Nhưng đơn giản vậy thôi sao ? Đông Triều lấy đĩa bánh ra, mở ngăn thứ hai. Ngăn thứ hai có một bộ y phục của trẻ con là nam giới khoảng mười mấy tuổi. Đông Triều ăn vội mấy cái bánh, thay đổi kiểu tóc, mặc bộ y phục kia vào, đội mũ lên. Đông Triều viết một lá thư để lại cho Xảo Tuệ, yêu cầu giữ bí mật, không cho ai đến gần. Rồi Đông Triều trốn ra ngoài bằng đường cửa sổ. Dận Chân đang chờ nàng ở ngoài, có cả Dận Tường và một thiếu nữ rất đẹp.

-Tứ gia ! Thập tam gia ! Vị này là...

Dận Tường nắm lấy tay thiếu nữ, dịu dàng nói :

-Đây là phúc tấn của ta, Triệu Giai Nghi.

Đông Triều cúi đầu hành lễ :

-Tham kiến Thập tam phúc tấn !

Dận Chân gật đầu, nói :

-Lên xe đi.

Đông Triều leo lên xe. Xe bắt đầu chuyển bánh, lẩn vào dòng xe tấp nập trên đường phố Kinh thành. Đông Triều ngắm dòng người xuôi ngược. Nàng hỏi :

-Sao hôm nay Tứ gia lại đưa tiểu nhân ra ngoài ? Chẳng lẽ chỗ của Thập tam gia lại có gian tề ?

Dận Tường bật cười :

-Không. Hôm qua cô nói ở trong nhà hơi ngột ngạt nên ta đã kêu Tứ ca đưa cô ra ngoài chơi.

Đông Triều mạo muội hỏi :

-Sao Tứ gia không đưa các phúc tấn đi ạ ? Tiểu nữ thấy các phúc tấn cũng ngột ngạt mà.

Dận Chân lạnh lùng nói :

-Các phúc tấn không thể chịu nổi cảnh ngoài này đâu.

Đông Triều không hiểu nhưng không hỏi thêm. Dận Chân kêu đánh xe đến một quán trà. Tiểu nhị ra hỏi bốn người dùng gì. Dận Tường và Triệu Giai Nghi nói tùy thuộc vào Dận Chân. Dận Chân nói :

-Ta uống Thái bình hầu khô.

Tiểu nhị hỏi Đông Triều, Đông Triều cũng gọi vậy. Bốn người ngồi uống trà, nói một vài chuyện. Chợt, dưới lầu có tiếng quát tháo. Đông Triều đưa mắt nhìn Dận Chân. Dận Chân nói :

-Đi đi.

Đông Triều liền đi xuống lầu dưới. Dận Tường, Triệu Giai Nghi thấy hiếu kỳ, đi theo xem thử. Dận Chân kêu tiểu nhị đến tính tiền rồi cũng xuống dưới lầu. Một gã ăn mặc sang trọng, điệu bộ như cường hào túm lấy cổ áo của một kẻ nghèo hèn, ăn mặc rách rưới, giằng thùng để. Tên cường hào la lên :

-An Chí, người tới số rồi mới động đến bốn gia. Lưu Ảnh ta sẽ không tha cho người đâu !

Mọi người chung quanh xin Lưu Ảnh tha cho An Chí, hắn không nghe, hắn sai người quật An Chí xuống sàn rồi lấy chân giẫm lên lưng người thanh niên

tội nghiệp. Dận Tường vội can ra, hỏi :

- Có chuyện gì vậy ?

Lưu Ảnh phui tay, nói :

- Bồn gia đang uống rượu, tên khốn này cả gan lấy trộm một quan tiền của bồn gia.

Đông Triều nhìn An Chí và Lưu Ảnh. Nàng thấy túi bạc của Lưu Ảnh vẫn rủng rỉnh trong khi An Chí lại cầm trong tay những đồng tiền bẩn, cũ nát. Nàng hỏi :

- Ông ta không lấy bạc của ông sao ?

Lưu Ảnh nói :

- Thật may mắn đó !

Đông Triều hỏi :

- Ông luôn mang theo hai túi tiền sao ?

- Không... hôm nay là... vô tình mang theo gói tiền lẻ thôi.

- Ông để gói tiền lẻ ở đâu ?

Lưu Ảnh nói :

- Ở trong áo.

- Giờ ông mang bao nhiêu bạc ?

Lưu Ảnh bực bội nói :

- Hai mươi lạng.

Đông Triều hỏi mọi người chung quanh :

- Chư vị, chư vị có thấy tên này lấy trộm tiền không ?

Mọi người gật đầu. Dận Tường định bênh vực cho An Chí nhưng nghe vậy thì thôi. An Chí nói :

- Tôi không phải là trộm ! – Rồi bị đề xuống.

Dận Chân thấy Đông Triều đang trầm ngâm, chuẩn bị làm việc gì đó. Đông Triều ngước mặt lên trời, nói :

- Sự việc còn uẩn khúc. Nhưng tôi sẽ giải ra. Tiểu nhị, hãy cho tôi một chậu lửa.

Tiểu nhị lớ ngớ. Dận Chân nói :

- Cứ mang ra đây, ta sẽ thưởng cho. – Rồi nói với mọi người. – Tiểu tử này nói, chín phần là đúng, các vị cứ chờ.

Tiểu nhị vâng lời, hẩn xuống bếp, mang lên một chậu lửa, than trong chậu còn đỏ rực. Tiểu nhị cảm bên ngoài cũng thấy bàn tay nóng ran, nước trong tay hẩn hàu như bốc hơi hết. Đông Triều kêu đặt chậu lửa trước mặt mình. Nàng giật mấy đồng bạc từ trong tay An Chí bằng một thủ thuật đặc biệt. Đông Triều nói :

- Sau đây, thần Lửa sẽ cho chúng ta biết sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Đông Triều nhếch miệng cười, thả mấy đồng bạc xuống chậu lửa. Dận Tường, Triệu Giai Nghi nhường mắt. Lưu Ảnh kêu oai oái, trở tay vào mặt nàng,

không thốt được lời nào. An Chí nhìn chậu lửa đang cháy ngùn ngụt, không ngần ngại mà thọc tay vào, tìm lại tiền. Mọi người ai nấy đều thảng thốt, khuyên An Chí nên rút tay ra. Riêng Đông Triều lại thuận tay cầm một ly rượu trên bàn, đổ vào chậu lửa. Lửa cháy còn dữ dội hơn trước. An Chí vẫn không rút tay ra. Đông Triều đẩy hán ra. Nàng nói :

-Xòe tay ra !

An Chí xòe bàn tay còn mang hơi lửa. Đông Triều thả mấy đồng bạc ra. Nàng nói :

-Hồi nãy là tiền thưởng của ta, đây mới là tiền của huynh.

An Chí ứa nước mắt, nhận lấy mấy đồng bạc, thụp lạy liên tục. Lưu Ảnh lúc bấy giờ mới hiểu mình bị xử thua. Hán giậm chân, hét lớn :

-Sao lại có thể như thế ? Rõ ràng là hán lấy trộm của ta mà !

Đông Triều nói :

-Tại vì ông cướp của hán.

-Cái gì ?

Đông Triều bắt đầu diễn thuyết. Dân Chân trông y như lúc nàng đang nói về trác phúc tấn của Dân Tường. Cái dáng vẻ ấy cao ngạo, đáng sợ... cũng khá dễ thương. Đông Triều trở vào túi bạc trên người Lưu Ảnh :

-Trộm đạo có mù đến đâu cũng phải để ý túi bạc ông đeo vắt vẻo trên người, tiện tay chôm thì chôm túi bạc, cần gì phải trộm mấy đồng bạc lẻ ? Hơn nữa, khi ta thả mấy đồng bạc xuống lửa, ông chỉ phui tay, còn An Chí lại không ngần ngại lao vào lửa. Phải là tiền anh ta đồ mồ hôi sôi nước mắt mà có, anh ta mới liều mạng vậy.

Lưu Ảnh cười khẩy :

-Chỉ là ta không thấy xót thôi.

Đông Triều nói :

-Có hai dạng người. Một dạng người vì nghĩa mà quên mất lợi ích của mình. Một người làm giàu trên xương máu người khác, bản thân không hề đổ một giọt mồ hôi. Ông thuộc loại thứ hai. Ta biết chắc ông ăn chặn lương bổng của anh ta. Còn có những người khác không thì ta không biết. Mọi người xem có đúng không ?

Mọi người gật đầu. Lưu Ảnh tức giận, kêu người tóm lấy Đông Triều. Đông Triều mắt sáng rỡ, lâu lắm nàng không chơi lại trò đuổi bắt. Đông Triều le lưỡi rồi nhanh chân chạy trước. Hai tên vệ sĩ không chụp được nàng, thành ra ôm chầm lấy nhau. Lưu Ảnh giậm chân, hét :

-Bắt nó ! Bắt nó !

Đông Triều vừa chạy, vừa hỏi người đi đường :

-Nha môn ở đâu ạ ?

Người đi đường chỉ cho nàng con đường ngắn nhất. Đông Triều cảm tạ rồi chạy một mạch đến nha môn, cầm dùi giống trống kêu inh ỏi. Quan sai trong nha môn chạy ra tóm cổ lấy nàng, lôi vào trong. Đại nhân đang say ngủ đã bị hồi trống kia cắt đứt ngái khỏi giấc mộng tuyệt đẹp. Đông Triều bị thả phịch xuống đất. Nàng than đau. Đại nhân vỗ quan án, quát hỏi :

-Tiểu tử, mau xưng danh, khai báo cho bốn quan biết ngươi giống trống có việc gì ?

Đông Triều quỳ xuống, dập đầu :

-Khởi bẩm đại nhân, tiểu nhân tên Chân Đông Triều, sở dĩ tiểu nhân bạo gan giống trống nha môn bởi do có kẻ truy đuổi, thêm vào đó, còn muốn kêu oan cho một người.

Đại nhân mặt vuông vức, vuốt râu, điềm đạm nói :

-Hãy gọi cha mẹ ngươi tới đây thưa chuyện với ta.

Đông Triều ngẩng mặt lên, thắc mắc :

-Tiểu nhân muốn hỏi đại nhân, nếu tiểu nhân không cha không mẹ, không thân thích, chẳng lẽ không được kêu oan hay sao ?

-Nhỏ thế này ai mà tin !

Đông Triều nói :

- Chẳng lẽ có người đánh tiểu nhân đến nỗi thịt rách, máu tuom, tiểu nhân cũng không thể tổ giác sao ?

- Không được nói miệng, phải viết đơn !

Đông Triều thừa biết cách viết nhưng vẫn làm bộ :

- Tiểu nhân chưa biết chữ.

- Nhờ người viết !

- Tiểu nhân không có tiền, cũng chẳng có bạn.

Đại nhân nổi tung thiên, định cho đập một trận rồi tống cổ ra ngoài. Không ngờ khi đưa mắt ra xa, đại nhân bắt gặp điều gì đó khiến ngài phải hạ giọng ngọt ngào với Đông Triều, cho phép nàng trình bày bằng miệng.

Đông Triều dõi theo mắt của đại nhân, nhìn ra sau. Lẩn trong đám người xem xử án, có một lão nhân già tầm 50 tuổi sắc vóc cao ráo, mắt toát lên vẻ quý phái, trông giống một cao quan triều đình. Phong thái ông ta rất giống Dân Chân. Đông Triều gác suy nghĩ về lão nhân già kia qua một bên. Nàng thuật lại câu chuyện ở quán trà.

- Tiểu nhân chỉ dùng một xảo thuật nhỏ để nhận ra đúng sai, còn nếu cần có bằng chứng cụ thể thì phải nhờ đến đại nhân.

Đại nhân gật đầu. Ngài viết trát cho đòi Lưu Ảnh và An Chí. Lưu Ảnh và đồng bọn chờ ở cổng nha môn đã lâu. Sau khi được đưa vào hán liên ca cẩm, kẻ khô này khô nọ. An Chí thì khai ngắn gọn rằng hán làm công cho Lưu Ảnh thì bị nuốt trọn tiền công. Đại nhân vỗ án, hỏi :

- Có không ?

Lưu Ảnh dè miệng nói :

- Dạ không, mặt hán con mới gặp lần đầu.

Đại nhân hỏi An Chí có phải Lưu Ảnh nói thật không, An Chí trả lời rằng :

- Thuê tiểu nhân là hán, mặt tiểu nhân, hán biết rất rõ.

Đại nhân vỗ đầu suy nghĩ. Đông Triều nói :

- Khởi bẩm đại nhân, muốn biết lời của ai đúng, ta cứ gọi người nhà của hán đến rồi cho bí mật nhận diện. Nếu người nhà của hán biết người này thì Lưu Ảnh là người gian trá, ngược lại thì An Chí là người gian trá.

Đại nhân ngẫm ra, cho là phải. Ngài kêu sai nha cho gọi người nhà tên Lưu Ảnh đến. Đông Triều dập đầu thưa rằng :

- Khởi bẩm đại nhân, theo tiểu nhân thì đại nhân nên hỏi riêng từng người, kéo có người lại dùng ám thị bẻ cong sự thật thì khôn.

Đại nhân nạt tiểu tử lẩm điều :

- Tiểu tử lẩm điều ! Vậy thì làm sao nhận dạng được ?

Đông Triều bình tĩnh đáp :

- Tiểu nhân có thể họa ra hình của người này.

Đại nhân không tin, Đông Triều cam đoan mình có thể vẽ được. Đại nhân bèn kêu người lấy giấy bút, đưa cho Đông Triều. Đông Triều chấm bút, vẽ một loáng đã xong khuôn mặt của An Chí. Nàng gửi cho đại nhân xem. Đại nhân rất kinh ngạc vì tranh và người giống nhau như đúc. Đại nhân chấp nhận ý kiến của nàng. Sai nha đã đưa người nhà của Lưu Ảnh tới. Đại nhân sai đưa vào phòng tra hỏi. Trong lúc đang tra hỏi đằng trong, Đông Triều nhượng người lên để xem xét tình hình bên trong nhưng lâu lâu lại bị sai nha ấn đầu xuống. Lâu sau, Đại nhân ra ngoài, nói :

- Con gái nhà người đã thừa nhận rằng có quen người này, còn viết thư qua lại nữa.

Lưu Ảnh tái mặt trước sự tán đồng của mọi người. Dù hán rất độc ác nhưng con gái thì ôn nhu lương thiện. Đông Triều có đọc chi tiết này trong tiểu thuyết. Lưu Ảnh chạy lại xô nàng một cái, nói :

- Tiểu tử cười cái gì ? Đại nhân, con gái tiểu nhân không thể quen hán được. Khuê nữ luôn ở trong phòng, hán thì ở xó nhà làm lụng đủ việc, làm sao mà gặp được ?

Đông Triều nói :

- Có thể viết thư thăm hỏi mà.

-Viết cái đầu mi ! Lúc hần làm văn tự với ta còn phải nhờ người đọc, một quan ta đọc thành mười quan, hần còn không biết. Ngu đến nỗi việc hần làm đáng ra là trả một trăm quan giờ thành mười quan cũng không trả giá. Hần...

Đông Triều toét miệng cười. Lưu Ảnh biết mình hớ, vội che miệng lại. Con gái hần không hề quen An Chí, bản thân An Chí cũng không biết chữ, chỉ là cái bầy mà thôi. Nhưng hần không bắt được lời nói vừa rồi. Hần gục đầu xuống, chịu phạt. Đại nhân kêu viết vào tờ nhận tội, lăn tay, phạt hần một trăm quan cho An Chí, đánh mười roi. Đại nhân kêu Đông Triều lại, đưa cho nàng mười đồng :

-Thường cho người.

Đông Triều nhận lấy ngay, mắt sáng rỡ. Đại nhân tắc lưỡi :

-Nghe nói người hy sinh tiền thưởng của mình để giúp hần ta, sao giờ lại lấy tiền ngay, ta thất vọng lắm.

Đông Triều lắc đầu :

-Tiểu nhân chỉ gửi tạm thôi, lát nữa về quán trà, tiểu nhân phải bóí tro tìm lại ấy chứ. Thà bóí tay, tiểu nhân quyết không để mất một xu.

-Người mê tiền thật...

Đông Triều nhướn người, ngó vào trong :

-Tứ gia... có trong đó không ?

Đại nhân kinh hãi. Đông Triều biết tông mưu kế hồi nãy là do người khác bày chứ không phải là bản thân đại nhân nghĩ ra, nếu không thì vụ án đã xong ngay từ đầu rồi. Đông Triều nghiêng đầu chờ câu trả lời. Đại nhân nói thầm vào tai nàng :

-Tứ gia dặn người về quán trà chờ, ngài và Thập tam gia sẽ đến sau.

Đông Triều cúi đầu chào đại nhân, quay qua vẫy tay với An Chí rồi tung tăng ra khỏi công đường. Chợt, nàng chạy tới chỗ lão nhân gia hồi nãy, vẫn đang đứng nhìn, cúi đầu với sự thành kính sâu sắc nhất :

-Tiểu nhân xin cảm ơn đại nhân đã giúp đỡ.

Lão nhân gia mỉm cười, lắc đầu :

-Ta chẳng giúp đỡ gì cả, tự hần biết điều mà xử án nghiêm mình thôi.

Đông Triều nói :

-Dù sao cũng nhờ ơn đại nhân. Tiểu nhân có mấy đồng vừa mới được thưởng, xin được mời đại nhân đi uống trà, dù không thể trả sạch ơn nghĩa nhưng cũng đỡ áy náy lương tâm.

Lão nhân gia đưa mắt nhìn một người đứng khép nép cạnh mình. Người đó có vẻ như không muốn lão nhân gia đi với một đứa trẻ lạ. Đông Triều nói :

-Tiểu nhân là người của phủ Tứ bồi lạc, không phải người xấu đâu.

Lão nhân gia bật cười :

-Ít ai dám mạo nhận là người phủ Tứ bồi lạc, xem ra là thật rồi. – Người quay lại nói với cận vệ. - Người còn sợ gì nữa.

Đông Triều cười tươi, nắm tay lão nhân gia, dẫn đến quán trà hồi nãy, vừa uống trà, vừa đợi Dận Chân.

Đến quán trà, Đông Triều không thấy chậu lửa đâu, phát hoảng lên. Tiểu nhị để ý, gọi nàng lại, trả cho nàng mấy đồng bạc hồi nãy, nói :

-Chủ tử của người kêu ta đưa cho người. Người đó cũng thật là... ta bảo phui tro mà cứ nói để nguyên tro cho người.

Đông Triều nhận tiền bằng hai tay, cảm ơn liên tục. Lão nhân gia đã chọn được chỗ ngồi ở gần cửa, gọi nàng lại ngồi chung. Đông Triều kêu trà với vài cái bánh ngọt, chạy lại chỗ lão nhân gia. Nàng đặt mấy đồng bạc lên bàn, thổi sạch tro trên từng đồng một. Lão nhân gia cười :

-Người mê tiền ghê nhỉ ? Đó là một tính xấu đấy, biết bao tham quan ăn bản cũng từ cái tính ấy.

Đông Triều nói :

-Tiểu nhân không nghĩ đó là một tính xấu. Nếu ta làm giàu một cách chính đáng thì đồng tiền này rất đáng được trân trọng, giống như ra trận đánh giặc rồi trân trọng bảo kiếm vua ban vậy.

Lão nhân gia gật gù. Đông Triều hỏi :

-Đại nhân cao danh quý tính là gì ạ ?

Lão nhân gia vuốt râu, nói :

-Ta tên là Trương Đình Ngọc.

Người có vẻ là cận vệ đứng sau trốn mắt rồi lại cúi gầm mặt. Điều bộ uống trà của người cận vệ này trông như đang cố đẩy một miếng bánh bị mắc nghẹn xuống bụng, dù ông ta chưa ăn miếng bánh nào cả. Đông Triều có nghe danh Trương Đình Ngọc qua sách vở, là một vị quan thanh liêm, cận thần của Khang Hy, được gặp thật là tốt. Lão nhân gia hỏi :

-Tiểu tử, ngươi làm cho Tứ bối lạc được bao lâu rồi ?

-Mới đây thôi ạ.

-Ngươi làm gì trong đó ?

-Nhiều chuyện lắm ạ.

Lão nhân gia mỉm cười :

-Nghe nói gia quy nhà Tứ bối lạc rất nghiêm, nhà ngươi có chịu nhiều khổ sở không ?

Đông Triều nhớ lại ngày đầu tiên trở về thời Thanh, lỡ đắm Dận Tường, tông phái phúc tấn, bị bắt chép phạt. Lẽ ra đó là cực hình nhưng nàng chẳng phải là Nữ Hồ Lộc Liên Nhi, lại quen chịu khổ từ nhỏ nên không cho đó là cực hình.

-Chủ tử phạt là có lý có tình, tiểu nhân không dám cãi.

Lão nhân gia cười nói :

-Xem ra ngươi phạm lỗi rất nhiều nhĩ ?

-Một ngày một lần ạ. Tiểu nhân rất biết rút kinh nghiệm chỉ là mỗi ngày sợ ý phạm phải một lỗi mới thôi.

Lão nhân gia bật cười lớn :

-Thật thú vị !

Đông Triều nhìn ra cửa, Dận Chân cùng với Dận Tường, Triệu Giai Nghi trở lại trà quán. Đông Triều vẫy tay. Dận Chân, Dận Tường, Triệu Giai Nghi đồng loạt cúi mình trước lão nhân gia :

-A mã.

Đông Triều kinh hãi, quỳ xuống, dập đầu. Hóa ra người nàng nói chuyện tự nhiên nãy giờ là đương kim hoàng đế Đại Thanh. Khang Hy nói :

-Coi các con kia, làm mất hứng ta rồi. – Rồi nói với Đông Triều. – Đứng lên đi.

Đông Triều chống tay đứng dậy. Khang Hy nói :

-Ta vì hành, đi ngang qua đây thấy có một đứa trẻ giống trống kêu oan nên hiếu kỳ xem.

Dận Chân quay lại nói với Đông Triều và Triệu Giai Nghi :

-Cả hai lên xe trước đi.

Đông Triều cúi đầu, dẫn Triệu Giai Nghi lên xe trước. Dận Chân và Dận Tường ở lại trò chuyện với Khang Hy. Khang Hy hỏi :

-Những chuyện như Lưu Ảnh, hai con đã giải quyết xong rồi chứ ?

Dận Tường nói ngay :

-Lập tức bắt hấn tra hỏi những trường hợp khác ngay ạ.

-Tốt. – Khang Hy gật gù. – Dận Chân, tiểu đồng đó tuy giả giọng con trai nhưng bàn tay thì không giấu được.

Dận Chân cúi đầu nói :

-Nha đầu đó cử chỉ thô lỗ, nếu mặc trang phục nữ nhi lên chỉ càng làm rối chuyện.

Khang Hy vừa uống trà, vừa nói :

-Nhưng thông minh, lanh lợi, đặc biệt là biết giữ kín chuyện nhà, nãy giờ ta có hỏi bóng gió chuyện ở nhà nhưng nha đầu đó chỉ nói về chuyện của mình. Thảo nào con tin tưởng đến nỗi mang theo mình. Dận Chân à, ý ta...

Dận Tường hơi đoán ra ý của cha. Dận Chân vội nói :

-Trắc phúc tấn có làm gì đắc tội thì xin A mã tha tội.

Khang Hy mặt cứng đờ, chợt nhớ ra :

-Là Nữ Hồ Lộc Liên Nhi phải không ? Tốt đấy, sau này sinh ra hài tử, chắc sẽ nuôi dạy tốt. Ngày mai đưa nó vào cung đi, trễ mấy ngày rồi.

-Vâng.

Ba cha con nói chuyện một hồi rồi Khang Hy hỏi cung. Dận Chân, Dận Tường ra xe. Dận Tường hỏi:

-Sao hỏi nãy Tứ ca mau miệng vậy ?

-Không phải đệ cũng đoán ra ý A mã muốn gả Đông Triều cho Thái tử làm trắc phi sao ? Thái tử dạo này có biểu hiện không tốt, có một người vợ biết điều sẽ là việc tốt cho hắn. Nhưng như vậy thì sẽ loạn mất.

Dận Tường mỉm cười :

-Chỉ vậy thôi sao ?

-Vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Dận Chân dùng bữa xong, nói với Tiểu Uyển :

-Ngày mai ta dẫn Liên Nhi vào cung thăm Ngạch nương, hôm nay phải ghé qua phòng nàng ta dọn dò vài điều.

Tiểu Uyển mỉm cười, gật đầu. Ánh mắt nàng thoáng nét u buồn. Dận Chân hỏi :

-Ngày mai nàng có đi cùng ta không ?

Tiểu Uyển lắc đầu :

-Thiếp hơi mệt trong người, chẳng cứ cùng với Nữ Hồ Lộc muội vào cung thăm Ngạch nương.

-Vậy cũng được. – Dận Chân vuốt má của Tiểu Uyển một cái, cười nhẹ. – Không được ghen đấy.

Tiểu Uyển ngượng ngùng, quay lưng về phía chồng. Đêm hôm đó nàng thật sự rất xấu hổ khi thừa nhận với Dận Chân rằng nàng đang ghen với một cô nương mới có 12 tuổi. Dạo này cứ gặp nàng là Dận Chân cứ mang chuyện đó ra đùa mãi. Tiểu Uyển nói :

-Chàng đi đi.

Dận Chân thẳng bước đến chỗ của Đông Triều. Đã không còn sớm nữa mà vẫn thấy bóng nàng ngồi bên ngọn đèn đọc sách, dường như rất say sưa, say sưa đến nỗi đuôi cả người hầu ra ngoài, chỉ một mình mình ngồi trong phòng tận hưởng. Dận Chân vào tư phòng nàng, đánh nhẹ vào vai nàng. Đông Triều đặt quyển sách xuống thì lễ rất bình tĩnh. Sau đó nàng quay lại với cuốn sách, nói :

-Hôm nay không phải tới phiên phúc tấn hầu huynh sao ?

Dận Chân thở dài :

-Sao muội không giả vờ giật mình cho ta cảm thấy thú vị nhỉ ?

Đông Triều chăm chú vào cuốn sách, nói :

-Muội là người rất dễ bị nhảm chán.

-Cho nên mới đuổi người hầu ra ngoài ?

Đông Triều thờ dài :

-Muội chỉ có thể làm cho người khác vui bằng cách kể chuyện cười trong sách vở, nhưng chẳng ai hiểu.

Dận Chân ngồi xuống giường, tháo giày ra :

-Muội trở về làm trẻ con thì ổn thôi. Tỏ ra quá thông minh sẽ làm người khác sợ đấy.

-Hồi là trẻ con, muội cũng vậy. Tuy không hiểu nhiều bằng bây giờ nhưng cũng chẳng ai thích muội cả..

Đông Triều đánh dấu trang đang xem rồi gấp sách lại. Nàng gỡ tóc ra, để xả. Dận Chân hỏi :

-Không đọc nữa sao ?

Đông Triều nói :

-Huynh cần phải ngủ sớm, đã mệt mỏi một ngày rồi mà, nào là giải quyết chuyện Lưu Ảnh, lại còn viết tấu.

Đông Triều thổi tắt ngọn đèn, leo lên giường. Nàng lấy cái gối ôm để giữa, ngăn đôi chiếc giường ra. Dận Chân có hơi trăn trở. Đông Triều bèn lại gần bóp vai cho chàng. Đông Triều khi còn là thám tử, thường xuyên bị nhức mỏi, được một bác sĩ chỉ cách bấm bóp rất hiệu quả. Tay nàng đưa đến đâu, bao nhức mỏi của Dận Chân đều biến mất. Đông Triều dịu dàng nói :

-Huynh nên ăn uống có chất, điều độ lại, nếu không thì lấy sức đâu mà làm việc.

Dận Chân có nói thầm điều gì đó Đông Triều không nghe được. Nàng cho rằng Dận Chân muốn tâm sự với bản thân nên không hỏi. Dận Chân nói :

-Ngày mai ta đưa muội vào cung gặp Hoàng A mã.

Đông Triều à lên, ngừng bấm bóp :

-Muội quên chép phạt rồi. Tội hỗn hào với A mã.

Dận Chân nói :

-A mã không giận muội. Yên tâm đi !

Đông Triều mỉm cười. Nàng hỏi :

-Hết nhức mỏi chưa ?

Dận Chân gật đầu. Đông Triều xê vào trong để Dận Chân ngã lưng xuống giường. Dận Chân nói :

-Mai vào cung, các quy tắc phải ôn nhuần cả đấy. Tối nay mệt nên ngủ sớm. Sáng mai ta kiểm tra xem muội có tiến bộ không.

-Muội nhớ rồi.

Đông Triều chờ Dận Chân nhắm mắt ngủ mới nằm xuống. Nàng nhìn khuôn mặt Dận Chân. Dù đã ngủ say nhưng đôi mày vẫn còn nhíu lại. Đông Triều nói :

-Không tốt đâu.

Đông Triều đưa tay ra vuốt lông mày cho Dận Chân.

Dận Chân khoanh tay, ngồi nhìn Đông Triều tập hành lễ trước mặt mình. Đệ phòng Đông Triều gặp rắc rối với các phúc tấn khác, Dận Chân và Dận Tường phải tập cho nàng tư thế đúng. Nói vậy thôi chứ người tập cho nàng là Triệu Giai Nghi.

-Vậy được không A Nghi ? – Đông Triều nhún mình.

Triệu Giai Nghi gật đầu rồi nàng quay lại nói với Dận Tường :

-Thiếp thấy trắc phúc tấn làm rất tốt, tại sao cần phải tập nữa ?

Dận Tường đứng dậy, đi một vòng quanh Đông Triều, nói :

-Biết là tứ tẩu vốn giỏi nhưng tập là đề phòng trường hợp này. – Rồi đưa chân ra gạt chân Đông Triều.

Đông Triều tấn xuống rất chặt, không ngã. Nàng mỉm cười :

-Tạ ơn Thập tam gia.

Nàng cố tình đi ngang qua chỗ Dận Tường, đạp chân chàng ta một cái. Dận Tường rú lên hãi hùng. Triệu Giai Nghi lật đật chạy tới, hỏi thăm đủ điều. Dận Tường ôm chân, rên rỉ vô số kiêu. Dận Chân đứng lên, phũ tay :

-Giỏi lắm. Giỏi lắm !

Dận Chân bất ngờ đưa tay đẩy nàng. Đông Triều mất thăng bằng, ngã xuống đất, mặt nhăn lại. Dận Chân đưa tay ra, Đông Triều nắm lấy tay chàng. Dận Chân cố tình nắm tay thật chặt, Đông Triều chỉ cần răng chịu đựng chứ không la lên thành tiếng. Dận Chân gạt đầu :

-Quả là rất giỏi.

Đông Triều quen với việc giả dạng rồi. Trong cung, gạt chân thì có thể đứng vững nhưng cố ý đẩy thì phải ngã thật vì một tiểu thư như Nữ Hổ Lộc Liên Nhi không bao giờ biết võ nhưng đau thì không được kêu lên. Đông Triều nhún người :

-Tạ ơn Tứ gia.

-Theo gia vào cung.

Đông Triều theo Dận Chân và gia đình Dận Tường vào cung. Hoàng cung quả nhiên rất đẹp, xa hoa và rộng rãi hơn rất nhiều lần so với phủ Tứ bối lạc và trong phim. Đông Triều vào cung ngược nhìn khắp các cung điện rồi thở dài. Dận Chân hỏi :

-Sao vậy ?

Đông Triều thành thật trả lời :

-Dù cung điện có rộng rãi, lấp lánh thì cũng không thể phủ hết ánh vàng lên khắp đất nước.

Dận Chân đột nhiên dừng lại, búng trán Đông Triều một cái. Đông Triều chưa bị ai làm vậy bao giờ, ôm trán rên rỉ :

-Huỳnh làm gì vậy ?

-Đẹp cái mặt đó đi !

Đông Triều liếc Dận Chân, lăm bằm theo ba người đến cung của Đức phi. Hôm nay có người đến thăm Đức phi. Họ xưng hô với nhau là “Ngạch nương”, “nhi thần”, Đông Triều đoán là Thập tứ A ca Dận Trinh. Đức phi ngồi nói chuyện với Dận Trinh khuôn mặt rất tiêu sái, xóa đi nếp nhăn trên đuôi mắt của bà. Đông Triều nhìn khuôn mặt Đức phi và Dận Chân, thử so sánh trong suy nghĩ, hai mẹ con vốn ít giống nhau nhưng Đức phi giống Dận Trinh nhiều hơn. Cung nữ vào báo với Đức phi rằng bốn người đến. Đức phi truyền vào. Đông Triều theo ba người vào yết kiến Đức phi.

-Nhi thần tham kiến Ngạch nương. – Dận Chân cúi mình.

Dận Tường và Triệu Giai Nghi hành lễ :

-Nhi thần tham kiến Đức phi !

Đông Triều nhún mình hành lễ :

-Tham kiến Đức phi nương nương !

Đức phi chỉ nhìn bốn người với nửa con mắt, không nở lấy một nụ cười. Nụ cười trên môi bà là dành cho Dận Trinh. Dận Trinh quay lại, bà mới quay lại. Đức phi chiếu tướng Dận Chân một lúc lâu mới để ý thấy sự có mặt của Đông Triều. Bà hỏi :

-Lão Tứ, đây là ai ?

Dận Chân lễ phép nói :

-Thưa Ngạch nương, đây là trắc phúc tấn mới của nhi thần, Nữ Hổ Lộc Liên Nhi.

Đức phi nhìn Đông Triều. Đông Triều cố ý làm cho đầu gối mình run lên. Bà giật mình :

-Ta xin lỗi, các con hãy đứng lên đi. Ngồi đi nào.

Đông Triều và Triệu Giai Nghi thờ phào. Dận Chân và Dận Tường đất vợ mình ngồi ở hai hàng ghế đối diện nhau. Đức phi nói :

-Xin lỗi nhé, ta thấy con dất con bé vào, cứ tưởng là hài tử của con.

Đông Triều hơi khó chịu. Dận Trinh còn thêm :

-Ngạch nương, chỉ là chênh lệch chiều cao khoảng mấy thước thôi chứ phu thê người ta xứng đôi mà.

Đông Triều nhìn Dận Chân. Mặt chàng vô cảm. Đông Triều chỉ cúi gằm đầu, không muốn cãi mặc dù trong đầu đã hình thành sẵn hàng chục câu sắc sảo để đáp trả.

Mẹ con nói chuyện với nhau như bản thân Dận Chân không phải là con đẻ của Đức phi. Đông Triều lâu lâu xem phim, thấy vai Đức phi và Dận Chân thường xa cách nhau do khi xưa Dận Chân không được mẹ ruột nuôi dưỡng, tính tình lại ít nói nên hai mẹ con không gây dựng được một mối quan hệ tốt. Mẹ con không thân nhau thì mẹ chồng, con dâu chẳng thể gây dựng được một tình cảm tốt đẹp gì. Nãy giờ Dận Trinh với Đức phi cứ nhắm vào độ chênh lệch chiều cao của hai vợ chồng nàng mà xia xói. Đông Triều ước có ai cứu nàng lúc này.

-Hoàng thượng giá đáo !

Đông Triều thờ phào, quả là cầu được ước thấy. Nàng và mọi người quỳ xuống nghênh đón thánh giá. Khang Hy bước vào, dừng lại ở chỗ nàng, nói :

-Đứng lên đi.

Đông Triều đứng dậy. Khang Hy nhìn nàng chăm chăm. Đông Triều ngượng ngịu, không dám nhìn vào mặt Khang Hy. Hôm đó chẳng hiểu sự cảnh giác của nàng biến đi đâu mất lại tự nhiên dặt tay vị Hoàng đế vĩ đại này đi uống trà đàm đạo, còn tự bôi xấu mình trước mặt « cha chồng » nữa chứ : giả trai, cứ chỉ thô lỗ, cứng nhắc, ra vẻ cụ non. Đông Triều quỳ thụp xuống, miệng liên tục :

-Xin Hoàng thượng thứ tội ! Thần biết tội đó đáng chết, nhưng vì là vi phạm lần đầu nên thần xin Hoàng thượng tha tội cho thần !

Mọi người, trừ Dận Chân ra chẳng hiểu chuyện gì cả. Lần đầu tiên trong đời Đức phi thấy Dận Chân lên nhếch nhếch môi. Dận Chân quỳ xuống, nói :

-Khởi bẩm Hoàng A mã, trắc phúc tấn của nhi thần gây tội là do nhi thần gây nên, xin Hoàng A mã cứ trách phạt nhi thần.

Đông Triều dập đầu :

-Khởi bẩm Hoàng thượng, tội ai làm nấy chịu, không lý nào Tử gia có thể bảo ban thần khi thần chỉ mới về phủ Tử bối lạc có mấy ngày. Xin Hoàng thượng cứ phạt thần.

-Giỏi thật !

Khang Hy đưa tay, búng vào trán nàng một cái. Đông Triều kêu lên :

-Đau !

Khang Hy cười, nói :

-Tiểu tử, sao rồi ?

Đông Triều lấy tay xoa xoa trán :

-Đau lắm ạ.

Khang Hy gỡ tay Đông Triều, xoa trán nàng rồi kéo nàng đứng dậy. Khang Hy cũng ra lệnh cho Dận Chân đứng dậy. Khang Hy nói với Dận Chân :

-Lão Tứ, người khéo chọn thật đấy. Ta cứ tưởng ngoài lão Bát, lão Thập và lão Thập Tam, không ai dám chọn vợ quá linh lợi, sợ như con ngựa chứng, khó ghìm cương nhưng người cũng dám chọn.

Dận Chân thâm than thở. Dận Chân có định chọn đâu, với chàng, giới đào liễu quá linh lợi, bản lĩnh sẽ trở thành một là hậu phương vững chắc hoặc hai là một mối phiền toái, như Quách Lạc La thị ở nhà Bát A ca, Dận Tự phải đau đầu với người đàn bà này rất nhiều. Nhưng số phận đưa đẩy thế nào lại cho Đông Triều đến nhà chàng. Cũng may, Đông Triều là người từng trải, tuổi xấp xỉ chàng nên không cần phải nhọc công chỉ bảo.

Khang Hy lại nói với Đức phi :

-Nàng xem, trời sắp xếp thế nào mà lại để chúng nó là phu thê. Tuy tuổi tác có cách biệt nhưng nhìn kỹ thì có rất nhiều điểm chung, cả hai đều linh lợi, nói chuyện có vẻ lão luyện, ít nói, khô khan. Nàng có nhớ hồi Dận Chân còn nhỏ, hấn cũng lên giọng dạy đời Thái tử đấy thôi.

Đông Triều chớp mắt. Nàng nhìn Dận Chân, Dận Chân cũng quay lại nhìn nàng. Hôm giờ hai người hay cãi nhau vì sở thích khác nhau, Dận Chân ghét màu đen thì nàng lại rất thích màu đen, Dận Chân thích hoa mộc lan nhưng Đông Triều lại nói đó là loại hoa mang màu trắng yếu ớt, mùi cũng nhẹ, nói chung là có nhiều điểm trái ngược nhau hoàn toàn. Khang Hy chỉ ra họ mới nhận ra mình có những điểm giống nhau đến cỡ nào. Cứ như tự mình soi

gương vậy. Đông Triều phì cười.

Dận Tường nói :

-Hoàng A mã, quả là vậy, nhi thần cũng thấy thế nhưng không dám nói cho hai người.

Khang Hy cười hỏi :

-Có à ?

Đông Triều nói :

-Dạ, có ạ, tại vì ngoài những điểm chung thì thần và Bối lạc gia khác nhau hoàn toàn. Bối lạc gia thích chó nhưng thần vốn không ưa cái giống hay sửa to ấy.

Dận Chân tiếp lời :

-Trắc phúc tán thích mèo nhưng nhi thần vốn không thích cái giống ăn vụng ấy.

Đông Triều nói :

-Bối lạc gia thích giống hoa mộc lan, nhưng thần thấy giống hoa ấy quá trắng, dễ nhiễm bẩn.

Dận Chân nói :

-Trắc phúc tán bảo màu đen có thể phù hợp với mọi mùa trong năm nhưng nhi thần thấy màu đen lại mang bóng tối đến.

Hai người cứ đấu khẩu, mặc kệ ánh mắt tròn xoe của mọi người xung quanh. Phải đến khi Đức phi đề nghị dạo hồ sen thì cuộc đấu khẩu mới chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Để giải tỏa căng thẳng mà cuộc đấu khẩu giữa Dận Chân và Đông Triều khởi xướng, Đức phi đề nghị gia đình ra hồ sen thưởng thức mùi hoa. Khang Hy đồng ý. Dận Chân và Đông Triều cũng biết Đức phi nói khéo nên im lặng, cả hai bèn thôi, lẻo đẻo theo gia đình ra ngoài. Đến đó, họ gặp một nhóm người gồm ba vị A ca và một quý phi cũng đi dạo hồ sen. Nhóm người ấy vội thi lễ với Khang Hy. Triệu Giai Nghi hướng mắt đến từng người, nói với Đông Triều :

-Người mặc áo xám là Bát A ca, người mặc áo tím than là Cửu A ca, người còn lại là Thập A ca, còn quý phi kia là Lương phi nương nương.

Triệu Giai Nghi và Đông Triều lập tức thi lễ. Dận Chân, Dận Tường cúi đầu chào Lương phi. Lương phi mỉm cười, hành lễ với Khang Hy và nói lời xã giao với Đức phi. Đông Triều trông Dận Hề có một vết bầm trên mặt. Triệu Giai Nghi liền nói :

-Là do Thập phúc tán đánh đấy.

Khang Hy cười, nói :

-Mấy bữa trước ta nghe lão Cửu ca cảm phải hòa giải cho lão Thập và vợ hắn. Hắn nói mỗi lần hai vợ chồng nhà lão Thập cãi nhau, vang xa vạn dặm, gia nhân nháo nhào, đồ đạc trong nhà vỡ hết.

Dận Hề vội nói :

-Hoàng A mã, oan cho con quá ! Là do Minh Ngọc cách cách gây sự trước, nhi thần bị vạ.

Khang Hy nói :

-Thôi đi, phu thê phải có xô xát thì tình cảm mới thấm đượm được.

Dận Tự nói :

-Con cũng nói với Thập đệ như vậy.

Khang Hy chấp hai tay ra sau, nói :

-Nghe đáng sợ nhưng trầm thấy gia đình lão Tứ gây gỗ nhau mới là đáng sợ.

Dận Hề cười, hỏi Dận Tường :

-Thập tam ca, huynh có khổ sở khi hòa giải hai người không ?

Dận Tường nhe răng, lắc đầu. Triệu Giai Nghi nói :

-Thật ra mỗi lần Tứ ca và Tứ tẩu cãi nhau, chúng tôi đều chỉ đứng ngoài nhìn. Không chỉ là đáng sợ, chúng tôi rất thích nghe họ tranh luận về một vấn đề nào đó, tuy trái ý nhau nhưng ai cũng nói đúng, nhờ đó mà mở rộng tầm hiểu biết rất nhiều.

Khang Hy cảm thấy rất thú vị. Ông muốn thử xem điều Triệu Giai Nghi nói có thật không. Khang Hy chỉ ra hồ sen, hỏi :

-Lão Bát, con nghĩ hoa sen mang biểu tượng gì ?

Dận Tự nói :

-Nhi thần thấy đó là loại hoa thanh cao, dù sống trong bùn nhơ nhưng vẫn giữ mùi thơm của mình.

Khang Hy gật gù, khen ngợi. Liếc nhìn qua Đông Triều và Dận Chân, Khang Hy thấy hai người có gì đó không được thỏa mãn lắm. Khang Hy hỏi :

-Theo người thì sao Dận Chân ?

Dận Chân nói :

-Khởi bẩm Hoàng A mã, nhi thần thấy hoa sen được nuôi dưỡng từ bùn, giống như dân sinh, gắn liền với lầy bùn luôn mang lại điều tốt đẹp như bông hoa sen thơm ngát kia vậy.

Sau đó Dận Chân lờm Dận Đường. Dận Đường biết Dận Chân muốn nhắc khéo mình rằng tiền mình mượn từ ngân khố là do dân đóng thuế, không nên lãng phí. Dận Đường lảng sang chỗ khác. Khang Hy hỏi Đông Triều :

-Theo người thì sao ?

Đông Triều nói :

-Khởi bẩm Hoàng thượng, điều Tứ gia nói không sai nhưng hoa sen xét theo một khía cạnh khác thì không phải là một loại hoa tốt đẹp.

Khang Hy cười, hỏi :

-Vậy khía cạnh khác là thể nào ?

-Khởi bẩm Hoàng thượng, hoa sen không phải là sống nhờ bùn sao ? Mà bùn ngoài đại diện cho dân sinh còn là đại diện của bọn vô lại. Hoa sen sống nhờ bùn giống như một ngôi đền cao đẹp được bọn vô lại xây dựng từ máu xương của người dân mà cầu phúc cho chúng. Hoa sen chỉ là một biểu tượng để che đi sự nhơ nhớp của bùn.

Sau đó Đông Triều lờm Dận Đường. Dận Đường cũng hiểu ý Đông Triều muốn ám chỉ mình rằng cơ ngơi to đẹp của mình là do của tham ô mang lại. Dận Tự bèn đứng chắn cho hắn.

Dận Chân liếc nhìn Đông Triều. Đông Triều cũng nhìn lại. Rồi cả hai cùng nhìn hồ sen. Điều đó chứng tỏ chẳng ai thắng hay thua cả. Khang Hy ngẫm nghĩ hai ý kiến của Dận Chân và Đông Triều. Quả là thú vị như lời Dận Tường nói. Dận Chân và Đông Triều không ai sai, nếu đặt vào một khía cạnh riêng biệt thì rất chuẩn xác. Nhưng cái lạ là ý kiến của cả hai đều không dựa vào lời bình từ xưa đến nay. Khang Hy bật cười :

-Xem ra trăm ngày nào cũng phải mời hai người vào cung để mở mang tầm óc mới được.

Đức phi phát hoảng. Vốn muốn mời Khang Hy đến để Dận Trình thể hiện mình, chứ không phải để lão Tứ kia cùng thê tử tạo ấn tượng với Khang Hy. Đức phi vội nói :

-Nữ Hồ Lộc trắc phúc tấn, đằng kia có bông hoa sen rất đẹp.

Đông Triều theo hướng nhìn của Đức phi nhìn ra, nàng chẳng thấy bông hoa sen nào nở rộ mà đẹp cả. Chợt, nàng hiểu Đức phi muốn giảm ảnh hưởng của nàng và Dận Chân khỏi Khang Hy. Hay nhân cơ hội này tạo thiện cảm với bà ta. Đông Triều bèn nói :

-Vậy để thần hái cho nương nương.

Dận Chân nói :

-Việc này cứ để cung nhân làm.

Đông Triều mỉm cười :

-Đức phi là mẹ, cứ để muội làm.

Đức phi liền chỉ đại một đóa sen gần bờ hồ, nhờ Đông Triều hái. Đông Triều tới gần bờ hồ, vươn tay ra hái sen. Đức phi mon men lại gần. Chợt, Đức phi vỗ nhẹ vai Đông Triều, Đông Triều trông như bị trượt chân, rớt xuống hồ. Dận Chân, Dận Tường, Khang Hy cùng các A ca phát hoảng. Dận Chân liếc nhìn Đức phi có vẻ hài lòng dù bà ta liền quỵ xuống nhận lỗi. Chẳng lẽ Ngạch nương của chàng lại có thể đối xử với trắc phúc tấn của chàng như thế ? Khang Hy vội sai người vớt Đông Triều lên. Nhưng Đông Triều ngoi lên ngay, đầu nàng toàn là lá sen và sinh bùn. Dận Chân thò phào. Nàng không lên bờ mà để nửa người ngập nước, nói :

-Thật tạ ơn Đức phi đã vô tình đưa con xuống đây. Nhờ vậy mà con phát hiện được cái này.

Khang Hy ngạc nhiên hỏi :

-Gì ?

Dận Chân thấy Đông Triều có vẻ đang giữ một vật gì đó nổi lên trong nước. Dận Chân liền xuống hồ sen, phụ nàng vớt lên. Mọi người bàng hoàng. Dận Chân và Đông Triều vừa vớt lên xác của một người thiếu nữ.

Xác chết vẫn chưa thối rữa nhưng vẫn rất kinh khiếp. Từ đầu tới thân đầy bùn sinh, mắt vẫn chưa được vuốt, cổ có một nhát đâm rất sâu. Triệu Giai Nghi hoảng sợ bám chặt lấy tay Dận Tường. Dận Tường ôm nàng vào lòng, vỗ về. Khang Hy nói :

-Nghĩ nhì và Đức phi không quen với việc này, hãy đưa đi.

Dận Tường liền đưa Triệu Giai Nghi, Dận Trinh đưa Đức phi trở về cung của Đức phi. Đông Triều hét lên :

-Mau gọi cảnh sát !

-Hả ?

Đông Triều tự cốc đầu mình, gấp gáp quá nàng quên mất thời này chưa có cảnh sát. Đông Triều bèn nói :

-Hoàng thượng, chúng ta cần gọi Tổng quản đến nhận diện cô nương này.

Khang Hy sai Lý Đức Toàn tìm thái giám cai quản nội cung đến nhận mặt. Đông Triều rút khăn tay ra lau sinh lầy trên mặt nạn nhân. Trên mặt nạn nhân có những vết bầm. Đông Triều tìm cách cạy miệng nạn nhân, thấy nạn nhân bị gãy mấy cái răng. Nàng đoán nạn nhân trước khi chết đã bị đánh đập rất nặng nề. Dận Tự đứng ngoài quan sát, nói :

-Đây không phải là cung nữ Uyển Nhi sao ?

Dận Đường hỏi :

-Bát ca, huynh biết nàng ta à ?

Dận Tự gạt đầu :

-Khi xưa nàng ta là cung nữ hầu hạ cho Ngạch nương ta nhưng sau này không hiểu vì sao lại yêu cầu sang hầu chỗ khác, hình như là chỗ Trịnh Quý nhân thì phải.

Thái giám quản lý cung nữ được đưa đến. Gã xem xét mọi đặc điểm trên khuôn mặt rồi nói :

-Khởi bẩm Hoàng thượng, đây là cung nữ họ Trần, hầu ở chỗ Trịnh Quý nhân.

-Bát A ca nói không sai. — Đông Triều gật gù.

Đông Triều khám nghiệm tử thi, theo độ cứng và lạnh thì nạn nhân chết hồi đêm qua, bị một vật nhọn đâm vào cổ. Đông Triều say sưa với xác chết mà đáng mày râu, trừ Dận Chân phải rùng mình. Vụ án này vốn dĩ khá đơn giản ở thời hiện đại, chỉ cần kiểm tra dấu vân tay trên má nạn nhân và vết máu trên hung khí thì ra. Nhưng thời này đâu có máy thử đó. Đông Triều chống tay, tìm cách phá án. Khang Hy hỏi :

-Nha đầu, người không sợ sao ?

Đông Triều nhìn Khang Hy với đôi mắt vô tư, lắc đầu. Dận Hề méo xệch miệng, hỏi :

-Tẩu không thấy kinh tởm à ?

Đông Triều nói :

- Cùng là người với nhau, có gì đâu mà kinh tởm.

Dận Tụ trông Đông Triều vẫn không vuốt mắt cho nạn nhân, nheo mắt :

- Tẩu không thấy thương xót ư ?

Đông Triều đứng thẳng dậy, nhìn vào mắt Dận Tụ, nói :

- Tôi thương khóc sẽ phí thời gian, chi bằng tìm cách giúp người ta giải oan.

Dận Chân biết « thê tử » đã đi quá đà, bèn nói vớt :

- Nha đầu này nói hay trốn ra khỏi nhà xem xử án nên mới thế đấy ạ. Mong Hoàng A mã tha tội.

Khang Hy gật đầu. Đông Triều xem xét thi thể rồi nhoen miệng cười. Nàng nói :

- Hoàng thượng, thần đã biết hung thủ là ai.

Khang Hy hỏi :

- Ai ?

Đông Triều nói :

- Thần nghĩ là cung phi nhập cung cách đây hai ba năm. Và thần có bằng chứng rõ ràng.

Dận Chân nói :

- Trịnh Quý nhân rất thích hợp với suy diễn này.

Dận Tụ trừng mắt :

- Tứ ca, đừng nói bậy, dù sao Trịnh Quý nhân cũng là phi tử của Hoàng A mã.

Khang Hy hừ một tiếng, nói :

- Thiên tử phạm tội thì cũng xử như thứ dân, có nghi vấn thì cứ việc điều tra.

Đông Triều vốn đã quen điều tra án liên quan đến các cán bộ cấp cao hồi còn ở thời hiện đại nên không hề sợ hãi. Nàng được sự cho phép của Khang Hy, liền nói :

- Vậy Hoàng thượng hãy cho thần mượn ngự trù, thần sẽ điều tra mọi việc cho Hoàng thượng.

Đông Triều đi một lát, sau đã trở về với mười khay bánh bột. Khang Hy đoán ra ngay :

- Người muốn so sánh dấu tay của các cung phi với vết bầm trên mặt của cung nữ này ?

Dận Tụ trầm ngâm :

- E rằng hơi khó, bởi vì bàn tay cung phi nào cũng giống nhau.

Dận Chân lắc đầu :

- Nhưng thói quen và lực đánh thì khác nhau.

Đông Triều gật đầu. Dù hai người có sở thích trái ngược nhau nhưng suy nghĩ lại giống hệt nhau. Trùng hợp kỳ lạ vậy đấy. Đông Triều nói :

- Thần đã nặn bánh sao cho giống với mặt người nhất, sau đó quét một lớp mờ, coi như thời gian làm vết thâm phai đi rồi so sánh với vết đánh trên mặt của cung nữ.

Khang Hy nói :

- Lý Đức Toàn ! Đi gọi Trịnh Quý nhân đến đây !

Lý Đức Toàn vâng mệnh đi. Thoáng sau, ông ta đã quay về với một cung phi trông khoảng hai mươi mấy tuổi, trông rất xinh đẹp, hồng hào, theo sau cô

ta là một nàng hầu. Dận Chân ghé tai nàng nói rằng đó là Trịnh Quý nhân. Đông Triều chống tay quan sát cô ta. Đột nhiên Đông Triều chạy tới kéo tay Trịnh Quý nhân. Trịnh Quý nhân giật tay lại, cố ý tát thật mạnh. Nhưng Đông Triều lại lấy cục bột thế chỗ cho má mình. Nàng ném cục bột có in dấu tay của Trịnh Quý nhân cho Dận Chân. Đến lúc này Đông Triều mới ra tay. Tuy mang thân một đứa bé 12 tuổi nhưng nàng vẫn có cách dùng sức mạnh để đúi mặt Trịnh Quý nhân vào xác chết, đặc biệt là vết đâm ngay cổ. Trịnh Quý nhân rùng mình, hét lên :

-Hoàng thượng ! Thiếp thật sự không còn cách nào khác là phải giết chết nó !

Đông Triều nói :

-Tiện nhân vô liêm sỉ ! Không biết trời cao đất dày ! Độc ác ! Tàn bạo !

Trịnh Quý nhân gục xuống, khóc nức nở. Thế này thì cần gì phải hỏi cung nữa. Đông Triều lấy dầu quét lên cục bột, trình lên cho Khang Hy xem. Hai dấu tay giống hệt nhau, cả về kích thước lẫn độ đậm. Mà cũng không cần chứng cứ này làm gì, chính thái độ của Trịnh Quý nhân đã tố cáo tội ác của cô ta rồi. Khang Hy nhìn thì thể nạn nhân rồi nhìn Trịnh Quý nhân :

-Đôi tay ta từng khen ngợi hết mực lại giết người sao ? Tại sao lại thế ?

Dận Đường cười khẩy :

-Từ tâu cao minh, có thể giải thích không ?

Đông Triều mở miệng toan nói điều gì đó, sau lại lắc đầu :

-Không biết. Nhưng dù là vì cớ gì cũng là một con người ích kỷ, hẹp hòi, coi mạng người như cỏ rác.

Dận Tự định nói gì đó như đỡ hộ cho Trịnh Quý nhân nhưng đã bị phủ lấp bởi những lời xia xói, trách cứ của Đông Triều. Cứ một câu nói, Đông Triều lại tiến thêm một bước, để ánh mắt của mình từ từ thâm nhập vào tim Trịnh Quý nhân. Trịnh Quý nhân vốn non nớt, lại hiếu thắng nên đã không chịu nổi. Nàng ta đã rút chiếc trâm cài đầu tự vẫn. Khang Hy nhắm mắt, không nhìn, cũng không gọi người đến cứu, chỉ than :

-Ác nhân ác báo.

Đông Triều lúc này quỳ xuống, nói :

-Xin Hoàng thượng hãy trừng phạt thần.

Khang Hy thở dài :

-Tội gì ?

-Tội đã bức tử phi tử của Hoàng thượng. Thần đáng chết, chỉ xin Hoàng thượng gia ân cho Tứ A ca và Nữ Hổ Lộc gia. – Rồi Đông Triều dập đầu.

Khang Hy nói :

-Ta không phạt ngươi. Ngươi đã lập công lớn, ta sẽ thưởng cho ngươi.

Đông Triều nói :

-Thần đã mang lại nỗi đau cho Hoàng thượng, mặt mũi nào nhận thưởng chứ ?

Khang Hy nhíu mày :

-Xưa nay ta luôn thưởng phạt phân minh. – Rồi quay qua hỏi Dận Chân. – Trắc phúc tấn của ngươi là con của công thần Tứ phẩm Nữ Hổ Lộc Lăng Trụ phải không ?

Dận Chân lễ phép nói :

-Vâng, Hoàng A mã.

Khang Hy nói :

-Như vậy trong phủ Tứ A ca, ngươi có chân đứng yếu nhất vì cả phúc tấn lẫn trắc phúc tấn của hần đều xuất thân từ những gia tộc có thế lực. Lời nói của ngươi cần được trân trọng hơn. Ta sẽ phong cho ngươi làm Cách cách, hiệu là Nhục Hy, kể từ đây, tiếng nói của ngươi sẽ có trọng lượng hơn.

Đông Triều vô cùng bất ngờ nhưng cũng dập đầu cảm tạ. Dận Chân cũng quỳ xuống cảm tạ thánh ân. Trong lòng cả hai nom nớp sợ hãi. Còn Bát gia đảng cảm thấy con người này cần kiềm chế. Một ngày trở về quá khứ, Đông Triều đã gây sự chú ý của phủ Tứ bối lạc. Một buổi nhập cung, Đông Triều đã gây sự chú ý của hoàng cung. Nàng sẽ sống thế nào đây ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Tàn canh đêm thâu, người của Bát gia đảng vẫn ngồi hội họp lại ở nhà Bát A ca Dân Tự. Rượu rót nghe rõ, khói bốc nghi ngút. Dân Tự nhận ly rượu Dân Đường mời, uống cạn. Dân Hề uống một hớp rượu rồi dẫn mạnh ly xuống bàn, hứ lên một tiếng :

-Mới vào cung có một hôm mà đã thể hiện ? Kết cục sau này sẽ chẳng tốt đẹp gì đâu !

-Đúng vậy. – Dân Đường đập bàn tán đồng.

Dân Tự nói :

-Chưa chắc, loại người mà Thập đệ nói là loại thích thể hiện nhưng không biết dừng, Nữ Hổ Lộc thị này biết điểm dừng rõ ràng.

Dân Trình nói :

-Xem ra quả là Tứ ca may phước mới cưới được một nương tử như vậy.

Dân Đường cười khẩy :

-May mắn ? Hắn được đặt biệt danh là Lãnh Diện Vương, nhờ có một phúc tấn dịu dàng, độ lượng mà danh dự được gỡ lại một phần. Giờ lại có thêm một người vợ thế này, thì không gỡ xuống được rồi.

Dân Hề phụ họa thêm :

-Nhược Hy ? Phải gọi là Nhược Băng mới đúng ! Xem cái cách cô ta bức tử Trịnh Quý nhân kia ! Mà Hoàng A mã cũng lạ, thấy vậy mà không trách phạt, còn phong thưởng.

Dân Trình gật gù :

-Giống như hồi Tứ ca bức tử các công thần vậy.

Dân Tự nói :

-Nhưng đó là một việc làm rất khôn ngoan. Tuy mang tiếng ác vào người, Nữ Hổ Lộc thị đã chặn được miệng của Cửu đệ.

Dân Hề và Dân Trình ngạc nhiên. Dân Đường tỏ ra ám ức. Dân Tự đứng dậy, vừa xòe quạt, vừa nói :

-Hồi sớm đó, Cửu đệ đã gọi chuyện gian phu của Trịnh Quý nhân cho Hoàng A mã, nhưng nàng ta đã đi trước một bước.

Dân Hề nghĩ ngợi :

-Gian phu của Trịnh Quý nhân ? Ý Bát ca là Thái tử ?

Dân Trình ngộ ra :

-Lẽ nào lại thế ? Cô ta còn biết cả chuyện đó chỉ bằng một thoáng nhìn thôi sao ?

Dân Tự gật đầu :

-Nữ Hổ Lộc thị phải biết rõ bí mật đó mới tìm cách bức tử Trịnh Quý nhân. Quả là một con người thông minh. Hoàng A mã trọng thưởng cho cô ta không hề dư thừa.

Dân Hề ồ lên một tiếng :

-Đúng là thông minh, còn dễ sợ hơn Cửu ca.

Dân Đường hét lên chống chế. Dân Trình trêu :

-Chẳng phải vậy sao ? Huynh phải mất một tháng mới tra ra, cô ta chỉ mất có một thoáng nhìn.

-Minh Ngọc Cách cách lợi hại hơn. Cô ta hạ gục Thập đệ bằng một cái nhìn.

-Cái gì ?

Bốn anh em trêu nhau qua lại. Đến tận cuộc mới lê chân trở về. Dường như về sau là nói chuyện gia đình, không đề cập đến Nữ Hồ Lộc thị được. Nhưng Dận Tụ không thôi nghĩ về nàng ta. Dận Tụ lần đầu tiên cảm thấy sợ một nữ nhân. Nhưng sự sợ hãi bị dẹp qua một bên bởi sự thích thú trong lòng chàng ta đang trỗi dậy rất mạnh mẽ. Rõ ràng ngoài mặt Nữ Hồ Lộc thị đó lên tiếng bức tử Trịnh Quý nhân, khi theo Dận Chân về phủ, chàng thấy nàng ta buồn rười rượi.

-Bối lạc gia.

Bát phúc tấn, Quách Lạc La thị bước ra, đưa cho Dận Tụ một tách trà giải rượu. Dận Tụ nhận lấy, uống một hớp. Bát phúc tấn nói :

-Thiếp có nghe về chuyện của Tứ trắc phúc tấn. Quả là rất ngoạn mục.

-Có thể nàng ta sẽ là đối thủ đáng gờm của nàng trong việc chinh phục cha chồng đấy.

Bát phúc tấn chớp mắt :

-Hay chinh phục trái tim của Bối lạc gia ?

Dận Tụ tròn mắt :

-Minh Tuệ, nàng ghen với các trắc phúc tấn trong phủ, ta không nói gì. Nàng còn ghen với cả Tứ trắc phúc tấn ư ?

Bát phúc tấn không sợ :

-Thiếp không nhìn lầm ánh mắt của Bối lạc gia khi nhớ về Tứ trắc phúc tấn đó. Mắt Bối lạc gia rất sáng. Xin Bối lạc gia hãy cẩn tâm, dù Tứ gia không để tâm đến cô nương kia, thì đó vẫn là người của Tứ gia.

Bát phúc tấn nhún mình xin cáo lui. Dận Tụ thờ dài, đàn bà hay ghen bóng ghen gió.

Trong cung có mấy trăm cái miệng, bên ngoài có mấy ngàn cái tai. Chuyện Đông Triều được phá án tuy được giấu nệm nhưng chuyện được sắc phong thì không có gì phải giấu giếm và cả kinh thành ai cũng biết. Về đến nhà, một cái lườm mắt của Đông Triều cũng có uy lực hơn trước, Cảnh Giai thị vốn là người đến lượt được Dận Chân ghé lại phòng, trong bữa ăn tình nguyện nhường lượt cho Nhượng Hy Cách cách. Không cần nhường, Dận Chân cũng đã nhờ Phúc tấn cáo lỗi hộ Cảnh Giai thị. Đêm nay chàng phá lệ, đến chỗ của một trắc phúc tấn hai ngày liên tiếp.

Đã thành thói quen. Mỗi buổi tối, Đông Triều lại đuổi người hầu ra ngoài, một mình trong phòng đọc sách, nàng thức đêm không thua gì Dận Chân. Nhưng hôm nay dùng bữa xong, Đông Triều đã thay áo, cuộn tròn trong chăn. Không hiểu sao nàng vẫn để đèn. Dận Chân bước vào phòng, Đông Triều vội nhúm dậy. Nàng hỏi :

-Không phải là tới phiên Cảnh Giai trắc phúc tấn hầu huy nh sao ?

Dận Chân hỏi lại :

-Không phải thường ngày muội hay đọc sách đến khuya trước khi đi ngủ sao ?

Đông Triều cười buồn :

-Muội có ngủ đâu. Muội vẫn đọc sách đấy chứ.

Dận Chân đến ngồi cạnh nàng :

-Sách gì ?

Đông Triều lấy chăn quấn quanh người :

-Cuộc đời cũng là một cuốn sách, suy nghĩ của chúng ta cũng là một cuốn sách. Muội đang ngồi ôn lại chuyện sáng nay và tự thẩm định lại mình.

-Giết người phải đền mạng thôi.

Đông Triều lắc đầu :

-Muội phải nói vì sao cô gái đó phải chết, và muội không có bốn phận phải giết Trịnh Quý nhân. Làm sao muội xứng đáng nhận thưởng chứ ?

Dận Chân thờ dài :

-Nhưng muội đã làm đúng. Nếu sự thật tiếp tục được phơi bày thì chẳng có gì hay ho cả, phải không ?

Đông Triều gật đầu :

-Nhưng muội vẫn thấy có lỗi.

-Muội học cách phiền não này lần suy nghĩ chuyện lớn từ đâu vậy ?

Đông Triều thành thật trả lời :

-Một hôm, muội đã giữ lại mạng của một người, kết quả là có một con đập đang thi công bị ngưng trệ, đời sống bao nhiêu người đói khổ, có cả người chết. Muội cứ day dứt mãi về điều này.

-Đôi lúc ta chẳng còn cách nào khác. Chỉ biết gánh lấy tiếng ác về mình thôi.

Đông Triều nhớ lúc Dận Chân được đặc cách phong lên Quận vương thì hai tay chàng đã vô tình siết cổ biết bao nhiêu đại thần vì họ không có khả năng hoàn trả nợ quốc khố. Hai người rất giống nhau. Chợt, Dận Chân hỏi nàng :

-Tại sao muội biết Thái tử có quan hệ bất chính với Trịnh Quý nhân ?

Đông Triều đỏ mặt, quay đi :

-Đó là chuyện của nữ nhân, muội không nói đâu.

-Nói ! Gia ra lệnh cho trắc phúc tấn phải nói !

Đông Triều nằm bẹp xuống giường, rúc vào chăn :

-Muội không nói mà.

Dận Chân dỗ ngọt :

-Nói đi mà, ta sẽ thưởng cho muội.

Đông Triều chịu nói nhưng với tông giọng rất nhỏ :

-Trịnh Quý nhân trang điểm rất nổi bật tức là thích làm đẹp, nhưng lại ít mang trang sức, chứng tỏ nàng ta ít được đặc hạnh. Nữ nhân còn xuân sắc mà bị lạnh nhạt thì sắc diện sẽ rất xanh xao nhưng Trịnh Quý nhân mặt mày hồng hào, lại còn tươi trẻ, chắc chắn là có gian phu rồi.

-Nhưng tại sao muội biết là Thái tử ?

-Trên thi thể nạn nhân có nửa mảnh ngọc bội hình hoa mẫu đơn, trên người của Trịnh Quý nhân cũng có, rất giống kết cấu hình ngọc bội mà Thái tử tặng huynh nên muội đoán ra.

Dận Chân gật gù. Đột nhiên Đông Triều chui đầu ra khỏi chăn, khề khàng nói :

-Muội muốn kẹp tóc.

-Hả ? – Dận Chân tròn mắt.

-Muội muốn kẹp tóc. – Đông Triều chỉ vào tóc mình.

Tên nội giám thân cận của Thái tử Dận Nhưng, có tên Tiểu Lý Tử, bị chủ tử đá văng ra đến cửa. Nguyên do khá giống như tên trộm hôm bữa với Dận Tường, Tiểu Lý Tử đã bám với chủ tử của hắn rằng Trịnh Quý nhân đã bị bức chết bởi một nha đầu. Hắn may mắn là chưa chết. Dận Nhưng đập ly trà đang cầm trên tay :

-Lúc đó ngươi ở đâu mà để nàng bị bức tử chứ ?

Tên nội giám lết vào trong :

-Thái tử gia, lúc đó tiểu nhân đang hầu ngài mà.

Dận Nhưng nghiêng rằng :

-Nha đầu đó là ai ? Là Bát phúc tấn nhà lão Bát ?

Tên nội giám lắc đầu. Dận Nhưng hỏi :

-Là Phúc tấn nhà lão Thập ?

Tên nội giám lại lắc đầu. Dận Nhưng tóm lấy cổ hần :

- Là Phúc tấn nhà lão Thái Tam chắc ?

Tên nội giám lắc đầu. Dận Nhưng nện hần xuống nền nhà, lấy chân dẫm đạp thậm tệ :

- Là ai ?

Tên nội giám lí nhí :

- Thừa Thái tử gia, là Tứ trắc phúc tấn của Tứ gia ạ.

Dận Nhưng trợn mắt, nện cho hần một đạp :

- Nói láo ! Thê tử của Lão Tứ vốn ôn nhu, nhã nhặn, sao có thể làm chuyện tày đình đó ?

Tên nội giám lí nhí :

- Tiểu nhân không biết ạ ! Tiểu nhân chỉ biết đó là người mới của nhà Tứ gia.

Dận Nhưng nhớ lại, cách đây không lâu, Dận Chân đã đề cập với hần chuyện hôn sự giữa hần và tiểu thư nhà quan Tứ phẩm Nữ Hổ Lộc Lăng Trụ. Dận Chân từng than thở về nỗi khổ sở khi lấy một thê tử còn nhỏ tuổi. Dận Nhưng đạp hần một đạp :

- Bịa đặt ! Trắc phúc tấn lão Tứ mới cưới chỉ có 12 tuổi, làm sao có thể bức chết nàng chứ ?

Tên nội giám rên rỉ, nói :

- Tiểu nhân nói thật đấy ạ. Trong cung đồn rằng Tứ trắc phúc tấn từng theo cha xem các vụ án nên rất rành. Chính Vạn tuế gia đã chứng kiến và phong nàng ta là Cách cách, hiệu Nhượng Hy.

Dận Nhưng thôi không hành hạ người hầu nữa. Gã cười khẩy :

- Khi xưa lão Tứ bức tử công thần, được phong Quận vương. Bây giờ ả ta bức tử cung phi, được phong Cách cách. Quả là xứng lứa vừa đôi. – Rồi nói với Tiểu Lý Tử. – Đứng dậy đi !

Tên nội giám e ẩm người, tập tễnh đứng dậy. Dận Nhưng siết chặt tay, nghiêng rằng :

- Lão Tứ... Từ lâu ta đã không ưa hần, ngoài mặt hần ủng hộ ta nhưng thật ra luôn tìm cách chống phá. Chắc hần đã dàn xếp cho Trắc phúc tấn đến bức tử Xuân Hoa để “dạy dỗ” ta. Ta sẽ cho ả biết tay !

Tiểu Lý Tử liền nói :

- Thái tử gia, sắp tới là sinh nhật người, hãy tận dụng cơ hội đó.

Dận Nhưng cười nham hiểm :

- Còn phải nói. ả phải sống không bằng chết, ta mới hả dạ.

- Vậy chúng làm thế này... - Tên nội giám nói nhỏ vào tai Dận Nhưng.

Dận Nhưng gật gù, vỗ tay đồng ý rồi cho tên nội giám ra ngoài. Dận Nhưng ở lại trong phòng đối diện với không gian trầm lắng. Hần lấy một cuộn giấy, trải lên bàn. Đó là tranh vẽ Trịnh Quý nhân của hần. Vì sợ mọi người phát hiện, hần đã tự vẽ chân dung nàng nên không lột tả được hết vẻ đẹp của nàng. Nhưng tình cảm của hần dành cho nàng là thứ son đẹp nhất, tốt nhất. Cuộc đời hần làm Thái tử, có quá nhiều sắp đặt. Ngôi Thái tử là do A mã hần sắp đặt, Phúc tấn hần là do A mã hần sắp đặt, tên con của hần cũng là do A mã hần sắp đặt. Cuộc đời hần, điều duy nhất mà hần tự lựa chọn là trao tình cảm của mình cho Trịnh Quý nhân ngay ngày đầu tiên nàng nhập cung. Nhưng điều này không được như ý muốn của hần, Trịnh Quý nhân được ân sủng, phong tước. Nàng đã là người của A mã hần, vai vế là mẹ hần. Nhưng không hiểu sao tình cảm ấy lại lớn hơn, sâu đậm hơn. Để rồi hần đã loạn luân. Hần biết hần đã làm một điều tày trời nhưng khao khát yêu đương đã đốt cháy hết tất cả.

- Nàng không đi đâu cả ! – Dận Nhưng đỏ nước mắt. – Nàng luôn ở bên ta.

Mỗi lần hần nói câu này, Trịnh Quý nhân lại mỉm cười, tựa đầu vào vai hần và hát bài “Rạng đông” rất hay. Bài hát khiến cho bao nhiêu mặc cảm tội lỗi, bao nhiêu sợ hãi biến mất. Giờ hần cũng nói câu đó nhưng lời ca đã đi rồi, chỉ văng lại đâu đó một vài câu mà hần ấn tượng nhất.

- Ôi, tình nương của ta.

Yêu quá hóa hận. Đau quá hóa thù. Bao nhiêu đau đớn, khổ sở, Dận Nhưng dồn vào kế hoạch trả thù kẻ đã phá hoại tình yêu của hần. Dận Chân và Nữ Hổ Lộc thị, hần căm thù cả hai người. Một người bức tử thầy học của hần, một người bức tử tình nương của hần. Hần quyết phải đày đoạ cả hai bằng một hình phạt khốc liệt nhất. Dận Nhưng ôm bức tranh người đã khuất vào lòng thật chặt, khóc nức lên. Hần thề với vong linh Trịnh Quý nhân và

với bản thân mình, rằng sẽ báo hận cho nàng, giúp nàng ngấm cười nơi chín suối.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Đạo này, khi Dận Chân thiết triều về hay đi đến nhà Dận Tường chơi về là thấy Đông Triều đón mình ở cửa. Ánh mắt nàng cứ nhìn chăm chăm dường như đang đợi điều gì đó. Dận Chân hỏi chuyện gì thì nàng lại thờ dài, quay đi. Dận Chân không để ý lắm đến chuyện nữ nhi nhưng quá ba lần thì chàng cũng phải đích thân hỏi. Đến lượt Đông Triều hầu chàng thì chàng liền hỏi :

-Mấy hôm nay sao muội cứ lảng vảng ngoài cổng vậy ?

Đông Triều cười đôi gầy :

-Muội nghĩ huynh bận việc nên chưa đi nên đành thôi.

Dận Chân cười bốt một lớp áo ngoài :

-Chuyện gì ?

Đông Triều liếc nhìn Dận Chân. Dận Chân nheo mắt chờ câu trả lời của nàng. Đông Triều chỉ nhún vai, nằm xuống giường. Dận Chân nắm vai nàng, kéo lại :

-Rốt cuộc là chuyện gì ?

Đông Triều lắc đầu :

-Nếu huynh quên thì xem như không có gì.

-Chuyện gì ?

Đông Triều trở vào tóc mình. Nhận thấy Dận Chân chẳng có biểu hiện gì, nàng quay đi. Dận Chân đưa tay bóp mũi nàng :

-Nói !

Đông Triều bật dậy, cù vào nách Dận Chân. Dận Chân nhột quá đành buông ra. Đông Triều thở được mấy quãng rồi nói :

-Hôm bữa huynh hứa mua kẹp tóc cho muội rồi còn gì.

-Khi nào ?

Đông Triều nói :

-Hôm muội được phong làm Cách cách, huynh đã hỏi muội về chuyện Trịnh Quý nhân rồi hứa muội muốn gì, huynh tặng nấy mà.

Dận Chân không nghĩ Đông Triều xem trọng lời hứa ấy, chờ quà suốt mấy hôm nay. Con người nha đầu này thật kỳ lạ, muốn có nhưng lại thích người hứa tự nhớ chứ không hề nhắc nhở lấy một lời. Dận Chân nhớ lại hôm đó, gật đầu :

-Được, mai ta đưa muội đi.

Đông Triều nhồm dậy, hỏi :

-Để muội tự chọn được không ?

Dận Chân gật đầu. Đông Triều e dè hỏi :

-Lần này... huynh cho muội cải trang thành nữ hầu được không ? Thử kẹp tóc của nữ nhân mà mặc y phục của nam tử... kỳ lắm.

Dận Chân nghĩ ngợi một lúc rồi cũng gật đầu. Đông Triều cảm ơn Dận Chân rồi vui vẻ đắp bốp cho chàng. Đêm đó, hai người trò chuyện tới khuya mới đi ngủ. Sáng một buổi nghỉ chiều, Dận Chân đưa Đông Triều cùng với Dận Tường, Triệu Giai Nghi ra phố chơi. Giữ đúng lời hứa, Dận Chân dẫn Đông

Triều đến khu trang sức để mua cho nàng một cái kẹp tóc. Đông Triều ngắm nghía lô hàng. Hàng kinh thành rất đẹp, chạm khắc tinh xảo. Nhưng nàng đặc biệt chú ý đến chiếc kẹp tóc đôi có gắn lông vũ màu xanh với hồng. Đông Triều hỏi chủ tiệm :

-Tôi thử một chút được không ?

Chủ tiệm gật đầu. Đông Triều bèn cài lên tóc. Chủ tiệm liền mang gương cho nàng soi. Trong gương có một cô bé gái khoảng 12 tuổi, rất xinh đẹp, tóc được buộc bím, đệm hai bên là hai chiếc kẹp tóc lông vũ, hợp với bộ quần áo màu xanh lam nàng đang mặc trên người. Nàng đưa mắt nhìn ba người kia. Triệu Giai Nghi tấm tắc khen :

-Đẹp lắm !

Dận Tường gật gù :

-Rất hợp.

Dận Chân không nhận xét, chỉ hỏi :

-Giá bao nhiêu ?

-Thưa, mười lạng ạ.

Dận Chân nói ngay :

-Thôi, không mua.

Triệu Giai Nghi ngạc nhiên. Dận Tường năn nỉ :

-Tứ ca, hiếm lắm mới có dịp mà.

Dận Chân dứt khoát :

-Không mua là không mua, đừng có lằng nhằng.

Đông Triều rất thích chiếc kẹp tóc lông vũ đó nhưng nghe chủ nhà nói vậy, nàng cũng thôi ý định năn nỉ. Nàng gỡ chiếc kẹp tóc xuống, trả lại cho chủ tiệm, thở dài :

-Đành vậy, kiếp ăn nhờ ở đậu thì đành vậy thôi.

Chủ tiệm ngạc nhiên :

-Hóa ra tiểu cô nương là a hoàn ? Tôi cứ tưởng là muội tử của vị đây chứ.

Dận Chân nói :

-Nghe chưa ? A hoàn thì nên biết phận một chút.

Đông Triều cứng đờ mặt. Không ngờ thời khắc đầu khâu lại đến sớm như thế. Đông Triều cúi đầu một cách sâu sắc :

-Vâng, Cao lão gia dạy phải.

Dận Chân hiểu ý nàng muốn nói gì. Dận Chân véo tai nàng, kéo ra phố. Đông Triều kêu oai oái. Dận Tường và Triệu Giai Nghi chỉ biết nhún vai bất lực. Dận Tường hỏi Triệu Giai Nghi :

-Nàng có muốn mua gì không ?

Triệu Giai Nghi biết Dận Tường muốn dành thời gian riêng cho hai người nên gật đầu. Dận Tường nắm lấy tay nàng, hỏi giá chủ tiệm chiếc trâm ngọc. Ngoài phố, Dận Chân xách tai Đông Triều đến một chỗ khá vắng vẻ, hạch tội :

-Sao hồi nãy dám công khai nói xấu ta ?

Đông Triều cố gỡ tay Dận Chân ra :

-Muội nói xấu huynh hồi nào ?

-“Cao lão gia” là ai ? Không phải là ta sao ?

Đông Triều phụng mặt :

-Thì có gì đâu. « Cao » trong cao minh, cao cường...

Dận Chân véo tai nàng mạnh hơn nữa :

-Hay là trong “cao hổ cốt” ? Muội nói ta hà tiện vậy sao ?

Dận Chân thả tai Đông Triều ra. Đông Triều ôm lấy tai, rên rĩ rồi nói :

-Muội xin lỗi.

Chợt, nàng nghe tiếng trống, chiêng. Đàng xa có tổ chức hội thi vẽ tranh, phần thưởng là hai mươi lạng bạc. Đông Triều nhìn cọ vẽ, màu nước bị như thôi miên. Dận Chân lườm nàng. Đông Triều giật nảy mình, nhún vai. Dận Chân nói :

-Tôi xem đi.

Đông Triều nắm tay Dận Chân, chạy đến xem. Người khôi xướng, đang phát biểu ở trên, Dận Chân nhận ra là người của Bát gia đảng. Sắp tới là sinh nhật của Thái tử, một bức tranh đẹp là một món quà cầu hòa tuyệt hảo, dùng để tiến thêm bước nữa.

-Nào nào ! Lại đây thi vẽ tranh đi các danh họa !

Đông Triều đứng yên, thưởng thức nét đẹp của những bức tranh treo làm mẫu chấm giải. Toàn là những bức tranh vẽ cảnh sơn thủy. Dận Chân hỏi :

-Là Bát đệ vẽ, trông có đẹp không ?

Đông Triều nhún vai :

-Rất đẹp, nhưng muội không thích.

Dận Chân chợt nảy ra ý nghĩ. Dận Chân nói nhỏ với Đông Triều :

-Hay muội thay ta vẽ một bức tranh dạy Thái tử một trận được không ?

Đông Triều gật đầu. Nàng chạy lại xin người bán bánh ở gần đó một ít lọ nôi. Đông Triều bôi lọ nôi lên mặt mình, dù vậy, không ai nhận ra là nàng cải trang mà cứ nghĩ là một con bé da đen thui đen thui. Để chắc ăn, Đông Triều còn xin cái giẻ rách, vắt lên đầu. Dận Chân gật đầu. Đông Triều nhe răng cười. Nàng nhìn chung quanh. Dận Chân hỏi :

-Muội làm gì vậy ?

Đông Triều nói :

-Muội tìm chủ đề vẽ tranh, tranh thực là tranh có giá trị nhất mà.

Được một lúc, Đông Triều nhoẻn miệng cười :

-Có rồi. Đi thôi !

Dận Chân lấy trong tay nải ra một chiếc áo rách, khoác lên mình, đưa cho Đông Triều một đôi ủng rách. Đông Triều bèn lấy lọ nôi xoa lên mặt Dận Chân. Cả hai nắm tay nhau, tiến đến hội thi như hai cha con. Đông Triều giả bộ reo lên :

-Cha ! Con muốn thi vẽ tranh !

Mấy họa sĩ nổi tiếng dự thi cười nhạo :

-Trẻ con mà cũng đi thi, đã vậy mặt mày nhem nhuốc, không sợ bẩn tranh sao ?

Người khôi xướng nói :

-Bé con, đây là cuộc thi lớn, hãy đi chỗ khác chơi thì hơn. Tên kia. – Hấn chỉ Dận Chân. – Dẫn hài tử của ngươi đi đi !

Dận Chân làm bộ không nghe. Đông Triều nói :

-Cha tôi bị cầm điếu bẩm sinh. Mà ông cũng kỳ ông không giới hạn tuổi, không giới hạn giai cấp, không chỉ rõ chỉ tiêu, tôi thi được mà ?

Hai bên tranh luận nhau, cuối cùng Đông Triều thắng. Nàng được phép lên sân đấu với các danh họa nức tiếng kinh thành. Chấm mực, Đông Triều bắt đầu nét vẽ đầu tiên.

Trống đánh kết thúc cuộc thi, bức tranh của Đông Triều cũng được hoàn thành bởi nét bút cuối cùng. Đông Triều vẽ nhanh nhưng bức tranh này khá công phu nên tốn thời gian của nàng một chút. Đông Triều đặt bút xuống. Người đến thu tranh, nộp cho giám khảo. Đông Triều ngồi xuống ghế, nhíp đùi

chờ kết quả. Bài của nàng được đặt ở cuối cùng. Các giám khảo xem một lượt tác phẩm đầu, tấm tắc khen đẹp, sang trọng. Họ treo giải nhất rồi, là một bức họa vẽ đỉnh núi trong trí tưởng tượng của danh họa ngồi bàn thứ hai tính từ trái sang. Đến bài của Đông Triều, họ phá ra cười. Dận Chân nhú mày, chàng không biết nha đầu này vẽ gì mà trông thú vị vậy. Hồi lâu, các giám khảo đều bị cuốn hút, ai cũng khen :

-Rất mộc mạc, lại dễ thương.

Thật bất ngờ, họ giật bức tranh đã được chấm giải nhất xuống, treo bức tranh của Đông Triều lên. Nàng vẽ bức tranh về một đại gia đình mèo, có những bé mèo con tròn vo, mũm mĩm còn mèo bố mẹ thì rắn rỏi, cứng cáp. Màu sắc rất giống với bên ngoài, cứ ngỡ là mèo thật. Biểu cảm trên tranh thể hiện rất rõ rệt. Mèo con thì có con vô tư vô lự, có con trầm tĩnh. Mèo cha mẹ tuy thể hiện nét mệt mỏi nhưng lại rất rắn rỏi. Dận Chân xem tranh Đông Triều vẽ thấy lòng nhẹ nhõm, dù Dận Chân có ghét mèo, cũng không thể phủ định sự dễ thương vô hạn của mấy con mèo trong tranh. Các danh họa lúc đầu bất bình, xem lại một hồi rồi gật đầu tán thành. Nét cọ hướng về những gì xa xôi không thể sánh với nét vẽ chân thực của Đông Triều.

-Đây là giải thưởng của tiểu cô nương.

Đông Triều nhận thưởng.

-Cô nương tên gì ?

Đông Triều mỉm cười :

-Chân Đông Triều.

Đông Triều chạy xuống, nắm tay Dận Chân, lon ton rời khỏi cuộc thi. Đông Triều tung gói tiền, lăm bằm :

-Hai mươi lượng bạc, đủ để mua chiếc kẹp đó rồi. Phải không cha ?

Dận Chân gật đầu. Đông Triều vội tìm chỗ rửa mặt, tháo đôi ủng rách ra. Dận Chân cũng vậy. Đông Triều cầm tiền đến tiệm trang sức hỏi này, định mua chiếc kẹp tóc. Chợt, nàng khựng lại. Dận Chân hỏi :

-Sao vậy ?

-Muội đói bụng. Muội đi mua ít bánh ăn đã. Huynh không cần đợi muội đâu.

Dận Chân cũng đi theo. Đông Triều quay phắt lại, nhú mày. Dận Chân nói :

-Ta cũng có việc.

Đông Triều phụng mặt :

-Vậy muội đi đường này.

Dận Chân nhún vai. Nha đầu này không giống hải tử, thả đi đâu Dận Chân cũng yên tâm. Đông Triều rẽ qua một ngõ khác, chỗ đó bán toàn đồ ăn. Đông Triều sẫm soi từng món ăn, xem thử có bị nhiễm chất hóa học không. Rồi nàng phì cười, tự cốc đầu mình. Thời này thì làm gì có chuyện đó chứ. Khéo lo.

-Tứ tẩu ?

Đông Triều liếc qua, thấy Dận Tự vừa đi lấy tranh mừng sinh nhật Thái tử, vô tình tạt ngang qua. Dận Tự hỏi :

-Tứ tẩu làm gì ở đây ?

Đông Triều không thích rề rà ở đây. Nàng giữ bình tĩnh, tiếp tục chạy băng băng về phía trước, đồng thời đổi giọng lẫn cách phát âm :

-Bánh bao !

Đông Triều không quay lại lấy một lần nhưng không nghe thấy tiếng Dận Tự kêu nữa, biết rằng hẳn hoặc không nghĩ mình là Tứ tẩu nữa hoặc đang ngó người ra. Nàng mặc kệ. Đông Triều dùng hai mươi lượng để mua hết đồ ăn nhẹ và bánh bao. Mấy người bán hàng hỏi vì sao cần nhiều thế thì Đông Triều mỉm cười, nói :

-Đi rồi biết.

Đông Triều dẫn họ tới một nơi. Nàng bắt gặp Dận Chân, Dận Tường và Triệu Giai Nghi ở đó, cũng đang dẫn mấy người bán bánh đến. Đông Triều phì cười :

-Sao huynh với muội lại giống nhau nhỉ ?

Dận Chân đưa mắt đi chỗ khác, trở tay vào một ngõ hẻm, nói :

-Đưa số bánh đó cho họ.

Đông Triều cũng nói vậy. Trong hẻm là nơi mấy mươi người không nhà cửa, lang thang cơ nhỡ trú ngụ. Lúc đi cái trang, Đông Triều đã thấy họ ở nơi này. Không ngờ là Dận Chân cũng muốn đến nơi này, còn đến thường xuyên là khác vì khi thấy khuôn mặt chàng, những người vô gia cư đã cười tươi chào đón. Dận Chân chấp tay ra sau lưng, nói :

-Muội có mua kẹp tóc không ?

Đông Triều mỉm cười :

-Muội mất sạch tiền rồi. – Nàng hướng mắt đến những khuôn mặt hạnh phúc khi có cái lót bụng. – Nhưng không hối hận.

Dận Chân ấn đầu nàng xuống :

-Xứng để ta thưởng. – Dận Chân lấy tiền trong túi, đưa cho nàng. – Ba xu đây, muốn mua gì thì cứ mua.

Đông Triều nhìn ba xu mà Dận Chân đưa muốn chảy nước mắt. Cao lão gia ơi là Cao lão gia. Cái này thì nhịn hay thông cảm đều không được rồi. Đông Triều hỏi lại :

-Gì cũng được ?

Dận Chân gật đầu. Đông Triều bắt Dận Chân hứa rồi chạy đi đâu đó. Một lúc lâu, nàng quay lại, trên tay ẵm con mèo mun, cười nham hiểm :

-Vậy muội đưa con mèo này về nhà được chứ ?

-Cái gì ? – Dận Chân tròn mắt.

Bên kia, Dận Tường và Triệu Giai Nghi cười ha hả.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Dận Chân để quyển sổ lên bàn kêu phạch một tiếng rõ to. Các quan trong Hộ bộ lạnh người. Tứ A ca vốn lạnh lùng, không cười với ai cũng không nổi cáu với ai, hôm nay Tứ A ca lại tỏ vẻ bức bối, cả người mù cũng nhận ra. Ai có gan mà chọc giận Lãnh diện vương vậy ? Dận Chân lấy một quyển sổ, gọi Dận Tường rồi cùng đi băng băng đến cung Khang Hy bẩm tấu. Khang Hy nghe Dận Chân báo cáo xong, nói :

-Việc này phải được kiểm tra rõ ràng. Càng sớm càng tốt nhì ?

Dận Chân nói ngay :

-Vâng, thưa Hoàng A mã. Việc này cần điều tra rõ ràng, trừng trị nghiêm khắc mới được.

Khang Hy đưa quyển sổ bằng chứng cho Dận Tường, kêu điều tra kỹ. Rồi Khang Hy khoanh tay quan sát Dận Chân :

-Lão Tứ, hôm nay con có vẻ không vui lắm thì phải.

Dận Chân gượng gạo nói :

-Bẩm, không có ạ.

Dận Tường mỉm cười, nhin cười. Khang Hy nói :

-Đừng có nói lấp đi, con bức mình chuyện gì thì trăm không biết nhưng cả con mèo mù cũng thấy con đang bức mình.

Nghe đến chữ “mèo”, bụng Dận Chân thắt lại. Dận Tường kim không nổi, bật ra một tiếng cười. Là trong gia đình nên Khang Hy không trách tội Dận Tường, lại giục :

-Sao ? Nhà lão Tứ lại xảy ra cuộc can qua nào à ?

Dận Tường vừa cười, vừa kể lại câu chuyện hôm qua. Sau khi Dận Chân cho Đông Triều ba xu ăn quà, để trả đũa, Đông Triều đã bế một con mèo mun về nhà. Dận Chân rất ghét mèo, Đông Triều lại rất thích mèo. Không biết là vô tình hay cố ý, Đông Triều bế con mèo ấy về, chăm sóc nó rất kỹ. Nàng

bắt bọ, tắm rửa, chải chuốt lông cho nó, chỉ có ăn uống là sẽ đồ ăn còn thừa như những con mèo bình thường. Có một điều kỳ lạ, con mèo không làm điều gì vô lễ như mấy con mèo bình thường ví dụ như ăn vụng hay cào bậy, đi ngoài bậy.

-Lạ là ai tới thăm Nhượng Hy Cách cách thì nó vẫy đuôi ra đón nhưng Tứ ca đến nó lại muốn cào, hay cạ người vào chân Tứ ca làm huynh ấy phải bỏ đi.

Khang Hy nghe chuyện, bật cười ha hả :

-Ra là thế ! Ra là thế ! Từ xưa đến nay chưa ai dám chọc giận Tứ A ca, nay nha đầu này lại to gan vậy.

Đúng ra là chưa ai chọc cho Dận Chân biểu lộ sự tức giận ra ngoài mặt. Đông Triều đã làm việc đó một cách khéo léo mà Dận Chân không thể phạt được. Khang Hy nói :

-Lão Tứ à, hôm nào con dẫn Nhượng Hy vào cung, mang theo con mèo đó nữa nhé.

Dận Chân gượng gạo nói :

-Xin vâng lệnh Hoàng A mã.

Nội giám hầu bên ngoài vào trong, quỳ xuống bẩm báo :

-Khởi bẩm Vạn tuế gia, có Bát A ca xin được yết kiến.

Khang Hy gật đầu :

-Cho vào.

Dận Tự bước vào, trên tay cầm một bức tranh. Dận Tự quỳ xuống :

-Nhi thần thỉnh an Hoàng A mã.

-Đứng dậy đi. – Khang Hy phẩy tay.

Dận Tự đứng dậy, cúi đầu chào Dận Chân. Dận Tự kính cẩn đưa bức tranh cho Khang Hy, lễ phép nói :

-Khởi bẩm Hoàng A mã, hôm qua nhi thần đi qua chợ, thấy một bức tranh rất đẹp nên mua về để tặng cho Hoàng A mã.

Khang Hy cười nói :

-Lão Bát đã là họa sư của Đại Thanh, còn có hứng mua tranh của người khác nữa sao ?

Khang Hy cầm lấy cuộn tranh, trải ra. Tranh đó là bức tranh Đông Triều vẽ về gia đình mèo hôm bữa. Dận Tự liếc nhìn Dận Chân và Dận Tường. Bức tranh đó chỉ có Dận Chân biết, Dận Tường chẳng hay gì nên ánh mắt chàng nhìn bức tranh hoàn toàn rất tự nhiên. Dận Chân thì đang cay cú về con mèo Đông Triều đưa về phủ hôm bữa nên sự bức mình đã lấn át sự giật mình. Hai ánh mắt không đáng nghi cùng với giọng nói lạ lùng Dận Tự bắt gặp hôm bữa đã xui cho hắn nghĩ rằng đó là một tiểu cô nương xa lạ, có khuôn mặt giống với Nhượng Hy Cách cách mà thôi.

-Vẽ rất dễ thương. – Dận Tường tấm tắc.

Khang Hy nheo mắt, nhếch miệng :

-Thương thì không dễ. Hãy nhìn xem – Khang Hy trở vào ba con mèo con. – Ba con mèo lông vàng này có chữ “vương” trên trán, một con vô tư lự, một con dụi đầu vào bụng mẹ, một con trầm ngâm. Chẳng phải nói Hoàng tộc chúng ta là mèo con, còn dân sinh là mèo cha mẹ sao ?

Dận Tự quỳ xuống, dập đầu như thể đã gây nên tội lớn. Khang Hy nói :

-Xác lắm. Nhưng ta rất thích. Lão Bát, con hãy cho ta bức tranh này. Ta muốn tặng nó cho Thái tử.

Dận Chân nhướng mày. Kế hoạch thảo luận với Đông Triều đã thành công rồi.

Dận Nhưng đang say sưa với bức tranh của Triệu Quý nhân thì được tin Khang Hy đòi. Hắn vội vàng cuộn tranh lại, chạy vội ra vườn Ngự uyển. Ở đó đã có Dận Chân, Dận Tự, Dận Tường và Khang Hy đang thưởng trà, ngắm tranh. Dận Nhưng đến, ba A ca đứng dậy hành lễ còn Dận Nhưng hành lễ với Khang Hy. Khang Hy phẩy tay, kêu ngồi gần. Dận Nhưng bèn ngồi xuống chiếc ghế gần A mã nhất. Khang Hy trở vào bức tranh Đông Triều vẽ, nói :

-Dận Nhưng, ta muốn tặng con bức tranh này, con thấy thế nào ?

Dận Nhưng nhìn bức tranh, hơi khó chịu vì A mã hắn mang bức tranh vẽ mèo để tặng hắn nhưng vẫn luôn miệng khen nét họa đẹp. Khang Hy nói :

-Phải treo trong phòng và ngắm nghĩ hằng ngày, rằng mèo con đây chính là chúng ta, mèo cha mẹ là dân sinh đã nuôi sống chúng ta. Phải trọn đạo với

dân.

Dận Nhưng cúi đầu, hứa sẽ ghi nhớ lời dạy. Dận Chân đọc được sự cay cú trong đôi mắt hắn, và hắn đang nghi ngờ tác giả của bài học này là Dận Chân hoặc Dận Tự, mà hắn nghi Dận Tự nhiều hơn. Nếu Dận Nhưng biết rằng tác giả của bài học này là kẻ đã bức chết tình nương của hắn, hắn sẽ cay cú hơn nhiều. Dận Nhưng và Khang Hy đối đáp với nhau về bức tranh vài câu, hắn đã chuyển chủ đề sang Dận Chân :

-Lão Tứ, ta nghe nói Trắc phúc tấn nhà đệ vừa được tấn phong Cách cách.

Dận Chân lễ độ đáp :

-Vâng, tất cả là nhờ Hoàng A mã đoái tưởng.

Khang Hy cười :

-Đoái tưởng gì ? Là Cách cách của người xứng đáng được thưởng. Không chỉ chuyện vừa rồi.

Dận Chân biết Khang Hy muốn tránh nói đến chuyện của Trịnh Quý nhân. Khang Hy nói tiếp :

-Nhược Hy Cách cách đã giúp một người nghèo ở ngoài phố. Nhà đầu đó cũng rất biết điều, ta rất thích.

Dận Nhưng làm bộ thấy thú vị, chột nói :

-Hay nhân dịp sinh nhật ta, đệ hãy dẫn Nhược Hy Cách cách tới, ta muốn xem thử em dâu ta như thế nào.

Dận Chân biết ý của Dận Nhưng. Đối phó với Dận Nhưng ngay trên bàn tiệc thì không thành vấn đề nhưng gây chuyện xáo xáo trong nhà thì không hay. Dận Chân bình tĩnh nói :

-Thành thật xin lỗi Thái tử, tệ nội ở nhà bị đau chân, ngự y nói phải mười ngày nữa mới khỏi, mà ngày sinh của Thái tử thì còn có bảy ngày nữa.

Dận Tường biết Dận Chân nói dối, nhân cơ hội đó trêu :

-Tứ ca giận Nhược Hy Cách cách chuyện con mèo nên phạt quỳ đến độ đau chân luôn đấy Nhị ca.

Dận Chân lườm Dận Tường :

-Là do đi không vững chứ không phải chuyện đó. – Rồi làm bầm. – Dù muốn phạt nàng ta quỳ thật.

Dận Tự im lặng từ nãy đến giờ, nghe chuyện “mèo” thì hiếu kỳ hỏi :

-Hoàng A mã, nhị thần muốn hỏi, Tứ ca bức chuyện mèo là thế nào ạ ?

Khang Hy kể câu chuyện của Dận Tường cho hai vị A ca nghe. Dận Chân mượn tách trà để che khuôn mặt đang nhăn nhó lại. Khang Hy nói :

-Lão Tứ, ta không biết duyên nợ thế nào mà đẩy đưa Nhược Hy Cách cách đến chỗ con nhưng ta hy vọng có được một trắc phúc tấn có tính khí trái ngược mình như vậy sẽ giúp con mở rộng tầm mắt hơn. Mọi sự trên đời đều có mặt tốt và xấu, không thể vì một mặt xấu nào đó mà chối bỏ mặt tốt.

Dận Chân cúi đầu lắng nghe lời dạy của A mã. Khang Hy nói có nội dung rất giống Đông Triều lúc nàng bệnh con mèo của mình. Đông Triều đã nói rằng : “Tứ gia, tuy mèo hay ăn vụng nhưng không thể chối bỏ được rằng nó có thể leo cây bắt sóc hay len lỏi qua các góc ngách để bắt chuột, đáp từ trên cao xuống vẫn không té. Đó là những điều chó không làm được. Tại sao huynh không tận dụng mà ghét bỏ mèo bởi huynh không thích nó ?” Duyên nợ thế nào mà đưa đẩy Đông Triều đến với Dận Chân. Nếu thật sắp đặt như vậy thì Nữ Hồ Lộ Liên Nhi thì sao ? Thấp thoáng trong giấc mơ, Dận Chân thấy nàng mỉm cười với mình, ôn nhu, dịu dàng.

-Vậy Nhược Hy Cách cách bị thương ở chân à ? – Dận Nhưng tắc lưỡi. – Thật tiếc quá.

Dận Tự nói :

-Tứ ca, huynh nên dùng cao tốt, sẽ hồi phục nhanh lắm.

Dận Chân lịch sự nói :

-Cảm ơn Bát đệ, ta đã dùng rồi.

Dận Chân vừa nói chuyện, vừa tìm cách suy nghĩ làm cách nào thuyết phục Đông Triều làm cái chân mình đau mà không bị nàng ta làm bầm cả tháng. Nếu không đau thật thì thế nào Dận Nhưng cũng cho người đến dò xét, lộ ngay.

Vừa hay làm sao, ở nhà, Đông Triều cũng đang suy nghĩ chuyện của Thái tử. Nghe gia nhân trong nhà nói còn bảy ngày nữa là đến sinh nhật của Thái tử. Thế nào hắn ta cũng nhân dịp này mà trả đũa cho Trịnh Quý nhân của hắn. Đối phó trên bàn tiệc rất dễ nhưng như vậy thì tình cảm anh em dễ bị sút mẻ. Tránh mặt là tốt nhất. Đông Triều mang đôi giày cao, làm bộ như đang tập đi lên lầu. Tình cờ, Lý thị đang từ trên đi xuống. Lý thị cười :

-Nữ Hồ Lộc muội khỏe chứ ?

Lý thị dùng tay đẩy mạnh vai Đông Triều. Đông Triều đang muốn té, gặp cú đẩy mạnh thì bật ra sau. Thật may, Đông Triều chuyển thể được thành ra khi té xuống, nằng chỉ đau ở phần chân. Nhưng cũng đủ nặng để phải điều trị đến mười ngày. Dận Chân về đến nhà, vừa đi vừa suy nghĩ cách thuyết phục Đông Triều làm cái chân bị đau mà không để cho cô nàng liên tưởng đến hình phạt. Nhưng mới đặt chân vào cửa đã thấy gia nhân trong phủ chạy nháo nhào. Tiểu Uyển đốc thúc gia nhân đến phòng của Đông Triều. Dận Chân tiến đến hỏi thăm :

-Phúc tấn, có chuyện gì vậy ?

Tiểu Uyển nói :

-Thưa búi lạc gia, Nữ Hồ Lộc muội ngã từ trên cầu thang xuống, bị thương ở chân.

-Gia tới xem sao.

Dận Chân đến chỗ Đông Triều. Niên Thu Nguyệt cũng đang ở đó, bón thuốc cho nàng. Con mèo mun Đông Triều đưa về phủ ngồi chễm chệ trên tấm đệm đặt gần giường, nhe răng, giương vuốt với Dận Chân. Đông Triều gắt, nó ngồi im. Dận Chân hỏi thăm tình hình. Niên Thu Nguyệt nói :

-Nữ Hồ Lộc muội đang đi lên cầu thang thì bị vấp té. May mà có Lý tỷ ở đó.

Dận Chân biết rõ bây giờ Đông Triều muốn treo cây với đôi giày đó cũng được, nằng đi lại đã thành thạo lắm rồi. Chắc chắn là Lý thị giờ trò. Đông Triều chột thờ dài :

-Thôi xong, thế là muội hết đi dự sinh nhật Thái tử rồi. Phúc tấn đã hứa cho muội đi rồi.

Niên Thu Nguyệt xoa đầu Đông Triều, dịu dàng nói :

-Năm sau cũng được mà. Còn rất nhiều lễ khác cho muội tới tham dự.

Đông Triều phụng mặt nhưng lén đưa mắt nhìn Dận Chân. Dận Chân tự hỏi sao trên đời lại có thể sinh ra hai người như Dận Chân và Đông Triều, sở thích khác biệt nhau mà suy nghĩ chung giống nhau thế không biết. Mới suy nghĩ cách thuyết phục nằng ta giả bệnh thì nằng ta đã tìm cách để bệnh rồi. Đông Triều khề khàng nói với Niên Thu Nguyệt :

-Niên tỷ, cả sáng nay tỷ mệt rồi.

Niên Thu Nguyệt mỉm cười, nói :

-Vậy tỷ về trước, muội nghỉ ngơi đi nhé.

Niên thị bồng con mèo mun ra ngoài, cố ý để cho Dận Chân đến gần Đông Triều. Con mèo dẫy dụa, lườm Dận Chân nhưng không xòe vuốt cào Niên thị. Đông Triều nói :

-Hắc Hồ, ra ngoài.

Con mèo mun thờ khi, nhảy khỏi lòng Niên Thu Nguyệt, chạy ra ngoài. Dận Chân thờ phào, đến bên giường Đông Triều, hỏi :

-Có sao không ?

-Thầy thuốc bảo cần mười ngày để hồi phục.

-Vừa hay để qua khỏi ngày sinh của Thái tử.

Đông Triều gật đầu. Dận Chân hỏi :

-Muội có muốn đọc sách không ? Ta lấy cho.

Đông Triều nói :

-Muội thích đọc Kinh Kim cang.

Hai người vừa đọc kinh Kim cang, vừa trò chuyện. Hai người say sưa đến nỗi không để ý đến bóng đen in loáng thoáng trên cửa sổ. Lý thị đang lắng tai nghe, xem thử Nữ Hồ Lộc Liên Nhi có mách lẻo với gia rằng nằng ta đã cố ý xô ngã hay không. Lý thị cũng chú tâm đến nỗi không để phòng một bàn tay đập mạnh vào vai mình. Lý thị kêu lên. Đông Triều nhận ra tiếng, nói :

-Lý tỷ đến chơi ạ ? Mời vào.

Lý thị lấp bắp :

-Ta chỉ đi ngang qua rồi ghé vào xem thử muối có sao không.

-Nếu tỷ bận thì muối cũng không nở giữ. Cho muối gửi lời hỏi thăm Hoàng Thời.

-Ừ.

Vừa dứt câu, Lý thị bị Phúc tấn Ô Lạt Na Lạp Tiểu Uyển dắt tay, kéo ra ngoài. Lý thị giật tay ra, nói:

-Tại sao Phúc tấn lại làm dữ với muối ?

Tiểu Uyển nheo mắt lại :

-Tại sao muối lại xô ngã Nữu Hổ Lộc muối ?

Lý thị tái mặt, lắp bắp :

-Muối đâu có...

-Ta không ngu ngốc đến mức đó. Muối có thể xuống tay với ta hay Niên muối nhưng với một đứa trẻ như Nữu Hổ Lộc muối mà muối cũng có thể xuống ta ?

-Đứa trẻ ? Phúc tấn, muối không giống tỷ, biết rõ đây là mằm họa trong nhà mà vẫn vì trượng phu mà ngậm bồ hòn làm ngọt. Muối không chỉ giữ trượng phu cho mình mà còn bảo vệ cho Hoàng Thời và Hoàng Quân. Muối không muốn mình ngậm bồ hòn làm ngọt mà con bị tổn hại như tỷ đã đánh mất Hoàng Huy vậy.

Lý thị vừa nói đến quá khứ đau đớn của Phúc tấn, nàng ta vội vàng bỏ đi. Để Phúc tấn một mình trong sân, rò nước mắt, mặt cho gió lau khô giọt lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Trong một vài bộ phim cổ trang về đề tài chốn cung đình mà Đông Triều đã từng xem qua lúc rảnh rỗi, có một vài cung phi giả bệnh để được vua yêu thương mà không sợ bị dè bêu. Giờ bị thương rồi thì đúng thế thật, Dân Chân có ghé qua chỗ nàng thường xuyên để nói về Thái tử cũng không sợ bị mấy người kia nhõng nhẽo, giữ chân ở lại. Đông Triều còn được Thái tử và Hoàng thượng cho mời đến ba ngự y đến chẩn mạch. Và có phúc hơn nữa là đang được hai người vợ mà Hoàng đế Ung Chính sủng ái, Ô Lạt Na Lạp thị và Niên thị giúp đẩy chiếc xe lăn, cùng nhau dạo vườn hoa, với Hắc Hổ nằm gọn trong lòng nàng.

-Hoa hôm nay rất đẹp, dù gió thổi khá mạnh. – Đông Triều trông đóa hoa màu đỏ đang nở rộ kia.

Tiểu Uyển mỉm cười :

-Muối đang trêu tỷ đấy à ? Tỷ đã xin lỗi rồi mà.

Niên Thu Nguyệt phẩy khăn tay :

-Nữu Hổ Lộc muối không nói Phúc tấn đâu, nói muối đấy.

Đông Triều lắc đầu :

-Không ạ. Muối rất hạnh phúc vì được Phúc tấn và Niên tỷ yêu thương thế này. Cứ tưởng đang ở trong một gia đình vậy.

Tiểu Uyển hạ người xuống, nắm lấy tay Đông Triều, dịu dàng nói :

-Chúng ta là người một nhà, là gia đình mà.

Niên Thu Nguyệt thở dài :

-Nếu Lý tỷ và những người khác cũng nghĩ vậy thì tốt quá. Nhất là Lý tỷ, lúc nào cũng dẫn hai con trai đến để ra oai.

Đông Triều không thích nói xấu sau lưng người khác, nàng bèn chuyển chủ đề :

-Phúc tấn, tỷ thấy nếu chúng ta thân với nhau thì có cần gọi nhau bằng họ không ? Khách sáo quá.

Tiểu Uyển gật đầu :

-Được đấy. Vậy, chúng ta sẽ gọi muội là Liên Nhi thôi. Muội cũng gọi ta là Tiểu Uyển tỷ thôi.

Đông Triều đưa mắt nhìn Niên Thu Nguyệt. Nàng ta gật đầu. Đông Triều ngả người ra sau. Đến đây cũng không phải là xui xẻo. Một đứa bé mồ côi như nàng tự dung có cả một gia đình bên cạnh. Khoan đã, nói vậy Đông Triều luôn xem Dận Chân như anh trai ư ?

-Di nương !

Ba chị em trông chiếc đuôi sam đang lấp ló sau bụi hoa. Tiểu Uyển mỉm cười, gọi :

-Hoàng Quân, đến đây !

Đứa bé này lâu lâu theo Phúc tấn đến chỗ Đông Triều chơi. Đông Triều thường kể chuyện thiên cho nó nghe. Thằng bé này rất giống Dận Chân, giải thích vài lần là hiểu ngay. Thật tiếc khi nó phải mất sớm. Đông Triều rất thích nó, nhất là khi nó cười, để lộ mấy chiếc răng sữa, đặc biệt : thằng bé này thích mèo. Đông Triều vẫy tay, nó chạy ù đến ngồi trong lòng Đông Triều, Hắc Hồ chuyển lên vai nàng, nhường chỗ cho Hoàng Quân.

-Di nương, di nương kể cho Hoàng Quân nghe vài chuyện nữa đi.

Đông Triều kể cho nó nghe một câu chuyện. Bốn người bật cười. Chợt, Dận Chân xuất hiện, đằng sau có ông thầy thuốc hay tới băng bó cho Đông Triều. Tiểu Uyển dịu dàng nói với Hoàng Quân :

-Nào, đi với ta, tới giờ di nương con thay băng rồi.

Hoàng Quân phụng mệnh nhưng cũng ngoan ngoãn cho Tiểu Uyển bế. Niên Thu Nguyệt cũng bế Hắc Hồ đi. Đông Triều thì được Dận Chân đẩy xe lăn trở về phòng để ông thầy thuốc thay băng cho mình. Đông Triều phát sốt khi ông ta từ từ nâng chân nàng lên, thoa thuốc mà cứ phải dè chừng Dận Chân.

-Thôi, để tôi làm cho ! – Đông Triều hất tay ông thầy thuốc ra, tự băng bó cho mình. – Cẩn thận như ông thì lúc thân thể tôi như tương chắc sẽ lìa đời sớm. Cảm ơn nhiều.

Dận Chân thấy thương cảm cho ông ngự y xách traps thuốc ra đi với cái đầu gục xuống. Đông Triều rất bức mỗi khi có thầy thuốc tới, chia cắt nàng với cuốn sách tuyệt vời. Dận Chân nói :

-Muội không cần phải gắt với hắn.

-Muội đâu phải đồ sứ ?

Dận Chân nói :

-Thân đó là của Liên Nhi, muội phải biết trân trọng.

Đông Triều rời mắt khỏi cuốn sách :

-Đó là lý do vì sao nữ giới ở đây yếu đuối đến thế. Suốt ngày cứ phải dè chừng này nọ, sợ có sẹ. Có sẹ thì sao chứ ? Rồi phải chết yểu vì không vận động.

Đông Triều thờ mạnh :

-Nhân tiện, huynh chuẩn bị quà gì cho Thái tử vậy ?

-Một chữ “Phúc”.

-Huynh tặng muội chữ “Thọ” vào sinh nhật muội đi.

Dận Chân nhìn nàng chăm chăm :

-Sinh nhật nào ?

Đông Triều ngó người. Phải rồi, nàng đang là Nữ Hồ Lộc Liên Nhi mà. Nhưng lúc ở thời hiện đại, Đông Triều cũng không có sinh nhật. Đông Triều hóm hỉnh nói :

-Sinh nhật của tất cả mọi người.

Dận Chân im lặng, chờ nàng đưa ra lời giải thích. Đông Triều nói :

-Tết đây. Cứ đến tết là mỗi người thêm một tuổi phải không ?

-Muội không có sinh nhật sao ?

-Muội mồ côi từ nhỏ, một mình vật lộn với cuộc sống từ lúc mười lăm tuổi. Được Nữ Hồ Lộc tiểu thư chiêu cố về đây, muội rất hạnh phúc. Muội có cả gia đình, có những người chị luôn yêu thương mình, có những đứa trẻ vây quanh và một người huynh trưởng tốt.

Dận Chân nghe đến đây, khẽ nhúm mày :

-Muội xem ta là huynh trưởng sao ?

Đông Triều gật đầu. Đột nhiên, Dận Chân buông tiếng thở dài rồi đứng dậy, tiến tới ấn đầu nàng xuống :

-Ta đi ra phố một chút, có gửi gì không ?

-Bánh phù dung.

Dận Chân gật đầu rồi quay đi. Ánh mắt ấy, Đông Triều biết có hàm ý gì. Sống chung với nhau không là anh em thì là vợ chồng. Nhưng sao Đông Triều có thể có ý nghĩ ấy ? Thân phận này là của Nữ Hồ Lộc Liên Nhi, số kiếp này là của Nữ Hồ Lộc Liên Nhi, Đông Triều chỉ là người thay thế tạm thời thôi. Nàng chỉ là một người vô hình của thời đại này. Luyến tiếc chỉ thêm đau khổ.

Thoát cái mà Dận Chân đã biết Đông Triều được một tháng. Nha đầu đó dần trở thành một phần trong gia đình này. Sống chung với nhau không là anh em thì là vợ chồng. Nhưng đó lại là một người có thể ra đi bất cứ lúc nào. Nếu ban đầu xem nha đầu đó là một người vô hình thì tốt biết bao nhiêu.

Dận Chân đi một mình ra phố cũng buồn, bèn đánh xe qua phủ Dận Tường mời hai vợ chồng hiền đệ đi cùng. Dận Tường đang cuồng chân, nghe qua liền sửa soạn quần áo, dắt phúc tấn Triệu Giai Nghi đi ngay. Ba người ghé qua hàng bán bút với giấy. Dận Tường hỏi :

-Tứ ca định viết thư pháp tặng cho Thái tử ạ ?

Dận Chân gật đầu :

-Còn đệ ?

Dận Tường ngó người. Triệu Giai Nghi bật cười khúc khích. Anh chàng này vẫn chưa đếm xỉa đến chuyện sinh nhật Thái tử. Dận Tường cười trừ, nói :

-Tứ ca cho đệ góp quà với nhé. Huynh viết thư pháp, đệ họa. – Rồi lại nhớ ra tài họa của Đông Triều. – Được rồi, hôm đó đệ tấu nhạc.

Triệu Giai Nghi vuốt vuốt lưng Dận Tường, mỉm cười :

-Gia yên tâm, thiệp đã chuẩn bị đâu ra đấy rồi.

Dận Tường thờ phào. Dận Chân nói :

-Nhờ em dâu cả đấy.

Chợt, có một thiên sư bước đến muốn bán tranh. Chủ hàng nói không muốn mua tranh. Vị thiên sư cứ dửng dăng và trải ra một bức thư pháp đề một chữ « huệ ». Dận Chân nhận ra bút pháp của Huệ Đạt, thăm hỏi ông ta tới đây làm gì. Tuy nhiên, Dận Chân vẫn bình tĩnh, thản nhiên tỏ vẻ muốn mua tranh, hỏi :

-Bức thư pháp này giá bao nhiêu ?

Ông ta đáp :

-Một trăm đồng.

Mặt Dận Chân thất sắc. Dận Tường nói :

-Vừa may. – Chàng rút ra một trăm đồng, đưa cho ông ta.

Thiên sư chấp tay tạ ơn rồi nhận tiền, quay đi. Dận Tường cuộn tranh, quay lại nhìn Dận Chân, thấy Dận Chân vẫn còn thất sắc. Dận Tường quay qua nói với Triệu Giai Nghi :

-Nghe nói Nữ Hồ Lộc trắc phúc tấn đang bị đau chân, nàng có muốn đi thăm tâu ấy không ?

Triệu Giai Nghi hiểu ý chồng, lễ phép đáp :

-Dạ.

Dận Chân nói :

-Mang theo cả bức tranh kia nữa, có chuyện lớn rồi đây.

Đông Triều đang ngồi một mình trong phòng uống trà, đọc sách, đột nhiên có ai đó phóng phi tiêu vào phòng nàng, găm ngay trên cột. Biết là Phong Di không có ý giết mình nên Đông Triều thân nhiên rút phi tiêu ra, đọc bức thư được găm vào đó. Vừa liếc qua dòng chữ trên thư thì Đông Triều hết thân nhiên nữa rồi. -Xảo Tuệ ! – Đông Triều gọi.

Xảo Tuệ vào phòng, cúi đầu chờ sai việc. Đông Triều nói :

-Đưa ta ra ngoài vườn, ta muốn dạo ở tiểu đình một lát.

Xảo Tuệ đỡ Đông Triều ngồi trên xe lăn, đẩy ra ngoài vườn. Đang đến tiểu đình thì gặp Dận Chân quay trở về, dẫn theo Dận Tường và Triệu Giai Nghi. Triệu Giai Nghi cáo lui, để đến thỉnh an Tứ phúc tấn. Xảo Tuệ hành lễ chào ba người. Dận Chân xá lễ, nói :

-Ngươi về đốc thúc gia nhân làm việc gì đó đi, gia có chuyện muốn nói với trác phúc tấn.

Xảo Tuệ vội lui ra. Ngoái đầu nhìn lại, nha đầu Xảo Tuệ thấy Dận Chân bỗng Đông Triều, đưa lên tiểu đình, Đông Triều thì thào vào tai Dận Chân điều gì đó. Xảo Tuệ thật không hiểu sau đêm họp phòng, Liên Nhi bị bắt tình thì đã xảy ra chuyện gì. Nha đầu chỉ biết tiểu thư của mình có vẻ mạnh dạn với nam giới hơn. Bình thường, gặp hoàn cảnh này là Liên Nhi đã ngượng chín mặt rồi. Và Dận Chân thường đuổi gia nhân ra ngoài để nói chuyện với trác phúc tấn của mình, trong khi chàng rất tự nhiên khi nói chuyện với Niên thị trước mặt gia nhân.

Khi đã an tọa ở tiểu đình, quan sát xung quanh không có một ai, Đông Triều rút tờ giấy Phong Di đưa cho mình, đặt trên bàn. Dận Chân cũng trải bức tranh của Huệ Đạt ra. Đông Triều hỏi :

-Bức tranh này giá bao nhiêu vậy ?

Dận Tường nói :

-Một trăm đồng.

-Vừa vặn với tổng số người trong phủ của ta, của đệ, của Bát đệ, Cửu đệ, Thập đệ, Thập tứ đệ cộng lại. – Dận Chân nói.

Đông Triều vờn tay xé nát lớp giấy ngoài, lấy bức thư của Huệ Đạt ra đọc. Huệ Đạt vốn là môn đồ của một nhóm người chuyên hành hiệp trượng nghĩa, tiêu diệt bọn tà đạo bảo vệ dân chúng. Một đồng đạo của ông ta được mời đến cầu siêu cho Trịnh Quý nhân ở chỗ Thái tử đã vô tình nghe được kế hoạch trả thù dứt điểm các Hoàng tử của Thái tử : nhân dịp sinh nhật hần ta, hần ta sẽ cho người giả trang đến phóng hỏa phủ đệ các Hoàng tử, còn trong tiệc sinh nhật, hần kêu người giả dạng thành quân phản loạn, giết chết các Hoàng tử. Huệ Đạt viết thư kêu Dận Chân nên yên tâm vì ông ta sẽ thu xếp cho bọn đạo tặc bên ngoài, bức thư này mong cảnh báo đến người đi dự tiệc, Huệ Đạt không có khả năng len lỏi vào Tử cấm thành.

-Khó nghĩ rồi đây. – Đông Triều thàn than thở. – Hai huynh xem thư này đi. Đây là của bọn « Thiên địa hội », có một người nghĩ thông đã gửi thư cảnh báo.

Dận Chân mở thư ra xem. Không hiểu tin tức tứ trác phúc tấn bị thương đã truyền tới đâu mà « Thiên địa hội » đã xếp đặt một cuộc ám sát nhắm nhắm vào Nữ Hồ Lộc Liên Nhi vào ngày sinh của Thái tử. Nhưng chúng không phóng hỏa mà hành sự bằng gươm đao. Đông Triều nói :

-Muội có thể đối phó được nhưng còn các gia nhân trong nhà ?

Dận Tường nói :

-Hay Tứ ca cũng cáo bệnh ở nhà.

-Không được, ta với đệ phải túc trực ở buổi tiệc để bảo vệ Hoàng A mã và các huynh đệ. – Dận Chân lắc đầu rồi liếc sang Đông Triều, người định có ý để một mình mình giải quyết các thích khách. – Muội đang đau chân, không được có ý nghĩ sống mái với bọn chúng.

Đông Triều quả quyết nói :

-Nhưng muội là mấu chốt chủ yếu, muội không ra mặt thì làm sao có thể giải quyết êm thấm được chứ ?

Dận Chân và Dận Tường đồng loạt nói :

-Không được là không được !

Đông Triều gãi đầu suy nghĩ. Chợt, nàng nói :

-Vậy hãy giải quyết lần lượt.

Dận Tường ngạc nhiên :

-Làm sao có thể giải quyết lần lượt khi cả hai việc xảy ra cùng lúc ?

Đông Triều nói :

-Chỉ cần làm một việc xảy ra trước là được. Chúng ta không thể thuyết phục Thái tử nhưng có thể thuyết phục « Thiên địa hội » ra tay trước.

Dận Tường lờm lờm, Dận Chân nói :

-Nàng ta không phải người của « Thiên địa hội » đâu, nếu không mạng ta với đệ đã không còn rồi. Nhưng ta rất hiểu kỹ cách làm của muội đấy.

Đông Triều nói :

-Nữ Hồ Lộc trắc phúc tấn của Tứ gia có được một người trong « Thiên địa hội » yêu say đắm, sẵn sàng ra tay bảo vệ. Bức thư này cũng là của hần gửi đến.

-Này, nàng không sợ Tứ ca ghen sao ? – Dận Tường hỏi.

Đông Triều cười :

-Tôi có phải Liên Nhi đâu mà sợ.

-Nói ta nghe cách thức đi ! – Dận Chân nói.

Đông Triều mỉm cười bí hiểm :

-Hãy lắng nghe đây !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Phong Di được lệnh của sư phụ trong « Thiên địa hội » phải theo dõi nhất cử nhất động nhà Tứ A ca, hần đã phạm lệnh, gửi thư cảnh báo cho Đông Triều, lòng cứ thắc thò lo sợ không biết có bị lộ không. Bỗng dừng lại bước vào ngã rẽ và muốn chọn cả hai, vừa bảo vệ cho Nữ Hồ Lộc Liên Nhi, vừa trung thành với « Thiên địa hội ». Phong Di chú tâm theo dõi động tĩnh xuất phát từ phủ của Dận Chân. Khoảng xế chiều, Dận Chân đưa Đông Triều đi dạo, hình như là để đến một chỗ tốt để chữa vết thương ở chân. Phong Di biết người Dận Chân đang bế kia không phải Liên Nhi nhưng lửa giận vẫn sôi trong tim hần, chỉ muốn lao ra cho Dận Chân một kiếm. Xe chuyển bánh, Phong Di bí mật đuổi theo.

Hôm nay Dận Chân đích thân đánh xe. Dận Chân liếc ngang, thấy có người đuổi theo, biết cá cắn câu. Dận Chân cố tình đánh xe đi thật xa, lách vào một chỗ vắng. Dận Chân dừng ngựa, vào trong xe, lôi Đông Triều ra, ném xuống đất thật mạnh. Đông Triều đau đớn vô cùng. Dận Chân lấy ở đâu ra một con dao ngắn, vung lên, nhắm thẳng tim Đông Triều :

-Quân lừa đảo !

Phong Di không thể khoanh tay đứng nhìn, vội bước ra khỏi chỗ nấp mà tấn công Dận Chân. Dận Chân đợi từ trước, chụp lấy tay Phong Di, vật xuống đất. Dận Tường theo dõi cậu nhóc đã lâu cũng xuất hiện, khóa chặt hai tay của Phong Di. Phong Di không địch nổi hai vị A ca, đành cam thục thủ. Đông Triều nói :

-Xin lỗi, nhưng chỉ có cách này mới có thể bắt huynh xuất hiện.

Phong Di biết mình bị lừa, nói :

-Muốn chém muốn giết thì tùy các người.

Đông Triều nói :

-Nếu muốn giết huynh thì cần gì phải bày kế. Ta chỉ mong huynh giúp bọn ta một tay để cứu Nữ Hồ Lộc tiểu thư. Kế hoạch của ta sẽ không làm tổn hại

đến « Thiên địa hội ».

Phong Di nhìn Đông Triều, ánh mắt đầy nghi ngờ. Đông Triều nghiêm nghị trình bày kế hoạch của mình với Phong Di, cố gắng thuyết phục hẳn nhưng Đông Triều tránh đề cập đến kế hoạch của Thái tử. Phong Di ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu. Hôm qua Đông Triều đã thảo luận với Dận Chân về kế hoạch. Dận Chân đề xuất rằng cần nói với Phong Di cố thuyết phục « Thiên địa hội » dùng tà để tấn công thay vì đao kiếm, như vậy vừa giấu kín được bí mật, vừa đỡ gây tổn thương cho đôi bên. Phong Di chấp nhận ý kiến này. Dận Chân nói :

-Cái chính là lý do nào có thể thuyết phục họ dùng tà chính đáng mà không bị nghi ngờ.

Phong Di nói :

-Bệnh thật nặng. Bệnh càng nặng thì càng có khả năng trúng tà. – Rồi nói nhỏ với Dận Chân. – Nàng ta là lá chắn của ngươi, nếu nàng ta bị tổn thương thì ngươi cũng có khả năng bị tổn thương.

Đông Triều không nghe câu sau. Nàng nói :

-Tứ gia, vậy giờ chỉ cần gặp Huệ Đạt là được, ông ta có khả năng giúp chống tà.

Dận Tường nói :

-Nhưng ông ta hành tung bất định.

Phong Di liền nói :

-Ta có thể liên lạc với ông ta. Lâu nhất là hai ngày, ông ta sẽ tìm ngươi.

Đông Triều thờ phào :

-Vậy là thỏa thuận xong. Bọn ta đặt niềm tin vào huynh đấy.

Dận Tường thả Phong Di ra. Phong Di vụt đi. Đông Triều nhìn theo hướng hắn đi, hy vọng hắn không nghĩ đến chuyện dắt Nữ Hồ Lộ tiểu thư bỏ trốn mà phá vỡ kế hoạch. Dận Chân trông bóng tên tiểu tử của “Thiên địa hội” thâm lo lắng, chẳng biết niềm tin đặt vào tình cảm của hắn dành cho Liên Nhi có bị sụp đổ không. Dận Tường lặc quan nói :

-Chắc chắn kế hoạch thành công đó.

Đông Triều chống tay lên mặt cỏ, lờm Dận Chân. Dận Chân cúi xuống, nói :

-Chân thế nào rồi ?

Đông Triều nhăn mặt :

-Hóa ra huynh có quan tâm hả ? Ném mạnh vậy chạm đến vết thương, đau thấu xương đây.

Dận Chân nói :

-Phải tập cho quen đi, còn phải bệnh thật nặng nữa. Phải bệnh thật đấy.

Đông Triều thờ dài :

-Số muội đến đây cứ phải giả bệnh mãi sao ?

Dận Tường ngồi xuống bãi cỏ :

-Thật cảm ơn Huệ Đạt đã đưa cô về đây, ta không hiểu Liên Nhi sẽ ra sao khi chứng kiến bao nhiêu chuyện như vậy.

Dận Chân tỉnh bơ :

-Liên Nhi biết tránh xa mấy chuyện rắc rối, đâu như a đâu này.

Đông Triều nói :

-Huynh có muốn muội bình phục mau để dự lễ sinh nhật của Thái tử không ?

Dận Tường xoa xoa phần trán :

-Lại đau đầu nữa rồi.

Với kinh nghiệm của mình, Đông Triều già bệnh nào cũng được, trừ những bệnh liên quan đến tính mạng mà không thể cựa mạng sống với trình độ y học hiện nay. Chỉ cần nhai vài loại rau, uống ít loại thuốc là trong vòng nửa buổi cơ thể Đông Triều đã ướt đẫm mồ hôi, mắt nước rất nặng. Cả phủ Tứ A ca hoảng hốt, chạy xuôi chạy ngược. Phúc tấn kêu thầy thuốc tới liên tục nhưng ông nào cũng lắc đầu, phương thuốc Đông Triều sử dụng rất lạ, không ai chẩn mạch được. Phúc tấn Ô Lạt Na Lạp định vào cung mời ngự y đến thì Dận Tường dẫn về một vị hòa thượng. Dận Tường nói :

-Tứ tâu, đệ có dắt đến một danh y, hãy để ông ta thử xem

Tiểu Uyển lắc đầu :

-Đây là Nữ Hổ Lộc muội, làm sao có thể nói là “thử” được ?

Dận Chân bước ra, nói :

-Phúc tấn, cứ yên tâm. Vị thầy thuốc này gia có quen. Ông ta đã từng cứu gia mười hai năm trước.

Tiểu Uyển để Dận Chân đưa vị thầy thuốc ấy đến khám cho Đông Triều. Đông Triều nằm im trên giường, thấy khách cần mời đã đến, quay sang nói với Xảo Tuệ :

-Em đi lấy cho ta ít nước, ta khát...

Xảo Tuệ vội vội vàng vàng lau nước mắt, chạy đi, sụt qua vai vị thầy thuốc. Vị thầy thuốc tặc lưỡi :

-Giả dạng hay thật.

Dận Tường chính ngay :

-Huệ Đạt, cô nương ấy không hề giả bệnh đâu, bệnh thật đấy.

Huệ Đạt liền chạy đến bắt mạch. Mạch loạn, không xác định được bệnh. Huệ Đạt muốn quỳnh lên. Đông Triều gắng gượng nói :

-Tôi có làm thuốc giải rồi, uống vào sẽ khỏi. Tôi không dám đây ải thân thể của Nữ Hổ Lộc trác phúc tấn.

Dận Chân mang nước vào trong, đỡ Đông Triều dậy, cho nàng uống :

-Mạng nha đầu này có giữ được hay không là nhờ vào ông cả đấy.

Đông Triều nhấp lấy một ngụm nước, nói :

-Quan trọng là triệt được bọn bá đạo đó. Tôi đi rồi thì Nữ Hổ Lộc trác phúc tấn trở về, có sao đâu.

Dận Chân có vẻ khựng lại. Dận Tường nói :

-Nếu có thể làm chóng vánh thì tốt. Chi e bọn chúng sẽ ngoan cố kháng cự thôi.

Huệ Đạt lấy từ trong tráp thuốc ra ba chiếc gương, đặt ở ba vị trí khác nhau trong phòng. Rồi ông ta lại đưa cho Đông Triều một con dao ngắn, chuôi bằng vàng, chạm hình phượng, nói :

-Hôm nay Tứ gia nên ở lại đây. Cô nương phải mang theo ngọc bội tôi tặng bên người, có gì thì sử dụng con dao này.

-Tôi hiểu rồi. – Đông Triều gật đầu.

Huệ Đạt giả bộ kê vài thang thuốc, đưa cho Xảo Tuệ rồi cáo từ. Huệ Đạt cầu mong Đông Triều có thể vượt qua kiếp nạn này. Dận Tường cố ý ở chơi thật lâu, đến đêm mới về. Đêm đó Dận Chân ở lại với Đông Triều. Đông Triều mang bệnh trong người nhưng vẫn nói :

-Huỳnh đọc kinh cho muội nghe đi.

-Bệnh trong người, nghe kinh làm gì cho nhức đầu ?

Đông Triều cười cười :

-Ý chí tăng thì xua đi được tà. Niệm kinh thì ý chí tăng.

Dận Chân búng trán nàng :

-Phải nói là niệm kinh thì ý chí tăng. Ý chí tăng thì xua đi được tà. Muội loạn trí rồi.

Đông Triều gật đầu :

-Loạn trí mới cần niệm kinh.

Dận Chân niệm cho nàng nghe một đoạn kinh. Nửa tỉnh nửa mê, Đông Triều nghe thấy tiếng chuông mõ rất đều đặn. Đến một lúc sau, Đông Triều lại nghe tiếng rì rầm cầu khấn xen lẫn với tiếng đọc kinh của Dận Chân. Đông Triều cảm thấy đau nhói ở ngực. Nàng run rẩy đưa tay nắm chặt lấy tim mình, thờ dốt. Dận Chân trông Đông Triều chẳng khác nào Liên Nhi trong đêm tân hôn, chỉ là Đông Triều biết che giấu giỏi hơn thôi. Dận Chân đặt tay lên trán nàng. Ngọc bội Đông Triều mang trên người sáng lên, tạo thành một màn chắn mỏng. Đông Triều cảm thấy dễ chịu một chút. Đột nhiên, nàng phát hiện có một bóng ma nào đó đang bị ba chiếc kính *** lấy, đang cầm trong tay cái cốc. Ba tấm kính chiếu ra ánh sáng nóng kinh hồn, thiêu rụi con ma trong nháy mắt. Con ma đó buộc phải chuyển kiếp.

-Đã xong rồi ? – Dận Chân hỏi.

-Lúc này là Trịnh Quý nhân. – Đông Triều nói. – Con ma ám muội ở đây.

Đột nhiên, ba chiếc kính đều vỡ nát. Một con ma khổng lồ, tay cầm dải lụa trắng lao tới. Đông Triều rút ra con dao chuôi bằng vàng, chạm hình phượng, đâm vào người khổng lồ ba nhát. Tên khổng lồ tan thành sương khói, xuyên qua làn khói, Đông Triều thấy tên đàn chủ học máu lênh láng. Đông Triều thờ phào, nàng lấy viên thuốc giải giấu trong ống tay áo ra uống. Bệnh Đông Triều khỏi ngay tức khắc.

-Thoát nạn rồi. – Đông Triều thán thở. – Thoát một nạn rồi.

Dận Chân gật đầu, đưa mắt nhìn nắm tro tàn trên nền nhà, nói :

-Giờ tới Thái tử. Qua một kiếp nạn là một phúc lớn. Đông Triều tha hồ tận hưởng ánh mặt trời của buổi ban mai. Sáng nay nàng cười nhiều hơn so với mọi hôm, còn cao hứng gọi Xảo Tuệ mang mực màu ra cho nàng vẽ. Hoàng Quân ôm Hắc Hồ chạy tới sà vào lòng nàng. Đông Triều xoa đầu Hoàng Quân rồi vuốt ve Hắc Hồ. Tội qua tuy không ở trong phòng nhưng Huệ Đạt sáng ra đã bế nó đến và nói nhỏ rằng nó đã giúp nàng, nó nhiệt tình trừ ma đến nỗi vuốt, lông dính đầy máu. Dận Chân hẳn có chút cảm tình với chú mèo này rồi. Còn nó có cảm tình với Dận Chân hay không là chuyện khác, sáng Dận Chân lên châu sớm, nó đã gầm gừ đòi đuổi đi luôn rồi.

-Di nương vẽ đẹp quá ! – Hoàng Quân trầm trồ.

Đông Triều để Hắc Hồ trong lòng mình, nói :

-Có muốn di nương vẽ cho Hoàng Quân một bức không ?

Hoàng Quân gật đầu. Đông Triều nói :

-Vây mài mực cho di nương đi nào.

Hoàng Quân liền cầm thoi mực, cổ mài mực. Đông Triều gấp bức tranh hoa mẫu đơn vừa mới vẽ xong, để qua một bên. Nàng lấy giấy ra, vẽ một bức tranh cho Hoàng Quân. Đông Triều khác với các họa sĩ ở đây, bắt buộc phải theo tính phi ngã, Đông Triều vẽ theo cá tính của mình. Hoàng Quân nhìn bức tranh đang được hình thành, thích thú :

-Khi ! Đáng yêu thật !

Đông Triều hỏi :

-Con có biết đây là ai không ?

Hoàng Quân lắc đầu. Đông Triều thương cho thằng bé, thân là hoàng tôn, có lẽ không biết đến chuyện Tây Du ký. Đông Triều bảo nó ngồi xuống ghế rồi kể cho nó nghe. Hoàng Quân chú ý đến từng câu chuyện nhỏ, mắt sáng rỡ lên. Chợt, Đông Triều nghe thấy tiếng kêu gọi của Lý thị. Lý thị ầm theo Hoàng Thời, đi thật nhanh. Đông Triều nói :

-Khéo mà té !

Lý thị tới kéo tay Hoàng Quân đi. Hoàng Quân giằng lại :

-Ngạch nương ! Con muốn chơi với di nương mà.

Lý thị nói :

-Không phải ngạch nương đã nói với con rồi sao ?

Hoàng Quân ôm lấy cánh tay của Đông Triều, khóc toáng lên :

-Ngạch nương bảo di nương là quý hiện hình. Ngạch nương bảo di nương từng hại chết đại ca. Con không tin !

Đông Triều xoa đầu Hoàng Quân, nói vài câu an ủi. Hoàng Quân nín khóc. Đông Triều nói :

-Xảo Tuệ, người đưa Hoàng Quân đến thỉnh an phúc tấn đi.

Xảo Tuệ cúi đầu vâng mệnh, dắt tay Hoàng Quân đi. Đông Triều nói với Lý thị :

-Tỷ cũng đưa Hoàng Thôi đi chỗ khác đi. Chỗ người lớn nói chuyện, chắc sẽ có vài câu không phù hợp với trẻ con.

Lý thị cũng bảo một thị nữ vừa tới nơi ẩm Hoàng Thôi về chỗ ở. Chỉ còn có hai người phụ nữ trong hoa viên. Đông Triều nói :

-Ta thật không thể hiểu nổi những lời tỷ đã rót vào đầu Hoàng Quân.

Lý thị ngồi phịch xuống :

-Người gần gũi nó là để lấy lòng gia, mượn nó để xúc xiêm ta. Người biết rõ trong phủ này chỉ có ta là có con trai.

Đông Triều cười nhạt

-Ta chưa hề động đến tỷ, cũng không hề có ý sẽ rót vào tai Hoàng Quân những lời xúc phạm đến ngạch nương của nó. Sở dĩ nó hay đến đây hằng ngày vì ta luôn lắng nghe tâm sự của nó. Hoàng Quân nói rằng ngạch nương của nó chưa hề để ý đến lời văn, lời thơ nó đọc mỗi ngày nên đành đến đây. Lúc đó ta đã nói : « Ngạch nương của con bận lo cho Hoàng Thôi. » Dù thật sự ta không biết vì sao tỷ bỏ bê nó.

Lý thị đứng bật dậy :

-Người... người...

Đông Triều nói :

-Nơi đâu có thịt thối, nơi đó mới có quạ, chỗ nào có hôn quân, chỗ đó mới xuất hiện lộng thần. Ta muốn làm yêu nghiệt thì phải có tà khí từ tỷ mà hình thành. Ta là yêu nghiệt thì đủ hiểu tỷ là gì, tỷ là bà mẹ tốt thì ta làm di nương tốt, chẳng có gì lạ cả.

Lý thị giận đến run người :

-Người... thân phận đó... đừng có đem ra so đo với ta.

Đông Triều lại nói :

-Lý tỷ, luận về gia thế, cha tỷ là đại thần, tổ tiên của ta cũng là trọng thần triều Kim, bản thân ta lại được tứ hôn. Chúng ta đều mang thân phận trắc phúc tấn trong phủ, dù tỷ có hai A ca làm tâm chấn, ta cũng là Cách cách do Hoàng thượng ngự tứ. Không ai hơn ai cả. Xin nói chuyện với nhau bằng những lời tôn trọng, dù là giả dối cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Lý thị muốn vỗ tim trước đôi mắt lạnh tanh của Đông Triều. Cạnh Đông Triều, Hắc Hồ ngồi thẳng dậy, quán đuôi quanh chân, thở khi một hơi, khí khái giống hệt chủ nhân. Lý thị đành xuống nước :

-Nữ Hổ Lộc trắc phúc tấn, ta mong cô hãy tránh xa hải tử của ta ra.

Đông Triều lịch sự đáp lại :

-Nếu Lý trắc phúc tấn giải thích rõ lý do, ta sẽ tránh xa Hoàng Quân.

Lý thị biết không thể đe dọa nữ nhân này bằng những lời suông nên đành dùng tình mà nói :

-Ta luôn có ác cảm với khuôn mặt của cô. Khuôn mặt của cô làm ta liên tưởng đến mối họa mười hai năm trước.

Và điều đó cũng liên quan đến việc Hoàng Huy qua đời sớm. Đông Triều đoán vậy. Lại có vấn đề nan giải gì đặt ra cần nàng giải quyết trước khi đón Nữ Hổ Lộc Liên Nhi về với thân thể này đây ? Đông Triều nói :

-Lý trắc phúc tấn có thể nói rõ ta nghe được không ?

Lý thị run rẩy, tựa như đã nhớ ra việc gì đó rất khủng khiếp. Đông Triều im lặng để lắng nghe được cử động nhỏ trên môi nàng ta. Lý thị nói :

-Năm Khang Hy thứ 32, trong lúc đi điều tra tình hình đề điều đã gặp nạn lớn, nghe nói suýt chết đuối. Sau đó... ta phát hiện gia có qua lại với một cô nương... Mặt cô nương ấy... mặt cô nương ấy...

-Giống ta ư ?

Khi Lý thị vừa bật ra một tiếng thì từ đằng sau, Ô Lạt Na Lạp Phúc tấn đã đến, mặt nghiêm nghị, ra chiều rất giận dữ.

-Muội xin ra mắt Phúc tấn. – Đông Triều cúi đầu.

Lý thị vội quỳ xuống hành lễ :

-Phúc tấn cát tường.

Tiểu Uyển nói :

-Miễn lễ.

Đông Triều ngẩng đầu lên. Lý thị cũng đứng dậy. Tiểu Uyển lườm Lý thị :

-Ta đã nghe Hoàng Quân kể hết sự tình rồi. Lý trắc phúc tấn giải thích với ta thế nào đây ?

Lý thị cúi gằm mặt. Tiểu Uyển nghiêm khắc nói :

-Chuyện mười hai năm trước đã qua, tại sao Lý trắc phúc tấn cứ phải nhắc lại ? Đã vậy còn lôi cả trẻ con vào. Lý trắc phúc tấn làm mẹ như thế nào hả ? Không quan tâm đến học vấn của con cái, còn gieo vào đầu trẻ con mấy lời độc hại đó. Chuyện này mà đến tai gia thì thế nào đây ?

Lý thị hoảng hồn, quỳ sụp xuống, cầu xin :

-Muội xin phúc tấn hãy mở lòng khoan dung. Từ nay về sau muội không dám lơ là Hoàng Quân nữa.

Tiểu Uyển nói :

-Còn Nữu Hổ Lộc trắc phúc tấn thì sao ?

Lý thị nói :

-Muội tuyệt đối không quấy nhiễu Nữu Hổ Lộc trắc phúc tấn nữa.

Tiểu Uyển gắt :

-Đi đi !

Lý thị vội vàng trở về. Đông Triều rất ấn tượng. Từ hồi nào tới giờ Đông Triều cứ nghĩ Tiểu Uyển là người dịu dàng, ôn nhu, không ngờ cũng có lúc nghiêm khắc với người dưới thế này. Tiểu Uyển thở dài :

-Con người của Lý muội là thế, muội đừng chấp làm gì.

Đông Triều hỏi :

-Muội muốn hỏi, trước đây... phúc tấn có gặp muội lần nào chưa ? Ý muội là... trước khi về đây.

Tiểu Uyển cười xòa :

-Nghe gia nhân nói muội đọc ngàn trang sách mà lại quên nhanh vậy sao ? Lúc ra mắt tuyển tú, ta đã gặp muội một lần.

-Thật cảm ơn phúc tấn.

Tiểu Uyển nháy mắt :

-Muội cảm ơn ta lần nữa đi. Hôm nay ta đã cùng Hoàng Quân thuyết phục gia bỏ một buổi đọc kinh để đến thăm muội đó.

Đông Triều hoảng hồn :

-Muội không cảm ơn đâu. Tỷ làm vậy coi như giết muội rồi. Ai mà cướp thời gian đọc sách của gia là gia hận người đó đến tận xương tủy.

Dận Chân về đến nhà, thấy Phúc tấn và Niên Thu Nguyệt tập hợp lại ở chỗ Đông Triều nói chuyện bèn vào cùng các mỹ nhân thưởng trà, đàm đạo. Thu

Nguyệt rót cho Đông Triều một chén trà, nói :

-Muội mới mạnh lên, cần bồi dưỡng.

Đông Triều tự nhiên nhận lấy, Thu Nguyệt đã là bạn của nàng rồi thì không cần khách khí nữa. Tiểu Uyển ngồi cạnh Dận Chân nói :

-Gia, Nữ Hồ Lộc muội vừa thoát khỏi bạo bệnh, chân lại đau. Hôm nay gia đến thăm muội ấy một bữa nữa được không ?

Đông Triều nghe mà muốn phun ngụm nước ra. Đông Triều thâm than :

-Phúc tấn ơi Phúc tấn, sao tỷ không thương muội gì hết vậy ?

Dận Chân nói với giọng thân nhiên :

-Không sao, hôm nay gia định dành nửa buổi để « đọc kinh », có ghé qua chỗ Nữ Hồ Lộc trắc phúc tấn cũng không hề gì.

Dận Chân nói vậy nhưng cố tình nhấn mạnh việc « đọc kinh », Đông Triều thở dài. Hoàng Quân đột nhiên cầm theo một tờ giấy, chạy đến :

-Di nương ! Di nương ! – Chợt thấy Dận Chân bèn quỳ xuống hành lễ. – Hải tử tham kiến A mã, Phúc tấn, Niên di nương.

-Con đứng lên đi. – Dận Chân xá lễ.

Hoàng Quân đứng lên rồi sà ngay vào lòng Đông Triều, nói :

-Di nương, con muốn di nương về cho con bà tiên hộ mạng đi.

Đông Triều mỉm cười, hỏi :

-Con muốn di nương về theo nét mặt của ai ?

Dận Chân hỏi :

-Nàng không tự hình dung được sao ?

Đông Triều ẵm Hoàng Quân, để trong lòng mình, nói :

-Thưa gia, thiếp tự hình dung được nhưng là một người nào đó Hoàng Quân ngưỡng mộ thì tốt hơn.

Hoàng Quân nói :

-Hoàng Quân muốn di nương về di nương.

Tiểu Uyển bật cười :

-Xem ra Hoàng Quân còn thích muội hơn ta.

Dận Chân nói nhỏ :

-Hơn cả mẹ ruột.

Đông Triều nói đỡ :

-Vì muội còn nhỏ, dễ đồng cảm với Hoàng Quân. – Rồi vội nói với Hoàng Quân. – Con mài mực cho di nương đi.

Hoàng Quân nhanh chân chạy vào lấy nghiêng mực ra mài. Đông Triều chấp bút. Đông Triều nghĩ tiên hộ mạng thì không thể là một đứa trẻ mới mười hai tuổi được. Đông Triều cảm thấy Nữ Hồ Lộc tiểu thư có khuôn mặt rất giống mặt mình hồi nhỏ, vậy thì chỉ cần họa hình mình ở thời hiện đại trong trang phục thời Thanh là được. Nghĩ vậy, Đông Triều liền vẽ nghe.

Dận Chân nói :

-Hoàng Quân có vẻ như ngày nào cũng đến chơi ở chỗ Nữ Hồ Lộc trắc phúc tấn.

Niên Thu Nguyệt nói :

-Vâng, thiếp thấy Nữ Hồ Lộc muội rất thích trẻ con, chăm sóc con trẻ rất kỹ.

Dận Chân hỏi :

-Hoàng Quân, con thích đi nương ở điểm nào ?

Hoàng Quân thành thật nói :

-Thưa A mã, đi nương về rất đẹp, kể cho con nghe rất nhiều chuyện. Trong phủ chỉ có đi nương chịu trả lời câu hỏi trong sách mà con không hiểu.

Dận Chân, Tiểu Uyển giặt mình. Tiểu Uyển hỏi :

-Con biết đọc rồi sao ?

-Dạ, được một tháng rồi ạ.

Tiểu Uyển đưa mắt nhìn Dận Chân. Chuyện quan trọng như vậy mà Lý thị không nói cho nàng biết để sớm tìm thầy dạy học cho con trai. Kể cả buổi gặp mặt gần đây, Lý thị cũng không nói. Tức là chưa hề biết. Đông Triều thấy tình hình căng thẳng, liền đưa bức họa vừa mới hoàn thành ra. Hoàng Quân reo lên :

-Đẹp quá ! Nhưng đây là ai vậy ạ ?

Đông Triều nói :

-Di nương lớn lên một chút sẽ có dung mạo thế này đây.

Dận Chân đang nhấp chén trà, thấy bức tranh còn chưa ráo mực của Đông Triều chợt đánh rơi chén trà kêu choang. Phúc tấn cũng sững người lại.

Dận Chân dẫn mạnh chồng sách xuống bàn. Đông Triều càng rúc vào chần hơn. Ôi ôi, đã dặn Phúc tấn đừng năn nỉ « gia » nữa, ai cướp mất thời khắc đọc sách riêng của Dận Chân là một đại tội mà Phúc tấn vẫn không thương cho. Dận Chân ngồi phịch xuống ghế :

-Hà dạ muội rồi đấy.

Đông Triều lí nhí :

-Huynh làm như muội là ngoại lệ vậy.

Dận Chân nói :

-Đương nhiên muội không phải là ngoại lệ, nhưng ai cướp mất giờ đọc sách của ta sẽ lãnh hậu quả phải thức đêm với ta. Muội xem, ta có trả thù muội bằng cách đó được không ?

Đông Triều làm bầm :

-Không phải muội tự phạt mình bằng cách đi ngủ sớm sao ?

Dận Chân tranh luận với nha đầu này lâu nhưng khi nha đầu này đã nhận lỗi thì được tha thứ rất nhanh. Dận Chân đến bên giường, lật tấm chăn ra. Đông Triều mở mắt tròn xoe nhìn Dận Chân. Dận Chân cúi mình xuống. Đông Triều nhớ lại lần đầu tiên Dận Chân ở lại, vội dịch ra xa :

-Huynh mà làm vậy là muội khóc đó !

Dận Chân lắc đầu, ký đầu Đông Triều :

-Nha đầu này, nghĩ gì vậy ?

Đông Triều thờ phào. Dận Chân xoay lưng lại. Đông Triều để ý, đám bóp vai cho Dận Chân. Dận Chân nói :

-Muội hát ta nghe đi.

Đông Triều hỏi :

-Hát gì cơ ?

-Hoàng Quân bảo muội hay dạy nó học bài bằng cách phổ nhạc lên đó.

Đông Triều đồng ý. Nàng hát bài phổ theo Tam tự kinh. Giai điệu rất dễ thương, cộng với điệu bộ ngô nghê của nàng làm Dận Chân nhớ tới đứa con gái vừa xuất giá của mình. Đông Triều làm như trẻ con thật, dụi dụi đầu vào hông Dận Chân. Dận Chân bật cười. Đông Triều nhe răng.

-Muội trẻ con thật đấy.

Đông Triều nói :

- Phải cảm ơn Hoàng Quân, nó thật sự an ủi muội rất nhiều.

Dận Chân nghe nhắc tới Hoàng Quân, mặt sa sầm lại :

- Ta thật không hiểu nổi Lý trắc phúc tấn nghĩ gì. Hải từ đọc được sách là một tin đáng mừng, đáng lý ra phải nói với ta hay Phúc tấn chứ.

Đông Triều nói :

- Có lẽ là do Lý tỷ bận rộn với Hoàng Thòi quá nên không để ý.

- Cùng là con cả, sao có thể viện lý do đó được ?

Đông Triều nhớ đến lần gặp gỡ Đức phi ở cung. Sự phân biệt đối xử hiện ra rõ rệt. Đông Triều biết Dận Chân không muốn Hoàng Quân như mình. Dận Chân hỏi :

- Muội nói muội mò côi phải không ?

Đông Triều gật đầu. Dận Chân lại hỏi :

- Cuộc sống thuở nhỏ thế nào ?

Đông Triều nói :

- Muội được một người tốt bụng đón về nuôi với những đứa trẻ khác. Họ rất tốt với muội nhưng không thể sánh với cha mẹ ruột được. Tính tình muội lại ít nói nên chẳng ai ưa cả. Học tập, làm việc muội đều tự mày mò sau giờ học chung với các bạn trang lứa.

- Sao muội thẳng thắn nói với ta quá khứ của muội mà không hỏi lại ta ?

Đông Triều nói :

- Muội chờ huynh tự nói. Muội muốn biết huynh đã thật sự tin muội chưa.

Dận Chân búng trán Đông Triều một cái :

- Muội thật là tinh quái. – Rồi chậm rãi nói. – Quá khứ của ta, thuở nhỏ chẳng có ai ưa cả. Chỉ có một người chịu nói chuyện với ta là Hoàng ngạch nương.

- Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu ? – Đông Triều gật gù.

Dận Chân gật đầu :

- Sau đó thì có Thập tam đệ. Học hành, tập võ gì cũng là tự rèn luyện cả. – Rồi nói. – Đông Triều này.

- Dạ ?

Dận Chân nheo mắt nhìn nàng :

- Tại sao muội không sợ ta ?

Đông Triều ở thời hiện đại quen làm việc với các nhà lãnh đạo nên chẳng sợ uy quyền gì cả. Nàng có tâm niệm rằng mình không làm điều gì quá quắt thì chẳng có gì đáng sợ cả. Đông Triều mỉm cười :

- Muội với huynh trừ vài ba khuyết điểm thì giống hệt nhau. Sợ huynh hóa ra là soi gương rồi sợ mình sao ?

Dận Chân bật cười. Tối đó Dận Chân không hỏi hận đã bỏ lỡ một buổi đọc kinh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hoàng Quân trèo tốt lên giường. Đông Triều đắp chăn cho nó. Hoàng Quân cuộn tròn người lại, tròn xoe mắt nhìn Đông Triều, đợi di nương kể tiếp câu chuyện dang dở hôm qua. Đông Triều rất biết ơn thằng bé đã vì mình mà chịu ở lại dù trong bữa tiệc sinh nhật của Thái tử có rất nhiều bánh kẹo hấp dẫn nó. Cũng đỡ lo phần nào, ở đó nguy hiểm vô cùng. Dận Chân đưa Tiểu Uyển và Thu Nguyệt đi, lòng Đông Triều nóng như lửa đốt.

-Di nương, bị giam dưới chân núi Ngũ hành năm trăm năm, vậy Tôn Ngộ Không phải làm thế nào ? – Hoàng Quân hỏi.

Đông Triều nhẹ nhàng kể đoạn tiếp theo cho Hoàng Quân :

-Tôn Ngộ Không đành nghe theo lời Quan Âm Bồ Tát, nhẫn nhịn chờ đợi một vị thánh tăng đến từ Đại Đường, đi Tây Trúc thỉnh kinh. Vị thánh tăng đó họ Trần, tên Huyền Trang, được vua Đường nhận làm nghĩa đệ, đặt hiệu Tam Tạng..

Nghe vọng trong đêm, trống đã sang canh rồi. Nếu vậy, buổi tiệc cũng đang ở giữa buổi. Cao trào của buổi tiệc cũng ở đây. Đông Triều nghe tiếng ngáy nhẹ, biết Hoàng Quân đã ngủ say. Mấy tách trà cùng ít hương có công hiệu thật. Như vậy hải tử này có thể ngủ ngon, bảo đảm sức khỏe.

Xảo Tuệ đẩy xe lăn, đưa Đông Triều về phòng. Đông Triều lệnh cho Xảo Tuệ lui sớm. Tối nay muốn vãn thiên cũng không có ai trò chuyện, muốn luyện chữ cũng không có ai nhận xét. Người đó có thể về hoặc đi. Chỉ biết cầu nguyện cho ai đó được bình an. Đông Triều nhìn ngọn đèn đang leo lắt bỗng lay động.

Hỗn loạn trong buổi tiệc của Thái tử đến nỗi làm cả ngọn đèn yên vị trong lồng cũng phải lay động. Dao kiếm vô tình làm tàn lụi cả ngàn lời ca, trăm lời chúc tụng hồi đầu tiệc. Dận Chân chống đỡ rất cực khổ, nếu không có Niên Canh Nghiêu cùng một số võ tướng khác thì hẳn hồ nan địch quân hồ. Dận Chân không ngờ Thái tử ngoài mặt đam mê tửu sắc, trong lại có thể ngầm ngầm đào tạo một loạt các sát thủ với độ thâm độc ngang ngửa với Cửu A ca, Bát A ca. Bọn chúng rất khôn ngoan, chọn cách trốn trong trống châu. Vừa nãy Thái tử ngờ ý mời Dận Chân đánh trống mở màn, nếu Dận Chân không thử làm rơi viên sắt thường dùng luyện quyền lên mặt trống thì giờ đã châu Diêm vương rồi.

-Tứ ca ! – Dận Tường hạ một tên thích khách. – Huynh có sao không ?

Dận Chân chớp lấy cổ tay một tên thích khách khác, bẻ quặt tay hấn xuống :

-Ta không sao ! – Rồi quay sang nói với Niên Canh Nghiêu. – Đã đưa các phi tần cùng các phúc tấn đến nơi an toàn chưa ?

Niên Canh Nghiêu thờ dốt :

-Đã đưa đến nơi an toàn rồi ạ.

Khang Hy tuy đã có tuổi nhưng không chịu đi ẩn nấp, ông vẫn đủ sức để xông pha giữa buổi tiệc, hạ sát thêm vài tên thích khách to gan lớn mật nữa. Bên cạnh Khang Hy, Dận Nhưng làm bộ chống đỡ, thật ra bí mật đưa mắt làm ám hiệu cho bọn thích khách tập trung tấn công chỗ Bát A ca và Tứ A ca. Dận Tự hạ được một tên thích khách bằng đòn vật Mông Cổ, tước lấy đao hấn, quay sang hạ gục mấy tên thích khách. Dận Hề, Dận Đường, Dận Trình cũng cướp lấy đao của bọn thích khách, lao vào chém giết. Máu tanh bắn lên y phục sang trọng của các vị A ca.

Dận Nhưng cố tình chạy qua đỡ đòn cho Dận Chân rồi giả như vấp té, đẩy Dận Chân đến mũi kiếm phía trước. Dận Tường vội vàng chạy tới hắt mũi kiếm kia ra, thấy một vết thủng trên áo Dận Chân, ngay vị trí tim thì hoảng hồn :

-Tứ ca ! Huynh không sao chứ ?

Dận Chân thờ phào :

-Lòng tốt của ta giúp ta rồi. Cái hộp có chiếc kẹp tóc lông vũ mua cho nha đầu đó đã đỡ cho ta mũi kiếm.

Dận Tường giật giật đôi lông mày. Dận Chân lườm :

-Không được hé một lời nào với nha đầu đó, cả A Nghi cũng không được.

Bên kia Dận Trình sắp bị một tên đâm lén. Dận Chân không kịp suy nghĩ, đã phóng cây đao trong tay trúng vào lưng tên thích khách đó. Và Dận Chân không có vũ khí để đối phó với tên trước mặt. Dận Chân né được đường đao của hắn, thuận tay, Dận Chân cầm một chiếc đĩa đâm vào mạn sườn hắn. Đĩa đủ sắc và lực đủ mạnh để buộc hắn phải gục xuống. Thật biết ơn những lần rảnh rỗi cùng Đông Triều chơi phóng đĩa vào bia (Đông Triều đã thách).

Đang lúc thắng thế, Dận Nhưng đột nhiên ra hiệu khác. Ánh mắt của vị Thái tử này hướng về phía Khang Hy. Các thích khách liền nhắm tới Khang Hy. Vị Hoàng đế đã có tuổi đột nhiên bị bao vây bởi khá nhiều thích khách, lớp trong bị hạ đến ngã rạ thì còn lớp ngoài chực lấy mạng. Các vị A ca liền lao tới. Dận Tường chụp lấy tay hắn, bẻ quặt ra sau, hai tay Dận Tường ôm chặt lấy hắn, vật một đòn chí mạng. Rắc rắc hai tiếng, hắn ta bị gãy xương sống, chết ngay lập tức. Dận Trình hụp người xuống, ngáng chân một tên, sau đó chụp lấy hai chân hắn, ném hắn vào lọ hoa bằng đồng, hắn bị vỡ óc, chết ngay lập tức. Dận Đường tước đao kẻ địch, dùng quyền đánh liên hoàn vào ngực, bụng hắn, kết thúc bằng một cú đấm mạnh nhất, hắn ngã dùng ra, chết. Dận Hề không có vũ khí trong tay mà A mã hắn đang gặp nguy cấp đến nơi, Dận Hề bèn tháo thắt lưng da ra, siết lấy cổ kẻ địch, hắn ngạt thở quá, chết. Dận Chân và Dận Tự không có vũ khí, tình hình lại nguy cấp, Dận Chân đánh dùng tay không bắt lấy thanh gươm, Dận Tự lấy vai mình đỡ cho Khang Hy một nhát kiếm, Khang Hy liền rút đoản đao ra kết thúc hai tên cuối cùng còn lại trong bữa tiệc.

Dận Chân nhìn qua Dận Tự, Dận Tự nhìn qua Dận Chân. Khác nhau một trời một vực hóa ra cũng có lúc hai anh em giống nhau. Có lẽ vì trong người cả hai đều là dòng máu nhà Ái Tân Giác La. Dận Chân hỏi :

- Vết thương Bát đệ không sao chứ ?

Dận Tự sững người một chút rồi lễ phép đáp :

- Cảm ơn Tứ ca, có lẽ không nặng bằng vết thương ở tay huynh.

Khang Hy thấy ấm lòng. Lâu lắm rồi hai anh em nhà này không quan tâm nhau như thế. Phải chăng chỉ khi hoạn nạn thế này mới hiểu tình huynh đệ là thế nào ? Khang Hy vỗ vai hai con trai :

- Hai con vào xem vết thương đi.

Trong phút chốc, Dận Chân lại đi riêng với Dận Tường, Dận Tự đi riêng với Dận Đường, Dận Hề, Dận Trinh.

Tiểu Uyển ngồi trên xe cùng với Dận Chân, Niên Thu Nguyệt trở về phủ, e ngại nhìn bàn tay đã được băng bó của Dận Chân :

- Gia, chàng thật sự ổn chứ ?

Dận Chân nắm lấy tay Tiểu Uyển :

- Gia không sao. Chỉ sợ hai nàng, gặp chuyện như thế...

Thu Nguyệt nói :

- Thiếp ổn mà.

- Về sớm thì tốt hơn. – Dận Chân nói.

Xe đang đi trên đường, đột nhiên thắng lại. Người đánh xe hét lên một tiếng hãi hùng. Dận Chân hỏi có chuyện gì thì người ấy không trả lời. Dận Chân đành vén màn, tự xuống xe xem xét. Tiểu Uyển cũng bước xuống xe, xem thử có chuyện gì, cũng để tự trấn an mình rằng Dận Chân vẫn an toàn. Đồi theo ánh đèn, Tiểu Uyển thấy một xác chết bê bết máu. Nàng hét lên thất thanh rồi ngất đi.

Đông Triều ở nhà đã đọc đến quyển sách thứ mười, vẫn chưa nghe tin gia nhân báo Dận Chân đã trở về. Vốn muốn tin tưởng vào nhau nhưng vẫn phải lo lắng cho nhau. Chợt, bóng đèn thoáng qua phòng Đông Triều càng lúc càng nhiều. Xảo Tuệ chạy xộc vào phòng, thở hồng hộc :

- Phu nhân ! Nô tỳ nghe nói trong cung xảy ra bạo loạn.

Đông Triều gật đầu. Xảo Tuệ lại nói :

- May sao tất cả đều an toàn, gia bị thương ở tay, còn Phúc tấn thì ngất đi.

Đông Triều liền sai Xảo Tuệ đưa nàng ra ngoài. Dận Chân bế Tiểu Uyển vào phủ, Thu Nguyệt đi bên cạnh, mặt lo lắng cho Phúc tấn vô cùng. Đông Triều theo Dận Chân vào phòng Tiểu Uyển. Thu Nguyệt đòi vào cùng nhưng Dận Chân giục đi nghỉ sớm :

- Sức khỏe nàng yếu ớt, không thể thức đêm được. Sáng ra tới thỉnh an Phúc tấn cũng không muộn.

Thu Nguyệt nài nỉ mãi cũng không được, đành vâng mệnh. Đông Triều xem sắc diện Tiểu Uyển, nói :

- Phúc tấn có lẽ gặp chuyện gì đó gây sợ hãi cực độ nên ngất xỉu. Nghi ngơi một chút chắc là ổn thôi.

Đông Triều thấy Xảo Tuệ còn đứng đó, nên giữ giọng cảnh trọng :

- Vết thương của gia...

Dận Chân nói :

- Không nặng lắm. – Rồi nắm lấy tay của Tiểu Uyển.

Đông Triều nói :

- Một người như Phúc tấn, gặp phải trường hợp thế, đương nhiên là không chịu nổi.

Dận Chân hỏi :

- Hoàng Quân thế nào ?

Đông Triều đáp :

- Hoàng Quân đã đi ngủ sớm rồi nên không bị ảnh hưởng. Thiếp thức hơi khuya nên có nghe tiếng đao kiếm bên ngoài.

-Thật may là gia đã về sau khi cuộc can qua kết thúc.

Bàn tay Tiểu Uyển đột nhiên siết lấy tay Dận Chân, miệng lẩm bẩm :

-Gia... gia đừng đi... đừng bỏ thiếp...

Dận Chân dỗ dành :

-Gia không đi đâu cả.

Tiểu Uyển bừng tỉnh. Nàng bật dậy. Đông Triều khuyên :

-Phúc tấn, tỷ không nên kích động thế, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Tiểu Uyển nhìn Dận Chân đang hiện diện trước mặt mình, ân cần quan tâm chăm sóc thì ứa nước mắt. Nàng ôm chầm lấy Dận Chân, nói như đang nài nỉ :

-Gia... hứa với thiếp là gia sẽ không bỏ rơi thiếp... được không ?

Dận Chân ôm ngang eo nàng, dịu dàng :

-Gia hứa, gia hứa...

Tiểu Uyển thôn thức :

-Gia... đừng dấn thân vào chỗ nguy hiểm nữa.... Thiếp sợ lắm !

Dận Chân dỗ dành :

-Nào nào, gia hứa.

Đông Triều đưa mắt ra hiệu cho Xảo Tuệ đưa mình ra ngoài. Thật hiếm khi thấy Tiểu Uyển cố ý níu giữ Dận Chân ở lại với mình. Đông Triều không muốn làm người thừa. Xem thái độ của Tiểu Uyển thì đây không phải lần đầu tiên nàng ta thấy tử thi. Trong quá khứ chắc chắn đã có chuyện gì đó. Xem ra Đông Triều muốn làm người vô hình ở đây cũng khó. Quá khứ của các nhân vật lịch sử mười hai năm trước và tình nghĩa tỷ muội đã kéo Đông Triều vào vòng xoáy rồi.

Mười ngày nữa trôi qua, chân Đông Triều đã đi đứng được bình thường. Chỉ có điều nỗi ám ảnh nào đó của Tiểu Uyển vẫn chưa dứt, nghe gia nhân nói Tiểu Uyển vẫn gặp ác mộng mỗi đêm, Dận Chân phải bỏ mấy buổi đọc kinh để hằng đêm túc trực bên giường. Đêm nay Dận Chân cũng đến chỗ Tiểu Uyển. Đông Triều đi dạo một vòng phủ, thấy bóng Dận Chân ở phòng Tiểu Uyển, lẩm bẩm :

-Huynh ấy đến chỗ Uyển tỷ mười ngày liên tiếp rồi.

-Muội cũng để ý đến điều đó à ?

Hóa ra Niên Thu Nguyệt cũng đi dạo, vô tình gặp Đông Triều ở đây. Thu Nguyệt hơi ngạc nhiên khi thấy Đông Triều xoa tóc, tết thành bím trong khi nàng để nguyên búi tóc. Đông Triều hỏi :

-Tỷ ngủ không được à ? Mọi hôm muội thấy tỷ đi ngủ rất sớm

Thu Nguyệt gật đầu :

-Tỷ lo cho Phúc tấn. Gia hay làm việc, ít để ý đến gia môn, Phúc tấn một tay lo lắng cho mọi người, cho cả gia nữa.

Đông Triều thờ dài :

-Thảo nào... - Rồi chợt nói. – Thu Nguyệt tỷ, muội có ý này...

Hôm sau, Đông Triều với Thu Nguyệt tự tay làm một khay bánh. Dận Chân với Tiểu Uyển đang ngồi thưởng trà ở tiểu đình, hai tỷ muội mang bánh đến mời. Dận Chân hỏi :

-Ai làm thế ?

Đông Triều giấu đôi tay hơi đỏ vì lửa ra sau, nói :

-Niên tỷ đẩy ạ.

Dận Chân thử một miếng bánh, khen :

-Ngon lắm. Tay nghề của Thu Nguyệt chẳng giảm chút nào. Thu Nguyệt, nàng thật có lòng.

Tiểu Uyển cũng ăn bánh, khen :

-Mềm mại và ngọt.

Thu Nguyệt đỏ mặt. Đông Triều đưa mắt, ra hiệu giữ yên lặng. Thu Nguyệt nói :

-Gia à, thật ra là Liên Nhi làm đấy ạ. Thiếp chỉ phụ một tay thôi.

Dận Chân nheo mắt :

-Nha đầu này âm mưu gì đây ?

Đông Triều nghe mà muốn khóc. Mới khen bánh ngon, khen người làm bánh có lòng vậy mà chỉ mới biết người làm là nàng. Dận Chân đã trở mặt vậy đó. Quả thật không thể sống hòa bình với Dận Chân một ngày sao ?

-Muội nói với tỷ rồi, đừng có lòi tên muội ra. – Đông Triều nói.

Đông Triều thờ dài, ngồi phịch xuống ghế, trình bày :

-Vâng, thưa gia, quả là thiếp có âm mưu. Thiếp muốn đưa Phúc tấn với Niên tỷ trốn khỏi phủ một ngày. Ra ngoài chơi chắc chắn sẽ giúp Phúc tấn khuấy khóa.

Tiểu Uyển nói ngay :

-Ta không sao. Ta đi khỏi nhà không được đâu. Còn rất nhiều chuyện.

Đông Triều lầm bầm :

-Quản gia nuôi để làm cảnh à ?

Dận Chân nói :

-Việc nhà cứ để quản gia lo. Lâu rồi nàng không ra ngoài dạo chơi, cứ đi một chuyến với gia, Thu Nguyệt, ta sẽ kêu thêm Thập tam đệ cho vui. – Rồi nói với Đông Triều. – Nha đầu này ở nhà.

Thu Nguyệt ngạc nhiên :

-Gia, đưa Liên Nhi đi cùng không phải là vui hơn sao ? Dù sao thì Liên Nhi cũng là người nghĩ ra ý kiến này.

Dận Chân nói :

-Xe chật rồi.

Đông Triều lầm bầm :

-Xe bốn chỗ mà bảo chật.

Tiểu Uyển thì hiểu. Xe bốn chỗ nhưng quan trọng là ai ngồi cùng bên với Dận Chân ? Tiểu Uyển bèn nói :

-Gia, cứ cho Liên Nhi theo. Gia ngồi cùng xe với Thập tam đệ, tỷ muội thiếp với A Nghi đi chung xe cũng được.

Dận Chân ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi gật đầu :

-Vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Xe đánh đến một chỗ khá vắng nhưng khung cảnh không chê vào đâu được. Tay nài thắng xe. Bốn vị phúc tấn xuống xe trước, hai vị A ca xuống xe sau. Bãi cỏ xanh mướt lượn sóng bên cạnh bầu trời trong vắt với vài gợn mây trắng thật cuốn hút người thả trôi nỗi buồn phiền, u uất theo gió. Trong chốc lát, Đông Triều quên mất mình đang là một trắc phúc tấn cao quý mà tháo giày, bước lên trên cỏ, tận hưởng hương đồng nội phảng phất chung quanh. Triệu Giai Nghi và Niên Thu Nguyệt đi theo. Tiểu Uyển mỉm cười. Dận Chân bước đến bên nàng, nói :

-Thấy chưa, gia đã bảo đem nha đầu này theo sẽ chán lắm.

Tiểu Uyển lắc đầu :

-Thiếp lại thấy thích. – Rồi e dè nhìn Dận Chân.

Dận Chân gật đầu :

-Cứ tự nhiên đi.

Tiểu Uyển cười thật tươi, tháo giày ra, đến đùa cùng ba phúc tấn. Dận Chân trông bốn cô gái nô đùa, Thu Nguyệt xuất thân gần với bình dân nhất tết vòng cỏ, Triệu Giai Nghi với Tiểu Uyển hát vài bài, Đông Triều chăm chú lắng nghe, vỗ tay theo đệm nhịp. Dận Chân ít khi thấy họ vui vẻ như thế, từ lúc Tiểu Uyển lấy chàng, đây là lần đầu tiên nàng cười tươi sau cái chết của Hoàng Huy. Dận Tường đến bên Dận Chân, nói :

-Tứ ca không thấy tiếc chỗ này sao ?

Dận Chân nói :

-Giữ một mình cũng không thể giải tỏa bao nhiêu, chi bằng cùng đưa mọi người đến đây.

Đang đùa vui, Đông Triều bỗng nghe tiếng bọn trẻ nào đó đang bàn luận. Nghe qua, hình như điều của chúng bị mắc trên một ngọn cây cao. Tiểu Uyển nói :

-Chúng ta giúp chúng đi.

Triệu Giai Nghi gật đầu, đứng dậy gọi Dận Tường :

-Gia ơi, bên kia điều của bọn trẻ bị mắc trên ngọn cây cao, gia lấy giúp chúng được không ?

-Được ! – Dận Tường đáp lại. - Ở đâu ?

Triệu Giai Nghi chỉ tay. Dận Tường liền chạy đến đó, Dận Chân đi theo. Bốn vị phúc tấn cũng đến đó. Con điều ngự trên ngọn cây cao chót vót. Bọn trẻ đứng ở dưới khóc toáng lên, còn định đánh hai đứa làm đứt dây điều. Tiểu Uyển vốn dịu dàng với trẻ con nên đến đỡ :

-Ngoan nào, thúc thúc kia sẽ lấy điều cho các con, đừng khóc nữa.

Dận Tường xắn tay áo lên, hùng hổ nói :

-Yên tâm !

Rồi Dận Tường phóng lên ngọn cây. Cái cây này khá cao, leo lên tuy không lâu nhưng ngắt một cái hình như dây điều bị dính rồi vào trong ngọn cây. Dận Tường không gỡ được cho ngay thẳng nên nói định giật phăng cho dây đứt. Một đứa trẻ thấy vậy thì nhảy dựng :

-Thúc thúc ! Dây gai đó là của con mượn mẹ, chơi xong tụi con phải trả cho mẹ dẹt vài nữa.

Dận Chân biết có nhiều người mẹ vì để con vui, sẵn sàng cho con cả cuộn gai – vốn mưu sinh trong ngày hôm ấy – mà không hối tiếc. Dận Chân nói :

-Đừng có bứt dây người ta.

Dận Tường la lên :

-Nhưng nó cứ rối chẳng lên.

Đông Triều nói :

-Xuống đi ! Tôi lên lấy cho !

Tiểu Uyển ngạc nhiên. Bọn trẻ nói :

-Con gái sao lại đi leo cây ?

-Muốn ta lấy điều hay muốn ta nghe giảng đạo ? – Đông Triều gườm bọn trẻ.

Bọn trẻ biết không thể đòi co với người này nên nhường đường. Tiểu Uyển và hai vị phúc tấn kêu Đông Triều cẩn thận. Dận Chân hỏi :

-Chân mới khỏi, leo được không ?

Đông Triều nói :

-Bầm lão gia, leo được ạ. Không dám phiền lão gia đang đau tay.

Nói là làm. Đông Triều nhún người, phóng lên cây, bắt chặt lấy cành cây đầu tiên, đu người, chuẩn bị đến cành cây tiếp theo. Bọn trẻ hỏi :

-Lão gia, đây là...

-Đúng. – Dận Chân cười, nói. – Nha hoàn nhà ta đấy.

Tiểu Uyển đưa mắt nhìn Dận Chân, lắc đầu. Dận Chân ra hiệu cho nàng im lặng. Bao nhiêu lời, Đông Triều nghe hết, cũng tốt, là nha hoàn tốt hơn. Đông Triều leo được lên đến chỗ Dận Tường, thấy Dận Tường vẫn đang loay hoay. Đông Triều thở dài, nói :

-Thế này.

Đông Triều gỡ mấy sợi dây gai chỉ trong vòng một chén trà của người uống vội. Nàng cầm lấy con điều, ném xuống. Bọn trẻ lật đật chạy đến lượm, mừng rỡ vì sợi dây gai vẫn còn nguyên. Đông Triều leo xuống, Dận Tường theo sau. Đông Triều phui tay, nói :

-Xem ra việc ở khuê phòng cũng có lợi ấy, Thập tam gia nhỉ.

Dận Tường ít thích việc thù thù của giới nữ lưu. Nay Đông Triều nói nhờ quen với việc thù thù nên gỡ dây ra dễ dàng, Dận Tường chỉ biết cúi đầu trước bốn vị phúc tấn, đặc biệt là A Nghi của hắn.

Bọn trẻ lấy lại được điều, mừng rỡ. Đứa lớn nhất nói :

-Cắt điều đi, khéo lại đứt dây nữa. Ta chơi trò khác đi.

-Đánh khăn đi !

Một đứa trẻ kéo Đông Triều lại, nói :

-Tỷ tỷ, chơi đánh khăn đi.

Đông Triều tuy lạnh lùng nhưng với gương mặt nũng nịu, hai má căng phồng, mắt long lanh, không sao cưỡng lại được. Nàng đưa mắt nhìn Dận Chân. Không ngờ Thu Nguyệt cũng nói :

-Gia, lâu lắm thiếp không chơi trò này, gia cho thiếp chơi được không ?

Dận Tường xắn tay áo, tháo giày ra, nói :

-Đệ chơi nữa.

Dận Chân hết cách, đành gật đầu. Thu Nguyệt tháo giày ra, chạy đến xin chơi. Bọn trẻ chấp nhận. Mọi người chia ra hai phe, Tiểu Uyển với Triệu Giai Nghi nhận lời làm trọng tài. Đông Triều bên phe Thu Nguyệt. Thu Nguyệt chỉ cho nàng cách chơi :

-Đầu tiên là dùng gậy đánh cho que gỗ này này lên, sau đó đánh que gỗ đi sao cho bên kia không chụp được.

Thu Nguyệt đánh lượt đầu tiên. Nàng xuất thân từ tầng lớp gần như dân thường nên chơi trò này rất rành rẽ, cú đánh của Thu Nguyệt rất xoáy, bọn trẻ đương nhiên chụp không được, Dận Tường có võ, nhanh tay chụp lấy. Vậy là đổi lượt. Ba lượt sau, tới phiên Dận Tường đánh. Dận Tường đánh cao nhưng cuối cùng lại sà xuống thấp, chỉ đủ để qua vạch ranh giới. Đội Đông Triều nháo nhào lên. Đông Triều bèn trượt tới, dùng chân đá que gỗ lên cao, sau đó chụp lấy. Dận Tường há miệng, Đông Triều hỏi Thu Nguyệt :

-Có phạm luật không hả tỷ ?

Thu Nguyệt chưa nói đúng sai thì cả đội Đông Triều đã kêu lên :

-Bắt được rồi ! Đổi bên !

Bên Dận Tường lại la lên :

-Phạm luật rồi ! Dừng tay chứ không dùng chân !

Hai bên cãi nhau kịch liệt, đòi trọng tài phân xử. Tiểu Uyển và Triệu Giai Nghi không rành môn chơi này nên không xử được. Dận Chân nói :

-Đã bảo là bắt, không phải dùng chân đá. Bên này – Dận Chân chỉ Dận Tường. – thắng rồi.

Bọn trẻ bên phe Đông Triều phụng mặt, có đứa còn nhìn Dận Chân với cặp mắt rục rủa. Thu Nguyệt dịu dàng nói :

-Nào, chỉ chơi thôi mà. Đừng cau có.

Qua vài hiệp, tới phiên phe Đông Triều giành lượt đánh. Một tiểu tử giành lượt đánh. Đông Triều hơi chột dạ khi nó đưa mắt nhìn Dận Chân, hồi nãy nó có vẻ ghét Dận Chân nhất. Tiểu tử đó vào vị trí, vung gậy đánh. Vèo ! Lúc đó Dận Chân đang mải suy nghĩ chuyện gì đó, quay lưng đi, không phát hiện tiếng gió đằng sau. Và khúc gỗ phang thẳng vào đầu Dận Chân. Dận Chân giật mình, quay lại xem ai đã làm. Đông Triều vội vàng giật gậy từ tay tiểu tử kia. Dận Chân thấy Đông Triều cầm gậy trong tay, mặt trông tái mét thì siết chặt nắm đấm. Đông Triều cười cười, vứt cây gậy xuống đất rồi vụt chạy. Dận Chân đuổi theo.

-Tỷ ấy sao vậy ? – Tiểu tử đánh trúng Dận Chân chớp mắt. – Rõ ràng là đệ đánh trúng mà.

Dận Chân phóng vài bước đã bắt được Đông Triều. Dận Chân một tay kéo tay Đông Triều, một tay véo tai nàng. Đông Triều kêu đau, la oai oái :

-Đau muội ! Đau muội ! Thế này còn kinh khủng hơn bị búng trán nữa !

Dận Chân thả tay ra :

-Biết kết quả thế này thì muội đừng có giật cây gậy của tiểu tử kia.

Đông Triều xoa xoa tai, xuýt xoa :

-Đau quá ! Vậy mà huynh bảo muội nên giữ lấy thân cho Nữ Hồ Lô tiểu thư. Huynh đâu có thương Nữ Hồ Lô tiểu thư.

Dận Chân định nói câu gì đó thì Đông Triều đã đưa mắt ra chỗ khác. Dận Chân dõi theo hướng nàng nhìn. Đông Triều hốt hoảng, chạy lại. Dận Chân cũng đi theo nàng một cách khẩn cấp. Đông Triều giật mình khi thấy một người phụ nữ treo cổ tự vẫn trên cây. Đông Triều nói :

-Huynh có con dao hay gì không ? Mau cắt dây đi !

Dận Chân thường mang theo một con dao bên mình nhưng hôm nay đi thường ngoạn nên không mang theo. Chợt, Dận Chân nhớ ra mình có một vật có thể thay dao nhưng lấy ra thì có hơi... Đông Triều giục :

-Nhanh lên !

Dận Chân bèn lấy chiếc kẹp lông vũ trong áo, phóng một phát, cắt đứt dây. Đông Triều đỡ lấy thiếu phụ. Nàng kê tay gần mũi nạn nhân, thở phào :

-Còn sống.

Đông Triều vội vàng dùng biện pháp sơ cứu, làm cho người nạn nhân ấm lên rồi nói :

-Chúng ta cũng người này tìm chỗ nào đó chăm sóc rồi sau đó hỏi han tình hình.

Dận Chân nheo mắt :

-“Ta” thì nói ta, “chúng ta”. Ta công ư ?

Đông Triều thở dài :

-Tình hình này mà huynh còn nghĩ đến thể diện ư ?

Dận Chân nói :

-Không, nhưng không ngờ muội lại đề nghị ta nhanh như vậy. – Dận Chân bỗng người thiếu phụ đi đến chỗ bọn trẻ.

Dận Chân cùng Đông Triều đưa người thiếu phụ đến chỗ bọn trẻ. Bọn trẻ trông ngóng nãy giờ, chạy ùa đến. Một đứa trẻ quen thiếu phụ này kêu lên :

-Thím Khúc !

Đông Triều hỏi :

-Đệ có quen người này à ?

-Thím ấy ở gần nhà đệ. Chồng thím ấy làm việc rày đây mai đó. Đệ nghe nói hình như mới gần đây tuyên bố xử tử vì tội giết người.

Một đứa trẻ khác nhảy lên, giãy nảy :

-Nói bậy ! Mẹ tớ nói Khúc thúc là một người tốt !

Đông Triều nói :

-Được rồi, quan trọng là tìm chỗ cho thăm thăm hỏi phục sức khỏe đã, thăm thăm bị kiệt sức nên là đi. Ở đây ai biết nhà thăm thăm ?

Bọn trẻ đồng loạt giơ tay. Dân Tường kêu dẫn đường, bọn trẻ chạy ào đi. Dân Chân kêu phu xe chờ một chốc rồi bồng thiếu phụ kia về nhà cô ta. Nhà của bọn trẻ cũng như của thiếu phụ nằm tận vùng ngoại thành, họ chỉ sống tạm bợ trong những ngôi nhà tranh vách đất. Bọn trẻ xộc vào nhà, kêu người nhà ra giúp. Một thiếu phụ mặc áo lam, mẹ của tiểu tử họ Tiêu - một trong những đứa trẻ hồi nãy - lật đật chạy ra, thấy Dân Chân đang bồng Khúc thị là hoảng :

-Tên bất lương ! Sàm sỡ !

Tiểu Uyển định thanh minh thì Dân Tường đã chống nạnh, mắng Tiêu thị :

-Bà im đi ! Lão gia tôi có lòng cứu người mà lại mắc oán ! – Rồi kể chuyện phát hiện Khúc nương treo cổ tự vẫn.

Tiêu thị đỏ mặt, cúi đầu xin lỗi. Đông Triều nói :

-Bà có thể chỉ nhà để chúng tôi đưa thăm thăm vào nghỉ ngơi.

Tiêu thị gạt đầu, dẫn mọi người vào căn nhà tranh vắng vẻ giữa thôn. Đưa vào nhà, Đông Triều tìm cách làm cho Khúc thị tỉnh lại. Đông Triều thở phào, nâng giao Khúc thị cho Tiêu thị an ủi, động viên, còn mình thì chạy xuống bếp xem thử có gì nấu ăn được không. May sao nhà tuy nghèo xơ xác nhưng vẫn còn một đầu gạo và mớ rau gần héo. Có dịp cho Đông Triều thì triển sở trường nấu cháo dinh dưỡng rồi. Tuy nhiên, nói là một chuyện, làm là một chuyện. Cái nồi treo cao quá, Đông Triều không với tới. Đông Triều nhìn trước nhìn sau xem có ai xuống bếp không. Đông Triều hụp người xuống lấy đà, định nhảy lên.

-Giết gà mà lấy đao mổ trâu.

Dân Chân nắm lấy bím tóc Đông Triều, làm Đông Triều không bay lên được. Đông Triều giật bím tóc mình ra. Dân Chân với tay lên trên lấy chiếc nồi đất xuống :

-Đôi lúc cao cũng tốt chứ nhỉ ?

Đông Triều cầm lấy chiếc nồi, bỏ gạo vào, cúi gằm đầu ra ngoài lấy nước vo gạo, rửa rau. Dân Chân níu lấy bím tóc Đông Triều, nói :

-Để ta phụ chế củi cho.

Bên trong ba Phúc tấn ngồi vây quanh Khúc thị an ủi, hỏi thăm tình hình. Khúc thị kể rằng chồng của nàng ta tên Khúc Tam Lang được triều đình điều động đi đắp đê, được ba tháng thì hay tin Khúc Tam Lang giết người bạn của mình để cướp tiền lương, phản tội tử hình, Khúc thị nghĩ chồng ra đi nay mai, thà rằng đi trước một bước để kịp đón chồng về âm phủ. Tiêu thị ngồi bên giường bệnh, mắng :

-Sao muội đại dột thế ? Chuyện đâu còn có đó, ngày mai ngày mốt sẽ xử lại vụ án thôi.

Khúc thị lắc đầu, mắt đầm nước :

-Muội không tin ! Muội đã thử đánh trống kêu oan mấy lần nhưng lúc nào cũng bị đuổi khỏi công đường.

Dân Tường hỏi :

-Cô có tin chắc là chồng mình vô tội không ?

Khúc thị nói chắc như đinh đóng cột :

-Tam Lang người hiền lành, chất phác, đến con kiến cũng không dám giết.

Tiêu thị nói thêm :

-Cậu ta rất tốt bụng, hàng xóm có ai thiếu tiền bạc đều sẵn sàng cho mượn dù nhà rất nghèo.

Đông Triều ngồi đằng sau canh nồi cháo, nghe thấy hết. Đông Triều hỏi Dân Chân :

-Huynh nghĩ thế nào ?

Dân Chân trầm ngâm :

-Phải tra xét thật kỹ.

-Chỉ sợ can hệ đến Thái tử.

Dận Chân đề thêm củi vào lò :

-Chuyện đồng trời vừa rồi do hấn gây ra còn có con của Sách Ngạch Đồ nhận tội thay, chuyện này chưa là gì đâu

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Đông Triều bưng bát cháo rau còn nóng hổi, đem lên đưa cho Tiêu thị, nhờ Tiêu thị đút cho Khúc thị ăn để lại sức. Tiêu thị vừa thổi, vừa đút cho Khúc thị nhưng Khúc thị cứ đẩy ra, mọi người dỗi dành, động viên thế nào cũng không được. Dận Chân hỏi Đông Triều :

-Thường ngày nha đầu đút sữa cho thiếu gia gọn gàng lắm mà, sao hôm nay mụn người ?

Đông Triều nói :

-Thưa lão gia, a đầu này phải mụn người khác để rảnh tay làm chuyện này.

Đông Triều đưa tay véo Khúc thị một cái rõ đau. Khúc thị hét lên. Đông Triều đưa mắt ra hiệu, A Nghi nhân cơ hội đó đút muỗng cháo đầu tiên cho Khúc thị. Đông Triều vuốt lưng Khúc thị một cái, cháo tự nhiên trôi xuống ruột. Đây là độc chiêu Đông Triều học được từ mấy người nuôi trẻ mồ côi hồi còn nhỏ. Khúc thị nhìn Đông Triều với đôi mắt kinh sợ, thân hình run rẩy lên. Đông Triều cười cười, búng tay liên tục. Khúc thị không còn cách nào khác, đành ăn hết bát cháo, ăn sạch !

-Yên tâm đi ! – Dận Tường an ủi. – Chúng ta sẽ đòi lại công bằng cho Khúc Tam Lang.

Đông Triều nói lạnh tanh :

-Tự tử lần nữa đi, để rồi chồng lành lặn trở về lại đi bước nữa.

Tiểu Uyển quở mắng Đông Triều :

-Không nên nói vậy.

Đông Triều nhún vai, bỏ xuống bếp. Trên đường đi, nàng cố tình níu hai vạt áo của Dận Chân và Dận Tường. Dận Chân nói :

-Ta với Thập tam đệ phải ra ngoài bàn chuyện một chút. Các nàng cứ ở đây.

Dận Tường cùng Dận Chân ra ngoài. Đông Triều từ sau vòng ra trước. Đang lúc hai huynh đệ nói chuyện án mạng thì Đông Triều tới. Dận Tường nói :

-Đông Triều, cô nương nghĩ sao ? Có nên đi bây giờ không ?

Đông Triều nói :

-Nếu không đi, sợ là không kịp, nếu đi thì Phúc tấn biết bỏ cho ai ? Chưa chắc là bọn người cũ của Thái tử không mai phục dọc đường.

Dận Chân nói thêm :

-Vả lại chuyến đi này là vì Phúc tấn, sợ nàng không vui.

Dận Tường gạt đầu. Vấn đề khá nan giải. Dận Chân suy nghĩ một hồi rồi nói :

-Đệ có thể giao A Nghi cho ta một lúc lâu không ?

Dận Tường hỏi :

-Tứ ca, huynh muốn đệ đến phủ huyện điều tra à ?

Dận Chân gạt đầu :

-Đó là một ý hay. Nghe nói Hoàng A mã định cho đệ làm ở bộ Hình, đệ có thể mượn cơ là muốn học hỏi để đến phủ huyện điều tra án, nếu có thể điều tra được thì giải oan ngay lập tức, nếu không thể điều tra thì cũng có khả năng tạm thời đình án.

Dận Tường gật gù, cho là phải. Đông Triều nói :

-Nếu thật sự cần trợ giúp thì Thập tam gia cứ nhớ thật kỹ thi thể nạn nhân với hiện trường vụ án, tôi sẽ tận lực tra án.

Dận Tường gật đầu. Dận Tường chạy vào, xin phép mọi người đi đến phủ huyện điều tra vụ án. Triệu Giai Nghi ngạc nhiên :

-Gia phải đi ngay sao ?

Dận Tường nói :

-Cứu người như cứu hỏa. Nàng tạm thời ở chơi nhà Tứ ca một lúc rồi ta đón nàng về.

Triệu Giai Nghi dịu dàng nói :

-Vậy, gia đi cẩn thận.

Triệu Giai Nghi đưa tay ra định nắm lấy tay Dận Tường nhưng ngại chỗ đông người nên rút lại. Dận Tường cũng định thân mật với Phúc tấn một chút rồi đi nhưng sợ mấy đại nương chọc ghẹo. Dận Tường quay lưng đi. Đông Triều chặn ngay cửa, bữu môi :

-Ôm nương tử một cái mà cũng không đủ dũng khí. Nam nhi kiểu gì vậy ?

Dận Tường bèn quay lại ôm Triệu Giai Nghi, dặn dò :

-Về nhớ cẩn thận.

-Dạ.

Dận Tường quay ra lại gặp Dận Chân chặn cửa, nói :

-Đi tra án mà ôm nương tử như sợ không có ngày trở về. Nam nhi kiểu gì vậy ?

Dận Tường không chịu nổi, hét lên :

-Trời ơi ! Đệ chịu thua rồi đó !

Tối ấy Dận Tường trước khi đón A Nghi về phủ đã đưa cho Đông Triều và Dận Chân ít manh mối về vụ án của Khúc Tam Lang. Tối đến, Dận Chân bận chăm sóc cho Tiểu Uyển nên đưa cho Đông Triều xem trước, phát hiện ra điều gì thì nói vào ngày mai. Đông Triều thức đêm xem xét vụ án này. Tường Dận Tường làm ăn cũng bát nháo như tính tình chàng ta nhưng Dận Tường ghi lại chi tiết về tử thi rất tỉ mỉ, có cả hình vẽ. Dận Tường còn kẹp vào một lá thư, trình bày rõ ràng một số chi tiết bất thường đã được Dận Tường chỉ ra để đình án tử cho Khúc Tam Lang.

-Phu nhân, trà đây ạ. – Xảo Tuệ đặt tách trà trên bàn cho Đông Triều.

Đông Triều nhấp một ngụm trà, xem xét tài liệu. Dận Tường nói rằng nạn nhân tên Lý Bình, bị giết bởi một con dao sắc bởi một người thuận tay trái, xét thi thể dường như bị đánh bởi roi ngựa loại đắt tiền, được làm cho quý tộc. Chú ý hơn nữa, tay trái người đó có in một vết mực, xét ra xem như dấu ấn ở Hộ bộ.

-Vụ này khó xoi rồi đây. – Đông Triều xoa hai thái dương.

Hôm sau, ba người Dận Chân, Dận Tường, Đông Triều hội họp lại tại tiểu đình, bàn luận về chuyện vụ án. Dận Chân xem sơ qua, nói :

-Có gì đó bí ẩn ở đằng sau.

Đông Triều hỏi :

-Thập tam gia, tại sao ngài biết roi đây là làm cho quý tộc ?

Dận Tường nói :

-Roi gai bình thường không tết cẩn thận, khi đánh, ngoài vết lằn còn có những vết xước nhỏ của những sợi gai bị rời ra. Ở đây vết đánh như hiện ra một đường lằn thẳng tắp, đây chắc chắn là roi làm cho quý tộc.

Dận Chân trầm ngâm :

-Ta sợ chuyện này còn dính líu đến nhiều người.

Đông Triều nói :

-Tôi sợ rằng xác chết ấy không phải là Lý Bình.

Dận Chân nhíu mày. Dận Tường vỗ tay cái chóc :

-Ta cũng có ý nghĩ đó. Theo như huyện lệnh thì khi xác chết được vớt lên, chỉ có người đốc thúc đến nhận diện. Mà tên đó là một kẻ say sưa, chỉ biết đánh người.

Đông Triều thờ dài :

-Nếu giờ đến được hiện trường thì tốt quá.

Dận Chân nói :

-Không cần bóng gió cầu xin, đi ngay bây giờ.

Mắt Đông Triều sáng rỡ. Dận Chân nói thêm :

-Thay trang phục nam nhi để không làm mất mặt ta.

Đông Triều nhún vai. Dận Chân và Dận Tường ra xe chờ trước. Đông Triều thay trang phục nam nhi, chạy ra, lần này Đông Triều đã cài trang cho cả hai bàn tay của mình. Đông Triều tự nhảy lên xe trước khi Dận Chân vút lên giống lần trước. Lần này Dận Tường tự tay đánh xe. Trong xe, Đông Triều vẫn say sưa với vụ án. Dận Chân hỏi :

-Ở chỗ muối, muối thích công việc này lắm à ?

Đông Triều gật đầu :

-Muối thích lắm.

Dận Tường đánh xe đến hiện trường vụ án. Nơi đây vốn là chỗ tu bổ hành cung cho Khang Hy, rất thơ mộng nhờ một hồ nước tự nhiên ở bên cạnh. Do vụ án xảy ra mà việc tu bổ bị đình trệ.

-Xác chết được tìm thấy ở bờ hồ. – Dận Tường nói. – Lúc đầu Khúc Tam Lang bị đổ oan là đã dùng xẻng giết bạn để cướp tiền công nhưng trên thi thể hoàn toàn không có vết gỉ sắt của xẻng.

Dận Chân nhíu mày :

-Nơi đây luôn chỉ có xẻng bị gỉ.

Đông Triều nhảy xuống xe :

-Đến bờ hồ quan sát nào.

Dận Tường để Dận Chân đi trước, mình tìm chỗ buộc ngựa. Đông Triều ra bờ hồ, thấy sai nha đánh dấu hiện trường vụ án. Một tên sai nha chạy lại ngăn Đông Triều với Dận Chân lại :

-Chỗ này bị cấm – Rồi cúi xuống gõ đầu Đông Triều. – Trẻ con không được vào.

Đông Triều muốn tung cú đấm hạ bệ ông này nhưng kiềm lại được. Tên sai nha này hình như không biết mặt Dận Chân. lát sau, Dận Tường đến, tên sai nha vội cúi lạy. Đông Triều vòng ra sau Dận Chân, hỏi với giọng châm chọc :

-Huynh không được nổi tiếng như Lãnh diện vương nhỉ ?

Dận Chân nhún vai :

-Lãnh diện vương là bộ giáp rất hiệu quả.

Đông Triều xem xét hiện trường, thậm chí còn nhảy xuống hồ để xem có gì có lợi cho quá trình điều tra không. Tuyệt nhiên không hề có bất cứ điều gì làm cho vụ án được lật lại. Đông Triều lắc đầu :

-Đành đến hỏi thăm Khúc Tam Lang thôi.

Dận Tường bèn đưa nàng và Dận Chân đến thăm vấn Khúc Tam Lang. Tri huyện chạy ra niềm nở đón tiếp. Dận Tường nói :

-Ta muốn hỏi chuyện Khúc Tam Lang.

Tri huyện nói :

-Bẩm Thập tam gia, hôm qua ngài đến hỏi chuyện, hán đã vô lễ đuổi ngài ra ngoài. Giờ ngài lại hỏi tiếp ạ ?

Dận Tường bực bội quát :

-Ta muốn hỏi chuyện hán lần nữa !

Quan huyện run rẩy, mở cửa cho Dận Tường vào ngục. Đông Triều kéo Dận Tường ra xe, hỏi nhỏ Dận Tường :

-Hôm qua Thập tam gia nói gì mà hán vô lễ vậy ?

Dận Tường lăm lăm :

-Chẳng làm gì đắc tội cả. Để tự nhiên, ta còn nói ta là hộ vệ trên phủ.

Đông Triều thờ dài :

-Thảo nào. Ngài phải nói rõ với Khúc Tam Lang ngài là Thập tam A ca chứ.

Dận Tường ngạc nhiên :

-Nhưng Từ ca khi đi điều tra chỉ nói mình là tri huyện thôi mà.

Đông Triều nói :

-Chuyện đó khác. Ở đây người ta bị oan, có thể bị thế lực nào đó bức cung. Thập tam gia phải khẳng định địa vị của mình họ mới yên tâm khai hết sự thật chứ.

Dận Chân gật đầu đồng ý với Đông Triều. Dận Tường có vẻ còn đang mơ hồ. Đông Triều nói :

-Ngài vào ngục, cứ nói ngài là Thập tam A ca đi, bảo đảm hiệu quả. Nếu không hiệu quả, tôi tình nguyện cho ngài...

Dận Chân cắt ngang :

-Cứ làm theo đi nhưng đừng tin sẽ phạt được a đầu này điều gì.

Đông Triều, Dận Tường vào ngục gặp Khúc Tam Lang. Dận Chân ở ngoài xe. Dận Tường theo lời của Đông Triều, tự giới thiệu mình là Thập tam A ca và kêu tri huyện làm chứng. Khúc Tam Lang quỳ lạy liên tục, khóc lóc, kêu oan. Sự thay đổi đột ngột của Khúc Tam Lang làm tri huyện bật miệng không kịp. Dận Tường quát, lệnh cho quan huyện ra ngoài, để lại ba người.

-Thấy chưa ? – Đông Triều thở phào. – Tôi nói là hiệu quả mà.

Dận Tường gật đầu. Dận Tường bắt đầu hỏi Khúc Tam Lang chuyện vụ án. Khúc Tam Lang vừa khóc, vừa kể lể câu chuyện. Trong đêm định mệnh, Lý Bình đã tâm sự với Khúc Tam Lang về căn bệnh nan y của mình, hoàn cảnh của mình, Khúc Tam Lang động lòng bèn cho Lý Bình một số tiền và dẫn Lý Bình trốn, khi Khúc Tam Lang trở về, đi ngang hồ thì thấy có người hạ sát nạn nhân. Hung thủ biết Tam Lang đã nhìn thấy tất cả liền đánh ngất Tam Lang, tạo hiện trường giả. Tam Lang tỉnh dậy thì mọi sự đã được dàn xếp rồi. Đông Triều ghi chép tất cả vào quyển sổ đem bên mình.

-Tại sao người lại nhận tội ? – Dận Tường hỏi Khúc Tam Lang.

Khúc Tam Lang quệt nước mắt :

-Tiểu nhân bị ép cung.

Đông Triều hỏi :

-Dạo gần đây có ai đến thăm huynh ?

Khúc Tam Lang ngậm ngùi :

-Không có ai cả, chỉ có mấy cai ngục thôi.

-Vậy có nghe loáng thoáng tiếng ai lạ không ?

Khúc Tam Lang lắc đầu. Đông Triều, Dận Tường hỏi thêm vài điều nữa rồi ra ngoài. Đông Triều vào xe, thì thầm với Dận Chân vài điều rồi lấy đầu ra một bộ râu giả, dán lên mép Dận Chân. Dận Chân gật gù, xuống xe, vòng cửa sau vào phủ. Dận Tường hỏi :

-Từ ca làm gì vậy ?

Đông Triều nói :

-Một chiêu độc của giới chúng tôi. Lát nữa Thập tam gia sẽ biết danh tính hung thủ.

Dận Tường ngạc nhiên :

-Làm cách nào ?

-Tứ gia vào mang bạc vào phủ, nói vài lời ậm ừ với tri huyện, tự tri huyện nóng ruột sẽ nói toạc tên của kẻ nhờ vả ép cung thôi. – Đông Triều thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Giống như lúc Đông Triều gài bẫy gian tế của Cửu A ca, Dận Chân đã lừa tri huyện khai ra tên kẻ nhờ vả ép cung một cách êm thấm. Giờ cả ba ngồi ở tiểu đình nói chuyện điều tra vụ án. Tình hình khá nghiêm trọng, người ép cung, kẻ bị tình nghi là một viên quan phụ trách việc tu bổ Hành cung, nắm trong tay toàn bộ kinh phí tu bổ, họ Mai.

-Chuyện này càng lúc càng rắc rối. – Dận Tường thở dài.

-Ta có cảm giác như việc này có liên quan đến một vụ tham ô nào đó. – Dận Chân nói. – Cát đề tu bổ đều kém chất lượng so với lần trước.

Đông Triều không nói gì, lật tập hồ sơ vụ án liên tục. Đông Triều hỏi :

-Tứ gia, Tứ gia đã hỏi được gì từ chỗ mấy người ở Phúc phủ chưa ?

Phúc phủ là nơi Dận Chân dùng tiền tích góp của mình xây nên, biết được chuyện đó, Đông Triều cũng thông cảm cho tính keo kiệt của Dận Chân. Tuy nhiên, Dận Chân có thể hỏi thăm tình hình quan lại triều đình thông qua những người này. Lâu lâu họ lại đón một vài người trong giang hồ về chơi, qua đó cũng biết được tin tức ngoài giang hồ.

Dận Chân nói :

-Đã điều tra được Lý Bình, thật ra hắn là một tên đại bịp, chuyên gạt lấy tiền mấy người đi phu nhẹ dạ. Tên thật của hắn là Trương Túc. Nhưng do cách hắn lừa quá ngoạn mục và lặp lại nhiều lần nên mọi người nhận ra ngay.

Dận Tường nói :

-Bức chân dung cô mô phỏng lại khuôn mặt nạn nhân là một tên trộm khác tên là Bá Hiên, hắn nổi tiếng là đạo tặc có lòng nhân, chuyên lấy trộm của người giàu cho người nghèo.

Đông Triều đã quan sát nét mặt của nạn nhân, tạm thời mô phỏng lại. Nạn nhân và Lý Bình là hai người hoàn toàn khác nhau. Đông Triều ngẫm ngợi :

-Việc ta cần làm đầu tiên là giải cứu cho Khúc Tam Lang. Giao Lý Bình à không Trương Túc cho quan là xong chuyện. Nhưng quan trọng là bắt hắn bằng cách nào. Hắn thay danh đổi tính liên tục. Nếu biết được khuôn mặt của hắn thì tốt biết mấy.

Dận Tường hào hứng đưa ra một tờ giấy có vẽ mặt một nam nhân :

-Mặt hắn đây ! Hắn đang bị truy nã khắp nơi.

Đông Triều trông nét vẽ phải dừng lại một chút rồi vẽ tiếp nhưng nét vẽ rất nhanh. Nàng đoán người này cũng phải nghe miêu tả rồi mới vẽ nên. Nét vẽ có phần chồng lên nhau, người này phải nghe miêu tả từ rất nhiều người. Đông Triều cười khẩy :

-Xem ra hắn đắc tội với khá nhiều người. Trò vui sắp diễn ra rồi đây.

Dận Chân khoanh tay nhìn Đông Triều :

-Nha đầu có vẻ vui, có kẻ gì à ?

Đông Triều gật đầu rồi quay qua Dận Tường, nói :

-Thập tam gia, tôi cần ngài viện trợ đấy. Bảo đảm tôi sẽ trả lại sau mười ngày.

Dận Tường đang phớn chí, định gật đầu, chợt nhớ là Đông Triều không cầu cứu viện trợ gần nhất của mình. Dận Tường hỏi :

-Sao không phải là Tứ ca ? Đừng thấy huynh ấy cần kiệm mà tưởng nghèo, huynh ấy giàu hơn cả ta đấy.

Đông Triều nói với tông nhỏ nhất :

-Vay mượn không quan trọng chủ nợ giàu hay nghèo, quan trọng là chủ nợ có hào phóng hay không.

Dận Chân cũng đáp trả :

-Cho vay không quan trọng con nợ thích mình hào phóng hay không, quan trọng là con nợ đúng hẹn.

Đông Triều hoài nghi :

-Ngài cho tôi vay ? Một nghìn lượng cũng cho sao ?

Dận Chân gật đầu :

-Nhưng phải nhớ là vay mượn khác với chuyện xin tiền tiêu vật.

Đông Triều đưa tay lên, một kiểu hứa danh dự của nàng ở thời hiện đại. Đông Triều nghiêm mặt, hứa danh dự :

-Bảo đảm sau mười ngày sẽ hoàn trả lại cho Tứ gia, không thiếu một đồng.

Dận Chân nheo mắt :

-Không trả được thì sao ?

Đông Triều nhe răng cười :

-Tôi sẽ đâm lưng cho Tứ gia mỗi ngày mà không đòi công.

Dận Tường chen vào :

-Thôi thôi, Đông Triều, cô không sợ sóng gió nổi lên à ?

Dận Chân viện trợ cho Đông Triều được một ngàn lượng. Đông Triều mượn danh Dận Chân đến chùa trước đây của Huệ Đạt xin trụ trì phát chẩn cho người nghèo, tiêu chuẩn mỗi người một bao gạo. Ngày thứ nhất trôi qua. Ngày thứ hai trôi qua. Ngày thứ ba trôi qua. Đến ngày thứ tư, đột nhiên Đông Triều chụp lấy tay một người, Đông Triều nhón chân lên, giật bộ râu của hắn ra. Mấy người trong Phúc phủ liền chạy ào ra trời hấn, thêm mười người nữa, lôi về Phúc phủ. Mọi người trong Phúc phủ chờ bốn ngày nay, chuẩn bị chày đầy đủ. Đông Triều vừa dất tên kia về là xông ra vùng chày lên ngay. Mấy tên đó thụp lạy liên tục. Đông Triều nói :

-Mấy tên kia muốn xử thế nào cũng được, Trương Túc thì trời lại, tôi có chuyện muốn hỏi hắn.

Dù thế, mấy người trong Phúc phủ cũng không tha, không đánh được thì họ dùng cách khác. Họ lấy dây thừng loại thô nhất, trên dây lại dính đầy mật để trời Trương Túc lại. Đông Triều đập hắn vào phòng điều tra, có Dận Chân và Dận Tường đang chờ ở đó. Trương Túc lằm bằm :

-Quý tha ma bắt, không ngờ lại có ngày bị bắt.

Đông Triều nói :

-Nếu ngươi không tham lam, nhận gạo đến hai lần thì đâu có bị bắt.

Trương Túc nhắm mắt, nói sang sảng như tướng sa cơ thất thế :

-Ta lỡ rơi vào tay các người rồi, muốn chém muốn giết gì tùy.

Đông Triều gật đầu rồi hỏi vọng ra ngoài :

-A Năng ! Nhà xí đã cọ chưa vậy ?

Một đứa bé nói vọng vào :

-Chưa ạ !

Đông Triều cười nói :

-Có một cái giẻ lau ở đây, có muốn dùng không ?

Trương Túc vội vàng sụp lạy :

-Thôi thôi. Tôi xin tha tội ! Tôi xin cô nương mở lượng hải hà !

Đông Triều ngồi xuống ghế, nói với Trương Túc :

-Sẵn sàng nếu ngươi có thể giúp ta một chuyện.

Đông Triều kể cho hắn nghe vụ án oan của Khúc Tam Lang, yêu cầu hắn đứng ra minh oan cho chàng ta. Đông Triều rất giỏi dùng lời nói để thuyết phục người. Câu chuyện đơn giản mà Đông Triều đã làm cho Trương Túc cảm động đến chảy nước mắt. Đông Triều nói :

-Vì tính tham lam, bất nghĩa của ngươi mà chàng ta mới lâm nạn. Ngươi định bỏ mặc sao ?

Trương Túc lau nước mắt, nấc lên :

-Thật ra sau khi cầm được tiền, tôi có nghe huynh ấy bị mắc án oan nên không đành lòng. Nhưng... tôi sợ nếu ra mặt thì không thể bảo toàn được tính mạng.

Dận Tường tắc lưỡi :

-Tội ghê, lừa người nhiều, lúc muốn hoàn lương thì sợ bị tù.

Dận Chân nói :

-Ngươi phải giúp Khúc Tam Lang, còn mạng của ngươi ta đảm bảo sẽ không vào tù, chỉ giao cho những người ở Phúc phủ thôi.

Trương Túc run rẩy :

-Ôi, tôi còn gì là người sau khi ở đây.

Đông Triều nói :

-Ít ra ngươi cũng sẽ được có cơ hội làm lại từ đầu, được nghe những lời khuyên. Trong ngục ngươi sẽ chẳng có gì ngoài bốn bức tường.

Trương Túc ngấm ngội một hồi rồi chấp nhận giúp. Đông Triều lấy ra một xấp giấy, một cây viết. Nàng bắt đầu hỏi Trương Túc :

-Ngươi với cai đội có thân thiết lắm không ?

Trương Túc ngấm ngội :

-Có, tôi thường rủ ông ấy đánh bạc. Tôi chơi ăn gian nên thắng liên miên.

-Hắn có nợ ngươi không ?

-Không bao giờ, hắn lấy tiền của phu để trả cho tôi và thường xuyên kiểm soát phạt tiền tôi.

Đông Triều hỏi :

-Ngoài ngươi ra, hắn có chơi với ai không ?

Trương Túc lắc đầu :

-Hắn tức với tôi nên chơi với tôi suốt ngày.

Đông Triều ngấm ngội một hồi rồi nói :

-Tên cai này tôi sợ rồi.

Đông Triều dò hỏi biết vài quán rượu tên cai quái quỷ đó hay tới nhậu. Đông Triều dẫn Trương Túc tới, Đông Triều thì thầm vài lời vào tai hắn rồi đá hắn vào quán rượu. Trương Túc lồm cồm bò dậy, thăm hỏi không biết cô nương này ở đâu mà lại mạnh như thế. Trương Túc thấy tên cai ngồi ở kia liền chạy tới khóc toáng lên :

-Trả nợ cho tôi ! Trả nợ cho tôi ! Tên khốn !

Dận Chân ngồi quán bên cạnh, rất khâm phục khả năng diễn xuất của Trương Túc và thiên bẩm viết kịch bản của Đông Triều. Trương Túc vừa khóc, vừa kể hàng trăm tội của tên cai ra làm mọi người xung quanh chăm chăm hàng trăm cặp mắt vào tên cai. Tên cai nóng mặt :

-Lý Bình ! Ngươi muốn gì ?

Dận Tường cũng đang dẫn tri huyện đi dạo một vòng, nghe tiếng ông ông là biết cá đã cắn câu. Dận Tường giả bộ nói :

-Ồ đây nhiều Lý Bình quá nhỉ ?

Tri huyện run rẩy :

-Vâng thưa Thập tam gia.

Trương Túc vừa khóc vừa nói :

-Tôi muốn ông trả tiền cho tôi ! Một trăm quan chứ ít gì ?

Tên cai hét lên :

-Ta nói cho ngươi nghe, ta biết là ngươi chơi gian rồi ! Lý Bình, ta sẽ cho ngươi một trận ! Nặng hơn cả những lúc ngươi làm roi gạch đá !

Trương Túc rống lên :

-Ôi ôi, ngài đánh lưng tôi đây vắn vện vì làm roi gạch, giờ còn đánh tôi vì đòi tiền nữa ! – Trương Túc nhảy cẫng lên, đến nỗi roi tám thẻ bài đi phu ra.

Dận Tường bước đến nhặt tám thẻ bài, nói với tri huyện :

-Thế là thế nào ?

Tri huyện lăm lăm lét, không nói nên lời. Dận Tường ra lệnh giải Trương Túc và tên cai về phủ. Trương Túc khai đúng mọi chuyện. Dận Tường hỏi chuyện tên cai bằng phương pháp chuyên nghiệp ở bộ Hình, chưa được tuần tra mà hắn đã khai ra hết. Dận Tường phán tên cai bị phạt tiền, phạt đòn, thả Khúc Tam Lang ra. Còn Trương Túc do trốn phủ lại lường gạt nhưng có lòng hối cải, phạt mười roi.

Đông Triều đón Trương Túc ở cửa, kéo tay hỏi nhỏ :

-Cái quần vớ mớ bông gòn nhét ở trong hiệu quả chứ ?

Trương Túc gật đầu, chạy như bay về Phúc phủ. Từ xa có hai người cầm dây thừng đón hắn. Đông Triều mỉm cười. Vậy là mối gỡ đầu tiên đã xong. Khúc Tam Lang được vô tội và trở thành nhân chứng cho vụ án thứ hai. Thật nhờ cái đầu vô dụng của tên cai, nếu hắn không chóng quên và nóng tính thì khó giải bấy. Cần phải đón Khúc Tam Lang cùng vợ về Phúc phủ, như vậy thì an toàn hơn, phòng trường hợp bị khử. Vừa đi vừa suy nghĩ, Đông Triều va phải Dận Chân. Dận Chân búng trán nằng :

-Tiểu tử, có gì sao ?

Đông Triều hỏi :

-Phúc phủ đã đón Khúc Tam Lang về rồi ă ?

Dận Chân gật đầu. Đông Triều thở phào :

-Giờ thì đến bước thứ hai. Chúng ta sẽ vào nhà của họ Mai để khám xét.

Dận Chân nói :

-Hôm bữa ta đưa những tin tức về họ Mai và căn nhà của hắn, muội đọc rất kỹ, muội có cao kiến gì chưa ?

Đông Triều đi đến một tiệm may gần đó :

-Đương nhiên là có.

-Theo như mọi người nói thì hắn là người đa nghi, ít giao du với ai, khó mà vào nhà xem xét được.

Đông Triều vẫn tự tin nói :

-Muội chắc chắn sẽ thành công. Thành công hơn mong đợi nữa.

-Ta không quen hấn, làm sao vào nhà hấn được ?

Đông Triều nói :

-Có một loại người chắc chắn sẽ được hấn mời vào.

Dận Chân nhớ lúc đọc hồ sơ của Phúc phủ về tên quan họ Mai đó, Đông Triều rất chú tâm, còn nhờ chàng hỏi giùm về căn nhà của hấn. Đông Triều vào tiệm may lấy ra một tay nải. Dận Chân nhìn tay nải với đôi mắt đầy nghi vấn. Đông Triều nói :

-Muội tới tiệm may trước khi phát chẩn.

Dận Chân nói :

-Ta biết. Và muội biết ý ta không phải vậy.

Người thợ may nói vọng ra :

-Nếu vị đạo trưởng ấy mặc không vừa thì nói với tôi nhé, tôi sẽ sửa cho, không lấy tiền.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Đông Triều, Dận Chân, Dận Tường họp nhau ở Phúc phủ. Đông Triều lấy từ trong tay nải ra hai chiếc đạo bào lớn, hai chiếc mũ. Đông Triều đưa hai chiếc đạo bào cho Dận Chân và Dận Tường, nói :

-Hai huynh thử xem có vừa không.

Dận Chân, Dận Tường xỏ hai chiếc đạo bào, đội mũ lên, một người mặc rộng một người mặc chặt. Hai người đối lại thì vừa như in. Đông Triều thở phào :

-Tường tốn tiền sửa nữa chứ. Tôi chỉ phỏng đoán kích cỡ thôi. Rồi, bây giờ đến phần trang điểm. – Đông Triều nói với Trương Túc. – Tên lừa đảo kia, tới phụ ta một tay đi !

Trương Túc bị phạt chẻ củi, đang rửa tay nghỉ ngơi thì nghe gọi. Hấn làm bầm :

-Cho tôi hoàn lương thì đừng tàn nhẫn thế chứ. – Nhưng cũng chạy tới.

Đông Triều đưa cho hấn một que tắm, mài một loại mực có màu đặc biệt. Đông Triều đặt trước mặt Trương Túc một tờ giấy, nói :

-Người vẽ mặt Thập tam gia sao cho giống cái hình này, đặc biệt, phải làm sao giống như là xăm chứ không phải vẽ.

Ai nghe qua cũng không hiểu, Trương Túc thì hiểu. Có lần để gian lận trong một cuộc thi võ, hấn đã giả làm hình xăm trên chân trái cho oai. Trương Túc bắt tay vào việc ngay. Dận Tường rên (đùa thôi) :

-Đau quá, nha đầu qua làm cho ta đi.

Dận Chân nghe, giật thót một cái rồi lờm Dận Tường. Đông Triều xua tay :

-Thôi đi, hôm qua A Nghi cho tôi biết là cô ấy có võ đấy.

Dận Tường không nói gì, chỉ cười cười rồi ngồi yên cho Trương Túc vẽ vằn vẽ vện lên mặt. Đông Triều chấm mực, kêu Dận Chân ngồi xuống. Nàng phủi bụi trên mặt Dận Chân, nói :

-Muội làm không đau đâu, bảo đảm rửa với nước là sạch ngay.

Dận Tường ngồi cạnh la lên :

-Này, sao cô không an ủi ta như vậy ?

-Im đi ! – Đông Triều xắn tay áo lên.

Dận Chân ngồi yên cho Đông Triều lấy mực đặc chế vẽ lên mặt. Đông Triều làm cái gì cũng mau mắn nhưng làm cái này phải chậm một chút vì đây là sao lại dấu xăm của các đạo trưởng trong giang hồ, phải giống như thật mới được.

-Xong rồi. – Đông Triều thổi một hơi cho mực mau khô.

Đông Triều quay qua, Trương Túc cũng vừa xong. Đông Triều phủi tay, nói :

-Việc hôm qua ta nhờ người, xong chưa ?

Trương Túc thở dài :

-Cô đây dọa người vừa thôi.

Trương Túc lết vào trong vác ra một cái bồ có hai ngăn. Đông Triều mở nắp bồ, lật ngăn thứ hai lên, chui vào đó. Đông Triều gật đầu:

-Tốt, vừa in.

Dận Chân tháo ủng ra, đứng dậy, lật ngăn đầu lại, lấy vật dụng chuẩn bị trước cho lên ngăn trên. Đông Triều hét lên :

-Huỳnh làm gì vậy ?

Trương Túc có làm dây quai nên Dận Chân mang bồ trên vai. Dận Tường tháo ủng ra, gật đầu. Dận Chân nói vọng vào :

-Nha đầu, ngồi yên đấy.

Đông Triều ở trong bồ, thở dài :

-Xuất phát thì nói cho muội một tiếng chứ.

Dận Chân ghé sát vào bồ, nói :

-Báo trước thì cô sẽ kêu ta vác bồ, huỳnh ấy đâu có cơ hội nữa.

Dận Chân kêu Dận Tường đi trước. Cả hai đóng kịch như một cặp đạo sĩ vừa đi thuyết pháp ở Phúc phủ về. Hai người diễn ngay cả trên đường. Theo kế hoạch Dận Chân sẽ là một vị đạo sĩ uyên bác, ít nói, công lực thâm hậu còn Dận Tường là một đạo sĩ vừa mới được xuống núi phải chịu sự kèm cặp của sư huynh. Kịch bản Đông Triều viết ra khá giống với tính cách của cả hai người nên nhập vai rất nhanh.

Dận Chân, Dận Tường đi ngang qua phủ của viên quan họ Mai thì dừng lại. Đợi lúc hần đi ra thì Dận Tường kêu lên :

-Lạ thật, sao thanh kiếm phép trong người đệ cứ rung lên mãi.

Dận Chân nói :

-Đệ còn nói nữa ta cắt lưỡi, ở đây có cái vong cứ rống lên kêu oan là ta mệt lắm rồi.

Tên họ Mai đang phe phẩy cây quạt, tự nhiên khựng người đến nỗi đánh rơi cây quạt. Dận Chân để ý thấy nhưng vẫn bước đi. Dận Tường chạy bịch bịch, kêu :

-Chờ đệ với !

Ngày hôm sau, bãi châu rồi Dận Chân và Dận Tường lại ghé đến Phúc phủ, chuẩn bị cho bước tiếp theo trong kế hoạch. Lần này gài bẫy vào đêm, lúc đường trống vắng. Đông Triều sai Trương Túc nấp ở hai bên cây trước, phần mình tìm một chỗ gần đó ẩn thân. Đông Triều chờ tín hiệu của Dận Chân rồi hành động. Khi đến phủ đệ của họ Mai, Dận Chân dậm chân tại chỗ ba bước. Đông Triều từ chỗ nấp cất lên tiếng ai oán, giận dữ, vọng vào phủ đệ. Trương Túc phối hợp bằng cách thả bột lân tinh xuống, tạo không khí mờ mờ, ảo ảo. Dận Tường thấy trong phủ đệ có kẻ xem trộm, trông bộ dạng run rẩy thì ra hiệu cho Dận Chân bắt đầu diễn trò. Dận Chân hắng giọng :

-Sư đệ, có chỗ cho đệ làm việc rồi đây.

Dận Tường hùng hổ rút kiếm gỗ ra, chĩa vào hư không :

-Yêu nghiệt ! Nhà người tới số rồi !

Đông Triều điều tra vài người trong giang hồ về giọng nói của Bá Hiền, giờ nàng giả giọng Bá Hiền rất thành thực. Đông Triều cười vang :

-Bọn đạo sĩ thú ! Muốn yểm ta ư ? Còn lâu !

Trương Túc ném bong bóng có quét lân tinh chỗ Dận Tường. Dận Tường bên trong có mặc áo gai nên chọc thủng bong bóng, làm máu bên trong bong bóng bắn lên mặt chàng. Dận Tường quỵ xuống như bị thương thật. Dận Chân bước ra, vung roi lên :

-Đề xem ngươi có chịu được không.

Đông Triều cười vang :

-Roi ? Ngươi rất giống tên kia, thích dùng roi đánh người. Được lắm ! Lúc trước vì là người mới bị giết nay là ma, đừng hòng làm gì được ta !

Đông Triều ném bong bóng quét lân tinh, được một khắc Trương Túc lại ném bong bóng nữa. Dận Chân tránh né liên tục, cố tình nói lớn :

-Di chuyển nhanh đây !

Dận Chân vung roi lên, đánh vào bong bóng, máu trong bong bóng lại phụt ra. Nhưng lần này Đông Triều la lên :

-Tên khốn ! Được đây !

Dận Chân chạy lại lay Dận Tường :

-Đệ sao rồi ?

Dận Tường thở dốc :

-Con ma này lợi hại quá.

Dận Chân nói :

-Có lẽ do nó chết oan. – Dận Chân diu Dận Tường đứng dậy. – Đi thôi.

Đông Triều và Trương Túc vẫn chưa đi. Chờ cho bọn gia nhân trong phủ cùng với họ Mai ra kiểm tra vết máu thì Đông Triều và Trương Túc lần lượt ném khói và pháo ra, kèm theo cả bong bóng có máu. Bọn gia nhân và họ Mai sợ điên hồn, chạy tót vào trong. Chờ cho tới khi tất cả đều vào nhà, Đông Triều và Trương Túc mới chạy ra thu nhặt xác pháo và vỏ bong bóng, về sau.

Dận Chân và Dận Tường đã về tới Phúc phủ. Đông Triều và Trương Túc bước vào. Đông Triều khen :

-Tên lùong gạt này có chỗ dùng đây chứ.

Trương Túc hét lên :

-Không được gọi tôi là lùong gạt !

Đông Triều mỉm cười, quăng mớ bong bóng còn dính máu (máu ở mảy lò mỗ lợn, bò) và xác pháo xuống. Đông Triều hỏi Trương Túc :

-Này, tên lừa gạt, có còn xài được không ?

Trương Túc hừ một tiếng, nói :

-Bong bóng còn xài được.

Trương Túc lấy nước ra rửa sạch chúng. Đông Triều quen với mấy vụ án mạng nên không hề gì, thân nhiên phụ Trương Túc vá bong bóng lại, bàn về kế hoạch sắp tới. Dận Tường lại có vẻ lo lắng cho Dận Chân, hỏi han, còn ngờ ý kêu Dận Chân ra ngoài. Dận Chân lắc đầu, vẫn ở lại bàn kế hoạch tiếp theo.

Trên xe ngựa trở về phủ, Dận Chân có gì đó rất lạ. Đông Triều toan hỏi nhưng đến phủ Dận Tường, thấy A Nghi niềm nở đón chồng trở về, Dận Chân đã ra hiệu im lặng nên nàng đành thôi. Về đến nhà, Đông Triều vờn vai, bẻ khớp tay. Hai người vào nhà bằng đường leo tường. Đông Triều vào trước, nàng định về phòng ngay nhưng chợt nhớ đến dáng vẻ loạng choạng của Dận Chân thì khựng lại. Đợi Dận Chân vào trong, Đông Triều lay tay Dận Chân, hỏi :

-Huynh sao thế ?

Mất Dận Chân lò dò. Đông Triều lay Dận Chân mấy lần nhưng Dận Chân không trả lời, chỉ gục xuống. Đông Triều hoảng hồn :

-Lẽ nào huynh kỳ với mùi máu ? Đồ ngốc ! Sao không nói cho muội biết ?

Đông Triều cõng Dận Chân vào phòng mình qua đường cửa sổ. Đông Triều thở mạnh :

-Đồ ngốc ! Đồ ngốc ! Đông Triều cứ lay Dận Chân liên tục. Nàng cầu trời cho Dận Chân dậy nhanh lên, nàng không thích làm hô hấp nhân tạo trong thời này đâu. May sao Dận Chân đã đưa tay véo tai nàng. Đông Triều kêu thét rồi cố dụi đầu vào nách Dận Chân. Dận Chân nhột quá bèn buông tay ra. Đông Triều vừa xoa tai, vừa thờ phào :

-Tốt quá, muối cứ sợ...

Dận Chân nói :

-Sợ gì chứ ? – Giọng Dận Chân vẫn còn mệt mỏi lắm.

-Huỳnh kỳ mùi máu mà sao không nói cho muối biết ? – Đông Triều đá Dận Chân một cái.

Dận Chân uể oải :

-Nha đầu này, ta mà đủ sức là hôm nay muối mềm xương với ta rồi.

Đông Triều bèn thôi gây sự. Nàng mở hết cửa sổ ra để gió trời lùa vào. Đông Triều ngồi nhíp nhíp chân, nhìn bầu trời :

-Tại sao huỳnh lại kỳ mùi máu nhỉ ? Huỳnh bị ám ảnh gì à ?

Dận Chân trở mình :

-Chả gì cả, ta theo đạo Phật, thế thôi.

-Nếu kỳ mùi máu thì tại sao còn tham gia kế hoạch làm gì ? Huỳnh chẳng biết thương thân gì cả.

Dận Chân không nói gì. Đông Triều thấy tự nhiên không khí im lặng. Nàng quay lại thì thấy Dận Chân ngủ mất. Đây là thay thế cho câu nói « Muối có ngăn cản ta cỡ nào thì ta cũng tham gia kế hoạch này. » Đông Triều cũng hết cách, dù sao người này cũng sống khá lâu, hơn nửa thế kỷ mà. Đông Triều ngồi ngẫm ngợi cho kế hoạch tiếp theo thì nghe tiếng thở đều đều của Dận Chân. Đông Triều giật áo Dận Chân :

-Coi kìa, huỳnh định ngủ ở đây thật à ?

Dận Chân nói :

-Mọi hôm ta ngủ chỗ này muối có nói gì đâu.

Đông Triều lay Dận Chân :

-Dậy ! Hôm nay huỳnh không tới chỗ Uyển tỷ sao ?

Dận Chân không nói gì. Đông Triều lại nói :

-Huỳnh cũng không đến chỗ Thu Nguyệt tỷ à ?

Dận Chân lẩm bẩm :

-Muối muốn đuổi ta đi hả ? – Rồi chống tay dậy, định đi ra ngoài.

Đông Triều thấy Dận Chân đã mệt thật sự rồi, đi như muốn lao đao. Nàng bèn kéo áo Dận Chân lại, dịu dàng nói :

-Được rồi, huỳnh cứ ngủ ở đây đi.

Dận Chân trở lại giường, đặt lưng xuống. Đông Triều nằm xuống cạnh Dận Chân. Hôm nay cũng mệt mỏi lắm rồi. Đông Triều nhắm mắt, ngủ một giấc. Chợt, Dận Chân quay lại, quơ tay ôm lấy Đông Triều do tưởng là gối ôm. Đông Triều cũng đang say giấc nên rúc vào lòng Dận Chân. Xảo Tuệ vào phòng sửa sang đôi chút, thấy chủ về, còn... Xảo Tuệ đành mắt nhắm mắt mở đi đóng cửa sổ lại.

Đông Triều thức dậy, thấy giường trống. Xảo Tuệ tới đúng lúc, nói :

-Gia vừa dậy đã ra đại sảnh rồi ạ.

Đông Triều gật đầu. Ngủ một giấc thì Dận Chân sẽ khỏe ngay thôi. Đông Triều kêu Xảo Tuệ chải đầu, chọn trang phục cho mình đi thỉnh an Phúc tấn. Đông Triều tự hỏi :

-Không biết Uyển tỷ có giận mình không nhỉ ?

Tiểu Uyển rót cho Dận Chân một ly trà. Dận Chân uống, nhấp lấy từng ngụm. Tiểu Uyển trông cách Dận Chân uống trà rất giống Đông Triều nhưng hai người lại có sở thích uống khác nhau, Dận Chân thích pha thật đậm còn Đông Triều chỉ thích uống trà thật nhạt. Tiểu Uyển khẽ khàng nói :

-Hôm qua gia ngủ ở chỗ Liên Nhi có ngon không ạ ?

Dận Chân nói :

-Nha đầu đó cứ đá đập ta suốt, chẳng đoan trang chút nào.

Đông Triều đang đi gần đến chỗ hai người ngồi thì đột nhiên hắt hơi. Tiểu Uyển quay lại, thấy Đông Triều đang đứng đằng sau. Tiểu Uyển vỗ tay :

-Muội lại đây !

Đông Triều bước đến thi lễ với Tiểu Uyển và Dận Chân. Tiểu Uyển rót cho nàng một ly trà :

-Muội uống đi !

Đông Triều nhìn ly trà có màu đậm thật đậm, mùi cứ muốn xông lên mũi mà bụng muốn cồn cào. Đông Triều ghét uống trà quá đặc. Tiểu Uyển nghĩ Đông Triều chỉ là thích uống trà thật nhạt chứ không nghĩ là Đông Triều sẽ ghét trà đặc. Dận Chân nhấp ngụm trà rồi nói :

-Phúc tấn, từ nay về sau có mời gia với Liên Nhi ăn chung món nào cứ dọn hai phần riêng biệt ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Lại thêm một ngày nữa. Đông Triều lại chui vào bồ để Dận Chân xách đi ngang qua nhà tên họ Mai. Tên họ Mai chạy ra chụp lấy tay Dận Chân, nài nỉ :

-Xin pháp sư hãy tiêu diệt con ma ấy hộ tôi.

Dận Chân chấp tay mô phật, nói :

-Trên đời không dễ gì cho không hoặc nhận mà không có điều kiện.

Họ Mai hiểu ý ngay :

-Ngài nhận bao nhiêu ạ ?

-Một nghìn lạng bạc. – Dận Chân trả lời tấp lự.

Họ Mai nói :

-Vâng vâng, mời ngài vào.

Dận Chân trông ngôi nhà của họ Mai này treo toàn bùa chú, bát quái, thảo nào Đông Triều lại lấy ma quỷ ra dọa hấn. Vừa vào, họ Mai đã đặt bạc ra, yêu cầu Dận Chân trừ tà cho hấn gấp gầy. Đông Triều nấp trong bồ, nghe tiếng cầu xin liếng thoăn của hấn mà muốn bật cười, cũng công nhận Dận Chân biết làm tiền mấy người bóc lột hay thật đấy. Dận Chân nhận bạc ngay và lấy lý do việc chuẩn bị cho chuyện trừ ma cũ những người ăn mặn để đuổi cả nhà ông ta ra nhà kho (đương nhiên là Dận Chân đã kiểm tra trước). Họ Mai sợ ma nhưng cũng sợ mất tiền, nói :

-Nhưng...

Dận Chân không nói gì, đột nhiên kêu lên một tiếng, quy xuống. Dận Tường giả bộ hoảng hốt rồi chạy lại, vén tay áo Dận Chân lên để lộ một đường máu đang chảy. Họ Mai sợ phát run đành mang cả gia quyến, gia nhân vào nhà kho hết. Dận Chân làm bộ dán một lá bùa ngoài cửa rồi dùng khóa khóa lại. Đông Triều ngồi trong bồ lại giả giọng Bá Hiền :

-Tạm thời khóa bọn này đã, để ta xem các người có bắt được ta không. – Rồi cười lớn.

Dận Tường, Dận Châu kêu lên :

-Đứng lại !

Hai người chạy vào nhà. Lúc này Dận Chân mới cho Đông Triều ra. Ba người chia ra kiểm tra mỗi phòng. Dận Tường chạy vào kiểm tra phòng bảo vật. Dận Chân vào kiểm tra thư phòng, Đông Triều kiểm tra phòng ngủ.

Dận Tường lật tung mấy tấm tranh treo tường với mấy cái bát quái lên xem có mật đạo gì không. Chợt, Dận Tường thấy trên giá có một cây roi cho

người đi ngựa rất đẹp. Cây roi đi ngựa này vốn là của Dận Tường, là quà của họ ngoại tặng cho Dận Tường vào ngày đầu tiên chàng cưới ngựa, sau này Dận Tường tặng nó cho Bát A ca. Vậy... họ Mai này cũng là... Dận Tường để ý thấy trên cây roi có một vết máu khô. Loại roi này được làm bằng chất liệu đặc biệt, máu dây vào khó mà giặt được. Xem ra đây chính là vật gây nên những vết roi trên lưng Bá Hiền. Dận Tường tức giận :

-Được lắm, dám lấy bảo bối ra giết người, ta không tha đâu !

Dận Chân giỏi trong việc tra sổ sách, một loáng là đã ra ngay chỗ bê bối của hắn. Chỉ cần đối chiếu với hồ sơ sổ sách của triều đình là xong. Dận Chân đi vòng vòng xem có dấu vết gì khả nghi không. Dận Chân lật một bức tranh bùa ngải lên. Tường nhìn một nhúm. Dận Chân giật tờ giấy ngự trang đó ra, đằng sau là một dòng chữ viết bằng máu : « Ta biết ngươi sẽ đến. Ta là Bá Hiền. » và một bàn tay máu.

-Gã này khôn đấy chứ.

Đông Triều lục lại tủ quần áo nhà ông ta. Sâu trong đáy tủ, Đông Triều lôi ra được một đôi giày đi ngựa rất đẹp, trên giày có đính cườm dạng một lá bùa. Có một vết máu trên giày, hình như gã này sợ bùa yểm trên giày mất thiêng nên không dám giặt giày. Đông Triều tịch thu đôi giày làm chứng cứ. Đông Triều trông chiếc giường của gã ta như khúc gỗ dày trên trái đệm, lấy làm lạ. Nàng thử lật chăn lên, gỡ luôn một miếng ván rồi rạc nhất.

-Thông đạo !

Đông Triều dùng giọng của Bá Hiền ra hiệu :

-Đồ ngốc ! Ta đang ở phòng ngủ của hắn mà cứ đi đâu !

Dận Chân và Dận Tường mang theo chứng cứ đến chỗ Đông Triều đang đứng. Đông Triều cho hai người xem thông đạo ở giường ngủ. Dận Chân nói :

-Xem ra hắn có gì giấu chúng ta. Thập tam đệ ở lại canh gác đi, ta với nha đầu này đi xem sao.

Đông Triều và Dận Chân giao chứng cứ mình tìm được cho Dận Tường, còn mình thì vào thông đạo. Dận Tường ngó người ra. Rồi Dận Tường hét to lên :

-Tên khốn ! Ta sẽ bắt được ngươi !

Đông Triều biết Dận Tường tuy nói vậy nhưng thật ra là **** xéo hai người. Con đường khá dài. Khi với được một đóm sáng thì cánh cửa cuối con đường lại bị khóa mất. Dận Chân bèn đưa cho Đông Triều cái kẹp tóc lông vũ, nói :

-Muội làm được phải không ?

Đông Triều cầm lấy chiếc kẹp tóc, liếc xem kết cấu ổ khóa rồi dùng kẹp tóc đó mở khóa :

-Huỳnh chưa tặng cho Phúc tấn với Thu Nguyệt tỷ à ?

Dận Chân không nói gì, chỉ lẳng lặng đẩy cửa. Cánh cửa của bí mật cũng mở ra rồi. Đông Triều thốt lên :

-Ngựa ư ? – Rồi đột nhiên ngắt xiu.

Dận Chân ngó người rồi cũng đỡ lấy Đông Triều. Nha đầu này chạy nhảy lanh lợi như vậy mà lại sợ ngựa ư ? Sợ đến mức ngắt xiu ? Dận Chân lay Đông Triều :

-Nha đầu ! Nha đầu ! Đừng như thế chứ.

Đông Triều nắm lấy áo Dận Chân. Nàng mở mắt. Tự nhiên Dận Chân thấy có điều gì bất thường. Dù cũng là đôi mắt, cũng là bàn tay đó nhưng có điều gì đó khác. Đông Triều khê khàng nói :

-Đây không phải là mơ ? Thiếp đã trở về sao ?

Điều bộ rụt rè, e thẹn, cộng với lối xưng hô khiêm nhường này làm cho Dận Chân tự thốt lên :

-Liên Nhi !

Liên Nhi mỉm cười, đôi mắt nàng long lanh gợn nước :

-Thiếp cứ tưởng sẽ phải len lén nhìn gia trong giấc mơ chứ.

-Vậy... Đông Triều đâu ?

Liên Nhi ngập ngừng :

-Thiếp...

Dận Chân đọc được ý nghĩ của Liên Nhi qua ánh mắt nàng, vậy là bản thân Liên Nhi cũng không biết Đông Triều đang ở đâu. Dận Chân chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Người trước mặt Dận Chân chắc chắn là Liên Nhi nhưng đứng ra thì phải đến mấy năm nữa Liên Nhi mới được phóng thích.

-Gia, thiếp biết gia đang bận công vụ. Gia cứ lo việc công trước đi, sau đó hỏi chuyện thiếp cũng được. – Liên Nhi nói.

Dận Chân đặt Liên Nhi xuống, nói :

-Nàng đợi ở đây, ta đi một lát.

Dận Chân ra đồng cỏ khám xét. Tên họ Mai này quả là rất say mê với ngựa. Hắn có tất cả các giống ngựa trên thế gian này từ ngựa cưỡi dạo đến ngựa chiến, giống nào cũng thuần chủng, không có lấy một sợi lông tạp. Thức ăn của chúng cũng là loại thượng hạng, đưa cho Phúc phủ làm thực phẩm cũng được. Nhìn sơ qua thì mệnh giá cũng xấp xỉ gia tài của Dận Chân. Dận Chân lấy giấy viết mà Đông Triều chế tạo chuyên cho việc điều tra ghi chép lại về bảy ngựa cùng thức ăn của chúng. Dận Chân còn bút một túm lông ngựa để làm dấu. Dận Chân chạy ra xa xem cánh đồng này có dẫn đến đâu không.

-Dẫn đến hành cung ? Thảo nào...

Dận Chân thử đi về phía trước. Dưới đất có những vết cỏ bị xén, có tên họ Mai đã hủy những ngọn cỏ có dính máu để đề phòng. Dận Chân đang đi, lờ chân dẫm lên một bụi cỏ. Trong âm thanh cỏ bị dẫm lên, Dận Chân có nghe một tiếng sột soạt. Dận Chân cúi xuống vạch bụi cỏ ra thì thấy một góc giấy lộ lên trên. Dận Chân lấy tờ giấy đó lên. Đó là một trang trong sổ sách Hộ bộ, dấu ấn trên giấy bị nhòe đi. Đây là chứng cứ quan trọng nhất.

-Tốt rồi.

Dận Chân cho tờ giấy vào tay áo rồi quay lại đường hầm. Liên Nhi đang đứng đợi chàng ở cửa. Dận Chân búng trán Liên Nhi, nói :

-Nha đầu, chúng ta về thôi.

Liên Nhi nhả nhận nói :

-Vâng, thưa gia.

Dận Chân chợt thấy hụt hẫng. Dận Chân quên mất rằng người này là Liên Nhi, Đông Triều đã đi đâu rồi. Dận Chân nén một tiếng thở dài. Liên Nhi có vẻ cũng hiểu được lòng chàng nên chỉ im lặng theo chàng ra khỏi đường hầm. Dận Tường thấy cả hai lên khỏi đường hầm thì thở phào :

-Độ sợ quá chừng.

Dận Chân không đáp lại câu nói đùa của Dận Tường. Dận Chân quay qua nói với Liên Nhi :

-Nàng chui vào bờ kia rồi chúng ta rời khỏi đây.

Liên Nhi ngoan ngoãn chui vào chiếc bờ. Dận Tường cảm thấy có điều gì là lạ, khi Dận Chân đẩy nắp bờ, nha đầu này không nói lời nào cả. Dận Tường hỏi nhỏ Dận Chân :

-Nha đầu này là lạ hay sao ấy, Tứ ca.

Dận Chân nói :

-Hãy gọi là Tứ tẩu đi.

Dận Tường ngạc nhiên :

-Sao nhanh vậy ?

Dận Chân không trả lời. Dận Tường tắc lưỡi, nén sự tò mò lại. Dận Chân ra nhà kho, mở khóa cho gia đình họ Mai ra ngoài. Dận Chân chấp tay, nói :

-Đã xong, mời ngài ra ngoài. Bảo đảm sẽ không gặp ác mộng nữa.

Họ Mai lạy lục, cảm tạ hai vị pháp sư có lòng nhân còn định làm com chay thiết đãi. Dận Chân khéo léo từ chối, chỉ nhận bạc. Dận Chân và Dận Tường từ giả khô chủ ra về. Đến Phúc phủ, Dận Tường vui mừng nói :

-Đã xong rồi, ngày mai hấn sẽ già từ ác mộng cũ để tiếp nghênh ác mộng mới.

Dận Chân đặt bờ xuống, mở nắp ra :

-Liên Nhi, nàng ra đi.

Dận Chân gọi mấy lần, không thấy người ra thì lấy làm lạ. Dận Chân bèn lật tấm ngăn lên. Liên Nhi nằm ngủ ngon lành trong bờ. Dận Chân bèn lay gọi. Liên Nhi vươn vai, dụi mắt. Điều bộ này rất vô tư. Dận Chân muốn đặt cược một lần bằng niềm tin của mình.

-Đông Triều.

Nàng mở hân đôi mắt, nhìn Dận Chân chăm chăm :

-Huỳnh... có âm mưu gì đây ? Định chọc muội hả ?

Điều bộ này đúng là của Đông Triều. Dận Tường phải tự rờ trán mình xem mình có bị sốt không. Mọi chuyện đang rối tung cả lên. Một người thông minh như Đông Triều thừa biết được điều đó. Nàng hỏi :

-Lúc muội ngất đi đã xảy ra chuyện gì sao ?

Dận Chân nhìn thẳng vào mắt Đông Triều. Đông Triều cảm thấy khó chịu. Đông Triều đẩy ánh mắt đó đi bằng câu nói :

-Tiểu nữ biết sợ ngựa là một chuyện rất kỳ cục nhưng không cần phải như thế.

Dận Chân biết ý, quay mặt đi chỗ khác nhưng Dận Chân lại ấn đầu Đông Triều xuống. Đông Triều kêu lên :

-Tứ gia ! Tứ gia muốn tiểu nữ lùn thêm hay sao ?

Dận Tường định nói hành động bất thường của Đông Triều lúc này nhưng Dận Chân đã ngăn lại bằng cách hắng giọng, kêu về. Đông Triều tạm biệt mọi người trong Phúc phủ, theo hai vị A ca về. Trên xe ngựa, Đông Triều hỏi :

-Tứ gia, ngài đã thu thập đủ chứng cứ rồi hả ?

Dận Chân gật đầu. Đông Triều mỉm cười mãn nguyện, nếu nàng không ngất xỉu vì sợ bầy ngựa thì có lẽ đây là một chuyến đi vui vẻ rồi. Đông Triều dám chắc tối nay Dận Chân sẽ kiếm cớ ở lại phòng nàng để chọc ghẹo cho thỏa. Nhưng không, khi về phủ, Dận Chân chúc nàng ngủ ngon rồi rời đi.

Dận Chân dạo bước một vòng ngoài phủ. Dận Chân đi mà cứ ngước nhìn trên cao, đặc biệt là ở những cành cây. Một cành cây lay động. Phong Di từ chỗ ẩn nấp hiện ra, nhảy xuống đất, bước đến trước mặt Dận Chân. Dận Chân nói :

-Ta đang chờ ngươi.

Dận Chân và Phong Di dạo trên con đường vắng. Phong Di không ngờ sẽ có ngày chàng và con người này lại đi chung với nhau, nói chuyện về một người. Phong Di chìm đắm trong dòng suy nghĩ thì Dận Chân đã cắt tiếng trước :

-Đã lâu rồi hai ta mới đi chung thế này.

-Đừng nhắc chuyện xưa nữa, không thôi ta không kiềm được.

Dận Chân chấp tay ra sau lưng :

-Vậy thì nói chuyện ngày nay, ngươi có biết việc đã xảy ra với Đông Triều không ?

Phong Di gật đầu :

-Huệ Đạt nói việc đó xảy ra là do bùa chú ám lên... rắc phức tấn của ngươi đã được hóa giải một chút. Có lẽ giữa hai linh hồn này có mối liên hệ chặt chẽ. Khi linh hồn Đông Triều bị bắt rắc gì đó phải rồi xác giả dụ như ngất xỉu thì linh hồn Đông Triều sẽ thế chỗ cho... rắc phức tấn của ngươi chịu phong ấn và ngược lại.

-Liên Nhi thì sao ?

Phong Di nói :

-Rắc phức tấn của ngươi còn chịu áp lực của bùa phép nên rất dễ ngất xỉu, Đông Triều đã thay thế.

-Ta hiểu rồi.

Dận Chân lững thững trở về. Phong Di trông theo dáng đi của Dận Chân mà buông tiếng thở dài :

-Liên Nhi ơi, tại sao nàng lại cự tuyệt ta mà cứ đến với giấc mơ của hân ? Rõ ràng hân chẳng hề quan tâm tới nàng mà chỉ hỏi xem người kia có ở lâu với hân được không. – Rồi nói nhỏ hân. – Nhưng hân cũng không hề biết. Vừa vô tình mà vừa ngốc nữa.

Đông Triều đang đọc truyện cười thiên môn rất say sưa. Bỗng từ đằng sau, có tiếng bước chân và một tiếng làm nàng nổi cả da gà : tiếng ngựa. Đông Triều hét lên hãi hùng. Sấn có sách trên bàn, Đông Triều ném tới tấp ra sau :

-Muội đoán không sai mà !

Dận Chân chụp lấy tất cả, để lên bàn. Xong xuôi, Dận Chân ôm bụng cười một tràng dài. Tiểu Uyển mà đứng đây thì sẽ vui mừng khôn xiết. Thu Nguyệt

mà đứng đây thì sẽ ngượng ngùng, quay lưng đi. Thậm chí Xảo Tuệ mà đứng đây thì sẽ nhìn chăm chăm không ngớt. Nhưng đây là Đông Triều. Đông Triều dậm chân, ứa nước mắt :

-Huynh... huynh... - Rồi khóc toáng lên.

Dận Chân vẫn còn tức cười có điều không dám lộ ra tiếng nữa, còn cười nữa là châm dầu vào lửa. Đông Triều ngã xuống giường, ôm cái gối khóc sụt sướt. Dận Chân đến bên nâng, dịu dàng vỗ vai nàng :

-Nào, nào, gia xin lỗi.

-Ai là trách phúc tấn của huynh mà huynh xin lỗi !

-Bên ngoài có Xảo Tuệ mà.

-Đi đi ! – Đông Triều hét lớn đến nỗi Xảo Tuệ thấy sợ mà tránh đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Yết kiến Khang Hy trở về, Dận Tường hí hửng vì Khang Hy đã quyết định mở cuộc điều tra rộng ở Hộ bộ và Hình bộ. Dận Chân nhìn bộ dạng của Dận Tường mà cảm thấy ngày xưa như trở lại. Dận Tường ngó qua, Dận Chân muốn cười Dận Tường nhưng có vẻ không còn đủ sức nữa vì hôm qua có chuyện gì còn vui hơn. Dận Tường đoán :

-Tứ ca, huynh có chuyện vui hay sao ?

-Ừ.

-Vậy lát nữa huynh đi áp giải tội phạm với đệ, sẽ vui hơn gấp bội.

Dận Chân mỉm cười :

-Không, lát nữa ta có hứa sẽ dẫn nha đầu kia đi học cười ngựa. Có chuyện gì vui thì dẫn A Nghi đi rồi về kể cho ta với các phúc tấn nghe.

Đông Triều ở phủ tập cho Hoàng Quân cách viết chữ. Tiểu Uyển và Thu Nguyệt lại tìm vui bằng việc đóng tập những trang viết của con nhỏ. Hoàng Quân rất vui sướng, tự dung có đến ba bà mẹ quan tâm tới mình, nó cố viết thật đẹp cho ba người mẹ vui. Đông Triều chăm chú vào nét bút của Hoàng Quân, gật gù :

-Đúng rồi, viết chữ giống như vẽ tranh vậy, Hoàng Quân phải thật nắn nót để có thể lột tả được cái thần của các con chữ.

Mồ hôi Hoàng Quân nhỏ giọt làm nhòe chữ. Tiểu Uyển nói :

-Hoàng Quân mệt rồi, nghỉ một lát thôi.

Hoàng Quân liền đặt bút xuống, chạy tới, sà vào lòng Tiểu Uyển. Tiểu Uyển rút khăn tay ra lau mồ hôi cho Hoàng Quân rồi đút cho nó miếng bánh. Đông Triều xếp mấy tờ giấy lại. Đang dờ tay, Đông Triều lại đặt vội mấy tờ giấy xuống bàn rồi chạy đi. Thu Nguyệt ngạc nhiên hỏi :

-Liên Nhi đi đâu vậy Uyển tỷ ?

Đằng xa, Dận Chân đã về. Hoàng Quân chạy tới chào A mã. Dận Chân xoa đầu Hoàng Quân, hỏi :

-Ta nghe nói con ở nhà luyện chữ, sao rồi ?

Tiểu Uyển mang tập luyện chữ của Hoàng Quân ra cho Dận Chân xem :

-Gia à, Hoàng Quân đã tiến bộ rất nhiều.

Dận Chân giở tập ra xem. Nét chữ Hoàng Quân được rèn luyện rất kỹ, tiến bộ rất nhiều so với lần đầu tiên cầm bút. Dận Chân khen :

-Đẹp lắm.

Dận Chân hỏi Hoàng Quân :

-Hoàng Quân, tiểu di nương đâu rồi ?

Hoàng Quân chỉ hướng Đông Triều đi. Dận Chân xoa đầu Hoàng Quân, nói :

-Hoàng Quân có thích cùng các di nương đi xem ngựa không ?

Hoàng Quân vui sướng nói :

-Thích ạ ! Hoàng Quân muốn một ngày nào đó sẽ được cưỡi ngựa, trông oai phong như A mã với Thập tam thúc vậy.

Thu Nguyệt nói :

-Hoàng Quân thật là ngoan.

Dận Chân ghé tai nói nhỏ với Hoàng Quân :

-Con thay ta rủ tiểu di nương của con được không ?

Hoàng Quân đáp ngay :

-Dạ ! – Rồi lon ton chạy đi.

Dận Chân quay lại nói với hai vị thê tử của mình :

-Hai nàng có muốn đi không ?

Thu Nguyệt và Tiểu Uyển nói :

-Vâng, thưa gia.

Dận Chân liền sai quân gia chuẩn bị xe ngựa. Tiểu Uyển và Thu Nguyệt thay y phục đi ngựa hồi trẻ, lâu lắm hai người chưa vận lại. Một lát sau, không lâu lắm, Dận Chân đã thấy Hoàng Quân dẫn Đông Triều ra. Đông Triều trông rất đau khổ. Tại sao Dận Chân lại tàn nhẫn như thế ? Nếu Dận Chân ép nàng đi thì dù có đánh chết nàng cũng quyết ở nhà. Nhưng Dận Chân lại kêu Hoàng Quân rủ nàng đi học cưỡi ngựa, không thể nào từ chối được.

-Nhược Hy cách cách đến chậm đấy. – Dận Chân trêu nàng

Đông Triều lờm Dận Chân :

-Chỉ xem ngựa thôi đó.

-Đương nhiên, ta chưa muốn Nhược Hy cách cách xiu trước mặt mọi người đâu.

Hoàng Quân là hậu duệ của nhà Ái Tân Giác La, vừa lên ngựa là nó có thể thúc ngựa đi một vòng sân cỏ, Dận Tường cưỡi ngựa theo sau canh chừng không cần phải chú ý đến cực điểm. Tiểu Uyển, Thu Nguyệt, Triệu Giai Nghi chỉ một nhún chân đã lên lưng ngựa, phóng hai ba vòng. Đông Triều ở ngoài nhìn. Dận Chân thúc ngựa đến trước mặt Đông Triều. Đông Triều toan chạy thì Dận Chân nói :

-Bình tĩnh, đứng yên đó !

Đông Triều đứng yên. Dận Chân xuống ngựa, xóc nàng lên. Đông Triều giật :

-Muội không phải trẻ con !

Dận Chân đặt Đông Triều lên yên ngựa :

-Muội coi, chỉ có trẻ con mới sợ ngựa chỉ vì bị dẫm đạp.

-Cả đàn chứ có phải chỉ một con đâu !

Hôm qua Đông Triều đã tâm sự với Dận Chân chuyện nàng sợ ngựa. Nàng kể rằng hồi đó nàng cũng điều tra án về một trường đua ngựa, để chạy thoát, hấn cho thả cả chuồng ngựa ra. Và... kết quả là sau khi năm viện năm tháng trời, Đông Triều mắc bệnh sợ ngựa, đặc biệt là ngựa chiến.

Dận Chân dắt ngựa đi một vòng sân cỏ. Đông Triều ngồi trên lưng ngựa mà cứ run cầm cập, nàng cứ luôn miệng hỏi :

-Nó có hất muội xuống không ?

Đông Triều hỏi câu đó đến mười lần. Dận Tường thấy khâm phục Dận Chân không nổi cáu. Đông Triều hỏi đến lần thứ mười một thì Dận Chân nói :

-Muội sợ thì cứ hát đi, hát sẽ làm voi đi nỗi sợ.

Đông Triều lí nhí :

-Muội sợ quá, không biết hát bài gì nữa.

-Hát bài “Tam tỵ kinh” đó.

-Muội sợ quá nên quên mất rồi, huynh hát cho muội đi.

Dận Chân đột nhiên nổi giận, quát :

-Đừng có làm tới !

Đông Triều bèn cúi gầm đầu. Tiếng quát của Dận Chân làm nàng nhớ ra một bài hát của cô nuôi dạy trẻ hời ở trại trẻ mồ côi hát cho nàng nghe lúc dạy nàng đi xe đạp. Kỷ niệm tràn về, Đông Triều ngước mặt lên trời hát. Giọng hát nàng trong vắt, réo rắt, vang xa cả đồng cỏ. Dận Chân đang đi, chợt khựng lại :

-Bài hát này muội học ở đâu vậy ?

-Hả ?

-Hình như là một bài dân ca phải không ?

Đông Triều nắm nhẹ bờm ngựa, cúi xuống :

-Sao vậy ?

Dận Chân đi chậm hơn trước :

-Bài hát này trước đây Hoàng ngạch nương đã hát cho ta nghe, vào ngày đầu tiên ta tập đi ngựa.

Đông Triều nói :

-Muội xin lỗi.

-Không sao, cứ hát tiếp đi.

Đông Triều ngồi thẳng người, hát vang bài ca. Dận Chân nói đúng, vừa cười ngựa, vừa hát, nỗi sợ ngựa của Đông Triều có voi đi một chút khi ngồi trên lưng ngựa. Hoàng Quân, hai vị phúc tấn, vợ chồng Dận Tường phi ngựa đến thưởng thức. Tiểu Uyển trông khoe môi của Dận Chân khẽ nhếch lên, mắt Đông Triều vẫn không chú ý đến, chẳng biết nên vui hay buồn.

Dận Nhưng từ xa trông thấy hết. Hắn nhếch khoe môi :

-Sợ ngựa à ?

Sau buổi cưỡi ngựa mấy ngày, Đông Triều ngồi trong phòng vẽ một con tuần mã lướt trên thảo nguyên, nét vẽ về ngựa có phần cứng cáp hơn trước rồi. Dận Chân tông cửa vào, Đông Triều biết có chuyện chẳng lành, bèn hỏi :

-Sao vậy ?

Dận Chân thở mạnh :

-Kể từ hôm nay, muội phải luyện cưỡi ngựa với ta ngay.

Đông Triều đoán ra ngay :

-Hoàng thượng tổ chức thi cưỡi ngựa giữa các Cách cách à ? – Rồi than thầm – Để Thái tử thấy quả là tai hại.

Dận Nhưng ngắm bức tranh của tình nương cũ, lòng vui phơi phới. Hắn sắp trả được thù rồi. Dận Nhưng nói chuyện với bức tranh :

-Nàng yên tâm, nhất định ta sẽ báo được thù.

Tuy nói vậy, liệu hắn có nhận ra rằng trong tim hắn đang dần hình thành một mảnh ký ức về người con gái mặc áo xanh, cưỡi ngựa bạch, cất cao lời hát trong ánh nắng trời rực rỡ.

Đông Triều run lẩy bẩy trước con chiến mã đen tuyền, bờm vàng. Dận Chân nói đó là con ngựa từng xông pha với chàng trên chiến trường thời trẻ, rất biết nghe lời. Dận Chân nói :

-Bây giờ hãy leo lên lưng nó.

Đông Triều ngạc nhiên :

-Huynh dạy Hoàng Quân nên thân thiện với ngựa trước mà.

-Cười ngựa để thi khác với cười ngựa dạo chơi, bảo sao làm vậy đi !

Đông Triều nguyên rủa tên Thái tử đã bày ra trò này, tiện thể trách móc cả Liên Nhi. Đông Triều cố từ chối đến mấy lần nhưng Dận Chân buộc nàng phải ra thi bởi vì trong gia đình, dòng họ Nữ Hồ Lộc là dòng họ nổi tiếng từng xông pha trận mạc, Đông Triều phải thi không chỉ vì Dận Chân mà còn vì Nữ Hồ Lộc gia.

Đông Triều tìm đường lên yên ngựa một cách an toàn nhất. Nàng nhún người, phóng tới, chụp lấy bõm ngựa, lấy đà lên yên. Con ngựa lồng lên, hất nàng xuống. Đông Triều đã xuống đất, may mà ngã xuống bãi cỏ dày nên bình an vô sự. Dận Chân háng giọng :

-Tiếp tục !

Đông Triều lên yên ngựa đến ba bốn lần đều bị hất xuống. Tính Đông Triều khá lạ, dù sợ ngựa thật nhưng nếu bị đá đến ba bốn lần thì nỗi sợ hãi sẽ biến mất, thay vào đó là sự tức giận, sẵn sàng xử đẹp nỗi sợ đó. Đông Triều xắn tay áo, phóng thẳng lên yên ngựa, ngồi vững trên đó. Dận Chân liền nói :

-Cầm chắc dây cương !

Đông Triều vừa cầm dây cương, con ngựa đã lồng lên, định hất nàng xuống. Đông Triều lại bị ám ảnh bởi ký ức ngày xưa. Dận Chân bèn kêu :

-Nắm chắc bí quyết ! Hát đi !

Đông Triều nắm chắc dây cương, hát vang bài hát quen thuộc. Nỗi sợ vui đi rất nhiều. Đông Triều có thể ngồi vững. Nhưng học cưỡi ngựa không chỉ một sớm một chiều, một lát sau, Đông Triều hơi lơ tay một lúc, con ngựa đã hất nàng xuống. Đông Triều ngã xuống cỏ, con ngựa phi tới, định giẫm lên nàng. Đông Triều lăn qua một bên, nàng chụp lấy chỗ lên yên, lại nhảy lên yên. Con ngựa lồng lên. Dận Chân huýt sáo. Con ngựa dừng ngay lập tức. Đông Triều thở dài :

-Chủ tớ lâu năm có khác.

Dận Chân bế nàng xuống theo kiểu bế trẻ con :

-Hôm nay học tới đây thôi, thời gian hãy còn dài.

-Khoan đã. – Đông Triều nói. – Huynh thả muội xuống, hình như có gì đó.

Dận Chân thả Đông Triều xuống. Đông Triều nhìn quanh rồi đưa tay sờ một lượt chung quanh mình. Tay nàng cảm thấy là lạ ở chỗ hông áo.

-Rách rồi !

Đông Triều lao tới chỗ con ngựa :

-Hôm nay phải cưỡi cho bằng được.

Dận Chân thở dài, hóa ra nha đầu này cũng là “Cao tiểu thư”. Dận Chân níu bím tóc nàng lại :

-Thôi đi, học tới đây thôi.

Đổi lại là ngày nào Đông Triều cũng phải khâu lại mấy cái áo (nhức mỗi thì không hề) khoác ngoài. Một hôm Tiểu Uyển nói với Đông Triều :

-Đề ta may cho muội vài bộ mới.

Thu Nguyệt đùa :

-Liên Nhi lớn nhanh quá. Tuổi ăn tuổi chơi có khác.

Dận Chân đến nói chuyện với ba tỷ muội, cũng thừa cơ trêu :

-Thảo nào dạo này tiền gạo tăng vùn vụt, kỳ thi cưỡi ngựa lần này lo mà đắp vào đi.

Đông Triều không nói gì, lẳng lặng khâu vết rách trên áo. Tiểu Uyển hỏi :

-Muội thích mặc áo màu gì ?

Đông Triều ngẫm nghĩ một hồi rồi trả lời :

-Muội thích màu xanh.

Thu Nguyệt nói :

-Muội giống gia rồi.

Dận Chân giật giật đuôi mắt :

-Xanh gì ?

-Màu xanh biển ạ.

-Đấy thấy chưa ? – Dận Chân nói.

Quả là không hòa hợp nổi, màu xanh biển đậm hơn màu xanh da trời. Dận Chân thích màu sáng còn Đông Triều thích màu tối.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25

Dận Chân ra hiệu bắt đầu, Đông Triều xông tới nắm lấy dây cương, nhảy lên yên ngựa. Ngựa lại đòi hất nàng xuống nhưng Đông Triều đã học cách ngồi rất vững. Dận Chân ném cho nàng cây roi, kêu nàng đánh cho con ngựa đứng yên. Đông Triều chụp lấy cây roi nhưng không dùng, nàng chỉ lấy chân và giật cương để điều khiển ngựa. Dận Chân nói :

-Muội phải dùng đến roi mới dạy dỗ con ngựa này trong thời gian ngắn được. Đừng có nhân từ thái quá như thế.

Đông Triều không thể tin được, Dận Chân đã vuốt ve con ngựa, thậm chí tâm sự với nó, vậy mà đã từng dùng roi đánh nó sao ? Dận Chân nhún mày. Đông Triều vùng roi lên, đánh con ngựa. Con ngựa hí lên đau đớn khôn xiết. Đông Triều mặc nó, làm như không nghe, tiếp tục dùng roi đánh nó. Con ngựa chịu đựng được chỉ một lúc đã đứng yên. Đông Triều dùng chân và kéo cương, điều khiển nó. Con ngựa chịu đi theo sự điều khiển của Đông Triều. Được một vòng thì Dận Chân kêu xong bài học. Đông Triều xuống ngựa. Dận Chân vuốt ve con chiến mã yêu quý, dắt nó về chuồng. Đông Triều sợ ngựa, có điều đánh nó một trận như hồi nãy cũng thấy áy náy vô cùng. Dận Chân quay lại, thấy Đông Triều nhìn ra xa. Dận Chân đến bên nàng, nói :

-Đôi lúc cảm thấy áy náy nhưng không còn cách nào khác, đành tạ lỗi sau vậy.

Đông Triều thường nghe đồn đại về giai thoại Dận Chân vì thi hành công vụ khôi phục lại quốc khố, chàng buộc phải mạnh tay với các công thần, có người phải tự sát. Bản thân Đông Triều cũng từng mặt lạnh nhìn cảnh cha khóc con để vạch trần sự thật. Đông Triều hỏi nhỏ :

-Huynh đã từng nặng tay với ai trong gia đình chưa ?

Dận Chân ngẫm nghĩ :

-Trong gia đình, các huynh đệ thường cố ý tránh mặt ta nên ta chưa hề có “cơ hội” nặng tay với ai... trừ Thập tam đệ.

-Thú vị thật.

Dận Chân chấp tay ra sau lưng, nhìn ra đằng xa, nói :

-Ngày Kính Mẫn Hoàng quý phi, mẹ đẻ của Thập tam đệ qua đời, Hoàng A mã đã sắp xếp cho Thập tam đệ qua chỗ ngách nương ta, để ngách nương ta chăm sóc. Nhưng tính khí đệ ấy vốn cương trực, lại vừa mất mẹ nên khi thấy những sự quan tâm giả dối, mấy lời móc mĩa của anh em thì không chịu nổi, xông lên đánh nhau với Tam ca, Cửu đệ. Ta phải đánh nó một trận để can ngăn rồi mới từ từ khuyên bảo.

Đông Triều nói :

-Thật vậy ? Duyên nợ của huynh đệ nhà huynh lạ thật đấy.

-Không ai ngờ một đứa trẻ xông xáo như Thập tam đệ lại chịu dính với ta. Cả Hoàng A mã cũng không ngờ.

Đông Triều đang lắng nghe chợt thấy nhói ở chân. Đông Triều giở chân lên, đôi giày của nàng bị thủng gót. Đông Triều tặc lưỡi :

-Cũng phải, đi nhiều quá rồi.

Dận Chân thừa dịp trên nàg :

-Hay là “Cao tiểu thư” sợ phí nên chỉ dám mang mỗi một đôi giày ?

Đông Triều trả đũa :

-À há, muội đang ăn nhờ ở đậu nhà ai ?

-Ta chưa sắm giày cho muội, nhớ lấy điều đó.

Hai người ở đó đầu khẩu với nhau. Ở xa, Dận Tường đang tập cho Triệu Giai Nghi cưỡi ngựa, luyện tập cho buổi trình diễn sắp tới. Khang Hi đã duyệt qua đề nghị của Thái tử nhưng đây là các phúc tấn nên chỉ là buổi biểu diễn chứ không cho thi thố, tuy nhiên vẫn có phần thưởng cho các cá nhân xuất sắc. Triệu Giai Nghi trước khi lấy Dận Tường cũng rất giỏi cưỡi ngựa, mấy năm đầu ở trong phủ Dận Tường, Dận Tường cứ để nàng ở nhà, không có dịp tập luyện. Dận Tường đã tạ lỗi bằng cách đích thân đưa nàng đi tập luyện. Triệu Giai Nghi tuy đã lấy lại các kỹ năng xưa nhưng vẫn nói :

-Gia, thiếp thiết nghĩ cứ phải đưa Phú Sát muội đi tốt hơn.

Dận Tường nói :

-Coi kìa, nàng nghi gia không có mắt nhìn người sao ?

-Thiếp không dám.

-Vậy thì cứ đi thi đi.

Triệu Giai Nghi mỉm cười :

-Vâng, thiếp nghe gia.

Dận Tường thừa cơ A Nghi đang cúi đầu, hôn má nàng một cái. Triệu Giai Nghi đỏ mặt ngượng ngùng:

-Gia... - Rồi chuyển đề tài. – Chuyện Tứ ca nói hồi nãy...

Dận Tường mỉm cười :

-Tường như mới ngày hôm qua. Lúc ngạch nương ta qua đời, ta bị các huynh đệ xấu bụng chọc ghẹo, nói rằng ngạch nương ta là người trác nết nên Hoàng A mã không để mắt đến, xấu hổ quá mà qua đời sớm. Ta lúc đó còn trẻ con lắm, vừa nghe khích đã xông vào đánh nhau với họ và hạ gục hết. Tứ ca đã xông vào đánh ta và kéo đi dạy dỗ một trận.

-Gia...

-Sau đó ta bị Đức phi phạt quỳ, ngay giữa trời trưa nắng. Ta tuy hung hăng nhưng vẫn không chịu nổi cái khắc nghiệt, muốn ngất xỉu. Không ngờ, Tứ ca đã đến quỳ chung với ta, huynh ấy có ý dùng lưng che nắng cho ta mặc dù viện cớ là mình cũng đang chịu phạt vì vô lễ với Đức phi. Khi ấy ta đã bật khóc và kể lể cho Tứ ca nghe nỗi lòng của mình. – Dận Tường nhìn Dận Chân đang trên chộc Đông Triều với đôi mắt âm áp. – Huynh ấy luôn như vậy, giả bộ làm người khác ghét nhưng thật ra là rất quan tâm đến người khác.

Đông Triều xô kim, khâu chiếc giày rách. Hôm nay Dận Chân cho nàng nghỉ vì giày rách kèm theo lời chọc ghẹo mà Đông triều khắc cốt ghi tâm, tuyệt đối không nhớ sai lấy một từ : “Muội chỉ kiếm có thôi, vừa có áo mới đã làm đôi giày hư.” Xảo Tuệ đứng hầu ở bên có vẻ chán ngán. Đông Triều đoán Liên Nhi thường ngày hay trò chuyện với nha đầu này nên ở với Đông Triều thì chán hơn nhiều. Đông Triều nói :

-Nếu thấy hầu ta chán quá, em có thể ra ngoài.

Xảo Tuệ lắc đầu lia lịa :

-Không sao ạ ! Nô tỳ không sao cả !

-Vậy thì đi rửa mặt đi, ai nhìn vào cũng tưởng ta đây ai em

Xảo Tuệ cúi đầu, ra ngoài rửa mặt. Bình thường Xảo Tuệ có thể cãi lại lệnh nhưng đạo này tự có cảm giác không nên cãi lệnh chủ. Xảo Tuệ vốc một vốc nước, rửa mặt cho tỉnh táo. Đang lúc đó, có một a đầu đi ngang qua, ghé lại trò chuyện :

-Xảo Tuệ muội, muội đang làm gì đó ?

Ở tiểu đình, Dận Chân ngồi thưởng trà một mình. Hôm nay Dận Tường bận tập cưỡi ngựa cho Triệu Giai Nghi, không đến cùng chàng đàm đạo được. Tiểu Uyển mang đến cho Dận Chân một chiếc hộp, nói :

-Đây là y phục mới của Liên Nhi, gia đến đưa cho muội ấy đi.

Dận Chân hiểu ý của Tiểu Uyển là gì nên tìm cách tránh :

-Nàng không thấy “Hắc hổ” của nàng ta chỉ chực xé áo ta mỗi khi ta đến đây sao ?

-Thiếp đã kêu Thu Nguyệt bế nó đi rồi.

Dận Chân đặt tách trà xuống, nắm lấy tay Tiểu Uyển, nói :

-Phúc tấn, ta biết nàng đang cố gây dựng một mối quan hệ giữa ta và trác phúc tấn nhưng không cần như vậy. Gia với Liên Nhi thật sự không có điều gì quá đặc biệt so với các nàng cả.

-Nếu không có gì đặc biệt thì gia sợ gì ? Gia cứ đến chỗ Liên Nhi là được rồi. Thiếp đi thăm Hoàng Thờ đây. – Tiểu Uyển nói rồi bỏ đi.

Dận Chân không biết nói gì hơn. Dận Chân coi như ngồi thưởng trà một mình, thật ra đang chờ. Cao Vô Dung bí mật mang đến cho Dận Chân một hộp quà. Đây là món quà Dận Chân định tặng Đông Triều tối nay để tạo sự bất ngờ cho nàng, giờ thì không cần nữa.

-Tiểu Uyển ơi, nàng tốt quá cũng khổ cho ta.

Dận Chân mang cả hai hộp quà đến chỗ Đông Triều. Khi đến trước cửa, Dận Chân thấy Xảo Tuệ đang nói chuyện với Thanh Liễu, người hầu của Lý thị. Xảo Tuệ than thở về sự thay đổi gần đây của chủ mình :

-Phu nhân nhà tôi chưa bao giờ tìm niềm vui ở sách vở, nay lại cứ vui đầu vào đó. Phu nhân chưa bao giờ đi một đôi giày đến thủng, giờ tự nhiên tiết kiệm đến cực độ. Cứ như một người khác vậy.

Dận Chân bước lại gần, nói :

-Hai người chưa nghe “Nhập gia tùy tục” sao ?

Xảo Tuệ và Thanh Liễu vội vã quỳ xuống thỉnh an chủ tử. Dận Chân nhún mảy :

-Phận là nô tài thì chỉ việc phục vụ cho chủ nhân, không nên nói sau lưng chủ nhân như thế.

-Nô tỳ biết tội ! Xin chủ tử tha cho lần này.

-Thanh Liễu. – Dận Chân nói. – Bốn phận người là hầu hạ cho Hoàng Thờ, không có nghĩa vụ gì ở chỗ này, người về đi.

Thanh Liễu dập đầu, lui ra. Dận Chân nói với Xảo Tuệ :

-Người vào chuẩn bị trà, báo với trác phúc tấn là gia đến.

-Vâng. – Xảo Tuệ lui vào.

Dận Chân bước vào. Đông Triều vẫn còn đang khâu dờ đôi giày rách, thấy Dận Chân đến thì vội đứng dậy, cúi đầu hành lễ. Dận Chân ngạc nhiên trước hành động hấp tấp này :

-Xảo Tuệ chưa báo cho muội hay là ta tới sao ?

-Muội cứ tưởng nha đầu đó còn đang đi lòng vòng cho khuây khỏa chứ.

Xảo Tuệ mang bánh, trà đến, đặt trên bàn, lễ phép nói :

-Mời phu nhân và gia dùng.

Dận Chân nói :

-Người lui ra đi, gia có chuyện muốn nói riêng với trác phúc tấn.

-Dạ.

Đông Triều trông hai hộp quà Dận Chân giấu sau lưng, cười tủm tỉm :

-Giấu làm gì, huynh ghen là Phúc tấn rất quan tâm tới muội, tặng cho muội những hai hộp quà, phải không ?

Dận Chân đột nhiên đặt hai hộp quà lên bàn, nghe rõ tiếng động :

-Sao muội không nghĩ là có cả phần của ta chứ ?

Đông Triều nhắc ghế, phủ bụi, mời Dận Chân ngồi. Đông Triều rót trà đặc cho Dận Chân :

-Muội biết là quà của huynh. Nếu là quà của Uyển tỷ thì tỷ ấy tự mang đến, đâu cần nhọc tới huynh.

Dận Chân nhấp một ngụm trà, nói :

-Cái chính là thế. Trong đây có một hộp quà Phúc tấn bảo ta giao cho muội.

Đông Triều thử mở hai hộp quà ra xem. Một hộp quà là đôi giày đi ngựa mới. Đông Triều đưa mắt nhìn Dận Chân, Dận Chân quay lưng lại về phía nàng, tiếp tục uống trà. Hộp quà còn lại là bộ y phục màu xanh biển. Đông Triều ước thử, vừa in. Vậy hộp quà tặng y phục là của Tiểu Uyển. Đông Triều ngồi xuống ghế, rót cho mình một tách trà, pha thêm nước :

-Tại sao Uyển tỷ lại muốn huynh đích thân đưa cho muội ?

Dận Chân nói :

-Đó là vấn đề. Ngày trước Phúc tấn cũng làm như thế với Thu Nguyệt.

Đông Triều nhấp một ngụm trà :

-Huynh bảo Phúc tấn có ý làm mai cho muội và huynh ư ? – Đông Triều lắc đầu nguây nguây. – Sao có thể thế được, ai nhìn vào cũng biết huynh đối xử với muội chẳng hơn gì so với các trắc phúc tấn khác cả.

-Ta cũng không biết. Ta thật sự chẳng biết Tiểu Uyển đã nghĩ thế nào. Ta luôn ghé thăm phòng của muội đều đặn, không hơn các trắc phúc tấn khác ngày nào cả.

Đông Triều lại nhấp một ngụm trà :

-Huynh còn tính tiền chợ cho muội khát khe hơn so với các trắc phúc tấn khác.

Dận Chân nhún vai :

-Phúc tấn bảo ta và muội có cơ hội nên duyên ? Vô lý !

Đông Triều bị sặc nước. Nàng nói :

-Đúng là vô lý ! Muội đã tự hứa với lòng mình sẽ không yêu bất cứ ai đã có vợ con.

Dận Chân nheo mắt :

-Tại sao ?

-Muội mò côi mà, nếu làm vợ thứ cho ai đó sẽ bị ăn hiếp dữ lắm. Muốn tồn tại, muội phải sinh thật nhiều con trai, trong khi đó muội chỉ thích sinh một đứa để tiện bề dạy dỗ thôi.

Dận Chân nói :

-Ta cũng tự hứa rằng không nạp bất cứ trắc phúc tấn nào quá thích điều tra án.

Đông Triều tròn xoe mắt :

-Tại sao ?

-Đi ra đường cả ngày, chẳng dạy dỗ con cái được gì cả. Nhưng nếu là muội tử thì được.

Đông Triều nói :

-Và lại... muội ở đây cũng đâu lâu đâu.

Dận Chân lặng thinh. Nếu là duyên thì đã cho gắn kết trọn đời rồi, đâu phải ngày đêm thấp thỏm sẽ xa nhau. Đông triều tự hiểu người sẽ gắn kết với Dận Chân sau này nếu có cơ hội là Nữ Hổ Lộc Liên Nhi, không phải nàng. Tốt nhất, cả hai chỉ nên xem nhau như anh em thôi.

-Muốn vậy – Dận Chân lên tiếng. – ta phải dẹp tan tin đồn đi đã.

-Muội đồng ý.

-Nhưng phải là sau buổi thi cưỡi ngựa. Ta không thích muối viện có đó để trốn tập.

Đông Triều thờ dài :

-Muội biết rồi.

Lý thị ngồi giết thời gian bằng cách may cho Hoàng Thờ một chiếc túi thơm. Thanh Liễu bước vào, quỳ xuống hành lễ với nàng ta. Lý thị đặt túi thơm xuống, phẩy tay kêu Thanh Liễu đứng lên. Nàng ta hỏi :

-Thế nào ? Đã điều tra được gì chưa ?

Liễu Thanh y theo lời kể của Xảo Tuệ mà tường thuật lại cho Lý thị. Lý thị cười khẩy :

-Muốn được gia thương nên mới tìm cách đổi thời quen. Quả là con nhà trọng thân. Nhưng cây kim trong bọc thế nào mà chẳng lộ ra.

-Thưa phu nhân, vậy phu nhân định...

Lý thị thờ dài :

-Có tính được cũng phải đợi sau cuộc thi cưỡi ngựa đã. Giờ cô ta là niềm hy vọng của phủ. Cũng tại ta, khi không đề cử cô ta rồi khó bề ra tay.

Liễu Thanh chạy lại đâm bóp cho Lý thị. Lý thị hừ một tiếng :

-Ả ta giả bộ ngoan hiền, lấy lòng Phúc tấn bằng cách giả bộ như em gái của gia. Nhưng ta biết đó chỉ là vở kịch gia và ả dựng nên cho yên ấm cửa nhà. Gia chưa bao giờ đưa con gái ra khỏi phủ mà lại đưa ả đi thường xuyên. – Nàng ta đánh lên mặt bàn. – Đó mà là tình tri kỷ ư ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Ngựa ở cuộc « thưởng ngoạn » còn gấp ba so với bầy ngựa nhà tên quan hôm bữa. Đông Triều run lấy bầy. Đột nhiên, nàng thấy nóng như lửa đốt. Hóa ra Dận Chân đang thoa cao loại nóng nhất đằng sau gáy nàng. Đông Triều rút khăn tay ra, lau sau gáy :

-Huynh làm gì vậy ?

-Muội run rẩy như vậy, ta thoa cao nóng cho đỡ lạnh.

Đông Triều nhăn mặt. « Hắc hồ » đang ở trong lòng Hoàng Quân thấy chủ không vui, biết đương sự là ai, liền nhảy xuống, giương vuốt ra, định vỗ Dận Chân. Đông Triều nghiêm mặt :

-Hắc hồ, đứng im !

Đông Triều bế nó lên, giao cho Hoàng Quân. Nàng chống nạnh, nói nhỏ với Dận Chân :

-Huynh được lắm, hôm nào muội sẽ cho huynh đi « tắm sông ».

Dận Chân nhú mày rồi véo tai Đông Triều. Đông Triều la lên :

-Đau quá !

-Lão Tứ, không được bắt nạt Cách cách của ta.

Khang Hy đứng đằng sau mỉm cười. Dận Chân và Đông Triều vội vàng thi lễ. Khang Hy bảo hai người đứng lên. Ngài hỏi Đông Triều :

-Trẫm rất bất ngờ khi con là người đại diện cho phủ của lão Tứ đấy.

Đông Triều gượng cười :

-Khỏi bẩm Hoàng thượng, tiểu nữ cũng thấy bất ngờ. – Rồi lườm Dận Chân, ý kiến đưa nàng đi thi là của Dận Chân chứ ai.

Khang Hy hắng giọng :

-Nào nào, đã được tấn phong Cách cách thì không được tự hạ thấp mình như vậy.

Đông Triều chớp mắt rồi cũng hiểu ra :

-Vâng, thưa Hoàng A mã.

Thái tử từ đằng xa cùng với một người trông như Thái tử phi tới. Đông Triều nhún người hành lễ :

-Tham kiến Thái tử gia, Thái tử phi.

-Thần đệ tham kiến Thái tử, Thái tử phi. – Dận Chân hành lễ.

Dận Nhung miễn lễ cho hai người rồi vợ chồng đồng loạt hành lễ với Khang Hy :

-Nhi thần tham kiến Hoàng A mã.

Khang Hy xá lễ. Ngài kéo Đông Triều lại gần mình, nói :

-Dận Nhung, đây là Nhượng Hy Cách cách mà ta đã kể cho con nghe.

-Vâng, thưa Hoàng A mã. Nhi thần đã nghe rất nhiều về Cách cách nhưng đây là lần đầu tiên được diện kiến. – Dận Nhung nheo mắt. – Ta rất ấn tượng với đôi mắt của Cách cách.

Đông Triều tránh ánh mắt của Dận Nhung, nhả nhặn nói :

-Thái tử quá lời rồi.

-Vì ngưỡng mộ Cách cách, nay mới có dịp gặp, ta đã chuẩn bị ngựa cho Cách cách, mong Cách cách đừng chê. – Thái tử phi mỉm cười nói.

Một cô bé phóng ngựa tới. Dận Chân nói nhỏ :

-Đó là con gái của Thái tử.

Cô bé nhảy xuống ngựa, cầm cương đưa cho Thái tử phi :

-Ngạch nương, đây ạ.

Thái tử phi trao dây cương lẫn con hắc mã cho Đông Triều, ngọt ngào nói :

-Mong Cách cách đừng chê.

Bao nhiêu năm đi tra án, Đông Triều thừa đọc được ác ý trong đôi mắt của Dận Nhung và hiểu được con ngựa này có vấn đề khi nó phi một hơi về phía nàg. Đông Triều lịch sự nhận lấy con ngựa. Lúc đó, Hoàng Quân gọi to :

-Di nương ! Hoàng Quân cười ngựa giỏi lắm nè !

Đông Triều khẽ đưa mắt nhìn Khang Hy. Khang Hy gật đầu. Đông Triều cùng Dận Chân dắt ngựa đến chỗ Hoàng Quân. Đông Triều vừa dắt ngựa vừa nói :

-Muội phải làm gì đây ?

-Nếu ở đây có một con chó thì tốt, ta có thể bảo nó cách kiềm chế con ngựa.

-Chúng ta có Hắc Hổ. – Đông Triều nói.

-Đó là lý do đây là sự bế tắc.

Đông Triều, Dận Chân đi đến thì bắt gặp một phụ nữ đứng cạnh Tiểu Uyển. Trông trang sức và giọng điệu, Đông Triều nhận ra quyền lực của vị này. Liếc mắt thấy Dận Chân, vị ấy liền nhún người chào :

-Tứ ca an lành.

Dận Chân lạnh lùng đáp :

-Bát phúc tấn vẫn khỏe.

Bát phúc tấn nhìn Đông Triều, mỉm cười ngọt ngào :

-Nhược Hy Cách cách, thật vinh hạnh khi được gặp.

Đồng Triều lịch sự đáp lại lời chào :

-Nghe danh của Phúc tấn đã lâu.

Bát phúc tấn quan sát con ngựa Đồng Triều dắt, nhếch mép cười. Nàng ta đến vuốt ve con ngựa. Đồng Triều chớp mắt khi các ngón tay của Bát phúc tấn lướt nhẹ trên da con ngựa. Một lát sau con ngựa đã ngã quỵ. Bát phúc tấn tặc lưỡi :

-Xem ra con ngựa này không được khỏe.

Dận Chân nói ngay :

-Quả thật thế. Đi nào ! – Dận Chân dắt con ngựa đi.

Đồng Triều đột nhiên dắt tay Bát phúc tấn ra một chỗ vắng. Đồng Triều thả tay Bát phúc tấn ra, neho mắt nhìn nàng. Đồng Triều khoanh tay, thờ ạnh :

-Mai Như Hoa ?

Bát phúc tấn ngạc nhiên :

-Tại sao...

Đồng Triều làm như hỏi ở thời hiện đại, chóng nạnh, liếc xéo, thoát khỏi cái vỏ là một Cách cách hoàn toàn. Bát phúc tấn nửa tin nửa ngờ :

-Chân Đồng Triều ?

-VẬY là đúng rồi.

Mai Như Hoa từng là một thám tử khét tiếng cùng thời với Chân Đồng Triều. Nếu Đồng Triều giỏi trong việc giả giọng, Như Hoa giỏi trong chuyện hóa trang khuôn mặt mọi lúc mọi nơi. Tuy không gặp mặt thường xuyên, lúc gặp mặt Như Hoa thường đang trong lột hóa trang, nhưng cả hai vẫn nghe danh tiếng của nhau, như Nhược Hy Cách cách và Bát phúc tấn nghe danh nhau.

Đồng Triều nói :

-Tuy không thấy mặt nhau nhưng tôi không quên được cái động tác « điểm huyết » cho ngựa của cô.

Bát phúc tấn vỗ tay :

-Quả không hề suy giảm khả năng quan sát. Và hình như cô cũng trị được chứng sợ ngựa.

Đồng Triều không thích nhắc tới chứng sợ ngựa của mình, nàng đổi chủ đề :

-Làm sao mà cô tới được đây ?

Như Hoa thờ dãi :

-Trong lúc rượt bắt một tên tội phạm, tôi đã vướng phải một bức tranh cổ và bị hút về đây. Tôi trở thành con nuôi của Quách Lạc La đại nhân và được gả cho Bát A ca. Còn cô ?

Đồng Triều cười buồn :

-Chỉ có hồn tôi đến đây, xác đây là của Nhược Hy Cách cách.

Như Hoa định hỏi thêm vài chuyện nhưng tiếng trống triệu tập đã vang lên. Đồng Triều chia tay Như Hoa. Dận Chân đã chuẩn bị cho nàng một con ngựa mới, đó là con ngựa cùng nàng tập luyện mấy ngày nay. Đồng Triều leo lên lưng ngựa, lẩm bầm bài hát thường hát khi cưỡi ngựa. Dận Chân đi bên cạnh :

-Xem ra Bát phúc tấn đã ra tay với con ngựa đó. Muội quen nàng ta à ?

Đồng Triều gật đầu :

-Đó là bạn của muội ở « nơi muội sống trước đây ». Muội không thể hiểu nổi tại sao cô ấy lại trở thành Bát phúc tấn.

-Xem ra Thiên địa hội kia lại giờ trò rồi. Thảo nào, Bát phúc tấn rất giống muội, cũng linh lợi, hoạt bát lắm. Có điều không thích điều tra án như muội. – Dận Chân lại trêu Đồng Triều.

Đồng Triều phụng mặt :

-Huỳnh không trêu muối thì ăn cơm không ngon sao ?

-Và lại Bát phúc tấn luôn tìm cách hạ bệ các phúc tấn khác trước mặt các phi tần của Hoàng A mã. Hồi này ta có để ý nàng ta chuẩn bị cho muối một con ngựa đấy.

Đông Triều không nói gì, nàng thúc ngựa đến bên cạnh Như Hoa. Như Hoa hỏi :

-Tại sao cô lại ở đây ?

Đông Triều toan trả lời thật. Chợt, Đông Triều phát hiện một ánh dò hỏi từ mắt Như Hoa. Đông Triều nhận ra tình tri âm kia là vô hiệu. Đông Triều hỏi lại :

-Cô có yêu Dân Tự không ?

Như Hoa cũng mỉm cười mà hỏi một câu thay vì trả lời :

-Cô yêu Dân Chân sao ? Đột nhiên có một thiếu nữ mặc áo xanh lam, cưỡi ngựa bạch tới. Đông Triều trông gương mặt của thiếu nữ ấy và Như Hoa có những nét giống nhau như đúc, nàng ta cũng cài trang sức của một phúc tấn nhưng nụ cười nàng ta không hề có chút chững chạc. Đôi mắt nàng ta nhìn Đông Triều đầy vẻ thách thức mặc dù đang lịch sự chào Đông Triều :

-Xin ra mắt Tứ tẩu. Ta hy vọng cuộc dạo chơi này sẽ là một hồi ức đẹp cho Tứ tẩu.

Đông Triều chưa từng gặp qua các vị phúc tấn nên không biết vị này là ai, chỉ biết gật đầu chào đáp lễ. Như Hoa nói với thiếu nữ :

-Minh Ngọc, sao ta thấy bôm ngựa không được chải chuốt ?

Minh Ngọc thờ phỉ một tiếng :

-Lão Thập sáng nay cưỡi ngựa đi chơi, vừa mới trả cho muối đầy chứ.

Minh Ngọc, cái tên này Đông Triều nghe rồi. Quách Lạc La Minh Ngọc, cái tên luôn xuất hiện trong các câu chuyện cười của Dân Tường, nổi danh nhất trong các phúc tấn về kỹ lục đánh chồng. Nhưng theo Đông Triều, vợ như vậy chưa đáng sợ bằng Mai Như Hoa. Công ty Đông Triều luôn đồn đãi Mai Như Hoa luôn tìm cách quở thúc bạn trai mình, thành ra chẳng ai dám tiến tới hôn nhân với cô ta.

Minh Ngọc trò chuyện với Như Hoa được hồi lâu rồi lại quay sang nói chuyện với Đông Triều bằng giọng điệu ngọt ngào nhưng ánh mắt toàn là thách thức :

-Nghe nói Nữ Hồ Lộc gia đã từng cùng Thái tổ đoạt thiên hạ trên lưng ngựa, nếu lát nữa được dạo khắp đồng cỏ này cùng Tứ tẩu trên lưng ngựa thì không gì bằng.

« Nữ Hồ Lộc gia đã từng cùng Thái tổ đoạt thiên hạ trên lưng ngựa », chỉ vì thế mà Đông Triều bị ép phải ra đây. Đông Triều mỉm cười đáp lại :

-Danh tiếng Quách Lạc La Phò mã oai chấn thiên hạ, nay được cùng ái nữ của ngài dạo khắp đồng cỏ ta sẽ không có bất cứ ký ức nào đẹp hơn nữa.

Hồi trống thứ hai vang lên. Đã đến lúc xuất phát. Nghi phi nài nịt gọn gàng, cưỡi ngựa bạch, dẫn đầu các phi tần trong cung cấm. Đông Triều không thấy Đức phi trong số các phi tần, thậm chí rằng Đức phi đã già, có lẽ không còn đủ sức phóng ngựa trên thảo nguyên nữa. Ý nghĩ vừa lóe lên, Đức phi đã cưỡi ngựa vàng, thay vào vị trí dẫn đầu của Nghi phi.

-Xuất phát ! – Đức phi hô to.

Đông Triều thúc ngựa, hòa vào dòng người xé gió, cười trên ngọn cỏ. Không ngờ Đức phi tuy có vẻ già nhưng các động tác của bà vẫn còn rất thành thực, ngọn lửa tuổi trẻ vẫn cháy rực trong con người ấy. Thoảng qua một chốc, tự dưng Đức phi bỗng thành Dân Chân đang dừng mành phi ngựa băng qua đồng cỏ. Đông Triều giật mình, thắng ngựa lại. Trong mắt nàng, đằng sau tấm áo choàng tung bay trong gió kia là vị dũng tướng uy nghiêm hùng dũng, Ung Chính vĩ đại sau này. Dân Chân cùng Khang Hy và các A ca ngồi trong trại, ngắm nhìn các nữ hùng cỡi bỏ lớp hóa trang thù mị mà thả mình trên lưng ngựa. Dân Chân chăm chú nhìn Đông Triều, thấy nàng tự nhiên thắng ngựa rồi từ người ra thì la hoảng trong lòng :

-Nha đầu này, muối đang làm gì vậy ?

Dân Chân định ném quả cam vào Đông Triều cho nàng tỉnh lại thì Thái tử chụp lấy tay chàng. Dân Nhưng cười nửa miệng :

-Tứ đệ, cam chưa ăn xong, sao lại muốn ném đi ?

Dân Chân nói :

-Hồi Thái tử, đệ không định ăn, đệ muốn đưa cam cho Thập tam đệ nhưng lại lười.

Dân Nhưng hướng theo mắt Dân Chân, quả nhiên Dân Tường đã chạy ra khỏi trại để quan sát A Nghi của hần cho kỹ hơn. Dân Nhưng cười nói :

-Nếu quả vậy, để ta đưa hộ Thái tam đệ.

-Nhờ Thái tử.

Dận Nhưng mang quả cam đến cho Dận Tường. Hắn vỗ vai Dận Tường như làm bộ vấp té và ném quả cam vào con ngựa Đông Triều đang cười. Dận Tường phát hiện, muốn lao ra bắt lấy nhưng không kịp, Thái tử phi phóng ngựa vọt qua, chấn mất. Đằng kia, Đông Triều vẫn còn ngồi thờ người ra. Dận Chân la thầm trong lòng :

-Nha đầu này, hôm nay muội thả hồn đi đâu thế ?

Khi quả cam sắp chạm vào con ngựa thì may sao, Đông Triều đã thúc ngựa đi. Từ lo lắng, Dận Chân chuyển sang bất ngờ, Khang Hy và các A ca cũng tập trung vào hình ảnh thiếu nữ áo xanh của Nữ Hồ Lộc gia. Đông Triều phóng ngựa rất nhanh, ánh mắt nàng sáng lên lạ thường, tựa như một dòng lốc xoáy, sảy chân là không cưỡng lại được. Con ngựa của Dận Chân cũng khoái chí hí lên, bốn vó của nó cứ như chỉ lướt trên gió, không hề chạm vào cỏ. Đông Triều buông hẳn dây cương mà vuron tay ra đón những cánh hoa dại, màu hoa đào trên môi nàng lan tỏa ra hai gò má phúng phính. Đông Triều cất tiếng hát. Đến lượt các phi tần và các phúc tấn khác ngồi thờ người ra. Dận Chân không tin được đến giờ thì là nha đầu này lại thể hiện như thế. Khang Hy thì bật dậy, ra khỏi trại, lắng nghe lời hát :

-Bài hát này cứ ngỡ đã thất lạc theo thời gian, nay lại được nghe lại.

Dận Tường biết Khang Hy muốn ám chỉ đến Hoàng hậu đã mất của ngài (Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu chứ không phải mẹ Thái tử đâu). Có lần Khang Hy dạy Dận Tường thổi sáo bài này cho ngài vui đi nỗi nhớ thương người vợ bạc mệnh. Chợt, Dận Tường chợt tự hỏi :

-Lẽ nào Hoàng Ngạch nương của Tứ ca cũng đến cùng thế giới với Đông Triều ? – Rồi lắc đầu. – Có lẽ đó chỉ là một bài dân ca.

Dận Tường lắc đầu bồng nghe tiếng bóp nào đó. Quay lại, Dận Tường thấy Dận Nhưng tự vả mặt mình. Dận Nhưng vò đầu, muốn bứt cả tóc. Vừa rồi hắn đã đắm chìm trong bài hát kia, quên bén mất ý định trả thù. Dận Nhưng tự vả mình thêm một cái :

-Rốt cuộc ả có thứ gì mà khiến ta như vậy chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Buổi du ngoạn kết thúc êm đẹp. Đức phi được chấm giải nhất trong các phi tần. Triệu Giai Nghi và Như được chấm giải nhất trong các Cách cách, Khang Hy thưởng cho nàng một cây roi đi ngựa do Móng Cỏ cống sang. Bát phúc tấn cũng được thưởng một chiếc áo choàng vải gấm. Đông Triều thì không được đoạt giải gì nhưng Khang Hy có dặn Dận Chân sáng mai đưa nàng vào cung.

Đêm nay Dận Chân ghé qua phòng của Cảnh Giai Trắc phúc tấn. Dù không thân thiết với vị trắc phúc tấn này, Đông Triều vẫn không lấy làm khó chịu với nàng ta, ngược lại còn có chút khâm phục. Cảnh Giai trắc phúc tấn phù sớm hơn Liên Nhi cỡ một năm, tính tình lại ôn nhu, dịu dàng, suốt ngày tụng kinh niệm phật, không tranh đoạt quyền lợi. Cảnh Giai Trắc phúc tấn là một viên ngọc sáng có điều khá cô độc.

-Meo ! – Hắc Hồ nhảy vào lòng Đông Triều.

-Hôm nay chơi với Hoàng Quân có vui không ? – Đông Triều vuốt ve túm lông cổ của nó.

Hắc Hồ gật đầu. Đông Triều bế nó, đặt cạnh gối mình. Nàng thì thảo :

-Ngủ ngon.

Hắc Hồ ngồi dậy, liếm má nàng một cái rồi cuộn tròn, cùng chủ nhân chìm vào giấc ngủ. Sáng ra Dận Chân kêu Đông Triều sửa soạn quần áo, chải đầu gọn gàng, vào cung. Trên đường đến cung của Khang Hy, Đông Triều lẩm bẩm :

-Không biết Hoàng A mã gọi muội đến đây làm gì.

Dận Chân cúi xuống búng trán nàng một cái. Đông Triều kêu á :

-Đau quá ! – Rồi cù vào nách Dận Chân. – Huynh đừng tưởng đã là Quận vương thì có quyền búng trán muội, muội nhịn đủ rồi.

Dận Chân xoa trán Đông Triều, hỏi :

-Từ hôm qua tới giờ ta thấy muối cứ là lạ, trong bữa cơm cũng vậy. Sao vậy ?

Đông Triều quay mặt đi chỗ khác. Dận Chân sờ trán nàng :

-Chẳng lẽ muối sợ ngựa đến cực đỉnh rồi ?

Đông Triều lắc đầu, bước đi tiếp :

-Cả hôm qua muối cứ trần trối mãi. Muối thật sự không hiểu tại sao hôm qua trong chốc lát muối lại không hề sợ ngựa. Có lẽ Nữ Hổ Lộc tiểu thư đã thức tỉnh.

Dận Chân nắm lấy tay nàng, đi một mạch tựa như không muốn ngừng nghỉ. Đông Triều đang băn khoăn chuyện hôm qua thì lại thắc mắc chuyện hôm nay, Dận Chân kéo nàng đi nhanh như bay, nếu Đông Triều còn lạ lẫm với đôi giày cỏ này thì nàng té từ lâu rồi. Đến trước cửa điện, Dận Chân mới đi chậm lại. Lý Đức Toàn cúi đầu chào hai người rồi nói :

-Phiền Tứ gia chờ nô tài vào bẩm báo với Vạn tuế gia.

Dận Chân gật đầu. Lý Đức Toàn vào điện. Khang Hy đang ngồi đọc sách, thấy Lý Đức Toàn vào bẩm báo vợ chồng Tứ A ca đã đến thì phần chần nói :

-Mau truyền vào đây !

Lý Đức Toàn xướng gọi Dận Chân và Đông Triều vào. Cả hai hành lễ với Khang Hy. Khang Hy đặt quyển sách xuống bàn, ra hiệu cho cả hai đứng lên. Khang Hy nói :

-Dận Chân, tuy hôm qua trăm không chấm giải cho Nhượng Hy nhưng trăm vẫn rất ấn tượng với nha đầu này.

Dận Chân nói :

-Xin đa tạ Hoàng A mã.

Khang Hy nói :

-Hôm nay trăm có quà đặc biệt cho Nhượng Hy đây. – Ngài vươn tay tới tấm khăn vàng đang phủ cái gì đó. – Nhượng Hy, con phải biết trân trọng món quà này, chính Đức phi chọn cho con đó.

Đông Triều hơi lo nhưng cũng cười nói :

-Nhượng Hy xin đa tạ Hoàng A mã và Ngạch nương.

-Đức phi nói món quà này chắc chắn con sẽ rất thích. – Khang Hy giờ tấm khăn vàng, hiện ra một chiếc lồng tre.

Lý Đức Toàn mở lồng. Một bụi lông trắng trời ra. Đông Triều mắt sáng rỡ, cười toét. Dận Chân thì mặt sa sầm, nuốt từng con giện vào trong.

-Meo !

-Ôi, dễ thương quá !

Đông Triều ôm con mèo trắng, mắt xanh lá cây, dụi mặt vào lông nó liên tục. Đây là giống mèo quý, lông mềm, dài, mượt mà, chỉ được quý tộc nuôi dưỡng. Dận Chân nói :

-Tạ ơn Hoàng A mã nhưng nhà nhi thần nghèo, e là cam đắc tội.

Khang Hy xua tay, cười khà khà :

-Lão Tứ, con đừng lo, tuy nó là tiểu thư song bắt chuột cũng rất rành rẽ, tuyệt đối không thua Hắc Hổ nhà con.

Đông Triều nựng nịu con mèo trắng, thích thú :

-Hắc Hổ cũng tới tuổi kết đôi rồi. Con rất háo hức chờ xem những đứa con xinh đẹp của chúng.

Hoàng Quân réo gọi tên của Tuyết – tên con mèo trắng Khang Hy tặng cho Đông Triều. Đông Triều đang đọc sách phải bỏ dở, ra xem có chuyện gì. Đã được bảy ngày từ khi Tuyết được đưa về phủ, mèo trắng và mèo đen không được hòa thuận cho lắm. Không phải vì Tuyết quá “tiểu thư” mà Hắc Hổ có vẻ muốn tránh xa Tuyết, Tuyết lại hay sắp lại gần nên hai con mèo cứ cãi nhau suốt.

-Lần này là chuyện gì ? – Đông Triều hỏi Hoàng Quân.

Hoàng Quân thờ dài :

-Hình như Hắc Hồ muốn ra ngoài, Tuyết đi theo, Hắc Hồ tức giận rồi cả hai cãi nhau.

Đông Triều nói :

-Con bé Tuyết đi chỗ khác đi.

Hoàng Quân gật đầu, bồng lấy Tuyết, chạy đến chỗ phúc tấn chơi. Đông Triều khoanh tay, nhìn Hắc Hồ đang nằm vắt vẻo trên cây, nghiêm giọng :

-Xuống đây !

Hắc Hồ đáp xuống đất nhẹ nhàng, cái đầu gục xuống đất. Đông Triều nói :

-Mi không thích Tuyết sao ?

Hắc Hồ lắc đầu. Đông Triều hỏi :

-Hay con bé không thích mi ?

Hắc Hồ lắc đầu. Nó phẩy đuôi ngay chỗ vết sẹo trên vai trái mình. Đông Triều gật đầu :

-Ta hiểu rồi. – Rồi nàng ôm chăm lấy Hắc Hồ. – Mi là mèo mà cũng tâm trạng như con người sao ?

Lúc đó Dận Chân bước đến. Đông Triều nói với Hắc Hồ đang trừng mắt, giương vuốt ra :

-Đi đi.

Hắc Hồ thờ khi một tiếng rồi bỏ đi. Dận Chân vỗ vai Đông Triều, nói :

-Nha đầu này, ta thấy hình như muội muốn nhận con mèo đó làm con đấy.

Đông Triều thần nhiên đáp lại :

-Muội nghĩ đó là bài thực tập cho những năm tháng nuôi con sau này.

-Có kẻ vô phúc hay loạn trí nào định lấy muội sao ?

Đông Triều nhún vai :

-Muội không biết, nhưng muội cũng là con gái, có quyền ước mơ chứ.

Dận Chân đột nhiên hỏi :

-Muội nghĩ đến khi nào muội sẽ trở về ?

Đông Triều lắc đầu :

-Muội không biết. Có lẽ là lúc huynh muốn muội về nhất.

Dận Chân toan nói gì đó thì Hắc Hồ đã nhảy vào, trong miệng nó ngậm một chiếc túi thơm có thêu một đóa hoa mộc lan. Đông Triều lấy chiếc túi thơm. Dận Chân gật lấy. Đông Triều nhăn mặt :

-Huynh...

Dận Chân nói :

-Cái này của ta. Đây là thư Niên Canh Nghiêu gửi cho ta.

Đông Triều ban đầu hơi rối nhưng sau đó thì bình tĩnh lại :

-Huynh và Hắc Hồ hợp tác hồi nào vậy ?

Dận Chân nhún vai :

-Ta không ưa cái cục lông này lắm – Rồi rút lá thư trong túi thơm ra đọc. – nhưng quả thật nếu chịu huấn luyện một chút thì cũng thu được kết quả tốt. Hắc Hồ có thể lượn lách ở những lỗ nhỏ, leo trèo tốt.

Đông Triều mỉm cười. Đợi Dận Chân đọc xong lá thư thì nàng chụp lấy tay Dận Chân. Dận Chân ngạc nhiên. Đông Triều vén tay áo Dận Chân, thấy trên

tay chàng có những vết cào, vết cắn, có cả những mẩn đỏ nữa. Đông Triều thả tay áo Dận Chân xuống rồi ôm bụng cười một tràng dài :

-Muội hiểu vì sao dạo này huynh không đến chỗ muội rồi.

Dận Chân muốn cho nàng một trận nhưng chợt nhớ lại dạo này chưa bao giờ thấy Đông Triều cười thoải mái vậy cả và trước giờ toàn là Dận Chân chọc ghẹo nàng, có lẽ là do nhân quả. Đông Triều quệt nước mắt :

-Xem ra muội đã đánh giá sai huynh rồi.

Đông Triều biết phong thư kia không thuộc phận sự mình nàng ôm Hắc Hồ đi. Trước khi khuất hẳn so với tầm nhìn của Dận Chân, Đông Triều áp tai vào mõm Hắc Hồ rồi quay lại le lưỡi :

-Hắc Hồ bảo đã nhận huynh làm cha nuôi rồi đấy.

-Phật chép mười quyền Tam thiên tự !

Tối nay Đông Triều vui quá nên sau khi chép Tam thiên tự, Đông Triều sáng tác luôn một bài hát để học Tam thiên tự, ngày mai dạy cho Hoàng Quân luôn. Hắc Hồ ngồi bên phe phẩy đuôi, nghiêng nghiêng đầu theo nhịp vỗ tay. Dận Chân ghé phòng nàng, Xảo Tuệ ra mở cửa. Dận Chân hỏi :

-Liên Nhi đã chép xong Tam thiên tự chưa ?

Xảo Tuệ nói :

-Thưa gia, đã xong từ nửa canh giờ trước.

Dận Chân lắc đầu :

-Nha đầu này... muốn Phật kiểu nào cũng không được.

Hắc Hồ đang thiêu thiêu ngủ, nghe tiếng bước chân thì bật dậy, nhảy ra ngoài bằng đường cửa sổ. Đông Triều mỉm cười, gấp sách lại, ra mở cửa cho Dận Chân. Dận Chân gật đầu, bước vào. Dận Chân rót trà, uống cạn. Đông Triều nhún mày :

-Xem ra có vụ án mới cho muội giải quyết rồi.

Dận Chân phì cười :

-Chưa nói mà muội đã chặn trước rồi.

Đông Triều nhún vai :

-Đoán thôi, hôm nay chưa đến lượt muội, huynh uống trà nhạt mà không than phiền lại thêm bức thư kia.

-Nhưng ta có nói là sẽ cho muội đi đâu.

Đông Triều gục mặt xuống. Dận Chân xoa đầu nàng :

-Ta cho muội đi.

Đông Triều mắt sáng rỡ. Nàng vòng ra sau lưng Dận Chân, nắm bóp cho chàng. Dận Chân cảm thấy rất ấm áp, từ trước tới giờ, chưa có người em gái nào thân mật với chàng như thế cả. Đông Triều ấn vào mạch huyệt của Dận Chân, chợt :

-Huynh có mùi thảo dược.

Dận Chân nói :

-Mùi trà đầy mà.

-Lạ nhỉ.

Dận Chân phát tay :

-Phía nam thành có một thương gia vừa bị ám sát, đang điều tra.

Đông Triều hỏi :

-Người đó có can hệ gì tới huynh ?

Dận Chân gằn mạnh giọng :

-Đó là môn khách của Cửu đệ.

Đông Triều gật gù. Dận Chân lại nói :

-Hắn là người giàu có nhất thành, gia đình hắn đã chi tiền để quan sai phong tỏa khắp thành, muốn điều tra cũng không khó.

Đông Triều tháo bím tóc, để xỏa :

-Lần này huynh có dẫn theo A Nghi không ?

Dận Chân cởi bớt một lớp áo ngoài :

-Cái đó là tùy Thập tam đệ.

-A Nghi đi theo thì có hề gì, Phú Sát Trắc phúc tấn cũng sẽ lo mọi việc ổn thỏa mà.

Dận Chân búng trán Đông Triều một cái, nói :

-Muội có vẻ thích A Nghi nhỉ ? Nhưng cứ cố sắp xếp Thập tam đệ ở cạnh A Nghi quá nhiều là không tốt

-Tại sao ? Thập Tam gia yêu cô ấy mà.

Dận Chân gật đầu :

-Đúng, nhưng Thập tam đệ còn có nhiều phúc tấn khác, gia đình của Thập tam đệ sẽ lộn xộn ngay.

Đông Triều nhún vai :

-Muội có biết chuyện này đâu. Ở chỗ muội một vợ một chồng, ai cũng được tự chọn bạn đời cho riêng mình.

Dận Chân cười giầy :

-Đó là một thế giới tuyệt vời nhỉ ?

-Với muội là vậy.

-Vậy... người dân ở chỗ muội có nắm giữ được công lý không ?

Đông Triều trầm ngâm một lát rồi đáp :

-Hình như là không.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Dinh thự của thương nhân họ Hà đó trước cổng đầy sai nha. Đông Triều chỉ mới ghé mắt vào chút xíu đã bị sai nha ập tới, xách cổ, đá ra ngoài. Đông Triều bị đá, té ập xuống đường nhưng không khóc, chỉ than thở chút xíu rồi đứng dậy ngay, trong khi bên cạnh, một ông chủ quán trọ to béo đá một gã thư sinh độ hai mươi ra khỏi cửa vì thiếu tiền, tên thư sinh đã lết không nổi. Dận Chân đến phui bụi trên áo nàng, nói :

-Ta tự hỏi muội có phải là con gái không.

Đông Triều sửa lại mũ áo :

-Muội lại tự hỏi muội có phải bao cát không.

Một sai nha chạy ra, giật tay Đông Triều, vỗ vai nàng :

-Tiểu tử này ở đây thì may quá ! Nhớ tôi không ?

Đông Triều lục lọi lại trong trí nhớ. Nàng ồ lên, vỗ tay cái chóc :

-Khúc Tam Lang !

Chính là vị huynh đệ bị đồ tội sát nhân lần trước và được Đông Triều bày mưu giải oan. Hồi trong tù anh ta xơ xác lắm, giờ phong độ hẳn ra nhờ bộ đồ sai nha khoác trên người. Đông Triều cũng nắm tay Khúc Tam Lang, lắc mạnh :

-Đạo này huynh phát tướng ra đấy !

Khúc Tam Lang cười tươi :

-Cũng nhờ Thập tam gia chiếu cố, cho tôi làm sai nha, giờ thì gia cảnh cũng đỡ khó khăn hơn, lại còn có chỗ đứng để giúp đỡ mọi người nếu họ bị áp bức.

Dận Chân lắng lắng đến gần, giật tay Đông Triều ra :

-Thật là tốt.

Khúc Tam Lang ngây thơ chả biết gì :

-Vâng, còn tốt hơn nữa là bây giờ tôi có thể tháo bỏ gút mắc trong vụ án này. Cái ông phú hộ Hà Thuận chết do ám sát và...

-Và tôi được vào ? – Đông Triều nói ngay.

-Đương nhiên, tôi sẽ bảo lãnh cho.

Đông Triều chỉ chờ câu nói đó là đã dắt tay Dận Chân, chạy vù vào dinh thự nhà thương nhân họ Hà. Dận Chân dù theo bước kịp nàng nhưng vẫn giật tay nàng lại và giáng cho nàng một cái búng trán :

-Chậm lại.

Đông Triều xoa trán mình :

-Muội xin lỗi, tại vì lâu rồi chưa tra án lại...

Khúc Tam Lang chạy hụt hơi, thở hồng hộc :

-Để tôi... đưa hai vị... đến huyện đường... xem thi thê.

Dận Chân nói :

-Không cần đâu, Thập tam đã đến đó rồi, chúng ta chỉ cần xem hiện trường vụ án và các nghi can thôi.

-Vâng.

Khúc Tam Lang đưa hai người đến hiện trường vụ án. Hiện trường là phòng ngủ của nạn nhân. Theo lời kể của Khúc Tam Lang thì nạn nhân bị đâm một nhát vào tim bởi con dao găm, thích khách sau khi hạ sát nạn nhân thì trốn thoát bằng đường mái nhà. Các nghi can bao gồm người quản gia bị hạ bệ làm kẻ giữ cửa tên Tạ Huyền, a đầu từng bị nạn nhân cưỡng bức tên Tổ Tổ, đối thủ cạnh tranh kẻ bên tên Tần Bì. Nhân chứng bao gồm phu nhân của nạn nhân tên Đoàn Ngọc Hương, người canh cửa tên Lý Đông, a đầu tên Tô Tô kia cũng là một nhân chứng.

-Phiền huynh đưa họ vào từng phòng, tôi xem xét căn phòng này rồi sẽ hỏi chuyện riêng. – Đông Triều nói.

Đông Triều đi một vòng quanh hiện trường vụ án, nhìn chăm chăm trên lỗ thủng trên nóc nhà, trầm ngâm :

-Cái lỗ thủng này làm hướng điều tra thiên về đối thủ của nạn nhân hơn.

-Vậy...

-Tôi không chắc chỉ có một mình Tần Bì, nếu còn người khác thì sao ? Một người bí mật chẳng hạn...

Khúc Tam Lang gật gù :

-Đúng, chúng ta phải xem sổ sách của ông ta để điều tra về các đối thủ ngầm của nạn nhân. Nhưng mà... chúng tôi dờ tra sổ sách lắm.

Đông Triều chỉ Dận Chân :

-Cao lão gia nhà tôi đây rất giỏi. Có thể giúp được các vị đấy.

-Tốt quá !

Khúc Tam Lang bèn chạy đi tìm sổ sách. Đông Triều bỏ qua trần nhà, chú ý quan sát dưới đất hơn. Dận Chân hỏi :

-Tại sao muội lại đổi hướng ?

-Trật tự sắp xếp của mái ngói khi nhìn nghiêng thì giống như để thoát thân từ trong phòng chứ không phải bên ngoài đột nhập vào. Muội chắc chắn chỉ có người trong nhà mới làm ra việc này.

-Tại sao muội lại nói với Khúc Tam Lang rằng muội nghi cho người ngoài ?

Đông Triều đánh vào tay Dận Chân, nói :

-Muội muốn đưa cho huynh thứ mà huynh cần.

Dận Chân gật đầu :

-Ta cần sổ sách của hắn để tìm hiểu về tình hình các thương buôn. Muội giỏi lắm !

Dận Chân ngồi tra sổ sách. Đông Triều ở lại quan sát hiện trường. Được một lúc thì Dận Tường tới. Dận Tường nói nạn nhân chết vào hai đêm trước, vào canh ba, thi thể có một vết đâm trước ngực, sâu hoắm, trông chừng như lấy mạng của nạn nhân ngay tức khắc, ngoài ra có những chi tiết đáng nghi là trong áo nạn nhân có vỏ dao có hoa văn rất giống cán dao, ngoài ra còn có chiếc trâm ngọc.

-Đặc biệt, sau cổ của hắn có hai vết lạ như là vết trâm đâm vào cổ, cắt đứt mạch máu.

-Thập tam gia có mang theo các vật dụng đó không ? – Đông Triều hỏi.

Dận Tường huýt sáo :

-Vừa hay là có, ta muốn kiểm nghiệm vài thứ.

Sai nha mang vật chứng vào. Một con dao kèm với vỏ, một cây ngọc trâm, một vỏ giấy dính máu. Đông Triều cầm mẫu giấy lên, hít ngửi :

-Đây cũng là lấy trong thi thể nạn nhân sao ?

-Không, nghe nói là tìm thấy ở góc phòng. Khúc Tam Lang đã tìm thấy.

Đông Triều ngửi thấy mùi thảo dược từ tờ giấy. Mùi này Đông Triều nghe quen quen. Đông Triều hỏi Dận Chân :

-Huynh ngửi xem cái này có giống vị trà huynh hay dùng không ?

Dận Chân ngửi tờ giấy, trong mắt Dận Chân, Đông Triều thấy một thoáng dao động. Dận Chân lắc đầu :

-Không phải, ta không biết mùi này.

Đông Triều đưa tờ giấy cho Khúc Tam Lang, nói :

-Huynh ra tiệm thuốc nào có tiếng, hỏi thử mùi này là thuốc gì, dùng để chữa bệnh gì.

Khúc Tam Lang đi ngay. Đông Triều đi vòng vòng suy luận. Theo như Dận Tường nói thì có khả năng nhát dao chí mạng kia chỉ là che cho dấu trâm đâm vào cổ. Đông Triều hỏi Dận Tường :

-Thập tam gia, lúc ngài kiểm nghiệm vết thương trên cổ ở tử thi, ngài có thấy vật gì bất thường không ?

Dận Tường ngẫm nghĩ :

-Có một sợi tóc vương trên đó.

Chợt, một sai nha chạy lại báo rằng đã bài trí mỗi người ngồi một phòng. Đông Triều và Dận Chân đến hỏi chuyện Tổ Tổ trước. Đông Triều chống tay :

-Tôi hỏi gì cô nương nên khai thật bởi vì theo như điều tra, cô nương là người đáng nghi nhất.

Tổ Tổ sùng sốt :

-Không, tôi không giết người.

-Cho nên mới phải khai thật.

-Vâng.

Đông Triều bắt đầu :

-Quan hệ với nạn nhân ?

Tổ Tổ nói :

-Là chủ với tớ. Cũng từng là vợ với chồng.

-Cũng từng ? – Đông Triều nhún mày. – Giờ thì không còn sao ?

Tổ Tổ gật đầu :

-Còn gì nữa ? – Tổ Tổ nói hơi to, cố ý cho Dận Chân nghe. – Huynh kia, huynh ăn hồ lô ngào đường mãi thì chán, ăn món khác, không muốn động vào hồ lô nữa, đúng không ?

Dận Chân đang tra sổ sách, nghe vậy thì khựng lại rồi nói :

-Ta không quen ăn mãi một thứ. Cứ ăn xen kẽ.

Đông Triều tự dưng cảm thấy khó chịu, quát Tổ Tổ :

-Cô nương tập trung vào cho tôi ! – Rồi nói với Dận Chân. – Huynh cứ tra đi.

Đông Triều lại hỏi :

-Cô nương có hận ông chủ không ?

-Hận ? Có. Nhưng tôi không giết ông ta !

Đông Triều hỏi :

-Cô nương có nghĩ là ông ta muốn hàn gắn lại với cô nương không ?

-Không bao giờ ! Đạo này ông ta còn đồ trà nóng lên người tôi nữa.

-Cô nương có bệnh gì không ?

Tổ Tổ tròn xoe mắt :

-Ý là sao ?

Đông Triều hỏi :

-Cô nương có cảm thấy khó ở không ?

Tổ Tổ cười khẩy :

-Tiểu tử, ngươi giống phu nhân đấy. Hỏi bóng hỏi gió xem ta có thai không, hỏi thẳng luôn đi !

Đông Triều chớp mắt. Nàng đâu có định hỏi Tổ Tổ có thai đâu ? Con gái thời này lạ thật. Đông Triều đánh bạo :

-Nghe nói hai người ân ái với nhau cũng đã một năm, cô nương hận ông ta đến thế mà không xuống tay có thể là...

-Không có ! Ngươi không nghe chuyện lão cưới bảy vợ mà không sinh nở lấy một lần à ?

-Được rồi. Đây không phải là ý chính. – Đông Triều gạch bỏ phần đầu. – Xin hỏi tối hôm qua cô nương phát hiện án mạng thế nào.

Tổ Tổ trầm ngâm :

-Tôi không phải là người phát hiện đầu tiên. Đêm đó tôi đang đi ngang qua phòng phu nhân, tự nhiên nghe tiếng phu nhân hô hoán, chạy vào thấy lão gia ngã sóng xoài trên sàn.

Đông Triều vừa ghi chép, vừa hỏi câu tiếp theo :

-Trong phòng ngoài phu nhân và nạn nhân, cô nương còn thấy ai nữa không ?

Tổ Tổ lắc đầu. Đông Triều hỏi :

- Vậy... có ai làm chứng là cô nương vô tội không ?

Tổ Tổ ngăn người ra. Đông Triều hỏi câu hỏi dễ hiểu hơn :

- Trước khi đi ngang qua phòng phu nhân, cô nương làm gì ?

Tổ Tổ ngẫm ngợi rồi trả lời :

- Trước lúc đó tôi có đến chỗ Tạ Khiết Tâm huynh.

- Quan hệ ?

Tổ Tổ đỏ mặt giận dữ. Đông Triều chẳng hiểu gì cả. Dận Chân đang tra sổ sách, nghe hỏi đáp vậy thì cảm thấy thương cho cô nương Đông Triều này, chẳng ý tứ gì cả. Dận Chân gạt bím tóc của Đông Triều, kéo ra sau nói nhỏ :

- Nha đầu, muội ăn nói cẩn thận chút.

- Có gì bất lịch sự không ? – Đông Triều cố ý nói to cho Tổ Tổ nghe.

Tổ Tổ hét lên :

- Người còn đánh giá ta đến cỡ nào ?

Giờ Đông Triều hiểu rằng Tổ Tổ nghe câu đơn nghĩa ra đến nghĩa bóng. Đông Triều đập bàn, hét :

- Tôi hỏi Tạ Khiết Tâm kia có phải là đại huynh hay biểu huynh của cô nương.

Dận Chân phì cười :

- Nha đầu này còn ngây thơ quá. – Rồi quay trở lại công việc tra sổ.

Đông Triều siết cây viết đến nỗi cây viết sắp gãy. Tổ Tổ đỏ bừng đến mang tai, cúi gằm mặt. Đông Triều nhún mày :

- Tôi còn chờ câu trả lời đó.

Tổ Tổ lí nhí :

- Huynh ấy không phải là đại huynh hay biểu huynh của tôi. Huynh ấy là quản gia nhà này.

- Vậy là anh trai kết nghĩa của cô nương ?

Tổ Tổ nói có chút nghẹn ngào :

- Tôi luôn xem huynh ấy như anh trai. Hôm đó tôi đến thăm huynh ấy vì sợ huynh ấy bất tỉnh mà không ai giúp nhưng không thấy huynh ấy, tôi ngồi chờ ở đó một lúc lâu, hình như là được nửa canh giờ.

- Há ? Ngất xỉu ?

- Huynh ấy bị lao lực, hay ho ra máu, có hôm còn ngất xỉu.

Có tiếng gõ cửa. Đông Triều bước ra. Thì ra là Khúc Tam Lang. Khúc Tam Lang mang vò thuốc đến, nói rằng đã hỏi đại phu, tra ra thuốc. Đông Triều hỏi là thuốc chữa bệnh gì. Khúc Tam Lang nói :

- Đây là thuốc chữa lao lực.

Đông Triều suy nghĩ, vậy là đêm qua người tên Tạ Khiết Tâm đó có mặt ở hiện trường. Rất đáng nghi. Cần phải xem xét thêm. Đông Triều vào trong.

- Thăm vấn đã xong. Giờ đến người gác cửa. – Đông Triều nói nhỏ với Dận Chân. – Huynh tra được gì chưa ?

- Chỉ bằng số mệnh mỗi muội tra ra thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Đông Triều sang phòng cạnh để thăm vấn người gác cửa. Người gác cửa thoát đầu thấy có một tiểu tử cầm giấy bút nói là muốn thăm vấn mình thì muốn bật cười nhưng vừa đặt mắt vào hai gương mặt lạnh như băng thì co rúm lại. Đông Triều ngồi xuống, bắt đầu thăm vấn :

- Khi nạn nhân về nhà, ông ta đi với ai, đi bằng phương tiện gì ?

Lý Đông nói :

- Lão gia đi bộ về một mình.

- Đi bộ ? Thế lúc ra khỏi nhà, ông ta cũng đi bộ à ?

Lý Đông gật đầu :

- Lão gia nói rằng có một vị khách quý muốn lão gia đi bộ một mình đến điểm hẹn.

Đông Triều đưa mắt nhìn Dận Chân. Dận Chân chắc cũng đã tra ra manh mối mình cần. Đông Triều thì không cần chi tiết này lắm nên không viết vào, chuyện anh em họ, cứ để anh em họ giải quyết. Đông Triều hỏi :

- Có gì đặc biệt không ?

Lý Đông nói :

- Có, lão gia lúc về đã ra lệnh cho gia nhân trong nhà giữ im lặng, không ai được cho phu nhân biết là lão gia đã về. Hình như lão gia muốn tạo sự bất ngờ cho phu nhân.

- Bất ngờ gì cơ ?

Lý Đông lắc đầu bất lực. Đông Triều hỏi :

- Vậy lúc nghe phu nhân hô hoán, huynh có chạy vào xem không ?

- Không, tôi có định vào nhưng quân gia đã lệnh cho tôi ở ngoài.

Đông Triều gật gù :

- Vậy Tạ Khiết Tâm đó cũng vào chứ ?

- Có lẽ là không.

- Sao lại có nói là có lẽ ?

Lý Đông nói mà như muốn cười :

- Nghe đồn quân gia sợ máu.

Đông Triều chợt liên tưởng đến Dận Chân. Rõ ràng Dận Chân và Tạ Khiết Tâm rất giống nhau. Đông Triều liếc nhìn Dận Chân. Dận Chân vẫn thản nhiên tra sổ. Chẳng lẽ...

- Vậy huynh gác công cả ngày ư ?

- Vâng, chỉ mới vào đây thôi. Sai nha có thể làm chứng.

- Vậy... hai ngày nay, có ai ra ngoài không ?

Lý Đông lắc đầu :

- Lương thực trong gia đình vẫn còn, vị sai nha họ Khúc lại cấm ra ngoài nên hai ngày nay chúng tôi chôn chân trong nhà.

- Có vứt rác ra ngoài không ?

- Có nhưng sai nha vẫn nghi thủ phạm là người trong nhà nên vứt cái gì ra ngoài cũng bị tra xét rất kỹ.

-Có người lạ đến thăm không ?

-Không.

Đông Triều gật đầu :

-Cảm ơn huynh đã hợp tác. – Rồi quay qua nói với Dận Chân. – Chúng ta sang chỗ Tạ Huyền thôi.

Đông Triều cùng Dận Chân sang phòng của Tạ Huyền. Ông ta đang ngồi nhíp chân một cách thiếu kiên nhẫn. Đông Triều hỏi thẳng ông ta :

-Ông có giết nạn nhân không ?

Tạ Huyền nhảy dựng lên, hét lớn :

-Đương nhiên là không ! Dù ta rất muốn xé xác hắn ra !

Đông Triều đưa con dao ra, nói :

-Dao này không phải của ông sao ?

Tạ Huyền thở khi :

-Dao lạ hoắc !

-Đêm qua ông ở đâu ?

-Dọn phân chuồng lợn !

Đông Triều hỏi :

-Có ai làm chứng không ?

-Có mấy con lợn đó !

Đông Triều hỏi :

-Sau đó ông làm gì ?

-Nói chuyện với lợn.

Đông Triều nhíp bút lông gà :

-Lúc nghe tiếng thét, ông có vào ngay không ?

-Có.

Đông Triều hỏi :

-Ông thấy gì ?

-Đông người quá nên không thấy, một lúc sau mới biết là lão kia đã chết.

-Ông cho biết, tại sao ông lại mất chức quản gia ?

Tạ Huyền nghiêng răng :

-Tên khốn đó tự nhiên nói tôi lăng nhăng với vợ hắn rồi đuổi cổ tôi xuống, đề cử tên Khiết Tâm lên làm quản gia.

-Khiết Tâm đó làm ở đây bao nhiêu năm rồi ?

Tạ Huyền bầm đốt tay :

-Được năm năm rồi, vào làm trước khi tôi về giữ chuồng lợn được hai năm.

-Khiết Tâm đó xuất thân như thế nào ?

-Hắn nghe nói là thư ký nổi tiếng của hãng buôn bên cạnh, lão già kia đã dùng thủ đoạn nào đó để đưa hắn về đây.

-Hắn mắc bệnh, phải không ?

-Đúng vậy, nam nhi chỉ chí mà nghe mùi máu đã xiù.

Đông Triều gấp sổ lại, thăm vắn đã xong. Tạ Huyền vô tội. Theo như tâm lý của tội phạm, khi nghe Đông Triều hỏi tới tấp một người nào đó thì sẽ gán phăng luôn tội trạng cho người đó nhưng Tạ Huyền thì không. Xem ra Tạ Huyền là một người tốt, dù ăn nói hơi cộc cằn.

Người tiếp theo là phu nhân của nạn nhân, Đoàn Ngọc Hương. Vừa bước chân vào, Đông Triều nghe mùi nước hoa nồng nàn, thêm vào đó còn có mùi thảo dược đặc biệt. Dận Chân cảm thấy nhợn giọng, nói nhỏ với Đông Triều :

-Ta ra ngoài.

Đông Triều gật đầu. Nàng cúi đầu chào Đoàn Ngọc Hương rồi ngồi xuống, bắt đầu thăm vắn :

-Câu hỏi đầu tiên, bà là vợ thứ mấy của nạn nhân ?

Đoàn Ngọc Hương hơi sững sờ nhưng cũng trả lời mà không cười nhạo Đông Triều :

-Tôi là vợ thứ bảy của lão gia.

-Sáu người vợ trước thế nào ?

-Đã được lão gia cho về quê.

Đông Triều lật quyển sổ :

-Hãy cho biết án mạng xảy ra thế nào.

Đoàn Ngọc Hương nói :

-Lúc đó lão gia về đột ngột, tôi đang ngủ say, chợt nghe tiếng thét của lão gia, tôi bật dậy và thấy lão gia nằm trên vũng máu, tôi tri hô lên, thích khách vội vàng trốn chạy.

Đông Triều nhếch mép cười :

-Bà có thể miêu tả vóc dáng của thích khách ?

-Thích khách có vóc dáng cao ráo, mắt hẹp, cầm dao găm đâm vào ngực lão gia.

-Lúc bà đi ngủ, bà để đèn hay tắt đèn ?

-Tôi tắt đèn.

Đông Triều hỏi :

-Bà khóa cửa hay để mở cửa ?

-Tôi khóa cửa.

-Then hay ổ khóa.

Đoàn Ngọc Hương chớp mắt :

-Đương nhiên là dùng then rồi.

Đông Triều xoay xoay cây viết :

-Vậy thì tại sao ông ta vào phòng đột ngột trong lúc bà ngủ được nhỉ ?

Đoàn Ngọc Hương lấp bắp, không nói nên lời. Đông Triều không ngờ vụ án này tuy có hóc búa trong lúc khám nghiệm nhưng lại dễ khi hỏi cung đến thế, điều đó suy ra động cơ gây án chỉ mới là gần đây. Đông Triều kết luận :

-Bà là hung thủ.

-Vô lý ! Chứng cứ đâu ?

Đông Triều mỉm cười :

-Từ sự hoài nghi, giết người bằng trâm cài tóc thì chỉ có nữ nhân, đâm được vào cổ thì chỉ có người chung chăn gối mới dễ tiếp cận được.

Đoàn Ngọc Hương run lấy bầy. Đông Triều nói tiếp :

-Bà rất giỏi khi dùng dao tạo vết thương lớn để che đi vết thương bởi trâm gây ra. Nhưng bà không ngờ là sai nha sẽ tra soát gắt gao đến thế. Tôi dám chắc chiếc áo hay khăn tay dính đầy máu kia vẫn còn ở trong phòng bà.

Đoàn Ngọc Hương bật cười. Đông Triều nói :

-Có cần bắt đầu tra xét từ người phu nhân không ? Khi bà dùng mùi nước hoa nồng nặc thế kia để che đi mùi thom.

Đoàn Ngọc Hương rút chiếc khăn tay đầm máu ra, ném xuống đất, cười vang :

-Hắn tạo bao ác nghiệp, không ai biết đến. Nay ta thay cha báo thù thì lại bị lật tẩy ngay.

Đông Triều nói :

-Tôi xin tóm gọn quá trình gây án của bà. Lúc nạn nhân về, bà đã mở cửa, niềm nở hỏi thăm, sau đó nhân cơ hội dùng trâm cài tóc giết chết ông ta, sẵn ông ta có con dao bên người, bà đã dùng con dao để xóa đi hoài nghi về vết trâm trên cổ, sau đó bà dùng khăn tay xóa đi vết máu trên người rồi giờ mái ngói trên nhà tạo hiện trường giả.

Đoàn Ngọc Hương cười điên loạn rồi cố tình chạy tới cây cột trong nhà, đập đầu. Dận Chân xông vào, nắm lấy gáy bà ta, ném ra sau. Đông Triều nhún vai :

-Chưa chết đâu, tôi chưa đưa bạn bà ra mà.

Đông Triều chấp hai tay ra sau lưng, đi ra ngoài. Đông Triều gặp Khúc Tam Lang, nói :

-Đưa tôi đến chỗ của quản gia nhà này.

Tạ Khiết Tâm trở về phòng với bộ dạng rã rời. Chân hần lão đảo, đá phải chân bàn. Hần rút trong áo ra lọ thuốc, uống lấy uống để. Chợt, hần thấy vai mình đau nhói, có ai đó vỗ vai mình. Hần quay ra sau, Đông Triều giờ lọ thuốc nhỏ, nói :

-Xem ra chỗ huynh đài đầy thuốc nhĩ. Không chỉ là thuốc chữa lao lực mà còn có thảo dược cho mục đích hạ độc từ từ, cả hơi xông làm tê liệt nữa.

Tạ Khiết Tâm ho vài tiếng :

-Tiểu tử nói gì đó ?

-Tôi tự hỏi tại sao một người giỏi sắp đặt kế hoạch giết người lại che giấu dờ thể. Hóa ra là có kẻ đứng sau giật dây. – Đông Triều mỉm cười. – Kẻ đứng sau giỏi thật đấy.

Tạ Khiết Tâm phì cười :

-Ý là ta là kẻ đứng sau ? Tiểu tử nghĩ ta lấy cơ sở máu mà né tội ư ?

-Tôi chưa bao giờ nghĩ đến trường hợp hạ độc từ từ, chỉ khi nhận ra mùi thảo dược từ túi thơm của phu nhân là mùi chống hơi xông làm tê liệt, cộng thêm mùi của hương làm hạ độc từ từ. Hy sinh cả tính nhân vì nghiệp lớn sao ?

Tạ Khiết Tâm cười khẩy :

-Tiểu tử ám chỉ ai ?

-Phu nhân nhà này mấy hôm nay dùng nước hoa nặng mùi, bám vào áo ai nặng mùi thì đó là tính nhân của bà ta, lẽ nào mùi nước hoa nặng thế lại là huynh muội sao ? Kế hoạch tỉ mỉ đâu đó mà lại sợ ý đánh rơi giấy bọc thuốc của mình, hay là huynh đài cố tình chọc cho lão kia ghen lên lòng lộn để phu nhân sợ mà ra tay ?

Tạ Khiết Tâm lặng người. Đông Triều thở dài :

-Bao nhiêu đó thôi chứ tôi chưa điều tra ra chứng cứ kết tội huynh đài, chỉ chờ lời khai từ Đoàn Ngọc Hương thôi. Nhưng báo trước, Đoàn Ngọc Hương yếu ớt lắm, không giấu nổi tôi đâu.

Tạ Khiết Tâm cười lớn :

-Không cần thăm vấn Đoàn Ngọc Hương để ép ta ! Đúng, ta đã quyến rũ bà ta để giết lão già đó. Ta phải trả mối thù hần câu kết với tên quý tộc kia làm cha ta phá sản. Nhưng ta không chết bởi hình phạt chỉ dành cho những kẻ thói tha như hần. Ta đi đây !

Tạ Khiết Tâm ho ra máu, quỵ xuống rồi tắc thở. Đông Triều kẻ tay vào mũi hần, hần đã tắt thở. Nhưng thân thể hần không có dấu vết bị trúng độc. Vậy

là hấn chết do bệnh của mình. Đông Triều đá hấn, hừ một tiếng :

-Đồ khôn ngoan, chết mà cũng muốn kéo kẻ khác chết theo.

Đông Triều thầm tạ ơn trời, may là bên ngoài có người làm chứng, không thôi nàng bị nghi oan là bức tử hấn rồi. Dận Chân và Khúc Tam Lang trốn ngay dưới bàn, hấn không biết. Đông Triều vỗ tay :

- Vụ án kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Đầu đuôi câu chuyện là thế này. Tạ Khiết Tâm tên thật là Mục Khiết Tâm, con trai của một thương gia nổi tiếng. Nạn nhân ban đầu làm công ở chỗ thương gia họ Mục, dần dần hấn dòm ngó tài sản của chủ, hấn đã tư thông với bà chủ, lừa cho bà giết chồng rồi cầu kết với một quý tộc chiếm đoạt tài sản, đuổi mẹ con chủ cũ ra đường. Người vợ quả tui hồ, nhảy sông tự vẫn, còn đứa con trai thì lưu lạc dân gian, sau tìm cách trả thù theo phương thức cũ. Dận Tường thu thập thông tin sau ba ngày, đến kể cho Dận Chân nghe. Hai anh em chơi cờ với nhau, Cao Vô Dung mang trà, bánh đến. Dận Tường ngồi chơi cờ một lúc rồi lên tiếng :

-Tứ ca, thiếu thiếu gì đó, phải không ?

Dận Chân biết Dận Tường ám chỉ điều gì nhưng vẫn điềm nhiên chơi cờ :

-Ồo giác thôi.

-Đông Triều đâu rồi Tứ ca ?

Dận Chân nói :

-Từ lúc nghe Đoàn Ngọc Hương tự vẫn trong ngục là nha đầu đó cứ nhốt mình trong phòng, chẳng muốn gặp ai cả. Cứ như hôm nha đầu đó ép Trịnh Quý nhân tự vẫn.

Dận Tường đi một nước cờ :

-Chả biết thế giới của Đông Triều cô nương thế nào, biết rõ tội mình là gì, tự sát thì có gì là sai đâu ?

Dận Tường ở lại chơi cờ với Dận Chân được mấy ván nữa thì tạm biệt, trở về phủ. Dận Chân tiễn Dận Tường ra đến cửa. Quay vào trong, Dận Chân thấy Hắc hổ ngậm trong miệng một chiếc túi thơm, chạy về phòng Đông Triều. Dận Chân kêu :

-Hắc Hổ !

Hắc Hổ dừng lại. Dận Chân nói :

-Đưa ta xem !

Hắc Hổ phe phẩy đuôi, làm bộ khi dễ. Dận Chân nắm đuôi con mèo đen, kéo lại, làm rằm trong tai nó điều gì. Hắc Hổ không biết học cách nghe tiếng người ở đâu mà cụp đuôi xuống, giao túi thơm cho Dận Chân. Dận Chân xoa đầu nó, lấy bức thư trong túi thơm ra đọc. Trong thư nói chuyện chi mà mặt Dận Chân sa sầm lại, nhìn về phía phòng Đông Triều với ánh mắt đau đớn, hiện ra rất rõ. Dận Chân nói với Hắc Hổ :

-Chờ ta một lát.

Dận Chân về thư phòng viết một tờ giấy khác, dùng cách nào đó để màu giấy giống với tờ giấy kia. Dận Chân để lá thư vào túi thơm, cột dây lại, đưa cho Hắc Hổ :

-Đưa cho nha đầu đó đi.

Hắc Hổ ngậm lấy túi thơm, chạy về phòng Đông Triều. Đông Triều cũng đọc sách như mọi ngày nhưng nghiên cứu chăm chú hơn thường ngày. Hắc Hổ ngồi, đặt túi thơm xuống đất, kêu ngao ba tiếng. Đông Triều rời cuốn sách, nhặt túi thơm lên. Đông Triều xoa đầu Hắc Hổ, nói :

-Ra chơi với Hoàng Quân đi.

Hắc Hổ dụi đầu vào tay Đông Triều, kêu ngao ngao rồi chạy ra ngoài. Đông Triều lấy bức thư trong túi thơm, đọc sơ qua.

-Biết ngay là có tật giật mình.

Nét chữ giả rất giống thư thật nhưng Đông Triều nhận ra ngay là do Dận Chân giả. Đông Triều thường xuyên đọc kinh do Dận Chân viết nên rất rành về thói quen viết chữ của Dận Chân, đặc biệt là lúc Dận Chân viết nét hất. Đông Triều kẹp tờ giấy vào quyển sách.

-Ngao !

Đông Triều nói :

-Tuyệt về rồi đó hả ?

Con mèo trắng nhảy lên bàn, thả chiếc túi thơm xuống. Đông Triều lấy bức thư từ túi thơm ra. Đông Triều đọc sơ qua bức thư, giật mình. Nàng lấy bức thư Dận Chân giả nét chữ ra so sánh. Nội dung trong hai bức thư giống hệt nhau. Suýt nữa Đông Triều bị mắc lừa, Dận Chân giờ chiều ngoạn mục thật. Dận Chân giả nét chữ nhưng nội dung giữ nguyên đề Đông Triều nghĩ nội dung thật là giả.

-Huynh được lắm.

Đông Triều đọc bức thư xong thì gấp bức thư lại, vươn vai. Tối nay Dận Chân không ghé phòng nàng, tối nay tha hồ tra cứu. Tối đến, Dận Chân dùng bữa xong không ghé thăm phòng của bất cứ ai mà dành trọn đêm nay ở Phật đường. Đang tĩnh tâm niệm phật, một phi tiêu gắn thư bắn đến, ghim vào tường. Dận Chân gỡ bức thư ra, xem.

-Phong Di hẹn mình ở ngoài ư ? Tiểu tử này muốn gì đây ?

Dận Chân không muốn làm kinh động đến người trong nhà, bèn dùng khinh công vượt tường. Phong Di chờ trên ngọn cây, nhảy xuống, mặt đối mặt với Dận Chân :

-Trắc phúc tấn của ngươi có gửi thư cho Huệ Đạt.

-Thu Nguyệt ?

-Là cô nương Nhượng Hy gì đó.

-Sao kia ?

-Cô nương ấy gửi thư cho Huệ Đạt, hỏi về chuyện của ngươi. Ngươi đã làm gì ?

-Chẳng làm gì cả, chỉ là tôi muốn kiểm chứng thôi.

Phong Di kêu lên một tiếng ngạc nhiên. Dận Chân quay lại. Đông Triều đứng đằng sau hai người. Tối đến nàng lại tháo búi tóc để tóc bím, khoác áo choàng mỏng. Trên tay Đông Triều cầm một cuốn sách về y dược. Đông Triều nói :

-Tiểu tử, cứ tưởng ngươi ghét Tứ gia lắm nhưng sao có tin gì đều cho Tứ gia vậy ?

Phong Di hừ một tiếng :

-Ta lo cho Trắc phúc tấn của hần, không phải lo cho hần. – Rồi làm bầm – Lo cho hần cũng chỉ vì chị của ta.

Dận Chân nắm tay Đông Triều, kéo đi chỗ khác. Phong Di biết mình là người thừa ở đây bèn quay trở về.

-Trước đây muội nói là muội muốn làm người vô hình đúng không ? – Dận Chân dừng lại ở một góc vắng.

Đông Triều nói :

-Đúng vậy.

Dận Chân hất tay Đông Triều ra :

-Vậy thì hãy là người vô hình đi. Đừng quan tâm đến ta !

Đông Triều không tức giận. Nàng để quyển sách vào trong áo choàng, hai tay nàng nắm lấy bàn tay nhợt nhạt, lạnh như băng của Dận Chân, áp lên gò má mình như thể muốn sưởi ấm cho nó. Mắt nàng nhìn Dận Chân không có một gợn sóng :

-Huynh giấu bệnh tình với các phúc tấn, Thập tam gia vì sợ họ lo lắng. Huynh giấu bệnh tình với các A ca kia vì sợ họ nhân cơ hội mà *** hại. Huynh không giấu bệnh tình với Huệ Đạt vì ông ta chưa chắc lo lắng cho huynh bằng các phúc tấn và Thập tam gia, cũng sẽ không *** hại. Vậy tại sao huynh muốn giấu muội ?

Dận Chân rút tay mình ra :

-Muội cũng như muội tử của ta.

Đông Triều nghi ngờ lời nói ấy. Dận Chân đã biết Đông Triều áp tay mình lên má nàng để kiểm tra xem Dận Chân có nói dối không. Đông Triều im lặng một lúc lâu.

-Tứ ca.

Dận Chân hoàn toàn bất ngờ. Lời gọi thân mật này, Dận Chân không biết nên vui hay buồn. Đông Triều biết mình vừa phạm tội tày đình, dễ dàng bị phạt nặng. Nàng hỏi dò :

-Muội có thể gọi huynh là Tứ ca như Thập tam gia vẫn gọi không ?

Dận Chân chần chờ một hồi, cũng gật đầu :

-Được thôi. Dù sao muội cũng đã là Cách cách.

Đông Triều mỉm cười, tiếp tục nói :

-Tứ ca, chúng ta đều là người đa nghi, không dễ dàng trao bí mật của mình cho ai. Có lẽ thông qua mình, huynh cũng hiểu tại sao muội lại bọc bạch tâm sự của mình cho huynh.

-Muội biết rõ mình ở đây không bao lâu, ta lại không biết kẻ thù của muội là ai nên không sợ ta tiết lộ bí mật của muội cho kẻ thù.

Đông Triều khẽ gật đầu :

-Muội đã từng nghĩ vì muội và huynh vốn không có nhân duyên lâu dài nên không ngần ngại bọc bạch nỗi lòng với huynh. Nhưng muội không ngờ rằng điều ấy đã buộc chặt tâm trí của muội ở đây, và huynh đã trở thành chỗ dựa duy nhất của muội.

Dận Chân mở to đôi mắt, nửa như bất ngờ, nửa như hiểu thấu. Phải chăng... Dận Chân cũng nghĩ như vậy ?

-Dần dần, muội lại lo lắng cho huynh, vui cùng huynh, buồn cùng huynh... những cảm xúc ấy khiến muội trở nên hữu hình tại đây rồi.

Dận Chân cũng cảm nhận được điều đó.

-Nếu trong mắt huynh, muội chỉ là người vô hình thì xin huynh cứ xem muội như người vô hình để loại bỏ gánh nặng nào đó trong tim. Nhưng muội vẫn sẽ luôn lo lắng cho huynh, trong một góc khuất nào đó mà huynh không thấy.

Đông Triều nói xong im lặng. Nàng hồi hộp nhìn theo từng phản ứng của Dận Chân. Dận Chân đang nhắm nghiền đôi mắt. Dận Chân đang từ từ mở mắt. Dận Chân đang đưa tay ra, bàn tay lạnh giá ấy áp sát vào má Đông Triều. Dận Chân véo má nàng. Đông Triều kêu lên :

-Đau ! Đau ! Huynh buông ra đi nào !

Dận Chân không buông tay ra, chàng mỉm cười :

-Muội đang la hét, muội đang nhăn mặt. Khuôn mặt này là của Liên Nhi, giọng nói này là của Liên Nhi, mạch máu đang đập cũng là của Liên Nhi. Nhưng ta vẫn nhận ra rằng Đông Triều đang hiện hữu trước mắt ta.

-Tứ ca...

Dận Chân cúi người xuống, ôm chầm lấy Đông Triều :

-Muội không phải là người vô hình. Vì ra ngoài cũng là leo tường nên về nhà cũng là trèo tường. Dận Chân và Đông Triều vừa đi vừa nói chuyện. Dận Chân hỏi :

-Sao muội biết ta ra ngoài đó ?

-Muội không ngủ được, lên Xảo Tuệ ra ngoài đi dạo, tình cờ gặp hai người đang nói chuyện. Muội thấy hai người nói chuyện mà mắt trái cứ giật lên, biết là nói xấu muội.

Dận Chân ký đầu Đông Triều, phì cười :

-Nha đầu ngọc, vô kỷ luật nữa. Mai ta sẽ phạt muội cười ngửa ba vòng sân.

Đông Triều đánh vào tay Dận Chân :

-Huynh mệt rồi. Muốn đến chỗ muội nghỉ ngơi không ? Muội sẽ đắp bớp cho huynh.

Dận Chân xoa đầu nàng :

-Hôm nay ta muốn muối đắp bóp cho ta. Nhưng không phải ở chỗ muối, mà là ở chỗ của ta.

Đông Triều hơi thót tim. Nàng lùi lại mấy bước. Dận Chân chụp lấy tay nàng, nói :

-Nha đầu ngốc, vô kỷ luật, ta muốn cho muối xem vài thứ muối cần ở chỗ ta.

Nghe đến đấy, Đông Triều mới thờ phào. Nàng cùng Dận Chân đến chỗ của Dận Chân. Đây là lần đầu tiên Đông Triều đến chỗ ngủ riêng của Dận Chân. Không như Đông Triều nghĩ, Dận Chân không hề bày trí quá nhiều tượng phật và tranh Quan Âm trong phòng riêng của mình. Phòng Dận Chân chỉ toàn sách vở và nặng mùi thảo dược. Dận Chân kéo Đông Triều ngồi xuống giường. Cuối chân giường có đặt một chiếc sọt đan bằng mây. Sọt ấy đầy ắp giấy đã được vo tròn lại. Đông Triều thấy lạ bởi trong phòng Dận Chân không có bàn để luyện chữ.

-Đây, đôi mắt đầy tính tò mò. – Dận Chân lấy một tờ giấy trong sọt đưa cho Đông Triều. – Muối xem đi.

Đông Triều mở tờ giấy ra. Bên trong là một vết máu khô, cả đầu tay dính máu nữa. Dận Chân chậm rãi nói :

-Muối đoán không sai. Ta bị lao lực đã được một năm rồi. Đã đến giai đoạn ho ra máu rồi.

Đông Triều nhìn chăm chăm vào vết máu trên tờ giấy. Dận Chân tiếp tục :

-Dễ đoán ra lý do vì sao ta bị lao lực. Một năm trước, Hoàng A mã lệnh cho ta đi vận động các thương gia vùng Giang Nam quyên góp tiền tu sửa đê, người ở đó toàn là người của Bát đệ và Cửu đệ, cố tình gây khó dễ, ta phải đối phó với họ ngày đêm, ôm nặng một trận. Sau đó Hoàng A mã lệnh cho các A ca thu hồi nợ của các đại thân, ta đứng ra xin lãnh, ta thu hồi được nợ, đồng thời đắc tội với nhiều người, kết quả là mắc bệnh từ đấy.

Dận Chân đứng dậy đi đến kệ sách, lấy ra một hộp bằng vàng. Dận Chân mở chiếc hộp đó ra, đưa cho Đông Triều xem. Trong hộp có những viên tròn được bọc giấy. Mùi bám vào giấy bọc rất giống với mùi thảo dược trên người Dận Chân. Dận Chân nói :

-Đó là thuốc đặc trị của ta đấy. Ba ngày uống một viên, rồi ngồi thiền một canh giờ. Mỗi ngày hòa một viên vào nước tắm. – Dận Chân ngồi cạnh Đông Triều. – Gần bằng một phần mười công lực của ta đấy. Trong thời gian điều trị phải kiêng cử nhiều thứ như đồ tanh, rượu, nữ sắc và gây cho thân thể cảm giác kỳ với mùi máu.

Đông Triều hỏi :

-Huynh keo kiệt như vậy, lại cố chấp nữa, tại sao lại chấp nhận trị liệu ?

-Ta vẫn còn muốn sống.

Đông Triều nghiêng đầu :

-Huynh có thể giảm đi chi phí điều trị bằng cách giảm làm việc, từ bỏ những việc quá lớn lao, hoặc xin nghỉ hẳn một tháng..

Dận Chân cắt lời nàng :

-Đó chính là lý do ta sống. - Dận Chân nhìn thẳng vào mắt Đông Triều. – Lý do duy nhất để ta tồn tại đến giờ.

Đông Triều vo tròn tờ giấy, vứt lại vào sọt :

-Tại sao lại nói với muối ? Về bệnh tình đó...

Dận Chân kéo mặt Đông Triều lại sát với mặt mình :

-Ta biết muối sẽ nhìn ta bằng ánh mắt nào.

Đông Triều thờ dài, gạt tay Dận Chân ra. Nàng vòng ra sau Dận Chân. Đông Triều bẻ khớp tay :

-Bắt đầu nào, có người đâm lưng mỗi đêm sẽ có lợi hơn nhiều. Muối vừa nghiên cứu vài huyệt, hiệu quả lắm đấy.

Dận Chân giả tiếng ngựa hí. Đông Triều tức giận, đánh vào chân Dận Chân :

-Huynh xếp bằng lại nào.

Dận Chân bật cười, cũng nghe theo Đông Triều. Đông Triều bấm huyệt cho Dận Chân, xoa bóp, đâm lưng theo chỉ dẫn của Huệ Đạt. Dận Chân thấy dễ chịu hẳn ra. Đông Triều đỡ Dận Chân nằm xuống, đắp chăn đàng hoàng. Nàng cũng thấm mệt rồi. Dận Chân kéo tay nàng :

-Mệt rồi, ngủ lại đây đi. – Rồi nhắm mắt. – Yên tâm đi, tối nay ta ngủ rất say.

Đông Triều dụi mắt, gạt đầu. Nàng thổi tắt nến, chui vào chăn với Dận Chân. Dận Chân vòng tay ôm lấy nàng. Nàng rúc vào lòng Dận Chân. Cả hai ngủ

rất say. Trong mơ, Đông Triều mơ thấy mình đi dạo hồ sen với Dận Chân, Dận Tường, Triệu Giai Nghi và Phúc tấn. Đột nhiên mọi người biến mất. Đông Triều hoảng hốt.

-Đừng hoảng hốt, là tôi đây.

Một thiếu nữ rẽ sen, lướt trên nước, đến bên nàng. Đông Triều chớp mắt, thiếu nữ ấy có hình dáng rất giống nàng, chỉ là nàng mặc áo xanh còn người kia mặc áo hồng. Thiếu nữ đó cất tiếng nói :

-Cô nương đừng sợ, tôi là Nữ Hồ Lộc Liên Nhi. Đây là giấc mơ của cô nương nhưng tôi và cô nương là những thực thể đang tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Sống trong thời đại vô thần được hai mươi lăm năm, về lại thời Thanh, Đông Triều phải đối mặt với những chuyện chỉ có trong phim ảnh, xuyên không, nhập hồn, giờ lại gặp nhau trong mơ nữa. Đông Triều thử tự nhủ nên dậy ngay lập tức thì Liên Nhi đã nói :

-Tôi biết rằng cô nương không tin nhưng cũng xin giữ lấy lời nói của tôi. Lý Trắc phúc tấn đang tìm cách *** hại cô nương. Hãy bảo trọng.

-Khoan đã !

Đông Triều đã biết đây không đơn thuần chỉ là một giấc mơ. Đó là điềm báo trước hoặc lời cảnh báo của người. Đông Triều cự mình nhưng không trở mình được. Mờ mắt ra, Đông Triều thấy Dận Chân đang ôm mình thật chặt. Đông Triều muốn xô chàng ra nhưng nghe tiếng thở đều đều của Dận Chân làm nàng mềm lòng, chấp nhận thân phận một lúc nữa.

-Thưa gia. – Cao Vô Dung đứng ngoài cửa nói vọng vào. – Lý trắc phúc tấn xin gặp.

Dận Chân nói :

-Bảo chờ gia một chút.

Đông Triều đẩy Dận Chân ra, ngồi thẳng dậy. Dận Chân mở mắt, hỏi :

-Sao vậy ?

Đông Triều cù vào nách Dận Chân :

-Muội cứ nghĩ huynh còn ngủ nên chịu trận, ai ngờ huynh chỉ giả vờ ngủ.

Dận Chân cười cười, xếp chân lại :

-Ta dậy từ sớm, thấy muội cứ rúc vào lòng, tường lạnh nên ôm muội cho ấm.

Đông Triều thờ dài, xếp gối lại cho ngay ngắn. Dận Chân sửa sang lại trang phục, đầu tóc. Bên ngoài, Cao Vô Dung đã chuẩn bị khăn và nước ấm rửa mặt vào buổi sáng. Đông Triều lấy khăn, nhúng nước, đưa cho Dận Chân rửa mặt. Cao Vô Dung có vẻ ngạc nhiên khi thấy Đông Triều ở đây. Đông Triều biết ít khi Dận Chân đưa nữ nhân vào phòng riêng của mình, nàng chỉ cười trừ rồi nhờ Cao Vô Dung đi qua phòng mình lấy chiếc mao đến cho nàng chải đầu. Dận Chân rửa mặt, thay y phục rồi ra gặp Lý thị. Trước khi đi, Dận Chân níu bím tóc Đông Triều, nói nhỏ vào tai:

-Cái gối hơi ngắn, không đủ gác chân nhưng ôm thấy êm lắm.

Đông Triều phì cười, đánh vào tay Dận Chân. Dận Chân búng trán nàng một cái rồi đi. Lý thị đang đứng ở ngoài đợi. Dận Chân hỏi :

-Sáng ra Trắc phúc tấn gọi gia có chuyện gì ?

Lý thị áp ứng :

-Thưa gia, sáng ra thiếp nghe a đầu Xảo Tuệ của Nữ Hồ Lộc muội thét gọi tìm kiếm muội ấy nên định báo cho gia biết. Nhưng vừa rồi nghe Cao Vô Dung nói rằng Nữ Hồ Lộc muội ở chỗ...

-Liên Nhi ở chỗ gia cả đêm qua, nàng yên tâm rồi chứ ?

Lý thị nghe như sét đánh ngang tai. Lòng ghen ghét sôi lên sùng sục nhưng vì phải giữ lễ với gia trưởng nên nàng ta đành nén lại. Lý thị cố nặn ra một nụ cười thật quảng đại, nói với Dận Chân :

-Vâng, thiếp đã yên tâm.

-Không kinh động đến Phúc tấn và Thu Nguyệt chứ ?

Lý thị run run nói :

-Vâng, thiếp không dám làm kinh động.

-Tốt đấy.

Lúc đó, Đông Triều đã sửa soạn xong, nàng bước ra gặp Lý thị liền cúi đầu chào :

-Chúc Lý tỷ buổi sáng tốt lành, đêm qua tỷ ngủ ngon chứ ?

Lý thị lịch sự đáp lại :

-Cảm ơn Nữ Hồ Lộc muội, đêm qua ta ngủ rất ngon, mơ được nhiều mộng đẹp.

Dận Chân cắt đứt ý nghĩ dần mặt người mới của Lý thị :

-Nàng hãy ra thỉnh an Phúc tấn trước. Gia và Liên Nhi sẽ đi sau.

-Thiếp xin nghe lệnh.

Lý thị lui ra, quay đầu lại, bắn một cái nhìn cảnh cáo cho Đông Triều. Đông Triều nhớ đến giấc mơ đêm qua. Nàng chợt hỏi Dận Chân :

-Tứ ca, huynh đã từng gặp Nữ Hồ Lộc tiểu thư trong mộng chưa ?

Dận Chân im lặng một lúc lâu rồi nói :

-Chưa hề. – Rồi tự nói với mình. – Nhưng ngoài đời thì có.

-Muội đã mơ thấy tiểu thư.

Dận Chân cố giấu nổi băn khoăn trong lòng :

-Hãy hỏi Huệ Đạt xem sao.

Đông Triều hành lễ với Phúc tấn rồi vào vị trí của mình. Từ dãy ghế của Lý thị, Đông Triều thấy những ánh nhìn gai góc xuất phát từ Lý thị và Tổng thị. Áp lực khủng khiếp đó làm Cảnh Giai thị phải cáo ốm, trở về phòng mình. Khô ghê, Đông Triều quên mất rằng ngoài tiền ra thì trong phủ còn có người phạm.

-Hôm qua Phúc tấn ngủ ngon chứ ? – Dận Chân hỏi thăm Tiểu Uyển.

Tiểu Uyển mỉm cười hiền lành :

-Cảm ơn gia đã hỏi thăm, đêm qua thiếp ngủ rất ngon.

Lý thị nhân cơ hội đó hót lú lo :

-Thưa Phúc tấn, muội thấy gia hôm nay trông rất khỏe mạnh, chắc đêm qua gia ngủ ngon lắm.

Tổng thị nói thêm :

-Nghe nói là nhờ Nhượng Hy Cách cách ở bên săn sóc gia đêm qua.

Dận Chân dần mạnh lý trà xuống bàn, trừng mắt nhìn hàng ghế chỗ Lý thị. Hai nàng Trắc phúc tấn tự dung đánh rơi khăn tay. Hai nữ hầu đứng cạnh luống cuống nhặt lên. Tiểu Uyển vội vuốt giận, nàng nói thật hiền :

-Gia, hai muội ấy rất quan tâm cho sức khỏe của gia, thiếp cũng vậy. Nếu là nhờ Nữ Hồ Lộc muội săn sóc gia đêm qua mà gia trông tươi tắn thế này thì thật tốt quá. – Rồi mỉm cười với Đông Triều. – Vậy thì từ nay về sau phải nhờ Nữ Hồ Lộc muội nhiều rồi.

Thu Nguyệt gật đầu :

- Thật tốt khi gia đã đưa muội về đây.

Hết buổi ra mắt ban sáng, Lý thị hậm hực đi về. Tức chết đi được, Dận Chân bênh Đông Triều thì không sao nhưng đến cả Phúc tấn và Niên thị cũng ra mặt bảo vệ, Lý thị cam lép vế. Về đến nơi, Lý thị lại thấy Hoàng Quân hí hửng cầm tập võ sang chỗ Đông Triều thì càng tức tối hơn. Lý thị hét lên :

- Thanh Liễu !

- Dạ.

- Chuẩn bị mấy ngày rồi, cứ theo kế hoạch mà làm !

Tiểu Uyển đi với Dận Chân dọc theo lối đến chỗ của Đông Triều, sau có Thu Nguyệt. Tiểu Uyển nhớ lại khuôn mặt của hai vị Trắc phúc tấn, không khỏi lo lắng trong nhà bất hòa :

- Gia, Lý muội và Tống muội không có ý gì là xúc phạm Liên Nhi cả, không cần gia ra mặt mà gây nên bất hòa trong gia đình.

Dận Chân lắc đầu :

- Nhầm to, đích thân gia ra mặt là do gia sợ nha đầu kia sẽ làm gì với hai Trắc phúc tấn đó. – Dận Chân nắm tay Tiểu Uyển, vỗ nhẹ. – Nàng không biết nha đầu đó thích trả đũa thế nào đâu.

Đông Triều với Hoàng Quân chơi ở ngoài. Đông Triều dạy Hoàng Quân. . . leo cây. Hoàng Quân phải xắn quần, xắn áo lên để leo cây, mặt thẳng bé đỏ gay, mồ hôi chảy ròng ròng. Tiểu Uyển phát hoảng, vội chạy tới. Dận Chân can ngăn lại :

- Tiểu tử ấy chưa trầy trụa chân tay thì đừng có lo.

- Nhưng mà...

Nhưng mà đây là con của Lý thị, Hoàng Quân có làm sao thì Lý thị sẽ xé to chuyện mất. Tiểu Uyển vừa nghĩ đến trường hợp xấu thì Hoàng Quân đã trượt chân, té xuống. Thu Nguyệt được anh dạy chút võ, liền chạy đến định đỡ lấy. Đông Triều tung người lên, cắp lấy Hoàng Quân, đặt thẳng bé xuống đất an toàn.

- Tội nghiệp Hoàng Quân của di nương. – Đông Triều nựng nịu thẳng bé. – Con mệt rồi, đi rửa mặt đi rồi di nương mang chè cho con uống nhé.

- Dạ !

Hoàng Quân cười tươi rồi chạy đi rửa mặt. Đông Triều vẫy tay theo. Tiểu Uyển đang phát hoảng cũng để ý thấy Đông Triều chơi với trẻ con thì trở nên đáng yêu hơn, trở về với số tuổi của Liên Nhi và Dận Chân cũng nhận ra điều đó, khi khỏe mới chàng nhếch lên. Dận Chân nói :

- Không nên làm phiền.

- Vâng.

- Đi thôi, hôm nay gia đưa hai nàng dạo hồ sen.

Dận Chân giang hai tay ra. Tiểu Uyển với Thu Nguyệt hiểu ý. Hai nàng khoác tay Dận Chân, mỗi người một tay, cùng đến hồ sen. Đông Triều nghe tiếng cười đùa của phu thê nhà Dận Chân, quay lại, bắt gặp Dận Chân mỗi tay khoác một người đẹp :

- Huynh đắc chí quá nhỉ ?

Đông Triều vào phòng mình. Trong lúc chờ Hoàng Quân đến thì nàng đọc sách. Đột nhiên, Đông Triều nghe tiếng ếch kêu. Qua cửa sổ, Đông Triều thấy có vài mươi con ếch nhảy đến phòng mình. Ếch ở đâu mà da thịt nhóp nhúa, kêu ồm ộp thấy sợ. Xảo Tuệ mang chè đến, thấy ếch, sợ hãi đến đánh rơi cả chén chè làm vỡ choang.

- Phu nhân ! Phu nhân ! Nhắm mắt lại ! – Xảo Tuệ hét lên. – Chạy vào trong nhanh lên ! Đừng có ngắt !

Đông Triều hồi tưởng về giấc mơ hôm qua. Hóa ra âm mưu của Lý thị là đây. Lý thị định vạch mặt Đông Triều bởi những thứ mà Liên Nhi sợ. Nhưng mấy cái này Đông Triều đâu có sợ.

- Xảo Tuệ. – Đông Triều nói. – Người yên tâm, ta đã cứng rắn lên rồi, tuyệt đối không sợ bọn này đâu. Bọn ếch kêu la thế nào kệ nó, Đông Triều cứ thản nhiên đọc sách. Rồi nàng gấp sách lại, quan sát qua cửa sổ, các gia nhân hò nhau đập ếch mà không dám đuổi đi quyết liệt, chỉ có Hoàng Quân lấy đá đuổi bọn ếch kia đi. Đông Triều kêu :

- Hắc Hổ, lại đây !

Hắc Hổ từ trên cây phóng xuống, nhảy qua cửa sổ, đáp trên bàn Đông Triều. Nó có dáng vẻ rất nghiêm trang, bốn chân thu gọn, đuôi cuộn tròn quanh chân. Đông Triều nói :

-Người cùng Tuyết làm mọi cách để bọn ếch tập hợp quanh bọn kia cho ta.

Hắc Hổ gật đầu, nhảy qua cửa sổ. Nó ngoa lên một tiếng dài. Tuyết đang sưởi ấm trên nóc nhà, nghe bạn gọi liền phóng xuống. Hắc Hổ meo vào tai nó vài tiếng, nó gật đầu. Hai con mèo chia nhau bao vây đám ếch. Làm thế nào mà chúng có thể xua bọn ếch bao vây cả đám gia nhân. Đám gia nhân chỗ Đông Triều sợ cứng cả người, buông hết vũ khí.

-Hoàng Quân ! – Đông Triều đặt sách xuống bàn. – Lấy cho di nương cây roi !

Hoàng Quân lật bật chạy vào phòng tìm roi. Đông Triều đến giường, nắm cổ áo Xảo Tuệ, kẻ sợ ếch đến nỗi quên mất cả tôn ti trật tự, nhảy lên giường chủ trốn nạn :

-Lấy cho ta cái ghế rồi theo ta ra sân !

Xảo Tuệ run rẩy bước xuống, nhấc ghế, cùng Đông Triều ra ngoài sân. Các gia nhân co cụm một chỗ bởi bọn ếch, Hắc Hổ và Tuyết cứ chạy vòng vòng, không cho một con ếch nào trốn thoát. Xảo Tuệ đặt ghế cho Đông Triều ngồi, mình thì biết phận, đứng cạnh vòng tròn ếch. Hoàng Quân chạy ra, đưa cho Đông Triều cây roi đi ngựa. Đông Triều cầm lấy roi, ngồi xuống :

-Hoàng Quân, con ra chỗ Phúc tấn chơi đi.

Hoàng Quân cúi đầu vâng lời, đi ra chỗ tiểu đình. Chờ cho Hoàng Quân đi hẳn, Đông Triều khoanh tay, hỏi chuyện bọn nô tài :

-Ai đã tiết lộ thông tin của ta cho Lý Trắc phúc tấn ?

Đông Triều quát một roi vào không khí. Roi xé gió, vang lên âm thanh ghê rợn. Gia nhân rùng mình. Đông Triều căng dây roi ra :

-Xảo Tuệ hả ?

Xảo Tuệ quỳ xuống, dập đầu :

-Phu nhân, nô tỳ biết tội, nô tỳ không dám thế nữa !

Đông Triều liếc mắt nhìn bọn còn lại :

-Các người, ai đã tiết lộ chuyện ta sợ ếch thì giờ tay lên.

Bọn gia nhân nhìn nhau. Nếu giờ tay thì thế nào cũng bị đánh, nếu không giờ tay thì thế nào cũng bị ếch bấu vào người. Đông Triều gằn mạnh giọng :

-Khai thật thì mười roi vào mông, dôi trả cứ ra hồ sen chơi với ếch.

Tất cả các cánh tay giờ lên. Đông Triều gật đầu :

-Hắc Hổ, Tuyết, hai người mang bọn này cho lũ mèo ở ngoài, bạn hai người đi.

Hắc Hổ và Tuyết vừa được lệnh, thi hành ngay. Hắc Hổ kêu Tuyết ở lại canh chừng lũ ếch, mình nhảy lên tường, ngoa gọi bọn mèo hoang đến. Bọn mèo hoang trèo tường, nhảy lên cây, phóng xuống, mỗi con ngoạm lấy một con ếch, đi. Sạch trơn. Đông Triều tặc lưỡi :

-Chẳng bằng một con mèo con.

Bọn gia nhân tản ra, xếp thành hàng. Đông Triều khoanh tay :

-Ta đối với các người tệ lắm à ?

-Không có ạ !

-Hay là hầu hạ ta chán đến nỗi phải mở lời hết cho người khác nghe ?

Lần này thì ai cũng cúi đầu công nhận. Đông Triều đủ biết Nữ Hồ Lộ Liên Nhi thân mật với các gia nhân như thế nào. Một trời một vực với nàng

-Ta nói cho các người nghe, ta xuất giá, nghĩa là không còn là một con sâu non trong lá xanh, không còn là hoa trong búp nữa. Dù ở đây có gia bảo vệ, ta cũng không như ở nhà, chung chồng khác với chung cha, các Trắc phúc tấn với ta không có bất kỳ mối liên hệ nào đáng tin cậy cả. Các người cũng thấy rồi đấy, ta vừa lộ sơ hở thì Lý Trắc phúc tấn đã tấn công ta ngay. Các người tưởng ta không sợ à ? Sợ chứ nhưng tuyệt đối không được cho họ biết, nếu không thì số phận của ta có thể sẽ rất ngắn ngủi.

Đông Triều đứng lên, úa nước mắt :

-Thật là một giấc mộng đáng sợ, nhưng ta không thể dứt nổi, chỉ biết sống trong đó. Cô độc lắm ! Vì gia tộc, vì lòng tự tôn của chính mình, ta buộc phải ăn mình cho đến khi mình thật sự có chỗ đứng ở đây. Phải biến mình thành một người khô khan, phải ép các người vào quy tắc. Ta mong các người hiểu cho ta.

Rồi Đông Triều cúi mình trước các gia nhân. Các gia nhân òa khóc, sụp lạy Đông Triều :

- Xin phu nhân tha tội cho chúng tôi, chúng tôi hứa từ nay về sau sẽ không hé lộ bất cứ điều gì cho bọn gia nhân của Lý thị và Tống thị nữa. Phu nhân sai gì, chúng tôi cũng nghe.

- Thật ư ? – Đông Triều mỉm cười sung sướng.

- Xin hứa !

Đông Triều thở phào trong lòng, cái màn khóc này hiệu quả thật. Tạm dẹp bỏ nghi ngờ của gia nhân được rồi. Giờ thì còn việc của Lý thị thôi. Trả đũa thì tội nghiệp cho Hoàng Quân, Đông Triều quyết định chỉ dẫn mặt bà ta thôi.

Lý thị ngồi trong phòng, lắng nghe tin tức. Hai ngày qua không thấy chỗ Đông Triều có động tĩnh gì cả, không báo với Phúc tấn, cũng không xiên xỏ trong buổi cơm gia đình, chỉ là gia nhân bên Đông Triều bắt đầu có dấu hiệu khép kín với gia nhân bên Lý thị.

- Thưa phu nhân !

Miên man suy nghĩ, chợt có tiếng nói thì Lý thị giật nảy mình, đánh rơi ly trà xuống đất. Người hầu đứng cạnh vội vã thu dọn mảnh vụn, lau sạch trà trên y phục chủ. Lý thị quát hỏi :

- Có chuyện gì ?

Thanh Liễu nói :

- Thưa phu nhân, Nữu Hồ Lộc Trắc phúc tấn mang quà đến.

Lý thị mừng trong bụng, rốt cuộc thì cái gai trong mắt cũng đến, còn mang quà đến, nghĩa là đã sợ trong dạ rồi. Lý thị sai người qua gọi Tống thị đến, cùng tận hưởng cái thú của kẻ được thần phục. Lý thị thay y phục thật đẹp, trang điểm, cố ý để thật lâu, chọc tức Đông Triều.

Đông Triều ngó vũng nước còn đọng trên sân bởi cơn mưa hôm qua, chờ đến khi Lý thị ra thì vũng nước đã bốc hơi mất. Tống thị cũng đến đúng lúc. Đông Triều đứng dậy, cúi đầu chào hai bà chị :

- Nữu Hồ Lộc Liên Nhi xin chào hai vị tỷ tỷ.

Tống thị mỉm cười :

- Lý muội vẫn khỏe.

Lý thị phẩy tay :

- Tống tỷ đừng khách sáo quá, mấy khi có khách quý đến chơi, mời ngồi.

Rồi Lý thị chẳng đếm xỉa đến Đông Triều. Xảo Tuệ bắt bình, giậm chân, toan lên tiếng. Đông Triều xua tay. Nàng vẫn giữ nguyên khuôn mặt điềm tĩnh, mỉm cười với hai bà chị :

- Lý tỷ, Tống tỷ, nhân dịp tiết trời hạ hanh khô, muội có món quà tặng cho hai tỷ.

Lý thị làm như nghe tiếng chuông vọng xa đâu đó. Lý thị ngó qua ngó lại, một hồi sau mới hướng đôi mắt đậm màu phấn về phía Đông Triều. Lý thị à lên một tiếng, lấy khăn che miệng, cười khan :

- Nữu Hồ Lộc muội thông cảm, tại vì có khách quý đến chơi, ta vui quá nên quên mất.

Đông Triều mỉm cười :

- Nếu tỷ bận tiếp khách thì muội cũng không làm phiền tỷ làm gì. Muội giao quà xong là đi ngay. Vừa may là có Tống tỷ ở đây, muội không cần phải đến chỗ Tống tỷ.

Tống thị làm bộ ngạc nhiên, vui sướng :

- Ta cũng có quà nữa sao ? Thật là điểm phúc.

Đông Triều mỉm cười :

- Chỉ là chút lòng thành của muội đây. Muội hy vọng món quà này có thể làm vừa lòng hai tỷ trong mùa hè.

Lý thị nói giọng ngọt sớt :

- Tấm lòng của muội, sao ta dám không nhận chứ ? Phải không Tổng tỷ ?

- Quả là vậy.

Đông Triều nói lời cảm ơn rồi sai Xảo Tuệ mang quả mình chuẩn bị cho hai vị phúc tấn. Lý thị nghiêng đầu nhìn món quà, cẩn thận mở ra, Tổng thị cũng vậy. Mỗi người, Đông Triều tặng một bát canh giải nhiệt và một túi thơm bằng da. Đông Triều nói :

- Khi còn ở nhà, vào ngày trời nóng, muội vẫn thường làm cho A mã những thứ này, A mã rất thích. Muội hy vọng hai tỷ không chê.

Lý thị và Tổng thị nếm thử canh, dù ghét Đông Triều nhưng quả thật canh này Đông Triều nấu rất ngon, canh thoang thoang mùi sen, uống vào tưởng như đang đắm mình giữa hồ sen nồng nàn hương thơm ngát. Đông Triều để yên cho Lý thị và Tổng thị ăn bát canh, mình thông thả nói :

- Hai hôm trước, không biết có phải là do trời nóng bức không mà có một lũ ếch đến hồ sen phủ ta ẩn náu. Xúi quẩy thế nào mà chúng lại lên bờ, đến chỗ của muội, kêu inh ỏi. Muội tức quá có điều nghĩ lại, bọn hạ đẳng ấy nóng quá làm cản thôi nên không nỡ xuống tay. Không may cho chúng, Hắc Hồ với Tuyết cùng một số gia nhân đang nghỉ trưa, nhúc tui quá nên đứng ra xử lý. Để trả thù bọn ếch đó làm mất giấc ngủ trưa của họ, bọn ếch đã bị lột da, lóc thịt làm...

Lý thị và Tổng thị đang ăn thì khựng lại. Hai người ngó trân vào bát canh với túi thơm. Cả hai liên tưởng đến điều kinh khủng nào đó. Đông Triều nói tiếp :

- ... làm mồi cho mèo ăn. Hôm qua gia nhân ra chợ, mua cho muội một ít thịt gà với da dê, muội thấy chúng mua nhiều quá, ăn không hết nên nấu thành canh, mang sang đây, còn da dê thì làm túi thơm.

Lý thị run run :

- Vậy mà ta cứ tưởng muội... tiếc bọn ếch đó... mà cho vào nồi hết.

Đông Triều mỉm cười nói :

- Ấy chết, tỷ nói sao chứ. Bọn không biết điều đó, thích làm cản chứ không nghĩ đến hậu quả chỉ xứng là mồi ngon cho bọn ***** thôi chứ làm sao khiến hai tỷ ngon miệng được ?

Tổng thị gật gật đầu :

- Muội nói đúng.

- Lần sau có bọn làm cản nào tới nữa, muội cũng chỉ cho chúng làm thức ăn của ***** thôi chứ không đáng cho nồi canh trang nhã này. Trời xuống đây cũng phân muội đúng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Đông Triều, Thu Nguyệt và Tiểu Uyển ngồi thưởng trà bên hồ sen. Tuyết nằm gọn trong lòng Đông Triều, ngủ ngon lành. Nó săn sóc bên ngoài với Hắc Hồ cả ngày đã mệt nhoài rồi, bộ lông của nó cứ nhấp nhô theo nhịp thở đều đều, nhẹ nhẹ. Tiểu Uyển mỉm cười, nói :

- Mèo của Hoàng A mã có khác, thích nghi với cuộc sống dân dã nhanh chóng.

Dận Chân từ cổng đến, chạy lại. Tiểu Uyển và Thu Nguyệt đứng dậy chào. Đông Triều vừa đứng dậy đã bị Dận Chân véo tai. Đông Triều la lên :

- Gia, gia ơi ! Đau, đau !

Dận Chân cứ giữ nguyên bàn tay trên vành tai Đông Triều, kéo nàng đi sềnh sệ :

- Nha đầu này, ra mà xem họa muội gây ra kia.

Tiểu Uyển và Thu Nguyệt vội vàng đi theo xem thử có chuyện gì. Dận Chân kéo Đông Triều ra trước cổng. Thánh thần ơi ! Khang Hy trên đường vi hành có ghé nhà của Dận Chân chơi, vì tự nhiên vào nhà nên Hắc Hồ đã nhảy xuống chặn đường, không cho vào. Hai vệ sĩ của Khang Hy định gạt nó ra thì nó lao tới cắn vào ống tay áo của Khang Hy, đến giờ vẫn chưa nhả ra.

-Trời ơi ! – Đông Triều hoảng hốt. – Hắc Hổ ! Nhả ra ngay !

Hắc Hổ nhả tay áo Khang Hy ra, chạy tới, áp người vào chân Đông Triều. Lông nó vẫn xù lên khiêu khích. Đông Triều quỳ xuống :

-Hoàng A mã thứ tội ! Hoàng A mã thứ tội ! Con dạy dỗ nó không nghiêm.

Khang Hy cười cười :

-Không sao, cũng tại trẫm tự tiện vào nhà người khác. – Rồi quan sát Hắc Hổ. – Đây chắc là con mèo nổi tiếng của Nhữ Học Cách cách. Tốt ! Rất tốt ! Gác cổng chẳng thua gì chó săn.

Hắc Hổ thấy chủ đang quỳ trước mặt người kia, vẻ mặt đầy hối lỗi. Nó cũng biết thân phận, xẹp lông xuống, ngồi nghiêm chỉnh, cúi đầu chào khách quý. Khang Hy gật đầu :

-Tốt ! Rất tốt !

Khang Hy kêu Đông Triều đứng lên, xá lễ cho Tiểu Uyển và Thu Nguyệt. Dận Chân mời Khang Hy vào nhà. Khang Hy xua tay :

-Hôm nay trẫm đến đây không phải để chơi mà là để rủ con và nha đầu này đi chơi.

Đông Triều hỏi :

-Thưa Hoàng A mã, đi đâu ạ ?

Khang Hy vuốt râu cười khà khà :

-Chỗ Dận Tường. Thái y vừa vào cung báo tin rằng Thập Tam A ca có tin hỷ.

Đông Triều mừng rỡ vô cùng, nàng hỏi :

-A Nghi có tin vui ạ ?

Khang Hy ngẫm ngợi, lắc đầu :

-Không, đây là con của Qua Nhĩ Giai Trắc phúc tấn.

Đông Triều cảm thấy buồn buồn. Hóa ra ngoài Triệu Giai Nghi, Dận Tường vẫn phải giữ lễ với các Trắc phúc tấn khác. Dận Chân véo nàng một cái, nói với Khang Hy :

-Hỏi Hoàng A mã, vậy thì thần sẽ cùng Người sang chỗ Thập tam đệ chúc mừng. – Rồi quay sang Tiểu Uyển. – Phúc tấn đi với ta nhé !

Tiểu Uyển lễ phép nói :

-Vâng, thưa gia.

-Còn nha đầu này thì sao ? – Khang Hy chỉ Đông Triều.

Dận Chân nói :

-Hỏi Hoàng A mã, thì thần cũng sẽ dắt nàng sang.

-Được, vậy ta đi trước. – Khang Hy nói rồi phẩy tay ra hiệu cho hai vệ sĩ tháp tùng đến nhà Dận Tường.

Dận Chân thở ra một hơi. Dận Chân nói :

-Phúc tấn, nàng chuẩn bị mọi sự tươm tất rồi chúng ta sẽ đi. – Rồi dặn Thu Nguyệt. – Ta đi, nhớ trông coi phủ cho cẩn thận.

Thu Nguyệt nhún người :

-Vâng, thưa gia.

-Còn nha đầu này, vào đây. – Dận Chân kéo tay Đông Triều về phòng nàng.

Quảng phịch nàng xuống giường, Dận Chân nhún mảy :

-Nha đầu này, sao vậy hả ? Tuổi tình lên !

-Vâng.

Dận Chân xoa đầu nàng :

-Ta biết muối không vui cho lắm nhưng phải chấp nhận. Đây là hỷ sự ! Đây là hỷ sự !

-Muội biết rồi mà.

-Vậy thì tháo gỡ cái mặt đó đi ! Chuẩn bị mau lên ! Không thì ta trói muối vào bốn con ngựa đấy.

Đông Triều nói vậy chứ sao vui lên được ? Dù biết ở thời đại này đúng là như vậy nhưng vẫn cảm thấy Dận Tường đã phản bội bạn mình, ngoại tình với người khác, có con. Đông Triều cố ép mình vui cho Dận Tường thế nào cũng cảm thấy Dận Tường là một người đàn ông bạc tình, bạc nghĩa. Và thái độ đó không qua mặt được một người có tính cách giống hệt nàng – Dận Chân. Dận Chân trông nàng xỏ giày đi là biết nàng đang nghĩ gì rồi.

-Đi thôi !

Dận Chân nắm tay Đông Triều, kéo đi một mạch. Đông Triều nhận ra Dận Chân không đưa mình ra cổng mà đưa mình tới hồ sen. Đông Triều hỏi :

-Tứ ca, cổng ở đằng kia, sao huynh dẫn muội đến đây ?

Dận Chân không nói không rằng, đẩy nàng xuống hồ. Đông Triều có hốt hoảng, bất ngờ nhưng lấy lại bình tĩnh ngay, nàng trụ lại trên mặt đất, chỉ chút nữa là rơi. Tường yên lành, Đông Triều quên Dận Chân còn ở đằng sau. Dận Chân tiến đến gần nàng, dùng một ngón tay, chạm nhẹ vai nàng. Bấy nhiêu đó làm cho Đông Triều mất thăng bằng, rơi ùm xuống hồ sen. Đông Triều ngoi lên từ mặt nước :

-Huynh làm gì vậy ? – Nàng gạt chiếc lá sen trên đầu ra.

Dận Chân lấy trong túi ra một lọ dầu nóng, đưa cho Đông Triều :

-Tự hiểu.

Đông Triều biết ý Dận Chân. Nàng thoa dầu lên trán, lên tay và vùng cổ. Dận Chân kêu lên :

-Coi kia ! Sao lại bắt cần đến thế ?

Đông Triều leo được lên bờ. Dận Chân làm bộ sờ trán nàng, tặc lưỡi :

-Sốt mà cứ giả như bình thường. Ở nhà !

Đông Triều được Xảo Tuệ dìu về phòng. Dận Chân dặn dò Xảo Tuệ đôi câu rồi ra xe với Tiểu Uyển. Tiểu Uyển ngồi chờ trong xe, tay cứ vờ vờ chiếc khăn lụa thêu hình hoa cát cánh. Dận Chân hỏi :

-Phúc tấn có đợi lâu không ?

Tiểu Uyển lắc đầu. Nàng đỡ Dận Chân lên xe :

-Liên Nhi đâu ạ ?

-Nha đầu đó té xuống nước, sốt rồi. Gia để ở nhà.

Dận Chân ngồi vững trên xe, nắm lấy tay Tiểu Uyển, vỗ nhẹ. Người đánh xe tự hiểu đã đến lúc xuất phát. Hắn đánh xe đến phủ Dận Tường. Tiểu Uyển nói :

-Gia, thiệp có việc mạo muội muốn hỏi.

-Cứ nói.

Tiểu Uyển hỏi :

-Gia, tại sao Liên Nhi không thích sang chỗ Thập tam đệ vậy ? Thiếp thấy Liên Nhi thân với A Nghi lắm mà.

Dận Chân nhìn ánh mắt của Tiểu Uyển. Rõ ràng nàng không định hỏi điều này. Tiểu Uyển là người nhạy cảm, chơi thân với Đông Triều, hẳn hiểu rõ vì sao Đông Triều không hứng khởi lắm khi nghe tin một người Trắc phúc tấn của Dận Tường mang thai. Câu hỏi của Tiểu Uyển hướng đến việc khác. Dận Chân siết nhẹ tay Tiểu Uyển :

-Phúc tấn, nếu là nàng, gia cũng làm như thế.

Tiểu Uyển nói :

-Thiếp biết. Thiếp biết là một phúc tấn trong phủ thì không được nghĩ vẩn vơ. Nhưng khi thiếp thấy gia nắm tay muội ấy đi một mạch hay véo tai, búng

trán thì không khỏi lo lắng.

Dận Chân thở dài :

-Gia đã nói là đến giờ gia chỉ xem nha đầu đó như một đứa trẻ nhỏ, cùng lắm là muội tử của gia thôi.

Tiểu Uyển nép sát vào người Dận Chân, khẽ khàng :

-Chính điều đó mới làm thiếp lo. Gia, Liên Nhi được gả về đây là để làm vợ gia, sinh con cho gia. Nếu tình cảm đó chỉ dừng lại ở tình huynh muội thì đó sẽ là bất lợi cho muội ấy. Liên Nhi không được ân sủng còn bị các tỷ muội đố kỵ.

Đông Triều nằm li ở giường hắt xì một cái. Dầu thảo được Dận Chân đưa hồi nãy có mùi rất nồng, bôi vào không bệnh cũng trở bệnh. Đông Triều suy nghĩ xem từ lúc nào mà Dận Chân đã già bệnh thành thực thể. Hồi nãy có a đầu của Lý thị đến thăm, chủ ý là dò xét xem Đông Triều có bị bệnh thật không, Đông Triều đoán a đầu đó tin Đông Triều bị bệnh thật, cái bộ dạng lừ đừ này chính Đông Triều còn tưởng mình bị bệnh từ hôm qua kia. Đông Triều nằm một mình thấy chán nản.

-Di nương ! – Hoàng Quân ào tới, ngồi trên giường Đông Triều. – Con xin lỗi vì đến muộn.

Đông Triều xoa đầu nó :

-Con tới là ta mừng rồi, xin lỗi gì chứ.

Hoàng Quân ghé tai Đông Triều, nói nhỏ :

-Thật ra con tránh Thanh Liễu. Con sợ a đầu đó nói xấu con với Ngạch nương. Còn nữa, con có chọn ra một cuốn sách rất hay để đọc cho di nương.

Đông Triều thật mừng khi tình cảm của nàng với Dận Chân chỉ dừng ở mức huynh muội. Nếu Đông Triều yêu Dận Chân, nàng không đoán được mình còn có yêu quý đứa trẻ này như con đẻ mình hay không. Đông Triều cười thầm, gạt bỏ suy nghĩ đó đi. Vì điều đó không bao giờ xảy ra.

Bấm đốt tay thì hôm nay đến lượt Dận Chân ghé phòng Đông Triều. Đi thăm Dận Tường xong, Dận Chân hỏi thăm Thu Nguyệt chuyện ở nhà rồi đích thân đưa Phúc tấn về phòng nghỉ ngơi, cuối cùng Dận Chân mới đến chỗ Đông Triều. Ở nhà, Đông Triều dành cả ngày cho việc dạy Hoàng Quân học chữ, vẽ tranh, một nhòai cả người, thêm Thu Nguyệt thường xuyên đến thăm, ru cho nàng ngủ. Đèn phòng Đông Triều tắt sớm hơn. Dận Chân vào phòng, thấy Đông Triều đã ngủ say.

-Nha đầu này. – Dận Chân đốt đèn lên. – Muội ngủ thật đấy hả ?

Đông Triều chỉ cựa mình một lát. Dận Chân kéo ghế ngồi nhìn Đông Triều ngủ. Nàng có tư thế ngủ của nhà thiền, nằm quay người về phía phải, giữ nhịp thở đều đều. Dận Chân nhìn thật lâu, đưa tay ra chạm vào má nàng, vuốt ve.

-Chẳng có chút lỗi cuốn nào cả. Ta nghĩ muội cũng nghĩ về ta như vậy. Nha đầu à, thế thì sao ta bảo vệ muội đây ? – Dận Chân đánh nhẹ vào má Đông Triều.

Đông Triều bật dậy, vớ lấy cái gối đầu giường, ném Dận Chân. Dận Chân bắt lấy. Đông Triều lại ngã xuống giường, thở đều đều. Thói quen này Đông Triều có từ thời sinh viên. Hồi học đại học, Đông Triều ở ký túc xá với các bạn nữ, bởi ít nói nên Đông Triều thường xuyên là đối tượng bị trêu chọc, nhất là khi ngủ, các bạn cùng phòng hay cù lét nàng, đánh vào má, tạo nên phản xạ cho nàng.

-Nha đầu này...

Dận Chân cởi một lớp áo ngoài, tháo đôi giày ra. Đông Triều đang ngủ, ngửi thấy mùi thảo dược thì mở mắt :

-Tứ ca, huynh về rồi ạ ?

Đông Triều ngồi dậy, bẻ khớp tay. Dận Chân ngồi quay lưng lại cho nàng đắp bốp. Đông Triều đắp bốp cho Dận Chân :

-Thập Tam Trắc phúc tấn thế nào rồi ạ ?

-Có thai được một tháng, thai nhi bình thường, đang được A Nghi chăm sóc.

-A Nghi có buồn không ?

Dận Chân nói :

-Ta không biết ở chỗ muội thế nào nhưng ta đã nói với muội rồi, ở đây chuyện đó là hỷ sự.

Đông Triều lắc đầu :

-Không đúng, huynh đâu phải là nữ giới đâu mà biết.

-Sao kia ?

Đông Triều nói :

-Hôm kia, lúc muội chơi với Hoàng Quân, muội thấy Uyển tỷ dù có vui vẻ nhưng trong ánh mắt vẫn có nỗi buồn, Thu Nguyệt tỷ cũng vậy. Nữ nhân khi đã khắc cốt ghi tâm một ai đó thì chỉ muốn người đó nghĩ về mình thôi.

Dận Chân gật gù rồi nói :

-Thế muội có biết nam nhân bọn ta khô sở thế nào trong gia đình không ? Muốn chia đều trái tim cho tất cả nhưng nguyệt lão chỉ cho mỗi người một sợi chỉ đỏ. À, mà quên, hôm nay muội không đi, quả thật may mắn đấy.

-Tại sao ?

-Hôm nay Thái tử cũng đến thăm Thập Tam đệ.

Đông Triều thờ phào :

-Muội thật may mắn. Thật là may mắn.

Huệ Đạt thấu thiên lý nhãn lại. Từ đây trở về sau là cuộc trò chuyện riêng tư giữa hai người, ngài không muốn xen vào. Phong Di đập bàn :

-Đây, ông thấy chưa ? Nương tử của hần là Liên Nhi ! Người đầu tiên đến với hần là chị tôi ! Vậy mà chưa bao giờ hần tâm sự thoải mái như thế.

Huệ Đạt không thích tranh luận chuyện ái tình, chỉ vuốt râu :

-Huynh muội hay thân mật hơn tình nhân.

-Không bao giờ có chuyện là huynh muội được !

-Không phải là người trong cuộc thì đừng nói vậy !

Huệ Đạt gãi đầu :

-Cái mà ta quan tâm là phản xạ của Đông Triều cô nương. Trong cơ thể của một người lạ, không thể có những phản xạ nhanh như vậy.

Phong Di hoảng hồn :

-Cô ta đang cố chiếm thể xác của Liên Nhi ?

-Không, không thể nào. Cô nương ấy rất muốn trở về chỗ của mình, cuộc sống ở đây không thích hợp với cô nương ấy.

-Vậy thì tại sao ?

Huệ Đạt vuốt râu :

-Ta muốn kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Sáng sớm ăn đậu hũ, uống trà xanh. Trưa ăn cơm canh đậu hũ, uống trà xanh. Tối cũng ăn đậu hũ xào, uống trà xanh. Dận Chân thích ăn chay thì không cần nói nhưng đến Hoàng Quân, không bao giờ động đũa vào đậu hũ cũng phải vào nếp. Đông Triều không hiểu vì có gì mà cả nhà cần ăn chay. Đêm về, ngó lên bầu trời không trăng, chợt nhận ra hôm nay là ngày đầu tháng.

-Vậy là mình đã đến đây được ba tháng rồi. – Đông Triều nhìn gương mặt mình trong gương đồng. – Gương mặt này đã trở thành mặt của mình rồi.

Đông Triều rời xa thế giới của mình được ba tháng, đáng ra phải nhớ nhà như những nhân vật trong tiểu thuyết. Nhưng Đông Triều không nhớ nhà vì nơi ấy, nàng chẳng có ai yêu thương, cũng chẳng có ai để yêu thương. Nơi này nàng có cả gia đình. Trong thâm tâm Đông Triều, Đông Triều rất muốn ở lại nơi này.

-Không, mình không được tham cầu, cướp đoạt cuộc đời của người khác.

Chợt, Đông Triều nghe tiếng chuông mõ bên tai, cùng với một cảm giác đau nhói ở tim. Đông Triều nắm chặt ngực trái :

-Tôi xin lỗi, Nữ Hổ Lộc Trắc phúc tấn, tôi bảo đảm giữa tôi và Tứ gia sẽ không có điều gì xảy ra đâu.

Đông Triều lại nghe tiếng chuông mõ cùng với tiếng đọc kinh, lầm rầm. Đông Triều nghĩ Dận Chân đang ở Phật đường để tụng kinh. Nàng xoa tóc ra, thất bím. Xảo Tuệ vào phòng nàng để đốt đèn cho nàng đọc sách như thường lệ. Đông Triều nói :

-Không cần đâu, tối nay ta muốn đi dạo một lát.

Xảo Tuệ bèn đưa cho nàng một tấm áo. Đông Triều khoác vào, nói :

-Em không cần đi theo đâu.

Đông Triều ra ngoài. Nàng ghé qua Phật đường. Bóng Dận Chân in trên vách. Đông Triều nghĩ Dận Chân đang mắt lim dim, định thần suy nghĩ. Đó là thân thái mà Đông Triều rất thích. Hồi ở công ty thám tử, Đông Triều có đề ý, gần sát với tương tự những chàng thám tử có thái độ nghiêm túc với công việc. Nhưng những người như vậy thường không đề ý đến người thích mình, còn những người tỏ tình với Đông Triều lúc trước chỉ thích thể hiện cho Đông Triều là mình là người đàn ông quan tâm đến phái nữ.

-Nếu không có Uyển tỷ với Thu Nguyệt tỷ thì muội sẽ thích huynh đấy. Muội quyết không thua ai đâu. – Đông Triều nói thầm. – Cũng không quan tâm đến chuyện sẽ được ở bên huynh lâu hay không.

Đông Triều đứng trước cửa Phật đường rất lâu để nhìn hình ảnh đẹp đó. Mắt nàng không muốn chớp. Chợt, Đông Triều nghe tiếng ho khan của Dận Chân. Nàng đẩy cửa bước vào. Dận Chân ho liên tục, thổ ra rất nhiều máu. Chiếc khăn tay bằng lụa giờ đã ướt đẫm máu tươi. Đông Triều vỗ vỗ trên lưng Dận Chân :

-Tứ ca, huynh không sao chứ ?

Dận Chân gật đầu. Đông Triều biết cái gật đầu đó chỉ là nói dối. Nàng kích thích các huyết, giữ cho cơ thể của Dận Chân điều hòa trở lại. Đông Triều thở phào :

-Tốt rồi. Muội công huynh về phòng của huynh nhé.

Dận Chân khoát tay :

-Ta tự đi được.

-Vậy huynh té thì muội công huynh.

-Được thôi.

Dận Chân đi được mấy bước, chợt ngã quỵ. Đông Triều y lời, để hai tay Dận Chân quàng lên cổ mình, nàng nhấc bổng Dận Chân lên, công về phòng chàng. Trên đường đi, Đông Triều hát bài ru con mà cô bảo mẫu nàng hay hát cho nàng nghe mỗi đêm. Dận Chân mệt đến mức không véo nổi tai Đông Triều nữa, chỉ thều thào :

-Muội trêu ta đấy hả ?

-Đâu dám, muội chỉ buộc miệng hát thôi. – Đông Triều mỉm cười. – Muội rất khâm phục huynh, trong sách vở lẫn ngoài đời, không ai mắc bệnh nan y mà có can đảm tiếp tục sống như huynh. Họ, hoặc là trốn tránh người thân, hoặc là muốn cái chết đến sớm với mình hơn. Khi muội trúng phải tà thuật, bị ép đến đây, muội không hề có chút can đảm đương đầu với cuộc sống khắc nghiệt của mình, thiết nghĩ, nếu muội có một chút nín kéo với thế giới đó, muội sẽ không đến đây.

Dận Chân hỏi :

-Đông Triều này, ta hỏi muội nhé, nếu có một cơ hội để muội lựa chọn sống mãi ở một thế giới, muội chọn nơi nào ?

-Muội...

Huệ Đạt thấu thiên lý nhãn lại rồi thổ ra một búng máu. Phép thuật ép buộc linh hồn Đông Triều rời khỏi thể xác đã bị phá vỡ. Phong Di lật đật chạy lại đỡ lấy Huệ Đạt :

-Ông có sao không ? Ngụy đến nơi rồi. Bây giờ cái chúng ta sợ không phải là « Thiên địa hội » mà chính là cô nương kia. Đến lúc Liên Nhi được giải phong ấn thì cũng không trở về xác được.

Huệ Đạt thở dốc :

-Không xong rồi. Cô nương ấy quá mạnh. Làm thuật trong đêm trăng non cũng không có hiệu quả.

-Thử lần nữa đi !

-Đừng mà. — Liên Nhi hiện ra. — Đừng. Chỉ làm cho ông nguy hại thêm thôi. Với lại lúc này phong ấn vẫn chưa giải được, nếu ép cô nương ấy ra ngoài thì sẽ không có ai thay thế chỗ tôi.

Phong Di nói :

-Liên Nhi, nâng lại mềm lòng nữa rồi. Đừng vì mối quan hệ giữa hai người đó quá tốt mà chấp nhận từ bỏ vị trí của mình.

Liên Nhi lắc đầu :

-Tôi không bỏ cuộc. Nhưng tôi cần thời gian để được mạnh lên.

Liên Nhi trầm nghĩ, trong giấc mơ của Dận Chân, Đông Triều luôn hiện hữu trong một trạng thái tràn đầy năng lượng. Trong cơ thể mình, ý chí Đông Triều rất mạnh, khi hoán đổi vị trí với Đông Triều, Liên Nhi cảm thấy như muốn ngạt thở. Nàng phải thật mạnh lên, để đủ sức phá vỡ phong ấn, cũng để tiếp nhận cơ thể từ Đông Triều mà không bị lấn át.

Đông Triều thức dậy rửa mặt, chải đầu. Tối qua nàng không qua đêm tại chỗ của Dận Chân, cho Dận Chân uống thuốc, đắp chân cho chàng xong là nàng về ngay. Và câu hỏi của Dận Chân cũng không có câu trả lời đáp lại vì tự nhiên Dận Chân ngủ thiếp đi làm Đông Triều mất cả hứng trả lời dù nó nằm sẵn trong tim nàng từ lâu.

-Nô tỳ xin thỉnh an gia. — Giọng của Xảo Tuệ. — Xin gia đợi chốc lát, phu nhân sửa soạn rồi sẽ ra ngay.

-Là phu thê với nhau, có gì phải giấu giếm chứ.

Dận Chân thân nhiên đẩy cửa bước vào. Đông Triều đang cài chiếc cúc áo cuối cùng. Nàng ném chiếc áo vừa mới thay xong xuống giường phạch một cái :

-Vừa hay là xong rồi đây.

-Nha đầu, trời sang thu, ta muốn nhờ muội vẽ cho ta đoá cúc ở trong cung được không ?

Đông Triều đưa tay ra :

-Ứng trước.

Dận Chân lấy ra mười lượng bạc, đưa cho Đông Triều. Đông Triều nhẩm tính. Số tiền này vừa đủ để mua bút vẽ, mực màu và giấy. Không dư ra một xu mua kẹo hồ lô. Hèn chi sau này Dận Chân làm vua, quốc khố dư đến thế. Đông Triều ăn sáng xong, cùng Xảo Tuệ ra phố mua giấy bút. Quả nhiên, giấy loại tốt nhất, bút loại tốt nhất, mực loại tốt nhất, tổng cộng mười lượng bạc. Xảo Tuệ không trực tiếp đi mua cũng thấy khó chịu :

-Phu nhân, gia đã tính toán kỹ càng thế thì gia cứ đi mua đi, cần gì phải nhờ chúng ta.

Đông Triều nói :

-Lúc ở nhà sao không nói đi ?

-Phu nhân cũng biết mà...

-Ta không có hiền hơn gia đâu. — Đông Triều giao tất cả hàng cho Xảo Tuệ. — Mang về nhà.

Dận Tự cũng đến đây mua giấy bút vẽ vẽ, bắt gặp Đông Triều. Dận Tự hành lễ :

-Tứ tẩu, đệ xin chào Tứ tẩu.

Đông Triều lịch sự đáp :

-Bát gia không cần khách sáo.

Dận Tự nói :

-Đệ không biết Tứ tẩu cũng thích vẽ tranh.

Đông Triều mỉm cười :

-Thật ra tôi đang học vẽ. Thập tam gia rèn tôi ba tháng nay, giờ mới cho vẽ trên giấy trắng. Hôm nay tôi vào cung vẽ tranh để Thập tam gia kiểm tra lần cuối cùng.

-Vậy thì hẹn gặp tâu ở cung.

Đông Triều tạm biệt Dận Tự, trở về. Dận Chân cùng toàn gia dùng bữa xong thì đưa Đông Triều, Tiểu Uyển với Hoàng Quân vào cung. Hôm nay không đi chung với Dận Tường vì Trắc phúc tấn của Dận Tường có mang. Vào cung, cả bốn người phải vào chào Đức phi trước. Trò chuyện được một thời gian, Dận Chân ra hiệu cho Hoàng Quân tìm cơ để Đông Triều ra ngoài. Hoàng Quân hiểu ngay :

-Di nương, ra ngoài xem hoa đi !

Đức phi bèn cho Hoàng Quân dẫn Đông Triều ra ngoài. Đông Triều nhìn quanh xem có đóa hoa cúc nào đang nở rộ để vẽ không.

-Kia rồi. – Đông Triều nói. – Hoàng Quân, chúng ta ra kia đi.

Đông Triều dẫn Hoàng Quân đến một tiểu đình, nơi ấy hoa cúc đã hé nở, đặc biệt, trên đó còn óng ánh những giọt nước, trông vô cùng nên thơ, rất đáng để vẽ. Đông Triều ngồi xuống, lấy bút, giấy, mực màu mình mang theo, trải ra bàn. Hoàng Quân cũng ngồi xuống, lấy bút, giấy ra, đặt lên bàn. Đông Triều nghiêng đầu, ngó ý hỏi. Hoàng Quân nói :

-Con muốn làm thơ.

-Hoàng Quân giỏi thật đấy. – Đông Triều xoa đầu Hoàng Quân. – Vậy chúng ta cùng bắt đầu nào.

Cả hai đồng loạt chấm mực. Hoàng Quân ngắm ngời tìm ý tưởng, Đông Triều cũng phân chia lại bố cục của tranh. Cả hai đồng loạt chấp bút. Hoàng Quân viết chữ nhất, Đông Triều vẽ nét đầu tiên. Lâu lâu Đông Triều nhòm sang bài thơ của Hoàng Quân, Hoàng Quân che lại. Lâu lâu Hoàng Quân dòm sang bức tranh của Đông Triều, Đông Triều đẩy mặt Hoàng Quân sang chỗ khác. Cả hai cười đùa.

-Mẹ con thân nhau quá nhỉ ?

Đức phi nghe thoáng qua câu nói ấy đã bật dậy, đi thật nhanh đến tiểu đình, chỗ Đông Triều. Dận Chân, Dận Trinh cùng hai Phúc tấn lấy làm lạ, đi theo. Khang Hy, Thái tử đi dạo, đến tiểu đình bắt gặp Đông Triều cùng Hoàng Quân, hai cha con Khang Hy không lộ diện mà chỉ yên lặng quan sát. Đức phi đứng khựng lại, nhìn chằm chằm vào thái độ của Khang Hy, người cứ run lên. Dận Chân không hiểu chuyện gì xảy ra, chẳng thử theo ánh mắt Khang Hy. Đông Triều và Hoàng Quân đang cười đùa với nhau rất vui vẻ, khoe với nhau thành phẩm của mình, còn trêu nhau. Một thoáng kỷ niệm của Dận Chân :

-Hoàng Ngạch nương.

Ngày xưa, Dận Chân cũng từng chơi với Đông Giai Quý phi vui như thế. Lúc đó, Dận Chân làm thơ còn Quý phi ngồi thêu túi thom. Hai mẹ con dù không có quan hệ huyết thống nhưng rất thân nhau. Đông Giai Quý phi hiểu Dận Chân hơn bất cứ ai.

-Ngạch nương ! – Dận Trinh kêu lên.

Đức phi đã ngắt xiu. Khuôn mặt bà ấy còn đọng lại sự giận dữ thông qua đôi môi mím chặt.

Cả cung cứ nháo nhào lên, ngự y, cung nữ chạy xuôi chạy ngược. Được một canh giờ sau, Đức phi hồi tỉnh. Đông Triều và gia đình nhà Khang Hy thờ phào. Đợi ở ngoài, nghe ngự y nói Đức phi đã nói chuyện được, Khang Hy, Thái tử và gia đình Dận Trinh vào thăm. Đến khi Dận Chân đưa gia đình vào thăm thì ngự y chỉ cho Tiểu Uyển và Hoàng Quân vào, còn Dận Chân và Đông Triều thì cản lại, lắc đầu liên tục. Dận Chân thất vọng vô cùng nhưng không để lộ ra ánh mắt. Chẳng gât đầu rồi trở về đại sảnh. Đông Triều biết chuyện này ít nhiều liên quan đến mình nên ngồi chờ ở đại sảnh này giờ.

-Đức phi vẫn ổn chứ ? – Đông Triều hỏi.

Dận Chân ngồi xuống chiếc ghế cạnh nàng :

-Nghe nói là đã nói chuyện được.

Đông Triều thấy khi Dận Chân nói từ “nghe nói”, cố làm cho giọng điệu thật tự nhiên. Có lẽ chỉ có Đông Triều – người có tính cách giống hệt Dận Chân – mới nắm bắt được tâm trạng chàng lúc này. Đông Triều khẽ khàng hỏi :

-Huỳnh không được vào sao ?

Dận Chân giấu biểu lộ trên khuôn mặt bằng cách uống một ly trà :

-Ừ.

Đông Triều siết chặt bức tranh đã được cuộn lại, thắt dây lụa đỏ :

-Muội xin lỗi. Hình như là vì muội mà xảy ra có sự.

Dận Chân lại nhấp một ngụm trà :

-Từ nhỏ tới giờ, ta chưa từng được đến gần Ngạch nương quá ba bước chân. Nói chưa được cũng không phải, Ngạch nương không xua đuổi ta, nhưng vẫn có cảm giác là lạ, không gần gũi được. Có lẽ là do ta quá vụng về, không biết cách lấy lòng người.

Đông Triều im lặng lắng nghe tâm sự của Dận Chân. Dận Chân biết điều đó nên cứ nói ra hết :

-Từng năm, từng năm, ta cố cải thiện mối quan hệ này. Đến tháng báo hiếu, mỗi ngày ta tặng Ngạch nương một món quà.

Đông Triều chột nhìn lại bức tranh mình vẽ. Hóa ra bức tranh này chuẩn bị làm quà tặng Đức phi. Dận Chân không chỉ muốn cải thiện mối quan hệ giữa mình và Đức phi mà còn giúp Đông Triều lấy lòng bà ấy. Đông Triều thầm lo lắng, duyên số thế nào mà khiến cho Đức phi không hề có thiện cảm với nàng mỗi lần gặp mặt. Nếu mối quan hệ này không được cải thiện thì gây thêm vạ cho Dận Chân.

-Sao đại sảnh lại vắng vẻ thế này ? Cung nữ vào trong hết rồi ư ?

Đông Triều, Dận Chân nhìn ra cửa. Dận Tự cùng Như Hoa đi vào. Dận Chân, Đông Triều đứng dậy hành lễ với Lương phi. Dận Tự và Như Hoa cúi đầu chào Dận Chân và Đông Triều. Dận Chân nói :

-Thật quý hóa khi thấy Lương phi đến chơi.

Lương phi trên tay cầm một hộp bánh, mỉm cười hiền từ :

-Hôm nay Bát A ca có đến tặng cho ta một hộp bánh, ta muốn cùng chia sẻ với Đức phi. Gần đây ta và bà ấy có chút xích mích, nhân cơ hội này để chuộc lỗi là hay nhất.

Dận Tự nói :

-Hộp bánh này do đệ tự tay làm tặng Ngạch nương nhân tháng bảy, tưởng chỉ giúp Ngạch nương hiểu tấm lòng của mình, không ngờ còn giúp Ngạch nương hòa giải với Đức phi nữa.

Dận Tự nói chuyện với Dận Chân mà nửa ánh mắt lại tía vào bức tranh Đông Triều đang cầm trên tay. Như Hoa đang đứng cạnh có vẻ bối rối. Đông Triều biết thừa Dận Tự muốn xiên xỏ điều gì. Dận Chân bình tĩnh đáp lại :

-Tấm lòng thơm thảo của Bát đệ quả xứng với danh xưng “Bát hiền vương”.

Dận Tự cười khề. Lương phi hỏi :

-Đức phi sao rồi ?

-Đã nói chuyện được rồi ạ.

-Ta phải vào thăm mới được.

Dận Chân trông gia đình Dận Tự vào thăm Đức phi, ngụ ý đã cho cả gia đình vào. Đông Triều là người ngoài còn thấy tức tối. Con cái không được báo hiếu cha mẹ thì không gì buồn hơn. Chợt, Đông Triều nhớ đến một chuyện có thể an ủi Dận Chân :

-Tứ ca.

-Gi ?

Đông Triều nói :

-Tháng này là tháng báo hiếu. Hay là chúng ta đi thắp nén hương chỗ Hoàng hậu đi.

Dận Chân hơi ngạc nhiên. Trước giờ chưa ai nhắc nhở Dận Chân điều đó, Dận Chân tự đến đây thắp hương một mình. Dận Chân mỉm cười :

-Thật tốt quá, vậy là ta không còn cô độc như mọi lần nữa.

-Chúng ta đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Đông Triều cầm cùi mài mực, viết một bản danh sách dài. Xảo Tuệ đứng hầu bên cạnh thấy hơi chán ngán, toan đưa tay lên che miệng. Đông Triều đặt bút xuống cái cách :

-Xảo Tuệ, ta có việc muốn nhờ em.

Xảo Tuệ tỉnh như sáo ngay lập tức, nha đầu đứng thẳng người, nghiêm chỉnh lắng nghe lời chủ. Đông Triều mở học bản, lấy bạc Dận Chân thưởng cho vì đã vẽ bức tranh hoa cúc tặng cho Đức phi hôm qua. Đông Triều đưa Xảo Tuệ tờ giấy cùng số bạc :

-Em ra chợ, mua mấy thứ này cho ta.

Xảo Tuệ ban đầu không thạo mấy chuyện này cho lắm nhưng hầu hạ người chủ lúc nào cũng viết lách, đọc sách, vẽ tranh thì mua dầm thắm lâu, giờ Xảo Tuệ đã chịu khó ngồi nghe Đông Triều kể chuyện thiên. Xảo Tuệ đọc sơ qua danh sách, thấy có đậu, nếp và hoa, nha đầu thắc mắc :

-Phu nhân mua những thứ này làm gì ?

Đông Triều nói :

-Tháng này là tháng báo hiếu nên ta định làm ít bánh phù dung tặng cho A mã.

Xảo Tuệ ứa nước mắt :

-Phu nhân... Nô tỳ đi ngay ạ ! – Rồi chạy bay ra chợ.

Đông Triều đến một với nha đầu này. Nàng đến trình bày với Dận Chân và Tiểu Uyển, nhờ Cao Vô Dung chuyển hộ giỏ bánh cho Nữ Hồ Lộc Lăng Trụ. Tiểu Uyển tán thành, còn đi dặn gia nhân giúp đỡ. Đông Triều nhân lúc Tiểu Uyển đi rồi khê khằng đến hỏi Dận Chân :

-Tứ ca, muội muốn viết thư hỏi thăm Lăng Trụ đại nhân.

Dận Chân bình thần nhấp ngụm trà :

-Thì cứ viết đi.

-Muội không biết viết ra sao cả.

Dận Chân nói :

-Nha đầu, sao hôm nay muội kém thông minh thế ? Thì muội viết thư hỏi Phong Di, rồi kêu Hắc Hồ giao cho hấn là xong, ta chắc hấn đang ở chỗ Huệ Đạt.

-Tối hôm qua muội viết thư rồi nhưng sáng ra Hắc Hồ giao cho muội bức thư hấn viết. Hấn viết rất ngắn gọn : Đừng hòng.

Dận Chân nói :

-Chờ ta nửa ngày.

Dận Chân bỏ đi. Đông Triều thờ dài :

-Oái oăm thật.

Lát sau, Xảo Tuệ từ chợ trở về. Đông Triều kiểm tra mặt hàng. Tất cả những nguyên liệu Đông Triều cần dùng, Xảo Tuệ đều mua đủ. Đông Triều gửi lời cảm ơn đến cô hầu rồi bắt tay vào công việc. Đông Triều học làm bánh phù dung từ ông đầu bếp ở Phúc phủ, bánh nàng tự làm ngon không kém bánh của thầy. Bánh chín, Đông Triều cho vào giỏ, phủ khăn lụa bên trên. Đông Triều hy vọng giỏ bánh này sẽ đền bù phần nào tội lỗi nàng đã vô tình gây ra cho Nữ Hồ Lộc Liên Nhi. Đông Triều biết một khi nàng rời khỏi nơi này, Liên Nhi trở về, nàng ấy sẽ gặp rắc rối.

-Đây, tham khảo đi. – Dận Chân vào bếp, đưa cho Đông Triều một xấp giấy.

-Giấy đây ạ ? – Đông Triều hỏi.

Dận Chân nói :

-Ta đã giúp muội điều tra chuyện của Liên Nhi.

Đông Triều thờ phào :

- Cảm ơn huynh, muội cứ nom nớp lo sợ.

Xấp giấy ấy ghi rõ tính tình, thói quen, phong thái của Liên Nhi khi xưng hô với cha mẹ. Đông Triều mang về phòng nghiên cứu thật kỹ. Liên Nhi có tính cách hoàn toàn trái ngược với nàng. Liên Nhi yếu đuối hơn, hay mau nước mắt, lại mềm lòng, thân mật với gia nhân và các bậc trưởng bối nhưng lại nhút nhát, không dám đưa ra chính kiến của mình trước đám đông. Liên Nhi thích thêu thùa hơn đọc sách, không biết cưỡi ngựa, không biết võ, kém nhạy bén với cuộc sống bên ngoài. Thảo nào Dân Chân biết ngay là Đông Triều ngay ngày đầu gặp gỡ.

- Sống trong thời này, mang thân phận cao quý thế mà Nữ Hồ Lộc tiểu thư không biết tận dụng. – Đông Triều thâm tiếc.

Đông Triều nắm chắc hết mới cầm viết, viết thư cho Nữ Hồ Lộc Lăng Trụ. Trong thư, nàng dùng phong thái của Liên Nhi nhưng có kẻ thêm một số chuyện đề đề phòng trường hợp Lăng Trụ quá nhớ thương con gái mà đột ngột kêu về, ông sẽ không bỏ ngõ bởi tính cách trái ngược của Đông Triều. Đông Triều bỏ thư vào giỏ bánh, nhờ Cao Vô Dung mang đến Nữ Hồ Lộc phủ.

Ba ngày sau, Đông Triều nhận được một giỏ nho được gửi từ Nữ Hồ Lộc phủ, gửi kèm theo một bức thư. Đông Triều mở thư đọc. Lời trong thư chứa tình cảm của người cha dành cho con. Đông Triều rất cảm động, đọc cho cả Dân Chân nghe. Lần đầu tiên Đông Triều đọc thư mà khóc. Dân Chân lau nước mắt cho nàng, dỗ dành :

- Nha đầu ngoan, nha đầu ngoan.

Đông Triều gạt lệ, tươi tỉnh lên. Nàng nâng giỏ nho :

- Món khoái khẩu của huynh mà, ăn không ?

- Công ta điều tra cho muội, lẽ nào lại không ?

Đông Triều chắm mực đỏ, tô bờ môi của người phụ nữ nàng vẽ trong tranh :

- Xong rồi đây Thu Nguyệt tỷ.

Thu Nguyệt ngắm nghía bức tranh :

- Giống, giống thật đấy.

Tháng bảy là tháng báo hiếu, Thu Nguyệt có nhờ Đông Triều họa lại bức tranh người mẹ đã mất của Thu Nguyệt. Ban đầu Thu Nguyệt rất lo lắng vì mình chỉ miêu tả mơ hồ, sợ Đông Triều không hình dung ra mà vẽ được. Nhưng sở trường của Đông Triều là họa hình tội phạm thông qua lời miêu tả, chỉ cần vài lời miêu tả là Đông Triều đã hình dung được hình dáng người đó trong đầu rồi vẽ ra giấy.

- Thu Nguyệt tỷ, tỷ có gì muốn nhờ muội nữa không ? – Đông Triều hỏi.

Thu Nguyệt lắc đầu :

- Không đâu.

- Muội không đòi công đâu mà.

Thu Nguyệt mỉm cười :

- Thật sự là không có mà. À, vừa hay Đại huynh có gửi cho tỷ một giỏ bánh, chúng mình cùng ăn đi.

Đông Triều nói :

- Muội cũng vừa làm nước nho, để muội mang ra luôn.

Thu Nguyệt mỉm cười :

- Vậy gặp nhau ở tiểu đình nhé.

Đông Triều cuộn tranh lại, buộc bằng lụa đỏ, đưa cho Thu Nguyệt. Thu Nguyệt nhận lấy, nói lời tạm biệt với Đông Triều rồi trở về phòng lấy bánh. Đông Triều sửa lại khớp tay, vờn vai. Xảo Tuệ mang khăn lạnh đến. Đông Triều lau mặt, lau tay :

- Xảo Tuệ, nước nho hôm bữa ta làm, mang ra tiểu đình đi.

Xảo Tuệ hỏi :

- Phu nhân có... – rồi im bặt.

Đông Triều sửa lại tóc tai :

- Thu Nguyệt tỷ có định tặng ta ít bánh, ta muốn đáp lễ bằng nước nho.

Quả Nữu Hồ Lộc Lăng Trụ tặng cho Đông Triều, Đông Triều dành ra một phần tặng Dận Chân, còn lại thì Đông Triều mang đi làm nước ép nho. Đông Triều đến tiểu đình trước, sai Xảo Tuệ mang nước nho đi sau. Thu Nguyệt cũng mang bánh đến.

- Tiếc là Uyển tỷ đã đi với gia vào cung rồi – Đông Triều ngồi xuống ghế.

Thu Nguyệt mỉm cười :

- Yên tâm đi, tỷ có để phần cho Uyển tỷ.

- Vậy chúng ta dùng thôi.

Niên Canh Nghiêu tặng cho Thu Nguyệt bánh bột nhân nho. Nguyên liệu làm bánh mộc mạc, bình dị. Hình dáng bánh tròn tròn, ngộ nghĩnh. Mùi vị bánh khá ngon. Thu Nguyệt tự hào khoe :

- Bánh này Đại ca của tỷ làm đấy. Không phải của bất cứ đầu bếp nào đâu.

- Tay nghề của Niên tướng quân khá thật.

Thu Nguyệt mỉm cười :

- Là rèn luyện cả. Họ Niên xuất thân không cao quý cho lắm, gia cảnh họ Niên được vinh hiển thế này một tay Đại huynh gầy dựng nên cả.

- Tướng quân quả thật rất đáng khâm phục.

Thu Nguyệt ứa nước mắt :

- Ủ, tỷ rất vui, vui nhất là bây giờ gia tộc đã thay da đổi thịt, Đại huynh vẫn nhớ về thời xưa.

Đông Triều an ủi Thu Nguyệt, khuyên nàng ta đừng khóc nữa. Cả hai cùng dùng nước nho. Thu Nguyệt khen Đông Triều nức nở. Đông Triều nói :

- Nếu có băng ở đây thì sẽ ngon hơn.

- Tỷ cũng nghĩ vậy.

Đông Triều thấy có cái bánh ngộ ngộ, cầm lên ăn. Chợt, Đông Triều đứng dậy, xin phép đi vệ sinh một lát. Thu Nguyệt mỉm cười, hứa chờ. Đông Triều tìm một góc vắng, trốn thật kỹ rồi nhả tờ giấy trong miệng mình ra.

- Giấy gì đây ?

Đông Triều từ từ mở tờ giấy :

- Tìm cách gạt bỏ ảnh hưởng của Nữu Hồ Lộc thị.

Đông Triều xé tờ giấy ấy, vứt đi. Nàng tựa người vào tường. Gằn gữ, kết nghĩa tỷ muội với Thu Nguyệt mấy tháng nay, Đông Triều hoàn toàn quên mất thân phận của Nữu Hồ Lộc Liên Nhi, quên mất Niên phi, Niên Thu Nguyệt sau này, cũng là một mối nguy hiểm không kém gì Bát phúc tấn đối với mẹ đẻ vua Càn Long.

- Thu Nguyệt tỷ không để ý, chứng tỏ tỷ ấy chưa hề có ý hại mình.

Đông Triều biết mối nguy hiểm kia không xuất phát từ Thu Nguyệt mà là từ anh trai nàng ta. Niên Canh Nghiêu, theo lời kể của Dận Tường, là một người có chí cầu tiến, luôn muốn gia tộc vinh hiển. Để đạt được điều đó, Niên Canh Nghiêu phải cho Dận Chân thấy rằng mình là người có công lớn nhất trong việc đưa Dận Chân lên ngôi. Nếu Dận Chân lôi kéo được sự ủng hộ của Nữu Hồ Lộc gia thông qua cuộc hôn nhân với con gái họ thì công lao của Niên Canh Nghiêu sẽ giảm xuống.

- Tại sao lại giáng xuống chúng tôi chứ ?

Câu hỏi ấy cứ vang vọng trong đầu Đông Triều mãi. Đến nỗi tối đến Đông Triều đã lên giường rồi vẫn không ngủ được. Và vẫn là cách giải quyết Đông Triều thường dùng. Đông Triều khoác áo choàng, buộc bím tóc, ra sân đi dạo. Trên đường, Đông Triều gặp Dận Chân. Đông Triều nắm đốt tay, tính là hôm nay tới phiên Thu Nguyệt hầu Dận Chân. Đông Triều toan hỏi nhưng Dận Chân đưa mắt xuống chân nàng :

- Nha đầu, giày đâu ?

Đông Triều giờ mới để ý mình quên mang giày. Đông Triều cười :

- Muội quên mất. Có điều sỏi lát đường nhà huynh cũng bóng lắm, không làm bẩn chân muội đâu.

Dận Chân lắc đầu. Dận Chân kéo Đông Triều lại rồi vác nàng lên vai như vác chiếc chăn :

-Thân này là của Liên Nhi, nên cẩn thận.

Đông Triều chỉ biết chịu trận, để Dận Chân vác đến tiểu đình. Tiểu đình vẫn còn sáng đèn, tức là nãy giờ Dận Chân chỉ ngồi ở đây. Dận Chân đặt Đông Triều xuống ghế rồi búng trán nàng một cái. Hành động thân mật này, ngày đầu tiên đến đây Đông Triều có nằm mơ cũng không nghĩ Dận Chân sẽ nói chuyện thân mật với mình. Đông Triều chợt hỏi :

-Huỳnh... đã từng... làm thế này với Liên Nhi tiểu thư chưa ?

Dận Chân đáp ngay :

-Không hề, lúc ta và nàng ấy gặp nhau, cả hai đều giữ khoảng cách.

Đông Triều khẽ khàng :

-Vậy... tại sao huỳnh lại muốn cưới cô ấy ? Có phải...

Dận Chân lắc đầu :

-Không hề. Hoàng tộc có rất nhiều người kết thân với Nữ Hồ Lộc gia bằng hôn nhân, thậm chí là với quan nhất phẩm. Nhân duyên giữa ta và Liên Nhi là do Phúc tấn đứng ra xin với Hoàng A mã.

-Dạ ?

Dận Chân nói :

-Lúc các quan ở Bát kỳ dâng tranh vẽ ái nữ của mình nộp cho Lý Đức Toàn để chuẩn bị cho cuộc tuyển tú, Lý Đức Toàn dâng lên cho Hoàng A mã xem, ta và Tiểu Uyển có xem qua. Tiểu Uyển đã xin với Hoàng A mã được chọn nàng ấy làm Trắc phúc tấn cho ta.

-Vậy Phúc tấn đã từng quen qua với tiểu thư sao ?

-Không có.

Đông Triều ngạc nhiên :

-Vậy thì tại sao ?

Dận Chân không trả lời. Đông Triều suy bụng mình ra bụng Dận Chân. Có lẽ Dận Chân có sẵn câu trả lời nhưng không muốn cho nàng biết. Đông Triều cũng không hỏi nữa. Nàng đổi sang chủ đề khác :

-Theo muội biết thì đêm nay tới phiên Thu Nguyệt tỷ hầu huỳnh. Tại sao lại ra đây ?

Dận Chân nói :

-Ta không muốn đến đó.

-Tại sao ? Thu Nguyệt tỷ rất mong huỳnh đến.

Dận Chân đập bàn :

-Muội đừng quá tốt với họ. Đừng quá tốt với các Trắc phúc tấn khác.

-Muội... đã gây chú ý lắm sao ?

Dận Chân gật đầu. Đông Triều cúi gầm mặt. Dận Chân xoa đầu nàng :

-Ta biết, sở dĩ muội có thể tốt đến thế vì muội xem ta như đại huỳnh, hiển nhiên thì từ của ta là tâu tâu của muội. Nhưng Liên Nhi không phải là muội từ của ta.

-Muội biết, trong mắt họ, muội chỉ ra vẻ rộng lượng để gây sự chú ý của huỳnh. – Đông Triều nói. – Nhưng muội phải giả vờ ghen tuông sao ? Nếu phải như vậy, thì muội tự nhốt mình trong phòng như Cảnh tỷ thì hơn.

-Nha đầu, ta hiểu muội vì tính tình của muội giống hệt ta. Nhưng để bảo đảm sự an toàn cho muội và gia đình muội, có khi ta sẽ đối xử với muội như thế tử thật sự. – Dận Chân nhíu mày. – Nếu Liên Nhi được mười lăm tuổi mà vẫn chưa về, ta sẽ phải « ban hạnh » cho muội như bất cứ Phúc tấn nào. Ta phải báo trước cho muội biết.

-Dạ ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Hôm nay Dận Chân đến phòng của Lý thị, trước khi đi, Dận Chân ghé phòng Đông Triều, nói nhỏ với nàng :

-Nha đầu, ngày mai ta đưa muội đến một nơi chắc chắn muội sẽ rất thích.

Đông Triều rời mắt khỏi cuốn y thư :

-Đi đâu ?

-Phúc phủ.

Khỏi phải nói, Đông Triều sung sướng cỡ nào. Đạo này nàng bị áp lực quá nhiều, ra ngoài là một sự giải phóng tuyệt vời. Hôm sau, Dận Chân vừa sai người sửa soạn xe ngựa đi Phúc phủ thì đã thấy Đông Triều mặc đồ con trai, chạy tốt ra. Như thường lệ, xe ngựa sẽ chạy đến tiệm trà, thực chất là cổng trước của Phúc phủ. Đông Triều chạy như bay vào trong.

-Thật tuyệt vời ! – Đông Triều thốt lên.

Sắp tới rằm tháng bảy nên các thành viên trong Phúc phủ bùng nổ phong trào làm đèn hoa sen, làm bánh, may lam y nữa. Đông Triều lao vào giúp bọn trẻ làm đèn hoa sen. Trong khi đó, Dận Chân qua chỗ các thư sinh viết chữ trang trí trong phủ cho đối khác. Bọn trẻ vừa nhảy chân sáo, vừa reo :

-Có khách ! Có khách !

Hai vị khách mới vào cười, nói :

-Lâu rồi nhỉ ?

-A Nghi ! – Đông Triều mừng rỡ, kéo Triệu Giai Nghi vào cùng làm đèn hoa sen. – Xin lỗi vì lần trước không thể đến thăm.

Dận Chân nói :

-Cứ tưởng Thập tam đệ bận lo cho hài tử sắp ra đời nên không ghé qua.

Dận Tường khoanh tay lại, thờ dài :

-Đệ cũng định vậy nhưng Qua Nhĩ Giai thị thấy đệ ở trong nhà mãi cũng bức bối nên xin A Nghi cho đệ được ra ngoài. Đệ đưa A Nghi đến đây luôn.

Dận Chân đưa Dận Tường đến chỗ chàng, cả hai huynh đệ cùng viết câu đối. Đông Triều phết màu lên chiếc đèn hoa sen. Nàng hỏi Triệu Giai Nghi :

-Vào tháng báo hiếu này thì A Nghi làm gì ?

Triệu Giai Nghi đáp ngay mà không cần suy nghĩ :

-Muội gửi quà cho A mã và Ngạch nương, đi thăm Hoàng A mã và Ngạch nương của Thập tam gia. Còn tỷ ?

Đông Triều ngẫm ngợi một hồi rồi nói :

-Ta gửi quà cho A mã, đi thăm Hoàng A mã và...

Triệu Giai Nghi nắm lấy tay Đông Triều :

-Muội có nghe nói về chuyện của Đức phi, thật tiếc cho tẩu.

Đông Triều nhún vai. Đức phi vốn không phải là người thân cận với nàng, nàng chẳng cảm thấy có lỗi nếu chính nàng là nguyên nhân khiến bà ta ngắt xù hôm bữa. Tội lỗi ở đây, Đông Triều chỉ cảm thấy có lỗi với Dận Chân. Nghĩ lại mới để ý, tất cả những cảm xúc Đức phi khơi lên cho Đông Triều cũng chỉ vì Dận Chân mà thôi.

-Ta nghĩ ta không có duyên với Đức phi. – Đông Triều nhún vai.

Triệu Giai Nghi cười ngượng ngịu :

-Nói thật với tâu, Đức phi cũng không thích muội đâu.

Đông Triều nửa đùa nửa thật :

-Sao kia ? Một nàng dâu hoàn hảo như A Nghi lại không gây ấn tượng đẹp cho Đức phi sao ?

Triệu Giai Nghi nghiêm túc :

-Muội nói thật đấy. Đức phi chưa bao giờ yêu thương muội dù bà ấy rất tốt với Phú Sát muội. Muội chẳng hoàn hảo chút nào. – Mắt Triệu Giai Nghi cụp xuống. – Muội biết lỗi không phải của Phú Sát muội vì Phú Sát muội là một cô gái rất tốt. Muội chỉ trách muội quá vụng về, không biết chiều lòng người.

Đột nhiên, hai bàn tay đồng loạt đặt lên đầu hai nàng, vò thật mạnh. Đông Triều và Triệu Giai Nghi gạt ra :

-Bọn muội có khóc đâu !

Hai anh em nhún vai, bỏ qua lời phủ nhận của hai nàng. Dận Chân nói :

-Nha đầu, có chuyện cho muội làm rồi.

-Dạ ?

-Trong nhà thiếu một bức tranh Quan Âm, muội vào vẽ đi.

Đông Triều rửa tay xong, chạy vào phòng trong của Phúc phủ để hoàn tất bức họa Quan Âm Dận Chân nhờ nàng vẽ. Vào trong, bức họa đã tan hoang. Một đứa nhóc trong Phúc phủ đã làm đổ mực trên bức tranh ấy. Đông Triều nhìn chăm chăm vào giọt mực từ từ loang ra trên giấy, mặc kệ tên tiểu tử mãi miết quỳ lạy. Đông Triều thờ dài :

-Thôi xong rồi. Thôi xong rồi.

Đông Triều cho bức tranh vào sọt rác. Nàng thần thờ, ngồi bệt xuống thêm. Dận Chân bèn tìm cách giúp nàng vui đi tâm trạng. Thấy lão bà sai mấy đứa trẻ nhỏ đi mua thủ lợn về, hình như ngày mai là giỗ của ai đó, Dận Chân mới xin để mình và Đông Triều đi. Đông Triều đang thần thờ, Dận Chân đặt chiếc hộp đi mua lên đầu nàng. Đông Triều hỏi :

-Có chuyện gì sao ?

-Đi với ta mua thủ lợn đi.

-Được thôi.

Đông Triều ra đường với Dận Chân thì xuống hần giai cấp là người hầu. Dận Chân kêu Đông Triều cầm đồ đựng, mình đi trước. Dận Chân kéo nàng vào một cửa hàng bán thủ lợn nổi tiếng ở trấn này. Chủ cửa hàng đơn đã đón mời khách :

-Vị quan gia, chẳng hay quan gia muốn mua gì ?

Dận Chân nói :

-Nơi này không bán thủ lợn thì để bả làm gì ?

Tên chủ quán cười cười. Lúc đó, có một thư sinh đến mua thủ lợn. Chủ cửa hàng nói với cả hai vị khách là bên ngoài đã hết thủ lợn, lão phải vào tận bên trong để lấy thủ lợn mới. Mùi máu tanh làm bụng Dận Chân muốn quặn lên. Đông Triều bèn đưa đồ đựng cho lão chủ quán rồi dìu Dận Chân ra ngoài. Đông Triều tìm một góc vắng, dìu Dận Chân vào đó. Dận Chân tựa người vào tường, tay nắm chặt lấy ngực trái, nôn liên tục. Đông Triều vỗ vỗ lưng chàng :

-Kỳ vậy, bình thường thì người ta rửa thủ lợn kỹ lắm mà.

-Ta có cái mũi rất nhạy với mùi máu, một chút vương trên thủ lợn cũng đủ khiến ta như thế này.

Đông Triều lục lọi trong áo, lấy ra một lọ nước hoa mùi lài rất thơm. Nàng nhỏ vài giọt, bôi lên mũi Dận Chân.

-Hết mùi chưa ?

Dận Chân gật đầu :

-Được rồi.

Cả hai trở lại quán. Chủ quán chưa gói thủ lợn lại cho hai người. Lão chủ quán đưa thủ lợn cho thư sinh kia trước. Thư sinh ngạc nhiên :

-Thật sự làm tôi bất ngờ. Tôi cứ ngỡ ông sẽ đưa cho vị quan gia kia trước.

Lão chủ quán nói :

-Coi kìa, chúng ta là láng giềng mà. – Rồi quay sang nói với Dận Chân. – Quan gia thông cảm, cậu ta vừa mới mất em gái, tôi phải an ủi, quên mất ngài.

Dận Chân gật đầu, ánh mắt thông cảm. Lão chủ quán đưa thủ lợn cho thư sinh kia. Thư sinh kia cảm ơn, trả tiền cho lão, mang thủ lợn về. Sau đó lão chủ quán mới vào trong gói thủ lợn, đưa cho Dận Chân. Dận Chân nhận lấy mà lông mày cứ nhíu, trông như sắp nôn ra đến nơi. Đông Triều hỏi :

-Xin hỏi, thủ lợn của ông có rửa sạch sẽ không vậy ?

-Đương nhiên. – Lão chủ quán khẳng khái.

Lão chủ quán còn mở gói bọc ra. Thủ lợn trắng, được cạo lông sạch sẽ, chẳng có chút máu. Đông Triều lại hỏi :

-Xin hỏi, hồi này ông có mổ lợn mà quên tắm rửa không ?

Lão chủ quán cười khà khà :

-Làm gì có. Đây toàn là thủ lợn được mua từ bên ngoài. Tôi thì giết con kiến còn không nổi, làm sao mà mổ lợn được.

Đông Triều ngửi thật kỹ tay áo của lão chủ quán :

-Ông cũng dùng nước hoa sao ?

Lão chủ quán có hơi giật mình :

-À, là thú vui thôi mà.

Đông Triều không hỏi nữa. Nàng gói thủ lợn lại, cho vào đồ đựng. Cả hai trở về. Trên đường đi, Đông Triều hỏi :

-Sao huynh lại muốn nôn nữa ? Thủ lợn bình thường mà.

Dận Chân nói :

-Hình như không phải là từ lợn.

-Sao kia ?

-Mà là từ tên chủ quán đó, có mùi máu, lẫn với nước hoa khác mùi với mùi này.

Đông Triều với Dận Chân mang thủ lợn về cho bà lão ở Phúc phủ. Bà lão ấy lại nhờ nàng tiện đường thì mang giúp sang cho nhà ở góc phố. Hóa ra bà lão ấy muốn mua để giúp đỡ cho thư sinh ban này, một người ơn của bà ngày trước, bức tranh Quan Âm kia cũng là quà chia buồn. Bà lão mang thủ lợn sang nhà người ơn. Một lúc sau, có tiếng đập cửa ỳnh ỏi. Đông Triều ra xem có chuyện gì thì gặp bà lão hồi này thờ hồng học, chạy vào trong hô hoán lên :

-Các huynh đệ ! Nhà của Mục Minh đang bị sai nha khám xét vô cớ, chúng ta phải cho chúng một bài học mới được.

Rồi bà lão cầm ngay con dao chặt thịt ở chỗ làm bánh mặn, xăm xăm ra cửa. Đông Triều vội vàng buông tờ giấy đang gấp dở, chạy lại ôm lấy bà lão :

-Cụ ơi, con xin cụ, lưng cụ còn đau đấy.

-Buông ra ! Ta phải giúp người ơn của ta !

Đông Triều nài nỉ :

-Tùy sức chứ. Việc cắt cổ gà đầu cần giáo, việc này chỉ cần Tứ gia nhà con ra mặt là được rồi.

Bà lão dường như đã ngộ ra. Khi cơ trên người bà ấy thả lỏng hoàn toàn, Đông Triều mới buông ra. Đông Triều xin lại con dao phay, trả về chỗ cũ. Nàng lau cụ già ngồi xuống ghế rồi chạy lại nói với Dận Chân :

-Huynh xem có giúp được không ?

Dận Chân tiếp tục chăm mực :

-Không biết. Mà ai cho muội tự tiện lôi tên ta ra hứa này hứa nọ.

Dận Tường liền nói :

-Yên tâm, Tứ ca không đi thì ta đi với cô, A Nghi cũng đi với cô nữa.

-Tôi nữa ! – Trương Túc từ trên nóc nhà bay xuống.

Đông Triều nhún vai :

-Nhưng nha đầu đầu được đi nếu không có phép chủ... – Nàng đưa mắt nhìn Dận Chân.

Dận Chân phì cười, hoàn thành nốt nét cuối cùng rồi đặt bút xuống :

-Đi thôi.

Nhóm năm người rời Phúc phủ, tới nhà Mục Minh. Sai nha đang bao vây khắp nhà. Một chàng trai mặc áo gai đứng khóc ngoài đường, ai đi qua cũng thấy thông cảm cho anh chàng tội nghiệp nhưng Đông Triều để ý, không ai có ý định cầm dao phay xông vào như lão bà ở Phúc phủ cả. Dận Tường lại gần chàng trai, hỏi thăm :

-Ngươi là Mục Minh ?

Chàng trai gật đầu :

-Ngài là...

-Ồ kìa, Thập tam gia, Tứ gia, nha đầu.

Có một sai nha lách ra. Đông Triều reo lên :

-Khúc Tam Lang !

Trương Túc cũng nhận ra người này. Hắn ta quay lưng lại, co chân, toan chạy về Phúc phủ. Nhưng hắn không nhanh bằng Khúc Tam Lang. Khúc Tam Lang chớp lấy cô áo hắn, đè mạnh xuống, găm gử :

-Bằng hữu cũ, lâu lắm không gặp. – Khúc Tam Lang nhắc đi nhắc lại câu nói đó và lặp đi lặp lại động tác kia.

Trương Túc hít thở một cách tiết kiệm nhất :

-Bằng hữu, chuyện qua rồi, chuyện qua rồi mà...

Dận Tường vỗ vai Khúc Tam Lang :

-Chuyện qua rồi, tha cho hắn đi.

Khúc Tam Lang hừ ra một tiếng, thả Trương Túc. Trương Túc giờ hít thở thả cửa, không tiết kiệm gì cả. Đông Triều thở dài. Dận Chân nói :

-Nếu đây là người thì tại sao lại cho lính lục soát nhà người này ?

Khúc Tam Lang trả lời :

-Tứ gia, không phải là tiểu nhân hiếp dân nhưng bắt buộc phải làm thế. Chuyện là thế này, Mục Minh này có em gái tên Mục Tâm Như, mười sáu tuổi, khai báo với phủ hôm qua chết vì bệnh.

-Chết vì bệnh có gì phải khám xét nhà ?

Khúc Tam Lang nói :

-Tứ gia, cách đây mấy hôm, Mục Minh có đến phủ báo tiểu muội mất tích, nay lại chết vì bệnh, tiểu nhân nghĩ có điều gì khác lạ nên đến kiểm tra xem.

-Đi lạc rồi bệnh nặng mất là chuyện thường mà. – Đông Triều nhận xét.

-Quan trọng là cái này. – Khúc Tam Lang lấy ra một món đồ.

Đông Triều ghé mắt vào. Đó là một mảnh giấy viết bằng máu : Xin hãy đến cứu tôi. Mảnh giấy đề tên Mục Tâm Như.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Đông Triều trông vết máu khô đã ngả màu, giấy lại nhàu nát, chữ xiên vẹo, xé không có thẩm mỹ gì cả. Đông Triều đoán nạn nhân viết tờ giấy này trong tình trạng rất nguy cấp. Khúc Tam Lang nói :

-Một con chim nhạn đã thả nó xuống phủ mới hôm qua, tôi bắt được.

Dận Tường gật gù :

-Xem ra Mục Tâm Như đã giúp đỡ con chim nhạn ấy nên nó trả ơn.

Dận Chân hỏi :

-Nó có dẫn người đến đâu không ?

Khúc Tam Lang gật đầu :

-Có ạ. – Rồi hạ giọng. – Nó dẫn tôi đến chỗ lão họ Mã bán thú lợn, tôi có nói bóng nói gió để vào khám xét, gã cho tôi khám xét nhưng chẳng thấy gì cả. Rồi tôi được tin Mục Tâm Như ốm chết.

Đông Triều khoanh tay, thờ dài. Thì ra là thế, Khúc Tam Lang muốn dùng những bằng chứng trên thi thể của Mục Tâm Như để buộc tội lão họ Mã. Nhưng anh chàng này không có kinh nghiệm chút nào. Tự nhiên xông vào nhà người ta đòi khám xét quan tài thì người ta cho ăn chém là phải rồi (bà lão ở Phúc phủ định vác dao chém đấy). Đông Triều nói :

-Việc thuyết phục gia chủ để tôi lo.

Đông Triều xin tờ giấy cầu cứu của Mục Tâm Như, đưa qua cho Mục Minh. Nàng hỏi Mục Minh đây có phải nét chữ của em gái chàng không. Mục Minh quan sát thật kỹ, nhận ra nét hất quen thuộc của em mình, òa khóc. Thế là Đông Triều xin gia chủ được cạy nắp quan tài, khám nghiệm tử thi. Khúc Tam Lang thấy mình đã mấy mươi tuổi đầu mà thua tiểu tử kia thì đâm lung mình, thờ dài :

-Mình già rồi, mình già rồi.

Đã được chủ nhà cho phép, Đông Triều kêu vài sai nha khiêng quan tài vào nhà trong cạy nắp. Dận Tường xua mấy người kia đi bằng vài lời hơi hơi khiếm nhã nhưng hiệu quả. Nắp quan tài được mở ra, sai nha mang thi thể nạn nhân đặt trên giường tre. Đông Triều ở trong phủ của Dận Chân thán trời, vào cung cũng khá thường xuyên, tiếp xúc với nhiều mỹ nhân nhưng vẫn rất ấn tượng với dung nhan của vị cô nương này. Nữ nhân này mi thanh mục tú, lại có mùi hương lai thoang thoang làm mấy sai nha ngất ngây. Dận Chân thì bình tĩnh một cách lạnh lùng và nhận ra :

-Nha đầu, mùi này khá giống với mùi từ tay áo tên bán thú lợn, đúng không ?

Đông Triều nhấc cổ tay thi thể, hít ngửi mùi hương từ cổ tay :

-Đúng vậy. Hẳn quả nhiên có dính dáng đến chuyện này.

Khúc Tam Lang liên tưởng đến vụ án oan trước đây của mình, hỏi dè chừng :

-Xem xem đó có phải muội tử của Mục Minh không.

Mục Minh khẳng định :

-Đúng là muội tử của tôi.

Khúc Tam Lang nói :

-Giờ có rất nhiều thủ đoạn. Phải có gì đó chứng minh.

Mục Minh bèn tháo chiếc nhẫn ngọc trên tay mình, nói :

-Tiểu muội tôi mang vừa chiếc nhẫn này ở ngón trỏ.

Mục Minh đeo nhẫn cho cô nương kia. Vừa y. Đây đúng là Mục Tâm Như. Đông Triều hỏi :

-Huynh bảo muội tử của huynh bị mất tích rồi lại đi báo tử. Thế là thế nào ?

Mục Minh trả lời :

-Ba ngày trước, tiểu muội tôi mất tích. Hôm qua, tôi tìm được tiểu muội trong một con mưa bên góc đường, người lạnh ngắt cả, tôi nghĩ là chết vì bệnh. Không ngờ...

Đông Triều xem bên ngoài thi thể, chẳng có gì chứng tỏ là bị trúng độc hay bị đánh đập tàn nhẫn cả. Chỉ thấy ở tay có một vết thương nhỏ đã liền sẹo. Đông Triều nghĩ là do nạn nhân cắn tay lấy máu để viết thư.

-Phải có cái gì đó.

Đông Triều bèn đưa tay ra, tháo nút áo liệm của nạn nhân nhằm xem thân thể bên trong. Mục Minh, Khúc Tam Lang, các sai nha la toáng lên. Dận Chân trấn an :

-Yên tâm đi, tiểu tử đó chỉ biết nhìn tử thi chứ không biết nhìn nữ nhân đâu.

Dận Tường đuổi mọi người ra ngoài. Để làm mấy tên tu mi kia an lòng, Dận Tường để Triệu Giai Nghi ở trong :

-Cẩn thận nhé.

Đông Triều cởi áo của nạn nhân. Triệu Giai Nghi ngồi cạnh nàng, hồi hộp vô cùng. Đông Triều nói :

-A Nghi có ổn không ?

-Không sao.

Đông Triều quan sát thi thể nạn nhân, trông rất bình thường. Nhưng có gì đó là lạ, là lạ, ở chỗ bụng căng tròn một cách kỳ lạ. Đông Triều sờ vùng bụng của thi thể. Chợt, Đông Triều thấy lõm vào một chút. Đông Triều thử nhéo chỗ đó, bứt ra một miếng da. Miếng da ấy che đi đường may. Đông Triều nói :

-A Nghi, cho ta mượn cây trâm.

Triệu Giai Nghi tháo trâm, đưa cho Đông Triều. Đông Triều dùng mũi nhọn của cây trâm cắt đường chỉ được may hết sức tinh vi kia. Phần bụng được mở ra, mở ra. Bên trong bụng là một mớ thịt lợn được bọc lại tròn tròn nhằm tăng sức nặng cho thi thể. Đông Triều lôi hết mớ thịt ra. Triệu Giai Nghi chứng kiến ở bên trong bụng thi thể, hét toáng. Đông Triều không chớp mắt được :

-Nội tạng đâu rồi ?

Đông Triều ngó trân trân vào thi thể nạn nhân. Đông Triều tưởng đến một con lợn được moi ruột sạch sẽ, chuẩn bị làm cỗ. Cuống tim, bao tử, thận, gan đều bị cắt bằng một con dao sắc cực kỳ. Nàng ở thời hiện đại đã có phá những vụ án như thế này nhưng bọn tội phạm chỉ lấy cấp nội tạng của người chết nằm sâu dưới mồ chứ không trắng trợn thế này.

-Khùng khiếp quá ! – Triệu Giai Nghi nôn liên tục.

Đông Triều gạt mình. Nàng vội vàng lau sạch máu trên tay rồi diu Triệu Giai Nghi ra ngoài. Dận Tường trông Phúc tấn mặt mày tái nhợt, mất sức thể liền chạy đến đỡ :

-Nàng sợ lắm phải không ? Ta xin lỗi.

Triệu Giai Nghi gục đầu vào vai chồng :

-Gia ơi, khủng khiếp lắm ! Khủng khiếp lắm.

Dận Chân, Khúc Tam Lang và Mục Minh qua chỗ Đông Triều. Dận Chân vẻ mặt bình thường nhưng đang kiềm nén. Đông Triều nhận ra, nàng lấy lọ nước hoa, nhỏ vài giọt lên tay để mùi máu phai đi. Dận Chân hỏi :

-Thế nào rồi ?

Đông Triều nói :

-Nội tạng... đã mất.

Mục Minh không tin vào những gì Đông Triều vừa nói. Chàng ta gạt mấy sai nha đứng canh thi thể để thấy tận mắt. Thi thể Mục Tâm Như được Đông Triều mở phanh bụng, nội tạng biến mất, bên cạnh thi thể có một vài vật nặng còn dính máu. Mục Minh hét lên một tiếng, ngắt lịm đi. Khúc Tam Lang sai

người diu chàng ta vào phòng trong nghỉ ngơi. Dận Chân kêu Trương Túc về phủ đón thầy thuốc mãi võ sơn đông đang tạm trú ở Phúc phủ đến chữa cho Mục Minh. Mục Minh tỉnh lại càng sớm càng tốt. Dận Chân kỳ với mùi máu nên không vào nhưng thấy mọi người xôn xao lên là biết bên trong khủng khiếp thế nào. Đông Triều ngồi thu mình vào một góc, tay run cầm cập :

-Sao có người làm chuyện tàn nhẫn như thế ?

Dận Chân xoa đầu Đông Triều :

-Chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Đông Triều lắc đầu :

-Nhưng là người với nhau mà... Muội luôn tự nhủ rằng đây là thú dữ... có điều... thú dữ chưa bao giờ dùng dao và kim chỉ thành thạo đến thế.

Dận Chân nói :

-Chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Trương Túc chạy tung tăng vào :

-Tứ gia, vừa hay phủ ta vừa đón được một vị thần y.

Đông Triều, Dận Chân hướng mắt ra cửa. Thì ra Trương Túc mời Huệ Đạt đến. Huệ Đạt chấp tay chào Dận Chân, Dận Tường. Khúc Tam Lang nói :

-Mời ngài vào xem

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Huệ Đạt vào phòng trong bắt mạch cho Mục Minh. Huệ Đạt gặt gù, lấy kim châm châm vào vài huyệt đạo của Mục Minh. Mục Minh tỉnh lại. Huệ Đạt trên đường đi đã nghe Trương Túc kể lại mọi chuyện. Ngài chấp tay :

-A di đà phật, số kiếp của tiểu thư quá lận đận.

Mục Minh khóc lóc, kể lể :

-Tiểu muội nhà tôi chưa hề giết lấy một con kiến, chẳng gây sự với ai một lần trong đời. Có sự sao ra nông nỗi này.

Đông Triều nghe tiếng gào khóc, biết Mục Minh đã tỉnh. Nàng liền lấy giấy viết vào phòng trong lấy bằng chứng. Đông Triều chấp tay chào Huệ Đạt. Huệ Đạt cũng chấp tay chào nàng rồi ra ngoài cho nàng hỏi chuyện Mục Minh. Đông Triều hỏi :

-Lần cuối cùng huynh gặp mặt nạn nhân là khi nào ?

-Là năm hôm trước. – Mục Minh khóc, nói. – Lúc đó hai huynh muội cãi nhau, tôi giận quá, đuổi muội ấy ra khỏi nhà, muội ấy cũng gói ghém đồ đạc về quê.

-Tại sao ?

-Cũng tại tôi ! Tại tôi đòi đi lễ thần tạ ơn thần thánh đã cho tôi được quan trên chiếu cố chức quan nhỏ. Tâm Như không cho vì gia cảnh còn nghèo.

Đông Triều gặt gù :

-Mạn phép cho hỏi vị quan ấy là ai ?

-Là... Bát A ca.

Đông Triều vội chuyển qua câu khác :

-Huynh bắt đầu tìm Tâm Như lúc nào ?

-Ba ngày trước.

-Vậy huynh gặp nạn nhân trong trường hợp nào ?

-Bên góc đường, trong một con mưa.

Đông Triều ở trong hồi chuyện Mục Minh, Dận Chân, Dận Tường bên ngoài kể lại cho Huệ Đạt câu chuyện bi thương kia. Huệ Đạt nhú mày lắng nghe, lòng buồn vô hạn :

-A đi đà phật, người với nhau sao lại làm thế ?

-A Nghi suốt ngất vì việc này. – Dận Tường thở dài.

Dận Chân hỏi :

-Huệ Đạt, ông có biết những trường hợp tương tự thế này không ?

Huệ Đạt trầm ngâm, tay lần chuỗi hạt :

-Hồi còn trẻ, bản tăng cùng sư phụ đi đến những vùng quê khó khăn, vì đói khát nên họ đành tự ăn thịt lẫn nhau để tồn tại. Đó là vì sinh tồn.

Trương Túc nói :

-Tứ gia, tôi thấy trường hợp tương tự thế này.

-Sao kia ?

Trương Túc chống nạnh :

-Hồi tôi chưa về Phúc phủ, tôi là một kẻ lưu manh.

Khúc Tam Lang gầm gừ :

-Khỏi giới thiệu, không vẽ vang đâu.

Trương Túc hạ giọng xuống :

-Có một số tên vô lại khác rủ tôi đi đào trộm mộ để lấy tứ chi hoặc nội tạng bán cho bọn lang y. – Rồi ưỡn ngực lên như rất tự hào về mình. – Nhưng tôi vẫn còn lòng nhân đạo nên từ chối.

-Nếu đã nhân đạo tại sao lại không báo quan ?

Đông Triều đã hỏi chuyện Mục Minh xong. Nàng ngồi phịch xuống ghế, bộ dạng mệt mỏi lắm. Dận Chân vỗ vai nàng, hỏi :

-Thế nào rồi ?

-Xong rồi.

Huệ Đạt mỉm cười :

-Tiểu thí chủ vất vả quá.

Đông Triều nhún vai :

-Tôi nên làm mà. Mười phần thì bảy phần Mục Tâm Như đã bị tên bán thủ lợn đó bắt giết. Tôi đã suy luận nhiều trường hợp. Tiểu thư về quê, trên đường bị bắt cóc. Hoặc đi mua thủ lợn và bị lừa. À, mà tại sao ông lại đến đây ? – Đông Triều hỏi Huệ Đạt.

Huệ Đạt nói :

-À, có một lão thí chủ bị bệnh nặng, không đi viếng chùa được, bản tăng đến khám bệnh cho bà ấy.

-Ai vậy ?

Huệ Đạt nói :

-Là lão bà ở phố kia, con trai bà ấy là người bán thủ lợn họ Mã đó.

Đông Triều hiểu kỳ :

- Bà ta bệnh gì ?

- Lão thí chủ bị suy nhược cơ thể. A di đà phật, chẳng biết có phải oan nghiệt kiếp trước gây nên chứ thí chủ ấy rất hiền lành, nhân hậu, con trai bà ấy thành đạt cũng nhờ phước mẹ.

- Có dấu hiệu gì lạ không ? – Đông Triều hỏi.

- Chỉ bị nổi mẩn đỏ thôi.

Tối về, Đông Triều, Dân Chân và gia đình Dân Tường tạm biệt Phúc phủ, về tư gia. Vụ án khá hóc búa nên Đông Triều chưa giải ra trong ngày hôm đó. Đáng ra là năng giải ra rồi nhưng trách cái thời đại lạc hậu này không có thiết bị tân tiến để xét nghiệm ADN. Huệ Đạt đi theo đằng sau xe ngựa nhà Tứ A ca, ông cười khà khà :

- Ra mặt đi, cậu trẻ.

Phong Di biết không thể trốn khỏi đôi mắt tinh anh của Huệ Đạt bèn nhảy khỏi bụi cây nguyệt trang, đáp xuống cạnh Huệ Đạt. Huệ Đạt nói :

- Đã bảo cô nương đó lẫn Nữ Hồ Lô tiểu thư không có duyên nợ với người mà sao cứ bám theo người đó thế ?

Phong Di cãi :

- Tôi chỉ trông chừng xem nha đầu đó có làm tổn hại thể xác của Liên Nhi không. Và lại, tôi đang lo đây.

- Gì kia ?

- Tôi biết tên quý kia đã dùng nội tạng của Mực cô nương làm gì. Hẳn lấy để làm thuốc, đồn là nội tạng người chữa được bách bệnh. Bách bệnh gì chứ ? Ở hội tôi có người dùng được ba ngày thì người nổi đầy mẩn đỏ, mười ngày sau thì chết !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Những lời của Phong Di làm Huệ Đạt giật mình. Nổi đầy mẩn đỏ ? Điều đó rất giống với triệu chứng của lão bà ở tiệm thủ lợn họ Mã. Phong Di nhú mày :

- Ông sao vậy ?

- Cậu bảo rằng..

- Tôi nói với ông rồi đấy. Và quan trọng hơn là mấy tên lang băm rất thích những người chạy trường. Bảo là càng gần với Phật càng tốt.

Huệ Đạt cười nhạt :

- Cậu lo cho ta sao ?

- Con khi ! – Phong Di đánh vào lưng Huệ Đạt như bạn lâu năm. – Tôi lo cho họ Ái Tân Giác La kia kìa.

Huệ Đạt không nghĩ đến chuyện này. Đúng, Dân Chân là người ăn chay trường, dễ nhận thấy bởi sự kỳ máu của chàng. Nhưng đó là người nên nghĩ cuối cùng. Huệ Đạt vỗ vai Phong Di :

- Cậu sao vậy ? Rõ ràng Tứ gia là người quyền cao chức trọng, ai dám động vào ?

Phong Di nói :

- Tôi không sợ tên bán thủ lợn mà sợ cái miệng hắn truyền ra giang hồ. Thuật sĩ sẽ ập về đây. Quyền cao chức trọng ? – Phong Di cười khẩy. – Hắn đã bị đìm dưới đáy sông một lần, tất sẽ có lần thứ hai.

- Vậy...

Trăng treo lơ lửng trên trời, một cơn gió thổi thoảng qua. Trong gió, Huệ Đạt cảm nhận được một điều huyền bí. Phong Di ngửi mùi, cũng thấy được điều

đó. Nữ Hồ Lộc Liên Nhi đang đi về phía phủ của Dận Chân. Phong Di giật mình :

-Chết, tôi quên mất nàng ấy cũng luôn đi theo.

Huệ Đạt thầm cảm phục sự nỗ lực của Liên Nhi. Tuy vẫn còn mang phong ấn trên mình nhưng Liên Nhi đã tự rời khỏi nơi an toàn trong pháp lệnh để di chuyển trong thế giới thực. Đó là một nỗ lực cực lớn Huệ Đạt chưa từng gặp trước đây. Nếu là đoạt thân từ một người như Phong Di thì chỉ cần vài năm. Có điều, bản thân Đông Triều lại tồn tại một ý chí rất lớn và Huệ Đạt có cảm giác rằng Đông Triều đang bị giữ tại đây bởi điều gì đó.

Liên Nhi di chuyển về chỗ phủ của Dận Chân. Đi qua cửa, nàng gặp vị thần giữ cửa. Liên Nhi nghe nói nếu bị bắt thì sẽ phải về Địa Ngục. Nàng sợ hãi. Nhưng vị thần giữ cửa cứ đứng yên, chẳng hề nhúc nhích. Liên Nhi rón rén đi qua, vị thần ấy cũng không phát hiện. Nàng à lên :

-Đúng rồi, thần giữ cửa chỉ bắt oan hồn, mình đâu phải oan hồn.

Liên Nhi qua được cửa, nàng liền tìm Đông Triều. Đông Triều đang ngồi một mình trong phòng đọc sách, đèn sáng. Liên Nhi bay vội đến đó. Nhìn chung quanh Đông Triều không có ai, Dận Chân cũng không mà Xảo Tuệ cũng không, Liên Nhi thầm cảm ơn trời. Nàng hít một hơi sâu, nhấp vào xác mình. Không ngờ, từ tim của Đông Triều phát ra một lực đẩy Liên Nhi văng ra xa. Liên Nhi thở hồng hộc :

-Sao lại thế ?

Đông Triều gấp quyển sách lại, tắt đèn đi ngủ. Lúc này, Liên Nhi thấy lực toát ra từ Đông Triều không còn mạnh nữa. Liên Nhi thử nhìn xem Đông Triều đã đọc quyển sách gì. Hóa ra Đông Triều đọc kinh Kim cang làm tăng độ tập trung lên, đánh văng Liên Nhi ra. Liên Nhi chờ một lúc lâu, để Đông Triều thui thui mới vào thân. Vào trong thân cũng chẳng dễ chịu gì, bản ngã Đông Triều quá lớn, khiến cho Liên Nhi cảm thấy như bị nghẹt thở. Tuy vậy, nàng vẫn đủ sức để lên tiếng :

-Cô nương ! Cô nương !

Đông Triều chưa ngủ say nên không bị giật mình :

-Ai vậy ?

-Tôi là Nữ Hồ Lộc Liên Nhi đây.

Đông Triều nghe tiếng phát ra từ óc mình thì không nghi ngờ gì nữa. Nàng đứng dậy, định chong đèn. Liên Nhi đọc được điều đó thông qua não bộ, liền can ngăn :

-Đừng đốt đèn, cũng đừng mở mắt, nếu có ánh sáng nữa, tôi sẽ bị đánh bay ra mắt.

Đông Triều thôi không làm nữa. Nàng ngã xuống giường, nhắm mắt lại, dùng ý niệm hồi vọng vào trong :

-Trắc phúc tấn hiện về đây, có chuyện gì nữa sao ? Lý Trắc phúc tấn còn có chiêu gì nữa ?

-Không, chuyện này là vì Tứ gia.

Liên Nhi tường thuật lại cho Đông Triều cuộc nói chuyện giữa Huệ Đạt và Phong Di. Đông Triều gật gù :

-Đúng là nguy hiểm thật. Nhưng tôi phải làm gì ? – Đông Triều trở mình. – Chẳng làm gì được cả.

-Xin làm ơn ! Cô nương phải bắt cho bằng được hung thủ. Cô nương vốn gan dạ mà. Tôi rất lo...

-Tôi biết, Tứ gia nếu biết có lẽ sẽ dùng mình làm mồi nhử. Nhưng không được.

-Tại sao ?

Đông Triều bật ra ngoài môi :

-Thân này không phải của tôi ! Trắc phúc tấn có biết Tứ gia vì sao luôn ngăn cản tôi dấn vào những chuyện nguy hiểm không ? Vì sự an toàn của Trắc phúc tấn ! Tôi rất muốn phá án nhưng tôi phải đặt sự an toàn của Trắc phúc tấn lên trên.

Liên Nhi bị những ý nghĩ dứ dội của Đông Triều bóp nghẹt. Nàng gắng gượng nói :

-Vậy thì tôi cho phép. Hãy sử dụng nó theo ý của cô nương. Để bảo vệ Tứ gia.

Lớn lên trong một thế giới chỉ nói chuyện với nhau bằng vật chứng, nhân chứng, vây quanh toàn là hóa chất phân tích, máy ảnh, nhiệm vụ là vạch trần mấy tên giả dạng ma quỷ, bây giờ Đông Triều lại đồng hành với một người vô hình. Nghĩ thôi mà Đông Triều thấy rùng mình. Nàng cứ lăm bắm câu nói :

-Đời người là một giấc mộng, hết giấc mộng này sẽ là giấc mộng khác.

-Cô nương làm ơn đừng lăm bắm câu đó nữa, tôi sẽ chết mất. – Liên Nhi nài nỉ.

Đông Triều phì cười, thay bộ áo đen :

-Được rồi. Chuẩn bị nào.

Đông Triều lấy trong hộc bàn một cuộn thép, giấu vào tay áo. Trong đó còn có một con dao găm, Đông Triều lấy giấu vào thắt lưng. Đông Triều lục lại dưới gầm giường một đôi giày ủng, để có độ ma sát cao, rất thích hợp cho việc leo tường. Đông Triều kê chiếc gối thay cho mình, giả sao cho thật giống dáng người đang ngủ, phủ chăn lên. Trang bị kỹ càng, Đông Triều mới xuất phát.

-Chúng ta đi nào.

Đông Triều để ghế lên bàn, leo lên từ từ rồi, đu lên xà nhà, gỡ mái ngói ra, ra ngoài, để mái ngói lại chỗ cũ. Nàng chạy trên mái nhà, nhảy qua cây đại thụ gần với bức tường nhất, đáp xuống đất. Ra ngoài an toàn, Đông Triều yên tâm mà chạy bịch bịch. Liên Nhi chung thể xác với Đông Triều, lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác được chạy ngược con gió, để gió mơn trớn lên tóc, bấy nhiêu đó đủ để quên đi sầu muộn của một đời.

-Xem nào.

Đến nhà của họ Mã bán thủ lợn. Nhà hán không có gia nhân canh cửa, cũng không có người đi tuần. Đông Triều rất cảm ơn điều này, cũng rất hận điều này. Cảm ơn vì sẽ không cần phải địch với nhiều người nếu thất bại. Hận vì khó mà trà trộn lúc đông người. Đông Triều dùng ngón tay để phỏng đoán kích thước bức tường. Nàng lui ra xa, chạy lấy đà, phóng lên.

-Nha đầu !

Đông Triều đang tập trung cao độ, nghe gọi thì bị trượt chân, ngã xuống. Chủ nhân của tiếng nói ấy giang tay đỡ lấy nàng. Đông Triều giãy :

-Huynh có thả muội xuống không ? Hà ? – Tuy nhiên vẫn giữ giọng thật khề.

Dận Chân vác nàng lên vai, để đầu nàng chúc xuống :

-Nha đầu hư, tối mà không đi ngủ, lên ra đây ăn vụng thủ lợn.

-Thả muội xuống !

-Thả cô nương ấy xuống đi. – Huệ Đạt mỉm cười.

Dận Chân đặt nàng xuống. Đông Triều phủi áo mình, nàng không thích mùi thảo dược cho lắm, cứ như uống trà đặc vậy. Dận Chân ký đầu nàng :

-Sao không nghe lời ta ? Ta đã bảo đây là thân của Liên Nhi, phải biết cẩn trọng.

Đông Triều nhún vai :

-Xin lỗi. Nhưng tại sao huynh lại ở đây ? Cả đại sư nữa.

Dận Chân bèn giải thích cho nàng. Dận Chân sau khi đưa nàng về đã bí mật đi gặp Huệ Đạt để hỏi về vụ án và quyết định giải quyết nhanh gọn trong đêm nay, tránh đêm dài lắm mộng. Lần này tới phiên Đông Triều trùng mắt :

-Huynh... lên muội...

-Nếu ta cho muội biết thì muội sẽ đi làm mọi như mất. – Dận Chân lại ký đầu nàng.

Huệ Đạt vuốt râu :

-Tứ gia, có cô nương đây thì còn gì bằng. Nghe nói cô nương rất giỏi phá án, để cô nương đi cùng, tiện lợi vô cùng.

-Cũng được. – Dận Chân gật gù. – Có thêm đại sư thì tốt. Mấy tiểu tử ở Phúc phủ đã sẵn sàng.

Đông Triều lờ mờ đoán được kế hoạch của Dận Chân. Dận Chân sắp đặt cho người của Phúc phủ sang mua thủ lợn ở cửa hàng này với số lượng lớn để họ Mã bận rộn mà quên đi cảnh giới, sau đó Đông Triều và Huệ Đạt sẽ bí mật vào trong để kiểm tra. Đông Triều nghe Dận Chân lo lắng mình sẽ trở thành mối nhữ, nghĩ rằng Huệ Đạt chưa cho Dận Chân biết toàn bộ sự thật về bọn lang băm kia, Dận Chân cứ phỏng đoán là bọn lang băm thích những thiếu nữ chứ không phải những người chạy trường. Thế cũng tốt.

-Muội hiểu rồi. – Đông Triều nhảy phóc lên ngọn cây, ẩn mình trong đó.

Dận Chân khá ngạc nhiên với sự nhạy bén của nàng :

-Nha đầu này, nói chưa hết mà đã nhảy đi rồi.

-Cô nương ấy thật thông minh, thừa Tứ gia.

Dận Chân thở dài :

-Ông có nghĩ ở thế giới thật của nha đầu đó, nha đầu đó là nam giới không ?

-Chuyện gì cũng có thể... Ui da !

Đồng Triều ở trên cây, bẻ một cành cây đã mục, ném vào cái đầu trọc, không đội mũ của Huệ Đạt. Nàng trừng mắt :

-Bắt đầu đi.

Theo như kế hoạch, bọn trẻ con bên Phúc phủ chạy qua nhà ông bán thú lợn họ Mã đập cửa kêu réo om sòm, đòi mua thú lợn với số lượng lớn. Họ Mã kia phải hét gọi vợ ở dưới nhà lên giúp. Đồng Triều nấp trên cây hỏi Huệ Đạt, cũng đang nấp trên cây :

-Vợ hán ta phải không ?

-Hình như là vậy ?

-Hình như là sao ? – Đồng Triều gắt. – Phải hay không ?

Huệ Đạt thở dài :

-Mấy hôm vợ hán cầu tự, tôi có dám nhìn thẳng vào mặt đâu.

Đồng Triều độ thử từ cành cây lên nóc nhà xa bao nhiêu. Nàng nhún nhún, biết mình không qua được bên đó bèn nói với Huệ Đạt :

-Ông bế tôi qua đó đi.

Huệ Đạt lắc đầu tấp lự. Đồng Triều rờ rẫm cái áo cà sa bên ngoài của Huệ Đạt :

-Ông đâu mang theo chuông mõ mà sợ rớt ?

-Nam nữ thọ thọ bất tương thân..

-Ông theo đạo Phật, sao chẳng biết cái thuyết bình đẳng trong đó hả ? Tôi đáng tuổi cháu ông, nam nữ thọ thọ cái gì.

-Dù sao cô nương cũng đang trong thân người của Tứ gia.

Đồng Triều hết nói cái thời đại này. Con trai có bắt gặp phụ nữ đã có chồng đang đuối nước chắc chắn không dám vớt lên chứ đừng nói là cứu sống. Đồng Triều nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần với cổng, biết thời cơ đã đến, nàng đu cành cây, nhảy đến chỗ cao nhất trên bức tường, sau đó mới phóng lên nóc nhà. Đáp an toàn, Đồng Triều ngoắt tay kêu Huệ Đạt đến. Huệ Đạt cũng nhảy qua. Đồng Triều nói :

-Bây giờ tôi sẽ điều tra ở căn bếp, ông xem phòng ngủ vợ chồng tên họ Mã kia đi.

Huệ Đạt chấp tay :

-A di đà Phật...

-Ông đi giảng đạo hay đi tra án ? – Đồng Triều gắt.

Huệ Đạt nói :

-Không phải, bởi vì họ Mã đó kê giường của mẹ sát bên nên tôi nghĩ đó không phải là nơi để che giấu đâu.

-Ừ nhỉ. Vậy thì tôi điều tra ở khu bếp, ông điều tra ở vườn sau.

-Tại sao ?

-« Nam nữ thọ thọ bất tương thân ». – Đồng Triều thè lưỡi trêu.

Đồng Triều bước trên nóc nhà, cúi xuống gõ mái ngói. Nàng dừng lại, đỡ mái ngói lên, nhảy xuống. Huệ Đạt nhìn vào trong, đó quả nhiên là gian bếp. Đồng Triều viết chữ trong không khí, còn tạo khẩu hình miệng :

-Ông đi mau lên !

Huệ Đạt vội chạy ra sau vườn. Đồng Triều lắc đầu. Nàng quan sát căn bếp. Chỗ này khá ngăn nắp, sạch sẽ với ba chiếc tủ lớn làm bằng tre và mấy cái lò. Đồng Triều lục lọi trong tủ, ngoài dụng cụ làm bếp còn có một gói thuốc nhỏ. Đồng Triều mở ra. Thông qua mùi và dạng bột tán nhỏ của nó, Đồng Triều đoán nó là thuốc mê. Vậy là họ Mã này dùng thuốc mê để làm cho nạn nhân bất tỉnh rồi mới ra tay *** hại. Thảo nào không thấy vết trói. Nhưng

Đông Triều thắc mắc tại sao lại có dòng chữ kia.

-Rốt cuộc là sao...

-Cô nương !

-Ai vậy ? – Đông Triều quay lại – Giọng này đâu phải của tiểu thư.

Liên Nhi trong thân nàng đang run rẩy, bên ngoài, Đông Triều cũng hết cả hồn. Trước mặt nàng là một thiếu nữ xõa tóc, mặc đồ tang. Y như trong mấy bộ phim kinh dị mà Đông Triều được xem lúc là thám tử tập sự. Đông Triều đã tạm hiểu vì sao lại có bức thư kia rồi. Đông Triều hỏi :

-Mục cô nương ?

Bóng trắng kia gạt đầu. Đông Triều trấn an mình bằng hai cái đánh vào tay :

-Cô nương... làm ơn vén tóc lên.

-Không được... vì nếu vậy... tôi sẽ bị đẩy ra xa mắt...

Đông Triều gạt đầu :

-Được rồi. Cô đến đây làm gì ?

-Tôi có bằng chứng cho cô nương và dẫn dắt cho cô nương đến chỗ hấn đã thực hiện tội ác.

-Thật không ?

Mục Tâm Như gạt đầu :

-Xin hãy tin ở tôi. Sân vườn coi vắng lặng thế mà Huệ Đạt đang bị vây quanh bởi cả chục vong hồn, ai cũng xõa tóc, than van xin được rửa oan. Huệ Đạt sợ hãi trong lòng nhưng không dám niệm kinh, sợ rằng nếu mình niệm kinh, nội lực mạnh lên sẽ đẩy mấy vong hồn ra xa. Huệ Đạt cố giữ bình tĩnh, chấp tay :

-A di đà phật, bản tăng có thể giúp gì cho các thí chủ ?

-Xin đại sư hãy giúp chúng tôi giải oan. – Tiếng rên rì hòa với tiếng gió rít làm người ta rợn da gà.

Một vong hồn đứng ra, chấp tay :

-Thưa đại sư, chúng tôi là người cơ nhờ, bị chủ quán lừa vào đây và lấy mất mạng sống thiêng liêng.

-Hắn cho chúng tôi uống thuốc mê sau đó mang ra vườn này hạ sát, tước đi nội tạng. – Một vong hồn khác tiếp lời. – Xác thì chôn dưới góc vườn để làm bùa yểm. Ngài đào lên thì sẽ thấy thôi.

-Đa phần người bị hạ sát là vô gia cư nên không ai đến hỏi, duy chỉ có tôi là có người thân nên không dám chôn ở vườn. – Mục Tâm Như dẫn Đông Triều đi dọc hành lang. – Nhưng có một vật chứng có thể giúp cô nương.

Đông Triều hỏi :

-Đó là gì ?

-Trước khi chết, hấn đã lấy của tôi đôi mắt làm bùa yểm, sau đó mới hạ sát. Khi đó tôi có đủ thời gian để viết thư kêu cứu.

Đông Triều rất cảm thương cho số phận của người thiếu nữ bạc phước nhưng bản tính của một thám tử buộc nàng phải nghi ngờ từng câu từng lời của nàng ta. Đông Triều hỏi :

-Vậy thì tại sao lại có con chim kia ?

-Đó là con chim tôi đã cứu, không hiểu tại sao lại sà xuống ngay chỗ tôi gặp hiểm nguy, tuy mất đôi mắt nhưng tôi vẫn biết vì nó mất một mảng lông ở ngực.

Đông Triều theo bước Mục Tâm Như đến một căn phòng. Căn phòng kê hai chiếc giường, chiếc giường lớn kê gần cửa, chiếc giường nhỏ kê ở góc phòng, ngay bên cửa sổ, trên giường nhỏ có bà lão đang nằm. Đông Triều nghe Huệ Đạt kể họ Mã kia có vợ rồi vẫn để mẹ ở trong phòng, chăm sóc cho tiện. Để đoán được phòng này là phòng gì. Đông Triều nép mình, hỏi nhỏ Mục Tâm Như :

-Này, cô có nhầm không ? Ai lại để vật quan trọng ấy ở đây.

-Không. – Mục Tâm Như khẳng định. - Ở ngay trong phòng này. Là chiếc bình sứ kia !

Mục Tâm Như trở vào chiếc bình sứ ở ngay đầu giường bà lão. Đông Triều thấy chiếc bình có kiểu dáng của thời Minh, đã đầy đất rồi, trên bình có hai tờ giấy niêm phong, vẽ toàn là bùa chú. Đông Triều sợ làm kinh động đến lão bà kia nên nói với Mục Tâm Như :

-Tôi không thể vào trong, cô nương hãy vào mang chiếc bình ra đây.

Mục Tâm Như nói có vẻ đang nổi cáu :

-Tôi mà mang ra được thì đã làm rồi. Thần lực trên lá bùa rất mạnh, tôi không thể đến gần được.

Đông Triều tặc lưỡi. Cái này thì không khó. Đông Triều hồi nãy có nhón một ít thuốc mê, nàng lấy trong tay áo chiếc khăn tay. Rón rén, rón rén. Đông Triều nhẹ nhàng vào phòng. Bằng một động tác chuyên nghiệp hết mức, Đông Triều đã cho bà lão một giấc ngủ ngon lành. Đông Triều thối nhẹ vào tai bà lão xem thuốc có công dụng không. Không thấy bà ấy nhúc nhích, Đông Triều mới lấy chiếc bình, rón rén ra ngoài phòng, đến vườn sau. Ở vườn sau, Huệ Đạt dùng tay đào được đến mười cái xác. Đông Triều mừng vì đạt được thành quả như mong đợi. Nàng chạy tới đưa cho Huệ Đạt cái bình :

-Ông mở ra xem

Huệ Đạt chạm tay vào giấy niêm phong, một luồng niệm lực tràn về, đánh bật tay ông ra. Huệ Đạt thử lại lần nữa, kết quả cũng vậy. Đông Triều hỏi :

-Sao vậy ?

-Niệm lực pháp sư này rất mạnh, không thể phá vỡ được.

Đông Triều giật cái bình lại :

-Niệm lực gì chứ. Một ngọn đèn có thể xua đi bóng tối trong cả căn phòng. Chúng ta là người trong sạch, sao lại sợ cái tà niệm này.

Dứt lời, Đông Triều xé ngay giấy niêm phong, vứt đi. Huệ Đạt kinh ngạc vô cùng. Loại giấy đó đến cao tăng đắc đạo lâu năm còn ngán ngẫm, Đông Triều với sự tự tin kia lại làm nên chuyện. Chợt, Huệ Đạt lo cho Liên Nhi đang trong cơ thể nàng. Liên Nhi đứng ở đằng xa, khẽ lắc đầu. Sự tự tin của Đông Triều quá mạnh, làm cho Liên Nhi và tất cả oan hồn phải tránh xa. Và trong gió, Huệ Đạt nghe được một tiếng thét đau đớn.

-Xem nào. – Đông Triều lắc lắc cái bình. – Mọi tay quá.

Cái bình dù sao cũng quá khổ nặng. Đông Triều đặt cái bình xuống. Nàng mở nắp bình ra, lấy từng món kiểm tra. Đông Triều đếm :

-Mười thỏi vàng, mười viên ngọc, mười tấm da thỏ, mười lá thuốc...

Còn lại một thứ ở dưới đáy bình. Cái này cứng cứng. Đông Triều lấy ra. Chính là đôi mắt của người. Đông Triều nói :

-Thật là nhẫn tâm.

-Con ơi ! Sao lại thế này !

Đông Triều giật mình quay lại. Bà lão hồi nãy ngồi bệt xuống đất, túm tóc mình khóc nức nở. Bên cạnh bà lão, Đông Triều thấy Mục Tâm Như. Và tiếng bước chân của họ Mã và vợ hắn đang đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Đương sự có mặt đầy đủ, bao gồm hung thủ, nhân chứng, điều tra viên và cả người bị hại nữa. Đông Triều người cứ cứng đờ, không biết làm thế nào, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải vụ án thế này. Huệ Đạt thì không quen với án mạng nhưng quen với việc tiếp xúc vong hồn, ông lấy lại bình tĩnh trước Đông Triều. Huệ Đạt chấp tay, nói từ tốn :

-A di đà phật ! Ác nghiệp, ác nghiệp.

Họ Mã đỡ mẹ mình. Bà lão tựa vào tay con trai, chân vẫn còn cố trụ vững, nửa muốn tựa hẳn, nửa mong đẩy hẳn ra. Đôi mắt đã kéo mây mờ của bà nhìn trân vào Mục Tâm Như. Huệ Đạt nghĩ rằng bà đã nghe Mục Tâm Như kể chuyện của mình. Bà lão đấu tranh tư tưởng một hồi rồi tự móc họng

mình, để ói ra tất cả mọi thứ mình đã ăn trong ngày hôm nay. Họ Mã trở tay vào Đông Triều, Huệ Đạt, mắng :

-Bọn trộm đạo ! Lén vào nhà ta để chôn xác, muốn tống tiền ta sao ?

Bà lão nghe vậy thì ngưng. Bà không biết đúng sai, có khi con mình bị vu oan thì sao ? Huệ Đạt nói :

-A di đà phật ! Thí chủ đã tạo ác nghiệp, không nên gieo thêm điều ác nữa.

Họ Mã nói :

-Đồ ngậm máu phun người ! Đồ sát nhân !

Huệ Đạt tức giận vô cùng :

-Thí chủ !

Một tiếng cười rợn người vang lên. Đông Triều ụp hai tay vào mặt, khóc nức nở. Đông Triều còn gào thét, lăn lộn đến nỗi đầu tóc bù xù, đuôi sam bị xõa ra, quần áo bê bết đất. Nàng ngước mặt lên, từ đôi mắt nàng, hai dòng lệ máu nhỏ xuống. Đông Triều hét lên :

-Mắt của tôi đâu ? Mắt của tôi đâu ?

Đông Triều cầm đôi mắt của Mục Tâm Như, run run :

-Thôi rồi, thôi rồi. Mắt của tôi...

Bà lão xoay qua, Mục Tâm Như đã biến mất. Bà lão run rẩy :

-Mục... cô nương...

Đông Triều khóc rống lên :

-Tìm tôi... phôi tôi... đã mất rồi... thân thể cũng đã nằm sâu dưới lòng đất... chỉ còn đôi mắt... chỉ còn đôi mắt...

Đông Triều bắt đầu kể lể. Từng câu nói của nàng chỉ để than thân phận nhưng mỗi câu nói lại xoáy vào tâm khảm của kẻ sát nhân kia. Huệ Đạt biết chắc đây không phải là Mục Tâm Như vì lập luận của câu nói kia thật sự rất sắc bén. Đông Triều cố tình xoáy vào chữ hiếu, chữ nghĩa, chữ nhân. Đông Triều khóc lóc, lăn lộn một hồi lâu thì họ Mã và vợ đã phát điên. Và miệng của họ Mã đã thốt nên những lời cay nghiệt nói, mặc kệ người xung quanh đến xem vì bị đánh thức bởi tiếng thét của Đông Triều :

-Cô nương thông cảm, vì chữ hiếu, vì chữ hiếu nên tôi phải giết cô nương...

Huệ Đạt giận dữ :

-Chữ hiếu ? Thí chủ hạ sát người vì chữ hiếu ? Thí chủ !

Bà lão đột nhiên ngắt xiu. Lời nói của Đông Triều và sự thú nhận của con trai khiến cho bà lão ngắt xiu. Gã thét lên :

-Con bé kia ! Chết đi ! Ta phải lấy nội tạng của ngươi để làm thuốc ! – Gã lấy sẵn con dao trong áo giờ lên.

Các nhân chứng xung quanh can ngăn. Nhưng lực người không bằng khao khát muốn báo hiếu, chữa dứt bệnh cho mẹ. Họ Mã xô người ra, lao thẳng đến Đông Triều. Đông Triều biết chắc đã đủ nhân chứng trình quan, không cần đóng kịch nữa. Nàng gạt con dao trên tay họ Mã kia, dùng thế võ khóa tay chân hắn lại. Đông Triều hét lên :

-Huệ Đạt ! Mau !

Huệ Đạt ngó người rồi mới lật đật lấy dây trói họ Mã lại. Đông Triều chạy lại đánh ngất vợ hắn, lấy dây buộc thủ lợn, trói tay thị lại luôn. Khúc Tam Lang đã chờ sẵn ở trong đám xem, đưa hai người phạm tội về phủ. Đông Triều vào trong mài mực, đưa cho mấy nhân chứng ký nhận. Xong xuôi, Đông Triều mới thờ phào, yên tâm đi rửa mặt, đương nhiên là ở Phúc phủ. Trương Túc thập thò ở đó. Đông Triều hỏi :

-Ngươi sao vậy ?

Trương Túc thử chạm một ngón tay vào da mặt của Đông Triều :

-Hóa ra ngươi là con gái ?

Đông Triều cười :

-Trương đại ca ! – Đông Triều giả giọng bà lão ở Phúc phủ.

-À há...

Đông Triều bện lại đuôi sam :

-Cám ơn vì lọ thuốc giả ma hôm bữa, cả bộ tóc giả nữa, may mà tôi còn nhớ. – Đông Triều cười khanh khách. – Ái da !

-Về ngủ thôi. – Dận Chân nắm đuôi sam của nàng, kéo về.

-Rời rồi, thả ra !

Đông Triều điều tra vụ án xong, cảm thấy còn chưa yên tâm. Mục Tâm Như vẫn còn lảng vảng ở đây, bà lão thì bệnh tình... không biết thế nào. Dận Chân cũng cảm thấy như vậy nên sau hôm áp giải phạm nhân về, Dận Chân cho phép Huệ Đạt dẫn Đông Triều đi thăm thính tình hình. Đông Triều hỏi :

-Huỳnh không đi sao ?

Dận Chân lắc đầu :

-Hôm nay ta thấy không khỏe trong người, ra đường chắc sẽ không lành.

-Vậy... muội đi đây.

Đông Triều thay y phục nam giới, ra khỏi phủ. Đi đến đầu đường, Đông Triều thấy Huệ Đạt đợi ở đó. Huệ Đạt hỏi :

-Tứ gia không đi cùng cô nương sao ?

-Không có. – Đông Triều đáp. – Huỳnh ấy bận việc.

-Chúng ta đi thôi.

Đông Triều và Huệ Đạt đến Phúc phủ. Trên đường đi, hai người nói về chuyện hôm qua. Huệ Đạt tỏ ra rất khâm phục Đông Triều, chỉ cần dùng lời lẽ đã đưa họ Mã kia vào bẫy. Đông Triều nói :

-Cũng nhờ tôi nhớ đến lọ thuốc đỏ tên lừa bịp kia đưa. Cũng nhờ Nữ Hồ Lộc Trắc phúc tấn lanh trí, đưa Mục Tâm Như đi, không thì xong rồi. À, nàng ấy đang ở đâu vậy ?

Huệ Đạt nói :

-Còn đang ở trong giấc mơ của Tứ gia.

Đông Triều toan hỏi đến bao giờ Nữ Hồ Lộc Liên Nhi sẽ được giải phong ấn thì có một tốp người chạy ào ra đường, va phải nàng. Đông Triều giữ vững được, không té. lát sau có đến mấy chục người ào ra đường, họ kháo nhau ra xem mặt kẻ giết người để lấy thịt làm thuốc. Đông Triều nói với Huệ Đạt :

-Chúng ta phải ra giúp Khúc Tam Lang.

Huệ Đạt nói :

-A di đà Phật, ác lai ác báo.

-Tôi mặc kệ, Khúc Tam Lang đang rất khổ sở với bọn không biết điều này.

Đông Triều dắt Huệ Đạt theo đám người kia. Nàng len lỏi, lượn lách, sao cho tới gần mục tiêu nhanh hơn so với đám người kia. Khúc Tam Lang áp giải tội phạm bị sự cản trở của dân chúng, họ lấy rau cải, trứng thối ném vào họ Mã, đang ngồi trong xe tù kia. Từ một đám đông, Mục Minh dẫn lão bà hồi bữa đến. Dân chúng lại lấy rau cải, trứng thối ném vào bà, may mà có Mục Minh đỡ lấy. Đông Triều và Huệ Đạt ngăn không cho dân chúng làm loạn. Thật hay, vừa lúc làm sao, Dận Tường cười ngửa đến, hét, lệnh cho dân chúng tránh xa họ ra. Dân sợ uy vũ của chàng Hiệp vương, dạt ra. Bà lão run rẩy đến nắm tay con trai, tâm sự. Đông Triều không đến gần, không biết bà ấy nói với con trai điều gì nhưng Đông Triều thấy được dòng lệ của họ Mã. Hấn nói :

-Con không hối hận ! Tuyệt đối không hối hận ! Con chỉ sợ mẹ không có ai chăm sóc !

Và Đông Triều thấy được những vết đỏ trên tay bà lão đã lan khắp người. Bà lão khóc rồi đột nhiên thò ra một búng máu. Mục Minh lật đật đỡ lấy bà. Đông Triều chạy lại, đỡ tay lên mũi bà lão. Bà lão đã tắt thở. Huệ Đạt bắt mạch cho bà, chấp tay :

-A di đà Phật... Đó là kết quả của việc sử dụng phương thuốc của bọn tà đạo.

Tên họ Mã trong cũi gào thét, khóc lóc liên tục. Hấn đập đầu vào thanh gỗ, nhưng gỗ chỉ gãy chứ không hề gì. Tên họ Mã bèn dùng miệng cắn nát mạch máu ở cổ tay, ngã vật ra. Bên cũi kia, vợ hấn cũng cắn lưỡi tự vẫn. Mọi việc xảy ra nhanh quá, không ai ngăn cản nổi. Huệ Đạt lắc đầu bất lực :

-A di đà phật.

Đông Triều chợt nhớ đến một câu chuyện trong « Liêu trai chí dị ». Một tiểu thư hằng ngày khoác áo vào rừng đi săn nai, hòng lấy cặp sừng quý. Thái tử loài nai tức giận, để trả thù cho đồng loại, ngài biến thành nai để dụ tiểu thư ấy vào bẫy, làm nàng rơi xuống vực, mất mạng. Khi nàng ấy chết thì cha nàng cũng qua đời. Hóa ra tiểu thư ấy săn nai lấy sừng để chữa bệnh cho cha. Vậy thì săn nai là công hay tội ? Là hiếu thảo hay là cuồng sát ?

Đông Triều kể lại mọi chuyện cho Dận Chân nghe. Nàng còn nhắc đến câu chuyện kia, tâm sự với Dận Chân nỗi lòng của mình :

-Muội cứ thấy...

Dận Chân mỉm cười :

-Muội làm những gì muội cần, đừng hối hận nữa. Thời gian không làm sao trở lại đâu.

Đông Triều hỏi :

-Nếu là huynh... và người đó là Ngạch nương... huynh sẽ làm thế nào ?

Dận Chân nói :

-Ta sẽ hỏi phương thuốc nào có thể lấy ta làm nguyên liệu để thay thế.

-Coi kìa...

-Gia ! Gia ! – Tiểu Uyển chạy vội vào.

-Phúc tấn, chuyện gì ? – Dận Chân hỏi.

Tiểu Uyển lo lắng :

-Hoàng Quân đột nhiên phát sốt, giờ đang trong tình trạng nguy kịch lắm ạ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Hoàng Quân nằm trên giường thờ đốc, mặt thẳng bé đỏ bừng, mồ hôi từ trán chảy xuống nhễ nhại. Đông Triều sờ tay lên trán Hoàng Quân, thấy nóng như lửa đốt nhưng đến khi bắt mạch lại không có dấu hiệu bị bệnh, thậm chí là bệnh sốt. Ngự y mời đến cũng bó tay, chỉ có thể cho thuốc hạ sốt để cảm chừng. Đông Triều rất lo cho thằng bé, tối đến cứ túc trực bên giường của nó, không muốn về phòng. Trong khi đó, Tiểu Uyển lại giam mình trong phòng, ôm cái gối mà khóc sụt sùi. Dận Chân nhớ tới lượt Tiểu Uyển thì ghé thăm, thấy nàng khóc thì đến ôm nàng vào lòng :

-Nín đi, nín đi nào.

Tiểu Uyển bầu chặt lấy áo của Dận Chân, run rẩy :

-Cũng đêm đó, cũng vậy... Hoàng Huy cũng... cũng... sốt cao như thế...

-Nín đi. – Dận Chân dỗ dành nàng – Hoàng Quân không như thế đâu. Trong phủ có quá nhiều người thương nó mà.

Hoàng Quân đã ngủ say. Đông Triều ngồi cạnh giường, thay khăn đắp cho thằng bé, liên tục hát ru cho nó, hy vọng rằng nó vẫn còn nghe được rằng còn rất nhiều người yêu thương mình, không được bỏ đi.

-Bờ cỏ xanh cũng không bằng mái tóc mẹ. Con gió đông cũng chẳng sánh được bàn tay cha.

Hoàng Quân đột nhiên mở mắt ra. Đông Triều vội nói :

-Di nương xin lỗi, di nương đánh thức con à ?

Hoàng Quân lắc đầu. Tự nhiên thằng bé ôm chầm lấy Đông Triều, khóc nức nò. Đông Triều vỗ về thằng bé :

-Di nương xin lỗi.

-Không ạ. Hồi nãy trong mơ, con thấy có một người dẫn con đi chơi, đi đến mấy chỗ đẹp lắm rồi từ từ dẫn con đi xa khỏi phủ nhà ta. May mà có tiếng hát của di nương níu kéo con lại. Con xin lỗi ! Hoàng Quân không dám đi nữa đâu.

Đông Triều mỉm cười :

-Ừ, Hoàng Quân ngoan, ngoan nào...

Đêm cũng đã khuya, Lý thị còn đưa con nhỏ cần cho ngủ sớm nên giao Hoàng Quân cho Đông Triều. Đông Triều đỡ Hoàng Quân nằm xuống. Nàng ru Hoàng Quân ngủ. Đang khuya vắng vẻ, chợt Đông Triều nghe vọng trong đầu mình tiếng nói của Liên Nhi :

-Thật tốt quá !

Đông Triều ngạc nhiên, nghĩ vọng vào :

-Nữ Hồ Lộc Trắc phúc tấn, tại sao người lại bắt chuyện với tôi nữa ?

Liên Nhi nói :

-Tôi cũng vì chuyện của Tứ gia mà đến đây. Lúc này tôi có vào giấc mơ của Hoàng Quân, thấy thằng bé bị một tên pháp sư dẫn đi, tôi nghĩ là giấc mơ của nó nên kéo lại nhưng bị một luồng lực cản lại, tôi sợ quá đành trốn đi. May mà có cô nương.

Đông Triều nghe vậy, nhớ lại những cuốn tiểu thuyết viễn tưởng, những pháp sư dùng tà phép để *** hại người thì chỉ khiến cho hồn lìa khỏi xác chứ không gây ra bất cứ triệu chứng bị bệnh nào. Hoàng Quân đã bị trúng tà rồi, thật may là nàng đã đưa thằng bé thoát khỏi nạn. Đông Triều chợt nghĩ đến Dận Chân, sáng nay Dận Chân nói trong người thấy khó ở.

-Phải chăng... Tứ ca cũng bị ?

-Cô nương nói sao ? – Liên Nhi sững sốt.

Đông Triều đột nhiên liên tưởng về vụ án vừa mới phá xong. Chiếc bình, xác người được yếm ở sân vườn. Đông Triều trầm ngâm :

-Chúng lại bắt đầu hành động... Thật là cứng đầu mà.

Đông Triều lấy miếng ngọc bội hình hoa sen đang đeo trên người, đặt vào tay Hoàng Quân :

-Cái này sẽ giúp Hoàng Quân tránh được nguy hiểm trong đêm nay.

Có miếng ngọc bội, Hoàng Quân bớt sốt hẳn. Thân nhiệt thằng bé hạ xuống. Đông Triều mừng rỡ vô cùng. Đêm đó, Đông Triều thức trọn đêm, ngồi đọc kinh nhằm xua đuổi bọn tà ma kia đi. Đông Triều tự nói với mình :

-Mình quyết không để ai làm tổn hại đến nó. – Nàng đã quên mất rằng Hoàng Quân có một số phận rất bạc bẽo.

Sáng ra, Hoàng Quân đã chạy nhảy được bình thường, ăn cơm ngon miệng. Phúc tấn thở phào, gấp thêm thức ăn cho nó :

-Con ăn cho nhiều vào.

Đông Triều cũng gấp thêm cá cho nó. Chợt, Đông Triều thấy Dận Chân đi hơi lảo đảo. Dận Chân hay ăn riêng, đồ chàng ăn rất đậm bạc, lại làm việc nhiều nhưng không đến nỗi khiến cho Dận Chân phải đi lảo đảo. Đông Triều buông bát đũa, chạy lại, nhón chân lên sờ mặt Dận Chân :

-Huỳnh một sao ?

Dận Chân gật đầu :

-Dạo này ta thấy hơi khó ở, tối ngủ cứ phải tỉnh dậy.

Đông Triều chưa nghĩ mình có tình cảm gì đặc biệt với Dận Chân nhưng lòng luôn xem Dận Chân như anh trai, lại là chỗ dựa duy nhất của mình ở thế giới này nên nghe Dận Chân nói vậy, trong lòng không khỏi lo lắng. Dận Chân thấy nàng lo lắng, biết trong lòng mình ắt cũng có e ngại cho tình trạng sức khỏe bấp bênh. Dận Chân ghé tai Đông Triều nói nhỏ :

-Tôi nay muối qua phòng ta một chút.

-Muối cũng có ý đó.

Đông Triều quá lo lắng cho Dận Chân nên mặc kệ những ánh mắt xia xói, mấy câu nói móc mỉa, chỉ suy nghĩ xem mình nên làm thế nào. Nàng ăn cơm mà cứ như chỉ biết ăn. Xong bữa, nàng về phòng mà không chào hỏi các tiền bối, Xảo Tuệ phải chào thay. Lý thị hứ một tiếng :

-Làm bộ quan tâm tới gia, lấy uy thôi ấy mà.

Tiểu Uyển nghiêm khắc nhắc nhở :

-Trắc phúc tấn không nên nói người khác như thế.

Hoàng Quân cũng muốn nhắc mẹ thế nhưng không dám, chỉ biết cúi đầu ăn.

-Nữ Hồ Lộc muội chắc có tâm sự riêng. – Thu Nguyệt nói.

Tiểu Uyển đoán rằng Đông Triều cũng đang lo cho Dận Chân. Hôm qua Tiểu Uyển ngủ với Dận Chân. Suốt đêm nàng lo lắng cho Hoàng Quân, không chợp mắt được. Chợt, nửa đêm Tiểu Uyển thấy Dận Chân giật mình thức giấc, nét mặt thoáng ưu tư, rõ ràng là ngủ say mà giật mình tỉnh giấc. Tuy Tiểu Uyển không tập trung nhưng tâm trí không hề chênh mảng chuyện phòng ốc, không lý nào Dận Chân mất ngủ vì nàng cả.

Đông Triều về phòng, lấy giấy viết ra viết một bức thư gửi cho Huệ Đạt. Nàng huyết sáo gọi Hắc Hồ đang nằm vắt vẻo trên ngọn cây. Hắc Hồ vào phòng chủ bằng đường cửa sổ, con mèo ngồi yên trên bàn, đầu cúi chờ mệnh lệnh. Đông Triều cho thư vào túi thơm, đưa cho Hắc Hồ :

-Hãy đưa lá thư này cho Huệ Đạt.

Hắc Hồ ngoạm lấy túi hương chạy đi. Đông Triều hy vọng sẽ tìm được câu trả lời thích đáng. Hắc Hồ chạy đến chỗ Huệ Đạt, đang ở trong một quán trọ nhỏ, trao thư cho ông ta. Phong Di cũng đang ở đó, nó phe phẩy đuôi chọc què. Phong Di đọc được nét cười cợt trong ánh mắt nó. Chàng ta giật mình :

-Con mèo này... Lúc nào cũng là con mèo này...

Huệ Đạt lấy lá thư :

-Con mèo này như thế nào ?

Phong Di chỉ vào Hắc Hồ. Hắc Hồ há miệng, cắn vào ngón trỏ của hắn. Hắn rống lên rồi nói :

-Con mèo này thế nào vậy ? Ông ở đâu nó cũng tìm ra ! Còn hiểu ý người dù mới ở với người có mấy tháng. Hôm bữa ở nhà tên họ Mã ông đọc kinh khấn cô họ chưa tìm được cửa đi, nó mới tới là đã có cửa cho họ đi rồi.

Huệ Đạt cười :

-Cậu đã từng nghe truyền thuyết về kẻ gác cổng chưa ?

Phong Di cầm máu cho vết cắn trên ngón tay mình :

-À, tôi có nghe bọn pháp sư kể về tên thần gác cổng giữa âm và dương đấy hả ? Nghe nói là vãng mệnh trời gì đó. Ái da !

Huệ Đạt nhìn Hắc Hồ với đôi mắt đầy kính trọng :

-Tại một nơi nào đó, âm dương hòa hợp thì sản sinh ra một sinh linh rất đặc biệt. Ở đây là Hắc Hồ. Bởi vậy, Hắc Hồ vốn không phải là mèo thường, mà là kẻ gác cổng.

Hắc Hồ kêu khục khục, vang thành tiếng cười của người. Con mèo ngồi thẳng người, cất giọng nói của người :

-Không hổ danh là Huệ Đạt.

Phong Di à lên :

-Thảo nào... họ Ái Tân Giác La mới tránh được nhiều nạn liên quan đến tà như thế. Và cô nương kia cũng thoát nạn nhiều lần.

Liên Nhi hiện ra :

-Thì ra là vậy. Hoàng Quân tiếp xúc với Hắc Hồ rất nhiều lần, thảo nào cũng thoát được nạn.

Huệ Đạt đọc bức thư Đông Triều viết. Mày ông nhủ lại :

-Lại có chuyện đó sao ?

Hắc Hồ liếm chân :

-Mấy ngày nay ta cảm nhận được một luồng khí lạ, xuất phát từ vườn nhà tên họ Mã kia. Theo thám thính, ta nghĩ rằng, tên đạo sĩ nào đó của hội nhà người đã chôn vật gì đó tà ám để đẩy nó đến phủ của Tứ A ca. Nên xét kỹ chỗ đó.

Huệ Đạt thờ dãi :

-Họ Mã kia chết sớm quá, không kịp để ta hỏi rằng hắn đã chôn thứ gì.

-Ta có thể hỏi các thần giữ cửa.

Phong Di cười :

-Người là mèo, sao lại quan tâm đến họ Ái Tân Giác La kia thế ? Hắn có vinh hiển người cũng đâu được phong tước đâu.

Hắc Hồ nói :

-Ta không quan tâm đến chính sự gì cả nhưng rờng với kẻ giữ cửa xem như thủ túc, không giúp không được. Tối đến, Đông Triều được Hắc Hồ đưa thư về. Nét chữ đúng là của Huệ Đạt. Đông Triều nhìn Hắc Hồ với đôi mắt hoài nghi :

-Nhiều khi ta tự nghĩ tại sao mi lại có thể biết chỗ Huệ Đạt nhỉ ? – Rồi cười xòa. – Mèo mà.

Hắc Hồ thờ phào trong dạ, may mà Đông Triều là người ít tin về thánh thần ma quỷ nên thoát nạn. Không đợi chủ bãi hầu, nó tự ra ngoài. Đông Triều đọc thư hồi âm của Huệ Đạt. Trong thư nói rằng những phần tử rơi rớt của tiền triều bắt đầu giờ trò dùng bữa phép ếm vào địa huyết đặc biệt nhằm bưng bít tất cả nòi giống nhà Ái Tân Giác La, người mang mạng Rờng thì không sao, Huệ Đạt còn nói ông ấy sẽ cố tháo gỡ tất cả để tránh hậu họa cho những người khác.

-Hóa ra ông ấy cũng biết chuyện Hoàng Quân. – Đông Triều thờ dài. – Thằng bé đó...

Ngó lên trời, trăng đã lên cao, Đông Triều khoác áo sang phòng Dận Chân. Dận Chân đích thân ra mở cửa khi vừa thấy bóng Đông Triều thấp thoáng ngoài cửa. Đông Triều bước vào trong. Dận Chân ngồi cạnh nạng. Đông Triều hỏi :

-Hôm qua huynh thấy khó chịu phải không ?

Dận Chân gật đầu :

-Ừ.

-Đã đỡ hơn chưa ?

-Cũng đỡ đôi chút.

Đông Triều nhớ lại triệu chứng của Hoàng Quân. Nàng hỏi :

-Huynh có cảm thấy nóng sốt hay có gì bất thường không ?

-Chỉ một thôi.

-Có... mơ gì lạ không ?

Dận Chân trầm ngâm :

-Có. Hôm qua ta mơ về Hoàng Ngạch nương, ta rất vui mừng, muốn chạy tới. Nhưng không hiểu sao người lại hoảng sợ và chạy đi, ta gọi mãi không nghe. Quá thất vọng, ta đành quay về rồi giật mình tỉnh giấc.

Huệ Đạt từng nói mạng rờng thì không tà phép nào phạm phải được, sở dĩ Hoàng Quân vướng phải nạn vì mạng số của thằng bé quá ngắn ngủi còn Dận Chân là do thân thể suy nhược. Vì hết phép, chúng phải tìm cách đưa Dận Chân đi thật xa, thật xa, không mang bất cứ vướng bận nào ở thế gian này nữa. Và lúc đó sẽ chẳng còn Dận Chân nữa.

Đông Triều chợt nắm lấy tay của Dận Chân :

-Tứ ca, xin huynh hãy nhớ một điều...

-Gì cơ ?

Đông Triều nói :

-Xin huynh hãy nhớ một điều là dù ta đã mất đi những người yêu thương ta nhưng vẫn phải sống vì... cuộc đời này vẫn còn những người yêu thương ta. Dù tất cả những người yêu thương huynh đều mất đi thì cũng xin gắng gượng chấp nhận cuộc đời vì cuộc đời vốn dĩ không hắt hủi ai cả.

Dận Chân xoa đầu Đông Triều :

-Ừ, ta hứa với muội.

Dận Chân lại đưa cho Đông Triều một quyển sách về bệnh lao lực, nói :

-Muội thử bắt mạch cho ta xem có chuyển biến gì không.

Đông Triều vừa bắt mạch cho Dận Chân, vừa so sánh với tình hình trong quyển sách. Chỉ có tà phạm đến, không có bệnh phạm đến, mạch của Dận Chân đương nhiên bình thường. Đông Triều nói :

-Không sao, huynh chỉ hơi mệt trong người.

Đông Triều xoa bóp, ấn huyệt cho Dận Chân, nàng lấy thuốc cho Dận Chân uống như thường lệ. Đỡ Dận Chân nằm xuống giường, Đông Triều khẽ khàng :

-Muội có thể hát cho huynh nghe không ?

Dận Chân bật cười :

-Muốn xin xỏ gì đây ?

Đông Triều xụ mặt, định cãi lại nhưng thôi. Nói sự thật với Dận Chân tốt hơn là cứ đòi co :

-Muội muốn giữ huynh lại bằng tiếng hát. Ý muội là nếu trong mơ có ai đưa huynh đi thật xa thì huynh cũng nghe thấy mà quay lại.

Dận Chân hỏi :

-Muội định thức suốt đêm sao ?

Dận Chân kéo Đông Triều lại, ôm nàng vào lòng như một chiếc gối nhỏ. Đông Triều dấy dựa, đẩy ra. Dận Chân lại kéo Đông Triều sát với mình hơn, thì thầm :

-Có một lò lửa bên cạnh mình thì sẽ không nở rời đi.

-Huynh này...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Đông Triều mỗi ngày trông ngóng tin tức của Huệ Đạt từ Hắc Hồ, đêm đêm trước khi ngủ đều ghé chỗ Dận Chân và Hoàng Quân xem có điều gì xảy ra không, lòng cứ thấp thỏm. Phải đến ba hôm sau Hắc Hồ mới mang đến cho nàng một chiếc túi hương. Trong chiếc túi có một phong thư màu vàng được phong lại rất kín. Đông Triều thở dài, xé phong thư ấy. Bức thư không có chữ gì cả, chỉ là tờ giấy trắng. Chẳng hiểu sao Hắc Hồ lại lao đến ngoạm lấy tờ giấy ấy rồi lấy móng cào nát. Đông Triều ngạc nhiên :

-Mày làm sao thế ? – Đông Triều cốc đầu Hắc Hồ. – Thật hư quá đi.

Hắc Hồ lắc đầu nguây nguây. Đông Triều lấy trong túi hương ra bức thư thứ hai. Qua bức thư thì bức thư vừa rồi là bùa yểm của gã pháp sư kia. Đông Triều đâu biết những việc kia đã khiến cho tên pháp sư yểm bùa ho ra máu. Đông Triều hỏi Hắc Hồ:

-Chỉ bao nhiêu đó thôi à ?

Hắc Hồ gật đầu. Đông Triều ẵm Hắc Hồ qua phòng Hoàng Quân. Đêm nay Hoàng Quân ngủ ngon lành, đã vậy thằng bé còn nói mơ khá to :

-Con không thích ăn cái này đâu ! Đau lắm ! Con học bài mà ! – Cái giọng dễ thương đó làm Đông Triều bật cười.

Đông Triều qua phòng Dận Chân, thấy vẫn còn sáng đèn. Đông Triều để Hắc Hồ xuống đất :

-Đi chơi với Tuyết đi.

Hắc Hồ nhe răng, trợn mắt, ngoe nguẩy đuôi rồi chạy đi. Đông Triều thở dài :

-Ồ đời có kẻ làm thuê nào lại có thái độ vậy với chủ chứ ?

Bên trong phòng không có câu nói xỏ xiên nào. Đông Triều ghé mắt nhìn vào phòng, Dận Chân vẫn tập trung viết gì đó. Lâu lắm mới thấy có một việc

khuyến Dận Chân ngó lơ Đông Triều. Đông Triều không lấy làm buồn bực hay tức giận, trái lại nàng còn chăm chú nhìn bóng Dận Chân cặm cụi viết với đôi mắt đầy thích thú. Đến một lúc Dận Chân đẩy cửa bước ra, đụng phải Đông Triều làm nàng suýt té. Dận Chân nắm tay nàng, kéo lại :

-Nha đầu, sao muội lại ở đây ?

Đông Triều cứ y sự thật mà đáp :

-Muội sợ huynh mất ngủ nên đến.

-Vậy sao không gõ cửa ?

Đông Triều nhún vai :

-Huynh tập trung đến thế muội chỉ có nước phá cửa mới khiến huynh nghe được.

-Hiểu chuyện đó, nha đầu.

Lại xúc xiêm rồi. Đông Triều cười cười :

-Vậy thì “kẻ hiểu chuyện” xin cáo từ.

Dận Chân nắm bím tóc của nàng, kéo lại :

-Vào đây, ta có chuyện muốn nhờ muội đây.

Đông Triều giật bím tóc ra :

-Có gì thì vào, huynh nghĩ đầu muội là đầu sắt hay sao mà kéo tóc không đau ?

Dận Chân dẫn nàng vào phòng, để nàng ngồi cạnh còn mình thì lại chằm mực. Đông Triều nhìn dưới chân, đầy giấy bị vò nát. Đông Triều hỏi :

-Huynh viết gì mà bỏ giấy nhiều thế ?

Dận Chân thở dài :

-Là mấy lời chúc cho Ngạch nương. Nàng biết đấy, lễ Vu lan sắp đến rồi, ngoài cầu nguyện cho cha mẹ thì trong cung còn vẽ ra chuyện tặng lễ nữa.

Đông Triều đoán ra :

-Huynh chuẩn bị bài vở để ra mắt Đức phi sao ?

Dận Chân gật đầu. Đông Triều thấy chạnh lòng, chưa từng nghe con trai muốn tặng quà cho mẹ mà phải chuẩn bị bài vở kỹ lưỡng đến thế. Dận Chân nhíp chân :

-Nha đầu này, muội từng bức người tự sát hoặc tự khai tội mình...

Đông Triều nhăn mặt:

-Huynh khen muội hay xỏ muội vậy ?

Dận Chân nói :

-Ta đang nói lý do ta nhờ muội.

-Thì huynh nói tiếp đi.

-Muội có thể cho ta một lời hay để ta nói cho Ngạch nương ung dạ không ?

Đông Triều thấy Dận Chân rồi quá đến loạn trí, nàng là trẻ mồ côi, làm sao biết nói chuyện cho đẹp dạ mẹ được ? Nhưng Đông Triều chợt nhận ra rằng với Dận Chân, lấy lời thật lòng của một đứa con để đứng ra nói chuyện là rất khó. Đông Triều mỉm cười :

-Huynh cứ nghĩ sao viết vậy đi. Thế là hay nhất.

-Được vậy thì tốt.

Hoàng Quân mang tập vở lại chỗ Lý thị, tíu tít khoe. Lý thị xem qua, mỉm cười, khen ngợi đứa con giỏi giang của mình. Sau đợt ốm nặng của Hoàng Quân, Lý thị đã quan tâm đến con mình hơn. Đông Triều thấy âm lòng khi Hoàng Quân lại có thể đón nhận tình thương của mẹ ruột, tốt hơn là thằng bé không hề quên nàng và hai di nương cũng rất yêu thương nó. Rồi Đông Triều quay qua Dận Chân, người đang cùng thưởng trà bên hồ sen với mình. Dận

Chân thấy nhột nhột nơi trán, rồi mắt khỏi tách trà nhìn Đông Triều :

-Giờ đây, nha đầu ?

Đông Triều chống cằm, quay nhìn Hoàng Quân rồi tới Dận Chân. Nàng rót trà từ trong chiếc ấm màu xanh ngọc hoa văn trắng, đối lập với ấm sứ hình hoa đang chứa đựng loại trà pha theo cách Dận Chân thích. Đông Triều uống một ngụm trà, nuốt ực :

-Muội nhìn thấy Hoàng Quân giống huynh y hệt mà sao tính tình khác nhau thế ?

Dận Chân rót trà trong ấm của mình, nhâm nhi từ từ :

-Muội không thấy ta với muội tính tình giống nhau mà sở thích khác nhau sao ?

Đông Triều lấy khăn tay lau nước trà còn đọng trên môi :

-Muội muốn nói cách huynh xã giao với mọi người kia, cứ lạnh như băng ấy.

Dận Chân nheo mắt :

-Muội xem cách muội nói chuyện kia ? Có lửa trong lời nói của muội sao ?

Đông Triều nói :

-Đó là bản tính. Nhưng với những người không hiểu mình thì phải cố bộc lộ cảm xúc mạnh mẽ lên. Muội có tính cách rất giống huynh nhưng tùy tình huống muội phải thật hồ hởi, thật đắm chìm vào để họ có thể hiểu được mình đang nghĩ gì.

-Thì ta đã đắm chìm đấy thôi.

Đông Triều nói :

-Vậy thì huynh thử nói lại cho muội xem

Dận Chân đặt tách trà xuống, hít một hơi sâu :

-Hôm nay ta trông muội tràn đầy nhuệ khí.

Đông Triều thở dài. Hôm qua cả hai thử chọn những lời hay ý đẹp để nói với Đức phi sao cho Đức phi không phật lòng mà trả quả lại. Văn phong của Dận Chân rất tốt, câu nào cũng đầy sức thuyết phục, chất chứa tình cảm trong đó. Nhưng cái cách Dận Chân bộc lộ ra ngoài vô cùng, vô cùng kém. Không chỉ kém về biểu cảm khuôn mặt, Dận Chân còn luôn giữ chất giọng lạnh băng, trịch thượng của kẻ cả. Đông Triều làm thám tử, phải tìm cách lấy lòng nhiều người để có lời khai và vật chứng hữu dụng, rất hiểu tâm lý của con người. Nàng nghĩ nếu để Dận Chân đi điều tra thì hỏng chắc.

-Muội đã nói là xem muội như người chẳng biết tí gì về huynh, ví dụ như là Thái tử gia vậy. Vì muội chẳng hiểu tí gì về huynh nên tất cả những gì huynh nghĩ trong lòng phải bộc lộ ra hết.

Dận Chân nhún vai :

-Huynh hôm nay có tinh thần rất tốt.

Nét mặt Dận Chân có hân hoan một chút nhưng chỉ thể hiện được sự kính trọng chứ không đọc được tình cảm trong đó. Đông Triều nói :

-Vậy thì xem muội như Bát A ca vậy.

-Bát đệ vẫn khỏe chứ ?

Nét mặt Dận Chân hoàn toàn lạnh băng, tình cảm cho Dận Nhưng vừa mới thể hiện có một chút xú thì qua đây đã bị tắt lịm ngay. Dận Chân quả nhiên rất ghét Dận Tự. Đông Triều biết Dận Tự cũng không ưa Dận Chân nhưng mỗi lần gặp, Dận Tự luôn cười rất tươi. Hai vị A ca có hai cách che giấu cảm xúc khác nhau, một người giữ khuôn mặt lạnh lùng, một người giữ khuôn mặt hiền hòa. Và Đông Triều thích cách che giấu cảm xúc của Dận Chân hơn vì nàng là người trọng sự thật, thích sống thật với lòng mình. Ghét ai thì cứ tránh xa người đó ra, cứ dối lòng mãi sẽ rất khó chịu.

-Không được sao ? – Dận Chân hỏi.

Đông Triều lắc đầu :

-Huynh cho muội nói thật được không ?

-Được thôi.

Đông Triều cứ y sự thật trong lòng mình mà nói :

- Mọi người không chịu được giọng điệu « ta » của huynh đâu. Đôi lúc tỏ ra mình mạnh mẽ quá thì không ai thích cả. Đặc biệt là những người già.

- Vậy muội làm cho ta xem, xem ta như Ngạch nương.

Đông Triều gật đầu :

- Được thôi.

Đông Triều nở nụ cười tươi :

- Hôm nay trông huynh khỏe khoắn quá nhỉ.

Dận Chân uống vội một ngụm trà :

- Muội có khuôn mặt này thế nào cũng có chuyện.

- Huynh bảo muội xem huynh như Đức phi, sao lại nói chuyện vậy ?

- Ta bảo muội xem ta như Ngạch nương chứ có bắt ta phải là Ngạch nương đâu. Hoàng Quân mang tập vở lại chỗ Lý thị, tíu tít khoe. Lý thị xem qua, nịnh cười, khen ngợi đứa con giỏi giang của mình. Sau đợt ốm nặng của Hoàng Quân, Lý thị đã quan tâm đến con mình hơn. Đông Triều thấy ấm lòng khi Hoàng Quân lại có thể đón nhận tình thương của mẹ ruột, tốt hơn là thằng bé không hề quên nàng và hai di nương cũng rất yêu thương nó. Rồi Đông Triều quay qua Dận Chân, người đang cùng thưởng trà bên hồ sen với mình. Dận Chân thấy nhột nhột nơi trán, rồi mắt khỏi tách trà nhìn Đông Triều :

- Gì đây, nha đầu ?

Đông Triều chống cằm, quay nhìn Hoàng Quân rồi tới Dận Chân. Nàng rót trà từ trong chiếc ấm màu xanh ngọc hoa văn trắng, đối lập với ấm sứ hình hoa đang chứa đựng loại trà pha theo cách Dận Chân thích. Đông Triều uống một ngụm trà, nuốt ực :

- Muội nhìn thấy Hoàng Quân giống huynh y hệt mà sao tính tình khác nhau thế ?

Dận Chân rót trà trong ấm của mình, nhâm nhi từ từ :

- Muội không thấy ta với muội tính tình giống nhau mà sở thích khác nhau sao ?

Đông Triều lấy khăn tay lau nước trà còn đọng trên môi :

- Muội muốn nói cách huynh xã giao với mọi người kia, cứ lạnh như băng ấy.

Dận Chân nheo mắt :

- Muội xem cách muội nói chuyện kìa ? Có lửa trong lời nói của muội sao ?

Đông Triều nói :

- Đó là bản tính. Nhưng với những người không hiểu mình thì phải cố bộc lộ cảm xúc mạnh mẽ lên. Muội có tính cách rất giống huynh nhưng tùy tình huống muội phải thật hồ hởi, thật đắm chìm vào đề họ có thể hiểu được mình đang nghĩ gì.

- Thì ta đã đắm chìm đấy thôi.

Đông Triều nói :

- Vậy thì huynh thử nói lại cho muội xem.

Dận Chân đặt tách trà xuống, hít một hơi sâu :

- Hôm nay ta trông muội tràn đầy nhuệ khí.

Đông Triều thở dài. Hôm qua cả hai thử chọn những lời hay ý đẹp để nói với Đức phi sao cho Đức phi không phật lòng mà trả quà lại. Văn phong của Dận Chân rất tốt, câu nào cũng đầy sức thuyết phục, chất chứa tình cảm trong đó. Nhưng cái cách Dận Chân bộc lộ ra ngoài vô cùng, vô cùng kém. Không chỉ kém về biểu cảm khuôn mặt, Dận Chân còn luôn giữ chất giọng lạnh băng, trịch thượng của kẻ cả. Đông Triều làm thám tử, phải tìm cách lấy lòng nhiều người để có lời khai và vật chứng hữu dụng, rất hiểu tâm lý của con người. Nàng nghĩ nếu để Dận Chân đi điều tra thì hỏng chắc.

- Muội đã nói là xem muội như người chẳng biết tí gì về huynh, ví dụ như là Thái tử gia vậy. Vì muội chẳng hiểu tí gì về huynh nên tất cả những gì huynh nghĩ trong lòng phải bộc lộ ra hết.

Dận Chân nhún vai :

-Huỳnh hôm nay có tinh thần rất tốt.

Nét mặt Dận Chân có hân hoan một chút nhưng chỉ thể hiện được sự kính trọng chứ không đọc được tình cảm trong đó. Đông Triều nói :

-Vậy thì xem muội như Bát A ca vậy.

-Bát đệ vẫn khỏe chứ ?

Nét mặt Dận Chân hoàn toàn lạnh băng, tình cảm cho Dận Nhung vừa mới thể hiện có một chút xú thì qua đây đã bị tắt lịm ngay. Dận Chân quả nhiên rất ghét Dận Tự. Đông Triều biết Dận Tự cũng không ưa Dận Chân nhưng mỗi lần gặp, Dận Tự luôn cười rất tươi. Hai vị A ca có hai cách che giấu cảm xúc khác nhau, một người giữ khuôn mặt lạnh lùng, một người giữ khuôn mặt hiền hòa. Và Đông Triều thích cách che giấu cảm xúc của Dận Chân hơn vì nàng là người trọng sự thật, thích sống thật với lòng mình. Ghét ai thì cứ tránh xa người đó ra, cứ đối lòng mãi sẽ rất khó chịu.

-Không được sao ? – Dận Chân hỏi.

Đông Triều lắc đầu :

-Huỳnh cho muội nói thật được không ?

-Được thôi.

Đông Triều cứ y sự thật trong lòng mình mà nói :

-Mọi người không chịu được giọng điệu « ta » của huynh đâu. Đôi lúc tỏ ra mình mạnh mẽ quá thì không ai thích cả. Đặc biệt là những người già.

-Vậy muội làm cho ta xem, xem ta như Ngạch nương.

Đông Triều gật đầu :

-Được thôi.

Đông Triều nở nụ cười tươi :

-Hôm nay trông huynh khỏe khoắn quá nhỉ.

Dận Chân uống vội một ngụm trà :

-Muội có khuôn mặt này thế nào cũng có chuyện.

-Huỳnh bảo muội xem huynh như Đức phi, sao lại nói chuyện vậy ?

-Ta bảo muội xem ta như Ngạch nương chứ có bắt ta phải là Ngạch nương đâu.

Đêm nay trăng tròn vành vạnh vì đã đến rằm tháng bảy. Nghe Dận Chân nói Huệ Đạt đã về chùa để chủ trì đại lễ quan trọng. Dận Chân nhót mình trong Phật đường mấy canh giờ liền, đến đêm mới thả bước ra hồ sen dạo cảnh. Dận Chân bắt gặp Đông Triều ở đó.

-Đã bái Phật xong rồi à ? – Dận Chân hỏi.

-Vâng ạ.

-Cũng chép kinh xong rồi sao ?

-Vâng.

Dận Chân thần thờ ngồi xuống ghế. Đông Triều ngồi đối diện với chàng. Đông Triều im lặng hồi lâu, đợi một lúc thật thích hợp mới cất tiếng :

-Muội có nghe Uyển tỷ nói quà bị trả lại.

Dận Chân cười buồn :

-Cũng không đến nỗi là trả lại, chỉ là Ngạch nương mang cho Hoàng Thôi mà thôi. Phụ lòng muội rồi, muội đã ép lòng ở nhà để khỏi làm bận lòng Ngạch nương, vậy mà ta...

Để không xảy ra chuyện Đức phi ngắt xiu như lúc trước, Đông Triều cùng Hoàng Quân ở nhà, tránh gặp mặt với Đức phi. Nhưng Đông Triều vẫn nghe Phúc tấn kể lại rằng Đức phi sau khi nhận quà đã nhanh chóng tặng lại cho Hoàng Thôi coi như là tích phúc cho cháu. Hành động đó khác nào trả quà lại ?

-Đừng buồn nữa. – Đông Triều chỉ biết an ủi có thế.

Dận Chân nhìn ra hồ sen, Đông Triều hiểu là Dận Chân không muốn Đông Triều trông thấy khuôn mặt buồn bã, thất vọng nên mới quay đi. Đông Triều ngược lên trời, ngắm vầng trăng từ từ nấp sau mây đen:

- Trăng cũng đã mệt mỏi rồi.

- Chúng ta nên vịnh một bài thơ về trăng đi.

Đông Triều cứng người. Sao mỗi lần Dận Chân có gì bức mình là lấy việc chọc ghẹo nàng làm thú khuây khỏa nhỉ ? Đông Triều rất giỏi Hán tự, tất cả các tập thơ viết bằng chữ cổ đều thuộc lòng nhưng nàng không biết đối thơ và làm thơ, riêng bình thơ thì cực kỳ giỏi. Hơi tức cười nhỉ.

- Huynh hiểu người quá nhỉ ? – Đông Triều lờm Dận Chân.

- Sao kia ?

- Huynh thừa biết muội không giỏi làm thơ mà.

Dận Chân gãi đầu rồi à lên một tiếng :

- Quên mất. Tại hôm qua muội bình thơ Lý Bạch hay quá nên ta quên.

Đông Triều lạnh xương sống, Dận Chân khen nàng là nàng lạnh cả xương sống :

- Muội về phòng lấy áo choàng đi. – Nàng quay trở về phòng.

Dận Chân đứng dậy, nắm lấy đuôi sam nàng, kéo lại. Đông Triều ngã vào lòng Dận Chân. Thân hình nhỏ bé, còn quá yếu ớt so với con người thời hiện đại bị Dận Chân siết chặt, không muốn rời, giống như người đi trong bão tuyết đã lâu không muốn rời lò sưởi. Đông Triều đành đứng yên đó. Phải đến khi trăng còn chưa cho mặt đất một chút ánh sáng, Dận Chân mới buông nàng ra.

- Về phòng lấy áo choàng đi. – Dận Chân nói.

Đông Triều đặt tay lên má mình :

- Có lẽ... muội không cần áo choàng nữa. Hết lạnh rồi.

- Ta có lẽ cũng hết lạnh rồi.

Đông Triều mỉm cười :

- Vậy thì tốt. Thật tiếc vì huynh không ra sớm, trăng rất đẹp.

Dận Chân ngược nhìn lên bầu trời :

- Tiếc quá, không thể ngắm trăng rồi.

- Ai bảo không thể ?

Dận Chân nhú mày :

- Chẳng lẽ muội có quyền năng làm cho mây bay đi sao ?

Đông Triều nháy mắt :

- Muội có thể tạo ra một mặt trăng khác.

- Một mặt trăng khác ?

Đông Triều gật đầu :

- Muội sẽ vẽ tặng huynh.

- Đúng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Đông Triều pha màu xanh với nước, sao cho màu xanh thật nhạt. Nàng chấm cọ, tô phớt lên vầng trăng trong tranh. Rồi Đông Triều lại pha chấm mực đen vào nước, lấy một cây cọ sạch khác chấm nước đó, tô phủ khắp tranh. Như vậy bức tranh sống động như là nhìn cảnh thật.

-Xong rồi đây. – Đông Triều mỉm cười.

Thu Nguyệt ngắm nghía bức tranh, trầm trồ :

-Trung thu chưa đến mà trăng đã tỏa sáng khắp phủ.

-Tỷ quá khen rồi.

Sau hôm thưởng trăng ở hồ, Đông Triều đã vẽ cho Dận Chân một bức tranh cảnh khuya vào ngày rằm. Dận Chân rất thích, mang treo ngay ở gian nhà chính. Tiểu Uyển, Thu Nguyệt đương nhiên đến nhờ đầu tiên nhưng ngay cả Tống thị, Lý thị và Cảnh thị cũng đến nhờ vả Đông Triều vẽ cho một bức mang treo trong phòng. Dận Tường đến chơi, ngỏ ý xin bức tranh về treo. Đông Triều nói không cần, nàng sẽ vẽ một bức tranh khác. Bức tranh nói trên là vẽ tặng Dận Tường.

-Nha đầu, xong chưa ? – Dận Chân vào.

-Xong rồi ạ. – Đông Triều nói.

-Vậy thì mang ra mau lên, Thập tam đệ đang chờ đấy.

-Vâng, gia nói ngài ấy chờ lát nữa, thiếp sẽ mang ra ngay.

Dận Chân cáo biệt Thu Nguyệt, ra tiểu đình. Dận Tường đang ngồi đó chờ, tay rót rượu, mắt thưởng hoa, chân nhịp nhịp. Dận Chân ngồi đối diện với Dận Tường. Rót một chén trà đầy, Dận Chân nhấp từ từ, cảm nhận vị đắng tuyệt diệu kia hòa tan trong miệng.

-Trắc phúc tấn của đệ vẫn khỏe chứ ?

Dận Tường chớp mắt :

-Trắc phúc tấn của đệ ?

-Qua Nhĩ Giai Trắc phúc tấn đấy.

Dận Tường đặt chén rượu xuống bàn :

-À, nàng vẫn khỏe.

Dận Chân rót một ly trà đầy, đẩy đến chỗ Dận Tường :

-Tính đệ thích bay nhảy, ngao du sơn thủy, ta biết. Nhưng hãy nhớ lấy lời ta, dù có bản lĩnh thế nào thì không tránh khỏi một lần vấp ngã để bản lĩnh hơn. Khi đó, gia đình chính là bến đỗ bình yên nhất.

Dận Tường cầm ly trà uống một hơi :

-Đệ hiểu. Bởi vậy đệ đang hối hận đây.

-Hối hận gì ?

Dận Tường thở dài :

-Đệ hối hận vì mình đã mở lòng mình với quá nhiều người, đến mức quên mất người mình cần là ai.

-Phải là Hiệp vương không đấy ? Một Hiệp vương luôn giúp đỡ cho người khó khổ mà không màng đến bản thân mình.

Dận Tường cười buồn :

-Đệ đang suy ngẫm lại. Từ ngày đệ chú ý đến Nghi Nhi nhiều hơn thì đệ đã biết mình đã làm khổ nàng đến mức nào. Lương bổng của đệ không bao nhiêu mà cứ đưa người này vào phủ, rước người kia vào phủ, chu cấp đảng hoàng, Nghi Nhi vẫn không hề than van, chỉ tìm cách xoay sở. Đệ đã hiểu vì sao huynh lại nạp ít Trắc phúc tấn thế.

Dận Chân gật đầu :

-Ta nghĩ rằng... cuộc đời này ta nợ Phúc tấn là nhiều nhất.

Xoảng ! Dận Chân, Dận Tường nhìn ra xem có chuyện gì. Thì ra Đông Triều bị một gia nhân tông phái. Thế đứng của nàng rất vững, chỉ có người kia ngã nhào, làm vỡ ấm trà. Đông Triều cúi đầu xin lỗi bao nhiêu lần, người đó thụp lạy nàng bấy nhiêu lần. Cả hai cứ làm như vậy liên tục. Dận Chân háng giọng :

-Người lui ra đi ! Vào chuẩn bị ấm trà khác.

Gia nhân vội vàng thu dọn lại mảnh vỡ, quay về bếp. Đông Triều ôm bức tranh, chạy đến chỗ Dận Chân :

-Tứ ca, lỗi vừa rồi là của muội, có phạt thì phạt muội đây, đừng trừ tiền của người đó.

Dận Chân nheo mắt :

-Đương nhiên rồi. Ta thừa biết muội dư sức né mà. Chuẩn bị chếp phạt mười cuốn kinh đi.

-Khoan đã, khoan đã. – Dận Tường xen vào. – Cô nương vừa gọi Tứ ca của ta là « Tứ ca » phải không ?

-Vâng.

Dận Tường ngạc nhiên :

-Đáng lý ra phải gọi « gia » chứ.

Dận Chân nói thay cho Đông Triều :

-Đây không phải Trắc phúc tấn của ta mà.

Dận Tường nhận tranh Đông Triều giao cho mang về. Triệu Giai Nghi ra đón chàng đầu tiên, kế đó là Phú Sát thị, Qua Nhĩ Giai thị ra sau cùng. Qua Nhĩ Giai thị định thi lễ nhưng Dận Tường vội đỡ dậy :

-Nàng đang mang thai, không nên hành lễ.

Qua Nhĩ Giai thị tạ ơn Dận Tường. Dận Tường sai gia nhân đỡ nàng vào trong, mình thì cố tình nán lại với Triệu Giai Nghi và Phú Sát thị, hai người vợ hiền của đời chàng. Trong hai người, Dận Tường yêu Triệu Giai Nghi hơn cả, chàng nắm tay nàng :

-Nghi nhi, Tứ tẩu vừa vẽ tặng ta một bức tranh, ta nghĩ nên treo trong phòng khách đi. – Rồi quay qua Phú Sát thị. – Nàng thấy thế nào ?

Phú Sát thị mỉm cười ôn nhu :

-Xin theo ý gia.

Dận Tường sai gia nhân mang tranh treo ở phòng khách. So với những bức tranh Dận Tường tốn công sưu tầm khắp nơi, tranh Đông Triều vẽ tặng nổi bật hơn hẳn. Tính chân thực trong tranh cuốn hút người xem hơn sự phù phiếm mờ ảo. Triệu Giai Nghi nói :

-Vàng trắng rất đẹp.

-Đúng vậy. – Phú Sát thị gật gù.

-Tứ tẩu vẽ tặng thì không bao giờ xấu cả.

-Vậy sao ?

Giọng nói lạ làm Dận Tường giật mình, quay lại. Dận Nhưng đứng sau lưng chàng hỏi nào mà chàng không hay. Dận Nhưng cười, xua tay :

-Đừng quá đa lễ, cũng đừng trách gia nhân của đệ, ta đã sai chúng đệ ta tự nhiên đấy.

Dận Tường định thần, vái chào Dận Nhưng, mỉm cười :

-Vâng, Thái tử dạy chỉ phải.

Dận Nhưng quan sát bức tranh treo trên vách, tấm tắc :

-Tranh quả nhiên rất sắc nét. Của Nữ Hổ Lộc Trắc phúc tấn nhà Tứ đệ sao ?

- Vâng.

Dận Nhưng mỉm cười :

- Quả nhiên rất có tài. Tứ đệ thật có phước.

Dận Nhưng ngắm nhìn bức tranh, nét nhấn trên tranh và màu mực làm bố cục tranh hài hòa, đặc biệt là chỗ mặt trăng, tưởng như mặt trăng được thu nhỏ, phong vào bức tranh ấy. Chợt, Dận Nhưng nhận ra một nét hất vô cùng đặc biệt trên tranh, ngay dòng chữ nhỏ trên tiểu đình. Nét hất làm Dận Nhưng nhớ đến chữ viết trên bức tranh vẽ những con mèo mà Khang Hy đã tặng cho hân hôm bữa.

- Coi bộ Thập tam đệ vẫn khỏe, gia đình vẫn bình an. Thôi thì ta không quấy rầy nữa. – Nói rồi bỏ đi một nước.

Dận Tường hơi khó chịu vì sự xuất hiện đột ngột này nhưng càng khó chịu hơn khi Dận Nhưng ra đi mà chẳng để cho bào đệ hỏi thăm lấy một câu.

- Thật là...

- Gia, thôi vào dùng bữa đi. - Triệu Giai Nghi khẽ kháng. – Đã trễ rồi.

- Ủ.

Dận Nhưng ra xe, kêu người hầu đánh xe đến nhà Dận Chân. Giống như lúc vào nhà Dận Tường, Dận Nhưng báo với gia nhân phủ Tứ A ca không cần bẩm báo, chỉ cần nói cho mình chỗ của Dận Chân, tự mình sẽ vào đó. Vừa đi, Dận Nhưng vừa suy nghĩ đến bức tranh vẽ mấy con mèo kia. Nếu Tứ Trắc phúc tấn cố tình vẽ bức tranh ấy để chọc tức hân thì hân quyết không tha.

Lúc này Dận Chân và Đông Triều vẫn còn ngồi ở tiểu đình. Dận Chân đọc sách, Đông Triều chép kinh. Dận Chân bỏ sách xuống, nhìn bản chép của Đông Triều, nhíu mày :

- Dừng lại !

- Sao ạ ? – Đông Triều ngừng lại, xem xét bản chép. – Đầu thấy sai chỗ nào đâu.

Dận Chân trở vào một chỗ của bản chép :

- Bỏ cái nét hất đáng ghét này đi !

- Sao vậy ? Muội cứ viết như thế có sao đâu.

Dận Chân nói :

- Ta không thích cái nét hất này.

- Thế mà cái nét hất này cứ hiện diện trong bản chép kinh của huynh đấy và tất cả những bức thư pháp mà huynh sưu tầm được. – Đông Triều bắt bẻ.

- Bởi vậy nên ta mới không thích. Muội có biết là ta viết chữ mẫu cho Hoàng Quân, nó cứ nghĩ là muội viết đấy.

Đông Triều bật cười :

- Thi huynh cứ lấy ấn mộc làm dấu luôn đi.

Rồi Đông Triều lại cầm cụ viết kinh. Đến chữ « tử » Dận Chân bỏ sách xuống, vòng ra sau Đông Triều, cầm tay nàng :

- Cầm không được viết nét hất.

- Đau, đau !

Dận Nhưng đứng từ xa, lăm lăm :

- Lễ nào không phải ?

Xen lẫn với dòng suy nghĩ về bức tranh, Dận Nhưng vẫn để ý đến khung cảnh chung quanh. Chẳng ngờ được một ngày nào đó sẽ thấy vị A ca mệnh danh « Lãnh diện », một tay bức tử công thần và vị cách cách mệnh danh « Nhục băng », dùng lời nói giết chết phi tử nhà vua lại cùng nhau đùa giỡn. Dù cho nụ cười chỉ xuất hiện vài ba lần trên khuôn mặt họ nhưng ai biết được họ đang nghĩ gì.

- Huynh bỏ tay muội ra ! – Đông Triều gỡ tay Dận Chân.

Dận Chân càng siết chặt tay nàng hơn :

- Ta phải buộc muội sửa cái nét hất ấy.

-Thì bỏ tay muối ra đã !

Dận Chân cứ ghì tay Đông Triều xuống, bắt nàng phải viết nét hất theo ý mình. Đông Triều thì muốn giãy ra. Kết quả là xuất hiện một vết sỗ toẹt trên bản kính chép. Đông Triều dừng cả việc gỡ tay Dận Chân ra, chỉ lườm Dận Chân. Dận Chân buông tay nàng ra. Đông Triều đặt bút xuống, lấy tay trổ vết sỗ toẹt trên bản kính :

-Huynh thấy cái nét đáng ghét này thế nào ?

Dận Chân nhún vai :

-Muối đã nói là đáng ghét thì còn hỏi ta làm gì nữa.

Đông Triều vẫn còn lườm Dận Chân. Dận Chân thở dài :

-Được rồi, không phạt muối nữa.

-Và...

-Cứ viết nét hất thoải mái đi.

Đông Triều nhe răng cười. Nàng xếp tờ giấy lại thành hình hoa sen :

-Lát nữa muối sẽ phết màu lên. – Rồi lại lấy bút chấm mực, viết kính tiếp.

Dận Chân phì cười, nhìn chung quanh để giấu đi khuôn mặt không nhịn cười nổi. Chợt, Dận Chân thấy Dận Nhưng đang đứng đó, vội vàng đập bàn ra hiệu cho Đông Triều bước xuống hành lễ. Dận Nhưng phát tay :

-Đừng đa lễ. À, Tứ đệ cũng đừng trách bọn gia nhân, ta đã bảo chúng cứ để ta tự nhiên.

Dận Chân giữ y cái giọng lúc xem Đông Triều là Dận Nhưng :

-Thái tử hôm nay trông hào hứng chuyện gì đó.

Dận Nhưng nói :

-À, hồi nãy ta có qua nhà Thập tam đệ chơi, thấy Tứ đệ muối vẽ tặng cho đệ ấy bức tranh rất đẹp nên qua đây ngõ ý muốn xin muối ấy vẽ tặng một bức. Không phiền chứ ?

Dận Chân mỉm cười :

-Đâu có. Được Thái tử nhờ vẽ tranh là điểm phúc của tề nội đây. – Rồi quay qua nói với Đông Triều. – Nàng thấy thế nào ?

Đông Triều nói :

-Được Thái tử nhờ vẽ là niềm vinh hạnh của tiểu nữ. Nhưng tiểu nữ kém tài, phải ít nhất hai ngày mới có thể vẽ xong một bức tranh.

Dận Nhưng thăm kính hải, hai ngày là quá nhanh với một bức tranh như thế. Đông Triều sống với Dận Chân, kết bạn với Dận Tường là hai danh họa xuất sắc, cứ tưởng hoàn thành một bức tranh sau hai ngày là cực kỳ kém cỏi. Đông Triều chớp mắt :

-Thái tử ! Thái tử !

Dận Nhưng gật đầu. Đông Triều hỏi :

-Chẳng hay Thái tử thích tiểu nữ vẽ tranh về gì ạ ?

Dận Nhưng suy ngẫm một lúc rồi nói :

-Mèo.

Dận Chân nghe qua, biết Dận Nhưng đã nghi ngờ tác giả bức tranh hôm bữa. Dận Chân quay qua Đông Triều, ra hiệu nhưng rút lại ngay vì tâm trạng khó chịu. Mắt Đông Triều sáng rõ :

-Mèo ? Hay thật, ở đây có sẵn cả hai con.

Đông Triều muốn chia vui với Dận Chân nhưng thấy khuôn mặt sa sầm của chàng thì im bặt. Dận Chân gượng nặn ra một nụ cười :

-Thái tử đến chơi, không trà cũng rượu, đệ xin mời Thái tử đến tiểu đình cùng uống trà thưởng hoa. – Rồi vòng tay ra sau Đông Triều. – Tề nội có việc

phải làm, xin cho nàng lui vào trong.

-Được thôi.

Dận Chân nắm tay Đông Triều đi về phòng nàng, đoạn đầu rất tình tứ, khuất khỏi tầm nhìn của Dận Nhưng, bàn tay ấy chuyển qua vành tai Đông Triều,捏o một cái đau điếng.

-Ái da ! – Đông Triều kêu réo.

-Vào chếp kính cho xong đi !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Dận Chân trò chuyện với Dận Nhưng không được lâu. Tối đến, Dận Chân dùng bữa với gia đình. Chàng liếc nhìn qua Đông Triều. Nàng và cơm ăn ngon lành, còn gấp thức ăn cho Thu Nguyệt và Hoàng Quân nữa. Vậy là nàng đã chếp xong kính và bắt đầu sáng tác tranh. Cứ nhắc đến mèo là mắt nàng sáng rỡ như thế. Xong bữa, Đông Triều xếp chén đĩa gọn gàng, cúi đầu xin phép Phúc tấn :

-Xin phép Phúc tấn cho muội về phòng trước.

-Muội cứ tự nhiên. – Tiểu Uyên mỉm cười.

Đông Triều kêu :

-Xảo Tuệ, chúng ta về phòng thôi.

Xảo Tuệ run rẩy :

-Phu nhân, chẳng lẽ... phu nhân lại...

-Đi thôi nào !

Xảo Tuệ lăm lăm đi theo chủ về phòng. Dận Chân nghĩ Đông Triều đang làm việc gì khủng khiếp mà Xảo Tuệ không dám nhìn. Lý thị cười khẩy :

-Phúc tấn, Nữu Hổ Lộc muội thật chu đáo, biết hôm nay đến lượt gia đến thăm nên về sớm đấy.

Lời nói móc mỉa kia lại nhắc nhở Dận Chân rằng hôm nay tới lượt Đông Triều. Nhưng Dận Chân không thích tới vào hôm nay. Phòng Đông Triều có một thứ mà chàng ghét cay ghét đắng. Dận Chân nói khẽ với Phúc tấn :

-Phúc tấn, hôm nay gia không được khỏe, nàng nói với Liên Nhi rằng hôm nay ta ở thư phòng.

Tiểu Uyên nhú mày :

-Gia, gia đã ở thư phòng mấy ngày nay rồi.

-Hay là đêm nay ta ở chỗ nàng vậy.

-Gia...

Dận Chân đành ép dạ đến phòng Đông Triều. Nhưng Dận Chân không vào phòng ngủ mà mang sách vở, tấu thư đến ngồi ở phòng khách, chờ khi nào Đông Triều tắt đèn đi ngủ thì vào. Đông Triều thức đêm không thua gì Dận Chân, trắng đã chui vào mây ngủ, Đông Triều và Dận Chân vẫn chong đèn, chăm mực. Xảo Tuệ bình thường được miễn hầu sớm nhưng có Dận Chân đến thì phải đứng hầu, hai chân muốn rã ra.

-Đứng hầu gia chán lắm à ? – Dận Chân hỏi.

Xảo Tuệ quỳ xuống, dập đầu :

-Nô tỳ không dám.

-Thôi được rồi.

Dận Chân xếp sách vở, tấu thư lại, sai Cao Vô Dung mang về để trong thư phòng. Chàng thổi tắt đèn, vào phòng ngủ. Cửa vừa mở, Dận Chân thấy một bóng đen lao tới, giương móng vuốt ra như muốn xé rách cổ họng chàng. Dận Chân tung cú đấm. Năm đấm của chàng không cảm nhận da thịt mà là giấy.

-Gì thế này ?

-Tứ ca ? Muội xin lỗi !

Dận Chân nghe tiếng Đông Triều trên nóc tủ. Dận Chân ngược lên. Đông Triều ngồi vắt vẻo trên nóc tủ, tay cầm sợi dây cước dùng để thả diều, sợi dây cước kia nối liền những bức tranh, chỉ cần một chuyển động là các bức tranh sẽ chuyển động ngay. Đông Triều nhảy xuống, các bức tranh theo sợi dây cước thành tập dày, khoảng mấy mươi tấm.

-Huynh thấy kiệt tác của muội thế nào ?

-Kiệt tác của muội ? – Dận Chân nhìn tập tranh.

Đông Triều mở tập tranh cho Dận Chân xem. Tất cả các bức tranh đều vẽ Hắc Hồ đang giương vuốt săn mồi, mỗi bức tranh, vị trí của Hắc Hồ khác một chút.

-Huynh xem đây !

Đông Triều lật nhanh tập tranh, Hắc Hồ với nét vẽ sống động như thật, thêm ảo giác chuyển động làm Dận Chân cứ ngỡ Hắc Hồ đang lao ra từ tập tranh, nhe răng, lộ vuốt, định xé cổ họng kẻ thù. Dận Chân hỏi :

-Muội sáng tác ra cái này làm gì ?

Đông Triều đáp :

-Muội nghĩ cứ vẽ tranh cho có thì thường quá, mèo lại là đề tài muôn thuở nên tận dụng hết khả năng mới đúng.

-Tác phẩm của muội để chống trộm rất tốt nhưng trong cung làm gì có trộm ?

-Trong cung không có trộm nhưng có người muốn thưởng thức nghệ thuật. Huynh không thấy giống thật sao ? Xảo Tuệ đã sợ chết khiếp đấy.

Dận Chân thở dài :

-Thảo nào...

Ngoài tập tranh kia, Đông Triều còn sáng tác thêm tập tranh động vẽ mèo trắng, mèo vàng, mèo mướp. Phải đến bảy ngày sau Đông Triều mới cho tất cả vào hộp son, nhờ Dận Chân đưa cho Dận Nhưng. Dận Chân rất bức chuyện nàng vẽ mấy con mèo nhưng vẫn thầm khen nha đầu này giỏi, những suy nghĩ ngô nghê kia dễ dàng qua mặt Dận Nhưng, xóa tan nghi ngờ về tác giả của bức tranh vẽ mèo hôm nọ. Trước khi Dận Chân nhập cung, sẵn tạt qua cung Thái tử để giao tranh, Đông Triều dặn dò Dận Chân cách khởi động cỗ máy phòng khi Dận Nhưng không hiểu được chỉ dẫn trong tờ giấy Đông Triều kẹp vào tập tranh.

-Lúc muốn quẹo trái thì cứ điều khiển...

-Được rồi ! Được rồi ! – Dận Chân gật. – Tối hôm qua muội biểu diễn, ta nhớ hết rồi.

-Huynh đi cẩn thận.

Dận Chân chào tạm biệt gia đình, cùng Dận Tường vào cung. Trên đường đi, hai anh em gặp Bát gia đẳng cũng vào cung thượng tấu. Dận Hề thấy Dận Tường ôm một cái hộp lớn, nghĩ là tấu sớ tột cáo các quan lại tham ô gần đây, tinh thần hốt hoảng, trượt phải đá, té rầm. Dận Trinh vội vội vàng vàng đỡ Dận Hề dậy :

-Thập ca, sao vậy ?

Dận Đường nói :

-Có gì đâu, đạo này lo quản chuyện bao đồng nên kiệt sức ấy mà. – Rồi vỗ vai Dận Hề. – Cứ hao tâm tổn trí mà chẳng được gì, còn hại cho thân nữa.

Dận Tự liếc xéo Dận Đường. Dận Tường cố trụ hai chân, ngăn mình không được vung cước ngay trong cung. Dận Chân thì vẫn im lặng. Dận Tự nở nụ cười tươi, nói :

-Tứ ca từ ngày phụ trách Hộ bộ, công việc được giải quyết nhiều hơn. – Rồi nhìn chiếc hộp lớn. – Tấu sớ nhiều thế này, nhọc lòng Tứ ca không ít.

Dận Tường cười, nói :

-Bát ca làm rồi, đây là quà cho Nhị ca chứ không phải tấu sớ.

Dận Hề cười khẩy :

-Cứ tưởng Ung Quận Vương không thích biếu xén người khác, cũng có ngày hôm nay sao ?

Dận Tường nói :

-Thập ca nói quá rồi, biếu xén nhau là với cấp trên cấp dưới, mục đích là để vụ lợi. Còn đây là tình thâm huynh đệ mà tặng quà cho nhau, sao gọi là biếu xén được ? Nói như Thập ca, chẳng lẽ những món quà các huynh mừng thọ Hoàng A mã là biếu xén sao ?

-Ngươi... – Dận Hề run lên.

-Thập tam đệ, chúng ta không có nhiều thời gian. Đi thôi. – Dận Chân bước đi.

Dận Tường ôm chiếc hộp lớn, chạy theo :

-Tứ ca ! Đợi đệ với !

Dận Chân trở cán quạt gỗ đầu Dận Tường :

-Ta đã nói với đệ rồi, gặp họ cứ lờ đi, sao phải đòi co như thế ?

-Nhưng họ nói xấu Tứ ca mà.

-Ta không tức, cũng không cần ai tức hộ.

Dận Tường lí nhí :

-Đệ biết rồi.

Dận Chân đi nhanh, lầm bầm :

-Lớn rồi mà nghĩ chưa tới bằng nha đầu đó.

Dận Chân đến cung Càn Thanh, thái giám báo rằng Khang Hy không có ở đó. Dận Tường thờ dài :

-Công cốc rồi.

-Đi thôi, ta biết chỗ Hoàng A mã, cũng tiện đường để giao quà.

Dận Tường không đoán được, phải đến nửa đoạn đường thì mới nhận ra. Phần lớn thời gian rảnh rỗi của Khang Hy ngoài đi thăm vài phi tần, mấy đứa con nhỏ, Khang Hy dành hết thời gian cho Thái tử. Đến cung Thái tử, có cả Khang Hy, Dận Nhưng và Bát gia đẳng. Dận Chân, Dận Tường quỳ xuống hành lễ. Khang Hy nói :

-Miễn lễ, hãy đứng lên đi.

Dận Tự nở nụ cười tươi :

-Tứ ca, lại gặp nhau rồi.

Dận Chân gật đầu. Khang Hy nhìn chiếc hộp, tưởng rằng Dận Chân mang tấu sớ đến tố cáo các quan lại tham ô, tỏ vẻ không vui. Dận Tường nói đỡ :

-Nhị ca, đây là quà Tứ ca gửi huynh.

Dận Nhưng sai nội giám nhận quà. Nội giám đón hộp quà từ Dận Tường, cái hộp nặng vô cùng, tay hắn như muốn gãy. Phải ị ạch lắm, hắn mới đặt được lên bàn. Dận Nhưng mở hộp ra. Trong hộp là những khung gỗ và giấy vẽ mèo, có kèm theo hướng dẫn sử dụng. Dận Chân nói :

-Có lẽ Nhị ca không hiểu những gì tờ giấy đó nói. Cứ để đệ làm cho.

-Được thôi.

Dận Chân sai nội giám lắp đặt dây cước và khung máy lên những chỗ thích hợp. Dận Chân khởi động máy. Hình ảnh mấy con mèo chuyển động liên tục, lúc giãn dãn, lúc oai phong lẫm liệt, lúc lại nũng nịu. Dận Chân nhìn quanh thấy không những bọn trẻ của Dận Nhưng thích mà cả người lớn cũng rất thích là đằng khác.

Máy cổ máy Đông Triều chế ra cứ lộn lờ, chuyển động liên tục trong đại sảnh làm Khang Hy rất thích thú. Dận Tường ôm chiếc hộp đi cả đoạn đường, giờ mới biết trong hộp có gì, mắt chàng ta dút ra không khỏi máy con mèo chuyển động liên tục. Dận Hề trẻ con nhất trong nhóm, hòa theo bọn trẻ của Dận Nhưng, chạy theo đuổi mấy con mèo.

-Hay ! Hay lắm ! – Khang Hy vỗ tay.

-Tuyệt vời quá Tứ thúc ! – Bọn trẻ của Dận Nhưng vỗ tay hoan hô.

Khang Hy vuốt râu, cười khà khà :

-Lão Tứ, trò này là của Nhượng Hy phải không ?

Dận Chân gật đầu thừa nhận. Để đoán thời, một người ghét mèo như Dận Chân sao lại cất công làm ra một cỗ máy hoành tráng về mèo như thế. Khang Hy nói :

-Lão Tứ, hôm nào kêu Nhượng Hy làm thêm nữa đi, Thập Bát đệ của con sẽ rất thích đấy.

Dận Tường thêm :

-Tứ ca, huynh cho đệ gửi một cỗ máy nữa, không cần là mèo đâu.

Dận Hề cũng chen vào :

-Tứ ca, đệ một cỗ máy nữa.

Dận Nhưng thấy vậy bèn đề nghị :

-Hay là ta tặng cho Thập đệ một cỗ, Thập tam đệ một cỗ.

Cả Bát gia đảng và Dận Tường đều nhớ chuyện Đức phi tặng lại quà Dận Chân cho Lương phi. Dận Tường sợ làm phật lòng Dận Chân nên khéo léo từ chối. Còn Bát gia đảng lại muốn khơi lại chuyện cũ với Dận Chân, không ngăn cản Dận Nhưng tặng cho Dận Hề một cỗ máy. Dận Hề ngượng ngịu :

-Nhị ca, đệ không dám làm các cháu buồn.

Dận Nhưng cười xòa :

-Không sao, chúng còn bận ngắm bức tranh vẽ mèo hôm bữa.

Dận Nhưng cho người vào lấy bức tranh đạo nọ ra cho bọn trẻ. Miệng Dận Nhưng dỗ dành bọn trẻ, mắt lại liếc nhìn, so sánh hai nét vẽ. Dận Chân không lo chuyện đó. Nếu Đông Triều cùng vẽ tranh về một chủ đề thì mỗi bức tranh sẽ là một nét vẽ khác nhau. Bức tranh vẽ mèo tặng cho Dận Nhưng hôm nọ có nét vẽ mềm mại để miêu tả cảnh sinh hoạt của một đại gia đình, những bức tranh này dùng nét họa cứng cáp để miêu tả sự phi thường, vượt trội của dũng tướng. Và đúng như Dận Chân suy nghĩ, Dận Nhưng không may may nghĩ ngờ. Nhưng với Dận Tự, một danh họa là chuyện khác. Dận Tự để ý thấy hai cái đuôi ở hai con mèo màu đen rất giống nhau.

-Ta tự hỏi đó có phải là Nhượng Hy Cách cách không.

Lúc đó Dận Tự đã thấy mặt tác giả bức tranh vẽ gia đình mèo tặng cho Dận Nhưng, khuôn mặt rất giống Nhượng Hy Cách các, giọng nói lại khác. Nhưng nét tô màu ở đuôi con mèo màu đen trong hai bức tranh giống hệt nhau, thói quen tô màu trong một bức tranh không thể trùng hợp đến cỡ đó. Dận Tự suy nghĩ đến hai trường hợp. Trường hợp thứ nhất là Nhượng Hy Cách cách và tác giả bức tranh kia là một. Trường hợp thứ hai là Nhượng Hy Cách cách nhờ cô bé kia vẽ và thiết kế cỗ máy kia. Dận Tự nghiêng về trường hợp thứ hai. Dận Tự cứ suy nghĩ phương pháp Nhượng Hy Cách cách liên hệ với tác giả bức tranh vẽ đại gia đình mèo. Cứ suy nghĩ mãi, từ trong cung về đến nhà, kể cả trong tiệc rượu với các huynh đệ trong Bát gia đảng.

-Bát ca ! Bát ca ! – Dận Hề đánh tay trước mặt Dận Tự. – Sao thế ?

Dận Tự giật mình :

-À, ta mãi suy nghĩ một vài chuyện. Các đệ cứ tự nhiên.

Dận Đường rót rượu đầy một ly, uống ực. Dận Hề nói :

-Cửu ca, còn giận đệ sao ?

Dận Tự ngạc nhiên :

-Có chuyện gì vậy ?

Dận Đường và Dận Hề im lặng, chỉ rót rượu uống. Dận Trình bật cười. Dận Tự mỉm cười :

-Thập tứ đệ nói ta nghe đi.

Dận Trinh cười, nói :

-Hồi nãy bọn đệ qua phủ Thập ca, gia nhân phủ Thập ca để bọn đệ tự nhiên. Bọn đệ vào, thấy Thập ca đang chơi cỗ máy Nhị ca cho.

Dận Tự bật cười :

-Ra là vậy ! Cừu đệ cũng hiểu tính tình của Thập đệ, chấp làm gì nữa.

Dận Đường dẫn ly rượu xuống bàn :

-Đệ không nói tính ham chơi của Thập đệ, đệ chỉ nói Thập đệ không nhất quán. Trước đây nói ả Nhược Băng ấy là người độc ác, giờ lại mê tí đồ chơi của ả ấy !

-Cừu ca, người mới có tội, đồ chơi có tội gì.

-Còn nói !

Dận Trinh quay qua nói với Dận Tự :

-Bát ca, đệ không hiểu tại sao Nhược Băng kia gây ra bao chuyện làm người ta tức giận lại có thể nghĩ cách làm họ nguôi giận được chứ ?

Dận Tự uống một ngụm rượu, nhắm nháp :

-Đấy là bản tính.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Chỉ còn mấy ngày nữa là đến Tết Trung thu, thay vì thường xuyên vào cung ngắm cung điện trang hoàng, sơn son thếp vàng thì Dận Chân đưa Đông Triều đến Phúc phủ chơi. Phúc phủ cũng sửa sửa cho Trung thu để bọn trẻ vui, không thiếu bất cứ thứ gì. Đông Triều đương nhiên được nhờ về hội họa, trang trí đầu lân, mặt nạ. Dận Chân được nhờ viết chữ lên đèn trời. Triệu Giai Nghi phụ làm bánh trung thu. Còn Dận Tường cùng làm trống với Trương Túc.

-Văn vận thế này giống chưa nhỉ ? – Đông Triều lẩm bẩm.

Đông Triều đang vẽ mặt nạ Tào Tháo, gian hùng thời Tam Quốc, Tào Tháo trong các tuồng hát thường được vẽ mặt văn vận vì đến lúc này mọi người vẫn xem ông ta là loạn thần bức hiếp vua. Chỗ viết chữ dán lên đèn trời gần với chỗ làm mặt nạ. Dận Chân nhìn sang :

-Này, đang vẽ cái gì đấy ?

Đông Triều chăm chú ở phần sống mũi và hốc mắt :

-Thưa lão gia, tiểu nhân vẽ mặt Tào Tháo.

Dận Tường đang thử trống vừa mới làm xong, gõ từng từng, âm thanh vang vọng rất dễ nghe. Dận Tường nghe Đông Triều đang vẽ mặt nạ Tào Tháo, thấy lạ nên hỏi :

-Này, trong này có ai định làm Tào Tháo hay sao ?

Bọn trẻ tuy chưa rành chữ nhưng đã nghe các trưởng lão trong Phúc phủ kể về chuyện thời Tam quốc đến mức thuộc lòng. Chúng được dạy Tây Thục là chính nghĩa, Bắc Ngụy và Đông Ngô là tà đạo, chuyên chèn ép vua. Giống như Dận Chân sau này là Ung Chính vì xuống tay quá nặng với bào đệ của mình. Bọn trẻ đồng thanh :

-Đâu có, chúng con đâu muốn làm tên Tào tặc đáng ghét ấy.

Dận Tường lại thấy mặt nạ hình Tào Tháo ấy được tô đẹp hơn rất nhiều so với các mặt nạ khác. Dận Tường hỏi Đông Triều :

-Tiểu tử, ngươi làm cái mặt nạ ấy cho ai vậy ?

-Cho tiểu nhân ạ. – Đông Triều đưa hờ chiếc mặt nạ lên mặt mình. – Thập tam gia trông có đẹp không ?

Dận Tường nghe xong như muốn bật ngửa :

-Ngươi làm Tào Tháo á ?

-Vâng. – Đông Triều gật đầu.

Dận Tường tỏ vẻ khó hiểu :

-Tại sao ngươi lại muốn mang mặt nạ Tào Tháo ?

Đông Triều nói :

-Tiểu nhân thích ông ấy mà. Giống như A Ngũ thích Quan Vũ nên mang mặt nạ Quan Vũ vậy.

-Nhưng Tào Tháo là gian thần, tại sao lại thích ông ta ?

Đông Triều lắc đầu :

-Thập tam gia sai rồi, ông ấy là loạn thế gian hùng chứ không phải gian thần. Và tài năng ông ta không hề thua kém Lưu Bị và Tôn Quyền.

-Sao kia ?

Đông Triều lắc lắc chiếc mặt nạ, mỉm cười :

-Là hậu duệ của một hoạn quan mà có thể vươn tay thâm tóm cơ đồ, đó là một người không hề đơn giản.

Đông Triều phoi cái mặt nạ đã hoàn thành cho khô sơn. Trong lúc chờ đợi, nàng lại bắt tay vào vẽ một bức tranh Tây du ký gồm bốn thầy trò cùng con bạch mã đang tiến bước ở Hóa diệm sơn. Bức tranh nàng vẽ sinh động, có cách điệu ở một vài chỗ, trẻ con rất thích, dõi theo từng nét mực của nàng không chớp mắt. Đông Triều đề chữ « Tây du ký » ở góc tranh, lúc viết nét hất, nàng lại dùng nét hất quen thuộc. Trương Túc đi ngang qua, để ý thấy nét hất đó với nét hất trong bức thư pháp của Dận Chân giống hệt nhau, tấm tắc :

-Tứ gia dạy tiểu tử này viết hả ?

Dận Chân im lặng không nói gì. Đông Triều giữ nét chữ như thế từ trước khi đến thế giới này kia. Đông Triều xếp tranh lại, mang mặt nạ Tào Tháo lên, cố ý nói to cho Dận Chân nghe :

-Lão gia, người ta nói là lão gia dạy tiểu nhân đấy.

Dận Chân hoàn thành bức thư pháp cuối cùng trên cây quạt. Dận Chân phe phẩy cây quạt xếp, bước đến chỗ Đông Triều. Đông Triều ra mấy bước bộ mà nàng thấy mấy người diễn vai Tào Tháo hay đi. Dận Chân phì cười, xếp quạt lại, gõ lên đầu nàng :

-Chỉ biết làm cho khác người.

-Đỡ hơn dối lòng.

Dận Chân đưa nàng cây quạt :

-Đây, Tào Tháo phải có cái này cho đủ bộ.

Đông Triều sung sướng nhận lấy cây quạt :

-Quả Trung thu của muội sao ?

Dận Chân gật đầu. Đông Triều nói :

-Có qua có lại, muội sẽ tặng huynh một món quà. – Nàng ngẫm nghĩ. – Đầu lân được không ?

-Khỏi.

Đông Triều đang vẽ đầu lân, thấy Khúc Tam Lang vào Phúc phủ xin ly trà uống đỡ khát. Dận Chân mời hấn vào cùng uống trà. Dận Tường trông hấn mở hôi nhẽ nhại, động lòng hỏi :

-Ngươi đi đâu mà sao thấy vất vả thế ?

Khúc Tam Lang quệt mồ hôi trên trán, thở hồng hộc :

-Bẩm Thập Tam gia, tiểu nhân phụng mệnh huyện lệnh đại nhân điều tra bọn buôn nội tạng người, mới được thay ca nên vào đây uống nước để lấy sức đi tiếp.

Cuộc điều tra này bắt nguồn từ vụ án tên bán thủ lợn họ Mã thăm sát người vô tội để lấy đi nội tạng của họ làm thuốc chữa bệnh. Tưởng như đó là phương thuốc chữa được bách bệnh nhưng nếu kê sai đơn thì người bệnh sẽ mắc phải triệu chứng nổi mẩn đỏ, vài ngày sau thì chết. Đông Triều biết vụ án này không phải là sự khởi đầu, chỉ là một hạt bồ đề trong chuỗi hạt dài bất tận và không biết được hạt kết thúc vì đến tận thời đại của Đông Triều, những vụ án xảy ra tương tự không thiếu.

-Thế đã điều tra được manh mối nào chưa ? – Dân Chân hỏi.

Khúc Tam Lang uống một ly trà :

-Bẩm Tứ gia, tiểu nhân được lệnh cho điều tra các vùng lân cận, có rất nhiều trường hợp những người già và những người mắc bệnh khi chết có nổi mẩn đỏ.

Đông Triều đặt đầu lân xuống, chạy lại đứng cạnh Dân Chân nghe chuyện. Khúc Tam Lang nói :

-Có rất nhiều vụ mất tích xảy ra, đa số là người vô gia cư, đi lang thang đây đó.

Đông Triều đánh bạo hỏi :

-Ở mấy chỗ đó có tin đồn về những người đột tử không ?

Trương Túc chen vào :

-Cả những tin đồn mộ bia bị xê dịch nữa.

Khúc Tam Lang gật gù :

-Có vài chuyện như vậy.

-A di đà phật !

Huệ Đạt vào phủ, chấp tay cúi chào. Dân Chân mỉm cười :

-Quả là khách quý.

-A ! Đại sư !

Bọn trẻ trong Phúc phủ ủa tới vây quanh Huệ Đạt xin bánh trung thu. Huệ Đạt cười trừ, vén tay áo lên để cho bọn trẻ biết mình không mang gì. Coi bộ Huệ Đạt hứa cho bọn trẻ bánh trung thu rồi. Đông Triều cười, lầm bầm :

-Cho chưa, tưởng hứa lèo với trẻ con dễ thoát lắm hả ?

Dân Chân cũng bật cười. Có hồi Dân Chân và Đông Triều hứa tặng cho Hoàng Quân cỗ máy mặt trăng mà quên bém mắt, Hoàng Quân đã đeo bám nàng suốt cả ngày, kể cả lúc Đông Triều đi ngủ, nhắc hoài nhắc mãi. Bọn trẻ cứ đeo bám Huệ Đạt mãi, đến khi cha mẹ chúng quát nạt, chúng mới chạy đi. Huệ Đạt lau mồ hôi trên trán, thở phào :

-Phật tổ ơi, tôi nay con xin tụng kinh sám hối vì tội bất tín.

Dân Tường nói :

-Huệ Đạt, vào đây ngồi đi.

Huệ Đạt chấp tay chào mọi người rồi đường hoàng ngồi xuống ghế :

-Xem ra chư vị đang bàn chuyện trọng đại.

Khúc Tam Lang gật đầu :

-Đúng vậy. Đại sư còn nhớ vụ án lấy nội tạng người hôm nọ ?

-Bần tăng có nhớ.

Đông Triều thở dài :

-Tiếc là hôm đó tôi để hấn đi sớm quá, nếu có thể hỏi cung kẻ nào chỉ phương thuốc đó cho hấn có lẽ sẽ tìm được manh mối.

-A đi đà phạt, sống chết có số, thí chủ chớ nên tự trách mình.

Đông Triều chạy lại chỗ đầu lân, nói :

-Huệ Đạt, ông lại xem có được không ?

Huệ Đạt đọc qua ánh mắt nàng, biết nàng muốn nói chuyện riêng với mình. Huệ Đạt xin phép Dận Chân, Dận Tường, đến chỗ Đông Triều. Đông Triều nhỏ giọng, hỏi :

-Vừa qua ông có nghe Phật tử mộ đạo nào đột tử không ?

-A đi đà phạt, có đấy, cả những đệ tử ở mấy chùa bên cạnh cũng đột tử bất ngờ.

-Tôi muốn ông điều tra xem họ có bị hại không, ông có thể giúp tôi đào mộ họ lên rồi khám nghiệm được không ?

Lời đề nghị táo bạo của Đông Triều làm Huệ Đạt thót tim. Thời bấy giờ người ta kỵ nhất là đào mộ người chết vậy mà Đông Triều lại muốn đào đến mấy chục cái mộ lên khám nghiệm. Huệ Đạt trải qua bao năm sống gió đường đời, từng chứng kiến bao sự lạ đời nhưng chưa ai dám nghĩ đến việc đào mộ.

Huệ Đạt cảm cây cuốc mà tay cứ run bần bật, ngài đã niệm một ngàn câu chú sám hối mà trong lòng vẫn thấy tội lỗi vô cùng. Tiếng gào rú của gió đèm cùng mùi hương trầm làm cho ông rợn cả người. Một tiếng nói nhẹ ru vang lên :

-Ông làm gì thế ?

Huệ Đạt giật mình, quay lại. Thì ra là Hắc Hồ. Huệ Đạt thở phào :

-Đừng có dọa tôi như thế.

Hắc Hồ bật cười sảng sặc. Nó nhả ra chiếc túi thơm của Đông Triều. Huệ Đạt lấy thư ra, mượn ngọn nến thấp ở đèn thần hộ pháp đọc thư.

« Ông đã bắt đầu khám nghiệm chưa ? Nếu làm rồi thì hãy xem kỹ ở phần hông, tôi nghĩ có vết may ở đó. Kiểm tra rồi thì dùng chỉ và kim này để khâu lại cho hồn người được siêu sinh. Cách khâu lại đây. »

Huệ Đạt đọc hướng dẫn cách vá xác sao cho không để lại dấu vết. Ông bắt tay vào việc. Huệ Đạt nhớ những Phật tử đã đột tử, ông dùng cuốc đào mộ họ lên. Nắp quan tài vừa bật ra. Ông cúi áo liệm, xem xét kỹ phần hông của họ. Chẳng có gì cả. Những người đột tử cũng không có. Ông gửi thư lại cho Đông Triều.

-Không có đường chỉ ? – Đông Triều đọc thư của Huệ Đạt. – Vậy thì...

Đông Triều lấy giấy, chấm mực, viết thư gửi cho Huệ Đạt. Hắc Hồ ngoạm lấy túi thơm, chạy lại đưa cho Huệ Đạt. Huệ Đạt mở thư ra xem.

-Ông hãy chạm mạnh vào phần bụng.

Huệ Đạt thử chạm mạnh vào phần bụng, phải đánh thật mạnh, vết cắt mới hiện ra. Bên trong cũng toàn là bóng đen, hoàn toàn không có một chút nội tạng nào. Huệ Đạt lần lượt kiểm tra các tử thi rồi ghi chép lại cho thật kỹ. Huệ Đạt bỏ bức thư vào túi thơm, đưa cho Hắc Hồ. Hắc Hồ ngoạm lấy rồi đưa về cho Đông Triều. Đông Triều bây giờ còn chong đèn nghiên cứu sách về y thuật. Nghe tiếng Hắc Hồ, nàng vội mở cửa sổ. Hắc Hồ mang thư vào. Đông Triều lấy thư ra đọc.

-Không có đường chỉ, có vết chàm ở phần bụng.

Đông Triều lật nhanh cuốn y thư để xem. Nàng chấm mực, viết tiếp một lá thư, kêu Hắc Hồ gửi cho Huệ Đạt. Huệ Đạt mở thư ra xem.

-Hãy tìm những người nổi tiếng về rèn dao, kiếm mà điều tra khách hàng yêu cầu kích thước dao cỡ bằng dao tĩa lông mày. Chú ý ở các cửa thiền môn những người có móng tay đen thẫm.

Phong Di tình cờ ghé đến, đọc lá thư :

-Nổi tiếng về rèn dao, kiếm ?

Huệ Đạt xếp thư lại :

-Đó là những bậc kỳ tài rèn kiếm trong thiên hạ. Nghe nói họ rèn kiếm bén đến nỗi đâm người không thấy máu.

Huệ Đạt giật mình, nhớ lại vết cắt hồi nãy :

-Đúng rồi, thảo nào vết cắt lại liền như không thấy gì.

- Còn móng tay thâm đen ?

Huệ Đạt nói :

-Đó chính là tác dụng phụ của một loại thảo dược chuyên dùng để rửa thơm cho các mệnh phụ. Nếu ta không tắm thì hương đó có thể tạo độc khiến cho người nổi mẩn đỏ.

Phong Di khâm phục.

-Giỏi thật đấy.

-Vậy là chúng ta có manh mối rồi. Nhờ cả người đấy.

Phong Di hét lên :

-Sao tôi nữa ? Đây, tôi tới chỗ ông vì lo cho Liên Nhi chứ không phải để tra án đâu đấy !

-Coi kìa nhưng ở đây chỉ có cậu hay hành tẩu giang hồ. Cậu có thể nói rằng kiếm cùn, xin một thanh kiếm bén mà. Thậm chí là điều tra được hung thủ thật sự.

Phong Di nhú mày :

-Đây này, tôi là người Hán chứ không phải người Mãn.

-Nếu không thì coi chừng hội của cậu cũng bị hại nữa.

Phong Di bị nghe thuyết giáo chuyện bình đẳng này nọ một hồi cũng chịu thua :

-Rồi rồi, tôi chấp nhận.

Huệ Đạt gửi thư về. Đông Triều mở thư ra đọc, thờ phào. Vậy là tạm thời sẽ có chút manh mối. Đông Triều bảo Hắc Hồ đi ngủ, mình đóng cửa sổ lại, leo lên giường đánh một giấc. Nhưng nàng cứ trăn trọc mãi.

-Vậy là mấy tên này đã là loại đầu sỏ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Đêm nay trăng tròn vành vạnh, tiết trời mát mẻ, Đông Triều chỉ muốn ở nhà về khung cảnh thơ mộng này, không muốn vào cung. Để tỏ ý muốn đó, Đông Triều sửa soạn rất sơ sài, mắt cứ nhìn lên mặt trăng. Các phúc tấn lại hiểu sai là nàng muốn trang điểm giản dị, ý thơ dâng trào, hết lời khen ngợi từ thật lòng đến mỉa mai. Chỉ duy có Dận Chân hiểu ý nàng nhưng hiểu thì có lợi gì.

-Đi thôi. – Dận Chân dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào trán Đông Triều. – Chỗ này có nếp nhăn rồi đây, lo trát phấn vào đi.

Đông Triều cười gằn :

-Đừng có lừa muội, muội làm việc vất vả nhưng có chế độ ăn uống, nghỉ ngơi đầy đủ, sao mà già được chứ?

-Đi thôi, nha đầu.

Dận Chân nắm tay Đông Triều, cùng đi lên xe. Đông Triều đi lon ton theo, nhìn từ xa cứ như cha con. Nhưng nghe nói chuyện thì biết chắc không phải. Cha con nào cãi nhau liên tục thế ?

-Thỉnh Tứ gia.

Dận Chân xuống xe trước, lần lượt đến gia quyến. Đến Đông Triều thì nàng muốn ở lì trong xe. Dận Chân phải bế nàng xuống như ẵm trẻ con. Đông Triều phụng phịu :

-Gia à... thiệp...

-Muội tránh mặt Ngạch nương lâu rồi, nên chào hỏi nhau một tiếng.

Dận Chân đặt Đông Triều xuống đất, xoa đầu nàng :

-Ta biết muội nghĩ cho ta, ta rất vui nhưng không phải lỗi của muội mà Ngạch nương ghét ta.

-Muội...

-Đi nào, Hoàng A mã rất muốn gặp muội, cả Thập thất đệ và Thập bát đệ nữa.

Đông Triều đành theo đại gia đình Dận Chân vào trong. Nàng bắt gặp hai đứa trẻ chạy đến tay bắt mặt mừng :

-Tứ tẩu, tứ tẩu, gặp tẩu thật là tốt, bọn đệ muốn cảm ơn tẩu về món quà hôm bữa.

-Thập thất A ca và Thập bát A ca phải không ? – Đông Triều hỏi.

Hai đứa trẻ gật đầu. Dận Chân nói :

-Thập thất đệ và Thập bát đệ rất thích cỗ máy của nàng.

Dận Lễ nói :

-Hoàng A mã cũng rất thích nữa.

-Hoàng A mã trông trẻ lại hơn mấy tuổi. – Dận Giới nói.

-Thật sao ? Nói vậy thì Tàn Thủy Hoàng đâu cần phải tốn công sưu tầm các phương thuốc trường sinh bất lão, chỉ cần dùng cỗ máy của Nhục Hy Cách cách là tốt rồi.

Khang Hy mỉm cười. Đông Triều, Dận Chân cùng hai vị A ca nhỏ tuổi quỳ xuống thi lễ. Khang Hy miễn lễ cho tất cả. Ông nhìn Đông Triều bằng đôi mắt hiền từ, hỏi :

-Nhục Hy Cách cách thấy ta nói thế nào, có đúng không ?

Đông Triều nói :

-Khởi bẩm Hoàng A mã, con nghĩ trẻ hay già là do suy nghĩ của mình, cứ nghĩ mình già thì mình già thật, cứ nghĩ mình trẻ thì mình trẻ thật.

-Nói rất đúng. – Khang Hy gật gù.

Từ xa, Dận Hề đi âm âm đến :

-Tứ tẩu, tứ tẩu !

Đông Triều cúi đầu chào :

-Thập A ca.

Dận Hề nói :

-Ôi, cỗ máy hôm bữa của Tứ tẩu tuyệt thật đấy, chẳng khắp nhà còn được. Trông rất vui nhộn !

-Hà ?

Đông Triều nhìn Dận Chân. Dận Chân nhún vai. Dận Chân chưa nói cho nàng nghe rằng Dận Hề có xin một cỗ máy về nhà chơi. Đông Triều khâm phục lòng đoàn kết nội bộ gia đình này, dù ghét nhau đến mấy cũng bảo vệ danh dự cho nhau.

-Thập Phúc tán cũng thích chứ ? – Đông Triều hỏi.

Dận Hề nói :

-Có chứ, dù ngoài mặt chê trẻ con nhưng buổi tối là cô ta lén đệ lấy ra chơi. Vui lắm !

-Tôi rất vui vì cỗ máy ấy mang lại niềm vui cho mọi người.

-Mai một tẩu làm cho đệ cỗ máy nữa nhé !

Bát gia đang đứng đằng xa chỉ biết lắc đầu chán nản.

Buổi tiệc trung thu thật nhộn nhịp nhưng niềm vui nguyên thủy của nó bị trói buộc bởi lễ nghĩa và sự sợ hãi khi phạm lỗi về lễ nghĩa. Những điệu múa, những chiếc lồng đèn chỉ làm cho Đông Triều cảm thấy ngột thở. Vậy mà đằng kia, Dận Hề và thê tử vẫn vui cười thoải mái.

-Thật đáng ganh tị. – Đông Triều thốt lên.

-Ai kia ? – Dận Chân hỏi.

Đông Triều nhấp một ngụm trà :

-Thập A ca thật đáng ganh tị, ước gì muối cũng có thể vui cười như vậy.

-Ai cũng nghĩ đệ ấy là người đơn giản nhưng đó lại là ước mơ của tất cả những người con được Hoàng đế sinh ra.

Chân thành và mộc mạc, Dận Hề chẳng khác Dận Tường là bao. Thật đáng tiếc khi Dận Hề lại là một địch thủ của Dận Chân.

-Nha đầu. – Dận Chân nói khẽ.

-Dạ ?

-Xong buổi tiệc này, muối có muốn đến Phúc phủ đón Trung thu không ?

Đông Triều sung sướng nói :

-Sẵn sàng !

Dận Chân nhìn quanh, đột nhiên nắm tay nàng, lắc mạnh. Đông Triều không hiểu có chuyện gì lạ. Nàng cũng nhìn quanh.

-Hà ?

Xa xa, Đông Triều thấy có treo hai bức tranh, bức tranh Tây du ký và bức tranh thờ Quan Âm nàng về tặng Phúc phủ hôm nọ.

-Sao nó lại ở đây ?

Một thái giám thân cận với Khang Hy, thường xuyên đi vi hành với ông mang thêm trà đến cho gia đình Tứ A ca. Vị thái giám ấy thấy hai người cứ nhìn chăm chăm bức tranh kia, thì cười, nói :

-Đó là bức tranh mà Vạn tuế gia được tặng trong một lần vi hành.

Phúc phủ vốn rất ghét những nhà quyền quý, ít khi tặng quà cho ai.

-Chẳng hay là ai tặng vậy ạ ?

-À, là một bà lão ở tiệm trà.

Đông Triều đánh bạo hỏi :

-Tiệm trà Phúc phải không ?

Vị thái giám ấy ngạc nhiên :

-Sao Cách cách lại biết ?

Đông Triều gượng cười :

-A đây của ta có đến đó một lần, mô tả lại bức tranh thú vị này.

Dận Chân trộm nhìn lên Khang Hy. Dận Chân neho mắt. Sắc diện Khang Hy hôm nay tốt hơn bình thường. Hồi trẻ, Dận Chân có đi vi hành với Khang Hy mấy lần, sắc diện này chàng thấy quen quen.

-Có chuyện rồi. Có chuyện rồi.

Vị thái giám mỉm cười :

-Vâng, quả là bức tranh thú vị.

Vị thái giám xin phép mang trà qua bàn khác. Đông Triều suy nghĩ, vẫn cảm thấy lạ. Một bức tranh quý thể này, bọn trẻ con rất thích mà Phúc phủ lại cho Khang Hy.

-Bức tranh này tề lắm sao ?

Tứ gia đang lúc nào cũng xin phép về sớm hơn bất cứ ai. Dận Nhưng chặn lại, hỏi :

-Sao Tứ đệ về sớm thế ?

Dận Chân nhã nhặn đáp :

-Khỏi bầm Thái tử, trắng sắp lặn, bọn trẻ cần được ngủ sớm

-Còn Thập tam đệ ?

Dận Tường cười nói :

-Gió mát trăng thanh quá, đệ cảm thấy buồn ngủ.

Dận Nhưng cười :

-Thôi thì ta không dám giữ.

Để các Phúc tấn và bọn trẻ ở nhà, Dận Tường cũng dặn phu xe đưa Triệu Giai Nghi và các Trắc phúc tấn của mình về nhà trước. Dận Chân đưa Đông Triều đến Phúc phủ. Ngồi trên xe còn có Dận Tường. Dận Tường ngồi ở chỗ Dận Chân, nói nhỏ :

-Tứ ca, Tứ ca có thấy hôm nay Hoàng A mã hơi kỳ không ?

Mặt Dận Chân biểu lộ rõ sự e ngại :

-Ta thấy đáng nghi ngay từ lúc bắt đầu buổi tiệc cơ. Cách nói chuyện với Đông Triều đấy.

Đông Triều thắc mắc, hỏi :

-Tứ ca, huynh nghĩ tại sao bức tranh muối tặng cho Phúc phủ lại có mặt ở Hoàng cung chứ.

Dận Chân thở dài :

-Chuyện đó đến Phúc phủ sẽ biết.

Xe dừng tại Phúc phủ. Đông Triều bước xuống đầu tiên.

-Oa, tuyệt quá !

Trong phủ lấp lánh ánh sáng của đèn cây từ nơi thờ phật đến trong chiếc lồng đèn của bọn trẻ. Tiếng cười nói, tiếng ca hát mở ra trong tim Đông Triều một cánh cửa, xua đi cái ngột ngạt, lạnh lẽo lúc này ở trong cung. Bọn trẻ chạy ra đón Đông Triều, chúng đưa cho nàng chiếc mặt nạ Tào Tháo rồi kéo tay nàng vào trong cùng chơi lồng đèn với chúng. Đèn lồng này đều là do bọn trẻ cùng mấy người trong phủ tự tay làm cả. Bốn bức vách cũng treo đầy câu đối tự viết. Đông Triều mang mặt nạ vào, vui chơi, múa hát với bọn trẻ. Nhưng nàng không quên nhìn chung quanh, đúng là thiếu mất bức Tây du ký và bức tranh Quan Âm.

-Đã mất rồi sao ? – Đông Triều hỏi đứa trẻ mang mặt nạ Quan Công.

-Mất gì cơ ?

-Thì bức tranh Tây du ký với bức vẽ Quan Âm đó. Hôm bữa Cát thăm thăm nhờ ta vẽ đó.

Đứa trẻ mang mặt nạ Quan Công nghe hỏi vậy thì dậm chân bịch bịch, coi bộ sắp khóc đến nơi :

-Cát thăm thăm đem tặng cho khách rồi.

-Khách ? Khách nào ? – Đông Triều ngạc nhiên.

Trong lúc Đông Triều đang hỏi chuyện thằng bé mang mặt nạ Quan Công, Dận Chân, Dận Tường đến ngồi chỗ mấy trưởng lão. Giữa chừng câu chuyện, Dận Chân hỏi :

-Mấy hôm trước Phúc phủ có khách sao ?

Trưởng lão đó vuốt râu, ngẫm ngợi :

-À, có một người.

-Ai vậy ? – Dân Tường hỏi.

Cùng lúc, Đông Triều và Dân Tường bị bất ngờ bởi câu trả lời. Cả hai đồng loạt la lớn mặc dù không có ai phát hiệu trước :

-Con rể của Cát thăm thăm ? Nói dối !

Dân Chân thờ dài :

-Ôi, ta đoán không sai mà.

Đông Triều nhớ Cát thăm thăm là người phụ nữ trung niên, có đứa con gái mới trạc tuổi đôi mươi, chưa chồng. Cát thăm thăm mới chuyển vào Phúc phủ sống có hai tháng. Con gái thăm thăm không dặt theo người đàn ông nào, cũng không nói chuyện chồng con, nay bà ấy lại có con rể, còn quý đến nỗi tặng luôn tranh Đông Triều vẽ cho người đó.

Vị trưởng lão ngồi với Dân Chân vuốt râu, cười khà khà :

-A đầu Tiểu Xuân xinh đẹp, nõn nà, bọn con trai trong phủ cứ vây quanh mãi. Mới hôm qua thấy bụng nó to ra thì mới thôi. Cát thăm thăm bảo đã bốn tháng rồi.

-Chẳng hay chàng rể tốt số ấy là ai vậy ?

Đông Triều bên kia hét lên :

-Hà ? Cờ năm mươi á ? Mất... mãi...

Vị trưởng lão gật gù :

-Cát thăm thăm mang ơn ông ấy đã gỡ oan cho gia đình, còn giúp đỡ cho gia đình nên quyết định cho con gái trao thân gửi phận cho ông ta dù ông ta đã nói mình đã có vợ con ở nhà.

Đông Triều không tin nổi vào tai mình :

-Biết ông ấy đã có vợ con ở nhà mà Cát thăm thăm vẫn chấp nhận ? Còn tặng tranh để con ông ấy ngắm nữa ?

Đến đây khỏi cần Dân Chân nói Đông Triều cũng biết chàng rể ấy là ai. Đó chính là vị Hoàng đế vĩ đại của Đại Thanh hiện giờ. Dân Tường cười như mếu :

-Xem ra chúng ta phải thay A mã đến đây thường xuyên rồi.

-Ta nghĩ vậy. Quyền huynh thế phụ mà. – Dân Chân thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Đông Triều cố hòa mình vào không khí vui vẻ trong Phúc phủ, gác bỏ sự ngạc nhiên đến cứng cả người trước tin tức cực kỳ sốt dẻo kia. Hôm nay là Trung thu nên phải hết mình chứ. Đông Triều mang nặt nạ Tào Tháo, mang trống con lên cổ, đánh tùng tùng trong lúc bọn trẻ cầm lồng đèn nhảy múa. Dân Chân nhìn không ra vị Cách cách đã đang tâm bức tử phi tần phạm tội nữa.

-Đúng là trẻ con.

Tiểu Xuân mang bánh trung thu đến, bọn trẻ ùa tới xin bánh. Tiểu Xuân bảo bọn chúng nên từ từ thôi. Khó mà tin đây là a đầu đã cầm con dao làm cá để rượt theo tên trộm hôm nọ, trông hiền dịu hơn, nữ tính hơn rất nhiều. Bụng cô ta đang to lên. Sắp làm mẹ rồi nên đổi khác hẳn.

-Tiểu tử Đông Triều. – Tiểu Xuân đưa cho nàng cái bánh. – Của đệ này.

Đông Triều tháo nặt nạ ra, nhận lấy cái bánh, cho vào miệng. Nàng xin thêm hai cái bánh nhân đậu nữa, chạy lại đưa cho Dân Chân, Dân Tường. Dân

Tường chạy lại xin thêm mấy cái về tặng thê tử. Đông Triều bèn ngồi thế chỗ Dận Tường. Dận Chân búng trán nàng, nói :

-Thư đồng không được ngồi kế chủ.

Đông Triều cười cười, nhấc ghế, đặt ra sau lưng Dận Chân.

-Thế này được chưa Cao lão gia ?

-Thôi, ngồi như hồi nãy đi, ta muốn thấy mặt muối.

Đông Triều nhấc ghế, để lại chỗ cũ. Nàng chống cằm, nhìn Tiểu Xuân đang rất hạnh phúc, nựng nịu cái bụng của mình :

-Nữ nhân khi được làm mẹ, trông hạnh phúc quá nhỉ.

-Ừ đúng vậy.

Đông Triều trêu :

-Huynh làm cha mấy lần rồi, đương nhiên là biết rồi.

Dận Chân không giận, chỉ lẳng lặng uống một ly trà.

-Nha đầu này.

-Sao ạ ?

-Ba năm sau nếu còn chưa về thì sinh cho ta đứa con nha.

Đông Triều đang nhâm nhi trà trong miệng, nghe nói liền phun ra. Dận Chân vẫn bình thản nói :

-Ba năm nữa Liên Nhi đã đủ mười lăm, nếu không trở về thì muối phải đảm nhiệm rồi.

Đông Triều đỏ mặt :

-Chắc chắn Nữ Hồ Lộc tiểu thư sẽ về ! Chắc chắn mà !

-Chắc không ?

-Chắc !

Đông Triều nghĩ vậy. Nhưng lỡ lúc đó Liên Nhi vẫn chưa về thì sao ? Nàng phải thực hiện nghĩa vụ là chắc rồi. Đang suy nghĩ miên man, tìm phương án an toàn, Đông Triều nghe tiếng kêu thất thanh.

-Cháy ! Cháy !

Đông Triều bật dậy, hỏi :

-Cháy ở đâu ?

-Ở chỗ tiệm thuốc !

Đông Triều chạy ra xem. Tiệm thuốc mới mở đối diện với Phúc phủ đang bốc cháy ngùn ngụt, mọi người xúm xít vào chữa lửa. Đông Triều cũng phụ vào.

-Dùng nước ! Dùng cát nữa ! – Đông Triều hét lên.

Dận Tường xắn tay áo lên :

-Để ta xem còn ai trong đó không.

-Thập Tam đệ, cẩn thận.

-Đệ biết rồi.

Dận Tường xông vào biển lửa. Đông Triều muốn xông vào nhưng chợt nhớ đây không phải thân mình, đành đứng ngoài phụ đưa nước chữa lửa. Dận Chân cũng phụ. Đông Triều thấy tốc độ làm việc của chàng không giống mấy hôm, khuôn mặt trông thất thần lắm.

-Huynh sao vậy ?

-Không có gì ?

Đông Triều chợt thấy dưới đất có một vật lạ, nàng nhặt lên :

-Quạt thơm ?

Đám lửa cháy âm ỉ mãi, người bên Phúc phủ phải dốc hết sức mới có thể dập tắt hẳn. Dận Tường bước ra từ căn nhà, lắc đầu một cách nặng nề. Người của Phúc phủ vào trong, khiêng ra được ba xác người, là hai vợ chồng chủ tiệm thuốc và người con dâu. Người chồng tên Lý Tuệ Thành, vợ tên Hồng Tô Trinh, con dâu tên Lưu Tuyết Minh. Lý Tuệ Thành là ngự y lành nghề, chữa bệnh mắt tay bậc nhất trong thành. Gia đình họ Lý này luôn nổi tiếng về mẫu mực, đối tốt với mọi người, rất thân với Phúc phủ.

-Người tốt sao lại chết thảm thế này ? – Cát thảm thảm khóc thút thít.

Lưu Tuyết Minh chết với con dao trên tay, đâm thẳng vào tim.

-Tự sát ư ?

Đông Triều xem xét tư thế của nàng ta, không có chi tiết nào chứng tỏ là đang tấn công ai đó rồi bị phản đòn hoặc giả làm tự sát cả. Đông Triều nghe nói cô nương này đang sống rất hạnh phúc với chồng, chẳng có lý do nào để tự sát cả. Chồng..

-Phu quân cô nương ấy đâu ?

Dận Tường ngẫm ngợi :

-Quả là không thấy đâu cả.

Đông Triều thấy nghi ngờ, xem xác người chưa cháy hết, trên mặt nạn nhân chỉ phớt chút tro, chứng tỏ nếu ngọn lửa bùng lên, họ vẫn có đủ thời gian chạy trốn. Đông Triều nâng đầu người chồng lên xem xét. Ông ta bị đánh mạnh ở sau đầu gây tổn thương nặng, chết vì lý do này.

-Hung thủ sử dụng tay trái...

Đông Triều nhìn cây quạt, không thấy có dấu máu. Nàng thờ dãi :

-Ngớ ngẩn.

Đông Triều tự nhéo mặt mình để tăng sự tập trung. Nàng xem xét một hồi, đột nhiên nhận thấy móng tay của người cha thâm đen.

-Đây là...

-Đây là chữ của Lý Tuệ Minh.

Đông Triều giật mình. Dận Chân ở sau nàng, nhìn nét chữ trên cây quạt :

-Nét chữ này của Lý Tuệ Minh.

Lý Tuệ Minh là tên của con trai nhà này. Cũng bởi vì vợ y cũng tên « Minh » nên người cha mới nghĩ là duyên tiền định, cưới về cho con trai ngay.

-Ngày xưa kỳ cục thật. – Đông Triều lầm bầm.

Dận Chân nói :

-Nét chữ này đúng là của Lý Tuệ Minh, ở Phúc phủ còn giữ đơn kê thuốc hẳn.

Sai nha đã đến. Hôm nay không phải là Khúc Tam Lang mà là An Chí, người đầu tiên được Đông Triều giải oan sau khi đến thế giới này. Đông Triều ngạc nhiên :

-Huynh đài cũng làm bỏ đầu rồi sao ?

An Chí cười cười :

-Nhờ Trương lão gia cả.

“Trương lão gia” chính là Khang Hy Hoàng đế vĩ đại đấy. Dận Chân nói :

-Tiểu tử, xem ra người giải oan cho ai thì người đó làm bỏ đầu hết thì phải.

An Chí gãi đầu :

-Sau chuyện mất tiền đó, tôi cố gắng học chữ, lôm bôm được vài chữ thì được cất nhắc làm bổ đầu.

-Thật tốt.

-Tức thật ! Chậm mất một bước !

Đông Triều nghe thấy tiếng nói quen quen. Quay lại thấy Huệ Đạt và Phong Di đang thờ hồng học. Mặt Phong Di có vẻ rất tức tối. Dận Chân hỏi :

-Cả hai đến đây làm gì ?

Huệ Đạt nói :

-Bản tăng đến đây...

Phong Di cắt ngang :

-Tức thật, đã điều tra được đầu...

Đông Triều không biết làm cách nào để chặn miệng hắn, tiện tay cầm cây quạt, Đông Triều phóng thẳng vào miệng hắn luôn. Phong Di ngậm nguyên cây quạt, đã tức còn tức thêm. Hắn quăng phách cây quạt xuống đất, chỉ tay vào mặt Đông Triều, kêu :

-Nha đầu !

Dận Chân lần này lấy nguyên tờ giấy gói thuốc có nét chữ của Lý Tuệ Minh, vò lại, ném thẳng vào miệng Phong Di. Huệ Đạt thở dài :

-Nên bỏ cái tật hấp tấp đi !

Hết ngậm quạt đến giấy gói thuốc rồi bị Huệ Đạt cấp cổ vào trong “đáy” lại vài bài, Phong Di mới hiểu vì sao mình đáng bị như vậy. Hắn lật đật xin lỗi Đông Triều vì suýt nữa lộ chuyện điều tra vụ án buôn bán nội tạng rồi xin lỗi Dận Chân vì suýt nữa lộ ra Đông Triều là nữ nhi. Đông Triều bực bội nói :

-Chỉ vì cái tính hấp tấp của nguoi mà làm hỏng cây quạt này. Vật chứng quan trọng đấy !

Phong Di sửa lại khớp miệng :

-Thì lấy cái gì khác, ai bảo tự tiện lấy vật chứng quan trọng mà phóng ? Đá dưới đường cũng được.

Đông Triều quay lưng lại. Phong Di ngỡ mình nói sai điều gì làm nàng giận, cứ cuống cuống. Hắn đâu có biết thật ra nàng đang bối rối, không hiểu vì sao mình lại tự tiện động vào vật chứng như thế. Nàng tự trách mình, may mà ai nghe cũng nghĩ nàng đang nói lấy Phong Di.

-Lem một phần chữ rồi.

Phong Di muốn chuộc lỗi, giật lấy cây quạt, hít ngửi.

-Mùi này rất giống với mùi của... của...

-Của cái gì ?

Trong lúc Đông Triều gặng hỏi Phong Di về cây quạt, Dận Chân nói chuyện với Huệ Đạt.

-Bản tăng đến đây để mua thuốc cho các sư trong chùa.

Dận Chân nhìn ông chăm chăm :

-Nói dối một lời phải sám hối bảy ngày, ông biết chứ ?

Huệ Đạt mỉm cười :

-Tôi biết, thưa Tứ gia.

-Mùi của cái gì ? Của cái gì ? – Đông Triều giục Phong Di. – Nói đi chứ !

Phong Di nói để lấp liếm lỗi thôi, không nghĩ là mình sẽ giúp điều tra. Chẳng ta cứ đi xoay vòng vòng. Đông Triều phải xoay vòng vòng. Nàng vô ý để rơi chiếc mặt nạ. Phong Di nhặt chiếc mặt nạ lên, nháy căng :

-Đúng rồi ! Đúng rồi !

-Hả ?

- Là trong đoàn hát !

Đoàn hát. Đông Triều đứng yên lắng nghe. An Chí, Trương Túc và Dận Tường chạy đến :

- Tiểu tử, ngươi vừa nói trong đoàn hát ư ?

Phong Di nói :

- Trong đoàn hát thiếu người, có những kếp hát phải hóa thành đào hát. À không...

Dận Tường đoán được ý của Phong Di :

- Ta có nghe những đoàn hát nắm trong tay những nam tử rất đẹp, dáng vẻ tuấn tú, được cất đặt vào những vai mỹ nhân.

Phong Di nói :

- Ngoài sân khấu là thế, bên trong cũng là thế. – Rồi trở Đông Triều. – Có những tên là nam nhi thực thụ nhưng dùng khăn cheu, quạt thơm y hệt, nhìn bề ngoài chẳng khác gì nữ cải nam trang.

Đông Triều cắn vào ngón tay Phong Di :

- Ăn nói cho cẩn thận vào !

Phong Di rống lên :

- Đau quá !

Trương Túc nhịp chân :

- Đứng rồi, có lần tôi bán loại quạt này, bán rất chạy ! Khách hàng của tôi là những tên nam tử mà... lại đi thích nam tử. Tôi suýt bị... hại đấy. Những tên đó thích dùng quạt này vì vừa giữ được vẻ nam nhi nhưng ngửi được mùi hương.

Đông Triều cầm quạt, phẩy phẩy :

- Giữ được dáng vẻ nam nhi... nhưng ngửi được mùi yêu đương.

An Chí rợn da gà :

- Đây không phải là chuyện đùa đâu !

Đông Triều hỏi một người trong Phúc phủ :

- Gần đây có ai đến cửa hiệu này thường xuyên không ?

Người đó ngẫm nghĩ :

- Có đấy. Một cô nương cải nam trang.

- Đâu phải. – Cát thăm thăm cái. – Nam nhi đấy ! Không để ý đến cổ hần ta à ?

Đông Triều thần thờ, thả rơi cả chiếc quạt trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Đông Triều lê bước về Phúc phủ, thả người xuống ghế. Trương Túc chạy bịch bịch lại, hấp tấp :

- Tiểu tử, vào trong mà xem, có nhiều thứ tuyệt vời lắm, mi nhìn là ngất ngay luôn !

Đông Triều lấy tay cầm, khuỷu tay chống lên đùi. Mắt nàng vô hồn như mặt hồ có sương sa. Trương Túc nắm lấy vai Đông Triều, lay :

-Này, tiểu tử, lại đây đi !

-Từ từ, để tôi uống chén trà nóng đã.

Trương Túc ngồi xuống ghế cạnh nàng, nhíp chân :

-Rợn người, đúng không ? Y như quái vật vậy.

Đông Triều đang cầm chén trà nghỉ ngơi khỏi, nghe Trương Túc nói vậy thì run tay. Đột nhiên, nàng cầm chặt ly trà, hất vào tay trái của Trương Túc. Trương Túc bị dội nước phỏng vào tay, lật đật chạy ù ra sau tìm nước lạnh. Dận Chân vừa vào, thấy hết. Mặt Đông Triều tuy vẫn lạnh băng nhưng nắm đũa đang run lên. Đông Triều dần mạnh ly trà xuống bàn, rót trà nóng, uống hết một hơi. Dận Chân ngồi xuống ghế :

-Uống một hơi trà nóng, không sợ phỏng lưỡi sao ?

Đông Triều nói tỉnh bơ :

-Bỏng lưỡi cũng đáng, khỏi phải phá án.

Dận Chân rót trà, nhấp từng ngụm :

-Muội ghét vụ án này đến thế sao ?

Đông Triều lặng thinh. Dận Chân nói :

-Muội không tiếp tục điều tra, sai nha cũng sẽ làm. Đây cũng không phải là vụ án khó, ta nghĩ vậy.

-Dù sao cũng chỉ là tự sát và ngộ sát, có cần phải gấp rút thế này không ?

Dận Chân nhấp một ngụm trà :

-Trong đó là tội phạm của Nho học, phạm vào luật Trời.

Đông Triều tỏ vẻ không hài lòng. Dận Chân nói :

-Muốn sống tốt hoặc gắn bó với điều gì đó, phải học cách chấp nhận.

Phong Di đột nhiên chạy ù đến, ghé tai Đông Triều, nói nhỏ :

-Phát hiện căn hầm, ta nghĩ là chứa hương liệu quan trọng cho canh nội tạng người.

Đông Triều thờ dãi :

-Biết rồi.

Đông Triều đứng dậy, theo Phong Di bước đến căn nhà đã cháy thành than kia. Đằng sau tủ thuốc có một đường hầm đặc biệt. Đông Triều cảm nén, rọi đường. Đường hầm dài và hẹp, Đông Triều cảm ơn vóc dáng nhỏ thó của mình đã giúp nàng đến tận đích căn hầm.

-Đây ư ?

Đông Triều đặt nển trên bàn. Ba bề căn phòng toàn những chiếc kệ lớn. Một kệ chỉ chứa một loại thuốc. Tổng hợp lại ba loại thuốc ấy là thành phần chính để ướp thịt người sống. Đông Triều trông bên dưới có rất nhiều sổ sách. Nàng nhặt một quyển lên, đọc thử. Trong sổ ghi tên những người đặt hàng.

-Lạ thật, sổ sách quan trọng thế này, sao lại ở đây ?

Đông Triều xem xét nơi nào rơi rớt sổ sách nhiều nhất. Ngay chính giữa. Đông Triều nói với Phong Di :

-Tiểu tử, cho ta mượn cái búa.

Phong Di méo miệng :

-Tiểu tử ? Ta không có búa !

-Kiếm cũng được, chém đứt cái vách này cho ta.

Phong Di bực mình nhưng cũng làm theo lời Đông Triều. Hấn vung kiếm lên, chém mạnh vào vách. Vách chẻ đôi. Bên trong có người. Phong Di buông kiếm ra, thét lên :

-Trời ơi ! Gớm quá !

Bên trong là hai người nam ôm ấp, quấn quít nhau. Một người có dáng vẻ quá yếu điệu, bôi son trát phấn, mùi thơm đàn bà xông lên đến mũi. Một người Đông Triều nhận ra là con trai của nạn nhân.

-Biết ngay là ngộ sát, còn muốn cùng nhau tự sát chứ gì ?

Người nam cứ rúc vào lòng Lý Tuệ Minh. Phong Di cảm thấy rợn da gà. Đông Triều vẫn thản nhiên với đôi mắt như mặt hồ có sương sa :

-Tội ngộ sát không nặng, đi đi !

-Tiểu tử ! – Phong Di hét lên. – Ngươi điên à ? Đây là tội nặng nhất, hơn cả giết người nữa ! Hay là... ngươi có người quen thế này ?

-Thì sao ? Tôi có một người cha như thế này đây !

Ở bên ngoài, quan binh tiếp tục điều tra và tìm kiếm dấu vết. Dận Tường rọi đèn ở nơi bắt đầu vụ cháy, chỗ cháy nhiều nhất. Căn cứ vào vết sập, Dận Tường đoán là cổ tình phóng hỏa. Cửa chính, cửa sổ đều bị khóa, quan binh phải phá cửa mới vào được. Dận Tường thấy thắc mắc, nếu cổ tình phóng hỏa để phi tang, lý nào lại chọn ngay trong nhà và khóa cửa hết. Trương Túc nói :

-Thập tam gia, tiểu nhân nghe tiểu tử kia nói đây là ngộ sát.

An Chí trầm ngâm :

-Tiểu tử đó sao lại kết luận nhanh đến thế ?

Dận Tường cảm chân đèn lên, thổi hết hơi bụi, có vết máu dưới đó. Trương Túc phui tay :

-Thứ bản thiêu đó làm sao mà trọn đạo được ?

-Đông Triều ! – Dận Chân kêu lớn bên ngoài. (với Phúc phủ thì Đông Triều sử dụng tên thật của mình)

Trương Túc nghe tiếng gọi mà như nghe tiếng gọi hồn của quý sử, gãi run lên bản bật, ngã cái rật. Dận Tường không hiểu vì sao gã lại sợ Đông Triều đến thế, chợt nhìn thấy cái tay trắng hơn bình thường của gã thì hiểu ngay mọi chuyện. Hung thủ vụ án này chưa tìm thấy nhưng Dận Tường biết hung thủ đã tặng cho Trương Túc cái tay đó là Đông Triều.

-Đưa hắn đi đi. – Dận Chân xua tay.

An Chí thở dài, lệnh cho lính đưa Trương Túc về an vị ở Phúc phủ. Dận Tường nhip chân, nghĩ ngợi một lúc rồi ra lệnh :

-Hãy rà soát thật kỹ, xem có đường hầm nào không ! Nếu chúng chưa chết thì chỉ có đường hầm mới cứu thoát chúng thôi.

Bên dưới, Đông Triều bí mật dẫn hai người trốn thoát vì vẫn còn một đường từ hầm nối với miệng giếng, thông ra ngoài, Đông Triều nghĩ là dùng để vận chuyển thuốc. Đông Triều cảm đèn dẫn đường, Phong Di bọc hậu, còn đôi uyên ương kia ở giữa. Đường từ hầm sâu đến miệng giếng rất dài. Đông Triều vừa đi, vừa hỏi chuyện. Họ cũng thật tình kể hết sự thật cho nàng nghe.

Người nam kia là Tăng Trị Bình, vốn là người hề chuyên làm xiếc trên đường. Hai người gặp nhau trên một con phố, lúc đó Trị Bình bị trặc chân, Lý Tuệ Minh bôi thuốc rồi đích thân đưa về nhà. Thời khắc đó đã khiến cả hai nảy sinh tình cảm đặc biệt.

-Huynh đã biết mình là... - Đông Triều cố tìm từ chỉ người đồng tính thời xưa. – nam sắc từ bao giờ.

Lý Tuệ Minh cay đắng nói :

-Từ lúc tôi được mười lăm tuổi. Tôi biết tôi sai nhưng không thể cứu vãn được.

-Họ biết được từ lúc nào ?

Lý Tuệ Minh nói :

-Mới đêm nay. Nương tử của tôi... đã tự sát bằng con dao sắc thuốc, cha mẹ tôi thì muốn dùng bóp cổ tôi cho chết. Lúc đó... Trị Bình quá hoảng loạn, nên lấy chân đèn đánh vào đầu họ. Ban đầu chỉ muốn họ ngất xỉu, không ngờ...

-Ta đã nói rồi, ngộ sát thì không có tội.

Đi hết đoạn đường, Đông Triều kêu cả hai chạy trốn, nhờ Phong Di hộ tống giữm. Nàng khuyên Tăng Trị Bình nên giả làm nữ, cùng người thương sống cuộc sống bình thường, tránh xa tất cả. Khi bóng người khuất xa, Đông Triều đóng cửa đường hầm, trở về căn hầm lấy sổ sách.

Về đến tận sâu căn hầm, Đông Triều bỗng đứng nghe mùi rượu. Đầu đường hầm dẫn ra phòng thuốc lóe lên ánh sáng lạ lùng. Một mồi lửa thả được thả rơi như gió vô tình thả rơi chiếc lá. Đông Triều mở sổ ra đọc, ban đầu nàng phải nheo mắt để đọc, sau đột nhiên không cần thiết nữa. Vì bốn bề toàn là lửa. Cửa đóng sầm.

Biết rằng thời phong kiến, trọng Nho giáo, xem đồng tính luyến ái là đại tội : bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân. Nhưng Đông Triều không ngờ người phong kiến còn ghê tởm đến nỗi không muốn áp giải đi bằng tay mà dùng lửa thiêu rụi. Đông Triều đã thả người đi, nàng phải gánh chịu điều này.

-Thôi rồi, biết làm sao đây ?

Lửa bao vây khắp nơi, như một bức tường. Lửa theo đường sách giấy dẫn lối, tiến sâu vào trong. Khói bốc lên khắp nơi. Đông Triều lấy khăn tay ra, cầm cự. Trong tình thế này, nàng muốn xông ra, để mặc lửa muốn làm gì thì làm, chỉ cần một đường sống. Nhưng nàng không thể, vì đây không phải là thân nàng. Lần đầu tiên trong đời, Đông Triều ngã quỵ, thốt lên :

-Có ai... có ai... Cứu mình không ?

Tiếng đập cửa. Đông Triều dùng chút sức lực cuối cùng, vói cánh tay ra ánh sáng mờ mờ, bị lửa che phủ khắp. Và một bàn tay đỡ lấy.

-Đông Triều, muội có sao không ?

-Tử ca !

Dận Chân choàng áo tôi có thấm nước cho nàng. Rồi ôm nàng vào lòng. Đông Triều vui sướng, ôm chặt lấy người chàng, hít vào mùi thảo dược quen thuộc, thật quý giá với nàng biết bao trong căn phòng đầy lửa này. Trong vòng tay người, Đông Triều thở ra một hơi rồi ngủ thiếp đi. Dận Chân bỗng nâng ra khỏi địa ngục lửa, đưa nàng về Phúc phủ.

-Nha đầu ngọc ! – Dận Chân vuốt tóc nàng.

Chợt Dận Chân thấy nàng đến ngất đi mà vẫn giữ trong người sổ sách nào đó. Dận Chân khẽ khàng mở tay nàng ra, lấy xem thử.

-Đơn thuốc nội tạng người tốt nhất.

Trong giấc ngủ chập chờn, Đông Triều thấy Liên Nhi ngồi trên thuyền, lượn lờ ở hồ sen. Đông Triều thì đứng trên bờ. Đông Triều nói :

-Cảm ơn Trắc phúc tần đã gọi Tử gia giúp tôi. Chút nữa thì tôi đã đắc tội với người rồi.

Liên Nhi nghe vậy, không hiểu sao mặt thoáng nét buồn. Vậy là không phải. Niệm lực của Dận Chân quá mạnh, Liên Nhi không đến gần được. Sự thật là Dận Chân đã tìm nàng suốt, nghe Dận Tường sai người phóng hỏa căn hầm, Dận Chân sinh nghi, chạy vào tìm. Liên Nhi mỉm cười :

-Phong Di đã hộ tống họ đi.

-Nhấn với hấn lời xin lỗi của ta vì đã ép hấn làm chuyện đó.

Để thuyết phục Phong Di đưa họ đi, Đông Triều đưa ra có lấy thông tin về bọn buôn nội tạng người. Phong Di chấp nhận ra đi nhưng khuôn mặt cứ hầm hầm.

-Hắn cũng gửi đến lời xin lỗi tới cô nương vì không bảo vệ được cả hai người đó. Họ đã tự sát.

Đông Triều nghe như sét đánh ngang tai. Lại tự sát. Thật giống ai kia. Đông Triều nhếch mép cười. Vì hết khóc nỗi rồi. Nàng cố gắng cứu người để rồi vương phải họa. Khi nàng thoát họa thì hai người ấy lại quyền sinh. Liên Nhi nói :

-Nhưng trước khi mất họ đã nhờ Phong Di nhấn lại với cô nương lời cảm ơn vì đã cho họ có cơ hội nhìn bầu trời lần cuối. Và... xin cảm tạ vì cô nương vẫn trọng một người như vậy làm cha.

-Cha...

Đông Triều mở mắt. Hình ảnh đầu tiên nàng thấy được ánh sáng trắng như ánh đèn huỳnh quang, chung quanh nàng là gối, chăn màu trắng của bệnh viện thời hiện đại. Nàng khẽ cựa mình, thấy đôi chân mình dường như dài hơn. Đông Triều tự hỏi có phải mình đã về thời hiện đại hay không. Nếu vậy thì mọi việc như một giấc mơ sao ? Và Dận Chân... Đông Triều chớp mắt. Ánh sáng trắng vẫn còn hiện hữu nhưng đó là cỗ máy mặt trắng nàng tặng cho Dận Chân.

-Nha đầu, tỉnh rồi à ? – Dận Chân vuốt tóc nàng.

Đông Triều khẽ cựa mình, thấy cơ thể mình vẫn vậy. Dận Chân đặt vào tay nàng lá thư của Phong Di. Phong thư đã được mở. Đông Triều hỏi :

-Huỳnh đọc rồi à ?

Dận Chân gật đầu :

-Ta biết chuyện cha của muội rồi.

Đông Triều xoay người lại, úp mặt vào gối. Gối cản lời thì thảo của nàng, phải nhắm mắt để tập trung vào thánh giác mới nghe nổi.

-Huynh có khinh muội không ?

Dận Chân xoay nàng lại, lấy mặt nạ Tào Tháo cho nàng mang rồi mỉm cười. Đông Triều gật đầu. Dận Chân nói :

-Theo kinh Phật, trước khi trời trao cho ai trách nhiệm trọng đại thì phải để người đó đau khổ đã.

Đông Triều gỡ mặt nạ xuống, khẽ gật đầu. Dận Chân nói :

-Hãy cho ta biết để xem ta có khinh muội không.

Đông Triều nhún vai :

-Chân Đông Triều chỉ là tên do muội tự đặt ra thôi, tên thật của muội là Lý Minh Nguyệt. Cha muội... rất giống với Lý Tuệ Minh. Vì gia đình ép buộc nên ông phải lập thân với mẹ muội. Thì cũng như Lý Tuệ Minh, khi biết ông ấy là... nam sắc, mẹ muội tự vẫn, nội tổ qua đời lâu rồi.

-Vậy thì tiếp đó.

Đông Triều nói :

-Vì sợ muội xấu hổ với mọi người, ông ấy bồng muội đến cô nhi viện, chỗ ấy giống như Phúc phủ vậy, giao cho người ở đó nuôi, mỗi tháng ông ấy gửi tiền đều đặn.

-Muội gặp lại ông ấy khi nào ?

Đông Triều nói :

-Trong một vụ án mạng tại trường đua ngựa. Ông ấy là một nghi phạm vì là người tình của nạn nhân. Muội điều tra tất cả những gì liên quan đến ông ấy và phát hiện ra ông ấy luôn gửi tiền đến cô nhi viện. Ban đầu muội không nhận ông ấy, thậm chí còn muốn tự sát vì xấu hổ.

Dận Chân nhíu mày :

-Nha đầu, muội ám ảnh chiến mã, phải chăng...

Đông Triều gật đầu :

-Ông ấy đã cứu muội. Lúc hung thủ của vụ án đó xua bầy ngựa giẫm muội thì ông ấy đã đỡ cho muội.

Đột nhiên, một giọt nước mắt lăn dài trên má nàng. Lần đầu tiên.

-Muội là người vạch chân tướng ông ấy trước mặt mọi người. Đã mấy lần ông ấy muốn tự sát nhưng lại quyết định cứu muội. Ông ấy nói... trời không muốn cha ở đây nên cha sẽ đi nơi khác nhưng trước khi vãng mệnh trời... ông ấy muốn làm điều gì đó... có ý nghĩa hơn là tự sát để rồi thiên hạ nói rằng ông ấy xấu hổ mới chết.

Dận Chân ôm nàng vào lòng, để nàng khóc. Dận Chân vỗ về nàng :

-Nếu biết chấp nhận thì không bao giờ là kẻ đáng khinh cả.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Lần đầu tiên trong đời, Huệ Đạt mới thấy Đông Triều gục đầu vào vai ai đó để mà khóc. Trông nàng chẳng khác gì những thiếu nữ bình thường cả. Niệm lực trong lòng Đông Triều giảm sút thấy rõ. Phong Di nhân cơ hội đó kêu Liên Nhi mau chóng đòi lại thân xác của mình. Liên Nhi lắc đầu. Phong Di nói :

-Sao vậy ? Nếu để cô ta ở đây, nàng sẽ không có cơ hội trở về đâu, niệm lực của cô ta mạnh lắm.

Liên Nhi cười buồn :

-Ta biết chứ. Nhưng Tứ gia đã bảo vệ cô nương ấy rồi.

Huệ Đạt gật đầu. Bây giờ Đông Triều yên vị trong lòng Dận Chân, người có niệm lực mạnh hơn ai, Liên Nhi khó lòng tiếp cận. Còn khi Dận Chân ít tập trung thì Đông Triều đã khôi phục lại thần trí của mình. Là trùng hợp hay là duyên phận ?

Đông Triều lau nước mắt, nằm bệt xuống giường. Với nàng, khóc lóc còn mệt hơn phá án. Trút biết bao tâm sự mà. Dận Chân đắp chăn cho nàng. Đông Triều hỏi :

-Hôm nay huynh ở đây hả ?

-Ừ.

Đông Triều cảm thấy hơi ngượng, nàng kéo chăn che mặt :

-Hôm nay huynh đã cứu muội... muội cảm ơn.

-Gì nữa ?

Đông Triều nói mà cứ ngập ngừng :

-Thật may là huynh không bị thương.

Dận Chân khẽ cốc đầu nàng :

-Cứ ngủ trước, ta còn có việc.

Đông Triều gật đầu, nhắm nghiền mắt. Dận Chân thổi tắt đèn phòng ngủ, mình ra ngoài. Dận Chân chong đèn, để trên bàn. Nhìn quanh kiểm tra xem có ai không, Dận Chân lấy quyển sổ viết về nơi phân phát dược liệu và thành phần trong liều thuốc nấu nội tạng người.

-Đây là sách gì mà nha đầu đó muốn đọc đến thế ?

Dận Chân đọc sơ qua, đoán là thầy thuốc Lý Tuệ Thành biết con mình bị nam sắc nên nghĩ cách chữa bệnh cho con trai bằng thuốc nội tạng người. Ai biết được kẻ cứu người có thể trở cán dao giết người. Dận Chân đọc kỹ :

-Có nhiều phương thuốc khác nhau quá nhỉ.

Ngoài chữa suy tim, chữa nam sắc, còn có thuốc kéo dài tuổi thọ và khôi phục làn da từ vết bỏng.

-Chữa da ư ? – Dận Chân lật vội ra chỗ nhận hàng. – Có một cô nương bị bỏng toàn thân... lẽ nào...

Dận Chân trở lại trang đầu. Thành phần các bài thuốc có hơi khác nhau một chút nhưng luôn có chung một đặc điểm là nội tạng người. Tiêu chuẩn của nội tạng người là sạch sẽ, không có độc tố, chọn người để lấy nội tạng phải là người hiền lành, tốt bụng, không phạm ăn tục uống.

-Người chạy trường là mục tiêu tốt nhất.

Dận Chân trầm ngâm :

-Hay là...

Chỗ của Huệ Đạt, Phong Di cứ tắm nước bọt, lật sổ liên tục. Huệ Đạt cũng phụ vào một tay.

-Ông thấy tôi giỏi không, biết thế nào sai nha cũng phóng hỏa nên thu gom sổ sách trước.

Huệ Đạt thờ dài :

-Nếu có thể cứu họ thì tốt quá.

Phong Di nhún vai :

-Có muốn cứu cũng không thể, thời đại này vẫn chưa chấp nhận được.

Huệ Đạt nói :

-Ta thật không hiểu thế giới của Đông Triều cô nương là thế giới như thế nào mà cô nương ấy lại mở lòng từ mà tha hai người kia đi.

-Làm sao tôi biết.

Phong Di xua tay, tiếp tục đọc hồ sơ. Bỗng nhiên hấn giật mình :

-Có một cô nương bị bỏng toàn thân ! Có phải là... tỷ tỷ ! Tỷ tỷ còn sống !

Liên Nhi ngạc nhiên hỏi :

-Tỷ tỷ của người ?

Phong Di ứa nước mắt, vui sướng :

-Tỷ ơi, đệ sắp gặp tỷ rồi !

Đang say giấc trong phòng, Đông Triều đột nhiên tỉnh giấc.

Ôm cái má còn sưng tấy, Dận Tường cứ rên rỉ suốt. Dận Chân nhún vai. Đông Triều khẽ chạm vào chỗ sưng trên má Dận Tường, Dận Tường kêu thét lên. Đông Triều nói :

-Sao Thập tam gia lại đến nỗi này.

Dận Tường lén nhìn Dận Chân. Dận Chân thản nhiên nhấp ngụm trà. Đông Triều hốt hoảng :

-Tứ gia đánh ngài ?

-Ừ thì...

-Tại sao ?

Dận Tường cười trừ :

-Thì... tội không cần thận.

Đông Triều hiểu ngay, không thêm quan tâm nữa. Nàng an tọa, bình thần uống trà như chưa có chuyện gì xảy ra. Dận Tường chỉ biết thở dài. Hôm qua Dận Tường không coi trước ngõ sau mà sai binh phóng hỏa đốt tầng hầm hòng thanh tẩy nơi ô uế, không ngờ Đông Triều còn kẹt ở đó. Sau khi đưa Đông Triều về Phúc phủ tịnh dưỡng, Dận Chân đã cho Dận Tường một cú đấm khá mạnh, suýt gãy răng.

-Nha đầu, có bị sao không ? – Dận Tường hỏi.

Đông Triều lạnh lùng đáp :

-Nhờ ơn ngài, hôm qua tôi ngủ ngon lắm.

Dận Chân phụ chú :

-Ừ, vừa về nhà là ngủ ngay.

Dận Chân luôn than phiền với Dận Tường rằng Đông Triều hay thức khuya đọc sách, đến nửa đêm mới chịu đắp chăn ngủ. Đêm qua nàng ngủ sớm nghĩa là quá mệt mỏi.

-Thời mà... cho ta xin lỗi. – Dận Tường cười như mếu.

Đông Triều nghe tiếng mèo kêu, biết có thư của Huệ Đạt. Nàng giả vờ như đang đổi :

-Thôi, tôi còn mệt, tôi vào trong nghỉ một lát. – Nàng liếc nhìn Dận Chân, chờ sự cho phép.

Dận Chân gật đầu đồng ý. Đông Triều cúi đầu chào hai người rồi vào trong. Dận Chân không nhận ra tiểu xảo này cũng như tiếng mèo kêu, trong đầu chàng đang ngổn ngang suy nghĩ, mong Đông Triều vào trong sớm. Đợi bóng nàng khuất hẳn, Dận Chân lấy cuốn sách ra, đặt lên bàn đá. Dận Tường lật sách ra :

-Tứ ca.

Dận Chân gật đầu :

-Ta tìm được ở chỗ Lý đại phu.

Dận Tường thở dài :

-Đệ ngốc thật đấy, suýt nữa hỏng chuyện.

-Hãy thử điều tra những người này.

-Vâng. – Dận Tường dán mắt vào quyển sổ. – Hôm nào nha đầu Đông Triều khỏe lên thì đệ sẽ tham khảo ý kiến xem thử.

-Không được !

Dận Tường rời mắt khỏi quyển sổ vì quá ngạc nhiên. Dận Chân lật quyển sổ ra chỗ đơn đặt hàng :

-Có người cần thay da, rất thích da của thiếu nữ khoảng mười đến mười lăm.

-Thì sao ?

Dận Chân thờ dài :

-Ta sợ nha đầu đó tự lấy thân làm mồi nhử.

Dận Tường nghe mà toét miệng cười. Dận Chân cầm bình trà, rót nước vào cái miệng đó :

-Thân đó là của Liên Nhi, ta không muốn nha đầu đó làm hỏng.

Dận Tường nuốt ực ngụm trà :

-Đệ biết mà.

Trong lúc đó, Đông Triều ở trong phòng, trầm tư. Nàng để ý đến sự vô tâm của Dận Chân khi nãy. Hôm qua nàng có thức giấc, thấy bóng Dận Chân in trên vách, vẽ trầm ngâm. Trong lòng nàng khá lo lắng, không biết có phải là chuyện triều chính làm chàng nhọc lòng. Rồi Đông Triều bác bỏ vì thời này không cho nữ nhân can dự chính sự. Đông Triều thung thảng xé phong thư của Huệ Đạt, lấy thư ra đọc.

-Đã có manh mối. Bây giờ đang siết chặt vòng điều tra. Cô nương nên đề phòng, nhắc Tứ gia nên cẩn thận mỗi khi ra ngoài, nguyên liệu đang hiếm, chúng có lẽ không biết chữa ai đâu. Nếu có tin tức gì mới, tôi sẽ viết thư gửi cho Hắc Hồ

Đông Triều xé bức thư. Nàng thờ dài :

-Sợ là sợ huynh ấy thích làm mồi nhử chứ ai dám động vào huynh ấy.

Tối đến, Đông Triều ghé qua phòng của Hoàng Thời kể chuyện cho nó nghe. Từ giờ đến giờ ngủ của nàng còn hai canh giờ nữa, Đông Triều muốn dành thời gian để nghiên cứu sách vở. Chỗ Dận Chân có nhiều sách về y học, Đông Triều qua đó mượn. Trong phòng, Dận Chân chong đèn đọc sách. Đông Triều gõ cửa :

-Muội có thể vào không ?

-Vào đi.

Đông Triều đẩy cửa bước vào. Nàng cúi đầu chào Dận Chân rồi chạy đi tìm sách. Liếc trên án thư, Đông Triều biết Dận Chân đang nghiên cứu sách gì đó nhưng giấu nàng. Đông Triều nghĩ là hồ sơ liên quan đến chính sự nên gạt nỗi buồn sang một bên. Đông Triều tra các loại y thư rồi chọn một quyển.

-Được rồi.

Đông Triều chạy lại chào Dận Chân rồi định về phòng.

-Nha đầu. – Dận Chân gọi nàng.

-Vâng ?

-Lại đây ta xem thử đã hồi phục chưa.

Đông Triều lon ton chạy lại, ngược mặt lên cho Dận Chân khám. Dận Chân phì cười, cốc đầu nàng :

-Ta chẳng hiểu nói ở chỗ muội, muội đã làm gì mà khiến một tiểu thư khuê các thành một nha đầu xông xáo như thế. Hồi phục nhanh quá.

Đông Triều khẽ khàng hỏi :

-Dạo này huynh còn thấy khó ở nữa không ?

Dận Chân gật đầu :

-Đờ hơn đôi chút.

Tối đó Dận Chân không dành thời gian cho bất cứ Phúc tấn nào mà dùng trọn buổi để ngồi thiền. Đông Triều được đặc cách ngồi cạnh quan sát, đề phòng trường hợp Dận Chân xảy ra chuyện gì bất trắc. Nàng vừa đọc sách, vừa trông chừng. Một canh giờ trôi qua. Đông Triều đỡ Dận Chân nằm xuống giường. Dận Chân trông mặt nàng thoáng ưu tư bèn hỏi :

-Có gì sao ?

-Chuyện của nữ nhân ấy mà. Huynh đừng quan tâm. – Đông Triều đắp chăn cho Dận Chân. – Muội về đây.

Dận Chân nắm lấy tay nàng, nhủ mảy :

-Nói dối. Có gì thì cứ nói với ta, ta sẽ cho muội lời khuyên xác đáng.

Đông Triều bèn ngồi xuống, tâm sự cho Dận Chân nỗi lòng của mình :

-Muội cảm thấy nặng nề.

-Muội bệnh à ?

Đông Triều lắc đầu :

-Không ạ. Chỉ là... Huynh có cảm thấy muội hay gây sự chú ý với mọi người không ?

Dận Chân ngồi dậy :

-Như là làm Ngạch nương của ta ngắt đi hay được ta vờ tới phòng riêng nhiều lần ấy hả ?

Đông Triều gật đầu. Dận Chân suy ngẫm một lúc rồi đưa ra kết luận :

-Không, không hề. Nhưng với người khác thì ta không biết.

Đông Triều vùi đầu vào hai cánh tay :

-Dạo này muội cảm thấy nặng nề. Những việc gần đây khiến cho muội trở thành trung tâm của nhiều sự chú ý, bao gồm Hoàng A mã, Đức phi, Bát gia...
– Đông Triều giấu đi Niên Canh Nghiêu.

-Ta nghĩ muội đâu có sợ.

-Muội không hề sợ. – Đông Triều nhìn vào ngọn đèn leo lét. – Đó là trước đây, vì muội luôn cô độc, không vương bận bất cứ ai, không hề sợ nguy hiểm cho nên muội không sợ huynh ngay từ lần gặp đầu tiên, muội bức tử Trịnh quý nhân không ngần ngại. Nhưng gần đây, mọi việc đều phải chú ý trước sau vì muội chợt nhận ra rằng mình không hoàn toàn là mình.

Dận Chân giật mình. Phải rồi, đúng là vậy. Đông Triều nhìn đôi tay non nớt :

-Đây là thân của Nữ Hồ Lộc Liên Nhi, không phải của muội. Như chuyện hôm qua, suýt nữa muội đã hại chết Nữ Hồ Lộc Liên Nhi. Thật ra cũng không cần phiền đến huynh nếu muội xông liều ra ngoài, chỉ là...

Dận Chân xoa đầu nàng :

-Từ từ suy nghĩ sẽ biết cách thích nghi thôi.

Đông Triều thờ dài. Dận Chân nói :

-Phật có câu mọi việc đều có căn duyên của nó, ẩn sâu là một mục đích. Muội đến đây cũng là một căn duyên, ta nghĩ mục đích là để sau này muội có trở về, hãy biết bảo vệ mình. Như muội bảo vệ Liên Nhi vậy.

Đông Triều chớp mắt, nở nụ cười :

-Cũng gặp một người quý trọng tính mạng mình như huynh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Thời gian cứ thấm thoắt, trời chuyển mình từ thu sang đông. Hoàng Thời đã khoác áo lông khi cơn gió se lạnh đầu tiên tái ngộ ngọn cây đang thay lá. Đông Triều đóng cửa luyện võ mỗi sáng nên chưa cảm thấy lạnh vào đầu mùa đông. Trong khi các phúc tấn khác đều vận áo dày để tránh cái lạnh cắt da cắt thịt thì Đông Triều vẫn ăn vận như thường.

-Phu nhân... Ất xì ! Phu nhân... Ất xì !

Xảo Tuệ vừa cầm áo bông vừa ất xì. Đông Triều úp lá thư Huệ Đạt gửi xuống bàn, lấy quyển Tứ thư che lại. Nàng bước đến chỗ Xảo Tuệ, đánh vào bắp tay nha đầu đó. Xảo Tuệ kêu đau. Đông Triều nói :

-Em coi em kia, thân làm gia nhân mà suốt ngày cứ ưỡn ẹo, nay mai trời đổ tuyết thì người ẻo uột ra.

Xảo Tuệ lại ất xì :

-Vì từ lúc phu nhân về đây, có bao giờ sai bảo gia nhân đâu để nô tỳ vận động.

-Trách ta à ? – Đông Triều cau mày.

-Không có ạ ! – Xảo Tuệ hất xì. – Nô tỳ chỉ muốn đưa áo ấm cho phu nhân.

Đông Triều nói :

-Hãy để trong tủ, khi nào lạnh ta sẽ mặc. – Rồi nàng trở lại ghế.

Xảo Tuệ lầm bầm :

-Chắc là năm sau.

-Giờ đó ? – Đông Triều liếc.

-Không có ạ ! – Xảo Tuệ lui ra.

Đông Triều trở lại với lá thư. Năm bức thư gần đây không mang lại bất cứ thông tin nào gọi là tiến triển trong việc điều tra. Trong thư, Huệ Đạt nói rằng những người được Lý Tuệ Thành ghi trong sổ đều mất tích không chút dấu vết nhưng nhờ vậy mà số nạn nhân giảm dần. Đông Triều tự dừng thấy trong thư có chỗ khập khiễng, những tin tức về một loại thuốc thay da được chú ý đặc biệt, thư nào cũng thấy không nhiều thì ít.

-Thuốc thay da chỉ cần một bộ da và tim, một năm mới dùng một lần. Kỳ quái vậy.

Đông Triều cứ nghĩ đó là sự trùng hợp nên bỏ qua. Nhưng tới năm lá thư viết về loại thuốc thay da mà không hề tập trung về thuốc liên quan đến nội tạng, loại dùng hằng ngày. Đông Triều thắc mắc vì sao Huệ Đạt tốn công điều tra như thế trong khi hướng ấy ít mang lại khả quan.

-Ông ta đầu ngu ngốc đến thế.

Đông Triều nhip tay suy nghĩ. Nàng vỗ tay :

-À, còn tiểu tử kia. Hẳn chẳng ?

Đông Triều mài mực, chấp bút. Nàng huyết sáo gọi Hắc Hổ đến, đưa cho con mèo lá thư bỏ trong túi thơm, sai đưa cho Huệ Đạt. Hắc Hổ ngoạm lấy túi thơm, chạy đi đưa cho Huệ Đạt. Huệ Đạt nhận lấy lá thư, mở ra xem. Phong Di cũng vừa ghé. Huệ Đạt xem thư xong thở dài, đưa cho Phong Di. Phong Di đọc thư. Phần đầu thấy cũng bình thường, những lời góp ý, khuyên Huệ Đạt đừng hé môi với Dận Chân. Nhưng khi Phong Di đọc tới đoạn giữa...

-Cái gì ? Sao ả ta nhìn ra !

Đông Triều có viết : « Hình như tiểu tử kia có dính liếu gì đến vụ án mất da người, ông cứ bảo hắn tự nhiên, cũng là người on, tôi sẽ giúp hắn một tay ». Phong Di ngồi phịch xuống ghế, hét lên :

-Ả ta không phải người !

Huệ Đạt thở dài :

-Ta cũng thấy ngờ ngợ, nhưng không nhanh bằng cô nương ấy.

Phong Di cuống lên :

- Tôi biết làm sao bây giờ ?

Huệ Đạt gãi đầu :

- Ta cũng không biết. Hay là cứ nói cho nàng ấy biết.

Phong Di nhảy cẫng lên, lắc đầu nguây nguây :

- Ông điên à ? À ta sẽ đưa tỷ tỷ tôi về thiên lao mất.

Huệ Đạt lẩn tránh hạt :

- Dù sao cũng là vì sinh tồn, Đông Triều cô nương sẽ ân xá cho.

Phong Di đập bàn :

- Ông không phải à ta, đừng có nói vậy. Gã bán thù lộn họ Mã giết người vì hiểu lầm ta vẫn giăng bẫy tổng vào thiên lao huống chi là tỷ tôi.

Huệ Đạt trầm ngâm :

- Ủi nhỉ. Vậy thì từ nay về sau đừng viết thư gửi cho cô nương ấy nữa.

- Nhưng tôi lại không có phương hướng.

Huệ Đạt là người tu hành cũng thấy sốt ruột trước người sớm nắng chiều mưa như Phong Di.

Hoàng Quân ngồi chép bài mà tay cứ run rẩy. Trời quá lạnh so với một đứa trẻ được mẹ nâng như nâng trứng. Đông Triều trông mà chạnh lòng. Nàng bước đến, nói với thằng bé :

- Lạnh quá thì con cứ nghỉ một lát.

Hoàng Quân thờ hồng học :

- Con làm nốt bài phú này xong đã.

Đông Triều xem đề bài xem thử mình có thể giúp thằng bé được gì không. Đề bài là « Trời vào hạ ». Đông Triều thật chẳng hiểu điều này chút nào. Trời đã trở lạnh mà còn cho đề là « Trời vào hạ ». Đông Triều nắm chặt tờ đề, hỏi :

- Ai ra đề này cho con vậy ?

Hoàng Quân nói :

- A mã ạ.

Đông Triều lắc đầu bất lực :

- Đúng là A mã của con.

Dận Chân bước vào :

- Trời càng lạnh, càng nhớ về mùa hạ, càng dễ làm chứ sao.

Đông Triều cãi lại :

- Gia, tay Hoàng Quân đã lạnh lắm rồi. Bây giờ trong đầu Hoàng Quân chỉ nghĩ đến lò sưởi, áo bông chứ không phải là trời vào hạ.

Dận Chân nói :

- Đó chỉ là suy nghĩ của người nông cạn, con cháu nhà Ái Tân Giác La sẽ suy nghĩ khác.

Đông Triều ngược đầu lên thật cao :

- Con cháu nhà Ái Tân Giác La cũng là người mà. Gia xem, tay thằng bé cóng thế này, hai ba ngày sẽ đổ bệnh bây giờ. – Đông Triều chỉ vào bàn tay đang run rẩy của Hoàng Quân. – Lúc đó không chỉ là trời mùa hạ mà còn thấy cả túi chườm nữa. Sao gia không cho thằng bé đề bài thực tế một chút ? Ví dụ như tả tuyết, tả gió đông. Bây giờ không lo, cứ lo viễn vông. Trách nào Ngô vương Phù Sai thua trận.

Dận Chân nói :

-Bây giờ cứ lo thân chẳng nghĩ đến ngày sau !

Gia nhân đứng hầu Hoàng Quân cuống cả lên, muốn can hai người nhưng không có chỗ nào để họ chen vào được. Hoàng Quân vội giục gia nhân đi mời Phúc tấn đến can hộ. Xảo Tuệ gạt đầu, chạy bán sống bán chết đến chỗ Tiểu Uyển, đang thưởng trà với các phúc tấn khác. Đạo này không khí gia đình có vẻ xa cách nên Tiểu Uyển cho mời Tống thị, Lý thị đến cùng thưởng trà để hàn gắn lại tình «tỷ muội».

-Phúc tấn ! Phúc tấn !

Tiểu Uyển ngạc nhiên :

-Có chuyện gì ? Sao Nữu Hổ Lộc muội chưa đến ?

Xảo Tuệ quỳ xuống, thở hồng hộc :

-Bẩm Phúc tấn, Trắc phúc tấn đang tranh luận với gia ở thư phòng của thiếu gia. Căng thẳng lắm ạ !

Lý thị bực bội :

-Nữ sao ? Toàn ở chỗ Hoàng Quân.

Thu Nguyệt nói :

-Phúc tấn, tỷ mau đến đó đi, nếu không họ sẽ không ngừng lại đâu.

-Ta biết. – Tiểu Uyển thở dài.

Lâu lâu Đông Triều và Dận Chân lại cãi nhau, không ai nhịn ai, chỉ có Tiểu Uyển mới can nỏi. Tiểu Uyển nói :

-Mau chuẩn bị trà cho họ. Để ta đến đó.

Tiểu Uyển theo Xảo Tuệ đến nơi. Dận Chân và Đông Triều vẫn cãi nhau. Họ cãi nhau không to tiếng như nhà Thập A ca, cũng không móc mĩa nhau như nhà Bát A ca, chỉ dùng tất cả sách vở để biện hộ cho lập trường của mình. Thực ra Dận Chân có lợi thế là đặt tội Đông Triều vô lễ và phạt, nhưng nếu làm thế thì Đông Triều sẽ cho là đuối lý mới lên mặt gia trưởng, thế là cãi tiếp. Một khi đã muốn can thì cực khó vì phải phân xử một đúng một sai, nghe thật kỹ chẳng biết ai sai. Tiểu Uyển bước vào :

-Gia ! Liên Nhi !

Tiểu Uyển hành lễ chào Dận Chân, Đông Triều hành lễ với nàng. Tiểu Uyển nói :

-Gia và Liên Nhi lại cãi nhau sao ?

Dận Chân và Đông Triều trình bày vấn đề rồi nói :

-Nàng / Tỷ xét xem ai sai !

Tiểu Uyển cười xòa :

-Thôi nào, uống trà rồi nói chuyện.

Tiểu Uyển lệnh cho gia nhân mang trà và bánh phu dung đến. Trà thì một loại, bánh thì một loại nhưng pha hai ấm khác nhau, bánh cũng là hai đĩa với vị khác nhau. Mỗi người một ấm, một người một đĩa. Đông Triều và Dận Chân rót trà uống trước. Được nửa ngụm thì phun ra. Rồi xoay sang ăn bánh, chỉ một miếng thì nhả ra.

-Trà đắng quá ! Bánh thì nhạt thêch ! – Đông Triều la lên.

-Trà nhạt thêch ! Bánh thì quá nồng ! – Dận Chân nói.

Tiểu Uyển than thầm :

-Nhảm rồi. Không xong !

Hai người thôi chuyện đề văn, lại quay sang cãi nhau về ẩm thực. Cứ thế suốt cả buổi.

Đông Triều đặt chồng sách xuống bàn kê rằm, ngồi phịch xuống ghế. Đông Triều chống cằm, nghiêng răng. Sát khí của nàng tỏa ra khá nhiều, đủ sức đuổi gia nhân khỏi phòng mà khỏi cần quát mắng. Nàng lật sách ra xem một cách ồ ào.

-Thật là !

Lúc này Đông Triều cãi nhau với Dận Chân, đang hồi căng thẳng thì Dận Tường đến chơi, Tiểu Uyển bèn giục Dận Tường đưa Dận Chân đi uống trà bên ngoài, gián đoạn cuộc tranh luận. Nàng giận Dận Tường với Tiểu Uyển chứ không giận Dận Chân.

-Đáng giận thật ! – Đông Triều đập bàn. – Huynh ấy sai mười mười, không cho mình nói. Lúc nào cũng chỉ muốn hòa, hòa. Hòa gì chứ ? Sai mười mười mà cứ bảo mình đúng !

Tiểu Uyển đứng ngoài, nghe nàng thịnh nộ chỉ biết thở dài. Tiểu Uyển không giục Dận Tường đưa Dận Chân ra ngoài thì mọi công việc trong phủ đều trì trệ hết.

-Ta xin lỗi muội.

Ở quán trà trước Phúc phủ, Dận Chân cũng đang bức bối, dẫn mạnh ly trà :

-Đáng giận thật !

Dận Tường rót trà vào ly Dận Chân, nói :

-Đệ biết, đệ biết. Nhưng có khi nào huynh cãi nhau với nha đầu đó mà ngã ngũ đâu.

Dận Chân uống trà, lườm Dận Tường.

-Ta đang nói đệ với Phúc tấn đấy !

Dận Tường há hốc :

-Tại sao lại giận đệ ?

Dận Chân nói :

-Ta với nha đầu đó sắp đến hồi ngã ngũ thì lại bảo giảng hòa.

Dận Tường tức cười trong bụng. Dận Chân và Đông Triều cãi nhau cứ đem sách vở ra mà nói, bên nào nói cũng có lý, được thánh nhân ghi nhận, kẻ đứng giữa cứ bị xoay như chong chóng. Sắp đến hồi ngã ngũ chỗ nào đâu ?

-Sao huynh biết ?

Dận Chân nói :

-Nha đầu đó sai mười mười, thì đương nhiên phải kết thúc chứ.

Dận Tường gật đầu :

-Rồi, rồi, lỗi của đệ, của Tứ tẩu nữa. – Rồi rót trà cho Dận Chân.

Dận Chân nhấp một ngụm trà :

-Hôm nay đệ đến có chuyện gì sao ?

Dận Tường gật đầu :

-Đương nhiên là có. Chuyện nội tạng, đệ đã nghe một chút manh mối rồi.

-Thật ư ?

Dận Tường đưa sổ sách ghi chép cho Dận Chân xem. Dận Tường nói :

-Khúc Tam Lang vẫn theo đuổi vụ án này, đệ quyết định giúp một tay và tìm được vài manh mối.

-Tốt thật.

Dận Tường tặc lưỡi :

-Hướng điều tra căn cứ vào các loại thuốc trong đơn.

-Làm sao đệ điều tra được ?

Dận Tường nói :

- Trong số các loại hương liệu có loại nếu pha trộn với nhau thì móng tay sẽ thơm lại khá đặc biệt, xem tên thầy thuốc nào có móng tay thơm thì biết ngay là có đỉnh liễu đến.

Dận Chân gật gù :

- Hay thật.

Chợt Dận Chân nhớ Đông Triều lúc khám nghiệm tử thi Lý Tuệ Thành, thấy móng tay ông ta thơm lại thì có cau mày. Dận Chân xấu chuỗi các hành động của Đông Triều gần đây : nàng hay gọi Hắc Hồ vào phòng, nghiền cứu sách y học.

- Nha đầu đó...

Dận Tường hỏi :

- Sao cơ ?

- Nha đầu đó cũng đang nhúng tay vào chuyện này. – Dận Chân lo lắng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Huệ Đạt ngồi tụng kinh ở phòng trong, cầu siêu cho những vong hồn chết oan vì bọn buôn bán nội tạng. Đệ tử của ông gõ cửa, nói vọng vào :

- Bạch sư phụ, Tứ gia và Thập tam gia xin được gặp.

Huệ Đạt ôn tồn nói :

- Hãy mời họ vào trong.

Tiểu tăng mở cửa phòng, đưa tay mời Dận Chân và Dận Tường vào. Huệ Đạt đứng dậy, chấp tay chào hai người rồi phẩy tay, ra hiệu cho tiểu tăng dời gót. Tiểu tăng chấp tay, đóng cửa phòng lại, trở về sảnh điện lo lễ.

- Hôm nay Tứ gia và Thập tam gia ghé thăm bổn tự, chẳng hay có việc gì ?

Dận Chân nói giọng khô khốc :

- Đến đây gặp ông thì đúng hơn.

-Ồ ? Gặp bản tăng sao ?

Dận Tường nói :

- Đó là một câu chuyện dài, nên ngồi xuống nói chuyện tốt hơn.

Huệ Đạt hướng tay về gian kế :

- Xin mời.

Ba người đến bàn, ngồi xuống. Huệ Đạt nghiêng tai, lắng nghe Dận Chân mở chuyện. Dận Chân cũng không khách sáo chủ khách, nói thẳng vào vấn đề :

- Đạo này nha đầu đó liên lạc với ông khá nhiều, ta nghĩ còn với tiểu tử kia nữa. Ta muốn việc đó ngừng lại ngay lập tức !

Huệ Đạt mỉm cười :

- Xin Tứ gia chớ hiểu lầm, trao đổi thư từ toàn là vì chuyện công cả.

Dận Chân nói :

- Đương là ta biết vì chuyện công, còn liên quan đến quá nhiều mối nguy hiểm. Ta không muốn nha đầu đó mạo hiểm rồi làm tổn thương đến Trắc phúc

tấn của ta.

Huệ Đạt từ tốn nói :

-Tứ gia đã từng cho cô nương ấy xông pha nhiều chuyện nguy hiểm, nay sao lại ngăn cản ?

-Không quá nguy hiểm so với bản lĩnh nha đầu đó, còn đây...

-Tứ gia, chẳng lẽ ngài nghĩ cô nương ấy không nghĩ đến chuyện đó à ?

Dận Chân im lặng. Biết chứ, Dận Chân thừa biết điều đó qua những đêm tâm sự. Đông Triều rất khổ tâm vì bị kẹt cứng trong thân xác người khác trong khi trái tim lại cứ khao khát được tung hoành như ở thế giới cũ. Huệ Đạt nói :

-Không có gì đau đớn hơn là phải cầm giữ hộ cái gì đó không thuộc về mình dù nó cao quý, đẹp để đến cỡ nào. Lúc nào cũng phải trông chừng, sợ sợ suýt. Nếu cô nương ấy thật sự không quan tâm đến Trắc phúc tấn thì đã không liên lạc thư từ qua bản tăng làm gì, tự mình làm mỗi như không tốt hơn sao ?

-Vậy thì tại sao nha đầu ấy vẫn phải điều tra ?

Huệ Đạt mỉm cười. Dận Chân nhắm nghiền đôi mắt.

Tại Ung Quận vương phủ, Đông Triều đi một vòng qua phòng sách. Lúc này Dận Chân có nghiên cứu gì đó, nghe Đông Triều nói chuyện đề văn mới rời bỏ, đi qua tranh luận, chưa để lại trên kệ. Nàng nghĩ là chuyện triều đình nên không ghé mắt đến. Đông Triều tìm sách y học nghiên cứu thêm.

-Đây rồi ! – Đông Triều lấy cuốn sách viết về những loại thuốc quý nhất xuống.

Cuốn sách này Dận Chân đọc trong cung đã thuộc lâu nên chép lại tham khảo. Đông Triều lật ra chỗ mấy vị thuốc thường dùng để kê đơn với nội tạng, xem thử có ảnh hưởng gì đến người pha chế không. Chợt, Đông Triều thấy cái nét đánh dấu quen thuộc. Là dấu móng tay của Dận Chân mỗi khi chàng muốn đánh dấu trang sách nào đó.

-Tại sao huynh ấy lại nghiên cứu chỗ này ? Đây liên quan gì đến bệnh tình huynh ấy.

Đông Triều đánh bạo giờ sách Dận Chân nghiên cứu chưa để trên kệ hỏi này ra xem.

-Đây là... Huynh ấy...

Quyển sách Dận Chân xem là quyển mà Đông Triều cố sống cố chết lấy từ biển lửa ở chỗ Lý Tuệ Thành, nàng tưởng nó đã cháy thành than rồi.

-Vậy là huynh ấy đã biết hay sao ?

Đông Triều thử tìm trong các cuốn sách nói về y học nàng đã đọc qua, chỗ viết về các hương liệu. Chỗ nào cũng có dấu hiệu của Dận Chân để đánh dấu. Quyển nào cũng vậy.

-Không hay rồi.

Đông Triều lại đề ý thấy Dận Chân nghiên cứu chỗ thay da rất kỹ, kỹ hơn so với các phần khác. Nàng nghi ngờ giữa Dận Chân và Phong Di có mối quan hệ gì.

Đông Triều ngồi chờ một khoảng thời gian lâu, không thấy Dận Chân về, trong lòng sốt ruột. Nàng trở về phòng viết một bức thư, cho vào túi thơm, sai Hắc Hồ đưa cho Huệ Đạt, hy vọng có thể nhờ ông ta tìm giúp.

-Không biết huynh ấy có an toàn không.

Đông Triều thần thò đi qua phòng Hoảng Quân. Trong phòng nó vẫn còn giữ bức tranh vẽ ba tiên nữ còn treo trên tường, được quét bụi mỗi ngày. Nàng quay người, dời gót, thấy Tiểu Uyển đứng từ xa nhìn tranh qua cửa sổ. Đông Triều còn nhớ lúc nàng vẽ khuôn mặt của chính mình, Tiểu Uyển đã sùng sốt đến nỗi đánh rơi tách trà. Hay là nhân dịp này nàng hỏi Tiểu Uyển để giải đáp hết khúc mắc của mình.

-Uyển tỷ. – Đông Triều cất tiếng gọi.

Tiểu Uyển mỉm cười. Đông Triều ghét nói dối người mình quý mến nên nàng hỏi thẳng mà không cần đặt vấn đề xa xôi.

-Tỷ có thể kể cho muội nghe câu chuyện mười hai năm trước không ?

-Chuyện gì cơ ?

-Về bóng ma mà Hoảng Quân nói.

Tiểu Uyển hơi lưỡng lự. Đông Triều thờ dài :

-Tất cả đều nhìn muội với ánh mắt ấy, muội ghét điều đó.

Tiểu Uyển bày tỏ sự cảm thông với nàng. Tiểu Uyển nắm tay nàng, cùng đi đến tiểu đình, nơi không có ai. Khi cả hai đều an tọa, Tiểu Uyển chậm rãi kể chuyện :

-Đó là lúc sông Hoàng Hà có dấu hiệu ngập lụt, gia được Hoàng thượng sai đi kiểm sát. Trong một lần nghỉ phép về, gia có nói với Ngạch nương chuyện nạp Trắc phúc tấn, có cả họa hình. Nàng ta suýt soát tuổi gia, khuôn mặt rất giống muội.

-Vậy sao ?

Tiểu Uyển gật đầu :

-Gia nói rằng gia rất thích nàng ấy, đặc biệt là cá tính xông xáo, thích làm việc nghĩa. Chính nàng ấy đã cứu gia khỏi chết đuối khi sông Hoàng Hà ngập lụt.

Đông Triều để ý ánh mắt Tiểu Uyển nhìn nàng, hầu như muốn tìm kiếm lại ai đó. Tiểu Uyển thu lại ánh nhìn, mỉm cười buồn bã :

-Thật không may, lúc tìm cách giúp gia thu thập chứng cứ của bọn ăn chặn chi phí sửa đê, nàng ấy đã bị chết cháy. Ta rất tiếc, gia luôn cô độc, hiếm lắm mới có bạn tâm giao, bỗng dưng nghìn trùng xa cách.

Đông Triều nói :

-Gia có tỷ, gia có cả gia đình cơ mà.

Tiểu Uyển chỉ biết nhún vai bất lực :

-Tỷ không hiểu được.

Hắc Hồ băng qua phố chợ chạy đến chùa, nó định vào phòng trong để tận tay giao cho Huệ Đạt. Chợt, nó nghe tiếng Dận Chân bèn giấu lá thư vào khe cửa, nép vào vách. Huệ Đạt trông thấy lá thư, ông mở cửa, gặp cả Hắc Hồ. Huệ Đạt lấy lá thư, bế cả Hắc Hồ vào trong. Hắc Hồ giương vuốt ra xé rách ống tay áo, Huệ Đạt vẫn không buông ra. Huệ Đạt đưa túi thơm có thư đưa cho Dận Chân. Dận Chân mở thư ra xem. Từng câu từng chữ thấm thía vào lòng chàng trong sự im lặng.

“Tứ gia chưa thấy trở về, lại đi với Thập tam gia, tôi sợ huynh ấy làm liều điều gì đó. Xin ông rờ phước, cho người đi tìm để tôi được yên tâm”

-Tôi nghĩ Tứ gia hiểu vì sao cô nương ấy phải làm thế.

Dận Chân cho lá thư vào áo, đứng dậy :

-Cáo từ !

Dận Chân ra khỏi chùa. Dận Tường chạy theo. Dận Chân nói :

-Ta muốn yên tĩnh một chút.

Dận Chân lên ngựa, phi thẳng đến thăm cô xanh. Dận Tường muốn phóng ngựa theo nhưng nghĩ lại, đã đến lúc để Dận Chân suy nghĩ lại về cô gái mới này. Dận Chân để ngựa dừng chân. Chàng lấy lá thư ra đọc. Nét chữ Đông Triều vốn ngay hàng thẳng lối, trong thư lại run run, có chữ lệch dòng. Dận Chân cứ đọc lá thư ấy mãi, sao trời thay mây trắng hồi nào cũng chẳng hay, chỉ hay đêm về khi tuyết cuộn gió lạnh về.

Dận Chân lên ngựa, trở về. Phù chàng đã chong đèn, sân vắng bóng gia nhân. Nhưng bóng áo màu xanh vẫn còn ở trước thư phòng chàng, đi đi lại lại. Dận Chân bước đến. Đông Triều cúi đầu chào. Dận Chân lặng lẽ nắm tay nàng vào thư phòng, đóng cửa lại. Dận Chân lấy cuốn sổ ghi chép về vụ án buồn nội tạng, để trên bàn, cũng lấy ra bức thư Đông Triều gửi cho Huệ Đạt để trên bàn. Đông Triều chớp mắt.

-Đừng nhúng tay vào nữa. – Dận Chân nói. – Chỉ rước họa vào người.

Đông Triều nói :

-Muội làm vì ai chứ ? – Đông Triều im lặng hồi lâu rồi nói tiếp. – Chẳng phải là vì những thân dân mà huynh quý mến sao ?

-Đừng nhúng tay vào nữa. Chừng nào còn ở đây thì muội phải biết thân biết phận.

Đông Triều đọc được sự lo lắng lạ thường trong đó. Con tức giận của nàng bùng lên. Hắc Hồ nhảy cửa sổ vào, mang thư Huệ Đạt đến. Dận Chân nói :

-Hắc Hồ, đưa thư đây !

Đông Triều nói :

-Hắc Hồ, đưa thư đây !

Hắc Hồ e dè đưa túi thơm cho Đông Triều. Đông Triều lấy thư ra, xé trước mặt Dận Chân.

-Trắc phúc tấn của huynh an toàn rồi đây ! – Nàng nhún mình hành lễ. – Xin phép gia cho thiếp trở về.

Sau buổi hôm đó, Đông Triều không còn gửi bất cứ lá thư nào cho Huệ Đạt nữa, sách vở nghiên cứu cũng đều trả lại cho Dận Chân. Nàng trông như không còn hứng thú đến Phúc phủ hay tra án mỗi lần Triệu Giai Nghi cùng Dận Tường đến mời nàng đi. Nàng tỏ ra quá chú trọng đến sức khỏe, ra khỏi phòng thì nàng khoác áo bông, đi chậm rãi, tránh các trò chơi như trèo cây, đá cầu. Chỉ duy nhất có hai thói quen nàng vẫn giữ lại là tập võ vào buổi sáng và vẽ tranh.

-Ngày mai đi nương không chơi đá cầu với con sao ? – Hoàng Quân nài nỉ. – Chơi với con đi mà.

Đông Triều mỉm cười dịu dàng :

-Di nương hơi đau trong người, không chơi được. Con về phòng đi.

Hoàng Quân trẻ môi, lùi thúi cầm trái cầu trở về. Từ đằng xa, nàng bắt gặp Dận Chân đang đứng quan sát. Đông Triều cố nuốt giận vào lòng. Nàng nói bằng quơ :

-Trời trở lạnh rồi nhỉ, tuyết cũng rơi rồi.

Đông Triều không nhìn mặt Dận Chân, nàng gọi Xảo Tuệ vào đóng cửa, mình thì tắt đèn đi ngủ sớm. Dận Chân cũng quay trở về với phòng sách. Tiểu Uyển lướt qua phòng sách, ghé mắt vào. Mọi hôm Dận Chân và Đông Triều vẫn ở đây đọc sách, bây giờ thì chỉ còn có chàng ngồi đó. Sự tập trung của Dận Chân giảm đi rõ rệt, chàng mới đọc hai trang sách mà đã ngược ra xa ngắm tuyết. Và Dận Chân thấy bóng Tiểu Uyển trên vách.

-Có chuyện gì sao ?

Tiểu Uyển bước vào phòng đọc sách, hành lễ với Dận Chân :

-Thiếp chỉ nghĩ trời đã trở lạnh, gia nên về phòng sớm.

-À, ừ.

Tiểu Uyển lặng lẽ nói :

-Thiếp xin lỗi.

-Chuyện gì cơ ?

-Thiếp đã nói chuyện về mười hai năm trước cho Liên Nhi. – Đôi mắt Tiểu Uyển ngấn lệ. – Thiếp xin lỗi. Đáng lý ra thiếp không nên xin với Hoàng A mã để đưa Liên Nhi về đây để gây khó xử cho gia.

Dận Chân đứng dậy, lẳng lặng lấy khăn tay lau nước mắt cho nàng. Dận Chân nói :

-Ta rất biết ơn nàng.

Những ngày tiếp theo vẫn cứ như thế. Đông Triều và Dận Chân gặp nhau nhưng chẳng xưng hô với nhau như trước nữa, chủ yếu là từ phía Đông Triều, nàng nói chuyện có phần e dè, khách sáo hơn. Dận Tường không thể chịu được sự thay đổi đó nên trò chuyện với Dận Chân trong một lần ở quán trà :

-Đệ thật sự cảm thấy khó chịu và trống vắng.

-Hãy cố chịu đi, sự trống vắng sẽ đến với đệ không sớm thì muộn thôi. – Dận Chân nhấp một ngụm trà.

Dận Tường mỉm cười, rót trà, uống ực :

-Đệ sẽ cố. Huynh cũng nên cố đi. Về hiện tại cả tương lai nữa.

Dận Chân khựng lại. Dận Tường tiếp lời :

-Không chỉ là Đông Triều, còn cả Tứ tẩu nữa, tẩu ấy cũng rất nhạy cảm.

Dận Chân im lặng. Huệ Đạt bước vào quán, đến trước mặt hai người chấp tay chào. Dận Chân chỉ cái ghế trước mặt, nói :

-Hãy ngồi đi.

Huệ Đạt ngồi xuống. Ông ta im lặng một hồi rồi nói :

-Hình như Tứ gia đã đuổi cô nương kia đi.

Dận Chân hiểu hàm ý từ « đuổi ».

-Đuổi đi thì đã sao ?

Huệ Đạt lắc đầu bất bình :

-Tứ gia, phong ấn của Trắc phúc tán vẫn chưa được giải hoàn toàn, tôi vẫn cần cô nương kia trấn giữ thân thể đó.

-Thì sao ?

Huệ Đạt nói :

-Điều khiển thân thể chủ yếu là ý thức, nếu Tứ gia thật sự đã đuổi cô nương kia đi, cô nương ấy sẽ không trấn giữ nổi cơ thể hiện tại và sớm trở về chỗ cũ.

Dận Tường sững sốt :

-Sao kia ?

Tại phủ Dận Chân, Đông Triều đánh rơi cây cọ vẽ tranh của mình. Nàng nhặt cây cọ lên, lẩm bẩm :

-Quái lạ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Đức phi uống một ngụm trà. Dận Trinh để sẵn khăn cho mẹ lau miệng. Dận Chân không ngồi ở đó, bên cạnh mẹ ruột mình mà phải an tọa ở cách chỗ mẹ khoảng ba thước. Dận Tường ngồi cạnh chàng như muốn nói rằng « Tứ ca, đừng buồn, đệ còn ngồi xa hơn mà ».

-Lão Tứ. – Đức phi đặt ly trà xuống bàn.

Dận Chân cúi đầu :

-Ngạch nương.

Đức phi nhận khăn tay từ Dận Trinh, lau miệng.

-Lâu rồi ta không thấy con đưa Nhưc Hy vào cung, Hoàng thượng rất nhớ đấy.

-Vâng thưa Ngạch nương. Nhưng gần đây nàng bị tê chân, có lẽ phải đợi khi tuyết ngưng rơi.

Đức phi cười khẩy :

-Ồ, Nhưc Hy thật sự rất yếu đuối đấy.

Đó là đoạn đối thoại duy nhất mà Dận Chân nhớ trong một buổi đi thăm mẹ. Ra về, Dận Chân cứ đắm mình vào suy nghĩ, mặc cho đôi chân dẫn mình vào chỗ có tuyết rơi quá dày. Dận Tường đuổi theo :

-Tứ ca, huynh vẫn chưa bắt chuyện được với Đông Triều sao ?

-Ừ.

-Huynh thật sự muốn « đuổi » nha đầu đó đi sao ?

-Ừ ! – Dận Chân dậm mạnh lên đồng tuyết dày.

-Vậy... nha đầu đó đã về chưa ?

- Vẫn chưa.

Dận Tường nhún vai :

-Đệ nghĩ sẽ về sớm thôi. Mới hôm qua đệ thấy nha đầu đó suýt trượt chân mấy lần rồi.

Dận Chân bước đi thật nhanh, không ngoái đầu lại nhìn ai. Dận Tường lắc đầu :

-Để xem huynh sẽ chuẩn bị tâm lý thế nào.

Uể oải trở về phủ, Dận Chân thấy gia nhân chạy xuối chạy ngược. Tiểu Uyển nhìn về chỗ Đông Triều với đôi mắt đầy sự hồi lối, lo lắng. Thu Nguyệt đứng cạnh nàng, an ủi liên hồi. Dận Chân đến gần, hỏi :

-Phúc tấn, chuyện gì vậy ?

Thu Nguyệt trả lời thay cho Tiểu Uyển :

-Thưa gia, Liên Nhi đột nhiên bị trượt tuyết, ngã.

Dận Chân nhướn mày. Thu Nguyệt vội nói :

-Thật may là chỉ ngã xuống tuyết nên không sao. Bây giờ đang được sưởi ấm.

Dận Chân băng ngay qua chỗ Đông Triều. Ghé qua cửa sổ, Dận Chân nhìn cánh tay nhỏ nhắn, từng miết mài khắc gỗ tạo ra những cỗ máy chuyển động liên tục giờ lại nhắc lên rất khó khăn và làm rơi bát nước nóng một cách quá dễ dàng, dường như chẳng còn chút sức lực nào ở cánh tay ấy. Xảo Tuệ sai người thu dọn những mảnh vỡ. Đông Triều thì thầm :

-Xin lỗi.

Xảo Tuệ mỉm cười :

-Phu nhân yên tâm, không sao đâu ạ.

Đông Triều nói :

-Không cần nước nữa đâu, ta thấy ấm lên rồi.

-Vâng.

Đông Triều lẩm bẩm thêm điều gì đó rồi ngã lưng xuống giường, ngủ thiếp đi. Dận Chân thở dài, phả hơi khói vào không khí. Chàng quay lưng đi. Xảo Tuệ gọi với theo :

-Gia ơ ! Gia ! Gia không vào sao ?

Dận Chân nói :

-Cứ để Trắc phúc tấn nghỉ.

-Dạ.

Lời đe dọa của Huệ Đạt vẫn còn ở trong đầu Dận Chân. Đông Triều càng không trấn áp được thân thể của Liên Nhi, nàng càng có khả năng sẽ trở về nơi cũ. Câu nói khiêu khích của Dận Tường ban sáng cứ giáng đòn vào tim chàng.

-Nha đầu đó sẽ về sao ?

Đông Triều xem lịch, nhẩm tính. Nếu nàng nhớ không lầm thì độ vài ngày nữa sẽ đến ngày ấy, một ngày đầy giá lạnh. Đông Triều nhìn bầu trời xám xịt, tuyết đổ từng đợt. Khói phả ra từ miệng nàng :

-Đông chí sắp đến rồi.

Xảo Tuệ đi vào, nói :

-Phu nhân, Phúc tấn cho gọi đến tiểu đình.

Đông Triều kêu Xảo Tuệ đưa cho mình áo bông. Nàng khoác áo bông lên người, bước ra tiểu đình. Tiểu Uyển mỉm cười. Đông Triều trông thấy Thu Nguyệt ở đấy nữa. Nàng ngồi xuống chiếc ghế họ để trống cho mình. Tiểu Uyển hào hứng nói :

- Sinh nhật của gia sắp đến rồi.

Thu Nguyệt tiếp lời :

- Chúng ta phải tặng cho gia món quà nào đó.

- Nhưng gia vốn cần kiệm, chúng ta biết tặng quà gì bây giờ ?

Đông Triều nhấp một ngụm trà nóng :

- Ngạch nương.

Dận Chân dâng sớ cho Khang Hy xong cảm thấy đầu óc quay cuồng, đập tuyết mà mắt cứ như đang tìm mai mặc dù trong lòng chẳng muốn, chàng cứ đi chúi đầu xuống. Dận Tường lật đật đến đỡ một cách bí mật bằng cách chống nhẹ khuỷu tay vào hông chàng. Dận Chân thì thầm :

- Cảm ơn.

Dận Tường nói qua hơi thở :

- Huynh sao thế ?

Dận Chân lắc đầu. Đầu chàng dạo này cứ thấy ong ong, đi mà muốn ngã. Dận Chân đủ sáng suốt để biết lý do vì sao. Gần đây Đông Triều ít ghé đến chỗ chàng, mỗi lần Đông Triều ghé đến, nàng đều bấm huyết cho chàng, kết hợp với thuốc thì rất có tác dụng. Đông Triều không đến, Dận Chân chỉ dùng thuốc, công hiệu giảm đi một nửa.

- Huynh có cần đến Phúc phủ một chuyến không ? – Dận Tường lo lắng nói.

Ở Phúc phủ có một vị thần y ở đó. Dận Chân lắc đầu. Hai huynh đệ đi ra, gặp Bát phúc tấn và Thập phúc tấn. Hai vị phúc tấn hành lễ chào Dận Chân. Dận Tường lại hành lễ với hai vị tâu tâu :

- Trời lạnh thế này mà hai tâu vẫn vào cung thăm các Ngạch nương, thật đáng ngưỡng mộ.

Bát phúc tấn mỉm cười khiêm nhường :

- Đầu đám, còn có nàng dâu còn tuyệt vời hơn chúng tôi. Từ trắc phúc tấn đã đến cung của Đức phi nương nương giữa trời lạnh thế này để mời người đến dự sinh nhật của Tứ A ca.

Thập phúc tấn nói thêm :

- Quả thật Từ trắc phúc là một nàng dâu thảo. Tâu ấy đang cùng với Đức phi nương nương dạo ở hồ sen.

Hoàn Nhan thị, Thập tứ phúc tấn chạy tới, thờ hồng hộc :

- Tứ ca, Thập tam ca. – Nàng ta hành lễ. – Tứ ca, mau đến hồ sen, Từ trắc phúc tấn bị...

Dận Chân nghe đến đó, tự dưng cảm thấy mình nóng bừng, xua đi cái lạnh và cái nhức đầu cứ âm ỉ này giờ. Dận Chân chạy đi kiểm tra nấy hồ sen, miệng lầm bầm :

- Nha đầu đó muốn hãm gán tình cảm mẹ con thì cũng phải nghĩ đến bản thân mình chứ.

Đến hồ sen Đức phi thích nhất, Dận Chân bắt gặp một toán cung nữ đang ra sức tìm kiếm cái gì đó. Trên hồ sen, chiếc khăn tay Đông Triều yêu thích đang nổi trên hồ sen. Dận Chân hỏi các cung nữ :

- Chuyện gì đã xảy ra ?

Các cung nữ trả lời :

- Từ trắc phúc tấn chẳng hiểu sao lại bị rơi xuống hồ.

Dận Chân hỏi vị trí, các cung nữ chỉ ở chỗ giữa hồ sen. Thuyền neo ở một vị trí quá xa. Dận Chân nghiêng răng.

- Đông Triều...

Chẳng một chút ngần ngại, Dận Chân lao thẳng xuống hồ sen. Hồ nước trời vào đông còn đáng sợ hơn tảng băng, băng chỉ chạm vào người ta ở một mặt, nước lạnh sẽ len lỏi khắp người, hành hạ tất cả những gì nó đối mặt với. Dận Chân lạnh buốt khắp thân, lại chẳng biết bơi. Đương nhiên chàng chẳng chống nổi với mặt nước. Chàng ngất lịm đi. Tự nhiên Dận Chân hỏi mình rằng vì sao chàng lại lao mình xuống hồ, trong khi mình cảm chắc cái chết. Mười hai năm trước, Dận Chân đã từng liều mạng mà chưa từng suy nghĩ chưa nhĩ? Dận Chân tự trả lời rằng : chưa hề.

-Này, này.

Dận Chân mở mắt ra. Cũng khuôn mặt ấy, cũng mái tóc ướt sũng, Dận Chân lẩm bẩm :

-Đông Triều ?

Đông Triều giật dử chưa từng thấy, nàng búng trán Dận Chân, cần nhân :

-Huynh nghĩ gì vậy hả ?

Cú búng trán của Đông Triều rất mạnh, mạnh đến mức sức nóng tỏa ra đủ thay cho một chiếc khăn chườm. Cái cách Đông Triều đi bịch bịch đến chỗ ẩm trà, siết chặt ẩm trà chứng tỏ rằng nàng hoàn toàn kiểm soát được cơ thể, không chỉ trong một ngày một buổi.

Đông Triều ôn tồn giải thích cho Dận Chân rằng chàng đang nằm nghỉ ở chỗ Đức phi, ngự y bảo rằng chỉ cần nghỉ ngơi trong chốc lát, sưởi ấm cơ thể thì có thể về phủ sớm. Đông Triều cởi áo bông, khăn choàng cổ đắp thêm cho Dận Chân. Nàng thung thảng kể cho Dận Chân câu chuyện vừa rồi :

-Muội đến mời Đức phi đến dự sinh nhật của huynh, muội và bà ấy cùng đi dạo hồ sen, bỗng dưng có gió thổi bay khăn tay muội rơi xuống hồ. Vậy thôi.

Dận Chân nhíu mày :

-Thế thì tại sao Thập tứ đệ muội lại đến báo rằng muội bị rơi xuống hồ ? Ta cũng thấy cung nữ đi tìm muội ở hồ sen khá đông.

Đông Triều ngạc nhiên :

-Hoàn Nhan Phúc tấn ? Nàng ấy không hề đi cùng muội. Cung nữ cũng không được lệnh ở lại tìm khăn tay cho muội.

-Vậy những cung nữ kia...

Đông Triều nheo mắt :

-Lúc muội đến, không hề thấy bất cứ cung nữ nào, chỉ để ý chiếc khăn choàng của huynh nổi lên mới nhảy xuống cứu huynh.

Dận Chân kể lại cho nàng chuyện gặp Quách Lạc La thị, Hoàn Nhan thị chạy đến báo rằng Đông Triều gặp nạn. Cả hai biết đây chỉ là một vở kịch nhằm hại Dận Tường, nhưng không ngờ Dận Chân lại lao ra trước. Đông Triều nghĩ, ngoài hai huynh đệ kia ra, Như Hoa còn muốn triệt hạ cả nàng. Như Hoa biết chắc thế nào nàng cũng liều mình cứu Dận Chân. Đông Triều nghiêng rằng, siết chặt nắm tay :

-Thật quá đáng !

Dận Chân nói :

-Thật may.

Đông Triều gật đầu :

-Muội đã đến kịp lúc để vớt huynh lên. Thập tam gia còn mãi đang tìm muội ở hồ sen tí đằng xa.

Nàng đỡ Dận Chân ngồi dựa lưng vào thành giường. Động tác nàng dứt khoát, mạnh mẽ. Dận Chân hồ nghi, nói :

-Muội đã kiểm soát lại thân thể rồi sao ?

Đông Triều tròn xoe mắt ngạc nhiên :

-Kiểm soát gì cơ ?

-Thì... không phải dạo này muội không nhắc nổi tay sao ?

Đông Triều phì cười :

-Huynh nghĩ muội là ai ?

-Không phải muội thường trượt chân, làm rơi ly trà sao ?

Đông Triều nhăn mặt. Nàng cởi chiếc áo bông ra, cởi cả chiếc khăn choàng cổ. Nàng bọc dọc quăng xuống giường :

-Cũng tại cái này thôi. Nó bó buộc muội quá !

Dận Chân tự dưng tự cười nhạo mình. Thật hay quá ! Đông Triều chỉ trượt chân có chút xíu mà chàng đã quýnh quýng cả lên, nghĩ đến những chuyện quá xa vời. Dận Chân đã nghĩ rằng nàng sẽ rời đi, rời bỏ nơi này mà quên mất rằng nàng là người có khả năng tự chủ rất cao, tự chủ rất cao trong mọi

tình huống, dù là nguy hiểm nhất.

Ngưng cười bản thân mình, Dận Chân quay sang nhìn Đông Triều. Đông Triều đang mỉm cười vì gặp chuyện gì đó rất vui. Đông Triều làm bộ khóa miệng mình, nhướn nhướn đôi lông mày :

-Coi như muội chưa nghe gì. « Gia » tha lỗi cho thiếp.

Dận Chân chớp mắt :

-Ta đã nói gì ?

Đông Triều gãi đầu :

-Chuyện riêng tư của huynh ấy mà. Trong giấc ngủ huynh cứ bảo “Ta nhớ muội”. Yên tâm, muội sẽ không nói với ai đâu. Muội thật sự cảm thấy tự ái sau khi nghe chuyện mười hai năm trước nhưng biết ra sao được, muội đến sau, đành chấp nhận thôi. Muội không thể bắt huynh quên đi, chỉ chờ thời gian dần dần khắc sâu một Đông Triều trong tiềm thức của huynh. Muội sẽ cố gắng.

Dận Chân vươn tay ra, nắm lấy bàn tay đang gãi đầu của Đông Triều :

-Ta rất nhớ muội.

Đông Triều từ sững sốt vì không ngờ người Dận Chân nhắc đến là mình rồi chuyển sang nóng mặt. Dận Chân búng nhẹ trán nàng :

-Không ngờ nha đầu này có ngày ngốc đến thế. Muội không biết tất cả những gì ta lo lắng đều là lo cho muội sao ?

-Có lẽ... - Đông Triều không nhìn nổi đôi mắt quá ân cần của Dận Chân.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Đức phi được Hoàn Nhan thị dìu vào. Đông Triều vội đứng dậy hành lễ với Đức phi, Dận Chân cũng cúi đầu, nói câu chào. Đức phi nhận thấy nét cười trên đôi mắt và khoe môi hai người vẫn chưa kịp nhường chỗ cho sự nghiêm trang khi chào đón một thành viên cao quý của hoàng tộc. Đức phi ngồi xuống giường, đặt tay lên chân, ôn tồn nói :

-Sợ ý trượt chân là điều không may, lần sau đừng có kéo cả Cách cách yêu quý của Hoàng thượng đi nhé.

Dận Chân chớp mắt, nhìn qua Đông Triều. Đông Triều đưa mắt nhìn chàng một cách ý nhị. Dận Chân nghĩ Đông Triều đã kể với Đức phi rằng chàng chỉ tình cờ rơi xuống hồ với nàng thôi, nàng muốn giấu chuyện Dận Chân sợ nước. Dận Chân cười :

-Hài nhi sẽ cẩn trọng hơn.

Đông Triều lên tiếng :

-Thưa Ngạch nương, là lỗi của tức nhi mới đúng.

Đức phi nói giọng quan tâm nhưng chẳng quay lại nhìn mặt Đông Triều lấy một lần :

-Lão Tứ, con xem, phải phúc đức lắm con mới tìm được một Trắc phúc tấn giỏi bảo vệ phu quân đến thế.

Đông Triều cười trừ. Đức phi vỗ nhẹ cái chân dày hai cái :

-Vào sinh nhật của con, hãy tươi tỉnh hơn một chút.

Dận Chân đoán được hàm ý trong câu nói nhưng vẫn cố hỏi dò :

-Ngạch nương sẽ tới ?

Đức phi kêu Hoàn Nhan thị tới dìu mình ra ngoài. Ra tới đằng xa, tiếng bà ấy mới vọng lại :

-Ta sẽ tới.

Dận Chân không tin nổi vào những gì mình đã nghe thấy. Nụ cười vui mừng quá khó khăn để được nở trên môi chàng. Đông Triều lén nhìn ra ngoài xem thử có cung nữ nào dập đầu quanh đây không. Nàng rón rén lại gần Dận Chân rồi ôm chầm lấy chàng, nói :

-Chúc mừng sinh nhật huynh ! Bất ngờ chứ ?

Dận Chân bất ngờ về cả món quà lẫn hành động này. Trong một khoảnh khắc, Dận Chân chẳng biết làm gì. Nhưng rồi chàng cũng lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng đẩy Đông Triều ra :

-Thật sự rất bất ngờ, muội làm thế nào vậy ?

Đông Triều nheo một mắt lại, nàng đặt một ngón tay lên môi mình :

-Đó là một bí mật.

Dận Chân không hỏi thêm nhưng chàng biết chắc một phần kế hoạch kia cũng có sự trợ giúp từ khuôn mặt được trang điểm trông nàng như một người sắp chết kia.

-Có khó khăn lắm không ?

Đông Triều nhún vai :

-Nói khó thì huynh nói kẻ công. Cứ nghĩ là chuyện gì thì nha đầu này cũng có cách, một ngày không được thì một năm, một năm không được thì mười năm.

-Giỏi đấy ! – Dận Chân mỉm cười.

Đông Triều thờ phào như trút được gánh nặng. Dận Chân khẽ sát miệng vào tai nàng, thì thầm :

-Cảm ơn.

Rồi tự dưng đôi môi kia lại di chuyển từ tai đến gò má, áp lên đó một hồi lâu. Sự lạnh lẽo trên đôi môi ấy làm Đông Triều cứng hết cả người. Dận Chân nhẹ nhàng vén chăn, bước chân xuống, để Đông Triều ở nguyên vị trí. Đông Triều cứ giữ thế một lúc, để mặc từng nhịp đập trong trái tim kích hoạt lại ngọn lửa. Nàng được hóa giải khỏi lớp băng, vội vàng choàng thêm áo và khăn, sợ rằng mình sẽ cứng người thêm lần nữa. Bên ngoài, Dận Tường đứng chờ, nghe Dận Chân đã tỉnh, muốn vào thăm nhưng sợ phiền. Đông Triều lướt qua thật nhanh, đi như chỉ lướt trên mặt tuyết. Dận Tường tặc lưỡi, khuôn mặt coi bộ vô cùng tò mò khi thấy Đông Triều bước ra với gò má ửng hồng, đẹp hơn cả hoa đào. Dận Chân ra sau, chàng sửa lại áo choàng, nói :

-Thập tam đệ, đi thôi.

-Tứ ca không đi cùng à ? – Dận Tường chỉ tay về phía Đông Triều.

Dận Chân nói :

-Không phải còn có việc cần nói với Thái tử sao ?

Dận Tường à lên :

-Đúng rồi, chuyện sửa đề. Nhưng không phải là đề ngày mai sao ?

Dận Chân nói :

-Ta nghĩ lại rồi, nói càng sớm càng tốt. – Rồi đi như lướt trên tuyết, trực chỉ Đông cung.

Dận Tường nhún vai :

-Thôi thì « đền nhà ai nấy rặng » vậy.

Đông Triều thần thờ bước về phòng. Vừa rồi trên đường từ cung trở về phủ, nàng đã gật đầu chào với bao nhiêu người, xua tay với bao nhiêu câu hỏi, nàng cũng không biết nữa. Đông Triều soi mình vào gương. Tấm gương đồng phản chiếu khuôn mặt trắng bệch nàng cố tình làm để kế hoạch thành công. Đông Triều không nhận thấy bất kỳ điểm khác biệt trên mặt mình, nàng thờ phào :

-Tốt quá ! Hồi này còn thấy dễ sợ hơn bị yểm bùa nữa.

Đông Triều đưa tay lên sờ má. Hồi tưởng lại giây phút ấy làm gò má ấy nóng lên. Nàng có thể đổ tội cho cơ thể của Liên Nhi nhưng nàng biết rằng cơ thể này chỉ thể hiện rõ những gì nàng đang giấu trong lòng thôi. Đông Triều nằm dài trên bàn phấn :

-Sao mình có thể làm như một đũa ngọc như thế ? Thật là tội lỗi quá !

Trách mình xong, Đông Triều mới trách người :

-Mà sao huynh ấy làm vậy ? Cái đó xét là tai nạn, hay là cố ý ?

Đông Triều đo khoảng cách từ tai đến gò má mình :

-Khá xa nhau, vậy là cố ý.

Đông Triều chống cằm :

-Vậy thì là hôn ?

Đông Triều tự dung bưng bình tỉnh. Nàng đập bàn :

-Huynh ấy nghĩ gì vậy ? Lại chọc ghẹo người ta nữa ! Thời này làm gì có chuyện ca ca hôn muội tử để bày tỏ tình cảm ? Rõ ràng là chọc ghẹo ! Là chọc ghẹo !

Đông Triều nói như đã phá xong một vụ án :

-Đã tìm ra bằng chứng ! Huynh chết chắc rồi !

Xảo Tuệ đứng ngoài cửa, nói vọng vào :

-Phu nhân, Phúc tấn đang chờ ở ngoài.

-Ta ra đây !

Đông Triều lau chùi son phấn trên mặt mình, bước ra chỗ đại sảnh. Tiểu Uyển ngồi uống trà, thấy nàng ra thì hỏi :

-Liên Nhi, thế nào rồi ?

Đông Triều mỉm cười rạng rỡ :

-Muội đã hứa là chỉ cần một buổi trà. Và muội đã thành công.

-Thật bất ngờ đấy ! – Tiểu Uyển không tin nổi. – Muội đảm bảo chứ ?

Đông Triều gật đầu :

-Muội chưa bao giờ thất bại trong việc thuyết phục ai cả.

Tiểu Uyển mỉm cười vui sướng :

-Đó quả là một món quà tuyệt vời ! Ta cảm ơn muội rất nhiều !

Đông Triều xua tay :

-Có gì đâu, tỳ vui là muội mừng rồi.

Tiểu Uyển nắm lấy tay Đông Triều, dịu dàng nói :

-Ta cảm ơn muội vì đã nghĩ lại cho gia. Ta cứ nghĩ muội vì giận gia nên ít nói chuyện với chàng.

Đông Triều mỉm cười :

-Ai nghe chuyện đó cũng thấy giận cả. Muội cũng vậy. Có điều muội phải thoát khỏi những suy nghĩ trẻ con đi. Chấp nhận mình là người đến sau và làm quen với những ánh nhìn đó, đó là điều muội phải làm ngay lúc này. Nếu bắt gia quên đi người ấy để mình là mình thì quá tàn nhẫn với gia. Nếu tự đôi lấy mình chỉ vì muốn lưu lại hình ảnh khác trong mắt gia thì quá tàn nhẫn với mình.

Tiểu Uyển nựng nịu đôi má Đông Triều :

-Muội quả là một muội tử tốt.

Bàn tay Tiểu Uyển lại chạm đến gò má ấy. Đông Triều thấy chỗ gò má đã nóng còn nóng thêm. Đông Triều vội vội vàng vàng hất tay Tiểu Uyển :

-Muội không còn là trẻ con nữa đâu.

Tiểu Uyển không lấy làm phật lòng.

-Muội đã lớn lắm rồi.

Trong ánh mắt ấy, Đông Triều đọc được điều gì đó, buồn bã, vui mừng và ghen tuông. Phải rồi, nếu nàng cứ lớn lên như thế, sớm muộn gì ngày hợp cấn với Dận Chân cũng diễn ra. Đông Triều xem Tiểu Uyển như người chị thân thiết, nàng không nỡ làm cho Tiểu Uyển buồn.

-Muội xin lỗi. – Đông Triều chột thốt lên.

-Gì cơ ?

-Dạ, không có gì.

Tối đến, Dận Chân trở về nhà muộn một chút, cuộc tranh cãi với Thái tử chuyện đề nghị bộ Hình thanh tra những viên quan phụ trách đắp đê, có nguy cơ vỡ đê nếu nước sông dâng lên đột ngột. Dận Chân đập lên tuyết một cách bực dọc, tránh cho khuôn mặt nổi giận. Thái tử cứ thoái thác chuyện ấy mãi. Mấy tháng nay chàng có thói quen, nếu bực mình, cứ đến một nơi. Nơi ấy luôn đề đèn sáng, có bóng người đọc sách in trên khung cửa sổ.

-Gia. – Xảo Tuệ hành lễ với chàng.

Dận Chân phẩy tay :

-Không cần gọi đâu, để ta tự vào.

Đông Triều buổi tối hay để ngõ cửa cho thoáng, Dận Chân cứ tự nhiên vào. Nàng thấy bóng người có thắt đai sam trên trang sách thì buông sách xuống, quay lại :

-Huynh lại muốn gì nữa đây ?

Dận Chân ngồi xuống giường, tháo ủng ra :

-Đây là lời chào mừng ư ? Trong khi ta đã chào mừng muội trở về rất « nồng nhiệt ».

Đông Triều lầm bầm :

-« Nồng nhiệt » quá nhỉ.

Dận Chân cởi áo choàng. Đông Triều tính ngày :

-Hôm nay đâu phải ngày huynh tới chỗ muội.

Dận Chân thả phịch áo choàng lên người Đông Triều, nói giọng thách thức :

-Ta là chủ nhà hay muội là chủ nhà ?

Đông Triều hết sách, nàng gấp sách lại, cất cẩn thận. Đông Triều trèo lên giường, ra sau lưng chàng. Đông Triều khởi động, bẻ khớp tay rồi bắt đầu dấm bóp cho Dận Chân. Đông Triều nói :

-Thả lỏng nào...

Dận Chân mãi suy nghĩ về chuyện đề điều nên không nghe. Đông Triều vỗ mạnh vào vai Dận Chân. Dận Chân giật mình :

-Chuyện gì đây ?

Đông Triều gắt :

-Thả lỏng ra đi ! Giận ai thì huynh cứ la hét cho thỏa thích, đừng hành hạ thân thể như thế.

Dận Chân cau mày, la hét thì còn gì là thể diện hoàng tộc nữa. Đông Triều cũng biết vậy. Nàng bèn chạy lại mài mực, lấy giấy trắng ra. Nàng sai Xảo Tuệ mang một chậu lửa đến sưởi ấm. Dận Chân tò mò bước đến. Đông Triều đưa cây bút lông cho Dận Chân :

-Đây !

-Cái gì ?

Đông Triều nói :

-Thường thì người khác la hét, huynh thì không thể la hét thì viết đi. Viết gì cũng được, đằng nào chẳng quẳng vào lửa hết.

Dận Chân hít một hơi sâu rồi cầm bút viết một mạch. Bao nhiêu uất ức, bực dọc Dận Chân trút hết vào đó. Có khi bực quá lại xé rách giấy, Dận Chân quay lại nhìn Đông Triều, nàng chẳng nhìn vào, cứ cho giấy vào lửa một cách điềm nhiên. Không bao giờ tò mò chuyện không liên quan đến mình, Dận

Chân ấn tượng nàng chỗ đó. Được nửa canh giờ, Dận Chân viết xong, thở ra một hơi. Đông Triều nói :

-Cứ giải tỏa hết một lần rồi đừng nhắc lại nữa. Thế thì thoải mái rất nhiều.

Nàng dìu Dận Chân ngồi xuống giường rồi lại tiếp tục đấm bóp cho chàng. Con nhức đầu của Dận Chân giảm đi phần nào. Chợt, Dận Chân nói :

-Nha đầu, có chuyện cho muội làm rồi đây.

-Khi nào cơ ?

-Ngày mai.

Đông Triều ngừng tay, tập trung lắng nghe. Dận Chân nói :

-Chỗ đắp đê.

Đông Triều ái ngại :

-Chuyện triều chính...

-Không sao, đây là chuyện của dân chúng, nữ nhân hay nam nhân đều có quyền.

-Thật sao ?

Dận Chân gật đầu :

-Ta chỉ có mỗi muội để đảm nhiệm việc này.

-Vậy thì... muội không khách sáo đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Xe ngựa vừa tới nơi sửa đê, Đông Triều nhảy ngay xuống. Dận Tường nhìn bộ dạng lẫm lẫm của nàng, vô cùng thích thú :

-Thật quá nhớ nha đầu này.

-Dĩ nhiên rồi. – Dận Chân xuống xe.

Đông Triều xoay cánh tay hai lần, giậm giậm mặt đất, ưỡn ngực ra hít lấy khí trời. Nàng rất hạnh phúc vì được giải phóng khỏi mấy chiếc áo bông dày cộm, tự do chạy nhảy không sợ vướng víu. Dận Chân nói :

-Sẵn sàng rồi chứ ?

-Vâng ạ !

Dận Chân gật đầu :

-Như đã bàn hôm qua, bây giờ ta giao phó cho muội nhiệm vụ lấy ít đất và gỗ về đây trong khi ta đi hỏi thăm mấy người phu.

Đông Triều mỉm cười :

-Muội biết rồi.

Đông Triều chạy đi gặp người lính canh thú. Với một khuôn mặt thảm thiết nhất, một tông giọng bi ai nhất, Đông Triều khẩn cầu người lính canh xin cho gặp « trưởng ca » mình. Người lính bỏ qua tai và cầm giáo chĩa vào nàng, đuổi nàng đi. Đông Triều ngồi bệt xuống đất, than khóc, kêu trời xuống chứng cho nỗi khổ của người mẹ bệnh ở nhà nhưng vẫn miệt mài may áo cho con trai. Câu nói ấy đánh trúng tâm lý tên lính canh, ở nhà hắn có một mẹ già, động lòng thương, hắn chấp nhận kêu anh trai nàng ra. Hắn hỏi :

- Trường ca người tên gì ?

Đông Triều ngẩng đầu lên một hồi làm như suy nghĩ rồi lại lắc đầu :

- Không biết.

Hắn ngạc nhiên :

- Sao lại không biết ?

Đông Triều nói :

- Vì ở nhà chỉ gọi « trường ca ».

- Vậy mẹ người gọi trường ca người là gì ?

Đông Triều cười ngây ngô, nói :

- Hai tử.

- Vậy hàng xóm gọi trường ca người là gì ?

Đông Triều nói :

- Tiểu Hòa, trường ca tôi rất hiền nên được đặt biệt danh đó, nhà tôi chỉ mới chuyển tới.

Quần thảo một hồi chẳng đầu vào đâu, tên lính chịu thua, nói :

- Thôi thì ta dẫn người vào, nhận mặt được ai thì giao áo nhé !

- Vâng ! – Đông Triều lấy ra một viên bi nhỏ, đưa cho tên lính. – Cảm ơn !

- Thật là... – Tên lính nhận lấy.

Tên lính dẫn Đông Triều vào chỗ làm việc, cũng hay, lúc ấy phu đang nghỉ tay. Tên lính đưa Đông Triều đi một vòng. Đông Triều quan sát chung quanh, làm như đang tìm người, thực ra nàng đang quan sát từng đồng cát, từng khúc gỗ dùng để đắp đê. Màu sắc đã tố cáo chất lượng con đê nó sẽ mang đến. Đông Triều cần mang bằng chứng về. Nàng giả bộ như tìm thấy, reo lên :

- Trường ca !

Đông Triều chạy đến chỗ người ở sau đồng cát rồi làm bộ ngã nhào, áo quần và chiếc áo trắng nàng chuẩn bị đều lấm lem bùn đất. Đông Triều khéo léo để tấm áo lớn trùm lên một miếng gỗ, khi nhặt lên, không ai nhận biết miếng gỗ nằm gọn trong tay nải.

- O, không phải. – Đông Triều thờ dài.

Đúng như kế hoạch, Dận Chân xuất hiện, dắt tay Đông Triều đi. Người lính canh cúi đầu chào Dận Chân. Dận Chân miễn lễ, nói :

- Tiểu tử này là thư đồng nhà ta, nó mất trường ca và mẹ từ nhỏ, lâu lâu lại có ảo tưởng trường ca mình còn sống, cứ mang áo chạy lung tung tìm.

Người lính nghe mà mỉm lòng :

- Thật tội nghiệp !

Dận Chân dắt tay Đông Triều đi. Trên đường, chàng hỏi nhỏ :

- Thế nào rồi ?

Đông Triều tự tin trả lời :

- Thành công !

Cả ba lên xe trở về Phúc phủ. Đông Triều lấy chiếc áo trắng trong giỏ, đặt lên bàn. Nàng lấy miếng gỗ trong áo ra đưa cho Dận Tường. Dận Tường mượn người trong phủ chiếc cưa, nhẹ nhàng cưa mảnh gỗ, thử xem ruột bên trong như thế nào.

- Thật quá đáng ! – Dận Tường đập bàn.

Ruột gỗ đều đã mục ruỗng cả. Đông Triều lấy móng tay bóc một miếng vỏ cây, hít hít :

-Mùi sơn khá nặng, phải tốn mấy lớp sơn mới được thể.

Dận Chân giữ chiếc áo trắng để lấy đất ra. Đông Triều đã khéo léo may vào một mảnh lông vào áo, chỗ đó được bám đất nhiều hơn, dễ giữ ra hơn. Dận Chân nhìn những hạt cát rồi cho chúng vào nước. Dận Chân tắc lưỡi :

-Cái này chẳng khá gì hơn.

Đông Triều hỏi :

-Chỗ phu lao dịch thế nào ?

Dận Chân nhún vai. Dận Tường rót trà, uống vào để hạ hỏa :

-Họ bị đối xử tệ hơn bất cứ điều gì ! Nếu cho mười ngày thì bảy ngày là đi vét hồ cho quan lại thả cá ! Phần ăn thì tệ hại, lương bổng chẳng được bao nhiêu, nghỉ ngơi chưa được nửa canh giờ.

Đông Triều nhún mày :

-Tứ gia, nếu kết hợp tất cả những điều này, chúng ta sẽ ra một con đề như thế nào ?

Dận Chân không nói gì, chàng trở miếng bánh mà một đứa trẻ lỡ đánh rơi xuống đất, đổ nước trà lên miếng bánh đó. Đông Triều tưởng tượng con đề yếu ớt bị dòng sông cuốn trôi, giống như miếng bánh dần dần tan ra khi nước trà đựng vào. Và người dân vùng vẫy trong dòng nước như những con kiến.

-Chúng ta phải làm gì đó. – Đông Triều nói.

Dận Tường gạt đầu :

-Đương nhiên rồi.

-Hãy sử dụng cái đầu để vẽ ra cái gì đó đi. – Dận Chân nói.

Đông Triều gạt đầu, kế hoạch nàng đã lên sẵn khi con giận bùng nổ. Nàng trình bày :

-Tội phạm có hai bước làm là cất xén nguyên vật liệu và sử dụng tiền tham ô để vụ lợi.

-Đúng vậy. – Dận Chân lạnh lẽo nhận xét.

Đông Triều nói tiếp :

-Chúng ta cũng sẽ sử dụng hai bước. Thứ nhất, tố cáo chuyện này với Vạn tuế gia.

Dận Tường tán thành ngay tức khắc :

-Hiển nhiên phải vậy.

-Thứ hai, điều tra xem số tiền tham ô ấy sẽ đi về đâu.

Dận Chân trầm ngâm :

-Muội nghĩ thử xem số tiền ấy sẽ về đâu ?

Đông Triều quá quen với những vụ này nên nhanh chóng đưa ra những trường hợp :

-Thứ nhất, sử dụng để buôn gạo ở những vùng mất mùa. Thứ hai, sử dụng để buôn nước ở những vùng hạn hán. Thứ ba, sử dụng để buôn muối.

Dận Chân chất vấn :

-Tại sao không thể sử dụng để xây dựng dinh thự ?

Đông Triều trả lời :

-Nếu đột nhiên giàu lên thì chẳng hay chút nào nhưng nếu giàu lên vì buôn bán thì cũng có cớ để biện bạch.

-Giỏi đấy.

Dận Tường nói :

-Nếu vậy thì khá dễ dàng rồi. Chúng ta mở cuộc điều tra chỗ các thương gia, sẽ dễ dàng nhận được dấu bạc đặc trưng của triều đình.

-Nhưng phải là sau khi nói việc này với Vạn tuế gia để mượn quan binh điều tra trong phạm vi lớn. – Đông Triều nói. – Tứ gia, cách tốt nhất để trình báo là gì ?

Dận Chân trầm ngâm :

-Rút dây động rừng, một chuyển vi hành sẽ có hiệu quả hơn đáng sợ.

-Hoàng A mã lâu lâu mới vi hành một lần.

Dận Chân lắc đầu :

-Không lâu đâu.

Đông Triều tán thành ý kiến của Dận Chân :

-Vạn tuế gia sẽ đến. – Nàng đưa mắt về Tiểu Xuân, thiếu phụ đang mang thai trong Phúc phủ.

Ba ngày qua bộ ba cứ phục kích ở chỗ quán trà Phúc phủ dựng nên. Trong khi hai vị A ca sốt ruột vì chưa thấy bóng dáng Khang Hy đâu cả, Đông Triều lại chạy tung tăng khắp phố, thưởng thức tất cả món ngon vật lạ bị thất truyền bởi lòng người ích kỷ. Dận Tường khoanh tay, thờ dài :

-Đệ ước gì mình cũng được như nha đầu đó. Tay lành nghề có khác, chẳng hề lo lắng gì cả.

Đông Triều ôm một bọc bánh phù dung đến :

-Tứ gia, Thập tam gia, bánh này ăn ngon lắm, thử một cái đi !

Dận Tường thờ dài :

-Tâm trạng nguoi tốt thật đấy.

Đông Triều lấy bánh phù dung, cắn một cái :

-Tâm trạng sẽ rất tốt nếu vừa ăn vừa ngắm tranh thêu. – Đông Triều đưa mắt về hàng tranh thêu.

Dận Tường, Dận Chân nhìn theo. Phía hàng tranh thêu, Khang Hy đang ở đấy để chọn một chiếc khăn thêu thật đẹp tặng tư ái của mình. Dận Tường chợt hiểu rằng Đông Triều chạy chỗ này chạy chỗ kia quan sát để tiện bề quan sát, hỏi thăm. Dận Tường xoa đầu Đông Triều, nói :

-Tiểu tử, nguoi giỏi thật đấy.

Đông Triều ngược mặt, trông rất hãnh diện. Dận Chân lấy một chiếc bánh, sẵn tiện kéo bím tóc Đông Triều :

-Đi thôi nào. Hãy giao mọi chuyện cho Phúc phủ.

Đông Triều nghiêng răng :

-Thì cứ bỏ muối ra đã.

Trong Phúc phủ có rất nhiều gia đình bị triều đình bắt mất con trai để bổ sung vào đội hộ đê, nếu Khang Hy là một minh quân, ngài không thể không đến chỗ sửa đê để xem một lần. Bọc bánh phù dung của Đông Triều rất có lợi cho việc chờ đợi. Khang Hy vào « tâm sự » với Tiểu Xuân cả một buổi trời.

-Thật không thể ngờ được ! – Giọng Khang Hy nghe rất bức bối.

Bộ ba kia lật đật kêu người tính tiền trà, trốn lên lầu trên. Từ chỗ Phúc phủ, Khang Hy xô cánh cửa ra thật mạnh, tức thì hai tay chấp sau lưng, môi bặm lại. Dận Tường ở trên lầu thì thào vào tai Đông Triều :

-Tiểu tử, tới phiên nguoi đấy !

Đông Triều ngạc nhiên :

-Cái gì ? Không phải là hai vị sao ?

Dận Chân không nói gì, chỉ khẽ huych nàng. Đông Triều mắt đà, muốn cứu mạng mình phải chạy xuống dưới. Trong bụng nàng nguyên rủa hai vị A ca kia :

-Sợ rồi bắt mình thể mạng, cứ nhớ đấy.

Đông Triều cố tình tông phải Khang Hy và đánh rơi mảnh gỗ ở chỗ sửa đê. Đông Triều giả bộ hoảng sợ, thụp lạy :

-Con xin lỗi lão gia ! Lão gia thứ tội !

Khang Hy kêu nàng đứng dậy, nói khẽ :

-Nhược Hy, con đang làm gì ở đây ?

Đông Triều ngó quanh, ngượng ngập nói :

-Con... con... chạy trốn.

Khang Hy nhướn mày :

-Trốn khỏi phủ Tứ gia ?

Đông Triều lắc đầu :

-Con... giúp một người trong đội phu sửa đê viết đơn khiếu nại chuyện tiền công. Con vô tình nhặt một thanh gỗ lên chơi, vậy mà họ rượt bắt con, con phải trốn ở đây.

Khang Hy trầm ngâm :

-Con hãy đưa mảnh gỗ cho ta xem !

Đông Triều lượm mảnh gỗ đánh rơi dưới đất, đưa cho Khang Hy. Khang Hy vô cùng sửng sốt khi thấy mảnh gỗ mục, bên ngoài đầy sơn rồi nhớ lại khoản phí khổng lồ mình đã xuất ra để sửa đê. Khang Hy chợt nhìn Đông Triều, ngài mỉm cười, háng giọng :

-Lão Tứ, lão Thập tam, xuống đây đi !

Dận Chân, Dận Tường hết chỗ trốn, lẻo đẻo nối nhau xuống lầu. Hai vị A ca cúi đầu chào :

-A mã.

Khang Hy xoa đầu Đông Triều, trách mắng :

-Chẳng đáng mặt đại trượng phu tí nào, để một nữ... tiểu tử này thừa chuyện thay mình.

Dận Tường chỉ biết cười trừ. Dận Chân để ý thấy Đông Triều có vẻ lười chọc ghẹo mình cho đỡ tức hờn này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Khang Hy quyết định đến chỗ sửa đê để xem xét tình hình. Theo sau ngài có viên thái giám thân cận nhưng hôm nay ngài còn đặc cách để Đông Triều đi trước dẫn đường còn Dận Chân với Dận Tường thì phải tụt lại đằng sau. Đông Triều hứng thú :

-Con được đi trước ạ ?

Khang Hy gật đầu :

-Ta cần một “tiểu thái giám” linh lợi đi trước dẫn đường.

Dận Chân mấp máy môi. Đông Triều đọc được “Chỉ là một tiểu thái giám đấy” từ đôi môi đó. Đông Triều mỉm cười, chấp tay ra sau. Ngón trỏ tay phải của nàng viết “Tiểu thái giám này rất linh lợi đó”. Dận Tường đứng cửa giữa chỉ biết cười chứ không can nỏi. Đông Triều nói :

-Lão gia theo con !

Đông Triều nắm cổ tay áo của Khang Hy, dẫn ngài đi đến chỗ sửa đê. Đoàn người phía sau di chuyển theo vị “lão gia”.

-Một đoạn nữa thôi ạ ! – Đông Triều nói. – Nhanh lên nào lão gia !

Khang Hy mỉm cười :

-Được rồi ! Được rồi !

Dận Tường nói với Dận Chân :

-Tiểu đồng này khó kiếm đấy !

-Cũng khó mà dạy. – Dận Chân lầm bầm.

Thật đáng yêu làm sao ! Với đôi mắt sáng, với nụ cười ấm áp cùng cái nắm tay thân tình, Đông Triều biến gia đình đế vương kia thành một gia đình bình thường, những người con đi đằng sau người cha, người hầu xúm xít điu người chủ đã lớn tuổi đi bằng cả tấm lòng kính trọng. Khang Hy bỗng nhớ những công chúa – những người con không bị vướng phải quyền lực, chợt, ông ước gì hài tử Tiểu Xuân sinh cho ông sẽ là một nữ tử.

-Đến rồi ! – Đông Triều reo lên.

Người lính gác hôm bữa bắt gặp nàng đầu tiên. Hấn khom lưng xuống để nói chuyện với nàng cho dễ :

-Tiểu tử à, ở đây không có trưởng ca của ngươi đâu.

Dận Chân lên tiếng :

-À, hôm nay tiểu tử này không đến đòi trưởng ca đâu, đã được phục được đầy đủ rồi.

Đông Triều rất khó chịu với chữ “phục được”, nàng phải giả điên giả khùng vì ai chứ ? Nhưng bản tính trời sinh, Đông Triều cười được.

-Đại ca, đây là “đại lão gia” nhà tôi ! – Đông Triều đưa mắt nhìn Khang Hy, giới thiệu.

Người lính gác biết mặt Từ A ca, Thập tam A ca, Đông Triều gọi hai người ấy là “lão gia”. Còn với ai đó mà Đông Triều phải gọi đến “đại lão gia” tức là Đương kim Hoàng thượng. Người lính toan quỳ xuống thi lễ thì một viên quan trông coi việc sửa đê tới giáng cho người ấy một cái tát.

-Ngươi trông coi bọn phu như thế nào hả ? Chúng đang lười chây thây ra kia !

Dận Tường nhíu mày, nói :

-Phu đã mệt rồi, phải cho nghỉ chứ ?

-Mệt ? Với bọn ấy thì chỉ cần vài roi là hết... - Hấn ngoay ngoắt tìm chủ nhân giọng nói và... - Thập tam gia !

Tên quan quỳ sụp xuống, lay vô vàn lay. Cho đến khi mũ ô sa hấn lấm lem bùn đất, hấn mới ngước mặt lên nhìn cả thầy.

-Bẩm Thập tam gia... - Hấn dừng mắt tại Khang Hy. – Vị này là...

Thái giám đi theo hầu Khang Hy háng giọng :

-Đây chính là Đương kim Hoàng thượng !

Tên quan ấy càng hoảng hơn nữa, đầu hấn nện thình thịch xuống mặt đất. Khang Hy nói với người lính canh bằng giọng âm trầm :

-Hãy dẫn ta đi một vòng.

Người lính run rẩy bởi sợ hãi và hãnh diện, hấn dẫn đường vào trong. Đông Triều để người lính gác dẫn Khang Hy một đoạn thật xa rồi nàng mới kéo tai tên quan kia, gầm gừ :

-Nếu dám đi báo động, ta sẽ cắt tai ngươi !

-Vâng... - Hấn lắp bắp.

-Được đấy. – Rồi nàng đi lon ton đến bên cạnh Dận Chân.

Dận Chân nói :

-Hơi xác lão, nhưng giỏi đấy.

Đông Triều nháy mắt :

-Chuyện hằng ngày mà.

Khang Hy hỏi thăm những người phu trước. Ngài hỏi thử xem họ làm việc mấy canh giờ trong một ngày, có được cho nghỉ không. Dận Tường nói nhỏ với Đông Triều :

-Chưa bao giờ Hoàng A mã nói chuyện ân cần thế đâu !

Đông Triều nhún vai :

-Vua xem dân như con mà. – Rồi làm bầm – Lý thuyết thôi, mấy ai làm được.

Có mấy người lính lượn lờ nhưng không ai dám xông vào, trước khi chúng nhận ra Thánh thượng đang ngự giả thì cái uy của người lính kia đã thôi chúng vắng xa đến chỗ tên quan. Rầm rầm, rầm rầm, một đoàn mỗi một, mỗi chúa mặc quan phục, mỗi lính cầm kích cầm roi xông tới.

-Bọn cả gan nào dám... .

Nói là mỗi chẳng ngoa chút nào, họ quỳ còn tạo tiếng động lớn hơn cả tiếng nói sau khi diện kiến Tứ A ca, Thập tam A ca và Thánh thượng.

-Hoàng thượng tha tội ! Hoàng thượng tha tội ! – Họ rất thông minh, vì chỉ có Hoàng thượng mới tha tội nổi, Dận Chân và Dận Tường còn lâu mới bỏ qua.

Khang Hy hừ một tiếng :

-Thật khó tin được trăm đã cho người cái mũi này ! Hãy mau dẫn trăm đi xem chỗ vật liệu !

Mấy viên quan run rẩy dẫn Khang Hy đi. Đông Triều đứng xem xét đóng gỗ. Bên ngoài trông cũng đẹp, bền chắc đấy, còn được bọc bằng vải dầu chống mối mọt. Một tên quan gượng cười, nói :

-Hoàng thượng xem, nô tài chẳng hề phí phạm một xu nào của Hoàng thượng.

Khang Hy quát :

-Của ta ? Đây là tiền Quốc khố xuất ra, do bá tánh đóng thuế mà có. Đây là tiền của bách tính !

Mấy tên quan nhắc lại :

-Vâng ! Chúng nô tài tuyệt đối chẳng hề phí phạm một xu của bách tính ! – Cứ như trẻ con học Tam tự kinh, đọc đó rồi vứt xó thôi.

Đông Triều nhắc gỗ lên chỉ bằng một cánh tay. Nàng nháy mắt tình nghịch :

-Lão gia thích xem mũi võ Sơn Đông không ?

Khang Hy đang bực bội trong lòng nhưng cũng bật cười :

-Ồ, tiểu tử biết diễn trò à ?

Đông Triều tung khúc cây, nàng khép chặt năm ngón tay, chặt mạnh vào khúc gỗ. Khúc gỗ bị chẻ đôi, Đông Triều lượn lên đưa cho Khang Hy xem. Bên trong mục rỗng hết cả. Khang Hy nhún mày. Đông Triều lùi lại một bước, ngây thơ nói :

-Một cách tuyệt vời để trị mối mọt. Đim chúng xuống nước thì chúng sẽ đi đời hết.

Khúc gỗ ấy nhẹ vô cùng, bên trong trống rỗng vì bị mối mọt lấy làm nhà hết. Khang Hy vứt cây gỗ xuống đất, giẫm nát :

-Các người giải thích với trăm thế nào đây ?

Một tên nhanh trí nói :

-Khởi bẩm Hoàng thượng, đó chỉ là phế liệu chúng thần định phế thải đi thôi.

Đông Triều khâm phục cái thói vụng chèo khéo chống này dù sẽ chẳng mang lại kết quả khả quan cho bản thân. Khang Hy trừng mắt :

-Hãy cho trăm thấy gỗ nguyên.

Bọn quan lại lạy lạy, van xin :

-Xin Hoàng thượng cho chúng thần thời gian ! Chúng thần sẽ mang gỗ nguyên đến đây !

-Ngươi ! – Khang Hy chỉ những tên quan. – Ngươi ! Cả ngươi nữa ! Hãy mang gỗ nguyên đến đây cho trẫm!

Mấy tên quan như người chết đuối vớ được cọc, tên quan có đủ can đảm quỳ gần chỗ Khang Hy nhất lật đặt lệnh cho thuộc hạ chạy đi tìm gỗ tốt. Hấn thở phào :

-Vậy là xong !

Đông Triều bất bình. Bấy nhiêu đó là xong sao ? Còn những người phu phải khổ sở chẳng vì chuyện gì cả. Đông Triều định lên tiếng, Dận Chân bịt miệng nàng lại. Đông Triều nói khẽ :

-Muội cần phải nói !

Dận Chân lắc đầu :

-Yên tâm đi !

Khang Hy lẳng lặng đến gần hấn.

-Và hãy trả lời cho trẫm câu hỏi này : Tại sao phu đắp đê phải khổ sở khi chỉ vác những khúc gỗ mục này ?

Hấn điếng cả người.

Tên quan cứ áp úng, Khang Hy phải ghé sát tai để nghe cho rõ. Nét mặt ngài nhăn nhúm lại. Đó là một sự bức tức, đương nhiên xuất phát từ lời khai của tên quan. Nhưng chẳng hiểu vì sao Khang Hy lại quát gọi quân lính kiểm tra, lục soát nhà mấy tên quan vừa đi xong. Đông Triều ngạc nhiên, muốn hỏi nên bước lên hai bước. Dận Chân níu nàng lại, thì thầm :

-Hãy đến nhà hấn kiểm tra.

-Nhưng mà...

Dận Chân gắt nhẹ :

-Nhanh đi ! Đừng có buống !

Đông Triều bèn bấm bụng đi theo Dận Chân. Dận Chân, Dận Tường gỡ hai con ngựa ra khỏi xe. Đông Triều hỏi :

-Đi ngựa sao ạ ?

Dận Chân nói :

-Đi ngựa để muội tỉnh ngủ.

Đông Triều thở dài, nàng đang say ngủ thật. Dù có là một minh quân, được dân chúng ca tụng, Khang Hy cũng là con người với bản tính thương con trời cho. Nàng tự lên yên ngựa, hy vọng sẽ tỉnh ngủ. Dận Tường cười cười:

-Tứ ca, sắp có bão lớn đấy.

Dận Chân nghiêm mặt :

-Sẽ có bão lớn sớm thôi, với một bờ đê mong manh như thế.

Dận Chân lên yên, vòng tay ôm Đông Triều :

-Ngồi cho chắc !

-Vâng, Cao lão gia !

Dận Chân ôm ngang eo Đông Triều bằng tay trái, giắt cương bằng tay phải. Dận Tường thúc ngựa đuổi theo. Dận Chân nói với Dận Tường :

-Cần chia ra !

Dận Tường gật đầu :

-Tứ ca nói đúng.

Hai A ca tách nhau ra. Dận Chân phi ngựa với tiếng thở gấp gấp. Đông Triều hỏi :

-Huỳnh thương tiểu đệ quá nhỉ ?

Dận Chân hô ngựa chạy nhanh hơn.

-Đoán giò đây, nha đầu. Tên quan đó rất thân với Thái tử.

Đông Triều hạ giọng :

-Huỳnh sợ để Thập tam gia gặp Thái tử mà không sợ để muội gặp Thái tử sao ?

Ngựa đã đến nơi. Dận Chân xuống yên :

-Xem ai ở cạnh muội ngày đêm ?

Đông Triều cười phá lên. Nàng nắm tay Dận Chân, nhảy xuống. Binh lính giám sát vẫn đang cuống lên vì chẳng tìm được chỗ giấu nguyên vật liệu. Đông Triều vốn bình tĩnh nhưng rất sốt ruột khi làm việc mà cứ ẻo uột còn nghi phạm nở nụ cười làm người ta bất mãn. Đông Triều xắn tay áo lên, lao vào cuộc. Dận Chân rất nhớ hình ảnh này.

-Thế nào rồi ? – Đông Triều hỏi thăm một người lính.

-Chả thấy trong kho.

Đông Triều bước đến chỗ nghi phạm. Hắn ta nói :

-Tiểu tử, mời vào, thê tử của ta vừa thêu xong dải yếm đây !

Đông Triều mỉm cười, thùng thưng tiến gần bức tường. Nàng gõ bức tường hai cái.

-Ông nghĩ thế nào ? – Đông Triều liếc nhìn viên quan.

Đôi mắt hắn tỏ cáo tất cả. Đông Triều mang bên mình một con dao găm, nàng khéo léo cạo sạch lớp vôi và tách những thanh gỗ ép mỏng ghép với nhau. Cát tuôn ra. Đông Triều dậm chân, lắng nghe tiếng vọng. Nàng cũng dùng con dao găm và tìm được gỗ. Lính há hốc miệng :

-Ồ đó ?

Đông Triều vung vút con dao găm :

-Đúng vậy, mấy người nghiệp dư ạ.

Tên quan lấp bắp :

-Sao lại có thể...

-Tôi là chuyên gia mà.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Đông Triều rất hứng khởi vì trở về với công việc của mình. Nàng hy vọng hôm nay sẽ nghe được tin tốt từ Dận Chân và bắt tay vào một cuộc điều tra mới. Đông Triều đi lòng vòng trước cửa chờ Dận Chân trở về, mang theo lệnh của Khang Hy.

-Liên Nhi. – Tiểu Uyển dịu dàng gọi nàng.

Đông Triều mỉm cười, hành lễ chào :

-Phúc tấn.

-Muội đang đợi gia về à ?

-Vâng ạ ! – Đông Triều hứng khởi nói.

Tiểu Uyển mỉm cười :

-Vậy muội có muốn đến tiểu đình uống trà với ta, cùng đội gia về không ?

Đông Triều vui vẻ trả lời :

-Được ạ, thưa phúc tấn.

Đông Triều theo Tiểu Uyển ra tiểu đình cùng thưởng trà, ngắm hoa. Tiểu Uyển thấy tức cười khi đề ý hai tai của Đông Triều cứ hướng ra cổng, chờ tiếng chân về. Tiểu Uyển muốn trêu nàng một chút.

-Hồi nãy ta nói đến đâu rồi nhỉ ?

-Dạ ?

Cứ ngỡ Đông Triều sẽ ngơ ngác nhưng nàng lại trả lời vanh vách, thuật hết toàn bộ câu chuyện hai người đang bàn bạc : chuyện chuẩn bị sinh nhật cho Dận Chân. Đông Triều còn hạ đuôi mắt, như thương hại :

-Suốt ngày lo cho mọi người trong phủ, tỷ cũng nên nghỉ ngơi một chút.

Tiểu Uyển bật cười :

-Được rồi.

Đông Triều rót trà cho nàng bằng hai tay, nói :

-Gia vốn tiết kiệm, muội nghĩ ta nên tổ chức giản dị thôi.

-Ta cũng nghĩ vậy. Nhưng hôm đó có cả Hoàng A mã và Ngạch nương, tiếp đón đơn sơ, có lẽ là không đủ.

Đang thảo luận thì Đông Triều nghe tiếng chân cùng với tiếng chào đón chủ nhà trở về của các gia nhân. Đông Triều rất mừng nhưng nàng nén lại để dẫn Tiểu Uyển – người mong Dận Chân về hơn – ra cổng đón Tứ gia. Đến nơi, cả hai thấy vui khi Dận Chân đưa cả Dận Tường về nhưng chột khựng lại vì bóng người đằng sau.

-Thái tử gia cát tường. – Tiểu Uyển nhún mình hành lễ.

-Thái tử gia cát tường. – Đông Triều nhún mình hành lễ.

Dận Chân nói :

-Phúc tấn hãy vào trong chuẩn bị trà, Trắc phúc tấn...

Dận Nhưng nói chen vào :

-Tứ đệ, ta cũng muốn nói chuyện với Trắc phúc tấn của đệ.

Dận Chân nói :

-Thái tử, Liên Nhi vẫn còn nhỏ tuổi.

Dận Nhưng cười khẩy :

-Cứ để Trắc phúc tấn hầu chuyện, ta sẽ không làm điều thất lễ.

Dận Chân bực mình nhưng không lộ ra mặt. Dận Tường nháy mắt với Đông Triều. Đông Triều hiểu ý. Nàng lùi ra sau hai bước rồi giả vờ va phải người hầu đang mang khay bột màu lúc này nàng có nhờ. Máu bắn vào quần áo, bắn lên mặt nàng. Tiểu Uyển hốt hoảng rút khăn ra lau bột màu cho Đông Triều :

-Muội có sao không ?

Dận Chân nói :

-Thật lời thôi, mau vào trong tắm gội sạch sẽ, chỉnh trang lại y phục.

Đông Triều quỳ xuống dập đầu hai cái :

- Thiếp xin lỗi gia.

Tiểu Uyển diu nàng vào trong. Trước khi đi, Đông Triều quay lại nhìn Dận Chân một lần. Dận Chân đứng im, chỉ mấp máy môi, nói bằng lòng. Dận Tường thì mỉm cười. Dận Chân nói :

- Tệ nội vụ về, xin Thái tử gia tha tội.

- Không. – Dận Nhưng trừng mắt. – Khá thông minh đấy chứ.

- Thái tử gia lại chê cười rồi.

Dận Chân mời Dận Nhưng cùng Dận Tường đến tiểu đình. Tiểu Uyển đích thân mang trà đến. Nàng đặt tách trà, gửi đôi lời xã giao đến Dận Nhưng rồi trở vào trong. Dận Chân cô tình đi theo Tiểu Uyển, dặn dò nàng đừng để những người không hiểu chuyện lảng vảng gần tiểu đình. Tiểu Uyển mỉm cười :

- Thiếp nhớ rồi ạ.

- Vậy thì tốt.

Dận Chân thấy Đông Triều đứng nép ngay sau cột, trỏ ngón tay cái lên trên. Đông Triều lấy tay vờ lên không khí : « Muội sẽ giúp một tay ». Dận Chân muốn bật cười. Tiểu Uyển ngạc nhiên :

- Gia, mặt thiếp có gì sao ?

Dận Chân lắc đầu :

- Không gì. Đi đi.

Tiểu Uyển mỉm cười, quay lưng đi. Dận Chân quay trở lại tiểu đình. Ba ly trà đã đầy, một câu chuyện dài được đón chờ phía trước. Dận Chân ngồi xuống, câu chuyện bắt đầu bởi Dận Nhưng.

- Thật bất ngờ khi triều đình lâu nay vẫn yên bình, nay lại nổ ra một vụ tham ô.

Dận Tường nói :

- Pháo luôn được châm ngòi từ một sợi dây rất dài.

Dận Nhưng tái mặt, đập bàn :

- Ý đệ là sao ? Tức là chuyện đã xảy ra từ rất lâu, đến nay mới được phát hiện ?

- Thái tử... – Dận Chân muốn can ngăn.

Dận Nhưng cười lớn :

- Đúng thế thì ai đã lấp đi sợi dây pháo ? Là ta phải không ? – Hấn hét lên. – Ý đệ nói là ta phải không ?

Dận Tường cứ y lòng mình mà nói :

- Tại sao huynh phải hốt hoảng lên như thế ? Chẳng lẽ đệ nói sai ? Cả năm trời làm việc trong bộ Hình, đệ chưa hề thấy bất cứ vụ án lớn, cần huy động lực lượng đông nào được thông qua cả !

- Dận Tường !

Dận Nhưng đứng dậy, giọng trầm ấm lên. Dận Chân vội nắm tay hắn :

- Thái tử !

..... !

Dận Tường quay ra ngoài tiểu đình. Đó là tiếng của Đông Triều. Đông Triều đang mắng Hắc Hồ vì một chuyện gì đó mà sử dụng ngôn từ rất nặng.

- Thật hết biết ! – Đông Triều ấn ngón trỏ xuống đầu Hắc Hồ. – Dám trộm bánh của ta phân phát cho đồng loại !

Hắc Hồ meo meo, tỏ vẻ ương bướng. Đông Triều nói :

- Ngày nào Phúc tấn cũng than phiền về sự thiếu hụt đồ ăn, ta suýt bị phạt. Thấy chủ bị phạt mà không thương à ?

Hắc Hồ im lặng. Đông Triều đưa ra xấp giấy bị mèo cào nát :

- Còn cái gì đây ? Chẳng gương mẫu gì cả ! Thế này thì làm sao Tuyết chấp nhận ở chung với một con mèo như người ?

Hắc Hồ cúi gầm đầu. Đông Triều chỉ tay về dãy nhà của mình, quát :

- Về tự kiểm điểm, nhanh lên !

Hắc Hồ giật mình, chạy vội về phòng. Đông Triều thở mạnh, bước bịch bịch về gian nhà chính. Gia nhân đứng đó phải lặng một hồi lâu mới thoát khỏi nỗi ám ảnh kia. Bài thuyết giáo của nàng với Hắc Hồ làm Dận Nhưng buông lỏng năm đảm. Dận Chân rất biết ơn nha đầu biết xử trí tình huống của mình. « Chỉ chó mắng mèo » lúc nào cũng là phương sách hiệu quả để ngăn cản một ai đó có quyền lực hơn mình.

- Thưa gia. – Gia nhân ấy quý xuống. – Bát gia, Cửu gia, Thập gia đến.

Dận Nhưng nói :

- Cứ để chúng vào ! Ta biết giờ ta chỉ còn có một mình !

Dận Chân nói :

- Hãy mời họ vào.

Gia nhân ấy dập đầu nhận lệnh, lui ra. Hắc chạy đến cổng mời ba anh em nhà Ái Tân Giác La vào nghị sự. Ba người đi đến tiểu đình, bắt gặp Đông Triều đang ẩm Tuyết, đưa đôi mắt đầy lo âu về phía Dận Chân, Dận Hề cố ý nói lớn :

- Với quân ***** chẳng biết trước sau ấy, Tứ tẩu nên mạnh tay là hơn.

Dận Nhưng làm bầm :

- Hay lắm ! Còn có một kẻ khác tới « chỉ chó mắng mèo » nữa.

Dận Chân mời nhóm Dận Tự vào tiểu đình rồi lệnh cho gia nhân mang thêm trà đến. Khoảng cách giữa sáu anh em khá khác biệt. Sáu ly trà cũng mang hương vị khác nhau. Dận Tự ngắm nhìn sắc trà và hít vào mùi hương xông lên, tâm tắc :

- Tứ tẩu thật chu đáo.

Dận Chân nói :

- Vì là khách quý nên Phúc tấn nhớ rất kỹ khẩu vị của từng người.

Dận Hề nâng ly trà lên, uống một hơi. Lưỡi chàng ta lướt nhẹ qua vòm họng để tận hưởng dư âm còn đọng lại đấy. Dận Nhưng khá khó chịu với sự vô tư vô lự của Dận Hề nên cố ý cầm bình trà rót vào cái ly không của Dận Hề. Dận Tự khẽ gắt :

- Thập đệ, đây là nhà của Tứ ca, không được vô lễ.

Dận Hề làm bầm :

- Đệ biết rồi.

Dận Tường cười xòa, nói :

- Chẳng hay Bát ca, Cửu ca, Thập ca đến đây có việc gì ?

Dận Hề lau vệt mép, tặc lưỡi :

- Thập tam đệ sao lần thần thế, đương nhiên là chúng ta tới vì buổi tiệc sinh nhật của Tứ ca.

Dận Chân biết Dận Hề không ưa gì mình nhưng câu nói kia không hề ẩn chứa sự dối trá, trong lòng cũng thấy ấm áp phần nào.

- Thật đa tạ.

Dận Hề xua tay :

- Chúng ta là huynh đệ, Tứ ca khách sáo gì.

Dận Đường hắng giọng :

- Đúng vậy. Nên chúng đệ rất « lo » cho Tứ ca, sinh nhật sắp đến mà phải « thi hành công vụ ». Chúng đệ mong có thể giúp Tứ ca một tay để chuyện « công vụ » không ảnh hưởng đến sinh nhật, coi như là quà chúng đệ dành cho Tứ ca.

Dận Tường đập bàn :

-Ấy, vậy là cướp mất món quà của đệ rồi còn gì.

Dận Tự mỉm cười :

-Không phải là cướp, mà là góp một tay.

Dận Nhưng nói :

-Ta khuyên các đệ hãy rút lại món quà ấy. Các đệ sẽ phá hỏng « món quà » của Thập tam đệ và Nhược Hy cách cách.

Dận Đường được dịp liên tấn công :

-Ồ, Nhược Hy Cách cách cũng góp một tay sao ?

-Đó là...

Hắc Hổ và Tuyết đột nhiên kêu ré lên, phóng từ căn nhà của Đông Triều, chạy thục mạng đi đâu đó. Đông Triều ở đằng sau thúc giục gia nhân bắt hai con mèo lại cho bằng được. Nàng cầm trên tay bức tranh vẽ cảnh tuyết rơi được chăm chút rất kỹ bị mèo cào.

-Tranh này để tặng... thật hết nói nổi...

Lúc đó, Hoàng Quân cũng chạy đến la lớn :

-Bắt chúng lại ! Chúng dám cào nát quà của di nương tặng cho A mã !

Đông Triều che miệng Hoàng Quân lại, ngó trước ngó sau :

-Nói khe khẽ chứ. Nói lớn hết thì A mã con đâu bắt ngờ nữa.

Dận Chân phì cười :

-Hết bắt ngờ rồi.

Hoàng Quân gật đầu lia lịa. Đông Triều dắt tay Hoàng Quân về phòng. Dận Tường ngồi trên đó cười cười, thầm khen Đông Triều sắp đặt tai mắt bao quanh để kịp ứng cứu cho mình. Dận Nhưng há hốc miệng, biết Đông Triều dàn dựng ra cảnh này nhưng không thể bắt bẻ được. Dận Chân nói :

-Nhưng tệ nội cũng rất thông minh khi sử dụng sở trường để tạo ra một món quà riêng biệt.

Dận Tường à lên :

-Vậy là Tứ ca thích những món quà « riêng biệt ».

Dận Đường nghiêng rằng :

-Vậy là Thập tam đệ không muốn chúng ta « giúp một tay » sao ?

-Cửu đệ. – Dận Tự nhắc. – Đây là ý Tứ ca đấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Đêm xuống, Đông Triều bấm đốt tay tính rằng hôm nay Dận Chân không đến chỗ mình. Nhưng chắc chắn nàng và Dận Chân sẽ gặp nhau vì Dận Chân đi vòng vòng trước cửa phòng nàng mấy bận rồi. Đông Triều thổi tắt đèn, giả vờ như ngủ say. Một lúc sau, nàng len lén thế cái gối ôm vào cái chần, theo đường cửa sổ ra tiểu đình.

-Huynh chờ có lâu không ?

Dận Chân ngồi ở đó nhâm nhi trà :

-Không đâu.

Đông Triều ngồi xuống ghế. Nàng vồn vã hỏi :

-Thế nào rồi huynh ? Hoàng thượng có ban lệnh không huynh ?

Dận Chân nhét cái bánh phù dung vào miệng nàng :

-Ta nghe Phúc tấn nói muối đi vòng vòng trước cổng chờ ta về. Khá là không may mắn.

-Thật là không may mắn. – Đông Triều nói ậm ừ qua chiếc bánh.

Đông Triều nhắm nháp hương vị chiếc bánh phù dung tan ra trong miệng. Bánh này do Tiểu Uyển đích thân làm cho Dận Chân ăn đêm. Đông Triều rất thích. Dận Chân nói :

-Hoàng A mã đã chấp nhận cho điều tra.

Mắt Đông Triều sáng rực. Dận Chân khẽ lắc đầu :

-Đừng mừng vội. Muối đã nói việc điều tra cần theo hai hướng, đúng không ?

Đông Triều gật đầu :

-Đúng là như vậy.

Dận Chân nói :

-Chúng ta chỉ có thể điều tra theo hướng thứ nhất.

-Xem số tiền kia về đâu ?

-Xem thư đề nào kém chất lượng.

Đông Triều ngạc nhiên :

-Vậy thì việc điều tra sẽ không thể thành công ! Chúng ta đánh động như thế, bọn tham ô sẽ đủ thời gian để phi tang tất cả rồi.

Dận Chân nhấp một ngụm trà :

-Ta đồng ý với muối.

Đông Triều thở dài :

-Thập tam gia không thể thuyết phục Vạn tuế gia sao ?

Dận Chân nói :

-Không hề. Thập tam đệ đã trình bày vấn đề rõ ràng và Hoàng A mã cũng chấp nhận điều tra theo hai hướng cùng một lúc.

Đông Triều nghiêng đầu :

-Thế ai sẽ điều tra theo hướng còn lại ?

Dận Chân im lặng hồi lâu mới trả lời :

-Quân của Hoàng A mã.

Đông Triều nhủ mảy. Nàng nghĩ Khang Hy phần nào đoán được số tiền tham ô kia sẽ đi về đâu và Khang Hy sẽ xử trí như thế nào. Nàng hiểu hoàn cảnh lịch sử bây giờ là thế, buộc phải sống như thế. Nhưng bản thân là thám tử, Đông Triều muốn mọi chuyện được đưa ra ánh sáng. Dận Chân búng trán nàng :

-Ta cũng nghĩ như muối. Sáng mai ta sẽ dâng sớ xin Hoàng A mã cho ta tiếp tục điều tra theo hướng còn lại.

Đông Triều sùng sốt :

-Huỳnh sẽ tiếp tục theo đuổi bọn tham quan ấy sao ?

Dận Chân hỏi lại nàng :

-Muội muốn buông xuôi sao ?

Đông Triều dứt khoát :

-Không bao giờ ! Mục đích của việc điều tra này là lấy lại số tiền đã mất ! Muội không thể chỉ lo lập công rồi quên mất mục đích chính !

Dận Chân gật gù :

-Giỏi lắm ! – Dận Chân rót cho Đông Triều một ly trà. – Ta lấy trà thay rượu thưởng cho nha đầu.

Đông Triều nhăn mặt :

-Huỳnh thưởng muội hay phạt muội ? Trà đắng ghê !

Bên Dận Chân thảo luận kế sách vây bắt để lấy lại số tiền cho quốc khố, bên Dận Tự cũng hội họp với nhau, bàn cách đối phó. Dận Chân uống trà cho tỉnh táo, Dận Tự lấy rượu làm nóng người. Bốn anh em mỗi người một chén rượu. Dận Đường đập bàn, tức tối :

-Chúng ta đã nhả nhận hỏi mà còn từ chối ! Thật là không biết điều !

Dận Hề nhai đứt một miếng thịt, nói qua tiếng nhồm nhoàm :

-Đệ thì thấy hơi quá lộ liễu.

Dận Đường nạt :

-Lộ liễu ? Ta thấy ả Nhục Bạng ấy mới lộ liễu. Chúng ta chưa kịp kết tội mà đã đưa ra chứng cứ biện minh cho mình !

Dận Tự lặng lẽ nhận xét :

-Ít ra thì có thể bịt miệng tất cả chúng ta.

Dận Trinh nói :

-Hôm nay đệ và Ngạch nương đến thỉnh an Hoàng A mã, đệ có thăm dò vài câu về Nhục Hy Cách cách. Hoàng A mã tỏ vẻ rất thích người con dâu này. Hoàng A mã chờ mong Nhục Hy Cách cách sớm sinh một hoàng tôn cho người để phò trợ Thái tử sau này.

Dận Đường cười khẩy :

-Có khi nào Hoàng A mã nói vậy với Phúc tấn của đệ đâu !

Dận Tự đập bàn :

-Thôi đi. – Dận Tự gằn giọng. – Chúng ta ở đây để bàn về chuyện Tứ ca lĩnh trọng trách điều tra vụ án dê điều, không phải về Nhục Hy Cách cách !

Mấy anh em im lặng. Dận Tự trấn an được mấy người em còn quá khờ dại của mình rồi thì quay sang lo cho mình. Dận Tự thở dài :

-Chúng ta đã dấn sâu vào vũng lầy rồi. Đã dấn sâu vào vũng lầy rồi.

Dận Hề an ủi :

-Bát ca, không sao đâu. Hoàng A mã chỉ lệnh cho Tứ ca điều tra về những chỗ có đề bị hỏng, đâu có lệnh cho Tứ ca điều tra xem số tiền kia đi về đâu.

Dận Trinh lắc đầu :

-Trong tay Tứ ca có hai người hỏi cung rất giỏi, chắc chắn sẽ điều tra ra được chỉ bằng vài câu hỏi.

Dận Đường nói :

-Vậy thì hãy sai sát thủ giết hết tất cả.

-Lúc nào cũng biết chém giết, đệ nghĩ Tứ ca không tính đến đấy sao ?

Dận Đường cúi gầm đầu. Dận Tự thở hắt :

-Đó là cái cớ rất thích hợp để rảnh tay chuyện điều tra đề hồng mà tập trung vào điều tra số tiền thâm thủng.

Dận Trinh nói :

-Bát ca đừng lo. Hoàng A mã đích thân điều tra vụ việc số tiền thâm thủng thì đã có ý cho mọi chuyện êm xuôi cả rồi. Dù sao cũng có một phần của Thái tử trong đó.

Dận Đường gật đầu :

-Đúng vậy ! Đúng vậy !

Dận Trinh mỉm cười lạc quan, nói tiếp :

-Đệ nghĩ Tứ ca sẽ không thể làm gì được đâu.

Dận Tụ vẫn tỏ vẻ bi quan. Dận Hề rót rượu cho Dận Tụ :

-Bát ca, không sao đâu mà !

Dận Tụ lắc đầu :

-Ta nghĩ Hoàng A mã đã biết chuyện này từ khá lâu. Vậy mà đến bây giờ vẫn cho điều tra. Tứ ca đã tìm cách để Hoàng A mã nhúng tay vào việc này, chắc chắn sẽ có cách để Hoàng A mã lệnh cho mình điều tra về số tiền đã mất.

Ba người còn lại ngơ ngác. Dận Tụ tiếp lời :

-Tứ ca đã nắm được điểm yếu của Hoàng A mã.

-Là gì ? – Dận Hề bật cười. – Tứ ca không có quen thân với bất cứ đại thần nào, cũng chẳng có thế lực về tiền bạc, chỉ là một tên lính gác đỡ tên cho Thái tử, làm sao có thể nắm được điểm yếu của Hoàng A mã chứ?

Dận Tụ uống một ngụm rượu, thở ra một hơi :

-Một chuyến vi hành đủ khiến cho bao nhiêu quan viên điều đứng. Tứ ca đã nắm được điều đó. Tứ ca đã tận dụng tất cả lòng thương dân của Hoàng A mã và nỗi lo cho số phận của Đại Thanh trên đất Trung Nguyên, và chắc chắn Tứ ca sẽ lay động được Hoàng A mã.

Phúc phù trước sau vẫn còn sáng đèn, đêm xuống phủ đầy tuyết, lữ khách tìm đến quán trà rất nhiều. Khang Hy cảm thấy trống vắng trong lòng, cũng tìm đến quán trà để lấp đầy khoảng trống. Hôm nay Dận Nhưng say khướt, muốn tìm đến nói chuyện quá khó kể chỉ cho con trai một lời khuyên giúp con ý thức được địa vị của mình.

-Vạn tuế gia. – Thái giám nói khẽ. – Đàng sau còn sáng đèn, có cần vào thăm Tiểu Xuân cô nương không ạ?

Khang Hy rất muốn vào thăm con nhưng trông lên bầu trời, lắc đầu :

-Đêm đã khuya, có lẽ nàng đã ngủ say rồi.

Một tiểu tử chạy đến chỗ Khang Hy, mừng ra mặt. Mọi hôm hần ân cần lau bàn, hỏi ông dùng gì và yêu cầu của ông như thế nào. Nhưng hôm nay hần không làm vậy, hần chỉ reo lên :

-Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến, Tiểu Xuân vẫn còn thao thức ở đằng sau, lo ông có mặc đủ ấm không.

Khang Hy nghe vậy, liền đẩy ghế, nhờ tiểu tử ấy dẫn đường vào trong. Hần nhảy căng lên, xô rầm cửa, la to cho mọi người đằng sau biết :

-Lão gia đến ! Lão gia đến !

Tiểu Xuân ra đón đầu tiên. Khang Hy cảm động nắm lấy tay nàng, âu yếm nhìn vào đôi mắt hiền làm trái tim ông rung động. Tiểu Xuân dìu Khang Hy vào trong phòng. Nàng rót trà nóng cho Khang Hy :

- Lão gia có khỏe không ạ ?

Khang Hy nhấp một ngụm trà :

-Nếu ta không khỏe, ta có thể đến thăm nàng và con sao ?

Tiểu Xuân lém lỉnh nói :

-Lão gia rất thương con, thiếp sợ lão gia không quản thân mà lặn lội đến đây.

Khang Hy bật cười :

-Chỉ thương con thôi sao ?

Tiểu Xuân ngượng ngùng, cúi gằm mặt. Khang Hy nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng nói :

-Ta luôn muốn đến thăm nàng và con thường xuyên. – Khang Hy nhìn cái bụng lùm lùm của Tiểu Xuân một cách dịu dàng. – Nhưng không tiện.

Tiểu Xuân mỉm cười :

-Thiếp biết lão gia bận trăm công ngàn việc, lại còn gia đình của mình, lão gia đến đây là quý hóa lắm rồi. Hải tử rất ngoan, thiếp cũng không gặp bất trắc gì.

Nói với nhau đôi ba lời. Tiểu Xuân chợt buồn bã nói :

-Thiếp rất xin lỗi vì hôm đó đã làm lão gia tức giận.

Khang Hy vỗ vỗ bầu má Tiểu Xuân, thở dài :

-Ta không sao. Ta rất thích tính tình khảng khái, cương trực của nàng.

Ngày đầu tiên gặp nhau, Khang Hy đã rất ấn tượng với hình ảnh người thiếu nữ đánh trống kêu oan bằng hai bàn tay đầm máu. Một nữ tử mà có khí khái như vậy, Khang Hy thấy xấu mặt cho những cận thần trong triều đình, không dám tố giác bọn sâu mọt hại nước, chỉ mong hưởng nhàn.

-Nhờ nàng mà Hoàng thượng đã tỉnh ngộ.

Tiểu Xuân nói :

-Thật tốt quá ! Dân chúng rất biết ơn ngài nếu ngài quan tâm đến đời sống của dân chúng hơn.

Khuôn mặt tươi cười của Tiểu Xuân làm Khang Hy cảm thấy rối bời. Nếu ông vạch trần hết thì có ít nhất một hoàng tử của ông liên quan đến, nếu ông bỏ mặc, khuôn mặt cười kia sẽ được thay bằng khuôn mặt của lòng căm hận. Trong phút chốc, Khang Hy thốt nên tâm sự của mình :

-Nếu chuyện này được phanh phui, con trai của ta sẽ bị liên can. Tiểu Xuân, nàng nghĩ thế nào ?

Tiểu Xuân lúng túng :

-Thiếp là phận tôi đòi, lại ít chữ nên thiếp không dám nói.

Khang Hy lắc đầu :

-Chuyện này sẽ ảnh hưởng đến nàng và con, cứ nói !

Tiểu Xuân nghĩ ngợi một lúc rồi hít một hơi sâu :

-Con cái là do chúng ta sinh ra, nếu có thể tha thứ thì nên tha thứ một lần. – Tiểu Xuân sờ bụng mình. – Nếu hải tử này có làm gì bất trắc, thiếp nguyện lê gối cầu xin cho nó một cơ hội.

-Vậy...

Tiểu Xuân lại nói :

-Nhưng... với lão gia, không phải chúng dân cũng là con của ngài sao ?

Khang Hy như bị một hồi trống đập dồn làm tỉnh ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Dận Chân khóa chặt tráp đựng sớ, nhìn vào nó một hồi lâu. Bao nhiêu hy vọng chàng đều gửi vào đó. Có tiếng gõ cửa. Đông Triều nói vọng vào :

-Muội vào được không ?

-Ừ.

Đông Triều bước vào, trên tay nàng có một ly trà nóng. Nàng nhìn tráp đựng sớ của Dận Chân, Dận Chân đã sửa soạn cái tráp kỹ càng hơn bao giờ hết. Nàng đặt ly trà lên bàn, nhẹ nhàng nói :

-Trời lạnh, huynh nên dùng thêm ít trà nóng cho ấm người.

Dận Chân nhấp một ngụm trà, nhắm nháp :

-Chính xác đến từng mức độ.

Đông Triều nhún vai :

-Vào bếp và thấy ghét món nào nhất là muối biết.

-Vậy sao ?

Đông Triều nói vào vấn đề chính :

-Vậy huynh tiếp tục kháng nghị sao ?

Dận Chân gật đầu :

-Đã ba lần dâng sớ, ba lần bị bác bỏ.

Đông Triều hỏi :

-Hoàng thượng bác bỏ sao ?

-Chỉ gặp Lý Đức Toàn.

Đạo này Khang Hy có ý tránh mặt Dận Chân, Dận Tường. Dận Chân phải giao cho Lý Đức Toàn. Đông Triều không ghét Lý Đức Toàn, ngoài là một thần tử với triều Thanh, Lý Đức Toàn còn là người hầu riêng của Khang Hy. Bác bỏ tấu sớ của Dận Chân là điều nên làm khi chủ bực bội với tấu sớ ấy.

-Cố lên, muội tin huynh sẽ thành công. – Đông Triều chỉ biết động viên.

Dận Chân trông ánh mắt u buồn của nàng. Đông Triều ước gì mình đang ở thời hiện đại hay nhập vào xác một nam tử hán để tiếng nói mình có trọng lượng hơn. Dận Chân búng trán nàng, nói :

-Nghĩ kẻ sách đi.

-Thật ra là đã có kẻ sách dự bị rồi.

Có tiếng gõ cửa. Là Thu Nguyệt :

-Gia, thiệp có thể vào được không ? Thiếp có mang thêm bánh ngọt đây.

Dận Chân nói với Đông Triều :

-Muội ra kêu nàng ấy mang về đi.

-Tại sao ?

-Ta buồn ngủ rồi. – Dận Chân bước vào trong.

Đông Triều đành bước ra lấy bánh. Nàng thấy Thu Nguyệt thoáng buồn. Tội lỗi tự dưng dâng trào. Đông Triều nói :

-Gia buồn ngủ nên vào trước, kêu muội ra lấy bánh.

Thu Nguyệt cười buồn :

-Không sao, muội cứ lấy mà ăn. – Nàng giao bánh cho Đông Triều.

Đông Triều mang bánh về phòng riêng của Dận Chân. Nàng thở dài :

-Huynh chẳng lịch thiệp chút nào. Ăn chút gì đi chứ.

-Hãy tách ly trà của muội đi.

Đông Triều lấy thuốc cho Dận Chân uống theo kỳ. Đông Triều bắt mạch cho Dận Chân, nhắm nghiền mắt. Nàng nhận xét :

-Mạch bình thường, muội cứ sợ dạo này áp lực làm huynh mệt mỏi.

Dận Chân nói :

-Áp lực đã được san sẻ.

Đông Triều kêu Dận Chân xoay lưng cho nàng bấm bóp :

-Cố lên ! Cố lên ! – Cường độ càng lúc càng tăng.

Dận Chân nhắm mắt :

-Này, này.

Dận Nhưng cứ đi đi lại lại trước đại điện, lòng thấp tha thấp thỏm. Hắn thầm lo sợ Hoàng A mã của hắn bí mật vi hành đến chỗ của Dận Chân rồi mật lệnh điều tra tiếp con đường mà số tiền tham ô đi qua. Bản thân hắn dính líu đến chuyện này cũng không ít. Hắn mong Khang Hy giao phứt việc này cho hắn để hắn giải quyết cho dễ nhưng mấy ngày qua Khang Hy chỉ giao cho Dận Nhưng có một phần làm hắn bồn chồn không yên. Hắn giấu hết tấu sớ Dận Chân đưa lên Khang Hy, bịt miệng Dận Tường bằng tình nghĩa mà chẳng lấy làm yên tâm.

-Hoàng thượng hỏi cung !

Dận Nhưng lật đật chạy ra cửa lớn. Khang Hy đêm nay vận sắc phục của người dân bình thường nên hắn không nhận ra, cứ đứng sững lại. Lý Đức Toàn quá quen với hình ảnh này nên vội vàng bước đến cung thỉnh. Khang Hy hắng giọng :

-Dạo này mắt Trẫm đã kém rồi, Trẫm không nhận ra ai kia nữa.

Lý Đức Toàn hiểu ý, lão to giọng :

-Khởi bẩm Vạn tuế gia, đây là Thái tử ạ.

Dận Nhưng được đánh động, liền chạy tới quỳ lạy, mừng Hoàng A mã trở về. Khang Hy lệnh cho hắn đứng lên, tầm tắc :

-Hài tử chờ cha mình đến giờ này, thật đáng ngưỡng mộ.

Dận Nhưng nói :

-Hoàng A mã quá lời.

Lý Đức Toàn tiện thể tặng bóc :

-Đó là hồng phúc của Vạn Tuế gia, chứ vị A ca đều mang lòng hiếu thuận, vì Vạn Tuế gia mà tận trung tận hiếu.

Khang Hy bật cười :

-Đúng là hồng phúc của trẫm. Có cả những hiếu tử, lẫn bề tôi trung thành. Vậy thì... Dận Nhưng !

-Dạ, Hoàng A mã.

-Ta muốn người gọi lão Tử vào cung, người không phiền chứ.

Dận Nhưng tức trong bụng nhưng vẫn gượng cười :

-Nhi thần xin lĩnh mệnh.

Khang Hy sai một thị vệ thân cận theo sát Dận Nhưng, đề phòng hắn truyền khẩu dụ sai. Dận Nhưng lên ngựa, phi đến nhà Dận Chân, mặc tình tên thị vệ kia có theo sát mình hay không.

-Khốn thật !

Trong lúc đó, Dận Chân vẫn chưa ngủ hẳn, chàng vẫn cùng với Đông Triều trò chuyện, khi đã bàn luận xong về thì lại nói chuyện Hoàng Quân.

-Muội nghĩ Hoàng Quân thông minh như vậy, có lẽ phải cần tìm thầy cho thằng bé. – Đông Triều nói. – Cần có một người thầy thật sự để chỉ dẫn tận tình chứ không phải là một kẻ nửa mùa như muội.

Dận Chân gật gù :

-Có lẽ... hài tử ấy cần được kèm cặp thật kỹ.

-Đương nhiên. Dù sao đó cũng là con của huynh.

Dận Chân trầm tư :

-Ta có hay nghe Dận Tường nhắc tới một nho sinh hồng thi nhưng rất có khí khái tên Ô Tư Đạo. Ta muốn mời ông ta về dạy học cho bọn trẻ.

Đông Triều nhướng mày. Ô Tư Đạo sau này không chỉ là thầy dạy học riêng của vua Càn Long mà còn là quân sư thân cận nhất của Dận Chân. Dận Chân thấy nằng ra mặt trầm tư thì lấy làm lạ. Dận Chân thử đánh tay trước mặt Đông Triều, hỏi :

-Muội sao vậy ?

Đông Triều định thần :

-Không có gì.

Người hầu bên ngoài nói :

-Thưa gia, có Thái tử gia đến truyền khẩu dụ, đòi gia vào cung.

Dận Chân nói :

-Ta biết rồi.

Đông Triều nói với Dận Chân :

-Mau !

Dận Chân gật đầu :

-Ta hiểu.

Dận Chân hành lễ với Khang Hy. Dận Nhưng đứng nép mình qua một bên. Khang Hy miễn lễ cho Dận Chân. Ông mỉm cười :

-Lão Tứ, tấu sớ đã xong cả rồi chứ ?

Dận Chân nói :

-Nhi thần không thể giấu nổi Hoàng A mã, quả thật nhi thần đang định dâng tấu sớ xin được điều tra chuyện tham nhũng.

Khang Hy đưa tay ra. Dận Chân hiểu ý, liền dâng lên Khang Hy hộp phong kín có tấu sớ. Dận Nhưng run rẩy trong lòng, hẳn biết một khi Dận Chân nắm trong tay quyền sinh sát, tuyệt đối không kiêng nể một ai. Khang Hy mở dấu niêm phong, đọc qua tấu sớ. Nét chữ của Dận Chân rất chăm chút, chứng tỏ Dận Chân tốn không biết bao nhiêu tâm huyết vào bức tấu này và bức tấu này chẳng phải bức tấu thứ hai thứ ba chàng viết.

-Lý Đức Toàn ! – Khang Hy gọi.

Lý Đức Toàn cúi đầu đợi lệnh :

-Có nô tài !

Khang Hy đặt tấu sớ lên bàn, lẳng lặng nói :

-Hãy mang tất cả tấu sớ lão Tứ dâng lên ra đây.

Lý Đức Toàn giật mình. Tất cả tấu sớ Dận Chân dâng cho Khang Hy đều giao cả cho Dận Nhưng. Khang Hy nhắc lại :

-Trẫm bảo mang tấu sớ lão Tứ đã dâng cho ta ra đây !

Dận Nhưng thì cứng đờ cả người. Dận Chân tự biết số phận của những bản tấu sớ kia đi về đâu. Dận Chân bèn nói hộ :

-Khởi bẩm Hoàng A mã, tất cả tấu sớ ấy đều được gửi trả về chỗ nhi thần.

Khang Hy nheo mắt. Tiểu xảo ấy chẳng qua mắt nổi ông. Nếu chồng tâu sơ đều gửi trả về chỗ Dận Chân thì Dận Chân phải lên tiếng ngay từ đầu. Tuy nhiên, ông cũng đón nhận hảo ý của Dận Chân.

-Nếu vậy thì nghe trăm nói đây.

Dận Chân sẵn sàng.

-Trăm gửi trả tất cả tâu sơ này về.

Dận Nhưng mừng thầm trong bụng, vẫn giả vờ :

-Hoàng A mã, tại sao ?

Dận Chân lộ rõ vẻ thất vọng nhưng không chịu thua. Khang Hy nói :

-Trăm nói thẳng vì trăm biết chỉ có trăm mới đủ khả năng để làm việc này. Trăm, trăm nhất định sẽ điều tra tận gốc. Trăm đặt danh dự vào việc đó.

Dận Chân trộm nhìn nét mặt Khang Hy. Ông thể hiện sự quyết tâm, mong muốn tiêu diệt cái ác. Bằng một trực cảm đặc biệt, Dận Chân lại tin tưởng Khang Hy.

-Nhi thần đã hiểu.

-Vậy thì đừng dăng sớ nữa. – Khang Hy nói. – Hãy trở về xem bản đồ với Nhượng Hy Cách cách đi.

Dận Chân hiểu, Khang Hy khuyên chàng trở về với nhiệm vụ ban đầu của mình. Dận Chân cáo từ Khang Hy, trở về phủ. Khang Hy đợi Dận Chân đi xa thì nói với Dận Nhưng :

-Dận Nhưng, người nợ lão Tứ một mạng đấy.

Dận Nhưng bối rối :

-Khởi bẩm Hoàng A mã, nhi thần chẳng hiểu gì cả.

Khang Hy không xoáy sâu vào vấn đề tâu sơ của Dận Chân nữa.

-Dận Nhưng, hãy nhớ kỹ, trăm quý người vì người là con trai duy nhất của Hoàng hậu. Nhưng đừng quên rằng trăm không chỉ có mình người là con.

Khang Hy có ý rằng tất cả dân chúng Đại Thanh đều là con ông, nhưng Dận Nhưng chỉ có thể hiểu rằng ngoài Dận Nhưng, Khang Hy còn có Dận Chi, Dận Chân, Dận Tự để kể vạ. Một lời cảnh tỉnh lại được hiểu thành nghĩa đe dọa nhiều hơn. Dận Nhưng định nói tiếng phản đối, Khang Hy xua tay :

-Lui ra đi !

Trong lúc đó, Dận Chân về đến nhà, kể lại cho Đông Triều nghe câu chuyện. Đông Triều ầm ức :

-Lại bị gửi trả sao ?

Dận Chân nói :

-Ta tin Hoàng A mã sẽ tra đến nơi đến chốn.

-Huynh không sợ Hoàng A mã thương con mà thả lỏng sao ?

Dận Chân lắc đầu :

-Hoàng A mã đâu chỉ có mỗi Thái tử là con trai ? Hoàng A mã còn có con là lê dân bá tánh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Dận Chân khoác áo ra đi. Thu Nguyệt vịn áo chàng lại. Chợt, nàng trông đôi tay mình dính đầy bột bánh bèn buông ra. Thu Nguyệt cúi gằm mặt, nói :

-Ngày mai là sinh nhật gia, gia không thể ở nhà một lúc sao ? Chỉ một lúc thôi.

Dận Chân rất muốn có một ngày thanh thản nhưng con người trách nhiệm với công việc không cho phép. Dận Chân lựa lời nói với Thu Nguyệt để nàng bớt buồn. Cũng may có Tiểu Uyển đến, nói khéo :

-Niên muối, lại phụ ta một tay đi nào.

-Vâng ạ. – Thu Nguyệt bước đi, mắt vẫn thoáng nét thất vọng.

Tiểu Uyển mỉm cười, nói với Dận Chân :

-Gia đi đường cẩn thận.

Dận Chân biết Tiểu Uyển chỉ mỉm cười chứ trong lòng cũng chẳng vui vẻ gì. Dận Chân nắm tay Tiểu Uyển, dịu dàng nói :

-Đừng làm việc gì quá sức, có khó khăn thì cứ gọi các trác phúc tấn đến giúp.

Tiểu Uyển cúi đầu :

-Thiếp hiểu.

-Ta đi đây.

Dận Chân ra cổng. Dận Tường đang chờ chàng ở trước cổng. Dận Chân quay lại nhìn Tiểu Uyển lần nữa, thấy nàng vẫy tay rồi mới lên ngựa.

-Đi thôi Tứ ca !

-Ừ.

Hai vị A ca thúc ngựa đi. Chờ khi bóng ngựa khuất trong màn tuyết, Tiểu Uyển mới buông tiếng thở dài, phả ra làn khói trắng mỏng manh.

-Uyển tỷ, tỷ lạnh sao ?

Đông Triều nghiêng mình trước Tiểu Uyển. Đông Triều đặt vào tay nàng một viên đá nhỏ, viên đá tỏa ra hơi ấm đặc biệt làm Tiểu Uyển cảm thấy ấm áp hơn. Tiểu Uyển hỏi :

-Cái này muối làm thế nào ?

Đông Triều nói :

-Muội hơ đá trên lửa, vậy thì đỡ lạnh hơn đúng không ? Muội học từ mấy gia nhân đó !

Tiểu Uyển xoa đầu Đông Triều :

-Cảm ơn muội, cũng nhờ muội giúp một tay mà ta thư thái hơn nhiều.

-Muội có làm gì nhiều đâu ! – Đông Triều mỉm cười.

Tiểu Uyển trông phong thái gia nhân gấp gáp, khẩn trương hơn mọi ngày, cũng nhờ Đông Triều tìm cách đốc thúc, cử người quản lý chặt chẽ. Nàng khen Đông Triều.

-Thật may khi hôm nay có muội ở nhà !

-Phải, thật may khi hôm nay có Nữu Hổ Lộc Trác phúc tấn giúp !

Đông Triều lúc nào cũng thấy ngứa tai khi Lý thị cất giọng mỉa mai. Nàng muốn lách mặt ngay nhưng trước mặt Tiểu Uyển, nàng không thể để Tiểu Uyển mất thể diện được. Đông Triều bèn chào Lý thị bằng lời lẽ chất chứa sự thiện cảm cao nhất nàng dành cho người đàn bà này. Lý thị không buồn chào lại, à nói với Tiểu Uyển :

-Thưa Phúc tấn, muội thiết nghĩ ngày mai sẽ là ngày tiệc sinh nhật đáng nhớ của gia.

-Đúng vậy. – Tiểu Uyển nói.

Lý thị kéo hai chéo áo của áo choàng lại gần mình hơn :

-Nữu Hổ Lộc muội chịu khó rời chăn để giúp sức. Thật quý hóa quá !

Đông Triều biết hàm ý gì. Hình như Lý thị biết những lần Đông Triều cáo bệnh, nằm lỳ trong phòng là để theo Dận Chân phá án. Đông Triều vẫn cố nhịn, tươi tỉnh nói :

-Nhờ trời nên muội được khỏe mạnh, thật tiếc cho tỷ, gần đến ngày trọng đại mà vẫn ho suốt.

Ai chẳng biết tông Lý thị cáo bệnh để trốn tránh việc giúp đỡ. Đông Triều đương nhiên biết đầu tiên. Nàng mỉm cười :

-Mà Lý tỷ đỡ rồi thì phải, giọng trong thế kia mà.

Lý thị như đã sức nhớ ra chuyện gì. Ầ ồ sặc sụa, kêu người hầu đưa mình về phòng. Lý thị thều thào một cách đột ngột :

-Muội cáo tội với Phúc tấn. Xin cho muội được về phòng.

Tiểu Uyển phẩy tay :

-Lui ra đi.

Đông Triều nhẹ nhõm trong lòng khi không phải đối diện với oan gia ngõ hẹp. Nàng không khách sáo mà buông ra tiếng thờ phào. Tiểu Uyển mỉm cười buồn bã :

-Muội hãy rộng lòng với Lý Trắc phúc tấn, muội ấy cũng có điểm tốt của riêng mình.

Đông Triều vốn là thám tử, trắng đen phải phân định, ghét thương rõ ràng, nàng mới chỉ tập làm quen với đời sống chính trị của Dận Chân gần đây. Đông Triều nhún vai :

-Muội phục Phúc tấn thật đấy.

Tiểu Uyển dịu dàng nói :

-Đó là cách nữ nhân chúng ta giữ được hòa thuận trong ngôi gia.

Đông Triều tìm cách lái chuyện sang hướng khác :

-Tỷ bảo phải chuẩn bị thật giản dị nhưng không được có sơ suất. Muội nghĩ cách thích hợp là chọn hoa trong vườn nhưng vào mùa đông thì lại không có.

Tiểu Uyển trầm ngâm :

-Chúng ta có thể thay hoa thật bằng tranh vẽ chúc thọ hoặc hoa lụa, dán từ đầu đến cuối phòng.

Đông Triều nói :

-Muội có thể vẽ còn hoa lụa thì chúng ta thay lụa bằng giấy, muội sẽ chỉ gia nhân cách pha màu sao cho giống hoa thật.

Tiểu Uyển hào hứng :

-Hay đấy ! Còn trên bàn tiệc, những món ăn chiêu đãi giản dị nhưng sẽ được trang trí thật đẹp.

-Màu sắc và kiểu cách sẽ được sắp xếp theo trình tự đặc biệt.

Đang lúc đó, một người gia nhân chạy đến báo :

-Bẩm Phúc tấn, Trắc phúc tấn, Thập gia đến.

Tiểu Uyển nói :

-Hãy mời vào.

Người đó chạy ra cổng nước Dận Hề vào. Đông Triều thấy cậu chàng rất phấn chấn, xem ra sinh nhật của Dận Chân, Dận Hề sẽ mang một điều bất ngờ đặc biệt đến đây. Tiểu Uyển mỉm cười :

-Hôm nay Thập đệ đến đây có việc gì đây ?

Dận Hề vỗ tay, nói :

-Đệ đến mượn chỗ để đoàn lân danh truyền của đệ đến biểu diễn nhân ngày sinh nhật Tứ ca.

-Múa lân sao ?

Tiểu Uyên thấy nét mặt Đông Triều vừa mừng vừa lo nên hỏi :

-Sao thế Nữ Hổ Lộc muội ?

Đông Triều trả lời :

-Thập gia muốn mượn chỗ để giấu đoàn lân, tạo sự bất ngờ cho gia. Nhưng muội sợ đoàn lân quá xa xỉ sẽ khiến cho gia cảm thấy không hài lòng.

Tiểu Uyên mỉm cười vui vẻ, trấn an Đông Triều :

-Không xa xỉ đâu, đoàn lân ấy ta biết, đều là gia nhân ở phủ Thập A ca. Tất cả mọi thứ đều là quà tặng của Hoàng A mã cho Thập đệ, hoàn toàn không tốn kém.

-Thật sao ? – Đông Triều vẫn còn lo lắng.

-Thật mà. Đầu lân chính là gia vẽ tặng cho Thập đệ khi đệ ấy còn nhỏ xíu.

Đông Triều nghe vậy mới yên tâm :

-Tốt quá !

Dận Hề nói :

-Tứ tẩu không biết chữ tài nghệ của đệ nổi tiếng khắp Hoàng cung đấy.

Đông Triều nói :

-Vậy thì thật hân hạnh. Tôi đang chờ thưởng thức tài nghệ của Thập gia đây.

Tiểu Uyên hỏi :

-Vậy Thập đệ định mượn khoảng không gian rộng bao nhiêu ?

-Như mọi lúc đệ biểu diễn ở Hoàng cung ấy ạ.

Tiểu Uyên nhắm tính khoảng cách rồi nói :

-Đệ ra xem chỗ sân trong phủ có đủ chỗ không.

Đo đạc xong khoảng sân để chuẩn bị đoàn lân, Dận Hề lật đật về nhà sửa soạn đoàn lân. Lúc đó, Dận Tự, Dận Đường và Dận Trinh đến chơi. Trông cảnh Dận Hề hí hửng thế kia mà Dận Đường tức trong bụng, kiềm không được, hần nói :

-Hí ha hí hửng ! Vui lắm sao ?

Dận Hề nói :

-Cứu ca, cứ hục hặc mãi chẳng hay chút nào. Làm vậy mãi Thập Tứ đệ chẳng vui đâu.

Dận Trinh nheo mắt, làm như đang trầm ngâm :

-Là vì đệ hay Nhược Hy Cách cách ?

Dận Hề nhe răng cười trừ rồi lại cầm cúi sửa đầu lân. Dận Trinh được thế lẩn tới :

-Bát ca, hình như dạo này Nhược Hy Cách cách hỏi lộ Thập ca hơi nhiều.

Dận Tự gật đầu. Bây giờ trong phòng riêng của Dận Hề toàn là bản sao từ đồ chơi của Đông Triều sáng tạo ra. Cứ hết giờ chiều, Dận Hề lại về nhà chơi. Thập Phúc tấn Quách Lạc La Minh Ngọc cứ than phiền với Bát Phúc tấn về việc này : nào là cứ ham chơi, quên vợ con, nào là quý người lạ hơn vợ trong nhà... nhiều không kể xiết.

-Coi bộ Thập đệ không định góp sức làm quà tặng Tứ ca rồi. – Dận Tự tặc lưỡi. – Tiếc thật !

Dận Hề chăm chú cho cái đầu lân :

-Nếu Bát ca cần, đệ sẵn sàng giúp.

Dận Trinh rất cảm động trước tấm thịnh tình của Dận Hề. Dận Trinh nhanh chóng quên đi sự bức bối ban đầu. Dận Trinh tận tình hỏi :

- Vậy Thập ca chuẩn bị đến đâu rồi ?

Dận Hề nói :

- Cũng được rồi... bảo đảm sẽ cho các huynh một điệu múa lân tuyệt hảo. – Chàng ta nháy mắt.

Dận Tự cười, nói :

- Ai cũng biết điệu múa lân của đệ là bất hủ mà.

Dận Hề cười cười, coi bộ khoái chí lắm. Chẳng ngờ, từ trong phủ, một cái đầu lân sút mẻ lân lông lóc ra ngoài, kèm theo đó là một tên gia nhân ôm cái chân sưng tấy của mình. Đó là một trong những con lân bọc hậu trong đoàn lân của Dận Hề, tên gia nhân kia là một thành viên trong đội lân. Dận Hề lật đật bỏ cái đầu lân xuống, chạy lại hỏi :

- A Lộc, thế này là thế nào ?

Tên gia nhân khóc lóc :

- Phúc tấn tức giận, đập phá đồ đạc của gia trong phòng.

Dận Hề tức giận, đi vào phòng mình. Minh Ngọc đang quăng hết đồ chơi của Dận Hề ra ngoài, thật ra Minh Ngọc muốn đập tan cho hư hết nhưng đồ chơi của Dận Hề được đóng rất chắc, sức thiên kim tiểu thư không thể phá vỡ được. Minh Ngọc tìm đến chiếc máy tạo ảnh động của Đông Triều, Dận Hề bắt lấy cổ tay nàng ta nhanh như cắt :

- Nàng làm gì vậy ?

Minh Ngọc giật tay mình ra :

- Ta phải phá hết những thứ hủy hoại chàng ! – Nói rồi lại toan đập nát cổ máy.

Dận Hề giật cổ máy lại, ôm vào lòng, quát Minh Ngọc :

- Nàng điên rồi ! Thật chẳng ra thế thông gì !

Minh Ngọc ứa nước mắt :

- Chàng... chàng... ước hiệp ta... Chàng không cần ta thì ta đi !

Minh Ngọc giẫm chân bịch bịch. Chẳng nể nang các A ca gì cả, nàng ta gạt Dận Tự, Dận Đường qua một bên, gọi a đầu thân cận để rời khỏi phủ. Dận Trình nói :

- Bát ca, không cần can lại sao ?

Dận Tự nói :

- Không cần, nàng ta về chỗ Minh Tuệ đấy mà. Cái cần làm bây giờ là coi chỗ Thập đệ.

Dận Hề nhặt lại chiếc đầu lân, phui phui cái đầu lân. Dận Hề nhìn người múa chính bị bong gân chân mà muốn ứa nước mắt.

- Sao không chọn lúc khác mà làm loạn chứ ?

Dận Đường tự nhiên thân mật một cách quá đáng. Dận Đường tới vỗ vai :

- Hay là để ta giúp đệ một tay.

- Há ? Giúp gì ?

Dận Đường nhếch mép cười :

- Một tên gia nhân ở phủ ta cũng rất giỏi múa lân.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59

Đông Triều được giao trách nhiệm trang trí cho buổi tiệc nên nàng dành bớt thời gian đọc sách ban đêm cho việc vẽ tranh trang trí. Nàng từng liếc sơ qua kỹ thuật vẽ tranh sao cho giống thật nhất nên mỗi bức tranh của nàng đều có chiều sâu, nhìn từ xa trông như thật. Vừa vẽ, Đông Triều vừa nhìn ra ngoài để đo chiều sâu, tạo điểm nhấn cho tranh. Vì quá tập trung nên trông thấy khuôn mặt Dận Chân ngoài cửa sổ, Đông Triều giật mình, làm rơi cây bút lông. Nhưng Đông Triều nhanh tay đỡ lấy đầu bút dính mực.

-Chút nữa thì bắn hết rồi.

Đông Triều chạy ra ngoài. Dận Chân vẫn còn đứng đó, nhịp chân chờ đợi. Đông Triều đẩy Dận Chân đi :

-Không phải để xem lúc này ! Đi ! Đi !

Đông Triều cố đẩy Dận Chân, nhìn giống như đang đẩy tảng đá bám đầy rêu. Dận Chân để yên xem Đông Triều sẽ giờ chiều gì, chỉ thấy nàng cố đẩy mình đi. Trong một khoảnh khắc, Dận Chân đoán được rằng Đông Triều ngoài mặt muốn đuổi mình đi nhưng thật tâm nàng muốn giữ Dận Chân lại. Thế là Dận Chân hát nhẹ nàng ra và vác nàng trên vai vào trong.

-Coi ! Coi !

Quảng phịch Đông Triều xuống giường, Dận Chân thân nhiên chiêm ngưỡng bức tranh mô phỏng ba chiều trên bàn. Đông Triều phụng phịu :

-Hình như huynh thích hợp cần trước khi bái đường.

Nàng quay lưng đi, nói như dối :

-Muốn xem gì thì cứ thoải mái đi.

Dận Chân không biết nghĩ gì mà nhắm mắt, lấy mảnh vải trắng phủ bức tranh lại. Chàng nhẹ nhàng đến ngồi cạnh Đông Triều, vỗ vai :

-Thôi nào, hôm nay ta đến đây cũng vì có chuyện muốn nói.

-Chuyện đề điều hà ?

-Không.

-Muội ngưng điều tra chuyện buôn bán nội tạng lâu rồi. Muội mặc huynh đấy.

-Không.

-Vậy là Đức phi lại phê bình muội rồi ?

-Không !

Dận Chân xoay vai Đông Triều lại :

-Xem ra ở chỗ muội khi nam nhân nói chuyện với nữ nhân chỉ có công việc.

-Thế thì gì ? – Đông Triều chớp mắt.

Dận Chân nói :

-Ta đói.

Đông Triều không hiểu nổi ý nghĩa của câu nói này.

-Xin lỗi, nhưng nhờ huynh nói lại lần nữa được không ?

Dận Chân nhún vai, nhắc lại lần nữa :

-Ta đói. Làm gì cho ta ăn đi !

Đông Triều thờ ơ :

-Sao huynh không gọi gia nhân ?

-Làm đi !

Câu lệnh nhưng giọng điệu cứ như cầu khẩn. Đông Triều cũng không nói nhiều. Nàng kêu Dận Chân chờ ở đó rồi xuống bếp làm vài món ăn khuya. Nàng hiểu ý Dận Chân là không muốn đánh động đến bất cứ ai trong phủ nên nàng làm rất nhẹ nhàng. Trong lòng nàng khá bức bối vì dù sao nàng cũng mang phận là Cách cách, giờ phải lén lút nấu ăn trong bếp như đang ăn vụng. Đông Triều làm ít bánh phù dung và nước ép hoa quả thay vì trà.

-Mở cửa, muối xong rồi đây.

Dận Chân ra mở cửa :

-Vào đi !

Đông Triều đặt bánh và nước lên bàn :

-Bánh này muối tính tiền đấy. Nước cũng tính tiền. Nửa đêm nửa hôm, gấp ba giá thành bên ngoài.

Dận Chân búng trán nàng :

-Keo kiệt.

Đông Triều nói :

-Muối chưa tính phí bồi thường danh dự nữa !

Dận Chân ăn bánh và uống nước. Đôi mắt chàng nhắm hờ. Đông Triều nghe được tiếng nhai và tiếng nước từ từ trào vào cổ Dận Chân. Đông Triều nheo mắt quan sát. Đây là hiện tượng lạ. Dận Chân mở mắt ra và thấy Đông Triều nhìn mình chăm chăm. Luồng lực nào đó từ đôi mắt của Đông Triều làm bụng Dận Chân quặn thắt, muốn nôn hết đồ ăn ra.

-Nha đầu, chuyện gì đây ?

Đông Triều giữ nguyên ánh mắt đó và hỏi Dận Chân bằng giọng hỏi cung :

-Hôm nay muối quên cho huynh uống thuốc phải không ?

Dận Chân nhấp một ngụm nước ép :

-Giữ chứ.

-Thì thuốc của huynh đó.

Dận Chân cắn một miếng bánh :

-Không, hôm nay không phải ngày.

-Thế thì tại sao ? Mọi hôm huynh dùng điểm tâm mà toàn nghĩ đi đâu, chẳng là chính sự cũng là người dân. Hôm nay... hơi...

Đông Triều đang phân vân giữa “lạ” và “quái”. Nhưng nàng quyết định không bối sâu làm gì. Nàng nghĩ Dận Chân đã thấm mệt nên lại sửa soạn giường ngủ, mời “chủ nhà” lên giường. Dận Chân tháo ủng ra, cởi cả áo choàng. Đông Triều đỡ chàng lên giường. Dận Chân đột nhiên khựng lại :

-Nha đầu à...

-Vâng ?

-Hát cho ta nghe đi.

Đông Triều đang muốn dùng từ “quái” rồi đây. Nàng chớp mắt đôi lần.

-Xin lỗi, nhưng huynh nói gì ?

Dận Chân nhắc lại :

-Hát cho ta nghe đi.

Đông Triều hỏi :

-Bài gì cơ ạ ?

Đôi mắt Dận Chân hơi thoáng nét buồn :

- Bài hát ru của thảo nguyên đấy.

Đông Triều ngồi bên Dận Chân. Nàng nhẹ nhàng nói :

- Thế nào cơ ạ ?

Dận Chân thở dài :

- À, ta quên mất muối ở nơi khác tới.

- Thi huynh thử ngân nga vài đoạn xem

Dận Chân quay lưng ra :

- Ngủ đi. Khuya lắm rồi.

Đông Triều chẳng hiểu việc gì đang xảy ra và Dận Chân đang cần gì. Nhưng tự nhiên nàng thấy hơi thất vọng vì đã không đáp ứng được yêu cầu của chàng. Đông Triều cất mấy bức tranh còn đang vẽ dang dở vào một chiếc hộp. Nàng lại đắp chăn cho Dận Chân rồi chui vào chăn. Hai tay Đông Triều vòng ôm lấy cánh tay Dận Chân. Nàng khẽ khàng :

- Muội hát bài khác được không ?

- Ngủ đi !

Đông Triều rướn người, để miệng nàng sát với tai Dận Chân. Nàng hát bài hát nàng thích nhất hồi còn ở còi nhi viện. Từng lời ca nàng vọng vào tâm trí Dận Chân cứ mỗi chút rồi nhiều, giống như nhấp từng ngụm trà ngon vậy.

- Được không ? – Đông Triều hỏi.

Dận Chân xoay mặt ra :

- Nha đầu này...

Đông Triều cười tươi, rúc đầu vào lòng Dận Chân :

- Có một số chuyện không thể nói với muội, nhưng những chuyện có một chút khả năng thì cứ nói với muội.

- Nha đầu à...

- Muội không hỏi không có nghĩa là muội không muốn biết.

Đông Triều nhắm nghiền mắt, cứ rúc vào lòng Dận Chân. Dận Chân vòng tay ôm lấy nàng.

- Cảm ơn.

Cả Dận Chân và Đông Triều đang nhắm nghiền mắt nhưng vẫn chưa chìm hẳn vào giấc ngủ. Hơi thở nóng hổi với tiếng tim đập mạnh của nhau làm cả hai bừng tỉnh sau mỗi lúc thiu thiu ngủ. Đông Triều nghĩ không nên kéo dài tình trạng này, nàng mở lời :

- Trời bắt đầu trở lạnh rồi.

Dận Chân kéo nàng sát gần mình hơn, hơi thở chàng vẫn đều đều :

- Sáng ra tuyết sẽ phủ đầy. Đi đứng nhớ cẩn thận.

- Huynh cũng vậy...

Tiếng Hắc Hồ ré lên. Đông Triều giật mình. Ánh trăng vẽ những cái bóng trên cửa sổ giấy, Hắc Hồ đang ngồi vắt vẻo trên ngọn cây, nhìn về phía mặt trăng mà kêu lớn. Gia nhân trong nhà ra quát tháo thế nào nó cũng không im lặng.

- Tứ ca, ra xem có chuyện gì đi. – Đông Triều nói khẽ.

Dận Chân vẫn giữ vẻ bình thản nhưng hơi thở có gấp gấp hơn trước. Đông Triều lay chàng :

- Muội biết huynh đang thức, ra xem đi !

- Đừng có quan tâm. Có ai nghe đâu.

Đông Triều vẫn lay chàng :

-Dậy ra xem đi, Hắc Hổ chưa bao giờ kêu loạn lên như thế cả.

-Vậy thì muội ra xem một mình đi.

Dận Chân buông nàng ra. Đông Triều vội vàng khoác áo, ra xem có chuyện gì ngoài kia. Đông Triều đằng hắng :

-Hắc Hổ, im đi.

Hắc Hổ kín tiếng, nhảy từ cành cây, đáp xuống vòng tay của Đông Triều. Đông Triều hỏi :

-Có chuyện gì mà lại ré lên như thế ?

Hắc Hổ ngoe nguẩy đuôi về phía một nhánh cây lớn. Đằng sau lớp tuyết dày, Đông Triều tinh mắt nhìn ra một dải áo trắng bay phấp phới trong gió.

-Ai đó ?

Đông Triều không biết thanh âm của mình có truyền đến người đó qua màn tuyết dày không. Người đứng đằng kia đứng yên như bức tượng, chỉ có dải áo phấp phới kia chứng tỏ sự hiện diện của một con người.

-Tại sao ngươi đến đây ?

Chẳng có lời hồi đáp trở lại. Đông Triều hỏi lại lần nữa :

-Ngươi là ai ?

Dận Chân bước ra :

-Nha đầu.

Đông Triều quay đầu về phía Dận Chân rồi quay lại nhìn nhánh cây lớn, bóng người đã khuất dạng. Đông Triều lấy làm lạ, lăm bằm :

-Người này sợ huynh ấy sao ?

Dận Chân nhìn mông lung chẳng thấy gì. Chàng, kéo Đông Triều lại gần, choàng áo cho nàng.

-Không có ai cả, vào trong thôi.

Đông Triều gật đầu. Nàng thả con mèo xuống :

-Vào trong ngủ với Tuyết đi.

Hắc Hổ nhe răng với Dận Chân rồi ngoe nguẩy đuôi, đi vào trong. Dận Chân rất tức con mèo này, không nể nó là mèo khôn thì nó trở thành tương với chàng từ lâu rồi. Đông Triều bật cười :

-Coi kìa, coi kìa.

Dận Chân thở ra một hơi :

-Đừng có làm quá.

Đông Triều áp sát người vào chàng. Đột nhiên, từ ngọn cây ấy, một mũi phi tiêu phóng tới, nhắm vào Đông Triều. Đông Triều chẳng biết chẳng hay, nàng mặc đến hai lớp áo dày nên mũi phi tiêu ấy chẳng đụng đến nàng. Nhưng nàng vấp phải bậc cửa, ngã nhào. Dận Chân đỡ nàng dậy và thấy :

-Này, nha đầu. Sau lưng muội... - Dận Chân gỡ chiếc phi tiêu từ trên áo Đông Triều.

-Cái gì thế này ?

Dận Chân nhìn mũi phi tiêu rồi nhìn ra phía ngọn cây. Đông Triều thấy ánh mắt chàng vừa mừng vừa giận.

-Huynh quen ư ?

Chương 60

Đông Triều rất bức với lớp áo dày nhưng giờ lại biết ơn nó. Nhờ cái áo mà nàng tránh được mũi phi tiêu đáng sợ kia. Dận Chân nhìn mũi phi tiêu mà cứ tỏ vẻ như đang suy nghĩ về điều gì đó xa xăm. Đông Triều hỏi :

-Người đó, huynh quen hả ?

Dận Chân gật đầu, còn nói :

-Hôm nay ta đã quên mất... đã quên mất...

Đông Triều rất mù tịt về khoản tình cảm nhưng chỉ là tình cảm của bản thân chứ không phải là quan hệ giữa người và người. Nàng đủ hiểu Dận Chân hàm ý gì. Nàng nhún vai :

-Biết rồi, biết rồi... Hoàng gia ai mà chả vậy.

Đông Triều gỡ cái áo bông lên :

-Vậy cái áo này là đối tượng để trút sự ghen tị lên ? Một ả ngốc nghếch ! – Nàng trề môi.

Dận Chân nhún mày. Đông Triều nói :

-Ngốc nghếch nên mới trút lên muội. Muốn trút lên phải là chọn Phúc tấn hay Niên Trắc phúc tấn chứ. Muội là gì của huynh ?

Dận Chân đột nhiên nhăn mặt. Dận Chân đang giận.

-Muội là gì của ta ?

-Hả ?

Dận Chân không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng thổi tắt đèn, lên giường đắp chăn. Dận Chân xoay lưng về phía Đông Triều. Đông Triều chớp mắt :

-Này. – Đông Triều lay vai Dận Chân. – Huynh giận muội hả ?

-Không.

-Thế thì đừng giận mình.

Đông Triều ngã người xuống giường, nàng vòng tay ôm lấy Dận Chân, nhắm nghiền mắt. Dận Chân nắm tay nàng, thờ dài. Đông Triều quá hiểu Dận Chân, biết cả việc Dận Chân đang giận bản thân mình. Nhưng về mặt tình cảm, nàng hoàn toàn mù mờ. Chẳng lẽ nàng không biết rằng Dận Chân vì quá mong chờ niềm vui khi ở bên nàng mà quên mất việc phải làm hôm nay ?

-Nha đầu này...

Dận Chân quay lại ôm lấy nàng. Lúc lạnh lẽo, nàng càng mang lại cho người cảm giác ấm áp. Tự nhiên Dận Chân cũng quên đi nỗi buồn cũng như nỗi lo cho nàng Cách cách nhỏ bé trong vòng tay mình. Dận Chân kéo Đông Triều lại gần mình hơn rồi nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc cả hai đều vô tư ngủ say, Liên Nhi lại bồn chồn không yên, nàng quyết định đến nói với Huệ Đạt và Phong Di chuyện vừa xảy ra. Huệ Đạt lắng nghe một thấu đáo. Phong Di thì mới nghe vài chữ là nổi giận đập bàn :

-Đúng là cái thứ « Có trăng quên đèn » !

Huệ Đạt lần tràng hạt, niệm phật. Liên Nhi hỏi :

-Tại sao lại nói như vậy ?

Phong Di thờ hất ra một hơi :

-Năm nào trước sinh nhật hần hai ba ngày, hần lại ra đình đòi để tưởng nhớ lại tỷ tỷ tôi, giờ lại quên đi mất !

Liên Nhi giận, nói :

-Nhưng cũng đã mười mấy năm rồi, Tứ gia cũng nên tìm cho mình niềm vui mới, hơn là sống trong mộng tưởng. Giống như A mã của ta vậy.

Phong Di chống đối :

-Không đúng ! Tỷ tỷ tôi vẫn còn sống !

Liên Nhi nói :

-Nếu vẫn còn sống mà cứ tránh mặt nhau, sẽ mãi chẳng có hạnh phúc. Rồi Tứ gia cũng sẽ ngã lòng trước một ai đó vẫn luôn bên cạnh ngài thôi.

Phong Di im lặng. Huệ Đạt đặng hắng, phá tan không khí im lặng :

-Bây giờ Trắc phúc tấn đến đây là để ngăn chặn chuyện không hay xảy ra trong buổi tiệc mừng thọ của Tứ gia ?

-Đúng vậy. Lòng dạ nữ nhân, tôi hiểu rất rõ, họ chẳng từ chuyện gì đâu.

Phong Di la toáng lên :

-Này này, không nên nói tỷ tôi như thế.

Huệ Đạt trầm ngâm một hồi lâu rồi gật đầu :

-Mai ta sẽ nhờ Hắc Hổ nói với Đông Triều cô nương chuyện này.

Xong giờ học, Hoàng Quân chạy qua chỗ Đông Triều đòi chơi trò chơi. Đông Triều mắc bận vẽ tranh nhưng vẫn chấp nhận chơi cùng. Hoàng Quân tỏ vẻ không tin. Nàng chỉ cười, bảo cứ thử xem. Hoàng Quân thả hòn bi nhỏ vào một cái cốc trà rồi ụp cái cốc xuống. Thằng bé xáo cái ly với hai cái ly ụp trên bàn khác. Hoàng Quân vỗ tay, nháy mắt :

-Di nương đoán xem ! Di nương đoán xem !

-Ồ cốc thứ ba từ bên phải của con. – Đông Triều vẫn dán mắt vào tranh.

Hoàng Quân há hốc miệng. Viên bi quả là ở cốc thứ ba thật. Nhưng thằng bé không tin, muốn thử lại lần nữa. Đông Triều chẳng cần nhìn vẫn đoán được. Hoàng Quân muốn thử tiếp. Lần này Hoàng Quân bỏ viên bi vào tay áo rồi giả bộ xáo cốc.

-Di nương đoán xem ! Di nương đoán xem ! – Hoàng Quân hí hửng.

Đông Triều tủm tỉm cười :

-Đề trong túi áo Hoàng Quân.

Hoàng Quân đứng dậy vái Đông Triều một cái :

-Con sợ di nương rồi.

Đông Triều phì cười. Dận Chân đứng ngoài quan sát hai người chơi đùa, lòng cảm thấy nhẹ nhõm. Chẳng cứ sợ chuyện hôm qua làm Đông Triều bị ám ảnh, vậy mà nàng vẫn có tâm trạng về tranh và chơi đùa với Hoàng Quân.

-Thế là tốt.

Đang giữa trời yên tĩnh, tiếng Hắc Hổ lại réo rắt. Con mèo đen bước trên tuyết, cổ nó có buộc một chiếc túi hương. Dận Chân lấy làm lạ, Đông Triều đã ngưng việc trao đổi thư từ với Huệ Đạt qua Hắc Hổ, nay tự dưng lại xuất hiện chiếc túi hương. Dận Chân nhẹ nhàng tiến tới, nói khẽ :

-Hắc Hổ, đưa ta xem.

Hắc Hổ không thèm nghe, cứ mang thư đi. Dận Chân gằn giọng :

-Đưa ta xem !

Dứt lời, Dận Chân phóng tới chụp lấy con mèo. Hắc Hổ mang thư từ chỗ Huệ Đạt về đây một phờ người, né không kịp, đành để bị tóm. Nhưng con mèo đen không chịu thua, nó xòe vuốt ra, cào vào tay Dận Chân, còn cố ý kêu thật to đánh động Đông Triều. Đông Triều biết có chuyện, nàng đặt bút xuống, ra ngoài.

-Huỳnh làm gì Hắc Hổ vậy ?

Dận Chân không nói gì. Đông Triều để ý thấy chiếc túi thơm buộc ở cổ Hắc Hổ. Nàng vỗ tay, gọi :

-Đưa thư đây cho ta !

Hắc Hổ ngoe nguẩy đuôi, nó quay qua nhìn Dận Chân, gầm gừ. Dận Chân nheo mắt. Hai bên cứ đấu nhãn lực với nhau. Đông Triều thung thảng đến lấy thư từ túi thom ra đọc. Dận Chân bắt đắc dĩ phải thả con mèo đen ra, muốn giấu chuyện cũng không được rồi. Đông Triều gấp lá thư lại, nàng nói với Hắc Hổ :

-Lát nữa ta sẽ hồi âm, đi đi !

Hắc Hổ thở ra vài hơi, đi vào nhà. Đông Triều đưa bức thư cho Dận Chân, nói :

-Muội có chuyện nói với huynh đây.

Đông Triều vào trong trước. Hoàng Quân ngồi trong nhà đang ngắm nghía bức tranh Đông Triều đang vẽ dở. Đông Triều dịu dàng nói với thằng bé :

-A mã vởi đi nương có chút chuyện, con qua chỗ Phúc tấn chơi nhé !

Hoàng Quân không hiểu sao mặt đỏ bừng, thằng bé với tay lấy cuốn sách che mặt, chạy ù ra ngoài. Đông Triều thở dài, không biết Tiểu Uyển tiêm nhiễm vào đầu Hoàng Quân những gì. Cứ mỗi lần Dận Chân đến gặp nàng là Hoàng Quân cứ cầm sách che mặt rồi chạy ù ra ngoài.

-Huynh vào đi !

Dận Chân vừa đi vừa đọc lá thư. Trong thư Huệ Đạt kể rõ sự tình cho Đông Triều nghe, từ chuyện người ám tiễn nàng hôm nọ là chị gái của Phong Di đến chuyện nàng ta gây rắc rối cho rất nhiều người được Dận Chân sủng ái mười hai năm vừa rồi, bao gồm cả Tiểu Uyển. Dận Chân thở dài, cảm thấy mệt mỏi. Đông Triều chờ Dận Chân vào thì đóng cửa lại.

-Muội có phước ghê nhỉ.

Dận Chân nói :

-Muội yên tâm đi...

Đông Triều biết chắc Dận Chân sẽ bảo mình cách xa chàng ra nên nói trước :

-Muội có tránh xa huynh cũng thừa, đã bị nhìn thấy rồi.

Dận Chân im lặng. Đông Triều nói như tuyên chiến :

-Muội có cách ngăn chặn nàng ta, thậm chí là tóm cổ giải lên quan. Nhưng dù sao cũng là... “tàu nương” của muội, muội muốn huynh đi nói với nàng ta một lời, bảo đừng nên gây chuyện.

Dận Chân nhú mày :

-Sao muội không đi ?

Đông Triều thở dài :

-Muội đâu có dại. Lòng dạ đàn bà... biết đâu mà lường.

Đông Triều viết thư gửi về cho Huệ Đạt, để Hắc Hổ giao lại cho Huệ Đạt. Hắc Hổ nhận thư rồi chạy thẳng đến chỗ Huệ Đạt giao cho ông ta. Huệ Đạt lấy thư ra đọc. Lúc đó có cả Phong Di nên Huệ Đạt đọc to thư ấy cho Phong Di nghe. Đông Triều nói nàng sẽ chuẩn bị đầy đủ để đối phó, hiện nay nàng đang nghiên cứu tích xưa về các thủ đoạn của Lữ hậu hay Vạn quý phi. Phong Di nhảy cẫng, hét toáng lên :

-Cái gì ? Sao ả dám so sánh tỷ tôi với ả xú phụ đó ? – Hấn cấp kiếm, định đi. – Tôi phải cho ả một trận.

Huệ Đạt nắm đuôi sam hấn, kéo lại. Phong Di bị bật ra đằng sau, té bịch. Huệ Đạt đỡ hấn dậy, phui bụi trên áo hấn, thở dài :

-Nàng ta đùa đấy.

-Không cho đùa như thế !

Hắc Hổ ngán ngẫm. Con mèo đen cào cào móng, ra hiệu cho Huệ Đạt viết thư hồi đáp. Huệ Đạt nhanh chóng quay trở lại vấn đề. Ông ta đọc tiếp phần còn lại của bức thư :

-Nàng ta muốn chúng ta gặp tỷ tỷ người để nói chuyện phải quấy, không thì tỷ cậu sẽ bị tổng vào lao.

-Ả dám !

Huệ Đạt đọc tiếp :

-Đừng để tỷ người phải liều mạng, nhiệm vụ này nàng ấy biết là bất khả thi.

Phong Di lặng người đi. Hắc Hồ phe phẩy đuôi. Huệ Đạt nhìn Phong Di.

-Có lẽ ta biết cách viết thư phúc đáp rồi.

Huệ Đạt viết một bức thư đưa cho Hắc Hồ. Hắc Hồ lại mang thư về cho Đông Triều. Đông Triều mở thư ra xem. Huệ Đạt nói sẽ nhờ Phong Di tìm và nói chuyện với nàng ta một lần. Đông Triều thở phào, vậy thì có thể hy vọng một ít. Nàng ngã người xuống chông sách một cách mệt mỏi. Dận Chân nhìn qua mấy quyển sách. Chàng nhăn mặt :

-Lữ hậu, Vạn quý phi... Lộc nhi không đến cỡ đó. Đừng có hạ thấp danh dự nàng ấy như thế.

Đông Triều gấp sách lại :

-Muội biết, tâu nương không đến cỡ đó. Muội chỉ muốn xem thử mấy loại thuốc độc mà các phi tần hay dùng. – Nàng chỉ cuốn sách. – Trong đây quá ít chi tiết.

Dận Chân gật đầu :

-Nếu muội thấy chi tiết, muội sẽ không ngủ ngon được.

-Muội nghĩ vậy. Ngủ với muội mà huynh ôm muội chặt vậy. – Đông Triều nhỏ giọng, nói với chính mình.

Dận Chân nhún vai :

-Mỗi sáng thức dậy có một người mang điểm tâm tới, và Hoàng ngạch nương phải thận trọng dùng bữa để kiểm tra. Mỗi tối lúc lên giường, Người cũng phải cho cung nữ kiểm tra nghiêm ngặt giường ngủ xem có trùng độc trên đó không.

Đông Triều nhìn trắng nhìn sao rồi bật dậy. Nàng đẩy Dận Chân ra cửa.

-Đến lúc rồi, hôm nay đến lượt Niên tỷ.

-Nha đầu này...

-Huynh hứa sẽ đến chỗ Thu Nguyệt tỷ đêm nay, quân tử nhất ngôn.

Dận Chân kéo tay nàng ra, quay mặt lại để đối diện với nàng.

-Nha đầu, muội nên hiểu năm ngày nữa là sinh nhật ta.

Đông Triều đẩy Dận Chân :

-Bởi thế nên mới phải đến chỗ tỷ ấy.

-Nha đầu này...

Đông Triều mỉm cười :

-Vào ngày sinh nhật, huynh phải đi chào A mã và Ngạch nương. Huynh nên tổ chức sinh nhật sớm với từng Phúc tấn đi.

Dận Chân đột nhiên lộ rõ vẻ tức giận.

-Muội chẳng hiểu gì cả ! – Rồi xoay lưng đi một mạch.

Đông Triều vô cùng bối rối. Bình thường nàng sẽ hiểu vì sao Dận Chân giận mình vì cả hai có chung suy nghĩ trong mọi chuyện, nhưng lần này thì không. Nàng chẳng hiểu gì cả. Đông Triều ngẫm ngợi một hồi lâu rồi nàng hiểu được. Nàng chạy theo Dận Chân.

-Khoan đã !

Đông Triều sợ mình sẽ không chạy nhanh bằng những bước đi của Dận Chân nên tăng tốc hết cỡ. Thật thần kỳ ! Dận Chân đứng lại chờ nàng. Đông Triều mỉm cười. Đột nhiên, Đông Triều nghe một tiếng động mạnh hơn cả tiếng gió. Nàng lại bị găm phi tiêu vào lưng, ngã người xuống. Dận Chân hét hoảng, chạy lại. Chàng nhìn trên trời, lại bóng người ấy vụt đi. Dận Chân đỡ Đông Triều dậy.

-Muội không sao chứ ?

Đông Triều thờ dốc :

-Ồn cả.

Chương 61

Đông Triều nói ồ nhưng chỉ đủ để Dận Chân nghe thôi. Nếu nàng nói lớn, thế nào kẻ ám tiễn cũng biết tình trạng nàng thế nào mà tính kế hoạch tiếp theo, kéo dài thời gian thế này có thể dụ nàng ta xuất hiện. Đông Triều mấp máy môi, Dận Chân hiểu ý, để tai mình sát với miệng nàng. Đông Triều thì thầm :

-Nàng ta xuất hiện, lập tức bắt lấy.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, bóng áo trắng lại thấp thoáng sau ngọn cây. Dận Chân buông Đông Triều, phóng tới bắt lấy vạt áo trắng ấy. Đông Triều được đề dưới tuyết, mềm thì mềm nhưng vẫn thấy đau. Đau vì một điều gì đó. Đông Triều lom còm đứng dậy, trông Dận Chân đuổi theo cái bóng trắng kia, nàng thở ra một hơi. Cái lạnh đông cứng hơi thở của nàng thành một khối nặng nề.

-Hy vọng châu về hợp phố. – Đông Triều quay trở về phòng.

Dận Chân mãi miết đuổi theo bóng áo màu trắng lẫn trong tuyết. Thân thù người ấy lạnh lẽo nhưng sức bền không bằng Dận Chân. Cuối cùng người ấy phải để Dận Chân đỡ lấy khi đôi chân đã mệt mỏi. Dận Chân xoay người ấy lại.

-Mười hai năm qua muối đã đi đâu ?

Người mặc áo trắng lạnh lùng nói :

-Ta đi đâu, ở đâu, có liên quan gì đến ngươi ?

Dận Chân mặc kệ những lời hờn dỗi.

-Suốt mười hai năm qua, ta cứ đi tìm muối và chờ muối ở nơi đó.

-Để làm gì ? Để làm gì ?

-Ta muốn...

Một nhịp tim vang lên. Của người mặc áo trắng, cũng có của Đông Triều. Đông Triều vẽ hoa mẫu đơn mãi mà chẳng xong, trong lòng cứ thấp tha thấp thỏm về việc gì đó. Và cả Dận Chân nữa.

-Ta muốn...

Người mặc áo trắng đưa hai tay lên ngực, thở từng hơi. Nàng đang chờ đợi.

-Ta muốn xin lỗi muối về chuyện mười hai năm về trước. Và hy vọng mình sẽ bù đắp được mất mát ấy cho muối trong nửa quãng đời còn lại.

Người mặc áo trắng buông thõng hai tay :

-Câu trả lời ấy vẫn là “họ tên” ư ? Mười hai năm trước thiếp đã hỏi giữa thiếp và họ “Ái Tân Giác La” chàng chọn điều gì, chàng đã chọn “họ tên”.

Dận Chân cố giữ vững nàng bằng đôi tay cũng đã quá mệt mỏi của mình.

-Lộc Nhi, chuyện này không liên quan đến « họ tên ». – Dận Chân hít một hơi thật sâu để nói ra được rằng, - Mười hai năm trước, với muối, ta thật sự không có tình cảm gì quá đặc biệt.

Đông Triều pha nước vào màu vẽ hơi nhiều nên màu nào cũng nhạt, cứ như đã bị hòa vào tuyết. Đông Triều lẩm bẩm :

-Vậy thì sao không vẽ tuyết ?

Đông Triều mang giấy vẽ ra ngoài. Nàng biết, đây chỉ là cái cớ vì chẳng ai vẽ tuyết lại mang ra đến tận cổng. Liên Nhi đến bên cạnh nàng, khề khàng hỏi :

-Ngươi đang làm gì đấy ?

-Vẽ tuyết.

-Cớ sao về tuyết lại nhìn ra xa ?

-Không nhìn ra xa làm sao về ?

-Người có muốn vẽ một cái gì đó trong tuyết không ?

-Muốn.

-Người muốn vẽ gì ?

-Một viên đá sỏi toàn mỹ nhất, ấm áp nhất.

Liên Nhi đưa mắt ra xa. Đông Triều lắng tai nghe tiếng chân ai giẫm trên tuyết. Nàng nhìn ra ngoài cổng. Dận Chân đã trở về, còn nắm tay thiếu nữ áo trắng kia, nói chuyện rất thân mật.

-Vậy là tình hình tốt đẹp.

Dận Chân nói lời chia tay với Lộc Nhi rồi đưa mắt nhìn Đông Triều, ngụ ý thành công và chàng sẽ kể cho nàng sau. Đông Triều gật đầu. Nhưng đột nhiên Lộc Nhi lại giật tay mình ra, lùi lại đằng sau ba bước.

-Ta hiểu rồi ! Chàng vẫn chọn “họ tên” mà thôi. Vì “họ tên” mang cho chàng cơ ngơi lớn, tước vị cao – Nàng ta trở Đông Triều. – cả những phúc tấn xinh đẹp nữa.

-Lộc Nhi ! – Dận Chân hơi ngạc nhiên. – Chẳng phải ta đã nói...

Lộc Nhi gạt tay phủ nhận :

-Chàng vẫn chọn “họ tên”, ruộng bỏ ta, ruộng bỏ cả hài tử của chúng ta. – Lộc Nhi cố ý nói to. – Được, ta chẳng cần dẫn cha về cho nó nữa, ta vẫn sẽ nuôi nó tốt !

Nói rồi Lộc Nhi rời khỏi. Để Đông Triều với Dận Chân đứng lặng thinh dưới trời tuyết.

Đông Triều cứ đứng lặng thinh nhìn Dận Chân. Ngăn cách đôi bên là tuyết rơi. Dận Chân chẳng nhúc nhích gì mà sao bây giờ còn khó thấy hơn lúc này. Nàng nghĩ tuyết đã lớn hơn rồi.

-Bên ngoài lạnh lắm, huynh vào trong đi. Vào phòng muội mà sưởi ấm.

Dận Chân gật đầu. Đông Triều xếp giấy bút lại. Nàng dẫn Dận Chân về phòng mình. Gia nhân đặt trong phòng nàng một chậu lửa. Đông Triều lệnh cho gia nhân ra ngoài, tự mình đóng cửa. Nàng đỡ Dận Chân ngồi xuống giường rồi cởi áo choàng của chàng. Tất cả, nàng đều làm trong im lặng. Phải một lúc sau, nàng mới khẽ khàng :

-Muội ra ngoài nhé !

Dận Chân chẳng trả lời. Đông Triều cũng ngồi xuống giường.

-Muội ủng hộ huynh.

-Cảm ơn. – Dận Chân cuối cùng cũng lên tiếng. – Chắc muội bất ngờ lắm.

Đông Triều gật đầu :

-Muội không nghĩ huynh chờ nàng ta suốt mười hai năm chỉ để nói lời chia ly.

-Muội biết ?

Đông Triều mỉm cười :

-Nếu thật sự đã về với nhau, không lí nào huynh dẫn nàng ta về đây.

-Còn...

Đông Triều nhún vai :

-Chuyện bình thường mà. Có hài tử thì tốt chứ sao.

-Ta không có. Ta và nàng chưa từng làm chuyện gì vượt qua lễ giáo cả.

-Huynh nói chuyện này với muội làm gì ? Thanh minh với Phúc tấn đấy. – Đông Triều nói như dối.

-Thật sự là không có.

Đông Triều trông bộ dạng gấp rút quá thể của Dận Chân, nàng thấy trong lòng có một chút tự mãn của kẻ chiến thắng. Nàng nở nụ cười :

-Thì cứ nghe theo huynh vậy.

-Muội tin ta không ?

-Tin. – Đông Triều đáp chắc chắn.

Dận Chân nhướn mày nhìn Đông Triều, nói thầm :

-Bỏ cái tính cả tin đi.

Đông Triều mỉm cười. Nàng đứng bật dậy :

-Muội đi lấy chút đồ ăn khuya.

Lúc Dận Chân đi, Đông Triều đã chuẩn bị sẵn dưới bếp bánh và nước uống. Nàng xuống bếp lấy, vừa hay, bánh đã chín. Đôi tay Đông Triều đang lạnh nên không sợ gì cái nóng của bánh mới chín, nàng cứ dùng tay trần mà lấy bánh cho lên đĩa. Bình nước nhỏ vẫn chưa cạn, Đông Triều rót nước vào đầy bình trà. Nàng để tất cả lên khay, mang về phòng mình. Trên đường, nàng gặp Tiểu Uyển. Tiểu Uyển đang thấm lệ bằng chiếc khăn tay.

-Uyển tỷ, tỷ đã thấy ?

Tiểu Uyển gật đầu :

-Thật không thể ngờ nổi... Ta nghĩ ta phải tìm cách thuyết phục gia đưa hài tử ấy về thôi.

Đông Triều nói :

-Không có chuyện đó đâu.

-Sao kia ?

-Gia đã nói là không có chuyện đó. – Đông Triều nói chắc như đinh đóng cột. – Nên chắc chắn sẽ không có.

Tiểu Uyển nói :

-Liên Nhi, gia luôn nói vậy để an ủi muội. Sự thật...

Đông Triều đồng dạng nói :

-Giữa lời của nữ nhân ấy và của gia, muội sẽ tin lời của gia. Tại sao phải bác bỏ lời thanh minh của người mình gần gũi hơn chứ ?

Tiểu Uyển nở nụ cười thật hiền :

-Muội đã bắt đầu yêu gia rồi sao ?

Từ đôi mắt của Tiểu Uyển, Đông Triều đón bắt được điều gì đó. Việc đó đã phá bỏ tất cả những tội lỗi, mặc cảm dày đặc tâm trí nàng bao lâu nay.

-Sẽ bắt đầu từ hôm nay.

Đông Triều nói tạm biệt với Tiểu Uyển rồi mang bánh và nước ép nhỏ về phòng. Đang trầm ngâm, tư lự vì những gì nàng vừa lỡ miệng nói hồi nãy, Đông Triều nghe một giọng nói vang trong tiềm thức mình, nghe rất thúc bách :

-Nguy rồi !

Đông Triều nói chuyện với người ấy bằng ý nghĩ :

“-Nữ Hồ Lộc trắc phúc tấn, có chuyện gì sao ?”

Liên Nhi nói, giọng gấp gáp :

“-Tôi vừa đi theo nàng ấy và thấy nàng ấy đến một nơi.”

“-Nơi gì cơ ?”

“-Phủ Thập gia !”

Đông Triều lấy làm lạ, phủ của Dận Hề chẳng có lý do gì để nàng ta có thể đột nhập vào. Chợt, nàng nhớ đến sinh nhật của Dận Chân. Mấy ngày nay Dận Hề đang hô hào tìm các nghệ nhân từ dân gian đến góp vui vào sinh nhật của Dận Chân. Thật đáng sợ khi nàng ta trà trộn vào đây để tiếp cận đến Dận Chân. Dù nàng ta không có ý trả thù về mặt thể xác nhưng sự xuất hiện của nàng ta đủ để làm Dận Chân mất mặt rồi, đặc biệt khi buổi tiệc có các “ngồi lửa cho quả pháo” như Dận Tự, Dận Nhưng, Dận Đường.

“-Không lành rồi !” – Đông Triều than thầm.

“-Phải làm sao bây giờ ? Nói với gia ?”

Đông Triều lắc đầu :

“-Không được ! Từ gia sẽ cuống lên. Con người đó coi vậy chứ sẽ cuống lên thật đấy.”

“-Vậy thì làm sao ?”

Đông Triều vừa đi vừa suy tính :

“-Dù sao thì cũng biết nàng ta đang ở phủ Thập A ca, sẽ có thêm cách. Hãy sử dụng cách thương thuyết trước.”

“-Nói với Phong Di ?”

Đông Triều gật đầu :

“-Chị em tâm sự với nhau sẽ tốt nhất. Tôi sẽ viết cho hấn một lá thư, nói cho hấn biết lợi hại để hấn thuyết phục chị hấn. Nhưng Trắc phúc tấn cũng phải cùng Huệ Đạt thuyết phục hấn giúp tôi.” – Nàng thở dài. – “Có trời mới biết hấn sẽ phát hỏa thế nào nếu hấn nghe tin chị hấn bị Từ gia từ chối.”

Liên Nhi phát ra những tiếng ậm ừ. Đông Triều nói tiếp :

“-Đó là bước đầu tiên phải hoàn thành. Tôi cần phải nghĩ ra một vài cách dự phòng nữa.”

Liên Nhi tán thành, đi ngay về chỗ Huệ Đạt. Đông Triều thử nghĩ trong đầu một vài câu kinh, không nghe thấy tiếng Liên Nhi la hét, Đông Triều biết nàng ta đã đi rồi. Nàng thở phào. Thực ra phương án thuyết phục chính là phương án dự phòng, nàng không hề nghĩ rằng Phong Di sẽ thuyết phục được chị mình, trái lại, nàng còn sợ Phong Di hợp lực với chị mình nữa. Mọi thành viên trong hoàng gia, trừ Dận Tường đều có ấn tượng không tốt về Dận Chân, chỉ một động tĩnh nhỏ trong bữa tiệc cũng dẫn đến đàm tiếu.

-Mình cần kiểm tra các vũ công và loại nàng ta ngay từ đầu buổi tiệc. Nhưng làm cách nào ? Nếu tra xét thái quá thì đắc tội với Thập gia. Nhờ các gia nhân thì không tiện cho lắm, lại nguy đến tính mạng của họ. Còn tự mình tra xét thì dễ gây chú ý cho mọi người trong buổi tiệc, nhất là Đức phi. Làm sao ?

-Này.

Đông Triều rời khỏi những suy nghĩ để trở về hiện thực. Dận Chân đang đứng trước mặt nàng với đôi mày hơi cau, tỏ vẻ suy xét.

-Sao huynh lại ở đây ?

-Ta tưởng muội mắc kẹt ở bếp.

-Nói dối !

Dận Chân nhướn mày. Đông Triều nhún vai :

-Huynh thấy muội nói chuyện với Phúc tấn. Huynh lo cho Phúc tấn.

-Làm sao mà...

-Yên tâm đi ! Muội đã nói với Phúc tấn mọi chuyện rồi. Hải tử, ân ái gì nàng kia nói đều là giả cả.

Dận Chân cười nhạt. Chàng đặt tay lên trán Đông Triều :

-Đức phi, Thập đệ, vũ công, kiểm tra. Chuyện gì ?

Đông Triều nói dối :

-Thì muội lo cho buổi tiệc của huynh. – Nàng nói rất trơn tru và nhấn nhá khá tự nhiên.

Dận Chân búng trán nàng :

-Nói dối !

-Làm sao mà...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Chỉ còn hai ngày nữa là đến ngày sinh nhật của Dận Chân. Đông Triều phụ trách về việc xếp hoa giấy và hoa lụa thay cho hoa thật. Để làm thật giống, Đông Triều cần loại giấy và loại lụa tốt nhất nhưng Dận Chân chỉ cấp cho nàng tiền thưởng nhà vua cho (cực kỳ ít ỏi) khiến cho chất lượng giấy thực tại và trong tính toán của Đông Triều có khoảng cách cực lớn. Những lớp giấy này, hoặc là không thấm màu, hoặc là thấm tốt đến ướt cả giấy. Đông Triều vừa mới làm hỏng một cái hoa giấy nữa.

-Tệ thật !

Đông Triều làm bầm sửa lại bông hoa. Nàng không dám lãng phí lấy một tờ giấy nào Dận Chân đưa cho mình. Bản thân nàng cũng không muốn.

-Nha đầu. – Dận Tường bước đến chỗ bàn Đông Triều làm việc. – Làm hỏng nữa sao ?

Đông Triều chấm bút, phết màu lên hoa giấy :

-Vâng, nhờ Tứ gia cả đấy. Màu bị thấm qua giấy cả.

Dận Tường cười cười, cầm bông hoa giấy bị hỏng, xoay xoay như chiếc bông vụ. Đôi mắt chàng ta đưa đây qua lại như đánh đu. Dận Tường quan sát bông hoa giấy ở mọi góc độ.

-Xem ra không phải vì Tứ ca mà có cả nguoi nữa.

Đông Triều nhủ mảy. Dận Tường đặt bông hoa giấy gần mắt Đông Triều, đưa tay chỉ vào vết thấm loang trên giấy :

-Cái này là do nghĩ quá mà ra.

Đông Triều biết không giấu được. Nàng đặt bút lông xuống, lấy hai tay chống cằm, thở dài. Dận Tường chấp hai tay ra sau, đi đi lại lại :

-Quả là đáng để lo lắng, chỉ còn hai ngày nữa là tới tiệc sinh nhật Tứ ca mà chẳng đâu vào đâu.

-Tôi thấy phục Phúc tán vì tỷ ấy chẳng cuống lên như thế.

Sau cái đêm đó, Tiểu Uyển vẫn trò chuyện với Đông Triều như thường, còn sẽ bớt gánh nặng trên vai nàng nữa. Thật tốt.

-Đúng là như vậy. – Dận Tường gật gù.

Đông Triều mỉm cười được độ một thoáng rồi nghiêm mặt :

-Chuyện gì đây ?

-Chuyện gì ?

Đông Triều thở dài :

-Nếu không có việc nhờ thì Thập tam gia đâu gặp riêng tôi làm gì.

-Chuyện là thế này... – Dận Tường kéo ghế ngồi. – Trong cung... thật ra... có một tú nữ đang... Tứ ca.

-Đang cái gì ? – Đông Triều nhích tới gần.

Dận Tường thì thào :

-Trong cung... có một tú nữ đang... ngấp nghé... Tứ ca.

Đông Triều há hốc miệng :

-Sắp có cây mọc trên mây sao ?

Dận Tường gần giọng :

-Thật đấy. Ta đã tận mắt chứng kiến đến ba lần rồi.

-Ai vậy ?

-Đó là tú nữ hầu trong cung Đức phi. Ta thấy rõ cách nàng ta nhìn Tứ ca. Con mèo mù cũng nhận ra.

Đông Triều vẫn giữ nguyên giọng điệu và khẩu hình :

-Sắp có cây mọc trên mây sao ?

Dận Tường đập bàn, gần giọng :

-Nha đầu, ta nói thật đấy. Ta tự hỏi có nên đứng ra làm mai cho họ không...

Đông Triều nghe vậy, mặt tái cả đi. Nàng thở dốc :

-Không thể vậy ! Tứ gia đã có các phúc tấn rồi, nàng ấy sẽ khổ cả đời mất. Nàng ta cũng sẽ làm khổ nhiều người.

-Người ta đã quyết rồi mà. Và lại, nghe phong thanh rằng nàng ta định làm điều gì đó cho Tứ ca nữa. Ta nghĩ mình nên giúp...

Khuôn mặt Đông Triều đang tái nhợt, tự dưng đỏ bừng. Nhưng quái lạ là giọng nàng lạnh đi :

-Thập tam gia !

-Hả ?

-Tú nữ đó là ai ?

Đông Triều gần hỏi Dận Tường bằng mọi cách. Dận Tường không trả lời, chỉ cười cười. Đông Triều nhăn mặt :

-Tôi nghiêm túc đấy.

-Đương nhiên là nghiêm túc rồi. – Dận Tường bật cười. – Ngươi đang ghen mà.

-Thập tam gia !

Dận Tường trông điệu bộ Đông Triều, biết nàng sắp trở qua câu hỏi mẹo thường ngày để hỏi cung mình. Biết mình không có kinh nghiệm để chống đỡ những câu hỏi này, Dận Tường bịt tai ngay. Đông Triều nhìn xoáy vào mắt chàng ta một lúc lâu. Dận Tường nhắm tịt luôn cả hai mắt. Khi chàng ta mở mắt ra, Đông Triều đã biến đâu mất. Dận Tường lật đật chạy đi tìm. Chạy ra cửa thì cửa khóa.

-Nha đầu ! – Dận Tường đập cửa. – Đây !

Đông Triều đứng chặn ngay cửa :

-Thế nào ? Ngài định thế nào ?

-Nha đầu ! Ngươi quên đóng cửa sổ rồi !

Đông Triều mỉm cười :

-Nếu ngài muốn mất mặt thì cứ việc, chung quanh đây có nhiều gia nhân lắm.

-Nha đầu. – Dận Chân bước tới.

-Vâng ?

-Thập tam đệ đâu ?

Đông Triều cười cười. Dận Chân nghiêm mặt nhìn nàng :

-Nha đầu, thả Thập tam đệ ra !

-Nhưng...

-Quá lắm rồi !

Đông Triều miễn cưỡng mở khóa cho Dận Tường ra. Dận Chân nói với Đông Triều :

-Nha đầu, ta biết muối không vừa lòng chuyện đó. Ta cũng chẳng lấy làm hay ho gì.

Đông Triều được thể, nói luôn :

-Muối không chấp nhận chuyện có thể thiệp nhiều thế mà cứ nạp thêm.

-Nhưng như thế là phụ lòng người ta ! – Dận Tường cãi.

Đông Triều nói :

-Mất lòng trước được lòng sau. Nếu nạp thêm, chẳng những làm khổ nàng ta, còn khổ cả các phúc tấn, đặc biệt là đích phúc tấn !

-Cả trác phúc tấn chứ nhỉ ? – Dận Tường tỏ vẻ châm chọc.

Dận Chân trầm ngâm hồi lâu rồi nói :

-Thập tam đệ, nha đầu này rất thương A Nghi, ta thiết nghĩ đệ cũng nên như vậy.

A Nghi ? Đông Triều với Dận Tường ngó người ra. Cả hai chẳng hiểu chuyện gì, Triệu Giai Nghi có liên quan gì đến việc này đâu ? Chợt, Đông Triều ngộ ra rằng...

-Nha đầu này không cho đệ nạp tú nữ đó làm trác phúc tấn đâu. – Dận Chân nói đúng những gì Đông Triều dự đoán.

Đông Triều thờ ra một hơi, kèm với cả gánh nặng trong lòng mình. Đông Triều giương mắt lên thách thức với Dận Tường :

-Tôi sẽ tìm cách thuyết phục A Nghi từ chối. Ngài đừng có hòng.

Dận Tường chớp mắt :

-Tứ ca, chẳng lẽ Tứ ca không biết tú nữ đó...

Dận Tường chưa hết câu thì bị buộc phải dừng lại để thét lên một tiếng. Đông Triều lén ra sau đâm vào huyệt bên hông chàng ta. Tuy lực Đông Triều dùng rất nhẹ nhưng đủ để Dận Tường rên rỉ. Đông Triều giả bộ tội nghiệp :

-Ôi, Thập tam gia, tôi nghĩ ngài nên đi tới chỗ ngư y. – Nàng gằm gừ. – Trước khi bị đau thêm lần nữa.

Dận Tường chỉ tay vào mặt Đông Triều :

-Nha đầu... nhớ... – Rồi loạng choạng đi khỏi.

Đông Triều le lưỡi trêu chàng ta.

-Nha đầu. – Dận Chân hỏi. – Có đủ giấy xếp hoa không ?

Đông Triều mỉm cười :

-Đủ chứ ạ !

Lo đầy đủ cho chỗ giấy để xếp hoa, Đông Triều vướng phải một vấn đề khác. Con dao nàng quen sử dụng để cắt giấy cùn mất. Đông Triều thử mài đi mài lại mãi mà chẳng được như mong muốn.

-Đã tới hạn rồi sao ? – Đông Triều cắt thử một mảnh vải vụn và kết quả chẳng tốt đẹp gì.

Xảo Tuệ không hiểu Đông Triều chê con dao chỗ nào. Dao vẫn rất sắc, chỉ cắt sai theo dự định của Đông Triều có vài li. Xảo Tuệ khê khàng :

-Phu nhân, con dao vẫn rất sắc mà.

-Sắc ư ? – Đông Triều ngắm nghía con dao rồi trở tờ giấy nàng vừa lấy dao rạch. – Nó đã làm hỏng tờ giấy xếp kia. Hông rồi !

-Tiện nữ kính chào gia ! – Gia nhân chỗ Đông Triều nói.

Dận Chân bước vào. Xảo Tuệ vội vàng thi lễ. Đông Triều còn ám ức với con dao nên chưa đứng dậy hành lễ. Xảo Tuệ hốt hoảng, ra ám hiệu cho Đông Triều. Dận Chân khẽ lắc đầu, xua tay, ngậm bảo Xảo Tuệ lui ra. Xảo Tuệ run rẩy, sợ chủ bị Dận Chân phạt nhưng phong thái Dận Chân vẫn rất điềm tĩnh nên cũng yên tâm lui ra.

-Nha đầu. – Dận Chân lên tiếng. – Có chuyện gì vậy ?

Đông Triều giật mình. Nàng bỏ con dao xuống, cúi đầu thi lễ. Dận Chân nói :

-Đứng lên đi. Có chuyện gì mà muội thất thần vậy ?

Đông Triều đưa con dao ra, nói :

-Con dao này không còn sắc nữa. Cắt hết chính xác rồi.

Dận Chân ngăm ngăm con dao, gật gù :

-Đã cùn rồi.

-Muội không còn kinh phí để làm dao mới nữa, chỉ còn đủ tiền để mài thôi.

Dận Chân trầm ngâm một lát rồi nói :

-Ta biết có một chỗ mài dao rất tốt.

-Dẫn muội đi đi ! – Đông Triều van nài.

-Được, cái nam trang rồi theo ta, ta chờ ở ngoài.

Đông Triều hơi chột dạ. Dận Chân bắt nàng cái nam trang, tức là nơi ấy không phải chỗ trong Hoàng cung. Đông Triều mạo muội hỏi :

-Chỗ đó của chị Phong Di giới thiệu phải không ạ ?

Dận Chân quay lưng, thẳng bước đi thay cho câu trả lời.

-Kệ huynh.

Đông Triều quay ra cất đặt mọi việc cho Xảo Tuệ rồi cái nam trang, ra chỗ Dận Chân đợi sẵn. Lần này không đi bằng xe ngựa như lúc đến Phúc phủ mà đi bằng ngựa. Dận Chân vận trang phục giản dị hơn mọi hôm dù mọi hôm chàng đã hay vận trang phục giản dị. Hôm nay Dận Chân vận vải thô và đi ngựa.

-Đi ! – Dận Chân đưa tay ra.

Đông Triều nắm lấy tay chàng, leo lên lưng ngựa. Dận Chân nói :

-Có gì thì ôm ta cho chặt.

-Vâng ạ !

Dận Chân thúc ngựa đi. Nơi mài dao ở ngoại thành. Đông Triều để tâm một chút, thấy tất cả những gì tốt đẹp đối với Dận Chân đều ở ngoài bức tường của Tử Cấm thành. Ngựa phi được ba tuần trà, Dận Chân cho thẳng ngựa.

-Huynh không đùa muội chứ ?

Chỗ mài dao Dận Chân nói là căn nhà lá, được vây xung quanh bởi hàng trăm ngôi mộ không tên. Khói rền và khói của hương đốt xông lên trời cùng lúc. Dận Chân xuống ngựa trước.

-Người thợ nói rằng cái nghề của lão đã gián tiếp giết chết nhiều người nên gặp ai chết dọc đường, lão đều mang về chôn. – Dận Chân đỡ Đông Triều xuống.

Đông Triều nói :

-Vậy thì lão đừng mài nữa.

-Lão không mài nữa thì lấy đâu nơi tốt cho muội mài dao ?

-Nhiều lúc thấy rắc rối nhỉ ? – Đông Triều thở dài.

Dận Chân đập cửa :

-Ông lão, có khách đây !

Không có ai trả lời. Dận Chân đập cửa lần nữa :

-Ông lão !

Đông Triều bán tín bán nghi. Nàng đập cửa. Đằng sau cánh cửa, có một ông lão độ tuổi trung niên nằm sóng xoài trên nền, trên người lênh láng máu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Đông Triều chạy lại chỗ ông lão ấy, để tay trên mũi. Hơi thở của ông ta vẫn còn phả ra dù rất gấp gáp. Ông ta vẫn còn sống. Đông Triều mừng rỡ, nói với Dận Chân :

-Ông ta thở rất yếu nhưng còn sống.

Dận Chân đến đỡ ông lão, giục Đông Triều :

-Muội mau thúc ngựa đến Phúc phủ, gọi thầy thuốc ở đó đến đây !

-Tứ ca, ít ra người này là...

-Chính là người mài dao nổi tiếng ! Mau đi !

-Được thôi ! Huynh lo cho lão ta được chứ ?

-Đương nhiên !

Đông Triều bước ra, trông con ngựa cuồng đang cào móng mà ón lạnh. Nhưng nàng không muốn vì thế mà trì hoãn việc cứu người. Hít nhanh hai hơi, Đông Triều phóng ngay lên ngựa. Con ngựa lồng lên khi biết người cầm cương không phải chủ nó. Đông Triều cố cầm cương thật chắc, găm giữ :

-Nghịch chương !

Con ngựa cuối cùng cũng chịu nghe lời. Đông Triều thúc ngựa chạy đến Phúc phủ. Chẳng cần chào hỏi mấy trưởng bối ngồi chễm chệ uống trà ở đó, lờ cả Dận Tường đang cùng với thê tử hỏi thăm « di nương » của mình, Đông Triều tới tùm cồ ngay ông thầy thuốc thấp thỏm, kéo đi xềnh xệch (thấp thỏm nhưng chữa bệnh mát tay). Ông thầy thuốc la toáng lên. Dận Tường dặn thê tử ở đấy, đuổi theo Đông Triều.

-Nha đầu ! – Theo Đông Triều làm chàng ta cảm thấy mệt mỏi. – Chuyện gì đây ?

-Có ca cấp cứu khẩn cấp, nạn nhân cần được sơ cứu và chữa trị kịp thời. – Gấp quá nên Đông Triều quên mất thời đại. – Đi thôi bác sĩ !

Dận Tường khựng lại, đầu óc hơi lộn xộn :

-Nha đầu này đang nói tiếng ở miền Bắc hả ?

Vừa đi, Đông Triều vừa giải thích mọi chuyện cho vị thầy thuốc thấp thỏm. Ông ta nghe rõ ràng mọi chuyện liền nhanh chóng tăng tốc cùng nàng. Đông Triều dẫn ông ta tới chỗ buộc ngựa. Nàng bảo ông ta lên ngựa. Éo le thay, vị thầy thuốc này lên không được. Đông Triều nạt :

-Ông đi chu du thiên hạ bằng gì mà không lên ngựa được !

-Ta đi bằng xe ngựa !

-Thật là...

Đông Triều cúi xuống, toan làm bàn đạp cho ông ta lên ngựa. Dận Tường cản :

-Nha đầu, đừng làm vậy ! Tứ ca sẽ giận đó. Ta có xe ngựa đây.

Dận Tường nhắc ông thầy thuốc lên chỉ bằng một tay, đặt ông ta yên trên xe ngựa. Đông Triều gật đầu cảm ơn. Nàng phóng lên ngựa, đưa mắt nhìn Dận Tường đã sẵn sàng.

- Dẫn đường đi !

Đông Triều thúc ngựa đi trước dẫn đường, Dận Tường đánh xe theo sau. Lần này, con ngựa Đông Triều cười có vẻ cuống lên một chút. Dận Tường có linh cảm không tốt về việc này. Chẳng ta bảo Đông Triều nên nhanh lên chút nữa. Đông Triều hét lên :

- Nhanh lên !

Ngựa phi đến chốn cũ. Mọi vật bị xô dịch mạnh. Cánh cửa bị dầm đạp rất nhiều. Người nằm sóng xoài đã biến mất. Dận Chân cũng biến mất. Đông Triều hốt hoảng, thúc ngựa chạy vòng quanh nghĩa trang để tìm Dận Chân. Nàng nhìn khắp, kêu thét lên :

- Tứ gia ! Ngài ở đâu ?

Vị thầy thuốc xuống xe mà không thấy người cần chăm sóc đâu cả. Ông ta nghĩ đây là một trò đùa nên cần nhân. Dận Tường giận, quát :

- Không được phép nghĩ việc nha đầu đó nói là đùa !

Đông Triều phóng ngựa trở lại. Nàng thở hồng hộc, giọng khản cả đi :

- Không thấy đâu cả ! Không thấy đâu cả !

- Sao lại có thể như thế !

- Chuyện gì đã xảy ra ? – Vị thầy thuốc ngó người.

Đông Triều xuống ngựa. Nàng vào trong căn nhà lá, xới tung mọi thứ lên. Không lí gì Dận Chân lại biến mất một cách bất ngờ như thế. Quyết tâm của nàng đã được đền bù. Nàng tìm được một manh mối.

- Thập tam gia ! Ngài lại xem ! Cả y sư nữa !

Dận Tường lại xem. Đông Triều đưa vật còn sót ở đó để Dận Tường cùng xem.

- Một cánh hoa !

- Hoa của Độc giáo ! – Vị thầy thuốc thốt lên.

Tan trường, Sư Tử với Kim Ngu ghé lại quán cơm nhà Kim Ngu để đánh chén. Sư Tử gọi hai đĩa cơm cho mình rồi lau chùi đĩa, muống.

- Chưa có chỗ nào mà khiến tớ ăn rau được, trừ nhà bạn.

Kim Ngu mỉm cười :

- Vinh hạnh quá !

- Ê ! Hai cô gái !

Sư Tử và Kim Ngu đưa mắt về chỗ cửa ra vào. Xứ Nữ và Bảo Bình đến ! Sư Tử vẫy tay :

- Mama ! Vào đây !

Xứ Nữ với Bảo Bình kéo ghế ngồi ở bàn Kim Ngu và Sư Tử. Vì đã là khách quen với quán nên chả cần thực đơn, hai “mẹ con” cũng gọi được món ngon ưng bụng. Xứ Nữ đánh đùa vào tay Sư Tử, ca cẩm :

- Con nhỏ này, sao ra chơi không ra sân chơi ?

Bảo Bình tiếp lời :

- Chờ cô suốt ngày để trình diễn phát minh mới mà chả thấy đâu.

Sư Tử hào hứng :

- Phát minh gì ?

Bảo Bình vỗ tay :

- Côn nhện khúc – kết hợp dùi điện. – Cậu chàng cầm đôi đũa trong tay, múa vun vút.

Kim Ngu cười cười :

-Đâu rồi ?

Bảo Bình đang hào hứng, lửa bị tắt phụt. Cậu chàng rót một ly nước lạnh đầy, uống ực :

-Bị bảo vệ thu rồi.

Hai đĩa com của Xứ Nữ và Bảo Bình được đưa ra. Bảo Bình cảm muổng, ăn đĩa com ngấu nghiến. Xứ Nữ vỗ đầu Bảo Bình như là một đứa con bé bỏng của mình. Tuy nhiên, Xứ Nữ vẫn không quên câu hỏi đầu tiên.

-Con nhỏ này, sao giờ ra chơi không ra sân chơi ?

Sur Từ nói :

-Xin lỗi mama, tớ bận viết đơn.

Xứ Nữ rợn ràng :

-Viết đơn ứng cử ? – Xứ Nữ đập lưng Bảo Bình một cái. – Biết ngay mà ! Nên mama với nhóc này đã viết đơn ứng cử để vào hội ủng hộ cô nhóc rồi.

Sur Từ đưa tay ra bắt, Xứ Nữ bắt tay cô. Sur Từ mỉm cười :

-Cảm ơn mama.

-Cô nhóc nên cảm ơn mama ngay bây giờ đi ! Vì ta có tìm hiểu cho cô một số đối thủ đáng gờm rồi. – Xứ Nữ lấy Ipad trong cặp ra, lúi húi một hồi. – Đây !

Sur Từ mượn Ipad. Trong thư mục danh sách các đối thủ, Xứ Nữ đã liệt kê những ứng cử viên có khả năng được đề cử và thành công nếu tự ứng cử. Sur Từ lấy làm mừng lắm.

-Mama lấy ở đâu vậy ?

Xứ Nữ hất mặt lên, vuốt tóc :

-Mama mà lì.

Sur Từ gật gù :

-Rất chi tiết, cụ thể, logic nữa.

Xứ Nữ nói :

-Đối thủ mạnh nhất của cô bây giờ là Thiên Bình, hot girl trường mình. Tiếp theo là Song Từ, hot boy trường mình. Tiếp đến là Bạch Dương. Tiếp đến là Thiên Yết. Tiếp đến là Nhân...

Sur Từ ngắt lời :

-Không cần thiết ! Họ đều là được đề cử, chưa chắc đã đủ tham vọng. – Sur Từ chăm chú vào thông tin của một người. – Có ai đó có thực lực và tham vọng không ?

Xứ Nữ trầm ngâm.

-Ma Kết. Tuy chỉ mới nhập học đây nhưng rất có kinh nghiệm, hai năm là trưởng nhóm kỷ luật ở một trường tại Đức.

Bảo Bình ngược mặt lên, ăn ngồm ngoàm nhưng vẫn nói :

-Tôi nghĩ đó là người cậu phải dè chừng đấy. – Rồi ăn tiếp.

Xứ Nữ đập vai Kim Ngu : :

-Tình hình khó khăn. Cô nhóc có nộp đơn không? Làm thư kí hợp lắm đấy.

Kim Ngu cười cười :

-Đừng xúi dục. Mình chẳng ham làm lãnh đạo chút nào, tranh cử thì khó khăn, làm việc thì mệt nhọc. – Kim Ngu quay sang Sur Từ. – Mình khuyên bạn nên từ bỏ đi. Bao nhiêu đối thủ mạnh như vậy.

Sur Từ vẫn không rời cái Ipad :

-Yên tâm đi, đầu vào đây cả thôi. Bạn nhớ năm lớp 9 không ? Tình hình căng thẳng thế mà mình vẫn thắng được Thiên Bình và làm Liên đội trưởng đấy thôi.

Kim Nguru nhăn mặt :

-Nhưng bạn có nhớ sau khi thắng cử bạn đã bệnh một trận không ?

Sur Từ rời mắt khỏi màn hình Ipad, quay qua nháy mắt với Kim Nguru :

-"I'm Leo. I'm a lion."

Đông Triều không thắc mắc chuyện người mài dao bị Độc giáo ám sát. Nàng chỉ thấy lạ là vì sao bản thân Dận Chân lại dính vào chuyện này. Đông Triều, Dận Tường cùng vị thầy thuốc nhặt những cánh hoa rơi trên nền nhà. Đông Triều phui bụi, quan sát từng cánh hoa một.

-Lạ thật. – Đông Triều lăm bằm.

-Nha đầu, sao vậy ? – Dận Tường hỏi.

Đông Triều nhìn chăm chăm vào sắc độ trên những cánh hoa. Theo suy luận của nàng thì tất cả các cánh hoa đều được rải tại một thời điểm. Như vậy là Độc giáo không ra tay hai lần. Tức là Độc giáo không ra tay với Dận Chân. Vậy thì Dận Chân đã đi đâu ?

-Tiểu tử ! – Vị thầy thuốc la hoảng. – Không được hít hoa độc lâu quá !

Đông Triều giật mình. Vị thầy thuốc thở dài, cẩn thận cầm cánh hoa trên tay Đông Triều bằng khăn đã tẩm thuốc.Hoa độc ! Đông Triều chợt nghĩ đến một vài việc. Nàng hỏi vị thầy thuốc :

-Hoa này gây độc thể nào ?

-Độc tố khiến máu từ trong ủa ra ngoài. – Vị thầy thuốc đáp.

Đông Triều nhớ lại người mài dao. Người ông ta đâm máu nhưng Đông Triều không thấy bất cứ vết dao đâm nào cả. Nàng lại hỏi :

-Có cách nào giải nhanh độc không ?

Vị thầy thuốc trầm ngâm :

-Có. Thường thì dùng dao để cắt chỗ máu độc ứ lại ở cổ, sau đó dùng nước trong rửa sạch. Có thể xốc người bị trúng độc kiểu ngược trên vai.

Dận Tường ngó ra vài điều. Chàng ta nhảy phốc lên ngựa, giật cương, phóng đi.

-Nha đầu, ta biết có một con sông nước sạch cách đây. Theo ta !

Đông Triều dẫn vị thầy thuốc ở yên chỗ. Nàng phi vội lên ngựa, thúc chạy theo Dận Tường. Dận Tường quay đầu ra sau, thấy Đông Triều đang cười con ngựa chiến của Dận Chân và bám sát Dận Tường. Chàng ta khá ngạc nhiên vì Đông Triều cưỡi ngựa còn rất non, ngựa của Dận Chân lại thuộc hàng chiến mã mà hình ảnh này lại có thực.

-Tứ ca sẽ không ngờ đâu. – Dận Tường lăm bằm một cách thích thú.

Mãi tâm sự với mình nên ngựa Dận Tường có chậm lại một chút. Đông Triều bắt kịp. Nàng hét vào mặt Dận Tường :

-Lúc này không phải chơi ! Dẫn đường đi !

Dận Tường thấy rợn cả người, vội vội vàng vàng cho thúc ngựa dẫn đường. Đông Triều bám sát theo. Con sông mà Dận Tường nói đến ở gần một thôn trang. Tại hạ nguồn, Đông Triều đã thấy những vết máu khô. Nàng cho ghim cương ngựa, nhảy xuống đất. Dận Tường cho thắng ngựa lại :

-Sao lại xuống ngựa ?

Đông Triều nói :

-Theo dấu vết thì đi bộ tốt hơn. Cưỡi ngựa sẽ xóa đi mọi dấu vết cần thiết.

Dận Tường cho là có lý. Chàng ta cũng xuống ngựa, cùng Đông Triều tìm kiếm. Lần theo vết máu một hồi, hai người đến được thượng nguồn con sông. Chỗ này đông nghịt. Dận Tường nhướng mày :

-Chỗ này bình thường rất ít người, sao hôm nay đông vậy.

Người dân chẳng biết bàn luận chuyện gì mà rôm rả chưa từng thấy. Cái đó Đông Triều không bức dù nàng ghét ồn ào. Nàng đang tức giận vì mấy

người này đang cản đường nàng và muốn xóa đi mấy vết máu. Đông Triều nhặt một viên đá thật lớn, ném xuống sông. Nàng hét lên :

-Đồ ngốc ! Thôi vàng to thế mà cũng dễ rơi !

Mấy người kia hướng lập tức im lìm, hướng mắt sang Dận Tường và Đông Triều. Dận Tường ngó người. Đông Triều nháy mắt. Dận Tường chớp mắt.

-Ngốc tử ! – Chàng ta hét lên. – Tự xưng nói mình có mười lượng vàng ở dưới sông làm gì ?

Mấy người dân đồng loạt tản ra, người chạy bay về hạ nguồn, người cời áo nhảy ùm xuống sông. Đông Triều với Dận Tường làm bộ hốt hoảng. Đến khi mấy người kia đi hết, hai người đập tay rồi lại tìm thấy vết máu mà lần theo.

Đến thượng nguồn, gần một am tự, vết máu nhiều hơn bao giờ hết, còn vương lại cánh hoa nữa. Đã tìm đúng chỗ. Nhưng không thấy Dận Chân đâu cả, chỉ có nhà sư khoác cà sa đứng lẫn chuỗi hạt, mắt lim dim, lâm râm khấn vái. Đông Triều mạo muội cầm tay áo nhà sư, kéo mạnh :

-Đại sư. Ngài có thấy nam nhân nào xốc người đến đây không ? Chẳng là gia chủ tôi đang trị độc cho người quen.

Sư tăng mở đôi mắt, thờ dài :

-A di đà phật. Quả là oan nghiệt. Có phải người đó mặc áo thô ?

-Vâng !

-A di đà phật. Người ấy đã bị quan binh bắt rồi.

Đông Triều và Dận Tường nghe như sét đánh ngang tai.

-Tại sao lại thế ?

Nhà sư thờ dài :

-Huyện lệnh đại nhân mang theo quân binh đến đây cầu phúc. Lúc ngài đi ra thì gặp một người ôm thi thể đầm máu trên tay, không tra hỏi mà đã áp giải về phủ. Lão nạp bắt tài, chẳng làm gì được.

Đông Triều choáng ngợp trước bao nhiêu cảm xúc, nàng ngã quỵ xuống. Nàng đổ lỗi cho mình, nếu nàng chịu an phận với con dao cùn thì đâu xảy ra có sự này. Dận Tường cũng quá bất ngờ nên không để ý mà đỡ lấy nàng. Dận Tường không kiềm được cảm xúc, chàng ta túm cổ áo nhà sư, hỏi dồn dập :

-Tại sao lại có chuyện đó ? Tại sao huynh ấy không địch nổi bọn tiểu tốt đó ? Tại sao chứ ?

Nhà sư không tỏ ra khiếp sợ, chỉ thấy thương cảm cho Dận Tường. Ông buông tiếng thờ dài :

-Người ấy đã yếu sức lắm rồi.

Đông Triều hoảng hồn. Hoa độc ! Dận Chân hẳn cũng đã hít phải hoa độc. Đông Triều bật dậy ngay lập tức. Nàng bắt tay nhà sư :

-Huynh ấy hiện đang bị giam ở đâu vậy ?

Nhà sư chấp tay. Đông Triều sốt ruột, hét :

-Nói đi !

Lần này nhà sư giật mình thật. Chẳng những thế, chính Dận Tường cũng giật mình. Đông Triều chưa bao giờ mất kiên nhẫn thế này. Nhà sư nói ngay chỗ Dận Chân bị giam không phiền đến việc hành lễ. Đông Triều cảm ơn qua loa lấy lệ rồi chạy lại chỗ ngựa, phi đi ngay. Dận Tường thờ dốc :

-Chẳng chờ mình...

Dận Tường lại chỗ ngựa của mình, phi theo Đông Triều. Đông Triều chẳng màng quay lại nhìn đằng sau có ai không, chỉ nghe tiếng vó ngựa mà đoán người.

-Mau lại chỗ tên thầy thuốc đó rồi đưa hân tới nhà lao ! Nhanh lên !

Dận Tường thờ dốc :

-Nha đầu này có biết đang ra lệnh cho ai không ? – Rồi phi cười trong tội lỗi, rẽ ngựa đi.

Đông Triều vì phi ngựa đến chỗ Dận Chân mà biết bao nhiêu người mém va phải. Đông Triều biết, nhưng không có tâm trí cho cảm giác tội lỗi. Đông Triều cứ nhắm về chỗ nhà lao mà phóng đi. Đến chỗ nhà lao, Đông Triều nhảy xuống đất trước khi thắng ngựa. Có thể nàng sẽ xộc thẳng vào phòng giam nếu tên lính canh cửa không chặn lại.

-Tiểu tử, đây không phải chỗ chơi.

Đông Triều năn nỉ :

-Làm ơn... tôi có... có... – Đông Triều lẫn lộn giữa « huynh trưởng » và...

-Không được ! – Nhưng tên lính lại chìa một tay ra, ngoắt ngoắt.

Đông Triều không mang một xu trong người. Tâm trạng nàng không cho nguồn cảm xúc để diễn một vở kịch thương tâm như hôm nọ. Nhưng nàng đủ vốn liếng để bước vào nhà lao. Đông Triều bắt lấy tay người lính, xem xét một hồi, giả bộ thốt lên :

-Đại ca ! Đại ca đang khô sở vì ả sư tử ở nhà phải không ?

Tên lính giật bắn mình :

-Cái gì ?

-Ngày nào cũng phải giặt giũ, nấu ăn, thậm chí là nấu cám cho lợn ? Và lúc nào cũng bị cằn nhằn là ở bẩn mặc dù người luôn « thơm tho » ?

Hắn há hốc miệng, gật đầu lia lịa. Đông Triều làm như trầm ngâm :

-Coi coi, tiểu đệ đã gặp nhiều người như vậy. Họ thật ra là những anh hùng thời bình nhưng do sao chiếu hạn nên mới bị vậy. Tiểu đệ có một đạo bùa trị dứt nạn này.

Tên lính hớn hờ, nói :

-Cho ta đi !

Đông Triều nháy mắt. Tên lính à lên một tiếng :

-Sẵn sàng cho vào gấp ngay ! Ta cũng sẽ nói cho mấy tên gác ngục khác biết.

Đông Triều biết cá đã cắn câu, thừa cơ xin thêm :

-Đại ca cho đệ xin cái chìa khóa để thăm huynh ấy chút nhé ! Đệ không dám dẫn đi đâu.

-Được thôi ! – Hắn giao Đông Triều chùm chìa khóa coi ngục.

Đông Triều nhanh nhẩu nhặt lấy một que gỗ. Nàng vẽ trời trăng, mây gió trên mặt đất, sao cho ra vẻ thần bí một chút. Đông Triều trở vào “đạo bùa” :

-Đứng vào đây niệm một vạn tám ngàn câu “Trời đất này, ta không sợ ai”, ứng nghiệm ngay !

-Được ! Được ! – Hắn đứng ngay chỗ Đông Triều trở, không dịch một li.

Đông Triều thần nhiên bước vào nhà lao. Đến ngưỡng cửa là nàng cuống cuống tìm Dận Chân. Và nàng thấy chàng nằm sóng xoài ở một chỗ giam riêng biệt, nằm ở sâu bên trong. Đông Triều tra từng chìa khóa vào ổ, cứ tưởng như đang cắt dây cho bom điện tử hồi còn ở thời hiện đại.

-Được rồi ! – Đông Triều đẩy cửa ra, chạy lại chỗ Dận Chân. – Tứ ca, tỉnh dậy ! Muội tới rồi đây !

Dận Chân không nói không rằng, môi tím tái, nhịp thở gấp gáp. Điều đó làm đôi tay Đông Triều run rẩy. Nàng chỉ biết nâng đầu chàng lên, ôm vào lòng và bật khóc.

Đông Triều muốn lay gọi Dận Chân như cách nàng hay làm. Nhưng Đông Triều cứ sợ làm vậy sẽ khiến chất độc lan nhanh hơn. Nàng cứ như người lơ lửng giữa trời và đất, chỉ biết dùng giọng nói để gào gọi sự giúp đỡ, ở đây là cái máy mắt của Dận Chân.

-Tứ ca ! Tỉnh dậy ! – Đông Triều thút thít. – Muội van huynh mà...

Dận Chân khẽ động đậy mí mắt. Đông Triều nín thở. Bàn tay chàng di chuyển lên má mình, khẽ gạt giọt nước mắt của Đông Triều vừa rơi xuống. Đông Triều vội vàng lau nước mắt. Dận Chân bật cười một cách yếu ớt :

-Cũng có ngày muội van ta đấy !

Theo bản tính, Đông Triều nên giận và sẵn sàng ứng đối nhưng nàng chỉ sực sực và cười.

-Tốt quá rồi !

Dận Chân đưa tay lên chạm vào má Đông Triều. Dận Tường và người thầy thuốc chưa tới. Đông Triều cũng mạnh dạn cầm tay Dận Chân. Dận Chân ngả người hẳn vào lòng nàng.

- Kể chuyện vui cho ta nghe đi ! Vậy có thể giảm bớt độc tố đấy.

- Chuyện gì cơ ?

- Làm sao mà muối vào đây được ?

Đông Triều tùm tùm cười, kể cho Dận Chân nghe cách nàng vào ngục tự do. Dận Chân lắng nghe một cách cẩn thận, lâu lâu có gì thắc mắc lại hỏi :

- Sao muối biết hấn sợ vợ ?

Đông Triều nhún vai :

- Bàn tay hấn chai sần, nồng nặc mùi nước gạo, kẻ móng tay dính rau. Làm lính mà tay dính rau ?

- Đúng vậy. – Dận Chân bật cười.

Dận Tường và người thầy thuốc kịp tới. Người thầy thuốc nhìn chăm chăm vào cách Đông Triều cầm tay Dận Chân. Ông ta thì thầm vào tai Dận Tường :

- Nghiệp chướng nhà nguoi đấy hả ?

Dận Tường lắc đầu :

- Tiểu tử đó là nữ nhi đấy !

Dận Tường háng giọng. Đông Triều giật mình, vội vàng buông tay Dận Chân ra, mặt cúi gằm.

- Để

Ông ta bắt mạch cho Dận Chân. Mỗi lần nhúu mảy của ông ta là một lần tim Đông Triều lỡ nhịp. Mày ông ta dẫn ra, Đông Triều thở phào. Ông ta lấy từ tay áo ra ít kim châm và châm cho Dận Chân vài huyệt.

- Mạch ổn định. Nguoi đã kiểm độc trước.

Dận Chân gật đầu :

- Quơ quào một nắm cỏ và nuốt.

Dận Tường đứng thẳng dậy, bẻ khớp tay :

- Rồi, giờ tới đệ. Để xem tên tri huyện này ăn nói thế nào khi mặc nhiên tổng giam Tứ A ca của triều đình.

Dận Chân lắc đầu :

- Đừng đi !

- Tại sao ?

Dận Chân ngả đầu hấn vào lòng Đông Triều :

- Nếu để Bát đệ biết chuyện này thì rắc rối vô cùng.

Đông Triều không đồng í chuyện này. Nàng nghiêng đầu xuống, nói thầm vào tai Dận Chân :

- Huynh có sĩ diện cũng tùy lúc chứ, mai là sinh nhật huynh rồi đấy. Muội không phải là thần thánh đâu mà giải quyết chuyện này chỉ trong một ngày.

Dận Chân vẫn giữ chất giọng “Đừng hòng bắt ta đổi í” :

- Mạng ta phụ thuộc vào muối đấy.

Đông Triều hết sách, thà đi phá án còn thích hơn cãi tay đôi với Dận Chân. Nàng cởi áo ngoài ra, xếp lại thành gối cho Dận Chân kê đầu :

- Nằm yên đây ! Muội đi đây !

Đông Triều xắn tay áo lên, chạy đi đánh trống. Có người kêu nàng vào. Một gã quan ngồi chễm chệ trên công đường. Trông ông ta cũng không đến độ là tham quan nhưng Đông Triều chỉ muốn đâm vào mặt ông ta một cái.

- Tiểu tử, tới đây làm gì ?

-Tôi tới để kêu oan.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Tên quan bật cười ha hả khi Đông Triều nói muốn kêu oan. Nàng nén nhịn, nếu Dận Chân không ngăn nàng dùng lệnh bài thì hẳn đã xong đời rồi. Đông Triều gần mạnh từng từ nàng đã nói và kèm thêm một câu :

-Tiểu nhân không đùa đâu ! Ca trưởng đang chịu oan trong ngục, tiểu nhân phải cứu huynh ấy !

Tên quan thấy sát khí tỏa ra ngùn ngụt nên rút lại sự khinh thường ba phần.

-Một tiểu tử nhà người sao lại có khả năng ấy.

Đông Triều xài mảnh cũ với tên cai ngục kia :

-Tiểu nhân có học ít đạo thuật từ một thiền sư. Tiểu nhân chắc chắn người bị buộc tội ấy không thể phạm tội được.

Tên quan lại bật cười :

-Giả vờ là một phù thủy ? Ta gặp chuyện này nhiều rồi. Tất cả các tiên đoán thực chất chỉ là từ lời khai của người đi xem bói thôi.

Đông Triều thấy hơi thốn ở cột sống một chút. Tên quan này khác với mấy người kia, thông minh hơn một chút đấy chứ. Đông Triều thấy nể ông ta hơn chút. Nhưng nàng cứ bám trụ :

-Tiểu nhân nói thật mà !

Tên quan nhìn Đông Triều chằm chằm. Hẳn thở ra một hơi :

-Được thôi ! Lại đây, nhìn bàn tay ta, xem ta vừa làm gì.

Đông Triều bước đến chỗ tên quan, nâng hai bàn tay hắn lên. Trên tay hắn có những dấu vết cầm nắm một vật nào đó, rồi còn liên quan đến vật hình trụ. Đông Triều nghiêng đầu qua, nghiêng đầu lại :

-Đại nhân vừa... lau chùi..

Mũi tên quan nhắm nhắm :

-Được lắm ! Ta lau gì đây ?

Đông Triều thấy thái độ ấy, biết mình trả lời đúng một phần. Nàng chỉ cần đoán xem hắn lau gì nữa thôi. Bàn tay kia có vết đỏ ở ngón trỏ. Vết đỏ ấy có thể là do chỉ, do viết...

-Gì đây ? – Đông Triều nhú mày.

-Người không nghĩ ra, phải không ? – Tên quan nhếch mép cười.

-Ngài đợi một lát

Cái cười đó biểu thị một chiến thắng tất yếu. Đông Triều nghĩ đó phải là một vật ít người biết đến. Một vật nào đó mà giới bói toán không có. Nàng thử ngửi bàn tay tên quan. Đúng là cái mùi này. Đông Triều nhoen miệng cười :

-Ngài vừa lau một vật có cò, cán gỗ, bên trong đựng thuốc súng.

Nụ cười của tên quan chuyển thành cái mỉm. Đông Triều giả vờ như đang niệm chú, tập trung :

-Theo thiên lý nhân của tiểu nhân, vật đó là súng của Tây Dương.

Tên quan bất ngờ đến nỗi ngã khỏi ghế. Đông Triều nháy mắt với hắn, cái nháy mắt chiến thắng. Với người dân thời đại này, súng ống là một thứ xa xỉ nhưng với Đông Triều, đó gần như là dưa dẻ nàng với tới com. Đông Triều quá quen thuộc, chỉ cần ngửi mùi cũng biết đó là loại súng nào.

-Đại nhân đã tin tiểu tử này chưa ? – Đông Triều hỏi giọng thách thức.

-Ta...

Đông Triều chống hông :

-Mong đại nhân giữ lời.

-Được thôi... Quân lính, dẫn tiểu tử này đến chỗ tử thi.

Một bồ đầu dẫn đường cho Đông Triều, tên quan theo sau.

-Đây rồi !

Người bồ đầu lấy tấm khăn trùm khỏi tử thi. Đông Triều quan sát tử thi. Ông ta bị chém bởi một thanh kiếm lớn và sắc. Trên bản khám nghiệm cũng ghi vậy.

-Vậy mà đại nhân lại bắt giữ huynh trưởng tôi. Huynh ấy chỉ mang một con dao cùn, không hơn không kém. – Đông Triều liếc tên quan.

Tên quan nói :

-Hắn cửa cổ tên này rất ngọt !

Đông Triều chỉ vết cửa cổ của thi thể :

-Vết cửa cổ chỉ có dấu vết của lưỡi dao, còn trên thi thể còn có dấu vết của mũi kiếm ! Ngài suy luận kiểu gì kỳ thế ngài ?

-Tiểu tử này...

Đông Triều khám nghiệm từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên. Tất cả những gì đạt được khi khám nghiệm sơ bộ là những vết đâm, chém. Chẳng có chút manh mối nào cả. Nếu là ở thế kỷ hai mốt thì chỉ cần một dotgiám nghiệm là ra hết, họa chăng là bắt được người có vũ khí là xong. Thời đại này không có giám định pháp y, người mang dao kiếm ngoài đường hằng hà sa số. Đông Triều chẳng biết đường lần.

-Đáng ghét thật ! – Đông Triều bực bội. –Phải để lại gì chứ !

ĐôngTriều xem lại một lần nữa.

-Có rồi !

Sainha với tên quan ngó người ra :

-Gì vậy ?

Đông Triều nâng bàn tay trái ông thợ rèn lên. Nàng phát hiện được trong kẽ móng tay của nạn nhân có vết máu, hay hơn là trong đó còn có phần. Đông Triều trích một ít phần trong đó ra, để dành cho ông thầy thuốc kia nhận dạng. Giờ thì nàng cần xem ông lão này có chết vì trúng độc không. Nàng mượn bồ đầu thanh đao để cắt tay nạn nhân, cưa lấy xương.

-Cái gì ? Mỏ ?

ĐôngTriều gạt đầu :

-Nếu xương có chỗ đen thì có thể là trúng độc.

-Nhưng...

-Tôi biết cách may mà.

Đông Triều nhủ vậy. Ông kia cũng bằng lòng cắt một cánh tay của nạn nhân cho Đông Triều. Đông Triều lấy con dao nhỏ rọc lấy xương. Đang nửa chừng, ĐôngTriều lấy dao ra. Tự dùng con dao chuyên màu lạ lùng. Đông Triều mừng đến run người.

-Đây rồi ! Đây rồi !

ĐôngTriều một tay cầm mẫu phần, một tay cầm con dao, chạy bay đến ngục.

-Đại phu ! Đại phu ! Cho tôi hỏi !

Ôngthầy thuốc từ tốn hỏi :

- Chuyện gì ?

Đông Triều đưa hai vật chứng ra, nói :

- Ông nhìn này !

- Da mặt ? Dao ?

Đông Triều chỉ mẫu da :

- Trên này có dính phấn.

- À...

- Khi hạ độc, có cần trát phấn để đề phòng không ?

Vị thầy thuốc ngẫm ngợi một lúc rồi trả lời :

- Đây là loại độc đặc biệt, chỉ khi nào nhiễm vào máu mới phát huy độc tính. Từ gia nhiễm độc vì đã hút máu độc thôi.

- Vậy là không cần trát phấn ?

- Không cần.

Đông Triều gật gù. Dận Chân đoán được nàng đang nghĩ gì :

- Người đâm ông ta là nữ lưu ?

- Có thể.

Đông Triều lại đưa cho ông thầy thuốc con dao :

- Tại sao con dao lại thế này ?

Vị thầy thuốc nói :

- Vì khi chất độc kết hợp với máu mà chạm vào sắt, sắt sẽ tự chuyển thành màu nâu đỏ.

- Hay quá, vậy là tốt rồi !

Đông Triều vái vị thầy thuốc ba cái, rồi cầm hai vật chứng chạy ù đi.

- Tiểu tử này...

Dận Chân phì cười :

- Vốn vậy đấy.

Đông Triều chạy vào trong sảnh, nhờ quan và sai nha tìm giúp một nữ tử có vết thương ba sọc trên mặt. Tên quan thấy Đông Triều xộc cửa vào, nói kiểu như ra lệnh thấy tức anh ách trong người nhưng lỡ hứa sẽ cho nàng tra án lại nên bầm bụng viết sất. Ông ta đưa trát cho sai nha. Đông Triều chụp tay sai nha, nói :

- Tôi đi !

Sai nha quay lại nhìn tên quan, mặt bối rối. Đông Triều khẳng khẳng đi cùng cho được. Tên quan thở dài thườn thượt, phẩy tay, í bảo tên sai nha ấy cứ mặc nàng. Sai nha bèn chiều Đông Triều, đồng ý đưa nàng đi.

- Đi !

Tuy Đông Triều kêu quan viết trát tìm người nào có vết thương ba sọc trên mặt nhưng Đông Triều lại yêu cầu tất cả các nữ tử tập trung lại. Người nào có vết thương ba sọc đương nhiên là được chọn qua một bên, nhưng nàng chưa cho những người lành lặn về. Nàng nhờ sai nha múc một chậu nước lớn, bảo từng người ở đó rửa mặt. Một số người rửa mặt làm trôi phấn, để lộ những vết thương, cứ vết thương nào ba sọc là bị bắt qua một bên.

- Vòng cuối cùng chưa ? – Tên sai nha sốt ruột.

- Chưa đâu !

Đông Triều đi vòng vòng, xem kỹ khuôn mặt của mấy nữ tử đã rửa mặt một lần nữa. Lần này khá thất thường, có người nàng chỉ lướt qua, có người phải mất đến mấy tuần trà. Nhưng không phải là không có, một số người mang mặt nạ da để che đi vết sẹo, một số người công nhận là đã trị thương.

-Xong rồi ! – Đông Triều phủ tay. – Về phủ thôi !

-Ừ. – Sai nha rửa cả chân, vừa ngâm, vừa lột về.

Có hai mươi nữ tử bị áp giải về phủ. Đông Triều bảo họ thay phiên nhau vào phòng để nàng hỏi cung. Sai nha nghe nàng hỏi cung mà loạn cả lên, chả hiểu gì cả. Nàng hỏi những câu hỏi chẳng liên quan gì đến việc sát nhân cả như là :

-Lúc đó cô ăn gì ?

-Canh gà, tiểu tử ạ.

-Nấu hay mua ?

-Mua.

-Chỗ nào vậy ?

-Ở tiệm ăn Hồng Phúc.

-Chỗ đó đâu bán canh gà.

-Ơ...

-Nói dối. Xét nhà !

Đông Triều viết giấy, kêu sai nha xét nhà. Nàng dặn, bảo trong nhà hay quán trọ hãy có đao kiếm, cung tên gì đều mang về đây hết. Đến hai người bị kiểm tra mặt lần cuối cùng, không hỏi không hạn gì cả, Đông Triều bắt xét người, xét nhà ngay tức khắc.

-Không được sót chỗ nào !

Sai nha tức tốc mang tư trang hai người đó vào. Đông Triều khám xét từng loại một. Theo dự đoán của nàng thông qua hiện trường, chỉ có một người gây án vì cách chém ở mỗi vết thương rất giống nhau. Nhưng nàng chưa tìm ra gì cả. Nhìn ra ngoài bầu trời, hoàng hôn đã ngã xuống mặt đất rồi.

-Chả biết tiểu tử đó nghĩ gì nữa. Đây mà là nghi phạm á ?

Khá lạ, tư trang của hai người này chỉ có cây đàn và pho sách, mặt mũi hai người này cũng chả có gì gọi là sát nhân cả. Hai nữ tử là hai vị tiểu thư có dung mạo mỹ miều. Giờ nếu một trong hai bị phản tội, sai nha cũng vì sĩ diện mà đi cướp pháp trường.

-Huỳnh hại muội rồi, tên sĩ diện ! – Đông Triều lầm bầm

Nàng nhìn ra ngoài lần nữa. Chỉ một hai khắc nữa là đêm xuống. Tâm trạng Đông Triều rối bời, vừa lo, vừa giận. Sơ ý thay, nàng lỡ tay hất cây đàn tranh xuống đất. Tiếng đàn làm nàng giật mình. Một nữ tử tỏ vẻ hoảng sợ :

-Đây là đàn gia bảo ! Đừng làm hỏng nó !

Đông Triều nheo mắt. Đàn rơi, mà tiếng khá lạ. Đông Triều nhặt cây đàn lên, vỗ bên hông nó một phát. Có một kẻ hở. Hóa ra cây đàn giống như chiếc hộp đựng báu vật. Bên trong nó cất giữ một thanh kiếm.

-Ả là thủ phạm ! – Sai nha nói.

Chủ nhân cây đàn tranh cười khẩy. Có nguyên do cả. Khi Đông Triều tuốt kiếm khỏi vỏ, không thấy dấu hiệu gì giống như con dao trên bàn.

-Nghĩ oan cho người rồi.

Tách ! Đông Triều mảy mò sao mở được lớp vỏ nguy trang bên ngoài thanh kiếm. Về sáng loáng bên ngoài chỉ là lớp vỏ, lớp sắt độc ngay đằng sau đó. Sự thật đã rõ.

-Tránh ra ! - Ả ta xô ngã hai người sai nha, chạy vụt ra ngoài.

Đông Triều nghiêng răng, đuổi theo. Tên quan đang cầm súng, ngắm nghía, bị ả hất, té nhào, văng cây súng trên sàn. Đông Triều vừa ra, nhặt ngay cây súng, bắn ả hai phát ngay chân trước khi ả chạy ra ngoài. Ả hết đường trốn thoát. Đông Triều thổi hơi trên nòng súng rồi quay súng hai vòng. Tên quan lấp bắp:

-Kỹ nghệ này người cũng biết... người là thần thánh phương nào ?

Chương 65

Xong vụ án, Đông Triều thờ phào, chưa có vụ án nào làm nàng đứng tim như thế. Thủ phạm đã tự xuất đầu lộ diện, viên quan kia buộc phải thả Dận Chân ra.

-Cẩn thận nào ! – Vịt thầy thuốc đỡ Dận Chân từ nhà lao ra xe.

Dận Chân được uống thuốc giải độc rồi nhưng hoàn cảnh trong lao quá khắc nghiệt nên chưa bình phục được, chân nọc đá chân kia như say rượu. Đông Triều trông thấy mà xót ruột, bàn tay cứ siết chặt lấy nhau, đến nỗi Dận Tường hổ thẹn, cho rằng mình không quan tâm Dận Chân bằng nàng. Nhưng chẳng hiểu sao Đông Triều không hỏi thăm Dận Chân lấy một lời. Đến tận nhà cũng chẳng hé răng.

-Gia đã về ! – Phúc tán niềm nở.

Đông Triều giao đứt Dận Chân cho Tiểu Uyển, nàng không thể đi vào bằng cửa chính với bộ dạng này được. Đông Triều vòng đến ngõ bên cạnh. Nàng đu lên cành cây, nhảy vào trong nhà. Lúc nhảy, nàng sơ ý, con dao ló một góc ra ngoài áo. Nàng nhìn nó với đôi mắt giậtdữ :

- Vì nguoi mà biết bao nhiêu chuyện xảy ra.

Sau khi nghe chuyện đã xảy ra, vịt thầy thuốc đã tặng nàng con dao sắc thuốc của mình. Con dao ấy cũng được rèn từman nhân đó nên rất sắc. Đông Triều về phòng thay trang phục rồi lao đầu vào làm việc.

-Phu... nhân...

Xảo Tuệ rất sợ khi thấy Đông Triều làm việc thế này. Nếu ban sáng nàng nâng niu từng cánh hoa giấy, ân cần, dịu dàng thì giờ đối lập hoàn toàn. Nàng cầm con dao bén, rạch giấy như đang rạch mặt người nào đó mình ghét cay ghét đắng, còn cách nàng gấp giấy giống như đang siết cổ kẻ thù. Đúng là vậy, Đông Triều rạch giấy, gấp giấy mà nghĩ đến tên quan đáng ghét kia. Hoặc chính nàng – người đẩy Dận Chân vào hoàn cảnh như vậy.

-Phu nhân à... - Xảo Tuệ khề khàng. – Nô tỳ nghĩ phu nhân nên nghỉ ngơi một chút đi.

- Bao nhiêu bông hoarồi ?

Xảo Tuệ nhắm đếm, trả lời :

-Bấm, được trăm rồi.

-Đủ rồi. Được rồi.

Đông Triều đặt con dao xuống, vươn vai cho giãn gân cốt rồi xếp chăn gối ngay ngắn, chuẩn bị ngã lưng. Việc gấphoa không làm nàng mệt bằng vụ án vừa rồi.

-Thưa trác phúc tấn, gia đến. – Một a hoàn đứng ngoài cửa bấm báo.

-Ngay sau nguoi ? –Đông Triều thờ ơ.

-Ừ. – Dận Chân trả lời.

Đông Triều đưa mắt nhìn cái bóng Dận Chân in trên cửa, thấy vững vàng vậy chứ nàng lại nghĩ nó sẽ đổ sập đến nơi. Đông Triều ra mở cửa :

-Đề thiếp. – Nàng cầm tay Dận Chân, đưa chàng vào phòng.

Đông Triều diu Dận Chân xuống giường rồi ra lệnh bãi hầu.

-Xin nghe ! – Xảo Tuệ cùng toàn bộ người hầu ra ngoài.

Đông Triều cầm tay Dận Chân, vỗ về :

-Huynh ổn chứ ? Có trụ được vào ngày mai không ?

-Ổn cả.

Đông Triều gục đầu mình vào vai Dận Chân, thở dài :

-Muội xin lỗi. Tại muội cả.

Dận Chân không nói gì, chỉ vỗ vai Đông Triều. Đông Triều cười buồn, từ lúc nàng đến đây, cứ gây rối cho Dận Chân suốt.

-À, ta còn một liều thuốc phải hòa với trà, muội giúp ta được không ?

Đông Triều gật đầu. Dận Chân đưa cho nàng gói thuốc được cán nhuyễn thành bột, dặn nàng hòa vào trà loãng. Trà loãng thì có sẵn, Đông Triều rót trà gia nhân pha riêng cho mình ra một ly, hòa thuốc vào trà. Thực ra nàng biết Dận Chân đang giấu mình uống trà nhạt như nước lã nhưng không cãi gì nữa.

-Đây ! – Đông Triều đưa ly thuốc cho Dận Chân.

Dận Chân nhấp từng ngụm thuốc. Đông Triều lặng người quan sát. Nàng hồi hộp, không biết có biến chứng nào xảy ra không. Khi Dận Chân kết thúc ngụm cuối cùng, không có biến chứng nào xảy ra, nàng mới thở phào.

-Từ nay trở đi đừng để muội lo lắng vậy nữa. Sĩ diện cũng tùy lúc chứ !

-Vậy là muội lo chota ? – Dận Chân cười cười.

Đông Triều nổi cáu :

-Đương nhiên !

-Nha đầu này. – Dận Chân cảm thấy thú vị. – Mặt muội giống thế này sao ?

-Vâng ! Đúng vậy !

-Đưa lại gần cho ta xem nào !

Đông Triều nhích lại gần một chút. Nàng thắc mắc, chẳng biết Dận Chân muốn xem kỹ mặt mình làm gì. Chụt !

-Huynh... - Đông Triều há hốc miệng.

Dận Chân chỉ cười khê rồi ngã người xuống giường, lấy chân nàng trải sẵn phủ lên người mình, che kín cả mặt.

Đây là lần thứ hai Đông Triều bị Dận Chân bắt ngờ hôn lên má như thế. Nàng ngồi trơ như đá. Đông Triều rất tức vì hành động tự tiện đó. Nhưng biết sao được, chẳng lẽ giờ lại đánh người bệnh ? Đông Triều đành tấn chân cho Dận Chân rồi định lấy rô hoa giấy ra ngoài cắm vào cành hoa giả.

-Để xem muội có bị phúc tấn trách tội không. – Dận Chân nói.

Đông Triều khựng lại. Nàng quên rằng Dận Chân đã tới đây thì nhiệm vụ chính nhất của mình là “hầu hạ” chàng, tự tiện bỏ ra ngoài là không được. Đông Triều đành phải gọi Xảo Tuệ lại, giao rô hoa giấy bảo cắm lên cành rồi đi bịch bịch về chỗ Dận Chân, ngồi phịch lên giường.

-Giận à ? – Dận Chân hỏi.

Đông Triều ngã phịch trên giường :

-Hôm nay ngủ sớm, không kinh kệ gì cả !

-Được thôi.

Hai người nói vậy rồi cùng nhắm nghiền mắt. Cả hai, chưa ai buồn ngủ cả nhưng cứ để vậy xem người nào thắng cuộc thi gan trước.

-Ra ngoài chút đi ! – Cả hai cùng đánh tiếng thua cuộc.

Đông Triều bật cười, Dận Chân thì khê lắc đầu. Nàng xuống giường, lấy áo khoác lên mình và đưa áo khoác cho Dận Chân. Dận Chân ngồi dậy, mặc áo choàng vào. Đông Triều đưa tay ra, nói :

-Mời Cao lão gia cùng thư đồng đi ngắm trăng.

-Được rồi !

Dận Chân vừa đưa tay ra nắm lấy tay Đông Triều thì Đông Triều đã giấu tay mình sau lưng. Nàng thè lưỡi chọc :

-Mắc lừa rồi !

Dận Chân liền dời bàn tay mình từ chỗ bị khựng đến bím tóc Đông Triều. Đông Triều la lên oai oái. Dận Chân thản nhiên kéo bím tóc nàng đi, mặc kệ

nàng kêu réo thế nào. Đông Triều nài nỉ Dận Chân thả bím tóc mình ra, Dận Chân không thèm nghe. Nàng bèn hạ giọng :

-Muội cho huynh nắm tay là được chứ gì.

Ngay lập tức, Dận Chân buông bím tóc nàng ra. Chàng đứng im, nhếch nhếch đôi lông mày, ngẫm í bảo Đông Triều nên tự giác. Đông Triều biết đã hết sách nên chia tay mình ra. Dận Chân mỉm cười, bắt ngay lấy.

-Đi !

Dận Chân cùng Đông Triều nắm tay nhau đi ra ngoài. Phòng của Đông Triều được đặt ở góc khuất trong phủ nên chẳng ai soi mói điều này.

-Đêm nay tuyết rơi khá nhiều. – Dận Chân nói bằng quơ.

Đêm nay tuyết rơi khá nhiều, trắng xóa cả trời. Tiết trời lạnh như cắt. Không có một chút gì cho hy vọng rằng ngày mai trời sẽ ấm áp lên. Đông Triều e ngại tiệc sinh nhật sẽ làm mọi người ít thoải mái, nét mày của nàng khẽ cau. Dận Chân nhìn thấy, lòng rất buồn.

-Người khác thường bảo ta gây trở ngại cho họ. – Dận Chân siết chặt tay Đông Triều. – Kể cả ngày sinh của ta. Nhiều khi ta ước được như muội, có thể tự lựa chọn sinh nhật cho mình.

Đông Triều mỉm cười buồn bã :

-Muội không biết mình bao nhiêu tuổi thật nữa đấy.

-Cha ruột muội không cho muội biết sao ?

Đông Triều cứ nhìn đắm đắm vào màn tuyết :

-Ông ấy chỉ nói với muội một câu duy nhất là « Cha xin lỗi » rồi tắt thở.

Dận Chân đột nhiên kéo Đông Triều lại sát mình hơn rồi đưa tay choàng qua vai nàng. Đông Triều giật nảy mình, sợ chàng chọc mình nữa nên đề phòng :

-Gì đây ?

-Trời đang lạnh mà. – Dận Chân vỗ về nàng.

Xa trong màn tuyết, thấp thoáng bóng áo trắng của ai.

-Dận Chân !

Đông Triều sững sờ vô cùng. Giọng nói này nếu được thu băng lại ở thế giới nàng, bất cứ ai nghe cũng sẽ nghĩ đó là giọng nàng, kể cả chuyên gia thẩm định. Dận Chân ngạc nhiên :

-Lộc Nhi ?

-Quả là chàng rất hạnh phúc. – Giọng nói ấy mới buồn làm sao.

Tuy nhiên, Dận Chân cảm nhận được nỗi căm hận đến thấu xương dành cho người đang đứng cạnh chàng. Dận Chân ôm vai Đông Triều sát hơn nữa.

-Quả là một a đầu có phúc phận lớn.

Một trận gió tuyết nữa nổi lên.

Người đứng ngoài trời phát tay, tuyết từ dưới mặt đất tung lên theo cái phát tay của người ấy, quện với gió trời tạo thành bức tường trắng xóa. Đông Triều và Dận Chân phải che mặt lại, tránh cho tuyết tạt vào mắt. Đến khi cả hai cùng mở mắt, người ấy đã biến mất rồi. Một dấu chân sót lại trên tuyết cũng không có.

-Tuyết đã sắp tan rồi. – Dận Chân thở dài.

Mối lo lắng lớn nhất của Đông Triều cuối cùng cũng đã đến. Lộc Nhi đó không cần ám sát thành công hay động vào bất cứ ai trong phủ, chỉ việc đứng ra làm hỏng điều gì đó là đủ sức đưa Dận Chân vào chỗ chết hay bị cô lập ngay tức khắc. Đông Triều đi khắp phủ mấy ngày nay để kiểm tra, xét chặt chẽ các khâu đoạn, tuyệt đối không cho người ngoài vào, chẳng biết kẻ này vào đường nào.

-Muội phải tới chỗ Phúc tấn ! – Đông Triều lao ra ngoài tuyết.

Dận Chân kéo tay nàng lại. Đông Triều thiết nghĩ, Dận Chân vì còn lưu luyến với nữ tử kia nên không muốn để nàng đi, lòng rất tức giận, răng cắn môi muốn chảy máu. Dận Chân búng trán nàng :

-Ra tuyết, không cần dù sao ?

Đông Triều giật tay mình ra, nói lấy :

-Không cần.

Dận Chân vào trong kêu người hầu của nàng lấy cho một chiếc dù. Đông Triều nói không cần nên mở áo choàng ngoài ra, trùm lên đầu, đi ra ngoài trời. Dận Chân hết cách với nữ tử này, nói là làm. Dận Chân rượt theo, che dù cho Đông Triều, bảo :

-Đi cùng đi !

Đông Triều nhìn Dận Chân. Dận Chân kéo bím tóc nàng lại :

-Ta kéo tay muội là để chờ mang dù ra rồi đi cùng mà.

Đông Triều vỡ lẽ, tự dưng thấy hơi xấu hổ. Nàng khẽ khàng xin lỗi. Dận Chân không nói gì, chỉ kéo nàng sát mình hơn, cùng đi về chỗ Phúc tấn. Phúc tấn ân cần chào đón hai người, mời vào phòng, nhưng ánh mắt có í trách cứ Đông Triều xao lãng nhiệm vụ. Dận Chân bênh vực Đông Triều, giải thích rằng :

-Là gia nôn nóng thôi. Nghe nha đầu này sơ í kể ra mấy món quà của các thân đệ.

Phúc tấn cười nhẹ, đành lần lượt kể ra những món quà được các A ca hứa hẹn trước, trong đó có đoàn múa lân của Dận Hề là có thêm người. Phúc tấn thờ dài :

-Có lẽ Thập đệ sẽ trách thiệp mắt.

Đông Triều mạo muội hỏi :

-Nghe nói đoàn múa lân đều là người trong phủ ?

Phúc tấn gật đầu.

-Nhưng mà... mới cách đây mấy ngày, Thập đệ và Thập đệ muội có xô xát, có một số người trong đoàn lân bị thương vì đứng giữa. Thập đệ phải đi tìm những người múa lân giỏi trong dân gian để thế vào.

Đông Triều nghe mà hoảng hồn. Có người ngoài vào là một điều cấm kỵ trong tình hình này. « Người ngoài » có thể là bất cứ ai, không chỉ Lộc nhi, còn có Thiên địa hội và nhiều phần tử chống đối triều Thanh. Nhưng dù là « người ngoài » cũng không thể đuổi, vì đích thân Thập A ca mang đến làm quà.

-Chết rồi !

Đông Triều lo lắng ra mặt. Phúc tấn lo lắng, hỏi han :

-Muội sao vậy ?

Dận Chân nói khéo, rồi đưa nàng trở về.

-Làm sao đây ? – Đông Triều rầu rĩ. – Là tiệc gia đình, nếu canh phòng nghiêm ngặt, sẽ hỏng mất.

Dận Chân trầm ngâm :

-Muội có muốn ta mời Huệ Đạt không ?

Đông Triều lắc đầu. Nàng không muốn phá hỏng không khí gia đình trong buổi sinh nhật này.

-Ngủ đi ! – Dận Chân vỗ vai Đông Triều.

-Vâng !

Dận Chân không biết do Liên Nhi vốn vậy hay bản thân Đông Triều là vậy, khi lo lắng, máu huyết trên mặt giảm bớt. Điều đó làm nhiều người nghĩ nàng bệnh, nhưng điều đó còn làm cho nàng trắng ra, trông dễ nhìn hơn. Dận Chân thử chạm tay vào da mặt nàng, hơi lạnh từ ấy mang cho Dận Chân cảm giác dễ chịu.

-Lớn lên một chút không hay sao ?

Dận Chân lững thững bước đến thư phòng của mình. Sâu trong ngăn bàn, Dận Chân đã liệu sẵn biện pháp an toàn nhất.

Sáng ra, Đông Triều không thấy Dận Chân bên cạnh mình. Tại đại sảnh, Phúc tấn và mọi người đang xôn xao về việc gì đó. Phúc tấn và Thu Nguyệt rom róm nước mắt. Đông Triều hỏi có chuyện gì. Lí thị đã trở vào mặt Đông Triều, mắng :

-Nếu không vì người thì đâu có chuyện này !

Phúc tấn mắng :

-Không được vô lễ. – Rồi dịu giọng nói với Đông Triều. – Có việc quan trọng từ triều đình.

-Chuyện gì vậy ạ ?

-Gia phải đi tuần các tỉnh để điều tra chuyện dâm dục, mất cả năm. Phải đi trong hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Đông Triều nghe tin Dận Chân sắp đi điều tra dâm dục, nội trong hôm nay phải đi gấp, điều đầu tiên nàng nghĩ đến là Dận Chân đang cố hủy tiệc sinh nhật. Để tránh phiền toái cho nàng. Đông Triều vừa thấy cảm kích, vừa dấy lên cảm xúc lạ lùng. Chưa hề có trong đời.

-Tứ gia !

Đông Triều quên bèn rằng mình đang đứng trước các phúc tấn, mạo phạm rồi khỏi đại sảnh để đi tìm Dận Chân nói chuyện. Lí thị được dịp làm oai, khoanh tay, nói vài câu xúc xiểm. Tiểu Uyển nạt nàng ta. Còn Thu Nguyệt thầm ghen tị, nàng không có dũng khí, tự rời khỏi phòng đến với Dận Chân như Đông Triều. Thu Nguyệt thở dài :

-Lẽ nào cũng do duyên phận...

Đông Triều tìm được Dận Chân ở thư phòng. Chàng đang tự mình sắp xếp giấy tờ, chuẩn bị cho chuyến công cán. Vừa trông thấy bóng Đông Triều, Dận Chân giấu bức tấu ngay sau quyển sổ tra dâm dục. Nhưng không qua mắt Đông Triều.

-Huynh cô tình đi ư?

Dận Chân gật đầu :

-Chuyện công, không thể trễ nãi được.

Đông Triều trông Dận Chân vẫn cứ bình thản, mà đôi tay cứ muốn run rẩy lên, trong lòng xót xa không tưởng. Nàng thừa biết Dận Chân có thể khát sang ngày mai, không cứ gì phải đi trong hôm nay, chẳng người cha nào bắt con đi công cán ngay trong sinh nhật của mình. Đông Triều nói :

-Huynh trốn chạy gì chứ ?

Dận Chân khựng lại. Cứ như vậy, Đông Triều luôn đánh trúng tim đen chàng. Tuy nhiên, Dận Chân vẫn cứ bình thản, hai tay đang gói ghém đồ đạc chẳng mấy may run rẩy.

-Trốn chạy gì chứ ?

-Vậy thì nhìn vào mắt muội mà nói !

Một lần nữa, Đông Triều lại đánh trúng điểm yếu của chàng. Dận Chân không thể nhìn vào mắt Đông Triều, nói rằng đây là việc của riêng triều đình. Dận Chân sợ đôi mắt của nàng mỗi khi chàng nói dối.

-Xe của Thập tam đệ chắc ở ngoài... - Dận Chân nói bằng quơ.

Đông Triều nghe giọng điệu của Dận Chân, rõ ràng là nói dối. Nàng hiểu, Dận Chân muốn đi thật, công việc là thật, bận rộn là thật. Nhưng... nàng không muốn Dận Chân đi cũng là thật.

-Tứ ca... - Đông Triều nắm lấy ống tay áo của Dận Chân. – Đừng đi có được không ?

-Muội...

Dận Chân chịu quay lại nhìn vào mắt Đông Triều. Chàng nắm vai Đông Triều, thở dài :

-Nha đầu à... Ta muốn đi sớm là thật, nhưng công việc cũng là thật. Hoàng A mã ra lệnh cho ta phải đi.

-Ngày mai đi cũng được mà. – Đông Triều dúi đầu vào ngực Dận Chân.

-Đã dăng sớ từ hôm qua rồi. – Dận Chân thờ dài.

Đông Triều đẩy Dận Chân ra. Mặt nàng đầy phẫn nộ, có thêm nét giận dữ. Nàng gạt nước mắt, chống nạnh :

-Giá chót, đêm nay !

-Đông Triều à... - Dận Chân lựa lời thuyết phục nàng.

Đông Triều gạt phắt đi :

-Không nhưng nhị gì cả ! Huynh xem thương muội vừa phải thôi chứ ! Huynh nghĩ muội không đủ khả năng giải quyết bọn thích khách ấy sao ?

Dận Chân lúng túng :

-Không, í ta là...

Đông Triều cứ thế sấn tới :

-Xin lỗi huynh nhé, muội không nể huynh thì Lộc Nhi gì đó của huynh chả là gì cả ! Thử cô ta chạm vào huynh xem, muội sẽ xử đẹp cô ta cho mà xem !

Không hiểu sao những lúc thế này, mặt Đông Triều lại ửng đỏ, trông còn đẹp hơn làn da trắng tuyết hôm qua. Đã vậy, Đông Triều còn hùng hổ muốn trừng phạt những ai định động vào Dận Chân. Nữ nhân đẹp dễ làm động lòng người, nữ nhân muốn cùng sống chết với nam nhân, càng làm rung động lòng người hơn. Dận Chân không thể kiềm lòng được nữa, ôm chầm lấy Đông Triều.

-Tứ ca... - Đông Triều ửng sốt.

-Nha đầu này... - Dận Chân thì thảo vào tai nàng. – Thực ra ta muốn trốn muội nhiều hơn đây.

-Tại sao chứ ?

Dận Chân cười khê :

-Muội không hiểu đâu.

-Này...

-Được rồi, chấp nhận giá chót là tối nay. – Dận Chân hôn lên tóc nàng. – Ta tin ở muội.

Dận Chân ra ngoài nói với Dận Tường mình sẽ đi vào buổi tối. Ban đầu Dận Tường khá ngạc nhiên về thái độ thay đổi nửa chừng này, nhưng trông dáng thấp thỏm của Đông Triều đằng xa thì Dận Tường hiểu ra ngay. Chàng ta chấp nhận yêu cầu của Dận Chân, nhưng đổi lại Dận Chân phải cho chỗ mình trú ngụ vì lỡ chia tay với Triệu Giai Nghi trước rồi.

-Được rồi. – Dận Chân chiều ý thân đệ mình.

Dận Tường đi vào, gặp Đông Triều đang suy tính cách loại người khả nghi mà không khiến Dận Hề bị mất mặt. Dận Tường vỗ tay :

-Chúc mừng tiểu Tứ tẩu giữ được Tứ ca !

Đông Triều ngượng ngùng nói :

-Xin lỗi vì đã hoãn lại chuyến đi của ngài.

-Không sao, ta cũng mới mang ba rương đồ. Giao cho tẩu cả đây.

Dận Tường mang đến mấy rương hành lý theo người, phải giao cả vào phòng của Dận Chân. Đông Triều đến chỗ Dận Chân, thề thốt câu xin lỗi. Dận Chân lắc đầu, bảo không sao.

-Thập tam gia mang nhiều đồ thế cũng tiện, đồ phải sắm cái mới lúc tới nơi. – Đông Triều nhận xét.

Dận Chân nói :

-Của phúc tấn hán sắp xếp cả.

Đông Triều gạt đầu. Nàng hỏi vậy chớ có thôi.

-À, đã nghĩ ra cách giữ an toàn chưa ? – Dận Chân hỏi.

Đông Triều lắc đầu. Nàng lại trở về trạng thái rầu rĩ như buổi hôm qua. Nàng ước gì mình có cỗ máy thời gian để trở về thời đại của mình, mang đến đây máy phát hiện kim loại cho dễ thờ. Dận Chân thì thầm :

- Có trách ngày xurata giao du với chúng không ?

- Mặc huynh ! – Đông Triều bận suy nghĩ.

Dận Chân mỉm cười :

- Thật ra ta có biết một số chuyện. Như những người đó có cách ném phi tiêu khá lạ lùng hay coi sùng một thánh vật khá lạ.

Dận Chân vừa nói, vừa kéo kỳ bào trên người Đông Triều. Đông Triều giật áo lại, giận dỗi nói :

- Đừng đùa muội như vậy.

Chợt, chữ “đùa” ấy đánh động trong tâm tưởng của Đông Triều. Nàng kè lên được một cách khá được, có thể thu gặt được thành công rất lớn. Nhưng cách ấy cũng khá mạo hiểm.

- Nay, huynh có thể nói cho muội biết cách phóng tiễn ấy không ? – Đông Triều hỏi.

Dận Chân gật đầu. Đông Triều nhảy lên vì mừng rỡ. Nàng kéo Dận Chân vào thư phòng, nhanh chóng lấy giấy viết racho Dận Chân.

- Huynh hãy vẽ cái giỏ kỳ cục mà huynh nói, và tư thế phóng phi tiêu đi !

Dận Chân chăm mực, bắt đầu vẽ. Đông Triều thấy thánh vật gì đấy của Thiên địa hội khá lạ lùng. Dận Chân lưu ý rằng thánh vật này có ở khắp nơi, nhất là trên những con phố thuộc quyền kiểm soát của Thiên địa hội và những chuyến hàng bí mật gửi đến đảo Đài Loan. Là một chỗ, thánh vật này luôn thay đổi, đây là phiên bản duy nhất mà Dận Chân nhớ. Đông Triều quan sát kỹ thánh vật ấy, chợt, nàng nhận ra một đặc điểm bắt buộc phải có ở mọi phiên bản :

- Chữ “Minh” !

- Minh à ?

Đông Triều gật đầu :

- Có rất nhiều biến đổi.

Đông Triều thử vẽ một vài bản trên giấy rồi hỏi Dận Chân đã từng gặp ở đâu chưa ? Dận Chân rất kinh ngạc vì mọi bản vẽ của Đông Triều chàng đều một lần gặp qua. Hơn nữa, những bản ấy hoàn toàn giống với bản thật.

- Hay thật !

- Còn cách phóng phi tiêu ?

Dận Chân chỉ nàng tận tường kỹ thuật phóng phi tiêu lạ lùng của bên Thiên địa hội. Dận Chân còn bật mí cho nàng một điều nữa, là mọi tư thế đều tự nhắm tới chữ “phục”. Đông Triều ngẫm ngời một vài lúc rồi sử dụng lại cho Dận Chân xem. Dận Chân gật đầu, sau đó giải thích chonàng về góc cạnh khi mũi phi tiêu găm vào đích.

- Được rồi ! – Đông Triều vỗ tay. – Muội đã nắm được những điều cơ bản rồi ! Giờ thì chỉ cần một chút rượu có pha thuốc ngủ. Và một lời nói từ huynh.

Đông Triều kéo Dận Chân lại gần và thì thầm vào tai Dận Chân kế hoạch của mình.

- Một cuộc thi phóng phi tiêu ? – Dận Chân nhún mày. – Có nguy hiểm quá không ?

Đông Triều nói :

- Muội có cách chobọn chuột lòi đuôi ra.

Khoảnh khắc quan trọng trong ngày nay còn cách thời điểm hiện tại ba canh giờ. Trong khi Dận Chân bị các phúc tấn nhốt lại để tránh tiết lộ sự bất ngờ cho buổi tiệc, Đông Triều phải xông xáo khắp nơi. Nàng kiểm tra xem có gương mặt lạ nào trà trộn vào không. Và nàng bắt buộc các gia nhân phải chú trọng vào từng chi tiết một, dù là một hạt gạo cũng không được bỏ qua. Vừa kiểm tra, nàng vừa gọi chuyện hỏi xem có ai thấy điều gì lạ vào hôm qua không, ai cũng nói hôm qua có cảm giác gì đó khá mơ hồ.

- Tốt rồi ! – Đông Triều mỉm cười, nói với Cao Vô Dung – Cứ vậy đi nhé !

- Vâng, thưa Trắc phúc tấn !

Đông Triều quay trở về phòng mình chuẩn bị cho kế hoạch đặc biệt. Đông Triều tập hợp gia nhân mình lại và ra lệnh cho họ phải trình diễn một màn phóng phi tiêu. Đương nhiên, không ai có thể làm nổi điều đó. Đông Triều nổi giận, mắng các gia nhân làm họ sợ đến run người.

-Đi đi ! – ĐôngTriều đuổi hết mọi người ra ngoài.

-Vâng !

Thế là xong bước đầu. Đông Triều chuẩn bị cho bước thứ hai. Một tấm bìa và mười lăm mũi phi tiêu độc nhất vô nhị sẽ thay Đông Triều chào đón “những chủ chuột” mà nàng đang chờ Dận Hề mang đến. Đông Triều nhìn mặt trời tính giờ.

-Chỉ cần nửa giờ nữa. – Trong lúc chờ đợi, Đông Triều lấy sách ra đọc.

Khi nàng kết thúc quyển sách thứ năm, tiếng Dận Hề đã oang oang ngoài cổng. Đông Triều nhìn ra bên ngoài cửa sổ,nàng thấy Bát gia đang đi chung. Theo sau Bát gia đang là những con lân sắc sỡ,có kích cỡ to, đủ để ôm một chiếc cột trong phủ.

-Đến đây nào “chuột nhất” !

Đông Triều lệnh cho gia nhân mang tấm bìa ra ngoài. Nàng ra cổng chào các huynh đệ Bát gia đang, cùng với các phúc tấn, trắc phúc tấn đi theo. Đông Triều nhìn con lân, nhìn cả những người múa lân. Nàng nở nụ cười chào mừng :

-Xin chào mọi người! Lân đẹp đấy !

Dận Hề hào hứng nói :

-Tứ tẩu quá khen !

Xảo Tuệ bước đến, báo rằng Phúc tấn mời huynh đệ nhà Bát gia vào dùng trà. Giọng a đầu này vẫn còn run rẩy. Đông Triều cười thầm, xem ra sau hôm nay nàng phải bù đắp cho nha đầu này khá nhiều đây.

-Ta biết rồi ! Đi đi! – Đông Triều quát.

Dù nàng giả vờ nhưng chỉ cần nhìnvào ánh mắt nàng, nghe giọng khô khốc của nàng, ai cũng phải rùng mình. Dận Tự mỉm cười thú vị, mà Như Hoa nhìn thấy những ngón tay đang run rẩy của chàng.Dận Đường với Dận Trinh thì toát cả mồ hôi. Chỉ có Dận Hề vô tư hỏi :

-Có chuyện gì mà Tứ tẩu phải cáu giận như vậy ? Nói cho hiền đệ nghe đi !

Đông Triều cắn môi :

-Thật ra... À mà nói với Thập gia cũng được ! Là thế này...

Đông Triều nói dối rằng mình thấpngười, nhỏ con nên không làm được gì đóng góp cho bữa tiệc, tất cả đều nhờ vào gia nhân của các trắc phúc tấn khác, nàng muốn làm điều gì đó nổi trội. Thế là Dận Chân thách nàng trình diễn một màn phi tiêu. Điều xui xẻo là không có gia nhân nào đủ thành thạo để làm việc đó. Và nàng đã trút giận lên gia nhân mình.Đông Triều nói dối mà không chớp mắt. Đến Như Hoa còn nghĩ là thật, thấy tội cho nàng.

-Có ai giúp ta không... - Đông Triều thờ dài. – Ta muốn tìm một đoàn xiếc về đây nhưng không đủ giờ nữa rồi. Có ai giúp ta không...

Dận Hề mỉm cười :

-Tưởng gì... đoàn múa lân của đệ sẽ giúp tẩu. Tất cả các thành viên này đều thuộc một đoàn xiếc kiệt xuất. Phải không Cửu ca ?

Đông Triều khá ngỡ ngàng, nàng biết đoàn múa lân của Dận Hề có người bị thương nhưng không biết người thay thế do Dận Đường giới thiệu. Đông Triều nhún mày, lần này nàng giận thật, không người huynh đệ nào lại đẩy người ngoài vào buổi tiệc của thân huynh mình. Dận Hề mỉm cười :

-Tẩu nguôi giận đi mà.

-Thập gia đừng đùa ta nữa. – Đông Triều thờ dài. – Múa lân thì làm gì biết phóng phi tiêu chứ.

-Đệ thề là có !

Đông Triều lắc đầu nãy nê :

-Phí công thôi. Tứ gia đã thách ta làm được, đến nổi treo thưởng sẽ tự tay trao bánh cho người nào phi trúng đích. Tứ gia sẽ cười ta cho xem !

Đông Triều hướng mắt đến đoàn lân.Ai cũng sốt sắng vì một điều gì đó. Một nam nhân to lớn, lực lưỡng, như là trưởng đoàn bước ra, đồng đặc tuyên bố:

-Chúng tiểu nhân sẽ giúp Trắc phúc tấn toại nguyện.

Một tia nhìn sắc từ hân hướng về phía Đông Triều. Đông Triều mỉm cười :

-Được thôi !

Trong lòng Đông Triều đang mở cò. Cá đã cắn câu !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Đông Triều sai gia nhân dựng một tấm bia, tấm bia đặc biệt mà nàng đích thân làm để tiếp đón các vị khách đặc biệt. Đoàn múa lân khoảng ba mươi người, nàng đưa cho họ chín mươi cây đu. Nàng gọi người trưởng đoàn ra nhận đu thử việc. Thay vì là người lực lưỡng, một người có thân hình khá thanh mảnh, yếu ớt ra nhận đu.

-Người là trưởng đoàn ? – Đông Triều trông rất thích thú với sự ngược đời này.

-Quả là vậy. – Sau đó, người trưởng đoàn hơi ngập ngừng. – Thừa trách phúc tấn.

Đông Triều sinh nghi. Nàng trao đu cho người đó, thấy có vết đen rất đặc biệt trên móng tay. Đông Triều đoán người này chắc chắn là người tình ngày xưa của Dận Chân.

-Hy vọng người tặngTứ gia một món quà đặc biệt. – Đông Triều mỉm cười.

-Sẽ rất đặc biệt.

Trái ngược với người trưởng đoàn bận bịu việc ghen tuông, các thành viên trong đoàn đều sững sốt khi trông thấy phi tiêu là những chiếc đu. Bao nhiêu tính toán về món hời xem như thành mây thành khói hết. Đu tà và nhẹ, làm sao giết người ? Người lực lưỡng hồi nãy la lên :

-Trắc phúc tấn, ngài bảo chúng tôi biểu diễn phóng phi tiêu chứ đâu bảo phóng đu.

Đông Triều bật cười :

-Thứ nhất, ta không có đủ tiền mua phi tiêu. Thứ hai, ai cho phép mang vũ khí ra trước mặt Hoàng thượng chứ, từ thời Tần Thủy Hoàng đã có lệnh cấm rồi. – Đông Triều chỉ vào tấm bia. – Thứ ba, đu có thể là phi tiêu nếu sử dụng tấm bia này.

Đông Triều sử dụng một tấm bia rất đặc biệt. Tấm bia ấy được làm từ một tờ giấy căng hết cỡ, giữa vẽ một vòng tròn và một chấm nhỏ. Đông Triều vỗ tay, bảo :

-Mỗi người ba lần phóng. Để xem nào !

Người lực lưỡng nói :

-Ngài đừng đùa chúng tôi nữa mà.

Dận Đường gật đầu :

-Đệ cũng nghĩ vậy.

Đông Triều giả vờ nài nỉ :

-Thôi nào, cái này cả trẻ con cũng làm được mà.

Ai nấy lắc đầu. Đông Triều nhủ thầm. Nàng mượn của trưởng đoàn lân một chiếc đu. Bằng một phong thái ung dung, Đông Triều phóng cây đu về phía tấm bia, trúng ngay hồng tâm. Cây đu xuyên qua giấy, đứng rất vững.

-Thôi vậy. – ĐôngTriều phui tay. – Vô dụng !

Câu nói của Đông Triều làm Dận Hề tự ái. Dù là người múa lân thuê nhưng đã qua tay Dận Hề thì không ai được “vô dụng”, trên bất kỳ lĩnh vực nào. Dận Hề chỉ tay về phía người trưởng đoàn ra lệnh :

-Ít nhất là hai mươi người phóng trúng. Không thì rút đi ! Không múa gì cả !

-Này... - Dận Đường lựa lời khuyên nhủ.

-Này nọ gì ? Phóng đi !

Người trưởng đoàn nhìn Đông Triều rất cay cú. Rõ ràng Đông Triều đang chuẩn bị nước cờ trước sau cũng được lợi. Nếu không phóng phi tiêu, thế nào cũng bị đuổi về. Nếu phóng phi tiêu, Đông Triều sẽ biết trước ai là người của “Thiên địa hội” để chuẩn bị nước thứ hai. Người trưởng đoàn ấy biết Dận Chân thuộc lòng kỹ thuật phóng phi tiêu của Thiên địa hội.

-Phóng đi ! Ai phóng trật sẽ bị đuổi ngay !

Từng người từng người một xếp hàng phóng phi tiêu. Không ai phóng trúng tâm cả. Vì dũa của Đông Triều cắm ngay tâm và tạo cho những người ấy cảm giác thánh vật đang ở trước mặt. Không ai dám chạm vào tâm. Một số người đọc được chiêu thức ấy, cố tình phóng vào tâm. Nhưng cũng vô dụng thôi, Lộc Nhi thấy ánh mắt chăm chú của Đông Triều dõi theo từng động tác.

-Trật ! – Dận Hề hét lên. – Biến đi !

Người đó lạng lẽ rời đoàn.

-Trật ! – Đông Triều thông báo.

-Biến đi !

Lại một người lạng lẽ rời đoàn.

-Thế này thì múa làm sao ?

Tới người trưởng đoàn phóng. Người trưởng đoàn ấy phóng cây dũa hoàn toàn khác với những người khác, và phóng gần trúng tâm.

-Tốt lắm ! – Dận Hề thở phào. – Còn năm người, vậy cũng được.

-Mời vào !

Đông Triều chờ mọi người đi khuất mới mang tấm bia về phòng mình. Nàng gỡ tấm giấy ra. Đằng sau tấm giấy là lớp nếp dày, mềm và dễ dàng để lại những vết chém trên ấy. Tất cả các vết chém đều y hệt như cách mà Dận Chân chỉ.

-Tiếp theo là gì đây?

Buổi tiệc đã đến hồi cận kề. Dận Chân vẫn còn bị các phúc tấn “nhốt” trong phòng để giữ bí mật. Đông Triều được lệnh từ Tiểu Uyển phải trang điểm. Đông Triều “lưu lạc giang hồ” từ hồi nhỏ xíu, có quen trang điểm như thế nào đâu. Đông Triều phẩy tay :

-Muội còn nhỏ, không cần trang điểm đâu.

Tiểu Uyển mỉm cười :

-Không nên lười biếng như thế, muội có đẹp thì gia mới hành diện chứ.

Đông Triều gãi đầu :

-Muội... không biết trang điểm thế nào cho đẹp.

Thu Nguyệt không tin vào điều Đông Triều nói :

-Hãy trang điểm mình như đang vẽ người đẹp nào đó.

Đông Triều nói lại không được. Dù sao thì cùng là trong một gia đình, mình xấu thì ai mắt mặt đây ? Đông Triều bèn lúi thủi vào trong. Gia nhân mang cho nàng một chiếc hộp gỗ, trong đó có đựng đồ trang điểm mà Nữ Hồ Lộc phu nhân tặng con gái vào ngày xuất giá.

-Dùng thế nào bây giờ ? – Đông Triều mở hộp phấn mà chẳng biết làm gì tiếp theo.

Xảo Tuệ rất háo hức, lần đầu tiên thấy tiểu thư nhà mình tự trang điểm.

-Chỉ tiếc là lão gia lại đi kinh lý, không đến dự tiệc cùng phu nhân được.

Đông Triều có nghe Dận Chân nói cùng đi với chàng cùng Dận Tường là Nữ Hồ Lộc đại nhân, vì cần chuẩn bị nhiều việc nên ngài đã đi sớm từ ba ngày trước. Đông Triều thầm thương cho người cha quá đỗi quý yêu con gái mà sợ trượng phu của con mình có chuyện không hay. Nếu được gặp một lần, Đông Triều rất muốn cảm ơn Nữ Hồ Lộc Lãng Trữ đại nhân.

-Xảo Tuệ. – Đông Triều cầm cây cọ nhỏ lên. – Cái này làm gì ?

Xảo Tuệ ngắm nghĩ hồi lâu, bản thân Xảo Tuệ cũng chưa từng trang điểm bao giờ. Trong hộp có rất nhiều cọ và đủ loại son, phấn khác nhau. Đông Triều chẳng biết dùng cái nào cho đúng.

-Thu Nguyệt tỷ bảo mình vẽ người thế nào thì vẽ mặt thế đó, đúng không ?

Đông Triều bèn liếc mạy, tự hình dung khuôn mặt mình là một tờ giấy trắng, nàng sẽ dùng màu là son và phấn vẽ lên ấy. Đông Triều dùng một lớp phấn màu trắng đánh lên da mặt, nói là đánh phấn nhưng Đông Triều chỉ đắp phấn vào những chỗ mà da trắng không đều, chỉ dùng một ít, da nàng trắng sẵn rồi. Nhưng dạo này do suy nghĩ quá độ nên da hơi tái, Đông Triều dùng phấn hồng thoa đều ở hai gò má, cũng dùng một lớp mỏng.

-Cái này là son phải không nhỉ ? –Đông Triều mở hộp có sáp màu đỏ thắm.

Đông Triều không thích thoa son quá đậm. Nàng kêu Xảo Tuệ chạy đi lấy ít mật ong để pha loãng son ra, màu nhạt sẽ đẹp hơn. Xảo Tuệ liền chạy một mạch từ tư phòng về nhà bếp.

-Phu nhân chờ nô tỳ một chút nhé !

Từ đây đến bếp cũng mất một thời gian, Đông Triều tạm gác việc tô son, nàng kẻ mắt và mày trước. Phấn mắt có mắt xanh và mắt bạc, Đông Triều thấy các phúc tấn kia dùng màu này khá nhiều. Thôi thì tranh chấp với người làm chi ! Càng giản dị càng tốt là được rồi. Đông Triều lấy phấn màu hồng nhạt, dùng cọ phủ lên mắt, màu hồng ấy chỉ nổi bật hơn da Đông Triều có một chút.

-Lông mày thì thế nào ?

Đông Triều suy đi nghĩ lại rồi lấy thỏi mực. Nàng dùng dao cạo một lớp mỏng trên thỏi mực, tán nhỏ thành bột. Đông Triều lấy con dao nhỏ, tia mày trước, tia sao cho lông mày đừng rậm quá cũng đừng mỏng quá. Nàng lấy cây cọ khác, chấm vào bột đen, kẻ mày cho mình.

-Phu nhân ơi, nô tỳ đã về đây !

Xảo Tuệ đặt trên bàn một chén mật ong.

-Cảm ơn em !

Đông Triều hòa ít son đỏ vào mật ong, chỉ vừa đủ cho son có màu hoa đào. Nàng dùng chiếc cọ cuối cùng tô son cho mình. Đông Triều chú ý tô đậm ở các góc độ nhạy cảm.

-Xong rồi !

Đông Triều rất vừa lòng với kiểu tóc và chiếc kỳ bào màu xanh lam này, nàng không cần thay đổi nữa. Đông Triều mở hộc bàn, mở lấy miếng ngọc bội hình hoa sen, mang lên người. Nàng hy vọng mình không phải đối đầu với các thế lực tà phép.

-Ra ngoài thôi ! – Đông Triều thấy Xảo Tuệ có vẻ không vui. – Sao vậy ?

Xảo Tuệ toàn thấy nữ nhân trang điểm đậm từ nhỏ, thấy Đông Triều đơn sắc như vậy thì nghĩ là không đẹp. Nhưng vì sợ chủ buồn nên Xảo Tuệ cũng không nói ra. Xảo Tuệ chỉ xin phép được đi chủ ra ngoài chung vui cùng mọi người.

-Nha đầu ! Chuyện phi tiêu, đã làm chưa ? – Là giọng của Dận Chân.

-Thiếp đã thuê được rồi ! – Đông Triều quay ra sau.

-Ồ...

Cách đánh giá về đẹp của nữ nhân khác, của nam nhân khác. Của Dận Trinh khác, của Dận Chân khác. Dận Trinh chỉ thấy nữ tử này thiếu thắm mỹ, trang điểm sơ sài, không biết làm đẹp mặt cho chồng. Dận Chân lại thấy cách trang điểm này rất thông minh, tôn được những ưu điểm của mình, không theo kiểu đắp mặt nạ của các nữ nhân đương thời. Một người “ơ” vì khinh thường, một người “ơ” vì ngạc nhiên.

-Ồ... - Đó là giọng của Thái tử.

Đông Triều vội vàng thi lễ với Thái tử. Thái tử chào một hai lần cho có lệ rồi bỏ đi tấp lự. Thay vào đó, Bát gia đảng đến và ngắm nghía Đông Triều một cách “lịch thiệp” nhất có thể. Theo sau Dận Hề là đoàn lân. Đông Triều bắt đầu kế hoạch của mình. Nàng hăng giọng :

-Lạ nhỉ, Thổ địa của đoàn lân này đâu nhỉ ?

Dận Hề nhìn lướt qua đoàn lân của mình rồi chỉ vào “Lộc Nhữ”, nói đây là Thổ địa của đoàn lân. Đông Triều chớp mắt, hỏi :

-Làm sao người mãnh khảnh ấy lại trở thành Thổ địa được nhỉ ? – Dù chẳng hiểu vì sao nhưng Đông Triều có phả một chút cay cú vào trong câu hỏi.

Bát gia đảng, cả Mai Như Hoa thấy có một chút hận thù gì đó trong giọng điệu của Đông Triều, nghi ngờ có chuyện gì đó không hay trong buổi sinh nhật này. Riêng Dận Hề khá vô tư nên không nhận ra điều này. Dận Hề huơ tay, múa chân, nói :

-Đến lúc thích hợp, người đó sẽ độn bông hay da vào người. Bụng sẽ to ra rất nhiều.

-Sau đó người đó sẽ làm gì ?

Dận Hề ngấm ngợi :

-Thì như bình thường thôi. Dẫn đường cho lần đi đoạt ngọc.

-Phải rồi, một người cảm quạt và dẫn cho lần đi. Tiếc thật ! – Đông Triều giả bộ như tiếc nuối.

Dận Hề thắc mắc :

-Tại sao ?

Đông Triều nhún vai :

-Tôi có đọc sách, nói rằng ngày xưa lần là một dã thú, nhờ Thổ địa thu phục mới hiền lành thế này. Tôi muốn xem cảnh Thổ địa đánh nhau với kỳ lân.

Lộc Nhi đứng ngay bên cạnh Dận Hề tỏ thái độ bất khả thi :

-Đó là điều không thể, thừa Trắc phúc tấn. Không gì có thể đá thương kỳ lân, Thổ địa chỉ “dẫn đường” thôi.

Đông Triều thở dài :

-Trong những màn múa lân, chủ yếu là Thổ địa bỏ chạy khi lân giận dữ. Vậy là không có gì đá thương nổi kỳ lân sao ? “Rồng” thì sao ?

Lộc Nhi mỉm cười, nheo mắt :

-Kể cả “rồng” cũng không chạm vào kỳ lân được.

-Ngay tại đây ! – Đông Triều nói thầm với mình.

Đông Triều chờ câu trả lời của Dận Chân để kế hoạch vào guồng. Nhưng Dận Chân ngăn người ra vì điều gì đó. Đông Triều ra điều bộ để gây sự chú ý của Dận Chân nhưng không được. Nàng bèn giả vờ vấp ngã để té vào người Dận Chân, thừa dịp đó nhéo Dận Chân một cái.

-Này, Tứ gia, kế hoạch !

Dận Chân kéo Đông Triều ra, háng giọng :

-Nếu nàng thật sự muốn xem cảnh kỳ lân bị thu phục, gia sẽ bắt kỳ lân cho nàng xem.

Đông Triều tỏ vẻ hoảng hốt :

-Sao vậy được ? Đây là đoàn lân của Thập gia mà.

Dận Đường trừng mắt, siết chặt nắm tay :

-Sao vậy được ?

Dận Hề phẩy tay :

-Đây cũng đâu phải là đoàn lân của phủ đệ, không cần quan tâm !

Dận Chân nhìn Đông Triều, nói :

-Vừa lòng nàng chứ ?

Đông Triều không nói gì, chỉ nhìn Dận Chân hồi lâu rồi bỏ đi. Dận Chân chẳng hiểu chuyện gì, chỉ biết sắc mặt nàng đang khá tức giận, và nàng đang đi về phía những lọ hoa giấy gấp hình hoa mộc lan, một hành động khác khi nàng đang bức bối. Dận Chân hy vọng phần giận đối ấy là ở trong kế hoạch.

-Sẽ có tiết mục “rồng” bất kỳ lần ư ?

Khang Hy vừa đến nơi, trong trang phục vi hành. Các Hoàng tử vợ quý xuống thi lễ. Khang Hy giả ân cho tất cả. Dận Tự nói :

-Hồi Hoàng A mã. – Dận Tự nói. – Nhi thần biết là mình nhiều chuyện, nhưng vì sao hôm nay Hoàng A mã lại mặc y phục để vi hành ?

Khang Hy mỉm cười :

-Lão tứ lên đường kinh lý ngay sau khi bữa tiệc kết thúc, ta muốn tiễn hân một đoạn nên mặc trang phục này. Hoàng bào khá là nặng nề cho một đoạn đường dài.

Dận Chân nghe mà âm lòng. Trong buổi ra đi này, ít ra chàng cũng nhận được chút tình người. Chàng thì thầm :

-Nhi thần vạn tạ tấm thịnh tình của Hoàng A mã.

Khang Hy nhìn xung quanh. Ông bật cười thích thú :

-Cách trang hoàng rất đặc biệt. Trời có tuyết mà hoa vẫn nở. Là của tiểu đồng nào trong phủ đấy?

Dận Chân mỉm cười kiểu xã giao :

-Hỏi Hoàng A mã, là tiểu đồng đó.

Dận Chân đưa mắt nhìn Đông Triều, chẳng biết nàng đã nguôi giận chút nào chưa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Hồi trống gọi mời vang lên ba tiếng, y như hiệu lệnh, nến thơm trong Tứ gia phủ đồng loạt được thắp lên. Dận Chân xin mời các thành viên trong Hoàng tộc cùng vào dự tiệc. Trên con đường khách vào dự tiệc, hai bên đường, hoa giấy đan vào nhau thành bờ tường. Tuy là hoa giấy, nhưng Đông Triều có cho đặt một mẫu nến thơm bên cạnh nên tỏa hương như hoa thật, mùi thơm nhẹ nhẹ, thoang thoảng, nghe như loài hoa thường được ướp với trà mà Dận Chân thường thức hằng ngày. Cuối con đường, những bông hoa đẹp nhất – các phúc tấn của Dận Chân – đứng xếp hàng chào mừng khách mới đến.

-Chúng tước nhi xin thỉnh an Hoàng Amã. – Phúc tấn quỳ xuống thi lễ.

Các trác phúc tấn theo hiệu lệnh, đồng loạt quỳ xuống ra mắt Hoàng đế đại Thanh. Khang Hy cho miễn lễ. Ông nhìn Phúc tấn bằng đôi mắt hiền từ, khen nàng bỏ công sức để làm nên khung cảnh hoành tráng này. Phúc tấn khiêm tốn chối từ công lao, nàng định nói đó đều nhờ Đông Triều, nhưng Đông Triều lắc đầu, không muốn thêm phiền phức nữa, Phúc tấn đành thôi, nói đây là của cả các tỷ muội.

-Phải phải. Của các tỷ muội là đúng.– Khang Hy nhìn qua Đông Triều rồi nói với Dận Chân. – Hôm nào con cho tiểu đồng kia vào cung thăm thăm, thăm rất nhớ nó.

-Vâng, thưa Hoàng A mã.

-Cùng vào thôi ! – Khang Hy khoát tay, cùng các con vào bàn tiệc.

Mỗi người khách được gia nô dẫn về chỗ ngồi của mình. Đông Triều và quân gia rất khổ cực trong việc bắt gia nô học thuộc lòng thứ tự chỗ ngồi của khách vì có đến mấy trăm khách. Tập luyện thuần thục năm ngày trời trên sân, các gia nô mới đưa khách về đúng chỗ ngồi của mình. Đông Triều đặc biệt xếp chỗ cho Dận Chân ở một nơi không phải là cao nhất nhưng có thể tập trung mọi ánh nhìn vào chủ nhân của buổi tiệc. Khi Dận Chân về chỗ ngồi, mọi người trong Hoàng tộc có thể chúc trực tiếp, không bị ai che khuất mắt. Một kinh nghiệm khi còn là thám tử, bắt buộc phải để đối tượng trong phạm vi vòng vây. Còn với đoàn múa lân, họ phải đi một lối riêng và ngồi ở bàn khuất nhất, khó cho việc ám sát.

Tiệc chưa hẳn là bắt đầu, gia nhân chỉ mang rượu và ít thức nhắm nhẹ gọi là làm ấm bụng trước, sợ có người kiêng rượu nên cho mang cả trà nóng. Khang Hy nhấp chén rượu, rượu rất cay nhưng chẳng có vẻ gì là sẽ làm người uống say. Ý đồ của Dận Chân chẳng ? Hay là của một ai đó ? Ông quay sang Dận Chân, Dận Chân cũng đã nhấp trà. Tuy nhiên, các phúc tấn vẫn chưa động đĩa.

-Còn chờ ai sao ?

Tiểu Uyển lễ phép trả lời :

-Hỏi Hoàng A mã, chúng con còn chờ Ngạch nương.

-Kính mời Đức phi !

Kiểu của Đức phi hạ giá bên ngoài. Toàn gia Dận Chân cùng ra ngoài tiếp đón. Đức phi hôm nay trang điểm đẹp, ăn mặc đẹp, cài trên đầu toàn trang sức quý giá. Đông Triều không tin vào mắt mình. Dận Chân cười buồn, Đông Triều không hiểu, Đức phi đang giấu tính tiết kiệm của Dận Chân đấy thôi.

Nhưng mẹ đến là mừng rồi. Dận Chân đích thân dìu mẹ vào ghế ngồi.

-Thần thiếp xin khấu kiến Hoàng thượng.– Đức phi thi lễ với Khang Hy.

Khang Hy đỡ Đức phi dậy :

-Đứng lên đi ! Đức phi chớ quá đa lễ.Hôm nay là ngày vui của lão Tứ trước khi đi kinh lý mà.

-Tạ ơn Hoàng thượng. – Rồi Đức phi ngồi vào bàn.

Đông Triều lướt qua hết bàn tiệc, khách khứa đã đến đông đủ. Đã đến lúc dứt điểm bọn ruồi nhặng rồi. Nàng muốn làm nhanh để khoảnh khắc trước khi Dận Chân đi kinh lý chỉ có vui vẻ, hạnh phúc, ấm áp, không một kẻ nào được phép làm chàng hơi hộp,căng thẳng ! Đông Triều nhìn Dận Hề, khẽ nháy mắt. Dận Hề như bất được vàng, liền đứng lên, chấp tay nói :

-Khởi bẩm Hoàng A mã, nhi thần xin mạn phép được tặng quà cho Tứ ca trước.

Dận Tự khẽ quở trách :

-Sao lại vô lễ thế,trong khi Tứ tâu và Hoàng A mã còn chưa nói gì.

Phúc tấn mỉm cười, nói :

-Không sao, vì lúc này có bàn bên trong trước rồi.

Dận Tự nhìn Đông Triều. Đông Triều mỉm cười :

-Đây sẽ là món quà đặc biệt dâng tặng cho Tứ gia và mọi người. Đảm bảo độc nhất vô nhị ! – Nàng nói chắc như đinh đóng cột.

Khang Hy vỗ tay :

-Hay ! Hay lắm !Trẫm rất muốn xem !

Dận Hề vỗ tay, cho gọi đoàn múa lân đến. Còn gia nhân trong phủ lại đến đưa cho Dận Chân tấm lưới và sợi dây thừng.Mọi người trong bàn tiệc khá ngạc nhiên, trừ đoàn lân ra. Phúc tấn ra hiệu cho Đông Triều đứng lên giải thích. Đông Triều đứng lên, chấp tay xin được nói.Khang Hy gật đầu. Bằng giọng điệu ngây ngô của trẻ con, Đông Triều nói rằng :

-Nghe nói Tứ gia sắp đi kinh lý, từng trị bọn tham quan, sâu dân một nước. Thiết nghĩ, điều ấy giống như bài trừ thủy quái, áp chế ác lân nên tức thì muốn trước khi Tứ gia đi tiêu trừ quái yêu quái thật, hãy làm gần gần cột với bọn quái thú già đã. Tứ gia đã ngồi bàn giấy quá lâu rồi mà.

Khang Hy bật cười ha hả. Trong khi đó, có một số người tỏ vẻ không thích. Đông Triều mặc kệ, có liên quan gì đến nàng đâu, ai nấy có tật giat mình thôi.

-Thật đáng để thư giãn gân cốt đấy, trắc phúc tấn. – Dận Chân căng sợi dây thừng.

Đông Triều mỉm cười, ngồi xuống ghế.

-Mặc kệ huynh ! –Đông Triều làm bằm.

Dận Chân đứng lên, xin phép Khang Hy được múa rìu qua mắt thợ. Khang Hy gật đầu, cho phép Dận Chân được “thư giãn gân cốt” trước khi thi hành nhiệm vụ. Dận Chân chấp tay đa tạ rồi bước ra sân giữa. Đông Triều ra hiệu cho gia nhân đến tiếp nhận trống, đánh nhịp cho lân vì người đánh trống đã bị đuổi đi rồi. Ba hồi trống đồng đặc vang lên, lân ra sân.Thoáng trông bóng hình người đầu đàn, Dận Chân nhận ra ngay đó là người xưa của mình. Nàng không làm thổ địa nữa mà muốn trực tiếp đấu với chàng. Thấy mà lòng bùi ngùi. Chợt, tiếng Đông Triều vang lên làm cắt đứt cảm xúc.

-Bão đã nổi lên,sông ngập nước, bốn bề là nước !

Dứt lời nàng, từ dưới sân, bốn tấm lưới sắt được dựng lên. Đây là tấm lưới đi săn hạng nhất của các tráng sĩ trong phủ, mắt lưới nhỏ, kết chắc chắn, không dao kiếm gì xâm phạm được. Bốn tấm lưới sắt dựng đứng, cao sừng sững, kết với nhau khóa chặt đoàn lân và Dận Chân ở trong đó. Ai nấy cứ tưởng đấy là màn sắp đặt nên vô cùng hào hứng. Chỉ có Đông Triều thầm lo lắng, không biết Dận Chân có nhớ lời mình dặn hay không. .. hay là vì thương vì nhớ mà quên mất rồi.

-Nước cuộn, sóng dâng, rồng cuộn lân !

Liền kề câu hô, ba hồi trống mở màn một tiết mục múa lân bất kỳ vang lên. Con lân xông vào chỗ Dận Chân. Đông Triều để ý thấy trên vây, trên đầu, trong miệng, dưới chân lân lấp lánh ánh kim loại,đường như họ đã gắn dao kiếm trên ấy, nàng khá lo lắng. Dận Chân quay ra sau nhìn nàng, gật đầu, hàm ý xin nàng đừng lo lắng làm chi.

-Đến đây nào !

Dận Chân vùng dậy thừng lên, thừng biến thành roi. Con lân lao thẳng vào chỗ Dận Chân, những lưỡi đao kiếm lấp lánh trên lưng nó làm Đông Triều nghệt thở. Dận Chân không nói không rằng, quát roi vào miệng con lân. Lạ kỳ thay, roi gai mà làm gãy cả kiếm sắt.

-Hay quá ! – Mọi người tưởng là có thêm ảo thuật nên vỗ tay rầm rầm.

Thật ra đấy cũng là ảo thuật. Dây thừng ấy không phải là dây gai mà là sắt dẻo (mọi người ở Phúc phủ gọi thép là sắt dẻo). Dây gai chỉ là nguy trang thôi. Đây là cây roi để giết cạp của một tráng sĩ trong Phúc phủ, Đông Triều nắn nỉ gãy lưỡi mới mượn được. Đã có ba cao thủ giang hồ chết vì cây roi này, vết quát chạm đến tận xương. Qua tay Dận Chân, cây roi có thể quát gãy cả lưỡi kiếm chứ không đùa.

-Roi sắt dẻo của Trương Tấn ? – Lộc nhi thì thầm. – Sao hẳn lại có món vũ khí này.

Một thành viên trong đoàn thì thầm :

-Tám lưỡi hắc đang cầm cũng là lưỡi sắt thứ bậc nhất.

Đoàn lân thấy không thể chần chừ nữa, bèn phá nhịp, xông thẳng vào Dận Chân, muốn đá vào chàng. Hai con lân bọc tiền bọc hậu, lấp lánh ánh kiếm trên người nhào đến Dận Chân. Dận Chân vì lý do gì đó đã buông roi và lưới.

-Dận Chân ! – Đông Triều thầm lo lắng.

Dận Chân buông roi và lưới, tung người lên trên không. Hai con lân từ dưới chồm lên, từ trong miệng của nó phóng ra một mũi phi tiêu. Đông Triều chờ xem Dận Chân sẽ xử lý như thế nào, Dận Chân không được cho mọi người biết mình đang gặp nguy hiểm nếu không sẽ rắc rối vô cùng, liền lụy đến cả Dận Chân và Dận Hề.

-Dận Chân.

Dận Chân đáp trên một mũi phi tiêu, thuận tay nắm lấy mũi phi tiêu bay bên cạnh trả lại cho chủ của nó. Chàng giáng vào đầu con lân một cước làm nó ngã lăn quay ra. Kỹ thuật của Dận Chân rất tốt, tuy nhiên, vì đó là phi tiêu nên Dận Chân nắm, mũi phi tiêu đã sượt qua da, làm chảy máu. Các phúc tấn bắt đầu thấy bất an. Còn Đông Triều, nàng nghệt thở từ lâu rồi.

-Lân này có bị trầy xước gì thì muội sẽ lóc thịt bọn lân ấy.

Đến lúc này, không ai cảm thấy thích thú được nữa. Ròng đuổi lân không còn là trò vui nữa, ai cũng nhận ra mối nguy hiểm mà Dận Chân đang đương đầu. Đến Dận Hề còn nhận ra nữa mà, nãy giờ cứ thấp tha thấp thỏm sợ bọn lân sẽ cắn nát lưới sắt rồi lao ra cắn chết mình. Dận Nhưng biết đây là cơ hội làm khó để Dận Chân và Dận Tự, liền đứng lên, nói với Khang Hy :

-Hoàng A mã, nhi thần thấy có điều không hay. Nhi thần thấy Tứ đệ và con lân ấy có điều bất thường, sợ rằng...

Dận Tự đỏ mặt. Đây là buổi tiệc của Dận Chân nhưng đoàn lân ấy là của Dận Hề. Nếu luận tội, tội của Dận Hề sẽ lớn hơn nhiều, và có thể Dận Chân chỉ mang danh là kẻ bị liên lụy. Dận Tự suy nghĩ cách ứng phó với tình huống này, khiến cho Khang Hy chỉ nghi ngờ mỗi Dận Chân thôi.

-Thưa Hoàng A mã...

Khang Hy mỉm cười, gạt phắt đi :

-Không hề gì ! Kẻ trong cuộc chưa lo, người ngoài cuộc lo gì.

-Dạ ?

Khang Hy chỉ tay về hướng Đông Triều :

-Nhìn đi !

Dận Nhưng rất ngạc nhiên, trong tình thế nước sôi lửa bỏng, Dận Chân phải quần thảo với con lân đó, Đông Triều vẫn bình thản. Ai có biết đâu trong lòng nàng đang nóng như lửa đốt. Chỉ có người trong lòng kia biết đọc được những gì diễn ra trong mắt nàng.

Dận Chân ở trong lồng sắt, nhìn ra ngoài, khẽ mỉm cười. Đông Triều thấy vậy tự nhiên yên tâm hơn, thản nhiên thả lỏng vai, xem Dận Chân đánh nhau với lân. Nàng cười rất hạnh phúc, như đang rất tự hào về con người ấy vậy.

-Kết thúc rồi ! – Người giữ đầu lân nói.

Dận Chân bám tay lên chiếc lồng sắt. Con lân cuối cùng trụ lại cũng lên được thành. Cuộc rượt đuổi nhau quá ngoạn mục. Con lân suýt bắt được Dận Chân mấy lần nhưng Dận Chân thoát được. Dận Chân cũng suýt đánh trúng con lân nhưng nó rất lanh lẹ, đoán biết đòn thế của chàng. Cũng phải, võ công của Dận Chân đa số xuất phát từ dân Trung Nguyên, học từ Thiên địa hội ngày xưa, chỉ có miếng võ đầu vật của dân Mãn Thanh là không ai biết, đã tung đòn thành công mấy lần.

-Để xem người làm được gì.

Dận Chân giăng bẫy sẵn ở dưới, chỉ cần xô được con lân này xuống là xong. Nhưng con lân này là con mạnh nhất trong đoàn, Dận Chân dùng miếng võ nào cũng không có tác dụng với nó, có đánh trúng cũng không hất được xuống. Dận Chân không biết nên làm thế nào, đành chạy trốn trước khi tìm được cách dụ cho con lân mắc bẫy.

-Nha đầu đó đã nghĩ ra gì chưa ?

Ngoài lồng, Đông Triều cũng đang suy nghĩ hộ Dận Chân đây. Đông Triều với Dận Chân soạn ra tuồng này, cái bẫy dưới đất, nàng cũng góp một phần sức vào đó. Không đẩy được con lân xuống, kế hoạch hỏng hết. Phải nhanh, gọn, lẹ, nếu không thì con lân kia sẽ đọc được kế hoạch của nàng. Chợt, Đông Triều thấy Dận Chân hơi lựng khựng khi ra đòn ngay đầu con lân. Nàng hiểu ra rằng người xưa của Dận Chân đang ở đó. Thế thì dễ cho Đông Triều hơn nhiều.

Đông Triều đứng dậy, hành lễ :

-Mạn phép Hoàng A mã, tức nhi có thể hát một khúc trợ lực cho người hùng đi bắt lân không ?

Khang Hy gật đầu :

-Lâu rồi ta không nghe lại kể từ hôm cưới ngựa.

-Tạ ơn Hoàng A mã.

Đông Triều hăng giọng. Nàng bắt đầu hát. Vẫn như mọi khi, tiếng hát vẫn trong trẻo, thánh thót, như mang theo ngọn gió của thảo nguyên đến xua tan đi cái ngột ngạt trong buổi hội. Ta có nên nói là nhờ tiếng hát của nàng mà Dận Chân bám được lên trên một bức tường khác, tránh khỏi cú tấp của con lân kia.

-Nha đầu này... - Dận Chân thầm cảm tạ nàng.

-Nha đầu này...

Đột nhiên, Đông Triều ngừng hát. Cả buổi tiệc xôn xao, không biết chuyện gì đã xảy ra. Đông Triều đặt hai tay lên ngực mình, hít một hơi sâu. Giai điệu đang hào hùng, sôi nổi, tự nhiên lại chậm rãi, mềm mại đến không ngờ. Lời lẽ trong bài hát hết sức ngọt ngào, đầy ý nhị.

-Xin hãy bước đi nhưng xin hãy nhớ đến ngày trở về. Dù người không còn gì, ta cũng mãi bên người. Dù người không cần gì, ta cũng mãi là của người.

Cách Đông Triều hát rất tự nhiên, mắt sáng ngời, má ửng hồng, trông hạnh phúc lắm. Các Hoàng tử đang là tướng canh giữ biên thùy thì thầm :

-Hậu phương có một người thế này, chúng ta còn mong gì hơn.

Giai điệu ấy thật ngọt mà, ngọt mà. Và đánh thức lòng ghen tuông của một người. Con lân kia vì quá lo nghĩ vớ vẩn nên bị trượt chân khỏi mắt lưới. Đến một đoạn nhỏ, Đông Triều nhấn giọng khá mạnh, đó là để báo hiệu cho Dận Chân. Dận Chân nhân cơ hội đó, đẩy con lân xuống. Và chàng đã thành công.

-Kết thúc rồi !

Dận Chân kéo đoạn dây thừng dưới đất, cái bẫy giăng sẵn dưới đáy mở rộng lưới, bắt trọn bọn lân. Bốn tám lưới sắt đồng loạt hạ xuống. Dận Chân bước ra ngoài với ánh mắt sáng ngời niềm tự hào khi đã chiến thắng. Cùng lúc đó, Đông Triều cũng kết thúc bài hát của mình. Tràng vỗ tay vang dội, chúc mừng Tứ A ca đã chiến thắng quý dữ.

-Làm tốt lắm, lão Tứ. – Khang Hy khen ngợi.

-Làm tốt lắm ! – Đức phi khen cho có lệ, nghe miễn cưỡng lắm.

Đông Triều ra hiệu cho quân gia đem tất cả các con lân nằm lúc nhúc trong lưới ra ngõ sau, giao tất cho Huệ Đạt và Phong Di. Tự họ biết cách xử lý người nhà của mình. Đông Triều có lên Dận Chân viết cho Huệ Đạt một bức thư, chắc ông ta đang ở bên ngoài chờ người.

-Uyển tỷ !

Đông Triều nháy mắt với Tiểu Uyển. Tiểu Uyển gật đầu. Nàng đứng lên hành lễ với Khang Hy rồi chậm chậm tiến đến bên Dận Chân. Tiểu Uyển nhìn tay chàng :

-Gia, tay gia...

Dận Chân gật đầu :

-Không sao !

Tiểu Uyển khê khàng trao cho Dận Chân một vật. Đó là một chiếc áo choàng mà Tiểu Uyển mất công may mấy ngày trời. Tiểu Uyển run run choàng nó lên người Dận Chân, nói rằng :

-Trời lạnh, chỗ đi kinh lý lại xa, gia hãy giữ gìn sức khỏe.

Dận Chân mỉm cười :

-Một món quà quý giá, gia sẽ hết sức trân trọng.

Đông Triều đệm thêm :

-Một món quà quý giá, xứng đáng với một người có công diệt lân dữ.

Đám đông trong buổi tiệc vỗ tay tán thành.

-Vậy... - Dận Trinh hắng giọng – Tứ tẩu đã tặng quà cho Tứ ca rồi, tiểu đệ mạn phép là người tiếp theo vậy.

Dận Trinh vỗ tay ra hiệu. Gia nhân (đã qua ải kiểm tra) của chàng ta vác hai bao lớn vào giữa sân. Mọi người thắc mắc, không biết Dận Trinh định làm gì. Các gia nhân mở bao lớn, lấy ra hai cây chống khổng lồ, dựng lên. Họ còn khệ nệ khiêng ra một nghiên mực rất lớn, cùng với một cây bút lông gà khổng lồ, to như cây thương. Đông Triều quan sát thấy ở đỉnh hai cây chống treo hai cuộn vải gấm rất lớn, nàng đoán được Dận Trinh sẽ tặng Dận Chân thứ gì.

-Mãi mực cho ta ! –Dận Trinh ra lệnh.

Gia nhân đi theo Dận Trinh lật đặt mãi mực. Thanh mực quá lớn, hai người gia nhân phải giang tay ôm chặt rồi đi vòng vòng. Mực trên thanh dính vào áo họ, mặt họ. Các quan khách dự tiệc trông thấy thì bật cười, coi bộ khoái chí lắm. Đông Triều rất bất mãn về việc này.

-Có lẽ Hoàng A mã, Ngạch nương và Tứ ca cũng biết đệ sẽ tặng cho Tứ ca điều gì. – Dận Trinh cầm cây bút lông múa vun vút như múa thương. – Đúng vậy, đệ xin mạn phép tặng Tứ ca một đôi câu đối làm quà mừng thọ.

Quan sát nét mặt của Dận Trinh, miệng nói tặng quà, Đông Triều chỉ thấy toàn sự thách thức ở đó. Sống ở đây một thời gian, Đông Triều biết trong số các Hoàng tử của Khang Hy, Dận Chân nổi tiếng về thư pháp nhất, liếc qua các tập văn thư, không có bất cứ Hoàng tử nào sánh được. Hôm nay Dận Trinh dâng tặng đôi câu đối, trở tài thi họa trước mặt mọi người, há chẳng phải là đang vỗ ngực tự xưng mình tài hoa không kém bào huynh của mình hay sao?

Khang Hy biết thừa ý định của Dận Trinh, ông đập tay lên bàn, cười ha hả :

-Hay ! Hay ! Tặng thư họa cho một người giỏi thư họa ! Hay ! Hay ! – Đột nhiên, mặt ông nghiêm lại. – Dận Trinh, bức thư pháp đấy phải là hay nhất để Tứ ca của ngươi không phải hổ mặt đấy.

Dận Trinh đang hứng chí, nghe vậy thì có phần run rẩy. Đông Triều nhận thấy quán bút đang trong tay Dận Trinh đang dao động lên xuống. Nàng cười thầm, xem Thập tứ A ca hùng hổ thế, thật ra cũng chỉ là một đứa trẻ con.

-Vâng, thưa Hoàng A mã, nhi thần sẽ cố hết sức. – Dận Chân chấp tay với những người ngồi trên. –Mong Tứ ca chiếu cố cho đệ.

Dận Chân vẫn giữ phong thái lạnh lùng, tỉnh táo như mọi ngày, khẽ gật đầu xem như đã nhận lời chiếu cố. Đức phi thấy vậy, nói :

-Lão Thập tứ đã khổ luyện rất nhiều để tặng quà cho con, con đừng phụ lòng hân.

Dận Chân đáp :

-Xin Ngạch nương yên tâm, nhi thần tự biết phận mình. Là thủ túc với nhau, lý nào lại phụ lòng nhau.

Khang Hy gật đầu, phát tay, ra hiệu cho Dận Trinh bắt đầu trình diễn. Dận Trinh cầm quân bút, chấm mực rồi quay hai vòng cho mực thấm đều trên túm lông. Đến lúc bắt đầu, Dận Trinh giậm chân ba cái.

-Đã bắt đầu rồi.

Gia nhân đứng hai bên gật đầu, ra hiệu cho nhau. Bức trường thứ nhất được thả xuống. Vừa bắt đúng thời cơ, Dận Trinh nhún người, phóng như bay đến. Quân bút trong tay Dận Trinh được di chuyển nhanh như chớp, những mẩu tự dần dần hiện ra theo tốc độ bức trường trải mình. Khi bức trường thứ nhất trải mình ra hoàn toàn, câu đối đầu tiên cũng xong. Quan khách vỗ tay chúc mừng, khen cho con người anh tài, thiên hạ độc nhất vô nhị. Dận Trinh cúi người nhận lĩnh.

-Cũng được đấy ! –Đông Triều làm bầm.

Chợt, Đông Triều thấy có một thị vệ đứng gần mình, tay cầm viên đá lạ, định làm gì đó. Theo trực giác, Đông Triều nghi ngờ hân ta định làm cho bức trường thứ hai được thả xuống nhanh hơn, làm cho Dận Trinh bất ngờ mà không xoay sở kịp. Điều đó giúp vị thế Dận Trinh giảm, nhưng Đông Triều không cần, cái nàng cần bây giờ là một không khí vui vẻ cho Dận Chân yên tâm lên đường. Nhân lúc khách đang bận tán dương người anh tài, Đông Triều lên cất lấy một mẫu sáp đang nóng chảy, ném vào tay cầm đá của ông ta.

-Á ! – Ông ta kêu lên, buông viên đá xuống.

Lúc đó, bức trưởng thứ hai được thả xuống dưới sự kiểm soát của Dận Trinh. Dận Trinh kịp chấm mực, hoàn thành câu đối thứ hai ngay khi bức trưởng thứ hai trải mình hết ra. Đông Triều thở phào. Nàng không biết thị vệ kia là ai mà định phá đám Dận Trinh, làm hỏng cuộc vui. Nhìn lên trên, nàng thấy Dận Chân phóng tầm mắt về phía người thị vệ tỏ ý trách cứ. Vậy đây là người của Dận Chân.

-Hay quá ! Lão Thập tứ thật tài năng ! – Dận Hề vỗ tay, la hét.

Đông Triều thôi không suy nghĩ nữa, cứ thả mình vào buổi tiệc thì hơn. Chuyện người thị vệ, nàng nghĩ mình sẽ hỏi Dận Chân sau.

-Xin dâng quà cho Tứ ca ! – Dận Trinh đặt quản bút xuống nghiên mực.

Mọi người trầm trồ trước nét chữ gh i trên hai bức trưởng. Nét chữ đẹp, cứng cỏi, sắp xếp ngay hàng thẳng lối. Với mọi người là thế. Nhưng, Đông Triều nhận ra khuyết điểm trong đó. Nàng nhận ra nét mực của Dận Trinh không đều trên từng mẩu tự, bên trên quá đậm, bên dưới quá nhạt, đã vậy các nét số lại có sự xê dịch khá lớn.

-Lão Tứ, con thấy thế nào ? – Đức phi gọi mở.

Dận Chân lễ phép đáp :

-Thập tứ đệ quả nhiên đã tiến bộ rất nhiều. Thần nhi rất hân hạnh khi được nhận món quà này.

Đông Triều phì cười trước bộ dạng miễn cưỡng của Dận Chân. Đông Triều nhận ra sai lầm của Dận Trinh, một người sành thư pháp như Dận Chân càng nhận ra. Dận Chân bảo Dận Trinh “tiến bộ” chứ không giỏi. Đông Triều biết Dận Chân rất ghét nhìn những mẩu tự viết sai, hồi tập viết cho nàng, Dận Chân đã búng sung trán nàng vì viết chữ sai, một nét xê dịch của nàng cũng là sai. Đông Triều dám chắc chàng đang ngo ngoáy tay chân một cách ngầm, coi như trút hết bực tức của mình dành cho một tên viết chữ xấu.

-Liên Nhi, muội cười gì vậy ? – Tiểu Uyển ngồi cạnh nàng, thắc mắc hỏi.

-Không có gì ạ !

Dận Trinh sai lính khiêng hai bức trưởng để ra sau Dận Chân. Tặng quà xong, Dận Trinh về chỗ ngồi. Dận Tự đứng lên, chấp tay, kính cẩn xin được là người tặng quà tiếp theo. Khang Hy gật đầu,chuẩn y. Dận Tự vỗ tay, lệnh cho lính đem đến dâng cho Dận Chân một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ có khảm vàng và đề nghị Dận Chân mở ra xem. Dận Chân theo lời, mở chiếc hộp ra.

-Bạch ngọc Quan Âm ?

Dận Tự gật đầu :

-Đệ nghe nói Tứ ca thích tham thiền nên xin tặng cho Tứ ca bức tượng quý. Hy vọng Tứ ca thích nó.

Dận Chân đóng ngay chiếc hộp lại,gật gù, gật gù :

-Đẹp ! Đẹp lắm ! Như là người tạc tượng đã lấy xương lấy máu của mình mà tạc nên vậy.

Dận Tự biết Dận Chân xỏ mình, nhưng vẫn mỉm cười :

-Tứ ca đoán rất hay,quả đúng là vậy.

Nhược Hoa ngồi bên bát bình, thì thầm vào tai Dận Tự rằng :

-Bối lạc gia, rõ ràng đây là do chính tay Bối lạc gia khắc nên, sao Tứ ca có thể nói như vậy.

Dận Tự xua tay, bảo vợ đừng nói gì cả.Dận Tự biết dù Dận Tự có cố gắng thế nào, mối quan hệ giữa chàng và Dận Chân cũng khó có thể xoay chuyển nổi. Tuy nhiên, Dận Đường đứng dậy ngay, chấp tay xin được là người tặng quà tiếp theo. Chàng ta vỗ tay, đề nô tài dâng lên cho Dận Chân một hộp gỗ tiếp theo. Dận Chân mở ra, thấy có nhân sâm và các vị thuốc quý. Dận Đường hình như đã thấy lò mò Dận Chân có bệnh rồi.

-Ngu đệ hy vọng Tứ ca có thể sống thật khỏe mạnh, để tiếp tục cống hiến sức mình cho Đại Thanh.

Dận Chân đóng hộp thuốc lại, gật đầu:

-Tạ ơn Cứu đệ. Đương nhiên là phải sống lâu chứ. Phải sống thật lâu đấy chứ.

Dận Đường nhếch mép cười, ngồi xuống trở lại. Buổi tiệc trầm lắng trông thấy. Khang Hy tìm cách thay đổi không khí.Ông cười, nói :

-Lão Thập tam, ngươi có quà gì nào ?

Dận Tường vui vẻ đứng lên, chấp tay nói :

-Khởi bẩm Hoàng A mã, hôm sinh nhật nhi thần ba năm trước, Hoàng A mã có tặng cho nhi thần một đôi ngựa ô rất tuyệt vời.

-Đúng vậy.

-Đôi ngựa đó đã sinh con, bây giờ đã lớn, cũng là một chiến mã. Nhi thần nuôi nó lớn lên, huấn luyện đàng hoàng. Nhân dịp sinh nhật này, nhi thần tặng nó cho Tứ ca. Hiện nó đang được cột bên ngoài.

Khang Hy gật đầu. Rồi ông quay qua hỏi Dận Nhưng :

-Còn người ?

Dận Nhưng gật đầu, nói :

-Khởi bẩm Hoàng A mã, nhi thần xin gửi tặng Tứ đệ một số hương trầm.

Khang Hy gật đầu. Rồi ông quay qua hỏi Đức phi :

-Còn nàng ?

Đức phi cúi đầu, lễ phép nói :

-Khởi bẩm Hoàng thượng, Thần thiếp đã gửi riêng cho lão Tứ một bức trướng thêu.

Khang Hy vỗ tay khen ngợi :

-Xem ra chỉ còn mình ta. Lão Tứ, lại đây.

Dận Chân đến bên Khang Hy rồi quỳ xuống. Khang Hy lấy từ trong ống tay áo ra một tờ giấy được gấp lại, đưa cho Dận Chân. Dận Chân cung kính nhận lấy bằng hai tay. Khang Hy bảo Dận Chân hãy mở ra xem. Dận Chân mở ra xem, thấy bên trong có một chữ “Ung”.

-Hôm nọ đã sắc phong Quận vương nhưng chưa kịp đặt hiệu. – Khang Hy nói. – Hôm nay ta tặng hiệu cho con chữ “Ung”, có nghĩa là “hòa thuận”. Hãy lấy nó làm đạo cho cuộc đời mình.

Mọi người trầm lắng lại. Dận Chân run run đôi tay. Đây là món quà ý nghĩa nhất mà chàng nhận được, cùng với chiếc áo của Phúc tấn. Khang Hy ra lệnh cho Dận Chân đứng lên. Bữa tiệc lại tiếp tục. Mọi người cùng ăn uống, xem kịch. Vậy mà Đông Triều thấy Dận Chân không chú ý, mà chỉ nhìn con chữ “Ung” và tấm áo. Đây mới là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Buổi tiệc mừng thọ kéo dài đến lúc nó có thể, lời nói gắn kết giữa khách và chủ trôi dạt vào vô vọng, giờ khắc kết thúc đã được định sẵn với khẩu dụ trở về Hoàng cung của nhà vua. Xa giá rời Ung thân vương phủ, khách dự tiệc cũng tự tản ra về. Dận Chân đứng ở đằng xa, trông bóng người khuất dần.

-Chả trách huynh muốn tổ chức sinh nhật trước. – Đông Triều đến bên Dận Chân. – Những lời sáo rỗng đó làm muội rất khó chịu.

-Ta thấy chuyến đi đột này cũng là một món quà giá trị A mã dành cho ta. – Dận Chân nói.

-Huynh... định gỡ quà ngay bây giờ sao ? – Đông Triều nhìn vầng trăng đã lên cao. – Đi ngay à ?

Dận Chân lắc đầu :

-Chỉ khi nào tất cả tàn dư của buổi tiệc đều được dọn dẹp xong, ta mới ra đi.

Đông Triều gật đầu. Cả hai cùng đứng nhìn nét hào nhoáng của buổi tiệc dần dần biến mất. Màn nhung, trướng gấm, đĩa bạc, chén vàng đều được thu dọn, mang vào kho cất. Hoa giấy Đông Triều thức bao đêm cắt, gấp lại cũng bị đưa đi chỗ khác. Còn sót lại chỉ là những ngọn nến đang sáng, họ cần giữ ánh sáng để tiếp tục công việc thu dọn.

-Cuối cùng thì hào quang cũng là dĩ vãng thôi. – Dận Chân trầm ngâm rồi chột ho lên mấy tiếng. – Trời trở lạnh rồi, vào trong thôi.

- Vâng.

Đồng Triều cùng với Dận Chân vào tư phòng của chàng. Nàng mang theo một ngọn nến đặt trên bàn, để Dận Chân có thể sưởi ấm đôi tay đang cứng lên của mình. Dận Chân ngồi xuống ghế, hơ tay trên ngọn nến.

- Ấm áp thật ! – Nhưng chàng vẫn còn ho.

Phúc tấn dẫn theo các gia nhân mang quà tặng của các A ca đến, lệnh họ cất vào tư phòng của Dận Chân. Phúc tấn hỏi chàng có định mang theo gì hay không, nàng sẽ để riêng ra. Dận Chân lắc đầu, bảo nàng cứ cất tất cả đi. Những gì Dận Chân muốn mang theo hôm nay chỉ có chiếc áo ấm này thôi.

Một cơn gió thổi nhẹ trên cành hoa giả. Dận Chân thấy xây xẩm mặt mày. Đồng Triều thấy đầu ngón tay của Dận Chân đang có triệu chứng bất thường. Dận Chân cố giữ bình tĩnh, truyền cho Phúc tấn và gia nhân lui ra. Tiểu Uyển cũng rất hiểu Dận Chân, sợ chàng có bất trắc gì nên nán nã muốn ở lại.

- Nàng đi đi ! Gia có chuyện muốn nói riêng với Liên Nhi ! – Dù đang đau, giọng Dận Chân vẫn còn dịu dàng lắm.

Tiểu Uyển nhìn qua Đồng Triều, khẽ gật đầu với nàng rồi lui ra. Đồng Triều liền đi đóng cửa, tới xoa bóp huyệt đạo cho Dận Chân. Dận Chân lấy lọ thuốc trong ống tay áo ra, uống một viên. Đồng Triều nghe mùi thảo dược của viên thuốc ngày càng nặng hơn, trong lòng rất buồn rầu, liên tục tự an ủi mình rằng vào khoảng thời gian này chàng vẫn sống tốt và sẽ được làm vua, luôn là vậy. Dận Chân xoa đầu Đồng Triều, mỉm cười :

- Yên tâm, ta sẽ không sao đâu. Ta có mang theo thuốc để đề phòng mà.

Đồng Triều ngồi xuống cạnh Dận Chân, nói :

- Giá như muội được đi cùng.

Dận Chân khẽ lắc đầu. Đồng Triều hiểu, đến tận thời này, nữ tử can dự chính sự vẫn là cấm kỵ, dù nàng đi theo với mục đích gì, Dận Chân cũng sẽ chịu ít nhiều đàm tiếu. Dận Chân chợt nhìn nàng chằm chằm, nhũn như muốn cố gắng ghi nhớ những cử chỉ quen thuộc của nàng, cách nàng uống trà, đùa với chiếc khăn tay, hay chớp mắt.

- Ta không biết rằng trong một năm này, muội có rời bỏ ta mà đi không.

Đồng Triều giật mình. Phải rồi, nàng quên mất mình đang ở trong hoàn cảnh nào. Nàng đang trú tạm trong thân của Nữ Hổ Lộc Liên Nhi, có thể bị đuổi đi bất cứ lúc nào. Bản thân Đồng Triều không hề muốn rời đi. Dù là xa Dận Chân một năm, hay một đời, nàng đều không muốn.

- Muội phải đi chứ. Dù sao thì cũng không thể tham lam thế được. – Đồng Triều cười gượng.

Dận Chân trầm ngâm :

- Ta thấy muội lo cho ta còn hơn cho mình đấy.

- Huynh tự suy đoán thôi ! – Nàng quay mặt đi.

Dận Chân chống cằm, vẫn nhìn nàng. Dận Chân không nghĩ được một cuộc sống thiếu nàng. Có lẽ trong một năm này, việc xa nàng sẽ giúp chàng rất nhiều về sau nếu nàng đi thật.

- Nay, nếu có đi thật, nhớ viết cho ta một lá thư báo trước đấy.

Dận Chân quay nàng lại, búng trán nàng một cái. Đồng Triều cảm thấy như tim mình đang tan ra, gọn thành từng đợt sóng. Nàng khẽ nắm lấy ống tay áo của Dận Chân, thì thầm :

- Muội có cái này muốn tặng huynh dịp sinh nhật.

- Không phải đã tặng rất nhiều rồi sao ? Công sức muội chuẩn bị tiệc không hề nhỏ.

Đồng Triều lắc đầu :

- Cái này khác, chỉ dành riêng cho huynh thôi. – Nàng ngượng ngịu. – Muội cất nó ở phòng muội.

- Được thôi.

Đồng Triều đưa Dận Chân về phòng mình, nàng không thích có ai khác ngoài Dận Chân thấy món quà đặc biệt này. Đồng Triều nói Dận Chân ngồi, còn mình thì đi tìm quà. Nàng tìm trong hộp bàn một chiếc hộp gỗ rồi đặt lên bàn. Trên chiếc hộp gỗ có khắc chữ Phúc thật lớn.

- Gì đây ? – Dận Chân ngắm nghía chiếc hộp.

Đồng Triều nói lấp lửng vài câu rồi giục chàng mau mở ra xem. Dận Chân nghe lời nàng. Đồng Triều tặng chàng một chùm hoa mộc lan giả làm bằng lụa, đan kết với nhau trông rất đẹp mắt, bên trên những đóa mộc lan còn có một chú bướm lụa màu vàng nhạt. Dận Chân cầm chùm hoa lên, hít ngửi thấy có tỏa hương trên đó.

- Còn nữa.

Đông Triều chỉ chú bướm rồi thổi một hơi. Chú bướm đập cánh và mang những đóa hoa bay lên y như thật. Dận Chân say sưa dõi mắt theo chú bướm ấy. Đông Triều rất mừng vì Dận Chân thích nó. Nàng bắt lấy chúng khi chú bướm không thể bay được nữa. Đông Triều đặt tất cả vào trong hộp, đóng lại.

-Muội luôn phân vân không biết có nên hay không, nhưng giờ thì muội muốn huynh có nó. – Đông Triều trao chiếc hộp cho Dận Chân.

Dận Chân cảm lấy, mỉm cười :

-Cảm tạ.

-Đã xong chưa ? – Tiếng Cao Vô Dung hỏi thúc người hầu ở ngoài phủ.

-Dạ, đã xong rồi ạ !

Ngoài sân đã tắt hết nến rồi. Khi ánh nến cuối cùng của buổi tiệc lụi tắt, cũng là lúc Dận Chân ra đi. Dận Chân đứng dậy, tay cầm chiếc hộp. Chàng giang tay, ôm lấy nàng. Đông Triều cũng rộng vòng tay ôm đáp trả. Cả hai giữ như thế một lúc. Đông Triều mỉm cười, chúc chàng lên đường bình an trước.

-Bình thường, nếu là Phúc tấn, thì đã níu ta lại rồi.

Đông Triều bật cười :

-Đừng tưởng bỏ, muội không níu huynh lại đâu !

Dận Chân hơi buồn, tự hỏi có phải vì nàng không phải là thê tử của chàng không. Đông Triều nắm tay Dận Chân, đưa ra ngoài. Nàng nhìn chàng, cười rất tươi :

-Muội không muốn tập cho huynh tính lưỡng lự. Phải dứt khoát vào, xử lý cũng dứt khoát vào. – Rồi hơi ngượng ngượng. – Rồi về đây thật nhanh.

-Được thôi !

-Vạn sự như ý ! – Đông Triều tiễn Dận Chân lên xe.

Xe kinh lý do Khang Hy cấp cho Dận Chân hoặc do Dận Chân xin tuy chắc chắn nhưng khá đơn giản, không bằng một phần ba xe Dận Đường đi nữa. Đông Triều hiểu tính Dận Chân không thích se súa nên không nói gì, nàng chỉ dặn Dận Chân khuyên Dận Tường nên giữ đúng mực, cố kiềm con giận dữ lại sẽ có một số quan lại khinh thường hai người khi thấy cỗ xe đơn giản này. Dận Chân gật đầu :

-Ta đi rồi, ở nhà, đừng quậy phá quá !

-Muội biết rồi ! – Đông Triều ngượng ngừng, khẽ gật đầu.

Các phúc tấn đã ra đến cổng tiễn Dận Chân lên đường kinh lý. Trong các phúc tấn, Dận Chân cảm tay dặn dò với Tiểu Uyển là nhiều nhất. Dận Chân cũng dặn hai con trai cố học hành chăm chỉ. Lý thị hăm hở xin nhận lời ủy thác vì đây là hai con do nàng ta sinh ra trong khi lời nói đó thực sự hướng đến Đông Triều kia kia.

-Ta đi đây !

Xe kinh lý dời bánh gỗ, đi chậm chậm trên con đường tuyết phủ dày cả tấc. Đông Triều dõi bước theo chiếc xe kinh lý đến khi nó khuất dần, khuất dần. Ngoài trời bắt đầu lạnh vì không còn Dận Chân ở đây, mọi người ở Tứ gia phủ trở vào trong.

Đông Triều trở về phòng, lòng trĩu nặng. Ngoài mặt thì vui vẻ tống tiễn Dận Chân, trong lòng thì ngổn ngang trăm mối. Dận Chân đi lần này, chẳng biết họa phúc thế nào, liệu có gặp phải những người ngày xưa chàng lỡ gây thù chuốc oán gì không. Đông Triều không biết sau quãng thời gian này, nàng có còn ở lại đây nữa không. Có một trăm trở nữa mà nàng chưa nhận ra, hoặc nhận ra mà không dám thừa nhận : nàng sợ Dận Chân quên nàng.

-Huynh ấy sẽ trở về thôi. – Đông Triều tự an ủi mình. – Thọ đến 58 tuổi mà.

Ngọn đèn đặt ở bàn chép kinh vẫn chưa tắt. Đông Triều ngồi xuống bàn, lấy kinh ra đọc. Lúc nàng mở học bản ra, nàng trông thấy một chiếc hộp gỗ. Đông Triều lấy chiếc hộp ra, mở nắp, bên trong có một phong thư, chữ ngoài phong thư là chữ của Dận Chân.

-Đây là...

Trong hộp gỗ có đôi kẹp tóc lông vũ màu xanh lam, đúng kiểu Đông Triều thích. Đông Triều mừng rỡ, ướm thử lên tóc mình, thấy không chê vào đâu được. Nàng bóc thư ra đọc. Trên trang giấy, nét chữ của Dận Chân nắn nót, thẳng tắp hơn bao giờ hết.

“Tặng muội ngày sinh nhật của ta và quà sinh nhật của ta”

Đông Triều mỉm cười, gò má ửng hồng như hoa đào. Nàng vô cùng cảm động với món quà đặc biệt này. Nàng chưa từng đón sinh nhật với ai, chưa từng được ai tặng quà sinh nhật.

-Cảm ơn huynh ! – Đông Triều bạo gan hôn lên nét chữ của Dận Chân trên phong thư.

Đêm ấy, Đông Triều quên cả việc đọc kinh. Xảo Tuệ đứng ngoài đợi sai bảo, táo tợn ngó vào trong, thấy chủ chỉ lo ngắm mình trong gương đồng, mặt rạng rỡ chưa từng thấy. Xảo Tuệ lâm bầm :

-Sao hôm nay lạ vậy nhỉ ? – Nàng hầu không thấy được đôi kẹp tóc mới của Đông Triều thôi.

Khi ấy, Dận Chân cũng lấy đóa hoa ngọc lan bằng giấy Đông Triều tặng cho mình. Dận Tường thì nhìn Dận Chân, cười suốt nhưng không hé lời trên ghẹo nào, sợ hồng cảnh tượng độc nhất vô nhị trong đời có thể thấy được. Dận Chân biết.

-Gió lạnh sẽ vào miệng đấy.

Dận Tường giả bộ bị gió lạnh vào miệng thật, ho vài tiếng. Dận Chân khẽ lắc đầu, tiếp tục nhìn quà tặng của mình. Dận Tường ngắm nghía đóa hoa, trầm trồ :

-Tay nghề nha đầu đó giỏi thật đấy !

Dận Chân gật đầu. Dận Tường bỗng nghiêm mặt lại :

-Tứ ca, chuyến đi này cốt để bảo vệ nha đầu đó. Huynh... có nghĩ đây là lần cuối cùng không ?

Dận Chân mân mê cánh hoa trắng mỏng manh trên tay mình :

-Có thể.

Dận Tường siết chặt tay lại :

-Huynh có muốn nha đầu ấy ở lại không ?

-Có.

Dận Tường khẽ lắc đầu :

-Nhưng nha đầu đó không thuộc về nơi này.

-Đương nhiên là ta biết.

-Huynh nhớ nhưng làm gì ?

Dận Chân đưa mắt ra ngoài nhìn tuyết rơi. Đôi mắt Dận Chân dõi theo một bông hoa tuyết. Hoa tuyết rơi xuống mặt đất, tan ra thành nước, ngấm vào đất rồi đổ về sông, biển. Nhưng, theo lời của Đông Triều, một số bông hoa tuyết tan ra thành nước rồi lại bốc hơi để trở về trời, sau đó hơi nước ấy lại rơi xuống trở thành mưa tiếp, trùng hợp ngẫu nhiên thì có thể gặp cùng một bông tuyết ở một nơi. Nếu có thể gặp một bông tuyết hai lần tại một nơi thì...

-Dù có chia xa, ta cũng sẽ gặp nàng lần nữa.

-Tứ ca...

-Duyên đã nối lại để hôm nay được gặp nhau. – Dận Chân mỉm cười, tràn ngập hy vọng. – Tại sao duyên lại đứt gãy ngay khi lòng vẫn chưa ?

Những lời ấy của Dận Chân, Huệ Đạt nghe được hết. Dù gửi thân nơi cửa Phật từ thời niên thiếu, chẳng vướng bụi trần, nghe qua những lời kia, Huệ Đạt cũng biết tình cảm của Dận Chân cho Đông Triều đã lớn đến cỡ nào. Cách Dận Chân nói quá thẳng thừng.

-Xem ra còn gặp nhau dài dài ! – Hắc Hổ lấy chân sau gãi tai.

Huệ Đạt thần thờ, ngồi xuống ghế, thờ dài :

-Còn quyến luyến nhau vậy thì tất còn gặp nhau. Nếu vậy thì hoa sen không thể hoài thai rồng được.

-Hoa sen gì ?

Huệ Đạt kể giấc mơ của mình cho Hắc Hổ. Giấc mơ về rồng lớn, rồng còn hoài thai và hoa sen nhận bảo dưỡng rồng. Rồng là Dận Chân, hoa sen chắc chắn là Liên Nhi, giờ chỉ còn rồng đang hoài thai chờ sinh thôi. Nếu Dận Chân cứ quần quýt bên Đông Triều như thế thì làm sao sinh ra rồng con được ? Nếu có sinh được, Liên Nhi cũng không thể trở thành hoàng hậu không ngại được.

-Nàng ta không về thì rắc rối rất lớn. – Huệ Đạt lo lắng nói.

Hắc Hồ ngáp một cái thật lớn :

-Ông đã gặp mặt trăng chưa ?

-Mặt trăng ?

Hắc Hồ gật đầu :

-Hoa sen bảo bọc rông con. Nhưng đứng từ sau soi đường cho hai rông là mặt trăng.

Huệ Đạt lắc đầu. Ông cố nhớ những gì đã xảy ra trong giấc mơ ấy. Có hoa sen, có hai rông, còn mặt trăng ? Huệ Đạt không hiểu. Hắc Hồ biết Huệ Đạt đang thắc mắc điều gì nên nói :

-Mặt trăng tỏa sáng khá mờ nhạt nên dễ bị hào quang của rông che khuất. Nhưng chính mặt trăng đã dẫn đường cho hai rông từ đằng sau.

Huệ Đạt thì thầm :

-Mặt trăng...

Hắc Hồ ngáp :

-Hoa sen dễ tàn nhưng mặt trăng thì sáng mãi.

-Ý ngài là...

Hắc Hồ đuổi mình, uể oải nói :

-Chính mặt trăng kia mới là Hoàng hậu không ngại. Tất cả các môn hạ của Thiên địa hội đã bắt được tại buổi tiệc, Đông Triều bí mật giao cả cho Huệ Đạt và Phong Di. Qua lời Phong Di thì hay rằng sự phá rối này không được chấp thuận từ trước, đây chỉ là một hành động bông bột trả thù người tình ngày xưa thôi. Huệ Đạt nhốt tất cả bọn tay sai ở Phật đường, mình thăm thú tình hình ở phòng Phật, nhường gian phòng nhỏ bên cạnh cho hai tỷ đệ tâm sự.

Lâu rồi không gặp lại tỷ nương thân yêu, lòng Phong Di vui buồn lẫn lộn. Nhớ làm sao những ngày còn thơ dại, mình cùng đại tỷ nô đùa trên bãi cát trắng. Và nhớ làm sao ngày đại tỷ vì tình phản lại cha, bị ngài dùng hóa hình kết thúc mạng sống, may thay được đệ đệ này cứu sống nhờ nói lỏng dây trói mà chạy đi kịp lúc. Mới đó mà đã năm sáu năm nay. Khuôn mặt sao đại tỷ vẫn như xưa, chẳng một chút tí vết.

-Vết cháy hời đó... - Phong Di buột miệng.

Tiểu Lộc khẽ lắc đầu. Nàng ngậm ngùi đưa tay tháo bỏ lớp da bọc bên ngoài mặt. Không có nó, khuôn mặt chỉ là một nhúm da bị co rút, xấu xí dị hình. Phong Di nín lặng, không nói nên lời. Tiểu Lộc còn vén tay áo lên, tháo bỏ nốt lớp da bọc ngoài hai cánh tay. Phong Di giữ tay tỷ mình lại rồi ôm chặt lấy nàng.

-Được rồi ! Đệ không cần xem nữa ! – Phong Di bật khóc. – Than ôi, tỷ tỷ xinh đẹp của đệ, giờ không còn xinh đẹp như xưa nữa.

Tiểu Lộc kiềm nước mắt từ nãy giờ, nghe đệ đệ khóc cũng không thể kiềm nổi nữa. Nàng ta bầu chặt lấy lưng áo của Phong Di, nức nở :

-Lúc đó tỷ bị người ta khinh dễ dử lắm ! Muốn quyền sinh cho xong kiếp nạn. Nhưng chợt nhớ đến hần, tỷ gắng gượng sống. Ai ngờ bao năm xa cách, hần lại đem tâm ruồng bỏ vì một khuôn mặt đẹp khác.

-Đệ hiểu ! Đệ hiểu ! – Phong Di vỗ về tỷ tỷ.

-Đệ phải trả thù cho tỷ ! – Tiểu Lộc cắn môi. – Phải giết chết hần ! Và hủy dung nhan của ả nha đầu kia tỷ mới hả dạ !

Thanh âm Tiểu Lộc chất chứa đầy hận thù, sống lưng của Phong Di ớn lạnh. Hần đẩy tỷ tỷ của mình ra. Tiểu Lộc nhìn đệ đệ, khẩn cầu :

-Duyên căn đã tận, tỷ sống chẳng được gì nữa. Tỷ chỉ van đệ giúp tỷ lần này thôi, rồi tỷ sẽ cùng đệ quay về chịu tội với cha.

Phong Di bối rối không biết làm sao. Tâm nguyện của Tiểu Lộc hần nửa muốn nửa không. Hần hận Dận Chân tới xương tủy, đã ruồng bỏ đại tỷ, còn đi kết duyên với nữ nhân trong mộng của hần. Nhưng, nếu vì hận thù mà hủy hoại Liên Nhi, Phong Di không đành lòng.

-Đệ không thể hủy dung nhan nàng.

-Tại sao ? – Tiểu Lộc níu tay Phong Di. – Đệ đã phải lòng ả đó ư ?

Phong Di vội chối, nếu Tiểu Lộc mang chuyện này về thưa cha, Phong Di sẽ chết, chết thiêu hoặc chôn sống chứ không chỉ đơn giản là một nhát dao. Nhưng là đệ đệ Tiểu Lộc, một hai câu lấp liếm không qua mặt được nàng. Phong Di giải thích :

-Đây không phải là rắc rối thật của hấn. Đó là người khác.

Phong Di kể cho Tiểu Lộc nghe đầu đuôi có sự. Hấn van xin đại tỳ tha cho Liên Nhi vốn vô tội, mất thân xác lẫn tình yêu vốn dĩ dành cho mình. Phong Di giấu nhem câu sấm Hoàng hậu không ngại. Tiểu Lộc không muốn dung tha nhưng nhớ lại phận mình, Tiểu Lộc thấy chẳng khác gì mình.

-Ta hiểu rồi.

-Nhưng tỳ đừng lo. — Phong Di nắm chặt tay Tiểu Lộc, mắt sáng rỡ. — Gã Dận Chân sắp chết đến nơi rồi.

Tiểu Lộc run tay lên :

-Đệ nói nghĩa là sao ?

Phong Di ngoảnh chung quanh xem có ai không. Hấn thì thào vào tai của Tiểu Lộc :

-Cha đã sắp đặt cho hấn một nắm mồ ở nơi hấn sắp đi kinh lý. Nơi ấy có sào huyết lớn của tam thúc, chúng ta sẽ giăng một mẻ lớn, hốt trọn bọn chúng tập.

-Sao có thể... Dù thế nào cũng là khâm sai, chẳng lẽ lại dễ dàng để đệ bắt ?

Phong Di cười, đầy tự tin :

-Có một bọn cầu tập chúng ở triều đình mượn tay chúng ta để diệt bọn cầu tập chúng khác. Phòng bị sẽ được nói lỏng cho chúng ta ra tay.

-Là sao ?

Phong Di thở hắt ra một hơi, đầy khinh thường :

-Bọn con của cầu hoàng đế, chúng muốn mượn tay đạo tặc để thiêu rụi sổ sách, và cả hai kẻ chúng gọi là Tứ ca với Thập tam đệ.

-Hả ? — Ngoài Tiểu Lộc, còn có giọng la thất thanh khác.

Phải, tất cả đều được sắp đặt để phi tang nhân chứng vật chứng. Dận Đường dám chắc với Dận Tự như vậy. Mưu kế trong tiệc mừng thọ Dận Chân bất thành, Dận Chân không gặp rắc rối, thì còn cái bẫy lớn hơn ở nơi kinh lý. Đây là điều cơ mật, không để lộ ra ngoài, Dận Đường chỉ nói riêng với Dận Tự trong phủ Dận Tự mà thôi.

-Bát ca, huynh yên tâm, đệ chắc chắn sẽ sửa sai. — Dận Đường hứa chắc với Dận Tự.

Dận Tự gật đầu :

-Phải như vậy chứ.

Gia nhân ngoài cửa bẩm báo :

-Bẩm, có Thái tử gia đến, bảo rằng có việc cần bàn.

Dận Tự, Dận Đường ngạc nhiên, thầm lo Dận Nhưng có âm mưu gì. Song sự nhớ hấn cũng đang lo sốt vó khi Dận Chân đi kinh lý. Đã đứng chung một thuyền rồi. Dận Đường đưa mắt nhìn Dận Tự, Dận Tự gật đầu, cho người mời Thái tử vào trong cùng đàm đạo.

Dận Nhưng xồng xộc vào trong, không cần gia nhân dẫn đường. Vừa tới nơi, Dận Nhưng với tay lấy chiếc nghiên mực quý của Dận Tự ném vào góc tường làm nó vỡ tan. Dận Đường tức giận, Dận Tự ngăn lại. Không nên sinh sự lúc này. Dận Nhưng gầm gừ trong cổ họng một hồi thì tịnh tâm trở lại.

-Ta xin lỗi Bát đệ, ta sẽ đền cho đệ cái nghiên mực khác. Chỉ là nhìn nghiên mực, ta lại nhớ lão Tứ.

Dận Tự mỉm cười, không trách cứ :

-Cũng đáng mặt, nói theo kiểu Tứ ca, của phi nghĩa thì giữ làm gì.

Dận Nhưng nghe vậy thấy nóng mặt :

-Đừng nhắc nữa !

Dận Đường chợt lóe ra mưu kế, bật cười khanh khách. Hấn phe phẩy chiếc quạt quý trước mặt Dận Nhưng, ngọt ngào :

-Thái tử yên tâm, chúng thần tự có cách rút lui. Chỉ chờ Thái tử nữa là đủ chuyện. — Rồi đá mắt với Dận Tự.

Dận Tự hiểu ý. Dận Tự sai người pha trà mời Thái tử rồi bãi hầu tất cả. Dận Tự lần la gọi chuyện Dận Nhưng và đề nghị liên kết. Dận Nhưng viết thư ra

lệnh cho các quan nói lỏng vòng bảo vệ, phần còn lại để yên cho bọn đạo tặc xử lý. Dận Nhưng rùng mình.

-Các người không sợ ta mang điều này nói cho A mã sao ? – Dận Nhưng gượng cười, tỏ vẻ nhăm hiểm.

Dận Tự không hề hoảng sợ, cũng cười :

-Chúng thần cũng có rất nhiều điều nói với Hoàng A mã. – Rồi gần mạnh giọng. – Về Thái tử.

Dận Nhưng ớn lạnh toàn thân. Gương mặt hiền từ, ôn nhu hoàn toàn biến mất. Giờ sao nó lạnh lùng, vô cảm quá. Xét ra Dận Chân còn chút tình với nhau còn hơn người này.

-Được. – Dận Nhưng gật đầu một cách mệt mỏi. – Để ta đi viết thư.

Dận Tự chỉ ghé trong thư phòng mình, nói :

-Mời Thái tử. Chúng thần sẽ mài mực giúp ngài.

Dận Nhưng cầm bút lông lên, cười gằn :

-Người... quả thật... chẳng vừa gì.

Dận Tự cười ha hả :

-Thái tử nghĩ tại sao thần đệ từ địa vị Hoàng tử do tiện tì sinh mà lên đến địa vị này ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Ba ngày, Dận Chân lên đường kinh lý đã được ba ngày. Đông Triều cũng sống trong sự thấp thỏm được ba ngày. Bản tính Dận Chân và Dận Tường vốn cương trực, làm mất lòng không ít người, trắc trở chờ đón hai A ca trên đường đi không hề ít. Sợ rằng nguy hiểm đã rình rập Dận Chân từ bước đường đầu tiên rồi.

-Bị phi tang bằng lửa có nguy cơ rất cao. – Đông Triều lầm bầm.

Tiểu Uyển đập vai nàng, chỉ tờ giấy vẽ. Nét mực đã loang ra rất rộng rồi. Đông Triều vội vàng lấy giấy thấm hết mực. Tiểu Uyển giúp nàng một tay.

-Sao hôm nay muội vô ý vậy ?

-Muội xin lỗi.

Hoàng Quân chống cằm, thờ dài chán ngán :

-Cả ngày di nương chỉ biết vẽ, đọc kinh thôi. Hết bày trò rồi !

Phải, ba ngày qua Đông Triều chỉ quanh quẩn bên những thú vui nhàm chán thường ngày, vẽ tranh, luyện chữ, đọc kinh. Tâm trạng nàng không có hứng thú để bày trò mới. Cuộc sống không có Dận Chân bây giờ là một cuộc sống nhàm chán. Hoặc, Đông Triều đang quanh quẩn bên những thú vui của Dận Chân cho thỏa nhớ nhung.

-Con ra chơi với bò câu đây ! – Hoàng Quân giận dỗi bỏ đi.

À không, dạo này Đông Triều còn có một thú vui nữa là nuôi bò câu đưa thư, nuôi rất nhiều là đằng khác, nhìn chỗ nàng ở toàn là bò câu đưa thư. Vì mới được thuần hóa chưa lâu nên chúng bay lộn xộn, gia nhân gào rít cổ mới vào chuồng. Ai trong phủ cũng nhăn mày nhăn mặt, Đông Triều vừa nuôi mèo, vừa nuôi bò câu mà không xảy ra loạn lạc, mèo không động vuốt đến bò câu.

-Muội định dùng bò câu để liên lạc với gia sao ? – Thu Nguyệt trêu.

Đông Triều mỉm cười, lắc đầu :

-Thú vui nhất thời thôi ạ.

Buổi tối, Đông Triều cho bọn bồ câu vào chuồng, đọc hết một cuốn kinh rồi lên giường ngủ. “Ngủ” trong mắt các gia nhân thôi, chỉ là tắt đèn và leo lên giường, chứ mắt Đông Triều cứ mở trừng trừng. Có nhiều suy nghĩ không hay làm nàng trăn trọc. Đặc biệt về một âm mưu phóng hỏa của bọn bất lương nhắm vào nhị vị A ca, là một thám tử bao năm nay,Đông Triều biết phóng hỏa luôn được ưu tiên trong tiêu hủy nhân chứng.

-Sớm hoặc muộn nó cũng xảy ra.

Nhưng là lúc nào, Đông Triều đang chờ nhân vật quan trọng đến báo cho mình hay. Không phải Huệ Đạt, không phải Phong Di. Đông Triều chờ một người có khả năng nghe ngóng mọi chuyện mà không ai biết hết.

-Cô nương !

-Trắc phúc tấn đã đến rồi à ? – Đông Triều ngồi dậy ngay.

Tâm hồn của Đông Triều rất mạnh, khi tập trung còn mạnh hơn nữa, Liên Nhi cũng đã mạnh lên theo thời gian vẫn không chịu nổi. Liên Nhi cầu xin Đông Triều hãy nằm xuống, nhắm mắt lại để mình được an toàn. Đông Triều vội làm theo lời Liên Nhi dặn. Liên Nhi đứng cách xa chỗ nàng nằm mười bước chân, lấy lại tinh thần rồi thông báo hung tin.

-Tôi nghe Phong Di nói sẽ sắp xếp một cái bẫy chỗ Tứ gia đến, họ sẽ phóng hỏa. Ban đầu tôi không tin, bay đi dò thám tình hình thì quả thật đúng như vậy.

Dự đoán của Đông Triều không sai. Phóng hỏa mãi là phương pháp đầu tiên để hủy chứng cứ ít ai nghi ngờ. Đông Triều gật gù, kêu Liên Nhi nói tiếp. Liên Nhi nói :

-Họ định liên kết với một vài phần tử trong triều đình để thực hiện âm mưu. Tôi thấy trong phủ họ có khách lạ đến. Nghe bàn rằng họ sẽ giăng một mề lớn ở sào huyết.

Chắc chắn trong đó có Thái tử và Bát gia đảng, hai nhóm ấy dính dáng rất nhiều đến các vụ tham nhũng, nhận của đút lót của thương buôn. Liên Nhi cảm thấy điều nguy hiểm bên trong ấy. Nhưng, Đông Triều lại nhếch mép cười như vừa bắt được một món hời. Liên Nhi ngạc nhiên :

-Tại sao ?

Đông Triều nói :

-Liên minh ? Tưởng như đã chắc chắn nhưng đây là điểm yếu chết người của chúng.

-Tôi không hiểu, nếu đã liên minh với nhau thì chắc chắn sẽ mạnh hơn chứ.

Đông Triều gác tay lên trán, nói :

-Ngày xưa Lưu Bị cũng liên minh với Tôn Quyền, tưởng như đã là mạnh nhất, kết cuộc thì kẻ mất thành, người mất tướng. Ta sẽ cho chúng biết tay !

Lúc này tinh thần Đông Triều đã mạnh còn mạnh thêm, Liên Nhi không chịu nổi, xin phép được cáo lui. Đông Triều tiễn nàng. Đông Triều bật dậy, đến bàn giấy, suy tính kế. Từ đây đến chỗ kinh lý,nơi giăng bẫy còn mất khoảng một tháng nữa. Chừng tỏ đôi bên còn chưa tin tưởng nhau.

-Chắc Tứ ca cũng sớm nhận ra thôi.

Đông Triều thấp đèn viết một bức thư. Nàng gọi Hắc Hồ dậy, buộc thư vào cổ của nó, dặn giao cho Huệ Đạt. Sau đó nàng ra chuồng bồ câu, mở chuồng bồ câu, ra lệnh cho chúng bay theo Hắc Hồ.

-Một đêm dài cho ta và ông đây !

Liên Nhi đã trở về, bắt gặp Phong Di và Huệ Đạt đang uống trà đàm đạo. Nàng tránh mặt Phong Di, trở về Phật đường nghỉ ngơi. Huệ Đạt nhấp ngụm trà :

-Hình như Trắc phúc tấn có tin gì báo với cô nương kia.

Phong Di dễ đoán ra Liên Nhi đã nghe kế hoạch hấn bàn trước với đại tỷ và đi báo cho Đông Triều. Chuyện này sống chết, đáng lý hấn nên lo mới đúng. Nhưng hấn không nghĩ rằng Đông Triều tìm được cách xoay sở cho một nơi xa đến thế, không thể dùng bồ câu liên lạc với Dận Chân, cũng không thể đến tận nơi, tài nào mà cứu được Dận Chân ?

-Đừng quá coi thường cô nương đó ! – Huệ Đạt ẵm Hắc Hồ trên tay.

Phong Di giật mình. Hắc Hồ đến đây,tức là Đông Triều đã có bước đi đầu tiên. Không thể không đề phòng. Huệ Đạt lấy thư buộc trên cổ Hắc Hồ xuống, bóc thư ra đọc, Phong Di luồn ra đằng sau lưng Huệ Đạt, nhòm vào. Huệ Đạt nhíu mày :

- Xem trộm thư là thất tín.

Phong Di bĩu môi :

- Nàng ta nghe được mưu kế của ta, ta xem thư của nàng ta là hòa.

- “Để tiêu tử kia xem thư cũng được” ? – Huệ Đạt đọc dòng đầu tiên trong thư rồi nhún vai. – Cứ xem đi !

Trong thư, Đông Triều nhờ Huệ Đạt chăm sóc hộ đàn bò câu cho mình, đưa chúng dạo quanh kinh thành. Thế thôi. Phong Di chạy ào ra mở cửa.

- Ha ! – Huệ Đạt ra sân, thấy nguyên một đàn bò câu đậu dưới sân. – Nói là thấy ngay !

Phong Di bật cười ha hả :

- À ta chả biết huấn luyện bò câu gì cả !

Phong Di không lo lắng chuyện Đông Triều nữa. Hắn cười một trận rồi vào trong lo cho đại tỷ của mình. Vô tư vô lự lắm !

- Vô tư vô lự lắm ! – Huệ Đạt thở dài.

Trong thư có dòng chữ khác “Tuyệt đối không được để hấn động mắt vào đàn bò câu, sẽ sinh chuyện”. Huệ Đạt nhấc bổng một con bò câu lên, xem dòng chữ dưới bụng nó.

- Phủ Bát A ca ?

Dưới bụng của mỗi con bò câu là vị trí một phủ đệ của một A ca. Cứ năm con lại ghi tên của một phủ đệ. Tuyệt đối không có con nào ghi chữ Tử gia hay Thập tam gia. Rốt cuộc nàng muốn gì ?

- Vẫn khó hiểu như mọi khi.

Đường đến nơi kinh lý mười phần chưa đi hết một phần, thành thị thì nhiều mà rừng núi hoang sơ cũng nhiều lắm. Dận Chân và Dận Tường đang đi trên con đường gồ ghề của một đồi núi hiểm trở. Để đề phòng sơn tặc, Dận Chân đề mình, đệ đệ và quân lính mặc vài thô đi đường, quan lương đi đường đều giấu cả trong xe. Đêm đã xuống, phải tìm chỗ trú chân thôi.

- Khởi bẩm Tử gia, Thập tam gia, đã tìm được lữ quán ở gần chân núi. – Một quân hầu tới bẩm báo. – Nghỉ lại không ạ ?

Dận Tường quay qua Dận Chân, chờ ý. Dận Chân gật đầu. Người ngựa một đoàn theo lối dẫn của quân hầu kia đến lữ quán. Lữ quán vách rom, mái rom, dựng trên nền đất khô, cứng. Dận Tường muốn xuống xe trước nhưng Dận Chân ngăn lại. Dận Chân xuống trước.

- Chào khách quan ! – Một lão ông đơn đả đón mời. – Ngài đến trọ sao ?

Dận Chân lãnh đạm gật đầu :

- Có ta, đệ đệ và một vài gia nhân trong phủ. Không nhiều chứ ?

- Không hề gì.

Dận Chân đứng bên ngoài, nhìn sơ qua cấu trúc lữ quán. Lữ quán này không rộng lắm nhưng ngăn thành nhiều phòng. Nhiều phòng khác nhau, theo lời chủ quán nói, có phòng hảo hạm, có phòng cho gia nhân, có chỗ buộc ngựa đằng hoàng. Dận Chân khẽ nhún mày.

- Trời hơi lạnh. – Dận Chân nhìn quân hầu bên người. – Mang cho ta bó đuốc.

Người hầu vâng dạ một hồi đưa cho Dận Chân một bó đuốc. Dận Chân nhìn lữ quán, nhìn người chủ. Chàng nghiêng rặng rồi gạt lão chủ quán qua một bên, ném cả bó đuốc vào trong. Dận Tường ngồi trên xe, nghe có tiếng tí tách do lửa bén vào rom và dây thừng. Đùng một cái ! Tất cả lữ quán đều biến thành tro bụi. Thoáng trong gió trời, Dận Tường nghe thấy mùi thuốc pháo.

- Ngươi... - Gã chủ quán trở tay đánh Dận Chân.

Bàn tay lão biến thành trào chụp lấy vai Dận Chân. Động tác chuẩn xác, Dận Tường sợ ca ca tránh không kịp, nhảy xuống ứng cứu. Nhưng chân lão này bị tật, lúc vươn trào chụp vai địch thủ bị hụt chân. Dận Chân tránh được, còn vận dụng khoảng trống giữa hai người để rút đoản đao luôn dắt sẵn trong người chém vào chân lão ta. Lão chống không nổi, gục xuống.

- Nói ! Là ai ra lệnh cho ngươi ?

Lão ta cười khan rồi định cắn lưỡi tự sát. Dận Chân nhanh tay đánh vào huyệt đạo làm lão không cử động được, tuyệt chiêu này được Đông Triều tận tình chỉ bảo để triệt tận gốc bọn chỉ biết dựa dẫm vào tay sai. Sợ còn có người mai phục rình rập quanh đây, Dận Chân tổng lão lên xe, mình cũng nhanh chóng lên xe. Dận Chân đích thân cầm cương, giục ngựa đi.

Dận Tường quay lại nhìn lũ quán đang bốc cháy. Lòng chàng ta tiếc rẻ vì tự nhiên mất chỗ ngủ hôm nay, thế là tối nay lại ngủ trên xe như những hôm trước. Đã vậy còn thêm người làm xe chật thêm.

-Dừng lại được rồi !

Dận Chân cho dừng xe tại một chỗ mình cho là an toàn. Lúc này chàng vút lão nhân hồi nãy xuống xe để thẩm tra. Dận Chân lệnh cho lính trói hết tay chân lão ta lại rồi giải khai huyết đạo cho lão. Rất nhanh sau khi giải huyết đạo, Dận Chân tránh xa ông ta hai ba thước.

-Tin đồn Tứ A ca của Hoàng đế đại Thanh khóc lảnh vô tình, không sợ trời đất, sao lại chạy ? – Lão ta không tiếc lời dè bieu hành động này.

Dận Chân nhún vai :

-Nước bọt lão không thơm lắm, ta không muốn nếm.

Dận Tường thầm cười trong bụng. Dận Chân chắc nhớ đến cái hôm tán gẫu với Đông Triều, nằng nề mình bị một gã trọng phạm “phun mưa” vào mặt, thế sẽ không bao giờ hồi cung ở cự ly gần nữa. Có một hồng nhan tri kỷ thường xuyên giáp mặt tội phạm như vậy rất có lợi. Xem ra Dận Chân có nói trúng phần nào kế hoạch vừa bị hủy của lão.

-Thập tam, giao cho đệ ! – Dận Chân phui tay, về lại xe.

-Tứ ca yên tâm !

Dận Tường độ khoảng cách từ chỗ lão đến đâu cho nước bọt và bụi cát không văng trúng mặt. Chàng vạch một đường trên mặt đất rồi ngồi yên đó. Bắt đầu cuộc hồi cung.

-Nhà ngươi hãy nói cho ta biết là ai đã sai nhà ngươi ?

Lão kia không nói không rằng, định cắn lưỡi lần hai. Lần này không ai cản, chỉ có một mình Dận Tường dùng miệng nói thôi. Chàng mắng ông ta là kẻ bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, không đáng mặt trượng phu, hủy đời mình trong khi chẳng được gì. Một tràng dài ra. Đây là bài thuyết giáo cũng từ Đông Triều mà ra. Lão ta ban đầu cũng ngoan cố nhưng sau đó phát hỏa :

-Tiểu tử ! Ân nói cho cẩn thận vào ! Ngươi xứng nói vậy sao ?

Dận Tường nháy mắt :

-Không. Nhưng ta nghĩ lão cũng không xứng để nói chuyện với một tiểu tử.

-Còn các ngươi ? Tuy trên giấy tờ chẳng lấy sưu cao thuế nặng nhưng lúc nào cũng dung túng cho bọn thương buôn nâng giá chèn ép dân chúng, bòn rút công quỹ xây dinh thự, xây đền đài ! Nói một đằng làm một nẻo, sao không bói đầu luôn cho rồi ?

Lão huyền thuyên một hồi về những việc ác độc chả biết có bằng chứng hay không mà triều đình gây ra cho dân chúng, kèm theo đao kiếm trong thánh hiền.

-Ngoài mặt các ngươi đi kinh lý, thật ra là đánh động chứ gì ?

Dận Tường và toàn bộ binh lính tức giận, định xông vào đánh lão. Nhưng Dận Chân phát tay ngăn lại. Chàng bảo để lão tiếp tục nói. Lão phải nói để Dận Chân biết được bọn khốn kia đã làm những gì với thần dân Đại Thanh.

-Kinh lý ? Nực cười ! – Lão cười thật, cười như sẽ không còn cười nữa.

-Hết chưa ?

-Hết rồi đấy !

Dận Chân liếc mắt :

-Thập tam.

Dận Tường gật đầu, miệng cười xếch đến mép tai. Dận Tường cười kiểu này là sẽ có kịch hay để mình xem đây. Chàng đứng dậy, sửa tay sửa chân. Chàng điểm huyết lão già, để lão khoan động đậy đã. Chàng quyết cho lão xem “Chân gia binh pháp” lợi hại thế nào đây !

-Thoát y lão !

Bọn lính đứng chung quanh lao vào cướp sạch quần áo của lão, giao cả cho Dận Tường. Sạch sành sanh, một mảnh vải cũng không được lưu lại, kể cả mũ trên đầu lão. Y phục của lão giao cả cho Dận Tường. Dận Tường lệnh cho lính trói ông ta vào một gốc cây. Chàng dùng dây thừng loại thô nhất, trói thật chặt vào kéo người lại chạy mất. Rồi sau đó mới yên tâm giải huyết cho lão.

-Tiểu tử ! Ngươi làm gì ta vậy ?

Dận Tường bận lục soát y phục lão, không rảnh trả lời. Dận Chân cười thầm trong bụng. Lão nhìn Dận Chân, muốn một lời cho rõ. Dận Chân thản nhiên nói :

-Chân gia binh pháp, điều thứ mười ba, nếu cứng đầu không khai cứ việc thoát y.

Chốt yếu của việc này, thoát y không chỉ là vũ nhục. Thoát y có thể điều tra được lai lịch trọng phạm ở phương nào, quen biết với ai dựa vào kiểu vải hằn mặc trên người. Thoát y cũng dễ đánh vào tâm lý người ta hơn.

-Cho ít mật vào chân lão đi !

Dận Chân ngồi trên xe, ngắm đóa hoa mộc lan bằng giấy của Đông Triều, nhớ y như đúc những lời nàng kể thời còn tra án tội phạm. Lão ta nghe nói, hồn phách điên đảo. Kiến rừng ở đây không phải tầm thường, có độc trong đó nữa. Nhưng chưa đến nước để lão khai ra.

-Tứ ca !

Dận Tường tìm được trong người lão một tờ giấy nhỏ, trình lên cho Dận Chân xem. Bên trong tờ giấy là thư pháp, chỉ viết những chữ trời, đất, thần, nhân. Dận Tường xem không hiểu gì nhưng có thể người từng hành tẩu giang hồ là Dận Chân sẽ hiểu. Dận Chân quan sát nét thư pháp, nhiu mày. Chẳng đưa tờ giấy lên, phóng mắt về phía lão nhân.

-Đồng Nhân quán, Ô Tư Đạo ? Dận Chân sai người lập tức cỡi trói cho lão nhân, tự mình xuống xe đưa trang phục cho lão bằng cả hai tay. Dận Tường đoán Dận Chân chắc có mối quan hệ khá mật thiết với lão nhân này hoặc là người quen của lão. Nhưng không, lão nhân tên Ô Tư Đạo rất kinh ngạc trước nghĩa cử này, chứng tỏ lão không thân thiết với Dận Chân, cũng không nghe bao nhiêu điều tốt đẹp về chàng.

-Tại sao ? – Lão nhận lại y phục của mình, lòng ngổn ngang đủ điều. – Tại sao ngươi lại biết tên và bang hội của ta ?

Dận Chân cười nhạt :

-Ngày trước ta đã từng đến một chi nhánh nhỏ của Đồng Nhân quán và thấy tranh thư họa của hai danh sĩ Lữ Lưu Lang và Ô Tư Đạo. Ban nãy ta thấy tờ giấy luyện chữ của ông rồi nhìn chân ông, ta liền nhận ra.

Lão nhân cười :

-Ta có thể là tay sai của Ô Tư Đạo.

-Không gã tay sai nào được phái đi mà tạt chân hết. Ta thấy ông bị bắt ngờ nhiều hơn là chuẩn bị trước, nếu ông thật sự là Ô Tư Đạo.

Lão nhân không thể chối hơn được nữa. Lão chính là Ô Tư Đạo, một danh sĩ thất thời. Vì nhạo báng bọn tham quan nhận hối lộ của sĩ tử lười biếng, cất nhắc bài thi cho họ, lão bị các giám khảo đánh gãy chân. Lão sống trong oán hận từ thời trẻ tới nay, hận triều đình, hận bản thân mình nên liên kết với Lữ Lưu Lang lập thành Đồng Nhân quán, chuyên sáng tác thơ phú có ý ngầm chống lại triều đình. Cư sơn của lão ở chân núi này, vắng người qua lại, không ngờ hôm nay có quan triều đình đến trọ, sợ lộ, lão đã giăng một cái bẫy vụng về, kết quả bị bắt.

-Tội nhân nhạo báng triều đình, ám sát Hoàng tử, đáng bị xử tội. – Ô Tư Đạo nhắm mắt, chờ xử quyết.

Dận Chân trầm ngâm một hồi, suy tính thiệt hơn. Ô Tư Đạo thăm đoán chàng nghĩ tìm cách nào hành hạ con người tốt nhất sẽ áp dụng lên lão ta. Nam tử hán đại trượng phu, gan làm gan chịu, lão chấp nhận hình phạt vì đùa với rồng nhưng lão quyết không khai nơi ẩn cư của các băng hữu. Dận Chân đã quyết định xong. Chàng cười nhạt :

-Thả lão ra đi !

Quân lính hoang mang. Thả hổ về rừng, không phải sẽ di họa về sau sao ? Dận Tường thì hiểu ý của Dận Chân, chàng nạt quân lính mau để Ô Tư Đạo đi. Ô Tư Đạo được thả, trong lòng hồ nghi. Lão vẫn dậm chân tại chỗ.

-Hừ, muốn thả ta đi để dò thám tin tức của Lữ huynh đệ sao ? Còn lâu !

-Với một kẻ thông minh như lão, ta không dại gì sử chiêu đó, sẽ không có hiệu quả gì. – Dận Chân nhảy lên xe một cách gọn gàng. – Đi đi !

Dận Tường nhảy lên xe, kêu Tứ ca xích qua chút xíu để mình có chỗ để ngồi. Quân lính hai bên hạ trại, nhóm lửa để nghỉ chân. Không ai lo canh giữ Ô Tư Đạo nữa. Tại sao phải canh giữ ? Dận Chân đã lệnh thả lão nhân đi rồi.

-Ngươi thật muốn thả ta ? – Ô Tư Đạo vẫn còn nghi hoặc.

-Tin hay không tùy lão. – Mắt Dận Chân nhìn bầu trời đầy sao một cách hồ hững.

Ô Tư Đạo vận lại y phục lên người rồi rời khỏi đây. Vừa đi, lão vừa quay đầu lại kiểm tra xem có quân lính theo sau mình không. Tuyệt nhiên không có ai cả ! Dận Chân đã nói, đương nhiên sẽ giữ lời. Dận Tường trông dáng vẻ thấp thòm của lão, không khỏi bật cười :

-Tứ ca, coi bộ lão so với Tào Tháo chẳng thua gì.

Dận Chân gật gù :

-Đã lao thân vào nghiệp đời chết người, lão phải làm vậy để tồn tại.

-Tứ ca thật sự nghĩ đây sẽ là nước cờ tốt ?

Dận Chân gật đầu :

-Thời cuộc rối ren, những quan ở khắp nơi, không có những ngọn bút đó, chúng ta sẽ sống trong ảo tưởng mình vĩ đại thế nào. Thực tế là không phải.

-Những ngọn bút ấy còn mạnh hơn là tấu sớ của huynh sao ?

Dận Chân nhún vai :

-Chúng ta mặc áo gấm, họ mặc áo gai, đương nhiên ngọn bút của họ mạnh hơn.

Dận Tường bật cười ha hả. Tường chừng mặc áo gấm là có quyền chăng ? Không, nhiều khi áo gấm là ngục tù giam *** con người với bao nguyên tắc một chết người. Áo gai, mộc mạc, thô sơ, vậy mà khi khoác nó lên người, ta có thể viết được nhiều chuyện, gặp được nhiều người mà áo gấm không thể. Dận Tường luôn mơ có cuộc sống “áo gai” nhưng quá xa vời.

-Nha đầu kia và huynh rất thích mặc áo gai ra ngoài.

Dận Chân mỉm cười. Đúng vậy, nhắc tới áo gấm hay áo gai, Dận Chân thấy nhớ Đông Triều. Giá như giờ có nàng ở đây, nàng có thể hiến cho Dận Chân một số kẻ để bắt giữ Ô Tư Đạo làm thuộc hạ. Một cái đầu thông minh và mạnh về thi phú, Dận Chân rất muốn đón lão về làm thầy dạy cho hải tử. Nhưng nghĩ lại, bây giờ còn sớm quá. Xét trong các con của mình, Hoàng Huy có tư chất nhất lại mất sớm, hai hải tử do Lý thị sinh ra tư chất cũng tốt nhưng chưa đủ trình độ để tiếp thu thi phú từ Ô Tư Đạo, vì mẫu thân ít chiều cố chúng quá. Nếu là hải tử do Đông Triều chiều cố thì...

-Tứ ca ! – Dận Tường đứng đưa một vò rượu trước mặt Dận Chân. – Có cần làm ấm người lên không ?

Dận Chân mỉm cười, lắc đầu :

-Đệ cao hứng thì cứ uống.

Dận Tường nghĩ sao không uống nữa, cất rượu trong giỏ. Chàng ta ngồi trên xe, nhắm mắt lại, tìm đường vào cõi mộng. Dận Chân lay hiển đệ :

-Không uống sao ?

Dận Tường mỉm cười dù mắt đang nhắm nghiền :

-Lát nữa Tứ ca sẽ niệm kinh, đệ không muốn mùi rượu làm phiền huynh.

Dận Tường coi bộ ngủ say nhưng thật sự đang suy nghĩ về con đường ở phía trước. Dận Chân đang tỉnh, đương nhiên cũng vậy. Đồng Nhân quán biết được có quan kinh lý đến đây, những kẻ trên giang hồ chắc chắn cũng biết. Một chuyến đi bí mật mà kẻ nào cũng biết, bọn quan kia đại gì mà chả biết. Có kẻ từ kinh thành đồn thổi đến đây cơ mà ! Chuyện mưu sát chắc chắn sẽ có trong ngày một ngày hai tiếp theo.

-Tứ ca ? – Dận Tường quờ quạng tay, Dận Chân đã bỏ đi đâu rồi. – Tuyệt nhiều thế này.

Dận Chân rời xe đi tới một chỗ khuất. Bệnh cũ lại tái phát, máu thổ ra khá nhiều, Dận Tường không nên thấy cảnh này. Dận Chân bấm huyệt, ngăn không cho máu thổ ra ngoài nữa. Chàng lấy trong túi áo lọ thuốc cầm chừng cho quãng thời gian đi kinh lý.

-Thiếu nha đầu đó, thiếu đủ điều. – Dận Chân trút thuốc ra tay. – Đến đây làm gì ?

Dận Chân nuốt viên thuốc ấy, dùng nước tan ra từ tuyết để làm trôi viên thuốc xuống ruột. Chàng thở ra một hơi, ngồi bệt xuống cạnh gốc cây. Thuốc này giúp ngăn bệnh nhưng trước khi ngấm vào máu, nó sẽ tạo ra cảm giác khó chịu, mệt mỏi cho người bệnh. Dận Chân gác tay lên trán, nhìn vầng trăng bạc đang sáng rực giữa trời.

-Minh Nguyệt. – Dận Chân lầm bầm – Lý Minh Nguyệt.

Đông Triều bảo tên thật của nàng là Lý Minh Nguyệt, ám chỉ vầng trăng trên kia. Nàng nói sở dĩ cha nàng đặt tên nàng là mặt trăng vì hôm nàng sinh ra là ngày rằm nhưng chưa kịp nói là rằm tháng nào, ông ấy đã tắt thở.

-Tệ quá, nói lời cuối cùng cũng không xong. – Đông Triều thờ dài.

Tại nơi này, nàng nhìn lên vầng trăng, cũng nhớ về ngày cha mình qua đời. Rồi nàng nghĩ về Dận Chân, đường đến nơi kinh lý đầy cạm bẫy, chông gai, thân mang trọng bệnh, sợ Dận Chân sẽ gặp nguy hiểm. Nghĩ vậy, Đông Triều lại tự an ủi mình :

-Huynh ấy còn thọ mà, không sao đâu.

Ngoài song cửa, Hắc Hồ mang thư của Huệ Đạt trở về. Đông Triều lấy thư. Nàng thương cho Hắc Hồ miếng bánh đặc chế cho mèo, vuốt ve nó, để nó trở về ở với Tuyết. Nàng bóc thư ra xem. Trong thư bảo rằng đã rõ nhưng đang tìm cách đáp ứng yêu cầu của nàng, có vài dòng trách móc tại sao nàng bắt ông ta làm vậy mà chả giải thích gì cả.

-Xin lỗi nhé. – Đông Triều cất thư vào hộp.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Khoảng chừng tháng trước, toàn bộ đàn bò câu của Trắc phúc tấn Tử A ca phủ bị mất sạch trong vòng một đêm, không ai biết được chúng đã bay đi đâu. Cách đây vài hôm, đàn bò câu tự dưng bay về phủ, đầy đủ không thiếu một con, không biết được chúng từ đâu bay về. Đông Triều là người hiểu rõ nhất nhưng cũng tỏ vẻ niềm nở, vui sướng, cao hứng bế ẵm từng con một lên nệm nịu. Vết mực dưới bụng mỗi con chim đã biến mất trong thời kỳ thay lông nào đó rồi.

Sau đó, ngày nào kinh thành cũng thấy cả đàn bò câu bay trên trời. Bên cạnh đó, tiếng mèo hoang đi lang thang cũng vang dội lại từng đợt. Một buổi sáng nọ, Trắc phúc tấn Tử A ca phủ bị khiển trách nặng nề ở cung Đức phi vì buông ra lời bất nhã với Thập tứ A ca, về nhà, Phúc tấn ra lệnh cấm túc nàng trong vòng một tháng, không ai được xin xỏ. Đôi mèo thương chủ, hằng ngày ra ngoài mang quà về cho nàng. Là những lá thư từ chỗ Bát A ca phủ, Cửu A ca phủ, Thái tử phủ gửi ra ngoài và ngược lại.

-Án binh. Đã hoàn thành. Án binh. Đã hoàn thành.

Những lá thư ngắn gọn, khúc chiết, Đông Triều đọc lướt qua rất nhanh. Nàng đọc xong lá thư nào rồi thì sao ra đặt sang một bên, xếp lại thành một hàng dài để phân tích tình hình sau đó nàng cất tất cả bản sao vào hộp. Xem ra kế hoạch vẫn vậy, là dụ Dận Chân đến sào huyệt cuối cùng mới ra tay.

-Chưa đến lúc rồi. – Đông Triều trả lá thư lại cho con bò câu, thả nó bay trở lại.

Mấy ngày nay đàn bò câu của Đông Triều rất được việc. Khi Đông Triều thả ra, mỗi nhóm cứ bay đến gần phủ đệ được quy định sẵn, vẫy lấy con bò câu đưa thư từ phủ đệ thả ra, mèo sẽ vồ lấy con đưa thư sao cho nó bị thương nhẹ nhất, tha về cho Đông Triều, để chủ lấy thư ra, đọc qua một lượt rồi bôi thuốc cho bò câu, dán lông giả lên che vết thương, nàng trả thư lại cho bò câu và thả nó bay đi. Cứ như vậy, Đông Triều biết được tình hình của hai bên mà không cần ra khỏi phòng hay đến tận chỗ Dận Chân.

Đông Triều cất hộp thư vào học bàn. Nàng trầm ngâm suy nghĩ. Từ lúc bắt đầu thả bò câu, những gì nàng nhận được chỉ có án binh và hoàn thành, tiến triển một chút là đang tiến hành bước tiếp theo. Nhưng Đông Triều không lấy làm buồn rầu, thất vọng gì cả. Nàng còn nhăm tính.

-Nếu mình đoán không nhầm thì chỉ khoảng ba bốn ngày nữa sẽ có động tĩnh.

Đông Triều nhăm tính ở kinh thành thì tại nơi kinh lý xa xôi, Dận Chân cũng đang nhăm tính.

-Nếu ta đoán không lầm thì chỉ khoảng ba bốn ngày nữa sẽ có động tĩnh.

-Dạ ? – Dận Tường ngạc nhiên.

Con đường kinh lý của Dận Chân suôn sẻ vượt mức dự kiến, các tiểu quan vừa thấy Dận Tường, Dận Chân lập tức giao nộp sổ sách thật, không có lấy nửa lời gian dối. Chuyện tiểu quan khúm núm nghe mắng, Dận Chân không ngạc nhiên nhưng không chống cự, không sửa sổ nửa nét chữ thì đáng ngờ lắm. Dận Chân bật cười :

-Nha đầu đó ở kinh thành đang giờ trò gì đây.

Dận Tường cũng nghĩ vậy, một người ưa hoạt động như Đông Triều không quây phá âm mưu của Dận Tự thì rất lạ. Nhưng Dận Tường không hiểu Dận Chân nhìn ra Đông Triều đang dùng chiêu thức gì. Chẳng thử đoán, kiểm tra năng lực làm ở Hình bộ của mình :

-Ý Tử ca là... nha đầu đó đang làm cho hai bên sốt ruột ?

-Đúng vậy.

Dận Chân, Dận Tường đoán ra được ngay thâm ý của Đông Triều ! Nàng đang tìm cách làm cho cả hai bên sốt ruột, mong muốn đẩy Dận Chân vào bẫy sớm hơn. Vì thế cho nên con đường cả hai đi kinh lý rất trơn tru, không có thích khách hay sự chống cự từ các tiểu tham quan.

-Thập tam, đệ nghĩ nha đầu đó đã dùng cách nào ?

Dận Tường trả lời ngay :

-Chân gia binh pháp, khi bị hai thế lực tấn công, không gì hay bằng làm chúng rối loạn, ta thừa cơ trốn thoát. Đệ nghĩ ở kinh thành xa xôi thế này, cách hay nhất là làm rối loạn việc liên lạc. Nha đầu ấy chắc đã làm loạn với đám bồ câu đưa thư.

Dận Tường nói không sai. Nơi kinh thành, Đông Triều cho bắt giữ bồ câu là để trì hoãn thời gian liên lạc giữa các bên, làm cho cả hai đều sinh nghi lẫn nhau. Vì sinh nghi lẫn nhau, hai bên muốn kết thúc Dận Chân thật nhanh theo kế hoạch.

-Ta không biết mình nên cảm ơn nha đầu đó vì đã giúp đoạn đường này vắng lặng hơn, hay là nên hận nàng vì nàng đang đẩy ta đến chỗ chết đây ? – Dận Chân nhìn vầng trăng trên đầu, mỉm cười. – Lý Minh Nguyệt.

Dận Tường rót cho mình một ly rượu, cho Dận Chân tách trà. Khách điểm cho sai nha hôm nay sạch sẽ lắm, không tận hưởng thì rất phí phạm. Dận Tường nâng cao hai ly, nói :

-Chuyện gì đến cũng sẽ đến thôi !

Dận Chân gật gù :

-Ừ. – Chẳng tiếp nhận ly trà từ hiền đệ.

Dận Chân nhìn trên bầu trời ban đêm. Vẫn còn trong tiết đông, tuyết cứ lát phát bên ngoài cửa, mà sao vầng trăng vẫn sáng trong như vậy ? Một con bồ câu lướt gió, hướng về phía kinh thành.

-Tối nay chúng ta có nhiều việc đây, nha đầu ạ ! – Dận Chân chợt uống một hơi cạn tách trà, nói với Dận Tường rằng. – Thập tam, tới chỗ kinh lý, sau khi kiểm tra xong sổ sách, ta muốn đệ dùng ngựa một mình về chỗ Hoàng A mã, giao sổ sách cho ngài.

Dận Tường không bằng lòng, lý nào lại để ca ca lọt vào chảo dầu của bọn nga quý ? Nhưng nghĩ lại, gần đây Dận Chân tìm được lẽ sống cho riêng mình, chàng sẽ không bỏ mặc thân mình sớm như thế. Dận Tường dần con nóng giận, khẽ khàng :

-Xin Tứ ca nói ra kế hoạch.

Dận Chân rất mừng vì Dận Tường cũng hiểu cho mình. Dận Chân kéo Dận Tường ngồi xuống, thì thầm kế hoạch của mình. Dận Tường nhú mày, lắng nghe thật kỹ từng câu từng chữ.

-Tứ ca... chỉ là...

Dận Chân mỉm cười buồn bã :

-Nếu và nha đầu kia thật sự hiểu nhau, chắc chắn sẽ thành công. Không thì... đành phó thác cho trời vậy.

Dận Chân dõi mắt theo cánh bồ câu. Trong gió tuyết giá băng, nó vẫn sải cánh vút bay. Dận Chân thầm tiếc cho những sinh linh can trường nhưng chọn sai đường, để lòng trung thành mù quáng với một thời hoàng kim đã chấm dứt từ lâu. Thiên địa hội... Dận Chân không ngừng suy nghĩ về họ. Vầng trăng kia chưa nói được gì.

Ba ngày sau, cũng vào một đêm trăng, Đông Triều từ tư phòng hướng ra tiểu đình. Nơi ấy, Dận Chân với nàng thường cùng nhau uống trà đàm đạo. Không gọi là vui như hoa nở, nhưng thật sự làm cho tâm hồn thư thái, quên hết áp lực.

-Thưa phu nhân, Phúc tấn gửi đến.

Xảo Tuệ mang vào một khay lớn. Trên khay có bình trà Thái bình hầu khôi loại loãng nhất, nghiền mực và lụa. Những ngày thế này, Đông Triều luôn cùng Dận Chân thưởng trà vẽ tranh, Tiểu Uyển không hề quên thói quen đó.

-Đề đó. Mang bức hoành hôm qua ta họa xong gửi cho Phúc tấn, nói cảm tạ hộ ta.

-Vâng !

Xảo Tuệ đặt khay trên bàn thư phòng của chủ rồi lui ra ngoài. Đông Triều rót trà đầy ly, nhấp môi từ từ. Phải cạn trà mới có chuyện hay để nói.

-Mới nhắc đã xuất hiện.

Bóng Hắc Hồ thấp thoáng bên cửa sổ. Đông Triều mở cửa cho nó vào. Nàng gỡ bức thư từ chân bồ câu ra xem. Thư hôm nay hơi dài.

-Thư dài nhưng cũng nói chả được gì. Xin được gửi người ra, cùng nhau đàm đạo.

Đông Triều mỉm cười. Có thể chứ ! Nàng chờ lá thư này lâu lắm rồi. Lần này Đông Triều sao ra và cất cả bản chính, bản phụ vào hộp.

-Để xem nào...

Đông Triều bấm đốt tay tính ngày tính tháng. Nàng giam bó câu đưa thư vào lồng, chờ đến năm ngày sau mới trả thư cho nó, thả ra. Bỏ câu sung sức vô cùng, bay thẳng đến Bát gia phủ. Nó mang thư đến và mang họa đến.

Đông Triều bấm đốt tay tính ngày người từ “sào huyết” tới Bát A ca là khoảng ba ngày, năm ngày sau mới thả bỏ câu liên lạc về cho Bát gia phủ. Thế là người được cử ra đàm phán đến Bát A ca trước bỏ câu hai ngày. Đông Triều chờ xem chuyện vui.

Tại Bát A ca phủ, Bát A ca, Cửu A ca và Thái tử đang giấu khách bí mật họp bàn trong thư phòng. Tự dung đối phương gửi người đến mà không báo trước, sau đó có một lá thư được chuyển tới hẳn là gửi người như tạ lỗi. Thư và người không đến cùng lúc làm các A ca bên Bát gia đảng và Thái tử đâm ra nghi ngờ.

-Chúng có vẻ như đang âm mưu chuyện gì. – Dận Đường hoài nghi người khách đang ngụ ở khách điểm.

Cách đây hai ngày, có người lảng vảng trước cửa Bát A ca phủ, liên tục ra ám hiệu, miệng lầm bầm. Mới hôm nay người đó bạo gan dám ném thư vào xe ngựa của Dận Tự, yêu cầu gặp nhau ở khách điểm gấp. Dận Tự vội vận thường trang đi đến điểm hẹn, người đó chỉ nói vài câu trách móc, không nói gì về việc hẹn trước hay bức thư rồi cả hai bàn tính mưu kế.

-Không có một bức thư báo trước.

Dận Tự mở hộp thư ra xem, trước đó ba bốn ngày không có lấy một bức thư báo rằng sẽ có người ra đây đàm phán. Người ra đây lại không giải thích rõ ràng làm Dận Tự nghi ngờ. Tự hỏi, có phải “Hội” kia giả như đàm phán, thực chất là dò xét tình hình, âm mưu mượn đường đánh Quốc rồi qua cầu rút ván.

-Hoặc là mưu phản ? – Dận Nhưng chợt thốt lên.

Dận Tự nghĩ Thái tử đang đá chéo mình, muốn hỏi cho ra lẽ :

-Ý là sao ?

Dận Nhưng nhếch mép cười, ngồi xuống ghế, bắt chéo chân :

-Nếu như gã vì muốn làm phản Hội chủ đề đoạt ngôi nên muốn mượn tay chúng ta thì sao ?

-Không thể nào. – Dận Đường gạt đi. – Ngoài mặt chúng hợp tác cũng chỉ vì một mục tiêu là lão Tứ, trong bụng chúng ghét ta.

Dận Nhưng thân nhiên nhip chân :

-Nhưng kẻ làm phản thì luôn có. Như ngày xưa Ngô Tam Quế mở cửa cho Hoàng thái tử vào đây lập nghiệp vậy. Ghét thì ghét, lợi dụng thì vẫn lợi dụng. – Dận Nhưng đưa mắt nhìn Dận Tự đầy hàm ý.

Dận Đường đứng dậy, muốn nói phải trái cho ra lẽ. Dận Tự vội ngăn lại. Bây giờ là lúc dầu sôi lửa bỏng. Dận Chân sắp lần ra manh mối của vụ tham nhũng, người của Thiên địa hội có âm mưu mập mờ không biết được. Đây không phải là lúc lục đục nội bộ !

-Chúng ta phải tập trung vào kẻ địch chính, cho nên hãy cứ tạm thời tin tưởng chúng xem sao. – Dận Tự xoa trán suy nghĩ.

Dận Nhưng đột nhiên bật dậy, chỉ quạt vào mặt Dận Tự, nói :

-Đừng bảo người làm một đảng rồi tự bảo mình làm một nẻo.

-Thái tử !

-Ta thừa biết người sẽ bàn chuyện sau lưng ta ! Thật vô nghĩa khi phải đến đây ! – Dận Nhưng bỏ đi một nước.

-Đệ cũng về ! – Dận Đường đứng dậy. – Chỉ là chán ghét muốn mượn rượu quên gã kia.

-Thôi được. Về đi ! – Dận Tự tiễn Dận Đường ra khỏi cửa.

Đêm họp mặt ấy xem ra là vô nghĩa. Dận Nhưng nói không sai, sau khi hai khách về, Dận Tự ngồi trong thư phòng trầm trọc suy nghĩ cách đề phòng người khách kia. Bảo người làm một đảng rồi tự mình làm một nẻo. Dù đêm họp mặt sẽ đến đâu, mọi việc vẫn là theo ý Dận Tự mà thôi.

-Bối lạc gia, sao thiếp thấy chàng ủ rũ vậy ? – Mai Như Hoa đặt trà nóng lên bàn.

-Không phải chuyện của nàng, nàng lui ra đi.

Mai Như Hoa chưa lui ra vội, khề khàng nói :

-Thiếp ngu dốt không sánh nổi Bối lạc gia về kế lược, nhưng cũng đọc được ít sách, có lẽ thiếp giúp được Bối lạc gia một vài chuyện. Giả dụ như nói một vài lời về người khách mà chàng nói.

Dận Tụ đập bàn, nạt nàng :

-Chuyện của nam nhân, nữ nhân đừng xen vào ! Từ nay về sau nàng đừng nghe trộm nữa.

Mai Như Hoa vẫn nói :

-Lúc hợp tác song phương, đôi bên vẫn còn nghi kỵ nhau, phải nhìn thật kỹ những bức thư trao đổi.

-Đi ra !

Dận Tụ không thèm nghe một lời thê tử nói, một mực đuổi nàng ra khỏi phòng. Mai Như Hoa không nói lại, bèn thi lễ đi ra. Dận Tụ sẽ phải hối hận vì không nghe lời của nàng đêm nay.

Sáng ra, Mai Như Hoa rú muội muội kết nghĩa trong lòng Quách Lạc La Minh Ngọc đi ra chợ mua sắm vài thứ đồ. Nàng nhìn lên trời, hôm nay bồ câu vẫn bay rợp trời. Từng ngày, từng ngày, bồ câu bay trên trời kinh thành càng lúc càng dày đặc, con nào con nấy mập ra thấy rõ. Đàng sau lấp ló bầy mèo ngó bộ thêm thường.

-Chắc chắn có liên quan. – Mai Như Hoa nhìn trên trời. – Rốt cuộc là sao ?

-Dạo này ả nuôi cả đồng bồ câu. Vừa nuôi mèo, vừa nuôi bồ câu, muốn làm loạn phủ chắc.

-Ai biết ả muốn gì ? Quý quyết vậy mà gia thích, lạ thật !

Đây là giọng của hai nha đầu của Lý thị. Mai Như Hoa nhìn qua đàng kia thấy Lý thị đang đi chợ mua đồ chơi cho con. Từ đàng sau, Đông Triều cũng bước tới hàng sách. Hai nha đầu kia thấy nàng, không dám nói chuyện nữa.

Mai Như Hoa nghe qua lời hai nha đầu ấy nói, đoán già đoán non rằng đám bồ câu bay rợp trời là của Đông Triều. Nàng mua nhiều bồ câu về nuôi thế làm gì ? Mai Như Hoa muốn tìm hiểu. Nàng đến chỗ nhị vị phúc tấn nhà Tứ A ca để hỏi chuyện.

-Nhị vị Tứ tẩu. – Mai Như Hoa cố ý đến chào hỏi. – Minh Nguyệt xin chào.

Minh Ngọc cũng hành lễ với hai chị dâu.

-Nhược Hy Tứ tẩu ở ngoài này, thật bất ngờ. – Giọng điệu Minh Ngọc đầy móc mỉa.

-Đệ muội nói nghe thật xấu hổ làm sao ! – Đông Triều mỉm cười mà ánh mắt đầy hằn học, muốn trả đũa cả vốn lẫn lời.

Mai Như Hoa có nghe chuyện ở cung Đức phi, và những lời giễu cợt của Bát gia đàng sau lưng Đông Triều, Dận Trinh nói thế nào mà Đức phi cố ý làm đổ trà lên người mình rồi đổ cho Đông Triều. Đông Triều bị phạt cấm túc. Dù nàng rất vui vì tự do hành động nhưng vẫn tức vì Dận Chân bị mất mặt. Mai Như Hoa sợ một ngày nào đó hậu cung sẽ gặp chuyện không hay.

-Nhược Hy Tứ tẩu đang mua sách sao ? – Mai Như Hoa nói.

Đông Triều gật đầu. Nàng đang tìm sách về dạy cho Hoàng Quân, dạo này Hoàng Quân học rất giỏi nhưng Dận Chân chưa tìm được thầy nào cho con. Dận Chân giao hẳn Hoàng Quân cho nàng dạy dỗ. Đông Triều chọn sách, lắm bầm :

-Muốn con giỏi thì cứ tự dạy, giao cho người ta rồi lượn lờ chê này chê nọ. – Đông Triều rửa thềm Dận Chân. – Trước khi đi còn bắt đi mua sách mới cho con.

Như Hoa mỉm cười :

-Tẩu đang nuôi bồ câu sao ?

Đông Triều gật đầu, không chút do dự :

-Ta đang muốn vẽ hồ và đại bàng, nhưng chẳng lẽ lại mua đại bàng với hồ về ?

-Đại bàng ? Hồ ? Đấu đá nhau sao ?

Đông Triều mỉm cười :

-Không, hợp sức đánh rồng. – Đông Triều kêu a lên một tiếng. – Tìm được sách rồi ! Về !

Mai Như Hoa trước giờ chưa qua mặt được thám tử Chân Đông Triều. Mai Như Hoa chỉ giỏi giả trang nhưng Đông Triều giỏi cả giả nét mặt. Bồ câu do Đông Triều nuôi, đúng ! Chắc chắn là nàng phá rối hai bên, kẻ sách hàng đầu của nàng mà. Nhưng không có được chút manh mối về cách Đông Triều làm, còn bị móc mỉa. Vì Đông Triều đang làm rối loạn chuyện liên lạc của Bát gia đàng đến Thiên địa hội, hai bên như đang nghi ngờ bên kia đôi ý muốn bầy mình nên chưa có kẻ sách nào được bày ra. Quảng đường của Dận Chân rồi kinh thành đến chỗ kinh lý hoàn toàn bằng phẳng, hàng loạt quan chức rơi mũ trên đường Dận Chân đến đấy. Giờ chàng đã đến nơi cần đến mà không rách một tà áo.

Chưa có chỉ thị của Hội chủ, những thành viên già lết con buôn chưa được hành động. Dân Chân đến nơi bắt đầu làm mưa làm gió, tức sôi gan lên nhưng không thể đánh trả. Rất nhiều người sốt ruột, thả bỏ câu về Hội để giục các ngài nhanh chóng ra chỉ thị, nếu không đành bắt trung ra tay trước.

Một thành viên tên Lý Sâm là thương buôn muối đang bị Dân Chân tấn công tới tấp, bắt tra xét sổ sách và ới ngân lượng ra cho khoản chữa đê. Trong nhà gã nuôi cả trăm lâu la, muốn làm thịt Dân Chân ngay lập tức nhưng bị kẹt hai tên trong hội mở hiệu buôn đang có xích mích với hắn trong hội, chúng sẽ mách lẻo hắn với Hội chủ trước khi hắn rút kiếm. Hắn chán nản đến Đồng nhân quán uống trà, tâm sự với hai ông bạn già.

-Ta đã bảo với Hội chủ rằng đi với gia đình bọn cậu Hoàng đế ấy chẳng có gì hay ho cả ! Giờ thì hối hận ! Chúng có thể trở què bất cứ lúc nào ! – Lý Sâm nốc trà rồi nhả ra. – Nước lạnh ?

-Trà quý mà không thưởng thức thì chỉ như nước lạnh, nên dùng nước lạnh thôi.

Lý Sâm cười khà khà :

-Ông quả là keo kiệt, Lữ Lư Lang ạ.

Lữ Lư Lang, chủ của Đồng Nhân quán, thiên tài về văn thơ châm biếm triều đình nhà Thanh. Mỗi văn thơ của ông ta là một đòn đả kích lớn cho các quan lại, khiến cho họ khốn đốn. Vì hay làm văn thơ chống đối triều đình, Lữ Lư Lang luôn phải ẩn danh, lang bạt khắp nơi, Đồng nhân quán lúc nào cũng đổi địa điểm. Lữ Lư Lang hôm nay đến nơi này do nghe tin Tứ A ca ở kinh thành tới đây thị sát, một nguồn cảm hứng dâng tràn, ông ta lấy tên Trần Tín đến đây.

-Tẩu tẩu và tiểu nữ ở nhà không thấy phiền khi phu quân cứ đi du ngoạn, bỏ bê gia đình sao ?

Lữ Lư Lang lắc đầu :

-Trọng tình trọng nghĩa nó thế, đâu như ai kia tam thê tứ thiếp ?

Lý Sâm tiếp tục nốc nước lạnh :

-Tại sao ông cứ phải đứng cửa giữa thế ?

Lữ Lư Lang nhếch mép cười. Lão già này... không hề cổ hủ. Lão không trung quân ái quốc, lão không vừa lòng với triều đình nhà Thanh nhưng lão không tìm về lối cũ là gia nhập Thiên địa hội, ủng hộ cho nhà Minh đã sụp đổ, lão chỉ chống phá bằng ngòi bút của mình thôi. Lão phê phán nhiều thứ về triều đình mới, còn bảo là có những chỗ giống với triều đình cũ. Cho nên lâu lâu lão cũng bị Thiên địa hội truy đuổi. Ít ai trong Thiên địa hội thân với lão, chỉ có Lý Sâm mang ơn lão giấu mình trong bộ sách lúc bị truy đuổi là thân thiết.

-Thôi nào, Lữ Lư Lang, hãy lấy trà ngon ra, ta sẽ không nốc nữa đâu. – Lý Sâm đang buồn mà phải uống nước lã thì chán ngắt.

Lữ Lư Lang lắc đầu :

-Tiền bạc có hạn, ta chỉ mua được một ít trà ngon. Trà đó dành để đón bằng hữu quý hôm nay.

-Ai ?

Lữ Lư Lang đưa mắt ra ngoài cửa :

-Mới nhắc đã đến.

-Chào ông bạn già.

-Ô Tư Đạo, không ngờ ông đến trễ vậy, ta chờ cả ngày.

Ô Tư Đạo cười khà khà, khép ô lại. Lão vào trong Đồng nhân quán, ngồi xuống ghế. Lữ Lư Lang xuống bếp lấy ấm trà đã chờ Ô Tư Đạo cả ngày nay. Ô Tư Đạo đuổi cái chân tật của mình ra, đánh nó một cái, than thở :

-Cũng tại gã này đau nhức mãi vào trời đổ tuyết nên đến trễ.

-Yên tâm, đã đến đây thì ông bạn già này sẽ lo cho cái gã đó khỏe mạnh trở lại. – Lữ Lư Lang gọi tiểu nhị của khách điểm – Mau mang đến một chậu nước ấm

Ô Tư Đạo quay qua nói với Lý Sâm :

-Nếu lão rửa chân tại đây, người không phiền chứ ?

Lý Sâm biết hai ông bạn già muốn nói chuyện nên đuổi khéo mình. Lý Sâm mua một tập thơ của Lữ Lư Lang, mang về đọc cho đỡ tức rồi rời đi. Giờ hai ông bạn già thoải mái trò chuyện.

-Đi một quãng đường dài nhỉ, có bất tiện cho lão quá không ? – Lữ Lư Lang rót đầy trà cho bạn. – Thật ra ta có thể gửi tin qua bồ câu nhưng phải tận mắt chứng kiến mới thích.

Ô Tư Đạo cười cười :

-Lão không mời ta cũng phải theo lão. Căn nhà bên chân núi đã bị cháy thành tro rồi.

Lữ Lư Lang rất ngạc nhiên, suýt nữa tông phải tiểu nhị đang bê chậu nước nóng lên. Lữ Lư Lang bị một vài giọt nước nóng bắn vào tay. Lão vội vàng tìm khăn lau đi.

-Căn nhà bị cháy ? Tại sao ?

Ô Tư Đạo kêu tiểu nhị ra ngoài, chuyện này chẳng hay ho chút nào. Lão xắn quần lên, ngâm đôi chân đã lạnh cóng vào chậu nước nóng. Lão lấy khăn thấm vào nước nóng, từ từ lau phần ống quyển trở lên. Lão vừa chăm sóc cho cái chân, vừa kể câu chuyện gặp Dận Chân.

-Lão bị lộ trần ? – Lữ Lư Lang nghe mà vừa giận, vừa buồn cười. – Gã Tứ A ca đó dám lộ trần lão để tra khảo ?

-Thật ra chiêu đó có lợi lắm. Chúng biết ngay ta là Ô Tư Đạo của Đồng Nhân quán.

-Lão đã khai ra ư ?

-Không, nhờ tờ lụa trên người lão và tờ giấy thư pháp. – Ô Tư Đạo chợt nhớ ra vài điều. – À, tại sao y có thể nhận ra thủ pháp của Đồng Nhân quán chúng ta chỉ với một lần nhìn chữ. Lão có gặp y sao ?

Lữ Lư Lang lăm bằm. Một kẻ sành thư pháp ? Phải rồi ! Lữ Lư Lang kể lại cho Ô Tư Đạo về một gã thư sinh, đáng vẻ rất tôn quý đi cùng Tiểu Lộc tới thăm lão hồi trước, Tiểu Lộc là muội muội kết nghĩa của phu nhân Lữ Lư Lang.

-Ta rất kinh ngạc vì sự say mê với thư pháp của gã, chỉ nhìn thấy nét hất là biết của Tô Đông Pha hay là Vương Hy Chi. – Lữ Lư Lang trầm trồ. – Hóa ra là con trai của Huyền Diệp ?

-Thật may là y biết ta không có dính dáng đến Thiên địa hội nên thả đi. Tuy nhiên lão cũng bị đốt sạch y phục rồi.

Lữ Lư Lang mỉm cười :

-Hôm nay lão có cơ hội trả thù rồi, có kịch hay để xem chuyện long hổ tranh hùng và một mối lửa trả thù cho mình.

Ô Tư Đạo thờ dãi :

-Có nhiều đó mà lão kêu ta tới đây ? Chuyện này năm nào chả có. Gửi bồ câu tới được rồi.

Lữ Lư Lang mỉm cười :

-Thôi nào, lão đừng hành hạ bồ câu của ta thế chứ. Chúng có thể chết cóng đấy, một số con bồ câu có vẻ được giữ lại lâu ở đây.

-Từ đây đến kinh thành chỉ có 3 ngày. – Ô Tư Đạo lăm bằm. – Ai đó đã làm gián đoạn.

Lữ Lư Lang giới về văn thơ nhưng mưu lược lại không bằng Ô Tư Đạo. Ô Tư Đạo biết được chuyện trao đổi thư tín song phương bị rối loạn. Ông ta sẽ biết được chuyện gì sẽ xảy ra.

-Hình như có gì đấy bốc cháy.

Đằng kia, lửa bốc cháy ở lữ quán của Dận Chân.

-Cháy ! Cháy ! Khâm sai đại thần còn ở đấy !

Nhưng Dận Chân, Dận Tường chắc chắn sẽ còn sống tốt, dù là trong ngục của Thiên địa hội.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Dận Chân cảm thấy toàn thân ê ẩm, hai tai bị gió cho những sợi nhỏ thô vòn khắp, rất khó chịu. Chàng mở mắt, thấy mình đang ở trong nhà giam nào đó

với tư thế nằm sấp còn tay chân bị xiềng lại, chỉ cho phép cử động để làm những hoạt động nhẹ như ăn cơm và chống tay ngồi dậy. Chàng quét lười một lượt quanh vành môi, nếm thấy mùi tanh của máu, cảm giác nó đã rò từ trán xuống.

Có thể giải thích những điều đó như sau. Đây là nhà lao của Thiên địa hội. Dận Chân đã bị một kẻ nào đó đánh ngất đi rồi đưa về đây. Những kẻ trong Thiên địa hội nhân lúc chàng bất tỉnh đã xiềng tay chân chàng lại để tránh hậu hoạn, tuy nhiên chúng vẫn cho chàng cơ hội tiếp tục tồn tại.

-Nha đầu đó đã làm rất tốt. – Dận Chân thì thầm.

Tối hôm qua, Dận Chân đòi xét sổ sách, bọn quan lại đồng ý giao hết sổ sách cho chàng kiểm nghiệm. Coi bộ đầy tám chân tình, nhưng người thật kỹ, trong từng lớp giấy, Dận Chân nghe mùi dầu khá nặng, lửa chỉ cần chạm đến một chút, tất cả sẽ thành tro, kể cả Dận Chân. Dận Tường sợ nguy hiểm, đã sai lính mang sổ sách cất đi vào một nơi an toàn. Nhưng tên lính ấy mang đến một ngọn đèn, giả vờ vấp té. Lửa đã bùng lên. Phòng canh không có một bóng người, gã hầu châm lửa tự cần lười, mặc cho hai vị A ca chơi vui trong biển lửa, có thể chết được.

Dận Chân đã lường trước, chuẩn bị đầy đủ cả. Con tuấn mã thiện chiến của Dận Tường được đặt sát cửa, chỗ ít bắt lửa nhất. Dận Tường ôm sổ sách còn nguyên vẹn, phóng ra ngoài bằng nóc nhà, nhảy xuống lưng ngựa, phi nước đại về kinh. Dận Chân thì ở trong biển lửa, chờ người tới đón tiếp mình. Trước đó, Dận Chân đã xin đại phu riêng của mình chuẩn bị thuốc đặc biệt, có thể cầm cự được khoảng mười ngày.

-Phó mệnh cho trời.

Cửa ngục mở rộng. Một nam nhân trung niên độ ngũ tuần, râu ria xồm xoàm, tóc vẫn giữ nguyên theo kiểu Hán, không cạo trọc nửa đầu, không thắt đuôi sam. Đây không phải là Hội chủ, chỉ là kẻ cố chấp nhất Thiên địa Hội mà thôi, chưa bao giờ rời khỏi hội để hoạt động nhưng được thăng cấp liên tục vì lòng tận trung với Đại Minh đã bị tận diệt. Người này là...

-Chà chà, chúng ta đã bắt được Tứ A ca của dòng Ái Tân Giác La.

Người canh ngục nhìn nam nhân mặc áo đỏ kia, giễu cợt :

-Gặp lại rể quý, ông mừng chứ ?

Nam nhân mặc áo đỏ trầm mặc, ra lệnh cho quản ngục ra ngoài để có thể nói chuyện riêng với kẻ đang bị giam cầm. Ông ta an tọa trên ghế, nhìn xuống dưới Dận Chân bằng đôi mắt khinh miệt chẳng phải khinh miệt hoàn toàn, kính trọng cũng không kính trọng hoàn toàn. Dận Chân cúi đầu chào:

-Đường Nguyên Liễu bá phụ, lâu rồi không gặp.

Đường Nguyên Liễu nhếch mép cười :

-Lâu rồi không gặp. Gã ác bạc kia.

Dận Chân cương quyết phủ nhận :

-Ta với Tiểu Lộc hoàn toàn trong sáng. Ta nhận mình nợ ơn nàng nhưng tình thì không.

-Nó đối với ngươi là chân tình.

-Ta chỉ xem nàng là tri kỷ !

Đường Nguyên Liễu rống lên :

-Hài tử của nó là máu thịt của ngươi, sao ngươi chối bỏ dễ dàng vậy ?

Dận Chân một mực phủ nhận :

-Không hề có chuyện đó !

Đường Nguyên Liễu tỏ ra một hơi :

-Ngươi vẫn cứng nhắc như xưa.

Dận Chân gật đầu.

-Còn lão bá vẫn ghét màu xanh như xưa.

Đường Nguyên Liễu cười nhạt. Màu xanh... không chỉ là nói chữ “thanh”, đây còn là màu thường phục hằng ngày mà Dận Chân thích mặc. Thân là một A ca, Dận Chân thường mặc vải thường, có màu xanh da trời trông rất nho nhã. Vì thế nên hôm qua rất vất vả mới tìm được Dận Chân để bắt giữ. Vì thế mà con gái ông cứ ngỡ Dận Chân là thư sinh để đem lòng yêu thương rồi vỡ lẽ ra đã muộn. Ông ghét màu xanh !

-Ta đến đây không phải để nhắc chuyện xưa. – Đường Nguyên Liễu phát tay. – Ta đến để hỏi chuyện ngươi.

-Ta biết.

-Là về... - Ông ta cố ngân dài để dò ý của Dận Chân.

Dận Chân im lặng. Chàng chợt cười khẩy, quay lưng lại với lão. Đường Nguyên Liễu đập bàn quát gọi, chàng vẫn tro tro, không hé răng lấy một lời.

-Ái Tân Giác La Dận Chân, mạng ngươi đang ở trong tay ta, ngươi nghĩ mình có thể thoát khỏi cái chết sao?

Dận Chân thản nhiên đáp trả :

-Dận Chân này không sợ chết. Và lại một mạng ta đổi lấy sự diệt vong của Thiên địa hội, cũng đáng.

Đường Nguyên Liễu đứng phắt dậy, chỉ tay vào Dận Chân, run lên vì tức giận :

-Quả nhiên không thể tin được lũ Ái Tân Giác La các ngươi ! Ngoài mặt là hợp tác, bên trong thì ngầm gài bẫy hại người.

Dận Chân nghe được chính miệng kẻ thù nói ra điều này. Việc phản bội hoàng tộc, Dận Chân biết từ lâu, sự thật không thể chối bỏ. Nhưng lời nói của Đường Nguyên Liễu không thể tin được. Lão khá xảo quyệt, có thể lời nói kia là một mồi nhử để kích Dận Chân tiết lộ bí mật của mình. Dận Chân cũng không vừa, chàng quay mặt lại, giả vờ tức giận, nói :

-Đừng phân chúng tộc Mãn Hán ở đây, thiện ác đảo đầu, thời nào cũng có. Ông bảo người Hán không quỷ quyệt sao ? Ngô Tam Quế dắt tổ tiên ta về đây định cư rồi lại dựng cờ khởi nghĩa, nực cười !

Rồi Dận Chân kể hàng loạt gian thần ***** của người Hán từ đời Thương đến đời Minh, vanh vách, không sót lấy một người. Vừa kể, Dận Chân vừa chêm vào điệu cười giễu cợt kẻ mất nước làm Đường Nguyên Liễu giận dữ, đập vỡ mặt bàn. Dận Chân đệm thêm một chút :

-Vừa rồi ta có nghe loáng thoáng có ai nói sẽ lên đưa ta ra đây, đem về kinh thành trao đổi lấy ngân lượng sống đời ung dung tự tại. Quỷ quyệt thật !

-Nhà ngươi cảm miệng cho ta !

Dận Chân chưa thôi :

-Xem ra Liễu bá phụ cũng nên làm thế cho hợp thời.

-Cảm miệng ! – Đường Nguyên Liễu vớ lấy chén trà trên bàn, ném Dận Chân. – Ta sẽ vạch trần bộ mặt xảo trá của các ngươi !

Đường Nguyên Liễu tức giận bỏ đi. Dận Chân biết ông lão đã trúng kế của mình. Khi tức giận, người ta dễ tin những lời của kẻ thù hơn. Sẽ có động thái lâu dài đây !

Quả nhiên sau đó lão không cho phép bất cứ quân ngục nào tiếp cận Dận Chân. Người mang cơm nước đến cho Dận Chân là một tên vừa câm vừa điếc. Dận Chân nhìn sơ qua mâm cơm, có canh gà, cơm và một đĩa rau lớn.

-Thình thịch thật ! – Dận Chân bật cười. – Cảm ơn kẻ nào muốn vỗ béo ta để có nhiều tiền chuộc.

Dận Chân cầm đũa. Chàng chỉ gấp rau ăn, không hề động tới canh gà. Người giao cơm ngỡ ngác, muốn hỏi tại sao lại không dùng. Dận Chân giả vờ nhận ra mình quên tô canh gà. Chàng bưng tô lên, húp nhẹ, tấm tắc khen ngon. Nhân lúc người mang cơm đến sơ ý, Dận Chân nhúng một ngón tay vào tô canh, quậy nhẹ.

-Không được rồi, nguội mất.

Dận Chân hất tô canh vào tường. Đùi gà từ trong tô canh rơi ra, chàng giấu nhem dưới mớ rom. Khi người hầu quay lại, cơm canh đều sạch.

-Ta no rồi.

Hôm nay Đông Triều lại được Hắc Hồ mang đến con bò câu có gắn một bức thư. Nàng thương cho trợ thủ một miếng bánh nặn rồi băng bó cho con bò câu tội nghiệp đang hoảng. Xong mọi chuyện, nàng bóc thư ra xem. Bức thư được gửi riêng cho vị khách của Bát A ca.

“Đã bắt sống được Dận Chân, cần giữ tuyệt mật.”

Dận Chân đã bị bắt. Đông Triều tê tái cả cõi lòng. Dù biết đây là sự cố ý của chàng, cũng là một phần kế hoạch của nàng, nhưng sao lòng vẫn đau như thế.

-Không, mình phải tỉnh táo lên ! – Đông Triều vỗ má mình tự đánh thức mình khỏi cơn đau trong lòng.

Đông Triều vượt bức thư thật phẳng, đọc thật kỹ. Nàng suy tính kế. Nếu như bên kia đã tiến hành kế hoạch phóng hỏa nhưng bắt sống Dận Chân thay vì giết đi, chắc chắn rằng kẻ đằng đó đã có nghi ngờ về Bát gia đẳng muốn lợi dụng mình rồi dăm sau lưng. Cá đã cắn câu rồi !

-Được lắm !

“Đã bắt sống được Dận Chân, cần giữ tuyệt mật.”

-Thật nghiệp dư, gã này làm thủ lĩnh chắc nhờ lòng trung mù quáng chứ chẳng có gì. – Đông Triều nhếch mép cười nhạo bức thư.

Một bức thư mật viết thế này có một điều cảm kị nặng là không được viết rời ý ra từng hàng và để khoảng cách giữa các con chữ quá thưa. Nó có thể giúp những gã mắt kém và đần độn đọc được. Nhưng nó sẽ tạo rắc rối lớn. Là thế này đây :

-Để xem các người tính thế nào. – Đông Triều lấy kéo cắt mất dòng chữ “cần giữ tuyệt mật”.

Hai ngày sau, nắng ra ngoài mua ít sách, ghé ngang tủ lâu nghe Dận Tường nói Bát gia đảng hay lui tới đây. Nàng nhìn lên lầu, thấy có Dận Tự, Dận Đường cái dạng thường dân đi đến đây bàn kế hoạch. Đông Triều mỉm cười, thấy đã đến lúc.

Đông Triều về nhà, kiểm tra vết thương của con bò câu kia. Nó chỉ bị cào nhẹ nên thương thế rất chóng lành, không xây xác mảnh lông nào trên người. Đông Triều tháo băng cho nó, cho bức thư vào ống thư cũ rồi thả nó bay về chỗ cần đến.

Con bò câu bay một mạch đến nơi cần đến. Nó nào biết giờ là ngày hay đêm, hay là người chủ thứ hai đang ngồi với ai. Phận sự của nó là giao thư, nó bay vào bàn trà giao thư cho chủ.

Dận Tự chưa nhận được bức thư nào từ Thiên địa hội, tự xưng người khách này lại có một con bò câu mang thư đến, trong lòng không khỏi sinh nghi. Người khách kia cũng vô cùng bối rối, khi không bò câu đưa thư lại đến ngay lúc này. Hắn lấy thư khỏi ống thư buộc ở chân con bò câu, muốn giấu đi.

-Khoan đã, là người một nhà với nhau, tại sao lại giấu giếm ? – Dận Đường bắt lấy tay của người khách. – Hãy đọc thử nghe xem nào.

Dận Tự mỉm cười, nhưng trong bụng đang ngầm ra lệnh :

-Ta biết giáo hội có chút khắt khe, nhưng đã là hợp tác với nhau bao năm, sao lại giấu ?

Vị khách kia bắt đầu dĩ phải mở thư ra đọc, cũng may mà thư không ghi chữ “tuyệt mật”, nếu không hắn sẽ liều sống liều chết nuốt thư vào bụng. Trong thư nói rằng đã bắt sống được Dận Chân. Dận Tự nghe xong, lòng đầy tức giận.

-Giao ước với nhau là thiêu sống hắn, tại sao chỉ bắt sống ? – Dận Tự đập bàn.

Vị khách kia lắp liếm :

-Bên Đường tiên sinh có chút ân oán cá nhân với hắn, có lẽ giữ hắn lại để hành hình sau.

Dận Đường cười, nói với Dận Tự rằng :

-Bát ca, huynh yên tâm. Chắc lão Tứ đang ở trong ngục, không thể làm gì được chúng ta.

Dận Tự lắc đầu. Không thể yên tâm được, Dận Chân còn sống ngày nào chắc chắn không yên ngày đó ! Bao nhiêu năm trước dề vờ, cuốn Dận Chân đi xa tít tắp, Dận Chân còn sống đã lập tức tìm đường trở về bằng mọi giá và làm lớn chuyện lên. Dận Chân chưa chết, tức là sẽ có ngày Dận Chân trở về để giáng một đòn đánh trả.

-Xin hãy mang thư trở về, nói rằng ta không cần biết ân oán giữa lão Tứ với bên đó thế nào, nhưng giao ước đã lập, phải triệt hạ tận gốc. – Dận Tự nói.

Vị khách kia nổi giận :

-Đã bảo hắn đã ở chỗ ta thì đã thuộc quyền xử lý của bọn ta, đừng ra lệnh như thế !

-Ta không ra lệnh, chỉ muốn đạt được kết quả như thỏa thuận thôi !

-Các người muốn gì ? – Vị khách đó bắt đầu tỏ vẻ muốn thượng cẳng tay, hạ cẳng chân.

Dận Đường cười khẩy, nhấp một chén rượu, nói :

-Dù không ưa nhau nhưng cũng là Hoàng tộc, một A ca cũng đáng tiền đây. Tự hỏi ..

-Đường tiên sinh không bao giờ có ý đó !

Nhưng trong lòng gã dấy lên nghi ngờ. Dận Chân từng là nghĩa tử của Đường Nguyên Liễu. Con gái của lão đã trở về nhà, có khi nào lại vì tình xưa mà tính chuyện buông tha cho hắn một con đường sống hay không ? Lão rất thương con, có thể sẽ vì con mà cãi lệnh.

-Có khi nào...

Dận Tự tự tìm được chỗ để cười nhạo đối phương :

-Xem ra trong Hội có khúc mắc riêng, xin kiếu từ, để các ngài “tề gia trị quốc”. – Rồi dứt áo ra đi. – Lão Cửu, chúng ta về.

Dận Tự, Dận Đường đã về rồi thì người khách kia ngay lập tức viết thư, cho vào ống trúc, thả bỏ câu bay đi. Tội nghiệp con bỏ câu lại bị Hắc Hồ cắp về lần nữa cho Đông Triều. Đông Triều nó lần nữa, sau đó bóc thư ra đọc.

-Chả biết lão Bát kia khích tướng thế nào mà đôi bên nghi kỵ lẫn nhau. – Đông Triều gật gù. – Kế hoạch tiến triển tốt hơn mình nghĩ.

Đông Triều băng bó cho con bỏ câu, giam tạm trong lồng. Sau đó nàng lấy kéo cắt bức thư ra thành ba phần. Nàng nhìn xem thử phần nào hữu dụng nhất.

-Đây rồi ! – Đông Triều chọn lấy một phần, còn tất cả thì đốt hết.

Ba ngày sau, Đông Triều mở chuồng, tháo băng cho con bỏ câu kia. Nàng cho thư vào ống trúc rồi thả nó bay đi. Hy vọng Dận Chân ở trong ngục sẽ hiểu được ý nàng thế nào mà phối hợp nhịp nhàng.

Nhưng, ba ngày đó đang lan tràn tin khâm sai phủ chỗ Dận Chân kinh lý đã bốc cháy, hai vị khâm sai không biết còn sống hay đã chết. Các Phúc tấn, Trắc phúc tấn trong Tứ A ca phủ nghe tin mà ngất lên ngất xuống. Đông Triều biết Dận Chân còn sống, nhưng cũng là chịu sự giam cầm của kẻ thù, còn Dận Tường thì phò thác cho trời. Đông Triều buồn rầu, ủ rũ cả ngày. Nhờ vậy mà nàng không bị Mai Như Hoa, lấy cớ là qua thăm đề dò xét nghi ngờ.

Mai Như Hoa trở về Bát A ca phủ, trong lòng đầy thất vọng về mình. Vẫn chưa thể bắt bớ được Đông Triều bất cứ điều gì. Như vậy là nàng chưa thể vượt qua người thám tử siêu đẳng này dù tuổi đời có lớn hơn.

-Bát ca ! Bát ca ! – Dận Hề chạy ào từ cổng vào bên trong.

-Thập đệ, có chuyện gì vậy ? – Mai Như Hoa thấy Dận Hề thở hồng hộc, không khỏi lo lắng.

Dận Hề phát tay, bảo muốn gặp Dận Tự nói chuyện riêng. Theo sau Dận Hề là các thành viên của lại trong Bát gia đảng. Dận Tự bước ra, lệnh cho thê tử lui, còn mình và các đệ đệ vào thư phòng. Cửa phòng vừa khép lại, Dận Hề đã lao tới, đập bàn rầm rầm :

-Lão Thập tam đã trở về !

-Sao ? – Dận Tự kinh hoàng, không tin vào tai mình.

Dận Trinh thả người xuống ghế :

-Một mình một ngựa trở về, ôm theo bọc sổ sách và xông thẳng vào cung gặp Hoàng A mã.

Dận Đường tiếp lời Dận Trinh :

-Bây giờ Hoàng A mã đã giữ bọc sổ sách, Thái tử đang ở cung, bọn đệ hay tin vội báo cho huynh.

Thôi xong rồi ! Dận Chân không có mặt nhưng Dận Tường đã về ! Sổ sách tham nhũng trình làng Hoàng thượng chẳng khác gì có Dận Chân ở đây. Chi tại bè lũ Thiên địa hội bất tín.

-Khốn kiếp mà ! – Dận Tự quyết trở giáo với bọn Thiên địa hội để rửa thù.

Xảo Tuệ khệ nệ vác vào phòng Đông Triều một đồng thuốc, hai tay rã rời. Chả hiểu tại sao dạo này đàn bò câu nàng nuôi hay bị thương, phải dùng thuốc cứu chữa. Xảo Tuệ đặt thuốc trên bàn rồi lui ra. Do quá mệt mỏi nên nha đầu này không muốn hỏi để thỏa con tò mò nữa.

-Đứng lại ! – Đông Triều cao giọng.

Xảo Tuệ trở về vị trí cũ, đầu cúi. Đông Triều phải kiểm tra lại xem có đủ thuốc hay không. Mấy ngày trước nha đầu này bốc sai một vị thuốc, báo hại Đông Triều phải khốn đốn vì hàng thuốc uy tín kia bán nhưng không cho đổi, sợ mất uy tín, cuối cùng Đông Triều cắt lương của Xảo Tuệ đi mua thuốc mới.

-Được rồi.

-Nô tỳ xin lui ra. – Xảo Tuệ lui xuống thật.

-Cầm lấy ! – Đông Triều đưa cho Xảo Tuệ một cái túi hương.

Túi hương đầy do Đông Triều tự chế, có tác dụng an thần rất tốt. Xảo Tuệ khổ cực vì nàng bao ngày nay, xứng đáng được thưởng. Xảo Tuệ mừng rỡ nhận lấy phần thưởng rồi lui ra ngoài. Người chủ mới này hơi quái dị một chút nhưng thưởng phạt rõ ràng, không làm người hầu bất mãn.

-Tốt rồi.

Đông Triều mở sách y thư ra đọc. Không ngờ Dận Chân tàng trữ nhiều sách y thư vậy, loại thuốc nào cũng có cả. Đông Triều nghiên cứu trong sách để chế ra thuốc, vừa chữa cho bò câu, vừa học, như vậy dễ thuộc bài hơn. Nàng rất thích chế thuốc dạng bột, tác dụng tốt hơn phải sắc ra, đun lên rất

nhieu.

Đông Triều mở bọc thuốc ra hết, phân loại rồi cán thành bột. Phần lớn dành cho trị thương. Một phần nhỏ để chế thuốc mới. Hôm nay sẽ có một sự kiện đặc biệt xảy ra. Hắc Hồ xông vào phòng, cắn vào tay áo Đông Triều, kéo đi, kéo đi.

-Đợi ta một lát đã.

Đông Triều dọn dẹp thuốc trên bàn. Nàng mở hộp bàn lấy một lọ thuốc được đánh dấu bằng mực đỏ. Rồi Đông Triều xin Phúc tấn cho mình ra ngoài đòi thuốc. Tiểu Uyên đồng ý, còn cho nha đầu thân cận theo hầu Đông Triều trên đường đi vì Xảo Tuệ đi nghỉ một rồi. Đông Triều không từ chối, từ chối sẽ khiến cho Tiểu Uyên sinh nghi.

-Chúng ta đi thôi.

Đông Triều bỏ đôi mào vào giỏ mây, kêu người hầu đó xách đi theo mình ra ngoài. Đến giữa chợ, Hắc Hồ và Tuyết đột nhiên nhảy ra khỏi giỏ mây, chạy về hai hướng khác nhau. Đông Triều lệnh cho nha đầu kia chạy theo Tuyết, còn mình sẽ đi bắt Hắc Hồ sau.

-Nô tỳ không thể để Trắc phúc tấn một mình được.

Đông Triều sùng sộ :

-Tuyết là quà Hoàng thượng tặng ta, giờ ta để mất nó, người muốn ta rơi đầu sao ?

Nha đầu kia sợ quá, vội chạy đi tìm. Thế là Đông Triều cắt được đuôi. Đông Triều đi theo Hắc Hồ. Hắc Hồ dẫn Đông Triều đến ngõ hẻm. Ở đây có xác người. Người này bị bọn mèo hoang cắn chết. Đông Triều xem những vết chai do luyện đao kiếm của ông ta, biết đây là hàng cao thủ, vậy mà vẫn bị mèo hoang cắn chết được, đủ biết do Hắc Hồ làm.

-Chả biết nhà người là mèo hay là thánh. – Đông Triều vuốt ve túm lông dưới cổ của Hắc Hồ.

Đông Triều tìm được trong bàn tay ông ta có lông mèo và lông bồ câu. Đông Triều tìm được thắt lưng ông ta có tín vật đến từ Thiên địa hội. Ông ta đến đây để điều tra về vị khách ở kinh thành và phát hiện được mảnh của Đông Triều. Thật may Hắc Hồ kịp thời khử người này.

-Giỏi lắm ! – Đông Triều thưởng cho Hắc Hồ cái bánh. – Thực ra nhà người là người hay mèo vậy ?

Đông Triều đứng dậy, nhìn người này. Đây là cơ hội tốt để thực hiện kế hoạch. Chỉ cần sau ngày hôm nay, mọi chuyện sẽ khả quan hơn.

-Thành thật xin lỗi.

Đông Triều mở nắp lọ thuốc ra, rắc lên xác người. Trong sách y thư của Dận Chân, tác dụng của nó là làm cho cái xác biến mất. Quả nhiên công hiệu, cái xác dần chảy ra và tan thành nước, bốc hơi hết. Tuy nhiên, Đông Triều có tình để rơi rớt một vài hạt thuốc bột. Có chủ đích cả !

-Chúng ta về thôi ! – Đông Triều cho Hắc Hồ vào giỏ mây, xách đi.

-Trắc phúc tấn ! Trắc phúc tấn ! – Nữ tỳ của Tiểu Uyên cũng tìm được Tuyết rồi. – Đã tìm thấy rồi!

-Vậy thì tốt.

Đông Triều mang thuốc đến tiệm quen để đổi lấy vị khác. Tất nhiên tiệm thuốc đó không cho đổi, muốn có đúng loại thuốc thì mua thuốc khác. Đông Triều nhún vai :

-Khó khăn ghê !

-Bắt buộc phải vậy !

-Coi bộ khó khăn lắm nhỉ.

Đông Triều nhìn qua thấy tỳ nữ của Bát gia phủ đi mua thuốc. Đông Triều vẫy tay chào người quen. Nàng ta cúi đầu chào Đông Triều vì dù sao nàng cũng là trưởng bối của mình.

-Trắc phúc tấn, tại sao ở đây không nhận hàng trả lại ?

Đông Triều nói :

-Có người giả như trả hàng lại nhưng đã tẩm độc làm cửa hàng khốn đốn một thời gian dài.

-Vậy à ?

-Con người luôn hại nhau mà. – Đông Triều thờ dãi nói với chủ tiệm thuốc. – Nhưng ta đâu phải là loại người đó, không có ngoại lệ được sao ?

Chú quỳ lắc đầu nguây nguậy :

- Trắc phúc tấn của Tứ gia, người ta càng khó nghỉ ngơi hơn.

- Thấy chưa ? – Đông Triều bị nói xéo nhưng vẫn cười. – Ta thích vậy.

Đông Triều bỏ tiền mua loại thuốc mới. Bên kia, nàng kia cũng gọi những loại thuốc. Đông Triều nghe thấy, nhằm tính cân lượng các vị nàng ta đọc, đối chiếu vào sách thuốc của Dận Chân trong đầu mình, nàng ta đang mua thuốc độc. Bình thường những vị ấy là thuốc cứu người nhưng trộn vào nhau, đun sôi lên sẽ thành thuốc độc.

- Chẳng hay ở Bát A ca phủ có người bị phong hàn sao ? – Đông Triều hỏi thăm.

- Thừa Trắc phúc tấn, nô tỳ không biết.

Đông Triều không nói gì, chào tạm biệt người tỳ nữ kia, mang thuốc về nhà. Còn người tỳ nữ kia mua thuốc xong cũng mang về phủ. Nàng ta về giao thuốc cho Dận Tự.

- Được rồi. – Dận Tự lấy tiền ra thưởng cho người tỳ nữ.

- Tạ ơn gia, nô tỳ xin lui.

Dận Tự lấy hóa đơn tính giá thuốc từ học bản ra, đếm từng tờ. Đã năm ngày trời Dận Tự gửi thuốc đến cho vị khách ở trọ kia chăm sóc cho một vị khách mới. Chỉ cần thêm một liều thuốc nữa là xong.

- Hãy gửi nó đến cho hân.

Ở phòng trọ, vị khách mới Thiên địa hội gửi đến để giám sát người cũ ho suốt. Uống bao nhiêu thang thuốc rồi sao vẫn chưa khỏi được ? Đã vậy đôi lúc lại ho ra máu. Không thể nào là do thuốc của Dận Tự được, tất cả đều là những vị thuốc lành.

- Trừ phi...

Trừ phi... kẻ bên cạnh là gián điệp, đang muốn giết chết bạn mình để bịt đầu mối. Sáng nay ông ta bắt gặp vết máu và một vài hạt thuốc làm tan xác, nó dành riêng cho hội. Xem ra kẻ bên cạnh mình cũng đã giết người theo dõi và biến hân thành tro rồi.

- Khôn kiếp ! – Ông ta đã tới lúc ho ra máu.

Ông ta xé một mảnh lụa, lấy máu mình viết vào đấy vài chữ. Ông ta bắt bỏ câu đến, đưa cho nó lá thư, thả về với Hội. Bức thư ấy tố cáo tội ác của kẻ phản bội. Hội chủ sẽ triệu hân về, hân sẽ chết!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Dận Chân ngồi trong ngực dùng bữa với người hầu cầm đũa. Vẫn như mọi ngày, Dận Chân chỉ ăn cơm và rau, còn thịt cá lên giấu dưới rom. Bỗng, hôm nay Dận Chân kêu á lên một tiếng rồi đưa tay gãi chân. Dận Chân nhìn tên cầm đũa, bảo :

- Ngươi có thể xin cho ta một bộ y phục sạch không ? – Dận Chân vừa nói, vừa ra điệu bộ cho gã hiểu.

Gã gật đầu, ra điệu bộ hỏi lại cho chắc ăn. Dận Chân nói phải. Dận Chân đưa tay vào túi áo, lấy ra một miếng ngọc màu đỏ, chỉ tay bảo gã mang đưa cho Đường Nguyên Liễu.

- Hãy mang miếng ngọc này đưa cho người ngươi xin.

Gã thu dọn lại bát đĩa, đem ra cho bên tạp vụ lau dọn rồi gã chạy đến chỗ của chủ, chỉ trỏ, ý xin cho Dận Chân một bộ y phục sạch. Đường Nguyên Liễu không hiểu, hỏi Ô Tư Đạo vừa đến chơi. Ô Tư Đạo dịch ra ý của điệu bộ tay chân của gã là muốn xin một bộ y phục sạch cho Dận Chân. Đường Nguyên Liễu đương nhiên là từ chối.

- Hừ ! Hân muốn y phục sạch thì tự lấy rom mà bận ! Không ai cho không bao giờ !

Gã hầu cầm đũa không nghe được Đường Nguyên Liễu nói gì nhưng thấy ông ta sùng sộ như vậy là biết không chịu rồi, và có khi con giận sẽ lay sang gã. Gã quỳ sụp xuống, run run dâng lên miếng ngọc mà Dận Chân đưa cho. Ô Tư Đạo suy đoán :

-Hình như hần muốn bảo hần “mua” chứ không “xin”.

Đường Nguyên Liễu nghĩ vậy, máu hận sôi lên ông ta cầm miếng ngọc, ném xuống đất. Miếng ngọc chạm đất, vỡ hai bên ra, có một tờ giấy mỏng trong đó. Đường Nguyên Liễu nhặt lên, mở ra đọc :

-Canh ba phóng hỏa,nhân loạn ta thoát ra ngoài. Được việc sẽ thưởng.

Đường Nguyên Liễu tức giận xé nát lát lát hư rồi thộp cổ áo gã hầu, tung trào ra định siết cổ cho đến chết. Ô Tư Đạo can ông ta lại, khuyên không nên vì tức giận mà thiếu suy nghĩ. Đường Nguyên Liễu tính mau nóng cũng mau nguội, liền tha cho gã, đuổi gã ra ngoài.

-Ta nghi đây là âm mưu ly gián của ai đó. – Ô Tư Đạo suy đoán.

Đường Nguyên Liễu chau mày, ngồi xuống ghế, hóp một ngụm trà để tĩnh tâm :

-Mưu ly gián ư ?

Ô Tư Đạo ôn tồn chỉ ra mọi lẽ. Người hầu cảm động là do Đường Nguyên Liễu chỉ định thăm nom Dận Chân, không ai xin xỏ, Dận Chân không thể mua chuộc gã được. Dận Chân cũng biết Đường Nguyên Liễu đã ra lệnh cho mọi người muốn làm gì với Dận Chân thì phải thông báo trước với lão, không thể nào có chuyện liên lạc ra bên ngoài. Đây chắc chắn là mưu ly gián của Dận Chân.

-Ta phải giết hần !

Đường Nguyên Liễu mang bức thư máu của Dận Chân đến ngực hỏi chuyện, Ô Tư Đạo ngăn không kịp, thờ dài. Ô Tư Đạo nghĩ một người khôn ngoan như Dận Chân, không thể chỉ có bấy nhiêu đó là xong. Chắc chắn là Dận Chân còn tính điều gì đó. Đường Nguyên Liễu trợn nghĩa, cương trực không thể đầu nôi Dận Chân đâu.

Đường Nguyên Liễu xông vào ngực, hùng hùng hổ hổ, nhìn Dận Chân như muốn ăn tươi nuốt sống. Dận Chân chờ chuyện này này giờ, chàng cười, hỏi y phục sạch của mình đã tới chưa.Đường Nguyên Liễu hét lên một tiếng, dùng tay không bẻ gãy cửa gỗ, tóm cổ Dận Chân, găm giữ :

-Tiểu tử ! Ngươi dám bắt ta.

-Bắt ? – Dận Chân tỏ ra ngạc nhiên.

Đường Nguyên Liễu áp bức thư máu vào mặt Dận Chân :

-Đây là gì hả ? Đây là gì hả ?

Dận Chân ngơ ngác :

-Là sao ? Ta không hiểu gì cả.

Đường Nguyên Liễu cầm cổ tay của Dận Chân, vạch ra xem, thấy tay của Dận Chân hoàn toàn lạnh lặn, không có dấu vết chứng tỏ Dận Chân dùng máu viết thư.

-Nó rơi ra từ mảnh ngọc của ngươi !

Dận Chân hạ đuôi mắt, làm bầm :

-Mảnh ngọc Bát đệ tặng sao ?

Dận Chân làm bầm nhưng cố ý để cho Đường Nguyên Liễu nghe thấy. Ông ta đang dao động, bàn tay tóm cổ Dận Chân run lên từng đợt. Vô vàn nghi vấn trôi dạt trong lòng ông ta. Dận Chân đỡ lấy ông ta, nói vài lời quan tâm. Ông ta hất tay Dận Chân, rồi chạy lên trên.

-Rốt cuộc là thế nào vậy ? – Đầu óc Đường Nguyên Liễu rối tung lên.

Ô Tư Đạo trấn an ông ta, nói :

-Hãy thử dò la xem sao.

-Dò la gì chứ ?

Ô Tư Đạo ghé tai Đường Nguyên Liễu,thì thầm :

-Hãy làm thế này...

Đường Nguyên Liễu sai người mang y phục sạch tới cho Dận Chân, bảo Dận Chân thay ra, mặc áo khác vào. Dận Chân liền thay áo ra, giao cho người đó, thay y phục sạch vào người. Người hầu mang áo trở lại cho Đường Nguyên Liễu. Đường Nguyên Liễu để Ô Tư Đạo khám nghiệm.

- Hoàn toàn không có gì.

Ô Tư Đạo không thấy có mảnh vải nào xây xác, chứng tỏ Dận Chân chưa dùng kế xé áo dẫn đường. Trên áo cũng không có vết máu lưu lại, nghĩa là Dận Chân thực sự không viết bức thư đó. Nhưng có một điểm lạ trên áo là có kiến.

- Sao lại có kiến nhỉ?

Ô Tư Đạo chợt lóe lên một ý nghĩ kỳ quặc, dù có kỳ quặc nhưng lão vẫn không ngừng suy nghĩ đấy là sự thật. Ô Tư Đạo nhờ Đường Nguyên Liễu dẫn đường ra ngoài cửa ngục. Đường Nguyên Liễu ngạc nhiên chẳng hiểu gì, nhưng cũng dẫn Ô Tư Đạo ra ngoài.

- Đây là phòng của Dận Chân. – Đường Nguyên Liễu chỉ một bức vách.

Phòng giam của Dận Chân là phòng giam vách đất. Ô Tư Đạo nhìn trên mặt đất thấy kiến bò lúc nhúc, mang ra từng miếng thịt nhỏ. Ô Tư Đạo hỏi Đường Nguyên Liễu đã cho Dận Chân ăn những gì, tình thế rất cấp bách. Đường Nguyên Liễu ú ớ :

- Vì nghi ngờ có uẩn khúc nên tạm thời để gã sống tốt nên mỗi bữa ăn luôn có thịt cá.

- Hẳn đang dụ kiến đến khoét tường.

- Sao ?

Ô Tư Đạo chỉ bày kiến dưới đất, có con khiêng thịt nhưng cũng có con khiêng đất trên tường ra. Loại kiến tuy nhỏ bé nhưng càng sắc bén không kém dao, bức tường này sẽ đổ sụp được trong một thời gian ngắn. Ô Tư Đạo tự hỏi Dận Chân đã làm gì để dụ kiến đến, trải dãn trên tường.

- Hẳn đã làm thế nào?

Ô Tư Đạo đặt tay lên tấm vách, thấy sự ẩm ướt bắt đầu thấm ra ngoài rồi. Nếu có nước canh, nhất là canh gà, Dận Chân đã hất nó lên tường để dụ kiến đến khoét tường. Ô Tư Đạo thầm trách sao Đường Nguyên Liễu quá bất cẩn, với vách đất này, chỉ cần nó mềm một chút, Dận Chân có thể phá vách, thoát khỏi nơi đây một cách dễ dàng.

- Chỉ cần một thời gian nữa, bức tường sẽ đổ sụp, hẳn sẽ trốn ra ngoài. – Ô Tư Đạo dám chắc như vậy.

Đường Nguyên Liễu nghiêng răng tức giận :

- Nghiệt nữ khôn kiếp! Là nó đã chỉ hết cho y.

Ô Tư Đạo đã nghe chuyện ái nữ của Đường Nguyên Liễu trao tình thương cho Ái Tân Giác La Dận Chân, thảo nào Dận Chân suy đoán được hết. Ô Tư Đạo trầm ngâm.

- Chúng ta nên tính kế đôi phó.

Ba ngày nay Dận Chân được thăm nom thường xuyên, săn sóc rất chu đáo. Cứ ba canh giờ lại có người đến quét dọn cho Dận Chân một lần, lũ kiến Dận Chân dụ đến bị quét sạch ra cả. Tường được sửa mới. Y phục của Dận Chân được thay hằng ngày.

- Xem ra chỗ của này có khách quý. – Dận Chân ra hiệu đề hỏi chuyện người hầu.

Người hầu ấy gật đầu, mang đi. Mọi thứ trong phòng giam đều tốt, trừ bữa ăn. Từ cơm gà cá gỏi, Dận Chân giờ chỉ được ăn rau và đồ chay. Tất cả đều để ngăn chặn lũ kiến kéo đến phá tường.

- Ông ta đã nhìn ra ? – Dận Chân thấy ánh mắt ngạo nghễ thắng cuộc của Đường Nguyên Liễu từ xa.

Đường Nguyên Liễu rất mừng, chạy đến báo tin cho Ô Tư Đạo. Ô Tư Đạo gật đầu, rất hài lòng với việc này. Đôi bạn già nhâm nhi ly trà một hồi lâu, rồi Đường Nguyên Liễu tiễn ông lão về Đồng Nhân quán. Bỗng nhiên bỏ câu đưa tin bay đến. Nó mang lá thư của người gián điệp chỗ kia đến đó.

Dận Chân ở trong ngục, nghe tiếng xì xào bên ngoài hình như Đường Nguyên Liễu đã đánh người đưa tin từ Thiên địa hội rất thậm tệ và tổng giám ông ta vào ngục dành riêng cho thành viên trong hội. Dận Chân đoán rằng kinh thành đang có biến động, người tác động vào đây không chỉ có mỗi Đông Triều, còn có cả Dận Tự, nổi giận với kẻ hợp tác. Mọi việc vẫn rất suôn sẻ trong kế hoạch ! Dận Chân trầm ngâm, suy tính kế hoạch tiếp theo.

- Nha đầu đó sao rồi?

Trong khoảng thời gian ở kinh thành, Đông Triều bắt đầu ghé chùa của Huệ Đạt cầu phúc cho Dận Chân, thực chất là dò xét tình hình huynh đệ nhà Phong Di ở đây. Hôm nay Đông Triều nghe tin Huệ Đạt báo có người huynh đệ thân thiết của Phong Di đã qua đời do bị phong hàn. Phong Di và đại tỷ của hắn đang sửa soạn, mang tro của kẻ kia về an táng.

- Chết rồi ư ?

Huệ Đạt gật đầu. Rồi ông ta chợt thì thầm vào tai Đông Triều rằng không phải do phong hàn. Hôm nọ ông ta được Phong Di nhờ ghé qua xem bệnh, là do trúng độc mà chết. Đông Triều nhớ đến gói thuốc Dận Tự mua ở tiệm hôm nọ, chắc chắn là do Dận Tự gây ra.

-Cô nương, ta biết là cô nương muốn một công đôi chuyện, đều giúp cho Tứ gia cả, nhưng có thể nhẹ tay một chút không ? Đã có người chết rồi.

Đông Triều trầm ngâm. Muốn làm cho xong hai chuyện xử lý quan ô lại và Thiên địa hội bằng con đường thư tín sẽ đổ không ít máu. Đông Triều từ lúc dần thân vào nghề thám tử thì không thiết đến việc mình sẽ bị quả báo hay không nữa rồi. Nhưng khiến cho người vô tội vướng vào, lòng nhân đạo trời sinh vẫn lên tiếng xin dừng tay.

-Để tôi suy nghĩ chút đã.

Đông Triều về phủ, suy nghĩ cả ngày. Nếu là Dận Chân, Dận Chân có ngừng tay không ? Rõ ràng là có, nhưng sẽ rất khó chịu. Nếu Đông Triều vì cố nhân của Dận Chân mà ngừng tay thì cứ thấy giả dối. Nếu vì Dận Chân... có ấu trĩ quá không ? Đông Triều bèn nhờ Phúc tấn mời Dận Tường đến thăm cháu, tiện thể giúp chàng ta giải tỏa bớt căng thẳng trong triều đạo gần đây.

Sau khi dâng sổ sách tham nhũng cho Khang Hy, trong triều chia ra làm hai bên, một bên muốn triệt hạ tận gốc các tham quan, mang lại sự trong sạch cho đất nước, một bên thì không thích, bảo phải gia giảm hình phạt vì “quan chết hết thì ai sẽ giúp nước nữa”. Triều đình cấm các đại quan nói chuyện ấy cho tiện nội nhai mình, Đông Triều không nghe chuyện ấy qua các Phúc tấn hay Đức phi mà là từ dân, trong những lần ra chợ. Dận Tường hẳn phải rất bức mình, huynh trưởng bị giam, sống chết chưa rõ, vậy mà triều đình chia phe chia phái, không đá động gì tới chuyện giải cứu Dận Chân.

-Thật chẳng biết nặng nhẹ ! – Dận Tường gặp riêng Đông Triều ở tiểu đình, dốc hết tâm sự cho nàng nghe.

-Biết rồi.

Dận Tường cau mày :

-Sao người có thể bình thản thế ?

Đông Triều đương nhiên rất bức các quan lại lo bảo vệ mũ ô sa hơn là mạng Hoàng tử không biết sống chết ra sao. Nhưng Đông Triều biết Dận Chân vẫn còn an toàn, được sống và làm vua được mười ba năm nên rất bình tĩnh. Với lại, Đông Triều lờ mờ đoán được kế của Dận Chân là gì, đảm bảo một cuộc sống sướng hơn tiên trong ngục, đồ ăn toàn rau là thiên đường với Dận Chân rồi.

-Nghe đây, nếu như đây là những gì tôi đoán được về kế của Tứ gia.

Đông Triều thử nói ra dự đoán của mình về kế của Dận Chân. Nội bộ trong Thiên địa hội sẽ bị rối loạn nghiêm trọng, có liên quan đến sinh mạng của rất nhiều người, tính cả gia quyến Tiểu Lộc. Chỉ là Đông Triều không biết Dận Chân muốn làm tới bến hay là trao đổi điều kiện.

-Tôi không biết, nghĩ ấy nghĩ gì nữa.

Dận Tường chống cằm, mỉm cười với Đông Triều :

-Nha đầu, người ghen với nàng ta à ?

Đông Triều lắc đầu :

-Tôi chỉ muốn hỏi Tứ gia có thực sự đoạn tuyệt không, nếu không thì...

-Ôn cứu mạng mười hai năm trước, sẵn sóc từng li từng tí, Tứ ca sẽ không xuống tay đâu.

Dận Tường thực sự nghiêm túc, nghiêm túc với ý nghĩ đó. Vậy là Dận Chân sẽ không làm cho gia quyến Tiểu Lộc bị tổn thương. Đông Triều mỉm cười, nói hai ba lời với Dận Tường rồi tiến chàng ra khỏi cửa, làm cho Dận Tường không khỏi ngạc nhiên.

Tối, Đông Triều mở hộc tủ lưu trữ thư giữa Dận Tự và Thiên địa Hội ra. Sáng ngày sau, Đông Triều mang toàn bộ thư đến ngôi chùa của Huệ Đạt, nơi Phong Di và đại tỷ của hắn đang nương náu. Đông Triều xin đôi khắc gặp riêng Phong Di nói chuyện.

-Chuyện gì ?

-Đây !

Đông Triều giao ra đồng thư giữa Dận Tự với Thiên địa hội và nói rằng chính mình đã làm rối loạn việc trao đổi thông tin giữa hai bên, gây ra hiểu lầm khiến cho băng hữu của Phong Di chết thảm, có khả năng người đưa tin trung thành trong Thiên địa hội cũng đã bị tổng giam vào ngục rồi. Phong Di nghe nói vậy đương nhiên nổi trận lôi đình, muốn xông vào giết chết Đông Triều, nếu Liên Nhi với Huệ Đạt không cản. Đông Triều lại bình tĩnh đến không ngờ, tìm lời biện hộ cho mình.

-Nhưng người đã thấy kẻ hợp tác với các người kém uy tín thế nào, người cũng thấy lòng tin chứa tôi trong Thiên địa hội là thế nào rồi. Chỉ một lá thư làm loạn mà tin sai cổ.

-Đây là phụ thân của ta !

Đông Triều nói thẳng thừng.

-Ông ta là một ông lão trẻ con. Thế đã giải thích vì sao nhà Minh phải bước khỏi thềm rồng.

-Người...

Đông Triều vẫn nói tiếp :

-Nghe đây, ta vừa bắt được của người quan sát kia, hình như đã về đến nơi. Lá thư ấy gửi thẳng về Thiên địa hội ở Đài Loan hay sao ấy, nó tố cáo phụ thân ngươi làm phản.

-Cái gì ?

Đông Triều giao ra một lá thư cho Phong Di xem có phải nét chữ của gã đó không. Phong Di nhìn lướt qua, so với nét chữ trong thư kia giống y. Vậy là Đông Triều nói thật. Nhưng đây là gửi về cho trụ sở Thiên địa hội, có cả ngàn quân sư ở đấy, nên một lá thư sẽ không đủ để làm loạn. Phong Di tự trấn an mình như vậy. Đông Triều phá vỡ nó ngay tức khắc :

-Ta không gửi nó đâu, mà ta sẽ đốt nó !

-Cái gì ?

Đông Triều mỉm cười, ánh mắt của kẻ đã xếp đặt tất cả các thế cờ :

-Với bản tính của tôn thất Minh triều, ta chắc chắn kẻ cầm đầu sẽ nghi ngờ cha ngươi đã bắt giữ gã giết đi và hủy bức thư để bảo vệ sự trong sạch của mình, càng nghi ngờ hơn.

-Người...

Đông Triều tiến tới hai bước, thithầm :

-“Quân xử thần tử, thần bắt tử bắt trung”, cha nhà ngươi đương nhiên không sợ chết, nhưng mang danh bắt trung cả đời, ngươi để cha ngươi chịu sao ?

Dự đoán của Đông Triều không sai, phía Thiên địa Hội bắt đầu có động tĩnh, gửi ngay một “người bạn” của Đường Nguyên Liễu đến giám sát. Ông lão thật thà, chất phác không biết gì, tiếp đón rất nồng nhiệt, để “người bạn” kia vào thăm ngục Dận Chân. Đạo này Đường Nguyên Liễu luôn cho người đến quét dọn phòng tù của Dận Chân, ngăn không cho chàng dẫn kiến tới, nhưng vì thế cũng khiến cho cuộc sống trong ngục của Dận Chân được sung túc hơn. Điều đó làm cho “người bạn” kia nghi ngờ. Ông ta lăm băm điều gì đó, nghĩ là Dận Chân không nghe được, nhưng Dận Chân nghe được:

-Đúng là lão chỉ lo cho bọn nghĩa tử.

Dận Chân đã nghĩ đến chuyện này từ rất lâu rồi. Thiên địa Hội vốn biết Đường Nguyên Liễu với Dận Chân có quan hệ sâu sắc nhưng vẫn bắt ông này giam giữ Dận Chân. Tại sao ? Tìm trong ký ức về Thiên địa Hội, Dận Chân chợt nhớ đến thử thách lòng người vớ vẩn gì đấy : nếu hán không đặt lòng trung thành lên trên tình cảm cá nhân, hán sẽ bị đào thải. Dận Chân đã thấy Hội chủ ấy bắt thành viên kia giết vợ mình để chứng tỏ lòng trung thành. Đường Nguyên Liễu đã bị nghi ngờ từ lâu lắm rồi.

-Chỉ cần một tháng nữa, toàn gia có thể sẽ bị xử trảm.

Sau một đêm suy tính, Dận Chân quyết định cứu lấy Đường Nguyên Liễu, dù sao ông ta cũng là người ân của mình. Dận Chân không đành lòng. Thế là Dận Chân trong một bữa cơm, người cầm đũa mang cơm đến và chờ Dận Chân ăn cho xong sẽ mang đi, Dận Chân không động đũa. Chàng muốn nói chuyện trước.

-Hãy nói chuyện với nhau nào, người giám sát.

-Hừ, đúng là không giấu được người.

Đó chính là giọng của người hầu cầm đũa kia. Chàng ta nói được, nghe được. Đây là người giám sát từ các trưởng lão trong Thiên địa Hội cử, theo dõi Đường Nguyên Liễu xem lão ta thực sự là con người thế nào, tên Trương Trí. Dận Chân nhận ra từ lâu lắm rồi.

-Xem ra có người nói những điều không hay về Đường Nguyên Liễu, đây là đến con đường này.

Người hầu kia nhìn Dận Chân, chẳng biết có nên tiết lộ nội bộ Hội cho một kẻ thù không. Nhưng Dận Chân đã biết hết rồi, nói hay không có ý nghĩa gì đâu. Chàng ta gạt đầu :

-Được rồi. Có một gã đã nói vài lời không hay với Hội chủ và ta bị bắt phải theo Đường Nguyên Liễu. Ông lão là một người có tính cách rất đẹp. Nhưng những lời ta nói ra đều vô hiệu, kẻ gần vua luôn được thế hơn kẻ gần dân. – Chàng ta nhỏ cục tức của mình ra. – Mặc dù kẻ gần dân mới nói sự thật nhiều hơn !

Dận Chân trầm ngâm rồi đột nhiên nói lại điều hồi nãy một lần nữa :

-Xem ra có người nói những điều không hay về Đường Nguyên Liễu, đây là đến con đường này.

Người hầu kia sùng sộ :

-Ta đã nói rồi !Khoan đã...

Dận Chân không hỏi nội bộ Thiên địa Hội khi đã biết hết. Lời nói kia là lời đề nghị hợp tác với chàng ta để cứu mạng của Đường Nguyên Liễu. Trương Trí mỉm cười, tỏ vẻ không tin :

-Một kẻ như ngươi sẽ làm được gì chứ ? Ngươi còn chẳng là một tên lính trong Thiên địa Hội.

Dận Chân cười khẩy :

-Sùng Trình tin vào Hoàng Thái tổ hơn cả Viên Sùng Hoán.

Trương Trí không giống Đường Nguyên Liễu, nghe đề cập đến chuyện này sẽ sùng sộ lên muốn giết người càng sớm càng tốt. Chàng ta hoàn toàn bình tĩnh và nghiền ngẫm từng lời mà Dận Chân nói.Trương Trí trầm ngâm :

-Ngươi định đứng ra minh oan cho Đường Nguyên Liễu ?

-Không ! – Dận Chân bác bỏ thẳng thừng. – Ta không ngu ngốc thế !

-Thế ngươi định làm gì ?

Dận Chân nhớ về những ngày còn nói chuyện với Đông Triều. Trong những bộ tiểu thuyết anh hùng mà Hoàng Quân thích,đọc suốt, Đông Triều lại chẳng chạm vào một trang. Đông Triều nói nó là thứ vớ vẩn, hai chữ anh hùng gì ấy hoàn toàn vớ vẩn.

-“Chỉ cần giết được kẻ phản bội nào đó thì gã khờ cũng thành anh hùng và được trọng vọng” – Dận Chân trích nguyên câu nói của Đông Triều. – Nếu ta biến Đường Nguyên Liễu thành người hùng thì tội lỗi không đáng có của lão sẽ bị xóa sạch hết.

-Ngươi định làm gì ?

Dận Chân nói :

-Ta sẽ giúp Đường Nguyên Liễu trở thành một người hùng trong Thiên địa Hội.

-Bằng cách nào ?

-Chính tay Đường Nguyên Liễu sẽ bắt được gã phản bội thực sự trong Hội.

Dận Chân trình bày mưu kế của mình cho Trương Trí nghe. Trương Trí nghe xong, khẽ nhướn mày, bằng cách nào mà...Trương Trí chấp nhận kế sách kia, nhưng :

-Ngươi cần gì ?

-Thoát khỏi đây. –Dận Chân chờ câu nói này lâu lắm rồi.

Không giống như Đường Nguyên Liễu, thù chết chứ không thả kẻ thù ra, Trương Trí thì khác “kẻ thù” có thể là kẻ thù, hoặc công cụ. Thả Dận Chân đi, Dận Chân chưa chắc sẽ mang quân về đánh phá vì nhạc phụ hắn còn ở đây. Nhưng để con chuột hại người quanh quần ở đây mãi để hại người.

-Được, nhưng sống hay chết là chuyện khác.

-Được.

-Được, ngươi sẽ được phóng thích ngay sau khi con chuột sa bẫy.

Dận Chân không ngốc đến thế :

-Ta cần ra ngoài ngay ngày mai.

-Cái gì ?

-Ta hiểu ta, ta luôn giữ lời với người. Ta không hiểu ngươi.

Trương Trí không nói gì. Con người mưu trí một lần nữa lại suy nghĩ. Có lẽ Dận Chân sẽ thực sự không bỏ dở nửa chừng, tính mạng của Đường Nguyên Liễu bây giờ như đèn treo trước gió và Dận Chân cần cứu lão ngay tức khắc. Còn bọn chuột kia chẳng biết gì đâu.

-Được. Ngay ngày mai.

Đứng ngay ngày mai, chỗ nhà giam của Thiên địa Hội bỗng bùng cháy do tên hầu cầm đuốc sợ ý đánh rơi đĩa dầu. Bọn tù tháo chạy ra ngoài, kể cả người bị bắt oan trong ngục. Dận Chân cũng nhân cơ hội đó mà sổ lồng. Trong cơn thập tử nhất sinh, Dận Chân đã tìm tới chuồng ngựa của Hội.

-Phó mạng cho trời vậy

Dận Chân phóng người lên một con ngựa và thúc đi. Ôn trời, đó chính là con ngựa mà Tiểu Lộc và chàng hay cười.Nó không hất chàng xuống mà sẵn sàng chịu sự điều khiển và đi đến bất cứ đâu.

-Đến rồi !

Dận Chân trở về được dịch quán. Về đến nơi, Dận Chân mở tủ phòng, lấy ra con bồ câu trắng tinh mà chàng mua được trước khi rời kinh thành. Nó đã quen thuộc với đường đi rồi. Dận Chân viết một lá thư, gắn vào chân con bồ câu, thả đi.

Tại kinh thành, Đông Triều đang mong đợi tin tức nơi Dận Chân. Hắc Hồ mang bồ câu đưa thư vào gặp Đông Triều. Đông Triều ngạc nhiên :

-Sao có thể có bồ câu nhỉ ?

Đông Triều lấy thư từ chân bồ câu,mở ra xem :

-Của Tứ ca ! – Đông Triều vui mừng đến muốn khóc.

Đông Triều cố nén cảm xúc mình lại, không để nó choáng ngợp đầu óc của mình. Nàng đọc kỹ bức thư xem Dận Chân nói những gì. Dận Chân nói mình đã thoát khỏi ngục của Thiên địa hội, đang trên đường trở về kinh thành, nhưng có một vài chướng ngại trên đường đi, Dận Chân phải nhờ đến cái đầu của Đông Triều phân tích một số chuyện.

-Từ kẻ bị tình nghi thành người hùng ư ? – Đông Triều gãi đầu. – Khá là khó.

Đông Triều lật ra mặt sau lá thư, nó hơi là lạ. Nàng cẩn thận hơn lá thư trên lửa, để dòng chữ chìm từ từ hiện ra. Dận Chân ghi chép đầy đủ những kẻ bị cho là khả nghi, nhờ cái đầu của nàng tìm ra họ. Đông Triều vừa thương vừa giận, thương vì không ngờ Dận Chân tin mình đến thế, giận vì sao Dận Chân tin mình đến thế, nàng không thể phá án chỉ dựa vào lời tường thuật từ một bên.

-Minh thành thiên lý nhân hồi nào thế ?

Đông Triều nói là nói vậy thôi chứ ngay trong đêm đó, nàng viết một bức thư hồi âm cho Dận Chân. Bức thư của Đông Triều ngắn gọn, súc tích, đủ cho một mẫu giấy nhưng cũng đủ để ai đó hiểu. Nàng cuộn lại, để vào ống thư, cất trong hộc bàn. Trước khi gửi đi, Đông Triều muốn hỏi lại Phong Di lần chót nên đã viết thư, nhờ Hắc Hồ giao cho Huệ Đạt, hy vọng có Phong Di ở đó.

-Thuyết phục phụ thân rút quân, không vậy Tứ A ca nữa ? – Phong Di vò giấy, vứt vào lửa. – Không !

-Đừng bướng nữa ! Ta biết nàng ta có cách để Tứ gia an toàn trở về mà không cần thương lượng.

Những hôm gần đây, Huệ Đạt luôn khuyên nhủ Phong Di nói đồng ý. Huệ Đạt biết Đông Triều làm vậy là quá đáng nhưng nàng nói cũng có lý, không nên liều mạng cho những gì không đáng, không nên chết vì những chuyện không đâu. Huệ Đạt biết sức chịu đựng của Đông Triều có hạn, nếu quá hạn, nàng sẽ lòi kẻ sách dự phòng ra làm cho Phong Di khốn đốn.

-Hãy đồng ý đi nào !

Phong Di thờ dãi, tâm hồn chàng ta dễ bị lay động nên đã bị những lời kia tác động lên. Phong Di không giấu bó sâu sắc với Thiên địa hội bằng phụ thân nên hẳn nghĩ liều mạng vì chuyện không đâu cho Thiên địa hội là điều ngu ngốc. Hắn muốn giúp cha hắn và bảo vệ phụ quân của Liên Nhi.

-Nhưng ta không biết cách thuyết phục phụ thân.

-Ta nghĩ chỉ cần nói đồng ý, nàng ta sẽ đưa ra cách.

Phong Di gật đầu, nghe lời Huệ Đạt, tự tay viết một lá thư, nhờ Hắc Hồ gửi cho Đông Triều. Đông Triều nhận được lá thư, đọc sơ qua thấy thành ý đầy ắp. Nhưng chưa đủ. Nàng viết một lá thư, gửi cho Huệ Đạt, nhờ chuyển cho Phong Di.

-Không bao giờ ! – Phong Di vò lá thư ấy lại, ném vào góc.

Đông Triều yêu cầu trao đổi. Trong thư, nàng nói nàng muốn Phong Di trao lệnh bài Thiên địa hội phát riêng cho hắn để nàng giữ làm tin, lỡ như hắn trở quê thì nàng cũng có chuôi dao mà nắm.

-Hãy gửi cho nàng ta đi. – Huệ Đạt nói.

-Ông còn bệnh ?

Huệ Đạt vẫn kiên trì thuyết phục Phong Di nên tin Đông Triều một lần. Hy sinh lệnh bài một thời gian nhưng Phong Di có thể nhờ Đông Triều tìm cho phụ thân một vị trí vững chắc trong Thiên địa Hội và quét những con chuột ra. Phong Di thờ dãi, cầm lệnh bài cột vào cổ Hắc Hồ, nhờ trao nó cho Đông

Triều làm tín vật trao đổi.

-Có thể chứ ! – Đông Triều vui vì tất cả đều đúng trật tự của nó.

Nàng đang cầm trong tay kế hoạch biến nghị phạm thành người hùng, nhưng nàng không trao cho Phong Di vội. Ba ngày sau, khi con bồ câu đưa thư của Dận Chân lành vết thương, Đông Triều lấy bức thư cất trong hộc bàn hôm trước để vào ống trúc rồi thả đi.

-Hy vọng huynh ấy nhận được thư.

Bồ câu đưa thư bay một quãng đường dài, trao thư cho Dận Chân ở dịch quán. Dận Chân bóc thư ra xem, thấy suy đoán của Đông Triều so với suy nghĩ của mình hoàn toàn giống nhau, kế hoạch cũng vậy. Dận Chân gật gù, như vậy thì cứ tiến hành là được rồi.

-Tứ gia đang cao hứng, ta có làm phiền không ?

Ô Tư Đạo đang ngồi uống trà nói chuyện với Dận Chân. Bằng một mẹo nhỏ liên quan đến văn thư lão viết, Dận Chân “mời” được lão về đây nói chuyện. Dận Chân rất thích lão, về tài văn chương lẫn cái đầu đầy mưu lược kia, Dận Chân biết chính lão đã hay về kế sách “dụ kiến” lẫn “dụ người” của Dận Chân. Dận Chân muốn mời Ô Tư Đạo về làm thầy dạy cho hài tử của mình, đặc biệt là hài tử do Đông Triều sinh ra nếu nàng có cơ hội ở lại đây.

-Đề nghị của ta, ông thấy thế nào ? – Dận Chân nhắc lại lời đề nghị này lần thứ ba rồi.

Ô Tư Đạo cười nhếch mép :

-Kẻ tạt nguyên này không xứng đáng với Tứ gia.

-Ta cần cái đầu, không cần chân.

-Kẻ hèn mạt này không xứng làm thầy.

-Ta cần thực tài, không cần danh hão.

-Kẻ hèn mạt này không thích chuyện triều chính.

-Ông dẹp Đồng nhân quán đi nếu thực sự muốn nói vậy.

Dận Chân không bỏ cuộc. Để tốt cho hài tử của mình sau này, bằng mọi giá Dận Chân phải mời cho bằng được người này làm gia sư, hài tử của Dận Chân phải biết lắng nghe từ mọi mặt của cuộc sống, tốt hơn những lời sáo rỗng bảm tấu trong triều đình.

-Rốt cuộc thì Tứ gia muốn điều gì ?

Dận Chân kiên trì nhắc lại lời đề nghị lần nữa :

-Ta muốn mời ông về làm gia sư cho hài tử của ta.

-Chẳng phải ta đã từ chối rồi sao ?

Dận Chân mỉm cười :

-Có những chuyện con người không muốn nhưng vẫn phải làm.

Ô Tư Đạo nhìn Dận Chân. Thật lạ ! Ô Tư Đạo nhớ rất rõ cách Lư Bị vào lầu cỏ thỉnh Gia Cát Lượng về đây. Dận Chân có kính trọng Ô Tư Đạo nhưng không như Lư Bị hạ mình, Dận Chân đang thỉnh, cũng đang dọa.

-Ngài là Tào Tháo !

Chỉ có Tào Tháo mới giống thôi. Tào Tháo đã dùng mẹ của Từ Thúc, bắt Từ Thúc về. Kính trọng, vẫn bắt người ta xem mình là người trên, sẵn sàng bóp nghẹt nếu có ai đó bất tuân.

-Không chỉ muốn bắt ta về dạy cho con ngài, nếu ta từ chối, ngài có thể kiểm chế ta viết thư pháp.

-Quả là thế ! – Dận Chân không giấu suy nghĩ của mình.

Ô Tư Đạo xin đọc thử lá thư mà Dận Chân đang cầm, đọc đi đọc lại mãi, rất thích thú. Dận Chân không ngần ngại trao cho Ô Tư Đạo xem. Nét chữ trong lá thư rất cứng và uyển chuyển, kể trong đây cũng vậy. Dận Chân mỉm cười :

-Đây là thư của tề nội.

-Tứ gia xem trọng nữ nhân sao ?

Dận Chân bật cười :

-Nữ nhân có nhiều loại người thủ tiết, người thất tiết, nam nhân cũng vậy, người trung lương, người bất trung.

-Nàng ta thế nào.

-Rất thú vị. – Dận Chân rất tự hào về nha đầu này. – Hơi nhỏ tuổi nên chưa có hài tử được.

Ô Tư Đạo trầm ngâm, suy nghĩ vài chuyện :

-Nếu ngài làm được ba chuyện, ta sẽ nhận lời.

Đông Triều căn cứ vào những lá thư qua lại giữa hai bên Thiên địa hội mà nàng đang giữ, đối chiếu với lời của Dận Chân, từ từ lần ra manh mối. Theo lời của Dận Chân, cộng với suy luận của nàng, trong Thiên địa hội đang chia ra ba thành phần Hội viên, một là ngu trung, hai là mượn cớ chống Thanh chỉ xem Hội chủ như ngọn cờ chứ không phải vua thật, ba là người đầu hai trượng. Buồn cười thay, những người đầu về hai trượng lại khá thân thiết với mấy gã ngu trung.

-Ôi, đời là thế mà.

Người đầu về hai trượng gần với những kẻ ngu trung, trong đó có Đường Nguyên Liễu, như thế thì rất lợi cho Đông Triều. Đông Triều có sẵn những lá thư Dận Tự gửi cho những kẻ kia, một trong những kẻ kia được cử ra giám sát Đường Nguyên Liễu, ngày đêm kề cận, rất dễ dàng. Nhưng chưa xong !

-Vẫn chưa xong !

Đường Nguyên Liễu, theo mô tả của Dận Chân cũng như những gì mình thấy phản ứng ngô nghê của lão với trò bịp bợm của nàng là một người đơn giản, luôn đặt nhiều hy vọng vào bằng hữu, khó để lão nhận ra “giặc ngồi sau lưng”. Mặc dù lão có nhận ra thì chẳng biết lão sẽ trình báo thế nào, la làng lên là chết mà lão lại rất thích la làng. Tính của lão thích làm anh hùng cái thế.

-Hay là...

Đông Triều quyết định liều một phen, sống chết là ở chỗ này. Nàng viết hai bức thư, một cho Dận Chân, một cho Phong Di. Nàng lấy bức thư sao của Dận Tự, cho vào ống trúc, gửi cùng với bức thư của mình cho Dận Chân. Bức thư thứ hai, nàng gửi buộc vào cổ của Hắc Hổ, gửi cho Phong Di.

-Để xem mọi chuyện ra sao.

Hắc Hổ mang thư đến cho Huệ Đạt. Huệ Đạt gửi cho Phong Di. Phong Di bóc thư ra xem. Vừa đọc đến nửa trang, Phong Di tái mặt, run run. Huệ Đạt không hiểu có chuyện gì xảy ra, đọc thử vài dòng, trên trán lấm tấm mồ hôi.

-Ôi trời, nàng ta có gan thế sao ? – Huệ Đạt thờ hồng hộc.

Phong Di đứng không vững, phải ngồi xuống ghế lấy thăng bằng :

-Chết rồi !

Trong thư, Đông Triều trình bày kế hoạch của nàng để lấy lại uy tín cho Đường Nguyên Liễu. Nàng đang sắp đặt một âm mưu, thúc giục những phần tử phản bội trong hội nổi loạn và chính Đường Nguyên Liễu là người dập tắt cuộc nổi loạn đó. Nàng sắp đặt mọi chuyện rất khéo, kích động tất cả đều nổi loạn, sao cho Hội chủ bị vây từ mọi phía, Phong Di sẽ chuẩn bị cho Đường Nguyên Liễu một chiêu thức để dẹp loạn tất cả trong một ngày duy nhất. Nhưng đó là trên lý thuyết.

-Sơ suất một chút là chết ! – Phong Di đập bàn rầm rầm. – Chẳng những là cha tôi, còn có tôi nữa!

Phong Di giấu tỷ tỷ mình liên kết với Đông Triều, cứu Dận Chân trở về đây. Nếu Tiểu Lộc biết được đệ đệ đang liên kết với tình địch, còn cố ý đẩy phụ thân vào đường cùng sẽ giết hấn mất. Hôm giờ Tiểu Lộc cứ hỏi gặng ai đã gửi thư qua con mèo đen cho hắn.

-Á ! – Tiếng của Tiểu Lộc kêu thất thanh.

Phong Di chạy ra xem có chuyện gì. Tiểu Lộc bị Hắc Hổ cào ngay tay khi cố bắt lấy nó, tra thử chủ nó là ai. Dù nàng ta có võ công cao cường, khéo léo, Hắc Hổ cũng xoay sở, thoát khỏi tay nàng được. Chủ nó chỉ nó cách cào vào huyết trên bàn tay, bắt người bắt mình thả ra cho bằng được.

-Tỷ tỷ, đừng động vào con mèo này ! – Phong Di ngăn Tiểu Lộc lại. – Nó là hổ đấy.

Hắc Hổ xù lông lên, xòe vuốt, nhe răng ra. Phong Di nài ni Hắc Hổ đừng cắn người, xé nhanh mảnh áo trắng trên người, cắn tay lấy máu viết chữ “chấp thuận”, giao cho Hắc Hổ, bảo nó nên đi nhanh đi. Phong Di biết nó đã từng cắn chết người, một số người là cao thủ võ lâm chứ không phải vừa.

-Liều một phen vậy.

Hắc Hổ ngậm lấy tấm áo, đem về giao cho chủ. Động tác của con mèo rất dứt khoát, nhảy qua tường rào cao vút của chùa. Nhờ vậy mà tránh được cuộc ẩu đả.

Phong Di thở dài, mang tỷ tỷ mình vào trong băng bó cho bàn tay. Hắc Hồ cào rất mạnh và cào trúng chỗ hiểm, máu ra rất nhiều. Phong Di phải dùng thuốc cấp cứu cấp tốc mới giúp được Tiểu Lộc không bị nhiễm trùng.

- Tỷ tỷ đừng đùa với nó, nó từng cắn chết người đấy.

- Nó là mèo ma sao ?

- Cứ xem là vậy đi ! – Phong Di không quên ngày nghe Hắc Hồ nói ra tiếng người.

- Ai là chủ nó ?

Phong Di thở dài :

- Quý sứ !

Hắc Hồ ngâm thư, mang về cho “quý sứ”. “Quý sứ” lấy thư xong, thấy Hắc Hồ định chuẩn đi sớm làm gì đó trước khi vào ỏ với Tuyết. “Quý sứ” ngoắt Hắc Hồ lại gần, cầm chân nó lên, bầm bàn chân của Hắc Hồ, bắt nó xòe vuốt ra, thấy có vết máu khô.

- Giỏi lắm !

Đông Triều biết Hắc Hồ chưa bao giờ có ý đã thương ai, trừ khi là tự vệ, và khi tự vệ thì đối phương chỉ nhận được kết quả hoặc chết, hoặc bị thương nặng. Đông Triều khen ngợi Hắc Hồ, xoa đầu nó nhiệt liệt. Nàng thưởng cho nó một miếng bánh cá khô.

- Đi đi !

Đông Triều mở thư ra xem, thấy hai chữ “chấp thuận”, được viết bằng máu, nguệch ngoạc, vội vàng. Đông Triều nghĩ kẻ bị Hắc Hồ gây ra thương tích là tỷ tỷ của hắn. Lòng nàng tự nhiên thấy khoái chí một cách lạ lùng.

- Tuyệt vời ! – Đông Triều nhìn về phương trời xa. – Chẳng biết Tứ ca thế nào rồi.

Dận Chân nhận được lá thư từ Đông Triều, đọc lên không ngăn nổi vài tiếng cười khúc khích. Chàng trao thư cho Ô Tư Đạo xem. Ô Tư Đạo đọc được vài dòng, tay run lên.

- Nàng ta dám ?

- Chuyện gì cũng dám.

- Tứ gia cũng dám.

Dận Chân gật đầu :

- Chuyện gì cũng dám.

Dận Chân mở lá thư sao từ thư Dận Tự gửi cho Thiên địa hội, mặt không biết sắc, ánh mắt chỉ thoáng buồn. Ô Tư Đạo ngó qua thư lá thư, thấy lạ :

- Tứ gia không thấy buồn sao ?

Dận Chân lắc đầu. Thực ra nếu là Dận Chân, Dận Chân cũng muốn liên kết với Thiên địa Hội, nhưng theo một cách khác, dùng Thiên địa Hội để khống chế bọn tham quan. Còn Dận Tự liên kết với Thiên địa Hội để triệt hạ người giúp dân.

- Được rồi !

Dận Chân nhờ người mang giấy bút tới. Chàng chấm mực, viết một bức thư, căn cứ theo nội dung bản sao bức thư kia. Nhưng nét chữ khác hẳn.

- Đây không phải nét chữ của Tứ gia.

- Phải.

Dận Chân đang giả nét chữ của Dận Tự. Thực ra Đông Triều có thể giả được nhưng nàng không chắc mình có thể diễn tả hết cái thần trong từng chữ, phải nhờ Dận Chân làm thế. Nàng rất sợ bị thất bại, sơ suất một chút trong kế hoạch là không xong.

- Cứ như biến thành con người khác.

Đông Triều rất yên tâm với Dận Chân, Dận Chân sẽ diễn tả tốt từng nét chữ của Dận Tự và đẩy hồn vào từng chữ. Dận Chân viết chữ như viết thư bình thường. Dận Chân gấp bức thư lại, cho vào ống trúc. Chàng lấy con bò câu ra, tĩa một ít lông cho nó, cột ống trúc vào chân nó, thả đi.

- Nó được gửi cho Đường Nguyên Liễu sao ?

-Không ! – Dận Chân thì thầm – Cầu cho mọi chuyện đều ổn.

Theo dấu bò câu đưa thư đến chỗ của Đường Nguyên Liễu. Nó được huấn luyện tránh màu áo đỏ Đường Nguyên Liễu hay mặc, nó không đưa thư cho Đường Nguyên Liễu mà là người bạn của lão. Ông trúc đựng thư được buộc vào đáy sợi chỉ màu đỏ.

-Ta hơi đau bụng, đi trước.

Lão bạn của Đường Nguyên Liễu lên đi ra sau để bắt bò câu xem thư. Vì dây đỏ là dấu hiệu của thư mật từ triều đình nhà Thanh. Lão bí mật bắt con bò câu, mang về phòng xem

-Vậy sao ?

Hai ngày sau lão bạn kia xin phép Đường Nguyên Liễu về hội sớm, không hiểu có chuyện gì. Năm ngày sau, Dận Chân nhận được thư của Đông Triều nói rằng Phong Di đang lên đường trở về hội. Mọi chuyện đúng như dự định.

-Chuẩn bị ngựa ! Tas sẽ trở về kinh trong vòng ba ngày nữa. – Dận Chân dặn người hầu trong khách điểm.

-Tuân lệnh !

Ô Tư Đạo vừa đi mua giấy bút trở về. Trên đường đi, lão nghe được tin con trai của Đường Nguyên Liễu phi ngựa trở về, khuyên cha từ bỏ Dận Chân, Đường Nguyên Liễu gấp rút thu dọn mọi sự, kéo hết quân mai phục dọc đường. Xem ra có chuyện trọng đại đang diễn ra.

-Ngài đã làm gì ?

Dận Chân đưa cho Ô Tư Đạo xem lá thư Đông Triều gửi cho chàng. Trong lá thư chỉ ghi một chữ “Loạn”. Ô Tư Đạo nghĩ mình đã hiểu được một phần.

-Hóa ra đã xong điều kiện thứ nhất.

Dận Chân từng trình bày Ô Tư Đạo cách thức biến Đường Nguyên Liễu từ một kẻ bị tình nghi, sắp cho lên thót thành một người hùng bằng cách xếp đặt một cuộc chính biến, lật đổ Hội chủ, Đường Nguyên Liễu sẽ xuất hiện để ổn định thế cuộc. Đó là cách hay, nhưng Ô Tư Đạo không nghĩ là mười phần thành công, không lý nào kẻ phản loạn lại thành công chỉ trong vài ngày, hơn nữa chưa chắc gì Dận Chân sẽ bình an trở về. Ô Tư Đạo đã thách Dận Chân trở về bình an, không bị tổn hại bởi một mũi tên nào.

-Giờ thì đã phần nào hoàn thành.

Dận Chân đã gửi thư, kích động cho một phần tử nổi dậy, soán ngôi Hội chủ. Hắn là kẻ ôm mộng bá vương từ rất lâu rồi, chỉ vương rảo can máu huyết và thời gian sinh ra mà thôi, hắn chính là người đề xướng liên kết với Dận Tự và đang bí mật liên kết với Dận Tự với mưu đồ riêng. Dận Chân chắc rằng đệ đệ của Hội chủ kia đang bắt đầu hành động, làm le cuớp lấy ngôi Hội chủ của huynh trưởng.

-Soán ngôi bằng biểu quyết. – Dận Chân không quen lắm với ngôn từ hiện đại mà Đông Triều hay dùng.

Theo Dận Chân hiểu thì Đông Triều xếp đặt kiểu chính biến đặc biệt. Bằng một lá thư kích động, ngoa long sẽ thách thức về lòng trung thành của người trong hội. Ai được nhiều người ủng hộ hơn thì thắng. Hội chủ chắc chắn sẽ triệu tập Đường Nguyên Liễu, kẻ lúc nào cũng trung thành với người con trưởng, trở về để bảo vệ ngai vàng cho mình. Dận Chân sẽ được nhả ra trong một thời gian.

Đây là chuyện sống chết của Hội chủ kia. Nếu Đường Nguyên Liễu về trễ, tranh chấp ngoài mặt không đổ máu nhưng sau chuyện ấy, Hội chủ hiện thời của Thiên địa Hội cầm chắc cái chết trong tay. Nếu Đường Nguyên Liễu về kịp, lão sẽ là người hùng trong mắt hội.

-Đường Nguyên Liễu sợ bị phục kích dọc đường nên phải rút hết quân để yểm trợ. – Ô Tư Đạo đang thử lần mò ra mưu kế của Đông Triều. – Sợ rằng lão quá đơn giản nên không nhận ra, Tứ gia đã kêu con trai lão về đây để nói cho lão nghe.

-Chính vậy !

Ô Tư Đạo gật gù :

-Còn cách đối phó thì sao ?

-Người hầu cầm điếu bên cạnh lão sẽ lo.

Ô Tư Đạo thở dài. Một trong ba thách thức lão đưa ra cho Dận Chân, Dận Chân đã hoàn thành được một nửa rồi. Ba thách thức : một là trở về an toàn, hai là can đảm giới thiệu một tên người Hán không danh không phận làm quan để chứng tỏ rằng Dận Chân có uy tín và trọng thực tài hơn thân phận, ba là đưa thân mẫu của hải tặc mà Dận Chân ưng ý nhất ra mắt Ô Tư Đạo, nếu thân mẫu được thông qua thì Ô Tư Đạo sẽ cho thông qua.

-Nếu theo tính toán, chỉ cần tối mai sẽ lên đường được, sao Tứ gia lại để đến ngày mốt ?

Dận Chân mỉm cười :

-Ta có cái lý của ta.

Ô Tư Đạo thăm đoán rằng Dận Chân cũng sắp hoàn thành xong thách thức thứ nhì rồi. Đạo này Dận Chân đang để mắt đến tiểu tử Lý Vệ, người hay lui tới thư phòng nghe Dận Chân và các quan bàn chuyện. Tiểu tử ấy không biết chữ nhưng rất lanh lợi, có kinh nghiệm sống trong dân gian, thấu hiểu được nỗi khổ của người dân. Theo mạch suy luận, Ô Tư Đạo nghĩ Dận Chân sẽ tiến cử Lý Vệ với triều đình.

-Tứ gia định tiến cử kiểu nào đây ? Một kẻ mọt đặc và không quen lễ nghĩa rất khó lọt vào mắt Hoàng thượng. – Ô Tư Đạo thắc mắc.

Dận Chân mỉm cười :

-Ta có cách của ta.

Rồi chàng lấy giấy viết ra, viết thư cho Đông Triều. Trong thư nói rằng mọi việc đang thuận buồm xuôi gió. Dận Chân giấu biệt ngày trở về. Chàng dự định cho nha đầu này một chút bất ngờ.

-Trêu nha đầu này một chút.

Dận Chân viết thư hỏi Đông Triều cách “giáo huấn” Lý Vệ, biến hắn trở thành một vị quan xuất chúng, vừa mắt Hoàng thượng, chỉ cần vừa mắt Hoàng thượng là được. Dận Chân nói khi chàng về,sẽ dẫn cả Lý Vệ về với thân phận là gia nô thân cận.

-Bỏ câu này về phủ mất năm ngày, Tứ gia cũng về năm ngày sau, tại sao phải làm vậy ?

-Ta có lý do riêng của ta.

Dận Chân thả bỏ câu, trao thư cho Đông Triều. Bỏ câu bay về kinh thành mất khoảng hai ngày. Đông Triều nhận được thư, vội vã mở ra xem.

-Con người đáng ghét!

Trong thư chỉ viết rằng kế hoạch đã hoàn thành trọn vẹn, khi trở về sẽ dẫn theo một ông thầy giáo già và một người hầu. Dận Chân hỏi nàng cách “giáo huấn” gã này hoàn hảo.

-Hết nói nói !

Đông Triều thừa biết kế hoạch đã thành công, Phong Di trở về mà không báo tin lại là rõ tình hình ở Thiên địa Hội rồi rầm thế nào rồi. Đông Triều cũng đọc sử, biết Dận Chân đã huấn luyện được một gã mọt đặc trở thành quan. Đông Triều xem một thước phim, cũng biết Dận Chân có một quân sư sau màn tên là Ô Tư Đạo. Nàng không quan tâm ! Cái nàng quan tâm là khi nào Dận Chân về.

-Đồ ngốc !

Đã được một năm kể từ lúc Dận Chân đi kinh lý. Đông Triều chờ ở nhà mỏi mòn. Nàng nhớ những lần ra ngoài, không có Dận Chân, nàng cứ phải bó chân trong nhà, rất bức bối. Nàng nhớ Dận Chân.

-Xảo Tuệ, chuẩn bị áo bông cho ta ! – Đông Triều ra lệnh cho người hầu đứng ngoài. – Ta muốn ra ngoài.

-Thưa phu nhân, trời đang có tuyết.

-Thôi thì để ta tự lấy.

-Không ạ, nô tỳ chuẩn bị cho người ngay. – Xảo Tuệ vội mang đến cho Đông Triều một chiếc áo bông.

Đông Triều khoác áo bông lên người, xổ tóc ra, kẹp tóc mai bằng đôi kẹp lông vũ Dận Chân tặng nàng hôm sinh nhật, mang giày vào. Nàng ra ngoài dạo cảnh. Nàng đang tìm lại những nơi có hình ảnh Dận Chân lưu lại. Tiểu đình, thư phòng, trước cổng...

-Ồ kia ! – Đông Triều đặt tay lên tim, một cảm giác tràn về.

Người đứng trước cổng, tay cầm cương dắt ngựa, mỉm cười :

-Ta về rồi đây, nha đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Trời lại vào mùa đông, tuyết rơi rất nhiều. Đông Triều đọc đi đọc lại xấp thư của Dận Chân mãi nên mắt mờ đi, cộng thêm màn tuyết trước mặt, nàng không nhìn rõ được ai đã trở về. Gia nhân của phủ sai đi công chuyện đã về chẳng ? Người ở Thập tam phủ gửi quà đến an ủi chẳng ?

-Tứ ca chẳng ? –Đông Triều nhú mày.

Dận Chân chẳng ? Đông Triều hướng tai ra xa, để nghe được tiếng thở, để nghe được tiếng chân dẫm lên tuyết quen thuộc. Nhưng con người ấy đáng ghét lắm, cố tình thở thật khẽ, bước thật nhẹ,Đông Triều không tìm được manh mối nào. Người ấy cứ từ từ đến, từ từ đến.

-Chờ có lâu không ?

Nhẹ nhàng đến bên nàng, một bàn tay nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng. Đúng cảm giác này. Đông Triều thở nhẹ ra một hơi,để nó hiện hình từ từ dưới trời sương lạnh. Khóe môi nàng nở nụ cười mãn nguyện.

- Vào thôi, mọi người đang mong.

-Ừ.

Đông Triều dắt tay Dận Chân vào gian nhà giữa. Từ ngày chàng đi, Tiểu Uyển và Như Nguyệt luôn đến gian phòng thấp hương khản cầu phật trời, mong cho chàng được bình an. Đông Triều đẩy Dận Chân đến trước cửa, nhẹ nhàng rút lui.

-Muội chắc chứ ? –Dận Chân dò ý Đông Triều.

Đông Triều gật đầu, mỉm cười :

-Muội thường xuyên liên lạc với huynh qua thư từ, nhị vị tỷ tỷ thì không.

Rồi Đông Triều trở về phòng mình.Lão gia về nhà, gặp Trắc phúc tấn đầu tiên và nói chuyện với nàng trước người vợ kết tóc thì chẳng hay chút nào, lời ra tiếng vào sẽ làm Dận Chân khó xử. Nàng nên đi thì tốt hơn.

-Một nha đầu biết điều.

Dận Chân đẩy cửa bước vào. Khẽ khàng đi ra sau lưng hai Phúc tấn thân thương của mình, vẫn còn chấp tay cầu nguyện cho trượng phu trở về an lành. Dận Chân khẽ hắng giọng :

-Ước nguyện đã thành sự thật.

Tiểu Uyển, Thu Nguyệt ngạc nhiên, ngỡ ngàng, đánh rơi chuỗi hạt. Cả hai bàng hoàng đứng lên, quay ra sau, thấy bóng người quen thuộc đã trở về. Hai nàng bật khóc, sà vào lòng Dận Chân.

-Gia đã trở về.

Thu Nguyệt gạt nước mắt, để Tiểu Uyển có quãng thời gian tâm sự với Dận Chân, nàng chạy đi thông báo với mọi người trong phủ rằng Dận Chân đã trở về. Từ gia phủ lạnh lẽo, tối tăm bởi sách lược tiết kiệm dầu, giờ đã sáng lên như Thủy cung trong truyền thuyết. Mọi người ùa về Phật đường chào mừng người chủ gia vắng mặt trở về.

-Liên Nhi chắc sẽ vui lắm đây !

Thu Nguyệt muốn làm Đông Triều bất ngờ nên định báo tin qua cửa sổ. Nhưng đứng từ xa, Thu Nguyệt thấy bóng Đông Triều in trên cửa sổ giấy, nàng chống cằm, nhìn ra xa, trông dáng rất mơ mộng. Thì ra Đông Triều đã biết từ trước và cuộc gặp mặt kia cũng do nàng sắp đặt. Thoảng buồn lướt qua tim Thu Nguyệt.

-Gia đã gặp muội ấy trước sao ?

Thu Nguyệt nghĩ mình không cần báo cho Đông Triều nữa. Nàng lặng lẽ quay gót trở về chung vui với mọi người. Dù gì thì căn phòng Dận Chân ghé đến tối nay sẽ là Tiểu Uyển, nhưng ngay ngày mai sẽ dẫn Đông Triều đi đâu đó.

-Mình không cần báo đâu.

-Thu Nguyệt tỷ ! –Đông Triều đột nhiên chạy ào ra, thở hồng hộc. – Chờ muội với !

-Có chuyện gì sao ?

Đông Triều đánh vào tay Thu Nguyệt,tỏ vẻ trách móc :

-Gia về, đúng không? Vậy mà không rủ muội đi cùng.

Thu Nguyệt rất buồn. Nàng không thích Đông Triều nói dối, như thế chỉ chứng tỏ Đông Triều là kẻ thắng cuộc. Thu Nguyệt cố giữ giọng bình tĩnh :

-Tỷ quên mất, mừng quá mà quên mất. Chúng ta đi thôi.

Đông Triều mỉm cười ngây ngô, nắm tay Thu Nguyệt đến sảnh đường gặp Dận Chân.

-Hỏi hộp quá đi mất!

-Liên Nhi đã đến rồi kìa !

Mọi người kéo Đông Triều vào, để thành viên nhỏ tuổi nhất trong các Phúc tấn được gặp trọng phu của mình. Dận Chân nhìn Đông Triều, gật gù.

-Cao lên rồi đây ! –Dận Chân nói coi bộ kính ngạc.

Đông Triều bí mặt liếc Dận Chân, không chọc nằng một ngày, Dận Chân không yên hay sao ấy. Nàng cao hay không thì kệ nàng chứ, cứ xem như trẻ con trước mặt mọi người. Nếu cứ xem nàng như trẻ con thì đừng gửi thư hỏi chuyện.

Nhưng Dận Chân ấn tượng thật. Mới năm ngoái, Đông Triều chỉ đứng tới hông, giờ nàng đứng tới vai rồi. Đông Triều đã săn sóc rất kỹ cơ thể của Liên Nhi, ăn đồ bổ dưỡng, tập võ đều đặn theo đúng những gì nàng làm ở thời hiện đại. Nét mặt của Đông Triều cũng thay đổi, có sự già dặn hơn, nếu ví nữ nhân như một bông hoa, Đông Triều đang ở giai đoạn mở từng cánh.

-Chẳng hay ho gì đâu, lão tứ ạ. – Đông Triều lăm bằm.

-A mã !

Hoàng Quân, Hoàng Thời chạy lại ôm chân Dận Chân. Dận Chân xoa đầu hai tử, khẽ cúi người xuống hỏi chuyện trong nhà. Hai hài tử tíu tít kể lại mọi chuyện cho Dận Chân nghe. Trong đó có chuyện phòng ốc của Đông Triều từng bị bò câu xối tung lên, tai nạn lần đầu nuôi bò câu.

-Hoàng Quân ! – Đông Triều mỉm cười, xoa đầu đứa trẻ. – Tối nay đi nương kể chuyện con nghe nhé.

-Không ạ...

Mọi người ở đại sảnh nói chuyện với nhau rôm rả, nhiều người không muốn về. Sao đột nhiên Đông Triều thấy Thu Nguyệt nhếch mép cười, linh cảm cho nàng biết nụ cười kia dành riêng cho nàng.

-Hình như là...

Đông Triều cảm thấy mình không nên ở lại đây lâu, nàng giả vờ che miệng, như đang buồn ngủ. Dận Chân để ý thấy, cúi xuống nói với Hoàng Quân :

-Trẻ con nên ngủ sớm.

Đông Triều biết câu kia ám chỉ “ai”.

-Huynh nhớ đấy !

Tiểu Uyển nhìn trời, nhìn tấm áo ướt đầm của Dận Chân, mỉm cười :

-Gia đã mệt, nên nghỉ sớm.

Vừa xong câu đó, các phúc tấn và gia nhân hỏi hộp, sau một chuyến đi xa trở về, Dận Chân sẽ chọn lưu lại phòng của Phúc tấn nào đây ? Điều này khẳng định vị trí của Phúc tấn ấy trong ngôi gia này rất nhiều. Một con người mệt mỏi, khó mà đưa ra quyết định chính xác.

-Tối nay ta sẽ đến thăm chỗ Hoàng Quân và Hoàng Thời.

Nhưng Dận Chân thì ngoại lệ, chàng biết cách cân bằng thế cuộc rất tốt. Dù hai hài tử kia chỉ có một sinh mẫu nhưng cũng được xem như con của tất cả các phúc tấn. Phụ thân về nhà, lo cho con đầu tiên, không có gì lạ lùng cả, thế lực trong ngôi gia vẫn cân bằng.

-Đi thôi ! – Dận Chân dắt tay hai tử về phòng, quay lại, bí mật đá mắt với Đông Triều.

Có điều, thiên vị cũng sẵn trong lựa chọn kia. Đông Triều hay đến đọc truyện cho Hoàng Quân trước khi nó ngủ say.

Cố ý gặp riêng Đông Triều nên Dận Chân dành cả buổi tối cho Hoàng Quân, Hoàng Thời. Tuy nhiên Đông Triều không xuất hiện như mọi hôm phần vì sợ ảnh hưởng tình cảm tỷ muội, phần vì để Dận Chân lo cho bọn trẻ cho bỏ ghét. Dận Chân rất hay lúng túng với trẻ con, bọn trẻ sợ Dận Chân nên không khí rất ngưng ngập.

-Con còn chưa ngủ sao ?

Hoàng Quân gật đầu tấp lự, kéo chăn qua đầu, ngáy như kéo gỗ. Dận Chân biết trò này, Đông Triều thường xuyên giả ngủ để khỏi nói chuyện với chàng, nàng đã truyền nghề lại cho Hoàng Quân rồi. Dận Chân lật tấm chăn ra, thấy Hoàng Quân mắt còn mở trừng trừng.

-Nói đi, di nương thường làm gì để dỗ con ngủ ?

Hoàng Quân chỉ chồng sách trên bàn,lí nhí :

-Đọc truyện ạ.

-Thì cứ bảo ta đọc truyện.

-Con sợ...

-Đừng vớ vẩn thế.

Dận Chân cầm sách, lật ra trang Đông Triều đánh dấu từ trước, đọc cho Hoàng Quân nghe. Quyển Tây Du ký, Đông Triều đọc đến kiếp nạn ở Tây Lương Nữ quốc. Truyện rất hấp dẫn, Dận Chân tự nhủ sau khi dỗ cho Hoàng Quân ngủ sẽ đọc hết.

-Khi ấy ngài đã đứng sững lại.

-Há ? – Hoàng Quân đột nhiên kêu lên.

-Gì vậy ?

Hoàng Quân lắc đầu, bảo không có gì.Thằng bé cố làm vẻ tự nhiên để Dận Chân khỏi nghi ngờ mà quay ra sau, phát hiện cái bóng in trên cửa. Đông Triều đang ở đằng sau cánh cửa.

Đông Triều nhắm mắt lắng nghe Dận Chân đọc truyện. Dận Chân sống ở thời đại này, học hết bộ chữ cổ, đọc trôi chảy hơn Đông Triều nhiều, mỗi lần Đông Triều đọc là phải ngừng vài đoạn để nhận dạng văn tự cổ. Nhưng giọng đọc văn của Dận Chân nhạt như nước, chả có chút hấp dẫn nào cả, cũng nhờ thế mà Hoàng Quân ngủ sớm hơn.

-Ngủ rồi ? Tốt thôi!

Dận Chân đắp chăn cho hài tử, tắt lại đèn hoàng. Rồi chàng thản nhiên ngồi đọc truyện. Đông Triều bực mình,trách Dận Chân vô tâm, phải tắt đèn thì thằng bé mới ngủ ngon được chứ. Đông Triều nghĩ đây là kế Dận Chân bày ra, ép nàng tự sa chân.

-Này, huynh phải tắt đèn thì hài tử mới ngủ say được chứ !

Đông Triều mở cửa, nói khề với Dận Chân. Dận Chân không trả lời. Đông Triều đến gần, khề kéo áo. Dận Chân cũng không trả lời. Đông Triều đánh tay trước mặt Dận Chân. Dận Chân cũng không buồn trả lời. Dận Chân thực sự thích quyển truyện này.

-Huynh đùa muội đấy à !

Rồi Đông Triều nhớ về chồng sách của Dận Chân, toàn triết, toàn luận chứ không có quyển tiểu thuyết nào cho nên hờn.Dận Chân tìm được một quyển truyện thật hay, để chìm đắm với nó thì tốt rồi.Chỉ là không nên đọc lúc Hoàng Quân đang ngủ.

-Biện pháp mạnh ! –Đông Triều thổi tắt ngọn đèn.

Có thể mới làm Dận Chân tỉnh mộng.Dận Chân ngay lập tức xách cổ Đông Triều ra, quăng vào phòng đọc sách của Hoàng Quân nói chuyện. Đông Triều chấp nhận nhưng đặt điều kiện Dận Chân phải khép cửa cho Hoàng Quân ngủ.

-Muội muốn gì ? –Dận Chân hát Đông Triều lên ghé.

Đông Triều nhún vai :

-Huynh đọc truyện dờ tề !

Dận Chân cười khẩy :

-Ít ra ta cũng biết chữ.

Mỗi lần Đông Triều cãi gì, Dận Chân đập lại câu đó và ngược lại. Và người biết thân biết phận sẽ rút lui trước,người đó luôn là Đông Triều. Đông Triều cúi đầu xin lỗi Dận Chân trước tránh phiền phức sau này.

-Thiếp xin lỗi gia.Thiếp về phòng đây !

-Khoan đã ! – Dận Chân kéo Đông Triều lại, nhét cuốn sách vào tay nàng. – Đọc ta nghe.

-Tại sao ?

Dận Chân nhún vai :

-Ta muốn đi nghỉ nhưng ngủ không được.

-Huynh là trẻ con hả?

-Muội là trẻ con hả?

Đông Triều chịu, không cãi nữa. Nàng dìu Dận Chân nằm xuống giường nghỉ, được kê trong phòng Hoàng Quân nếu nàng muốn ngủ lại. Đông Triều thiếu thốn vật chất hồi ở thời đại của mình nên luôn ao ước một chiếc giường rộng, êm thật êm. Tối nay nàng định ngủ ở đây, Dận Chân chiếm mất.

-Muội ghét huynh !

-Tự nhiên !

-Huynh muốn nghe truyện gì ?

-Cái gì có muội cầm gậy trong đây đây !

-Đúng là đáng ghét mà !

Đông Triều lấy quyển truyện Tây du ký, lật đến chỗ Dận Chân đánh dấu, đọc tiếp. Quyển truyện này khác quyển thời hiện đại, chữ cổ rất nhiều, nét nào nét nấy chẳng chệch, nàng đọc không được.

-Vô hay là...

-Đọc tiếp đi ! – Dận Chân giục.

-Từ từ đã ! – Đông Triều cố gắng nhận diện mặt chữ.

Dận Chân lắc đầu, bểu mô :

-Kém cỏi !

Rồi Dận Chân trở người, nhìn Đông Triều chăm chăm. Đông Triều giật mình, tự hỏi chàng muốn làm gì. Dận Chân trầm ngâm :

-Ta đưa muội đi học.

-Hả ?

-Ta có đưa một lão sư về đây để dạy cho Hoàng Quân, muội học với nó luôn đi.

Đông Triều thả phịch cuốn truyện xuống, nhìn Dận Chân chăm chăm. Dận Chân có ý gì ? Cả năm trời nàng lưu lại đây toàn là tự học, một lão sư từ trời rơi xuống là điều từ trời rơi xuống. Dận Chân hiểu ý nàng nên kể câu chuyện gặp Ô Tư Đạo và ba điều kiện của lão, điều kiện cuối cùng là gặp tể nội.

-Gặp thì được, cần gì phải đi học ? – Đông Triều rất khó chịu với việc quỳ gối trước người khác.

-Không cần học, ngồi cạnh nghe giảng là được rồi, để tập cho sau này.

-Sau này ? – Đông Triều nhún mày.

Dận Chân nghiêng mình :

-Ta đã nói nếu thân thể này – Dận Chân bẹo má Đông Triều. – được 15 mà muội vẫn ở đây thì phải lĩnh nhiệm vụ sinh con cho ta mà.

Đông Triều đỏ mặt :

-Cái đó... Đông Triều không nói gì về việc sẽ sinh hài tử cho Dận Chân hay không, nàng yêu cầu Dận Chân nằm gọn gàng rồi tiếp tục đọc truyện, dùng tông giọng nhẹ nhàng của mình ru chàng vào mơ. Đông Triều để Dận Chân giữ đúng lời hứa của mình, sau khi đắp chăn cho Dận Chân ngủ, nàng thổi tắt ngọn đèn, trở về phòng. Tuyết bên ngoài rơi dày đặc.

-Trời trở lạnh rồi nhỉ ! – Đông Triều nói băng quơ.

Gia chủ Tứ gia phủ trở về trong thâm lặng, được chào đón cũng thâm lặng, không tiệp tùng, không chúc tụng, giấu nỗi vui dưới màn tuyết dày đặc. Đông Triều thử tưởng tượng Dận Chân một mình một ngựa từ nơi kinh lý về đây, dưới tiết trời khắc nghiệt thế này. Quả rất vất vả, thật may là Dận Chân trở về an toàn.

-Liên Nhi, muội không ở lại với gia sao ?

Đông Triều nhìn lại, thấy Tiểu Uyển và Thu Nguyệt đi về phía mình. Trên tay hai phúc tấn là lò sưởi và áo bông cho nam nhân. Đông Triều cúi mình thi lễ với bậc trưởng bối.

-Gia đã ngủ say nên muội mạn phép về trước.

-Tiếc thật, ta định nhờ muội đưa cho gia thêm áo. – Thu Nguyệt nói.

-Vậy tiểu muội xin phép.

Đông Triều cứ để Tiểu Uyển và Thu Nguyệt tự tay đắp áo cho trượng phu cho họ thì hay hơn, còn nàng thì nên trở về càng sớm càng tốt, tránh thị phi. Thái độ lễ phép này, Đông Triều tự hỏi mình sẽ giữ được trong bao lâu. Cứ ở lại thời đại này càng lâu, nàng càng dần sâu vào những cảm xúc mơ hồ với Dận Chân, hôn ghen sẽ bùng cháy, thiếu rui tình tỷ muội tốt đẹp với Tiểu Uyển và Thu Nguyệt. Nàng là người ở thời đại khác, nàng sẽ xem mình như kẻ cướp giật trượng phu của kẻ khác.

Tiểu Uyển, Thu Nguyệt nhìn bóng Đông Triều khuất đi dần dần, trong lòng rất thương, mà cũng hận ghê gớm. Đông Triều đã cố gắng để nữ nhân khác chạm vào trượng phu của mình. Nhưng Đông Triều đối xử với hai nàng như ban hàm ơn, một kẻ thắng trận ban hàm ơn cho người thua.

-Vào thôi. – Tiểu Uyển đẩy cửa. – Khẽ đấy.

Hai nàng nhẹ nhàng bước vào. Đông Triều thổi tắt ngọn nến nhưng trăng bên ngoài cũng còn sáng đôi chút giúp hai nàng hình dung được bên trong căn phòng thế nào. Dận Chân nằm trên giường nệm được vuốt ngay ngắn, đắp chăn đàng hoàng, một quyển sách để gối trên giường. Tiếng Dận Chân thờ đều đều, chàng đang ngủ rất say. Tư thế chàng rất thoải mái, không lạnh. Tay Dận Chân nắm chặt lấy túi ấm hình bàn tay, dường như Đông Triều lên rút tay mình ra và nhét nó vào thay thế.

-Đủ rồi ! Không cần nữa !

Tiểu Uyển dẫn Thu Nguyệt ra ngoài, trở về Phật đường, tiếp tục bài kinh cầu nguyện, tạ ơn Phật tổ đã đưa Dận Chân trở về. Tiếng gõ mõ vang lên đều đặn. Hắc Hồ ngự trên nóc nhà lấy đây làm tin mừng, đến báo với Huệ Đạt.

-Đã về an toàn rồi sao ? – Huệ Đạt nghe tin, vui mừng khôn xiết.

-Chính vậy, và đang ngủ rất say.

Huệ Đạt gật đầu. Ông có nghe Liên Nhi báo tin mừng rằng Dận Chân đã về đến nhà, hoàn toàn lành lặn nhưng chính tai nghe người trong Tứ gia phủ báo lại, Huệ Đạt mới dám thở phào, thả lỏng tâm trạng mà vui mừng. Giờ chỉ còn chờ tin tức của Phong Di về Thiên địa Hội ở đảo Đài Loan.

-Thế thì tốt rồi.

-Này, phong ấn của Nữ Hổ Lộ Liên Nhi thế nào rồi ?

Hắc Hồ đột nhiên nhắc đến vấn đề này, trước mặt của Liên Nhi. Nàng hơi bối rối, không biết nói ra sao. Bây giờ Liên Nhi mạnh lên rất nhiều, đủ khả năng đi xuyên cửa mà không ngại thần giữ cửa, hoàn toàn khắc chế được phong ấn vào năm 15 tuổi. Nhưng trở ngại của nàng bây giờ không phải là phong ấn nữa, mà là Đông Triều – linh hồn hiện đang chiếm hữu ở đây. Đông Triều vẫn mạnh, và còn mạnh lên rất nhiều sau khi Dận Chân trở về đây.

-Tôi không biết nữa. – Liên Nhi thật tình trình bày. – Bây giờ mỗi lần tôi đến gần, ngực thấy rất đau.

Hắc Hồ hơi nheo mắt lại :

-Đau thế nào ?

-Tôi bị đẩy ra.

Hắc Hồ ngáp một cái thật dài :

-Phong ấn của ngươi sắp được giải sạch sẽ rồi.

-Hà ?

Hắc Hồ phe phẩy đuôi :

-Đều nhờ nàng ta, bây giờ ta chỉ còn nghĩ được mùi phong ấn rất mờ nhạt. Có điều...

Có điều, khi phong ấn được giải hết, cũng là lúc linh hồn Đông Triều bám rễ sâu vào trong thân thể của Liên Nhi, rút không đi. Một linh hồn mạnh như Đông Triều mà bám rễ được vào đâu đó rồi thì ở sâu trong đây. Liên Nhi muốn vào cũng không được.

-Ta có thể dùng phép.

-Ta thách ông dùng phép đấy !

Huệ Đạt biết vô phương. Trừ phi Đông Triều chấp nhận buông bỏ mọi thứ ở đây.

-Hay là kêu nàng ta...

-Nàng ta đã giao hẹn với Dân Chân nếu năm 15 mà Nữ Hồ Lộc Liên Nhi thật không về, nàng ta sẽ sinh hài tử cho hắn. Nàng ta có nở bụng không?

Huệ Đạt nhú mày:

-Dường như người đến đây để khuyên Liên Nhi buông bỏ.

Hắc Hồ cười khục khặc trong cổ:

-Giờ, chuyện ân ái nhân gian, ta không quan tâm. Ta chỉ muốn hai người biết vậy thôi.

Hắc Hồ đứng dậy, vờn vai một cái. Con mèo nhảy phóc qua cửa sổ, biến mất trong màn tuyết dày đặc. Tiếng meo “cáo tử” của nó lưu lại còn âm vang đâu đây.

-Làm thế nào đây? – Huệ Đạt ngồi xuống ghế, vỗ trán. – Hồng rồi! Hồng hết rồi! Ta đã gây ra tội tày đình.

Khi mang Đông Triều về đây, Huệ Đạt không tính đến chuyện này, ông không nghĩ rằng Đông Triều là một nữ nhân bản lĩnh và xứng đôi với Dân Chân nên dễ yêu chàng. Nếu Đông Triều thực sự bám trụ tại đây, Huệ Đạt sẽ phạm tội tày đình là đảo lộn luân thường đạo lý: cướp thân thể người này cho người khác, thay duyên đôi nọ trần thế. Giúp Liên Nhi, hóa ra là hại Liên Nhi.

-Đại sư, ngài đừng buồn nữa. – Liên Nhi an ủi Huệ Đạt.

-Vậy Trắc phúc tấn tính sao bây giờ?

Liên Nhi mỉm cười buồn bã:

-Hãy cứ từ từ.

-Nàng ta sẽ cướp đi tất cả của ngài bất cứ lúc nào.

Liên Nhi lắc đầu:

-Nhưng có thể mạng cho gia sự an toàn. Thử nghĩ xem, nếu không có Đông Triều, gia chưa chắc đã toàn mạng trở về.

-Vậy...

-Hãy để nàng ta tiếp tục phò tá gia, đừng quan tâm đến ta làm gì.

Huệ Đạt chớp mắt. Liên Nhi quá mạnh mẽ và cao thượng. Nhưng Liên Nhi quá ngây thơ, nếu trong vòng mười năm, nàng không tìm về thân thể mình, hồn phách sẽ tiêu tán vào hư không. Không được! Trong vòng những năm tới, Huệ Đạt phải tìm cách bắt Đông Triều buông bỏ cho bằng được, bằng mọi giá phải bắt nàng buông bỏ tất cả!

-Nhất định vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Mới sáng sớm rảo hoành, Dân Chân đi thật nhanh đến phòng Đông Triều, lệnh gia nhân gọi gấp Đông Triều đến trình diện. Đông Triều hôm qua suy nghĩ chuyện gì, sáng còn nằm ườn trên giường, không buồn trở người chứ đừng nói nhấc chân ra khỏi giường. Xảo Tuệ đến gọi nàng ra trình diện, Đông Triều không nề mặt, bảo Xảo Tuệ đi thẳng ra cáo ốm hộ nàng.

-Không nghe ta, ta cắt com đấy! – Đông Triều làm bằm trong miệng nhưng cũng đủ cho Xảo Tuệ nghe.

-Dạ?

Xảo Tuệ lại lâm vào tình trạng “trên đe dưới búa” rồi, không nghe Đông Triều, nàng sẽ cắt com thật, không nghe Dân Chân, Dân Chân cũng sẽ cắt com thật. Nha đầu loay hoay sau trước, chẳng biết làm gì cho phải. Dân Chân chờ ngoài thư phòng đã lâu, gắt gỏng gọi:

-Nha đầu Xảo Tuệ, trác phúc tấn của người đã tỉnh ngủ chưa ?

Xảo Tuệ luyến quýnh :

-Dạ, dạ ! – Xảo Tuệ mạo phạm tới lay gọi. – Phu nhân ! Gia đang gọi ở ngoài kia !

-Bảo ta bệnh, lười đông rồi à ? – Đông Triều vẫn không dung tình.

-Sẽ đông, nếu phu nhân không cứu.

Đông Triều khê thờ dài. Muốn làm người ác cũng đâu có dễ chút nào ! Nàng vuron vai, bước ra, tối hôm qua nàng để bím tóc đi ngủ nên đầu tóc không rối. Đông Triều với tay lấy áo choàng, khoác lên người, trời còn tuyết.

-Lười người không đông đâu, mà là răng đông vì không có com để nhai.

Đông Triều dọa thật, và sẽ làm thật. Hiện giờ vây cánh của nàng trong phủ không ít đâu, nhất là sau khi lập công tóm được bọn thích khách trong ngày sinh thần của Dận Chân. Đông Triều dễ dàng ban lệnh cấm com Xảo Tuệ. Nha đầu nghe chủ phán mà nhăn răng cười, khóc không nổi rồi.

Đông Triều bước ra đại sảnh, Dận Chân không có ở đây. Vậy là trong thư phòng. Thư phòng đóng kín cửa. Dận Chân đang lục lọi gì đấy. Đông Triều tông cửa vào.

-Huỳnh tìm muối làm gì ? – Rồi gặm gì. – Huỳnh bỏ xuống cho muối !

Dận Chân đang xem thư pháp của nàng trầm ngâm. Nhưng chỉ đơn giản là thư pháp. Đây là những bức thư thăm thiết tâm tình Đông Triều muốn buộc vào chân bò cầu, gửi cho Dận Chân nhưng dẫn tâm giữ lại, muốn đốt đi lại nghĩ gì ấy mà cất giữ vào hộc.

-Trời lạnh, nhớ uống nhiều nước ấm giữ cho cổ họng trong. . . - Dận Chân cố tình ngân dài chọc tức nàng.

-Muối không đi tham kiến lão sư kia nếu huỳnh tiếp tục như thế.

Dận Chân đành đặt lá thư xuống. Đông Triều không có quyền quản chàng nhưng biết cách đặt điều kiện. Đông Triều nói không ngoa, nàng có thể làm đủ chuyện để mình ở yên trong nhà mà không sợ bị trách phạt gì cả.

-Dạ, cảm ơn gia.

-Chuẩn bị y phục, đi bái sư.

-Muội chưa ăn gì. –Đông Triều nhăn mặt. – Huỳnh chắc cũng chưa ăn gì.

-Ra ngoài sẽ ăn.

-Phúc tấn thì sao ?

-Ăn sau.

Đông Triều phát tay. Thôi thôi, Dận Chân đã quyết trước thì thôi đi. Đôi co làm gì với gia chủ. Đông Triều xin hoãn vài giấy để trở về thay y phục. Bịt kín miệng nha đầu Xảo Tuệ bằng lệnh ân xá cho ăn com, Đông Triều an tâm thay nam trang, mái đầu được giấu dưới chiếc mũ.

-Chúng ta đi thôi.

Đông Triều ra ám hiệu cho Dận Chân rồi tèo cửa sổ, ra khỏi phủ bằng cửa sau. Dận Chân chờ ở một nơi khác, đương nhiên đi ra khỏi nhà bằng cửa trước. Dận Tường đang chờ ở đấy, nhưng xe ngựa không ở đấy. Những tưởng sẽ thấy xe ngựa vì đường dài nhưng không hề thấy, mặc dù đường vẫn dài.

Thế là đi cả quãng đường đến đây. Đông Triều thấy hơi khó chịu :

-Huỳnh giữ sĩ diện cho lão ấy à ?

Dận Chân gật đầu. Ô Tư Đạo xuất thân hàn vi, mang xe ngựa đến ra mắt chẳng phải là phô trương quá hay sao ? Đối với lão sư, phải giữ lễ là chính. Dận Chân không quên rầy Đông Triều vì lời nói bất kính với lão sư.

-Vậy nếu đấy là Hoàng Quân, huỳnh cũng bắt nó đi bộ đến bái sư à ? – Đông Triều nhủ mày.

-Đó là lẽ. Đi thôi !

-Muội không đi !

Đông Triều giật tay lại, bướng bỉnh không đi. Dận Chân, Dận Tường sững sờ. Đông Triều tự dung bướng, đây không phải là chuyện bình thường đâu. Thái độ này không biết từ đâu mà ra.

-Nha đầu, đừng bướng! Hôm nay muối sao thế ?

Đông Triều thờ hất ra một hơi :

- Vì bái sư mà huynh sẵn lòng ép hài tử của mình dấn thân vào biển nằng, không xót ruột sao ? Hoàng Quân không phải muối, đi thế này sao nó chịu nổi.

-Muối chiều nó, nó sẽ quen mất.

Cuộc cãi vã này xảy ra hơi gấp gáp, chẳng ai hiểu gì. Thốt nhiên, trong phút chốc, Dận Tường nhìn ra chân tướng sự việc : đều là xuất phát từ việc nhà. Phụ phụ gây gổ về sự học cho hài tử, để hiểu quá mà ! Nghiêm phụ muốn trui rèn con trong lửa. Từ mẫu lại muốn con nên người từ sự ôn nhu mà ra.

-Khi xưa Lưu Bị tôn Gia Cát tiên sinh làm sư, đã phải lặn lội trăm dặm tới đây.

-Huynh đếm thử đất Thục Hán tồn vong trong bao lâu ! Không có người này thì thỉnh người khác, không nhất thiết phải dày xác trẻ nhỏ như thế.

-Đừng bướng nữa !

Dận Chân dùng mọi cách cũng không làm sao khiến Đông Triều đi được. Nài nỉ là vô dụng, vì có cuộc cãi vã kia rồi. Bức đi cũng vô dụng, nắm tay thì bị giật lại, nắm tóc thì nàng sẵn sàng cắt tóc mình để thoát thân, xông lên trên thì đau nhức toàn thân, bị đá đau không chịu được. Dận Tường đành đứng ra can, y như lão bà lằng giằng đa sự.

-Thôi thôi, hai người thôi đi ! Thế nào ? Ý huynh thế nào ?

-Nghiêm chỉnh đi bái sư ! – Dận Chân nghiêm chỉnh.

Đông Triều hừ ra một tiếng :

-Hãy thử mang hấn đến đây muối xem có xứng cho hài tử một Vương gia quỳ gối không ?

-Muối bảo ta không có mắt nhìn người ?

Đông Triều hất đuôi tóc ra sau :

-Muối chờ ở tửu quán này.

Dận Chân dùng mọi cách cũng không làm gì được, đành bảo Dận Tường cấp tốc đến tửu quán có Ô Tư Đạo. Cái này giống như đang cược với nhau bằng bạc vậy, nếu Ô Tư Đạo xứng, Dận Chân thắng, ngược lại thì Đông Triều thắng.

Ô Tư Đạo ở nhà chờ Dận Chân mang học trò tới bái sư nhưng chỉ thấy Dận Chân và một trang nam tử diện mạo oai phong, tiêu sái. Dận Chân chạy vào, gấp gáp giới thiệu Dận Tường rồi thỉnh ân sư đến tửu quán làm ai đó sáng mắt ra.

-Có chuyện gì sao ?

Dận Tường nhin cười, trình bày mọi chuyện cho Ô Tư Đạo nghe. Một chốc thoáng qua, Ô Tư Đạo không ngờ có ngày tài năng của mình bị nghi ngờ, người ấy còn là một nữ tử. Tức giận nhường chỗ cho sự hiểu kỳ, Ô Tư Đạo đồng ý đi gặp mặt tại tửu quán.

Dận Chân không mang theo ngựa, ba người đành lợi bộ đến tửu quán gặp Đông Triều. Thật may là Đông Triều chọn tửu quán gần đây nhất nghỉ chân. Ô Tư Đạo vừa đi, vừa than cho cái chân tật của mình.

-Chẳng biết lệnh nương của đồ nhi của ta cốt cách thế nào mà bất vi sư hành xác thế. – Ô Tư Đạo cười cười, trong lòng không ngớt hứng thú.

-Cũng chẳng phải lệnh nương. – Dận Tường nói rồi chột tư lự. – Đến khi là đích hài tử của mình, nàng ta còn cứng chiều đến mức nào ?

Dận Chân không nói gì. Ngẫm lại, Đông Triều rất có ý thức của một người mẹ cũng như một thành viên trong gia tộc vương giả. Nói là quan tâm đến dân, thương người, niềm kiêu hãnh của nàng cũng rất cao, không vì ơn nghĩa gì mà chấp nhận quỳ gối. Cuối cùng cũng là nghĩ cho Dận Chân mà thôi. Đoán được ra điều ý, con giận trong lòng Dận Chân nguôi dần.

Đoạn đường ngắn, có dài ra là do chân của Ô Tư Đạo bị đau. Một tuần trà chưa qua, cả ba đã đến được tửu quán Đông Triều đang ngồi đợi. Đông Triều y lời hẹn, ngồi ở đấy chờ, ngay cửa ra vào cho mọi người dễ tìm kiếm.

-Kia rồi ! – Dận Tường chỉ tiểu hài tử ngồi ngoài cửa. – Chính là lệnh nương.

Ô Tư Đạo nhìn không ra chữ “lệnh nương” mà Dận Tường bảo. Dù có là một tiểu nữ tử vừa nứt mắt đã xuất giá nhưng cũng là thê tử của người, hơn nữa còn xuất thân dòng danh tướng Nữ Hồ Lộc, những tướng phải một thân kỳ bảo thướt tha, đáng về yếu điệu. Nhưng không, “lệnh nương” ấy vận nam trang, vài thô, tóc thắt bím, một tay cời gảy, một tay xoa bóp bàn chân, giữa thanh thiên bạch nhật.

-Thật không tin nổi ! – Ô Tư Đạo muốn về.

-Ô tiên sinh ! Chờ đã ! – Dận Chân giận, đôi mắt nói lên tất cả.

-Ô tiên sinh nên nghe đi. – Dận Tường nói ngọt. – Cũng đừng đánh giá thấp nha đầu đó như ta lúc trước.

Ô Tư Đạo thờ dài, bước vào trong. Ô Tư Đạo không tin Dận Tường nhưng nể mặt Dận Chân. Trong mắt Dận Chân, xem ra không cho phép bất cứ ai xem thường thê tử. Ô Tư Đạo chưa nghĩ rằng một thứ thê có khả năng làm trượng phu sùng ái thế, chắc chắn phải xuất chúng.

Đông Triều không biết ba người đã tới nơi nên ánh mắt vẫn nhìn xuống chân. Vì đi đường xa, nó đã sớm đỏ tấy, đôi giày Dận Chân cho nàng không đủ sức bảo vệ lớp da non nớt của Nữ Hồ Lộ Liên Nhi. Đông Triều nhẹ nhàng xoa bóp, nghĩ thương cho Hoảng Quân nếu phải lặn lội đường xa đến đây chỉ để bái một người làm sư. Một kiểu diễn đạt thành ý ngu xuẩn !

-Mà sao thấy trống trống chân thế ?

Đông Triều để giày lên ngang mặt, nhận ra lỗ thủng to dưới đáy làm nắng xuyên qua được, chạm mặt. Đông Triều nghiêng rãnh, giận sôi gan.

-Cái đồ keo kiệt !

-Ai keo kiệt ?

Dận Chân đứng trước mặt nàng, cầm bím tóc kéo một cái. Đông Triều chẳng buồn kéo lại, vì nói thì dễ chọc tức người ta hơn.

-Cao lão gia.

-Giới lắm nha đầu !

-Đâu ? Sư phụ gì đấy của huynh đâu ? – Đông Triều mang giày trở lại, dù thấy hơi nhột ở gót.

Dận Chân dẫn Đông Triều ra gặp Ô Tư Đạo. Khi bước qua bậc cửa, ánh mắt lơ đãng tập trung nhìn vào một người. Tiểu đồng xác lão bên cạnh Dận Chân lột xác thành người khác, xét nét từng li từng tí, không để xiêm y trước mắt làm mờ mắt mình. Ô Tư Đạo thoáng rung mình, sợ đôi chân tật không chịu nổi chấn động này.

-Tiểu tử Đông Triều kính chào Ô Tiên sinh. – Đông Triều chấp tay chào như một kẻ trong giang hồ.

Ô Tư Đạo ngẩng người ra một chốc rồi trong bụng lúng túng, không biết nên xử trí thế nào. Hạ mình hóa ra tự hạ mình trước mặt kẻ nhỏ. Làm ra trường bối tất nhận sự xem thường từ đối phương.

-Hậu sinh khả úy. – Ô Tư Đạo đánh quạt vào tay, xem như đã trả lễ.

Đông Triều khẽ nở nụ cười thân thiện :

-Ô Tiên sinh cùng chủ tử chắc đã mời chân, tiểu tử mạo muội đặt trước một bàn, mời vào. – Rồi đưa tay vào trong, khẽ cúi mình.

Đông Triều dẫn mọi người đến bàn ở góc phòng, kín đáo với mọi người mà đường vào ngắn, hợp với cái chân tật của Ô Tư Đạo. Đông Triều kéo ghế mời Ô Tư Đạo ngồi trước rồi đến Dận Chân, rồi đứng yên qua một bên.

-Này, sao ta không được mời ? – Dận Tường ai oán khi bị ra rìa.

Đông Triều hướng về phía Dận Tường, huých tay chàng ta một cái, hất mặt lên :

-Thiếu gia trả lương cho tôi sao ?

Dận Tường không trả lời. Nếu nói sẽ trả, Đông Triều sẽ đưa giá trên trời, không với tới được với bổng lộc rẻ mạt hiện thời của Dận Tường. Cái giá cho nàng hầu hạ mình rất cao.

-Đương nhiên là không. – Rồi Dận Tường tự kéo ghế ngồi.

Trà đã được mang ra từ lâu, Đông Triều nhanh tay rót trà cho cả ba người. Với Ô Tư Đạo, nàng rót gần đầy như một lời tri ân lâu dài. Dận Chân nói qua quýt vài câu rồi lập tức kéo Đông Triều lại chỗ vắng người. Ô Tư Đạo biết Dận Chân đang hỏi ý thê tử từ đây mà.

-Nói là thử người, rốt cuộc lại bị người thử. – Ô Tư Đạo thờ dài, nhấp một ngụm trà.

-Nhân quả luân hồi, mấy ai biết được.

Dận Chân kéo Đông Triều ra, lập tức hỏi :

-Muội thấy thế nào ?

Đông Triều nhún vai :

-Nào là thế nào ? Muội đã thử đâu mà biết. Nhưng ban đầu là ấn tượng xấu.

-Ấn tượng xấu ? – Dận Chân ngạc nhiên.

Đông Triều gật đầu, bấm đốt tay tính số tật xấu :

-Áo nhăn, quần nhăn, ăn ở lời thôi. Tóc cột bím chưa hết, không quan tâm đến bản thân. – Đông Triều lần lượt kể tật xấu không ngờ của Ô Tư Đạo cho Dận Chân nghe, cái nào cũng có lý. – Huynh muốn hài tử mình học lão kiêu nào đây ?

-Vậy tại sao muội lại mời mọc nhiệt tình, còn hai tay rớt trà.

Đông Triều nhoen miệng cười :

-Đây là đạo lý, tiểu bối phải kính trên. Muội kính lão như kính huynh, cả hai đều lớn tuổi hơn tuổi thực của muội mà.

Bây giờ Dận Chân hiểu sơ sơ lý do nàng cự tuyệt mời mọc Dận Tường. Tính theo tuổi thật, nàng được 25, Dận Tường mới 19, hơn nữa trên danh nghĩa còn là em chồng, không thể mời mọc kiểu đó. Dận Chân lắc đầu, đành cam thục thủ.

-Hơn nữa, đầu sao cũng là người tàn tật, nên rộng lòng một chút.

-Muội đừng thương hại người, đó là xem thường.

Đông Triều cười nhẹ, nụ cười đầy hàm ý. Dận Chân chợt ngộ ra :

-Muội đang thử lão nhân gia ?

Đông Triều gật đầu :

-Nếu thực có ý thức, muội sẽ chấp nhận.

-Yêu cầu thế nào ?

Đông Triều mỉm cười :

-Không quá tự cao, không quá hạ mình.

-Không tự vấn thầy dạy học thế nào !

Đông Triều vẫn giữ nụ cười đó :

-Quá tự cao, không nhận giúp đỡ từ ai, loại người ấy đầy rẫy. Quá lệ thuộc, luôn muốn nhận giúp đỡ, loại người ấy cũng đầy rẫy. Muội muốn xem lão thuộc loại nào !

Khi Đông Triều và Dận Chân nói chuyện bên ngoài, trong này, Dận Tường và Ô Tư Đạo cũng tán gẫu với nhau. Ô Tư Đạo trông Dận Chân bên ngoài lạnh lùng, vậy mà khi nói chuyện với thể tử, sự băng lãnh kia tựa hồ giảm đi mười phần. Đông Triều đã là người quan trọng của Dận Chân rồi, tất có điểm gì đặc biệt, khác người.

-Chẳng biết đó là trường thế hay thứ thiếp của Tứ gia.

Dận Tường nhún vai. Trường thế hay thứ thiếp, với Dận Chân điều đó không quan trọng, trong lòng nghĩ thế nào, tất sẽ như thế ấy.

-Mi thanh mục tú, thoát nhìn ôn nhu nhưng cương nghị, rất biết săn sóc bản thân, có điều không màng thị phi về mình. – Ô Tư Đạo lặng lẽ nhận xét. – Khá giống Tứ gia.

-Trời sinh một cặp.

Ô Tư Đạo trông tướng hình còn nhỏ kia, đoán rằng hài tử mình sắp dạy không phải là do nàng sinh ra nhưng cũng có một phần công nàng trực tiếp dạy dỗ.

-Tứ gia muốn ta gặp nàng, coi như là thân sinh của công tử.

-Cứ xem là vậy.

-Nàng ta không đơn giản chút nào.

- Dĩ nhiên là vậy.

Trò chuyện với nhau đôi câu, Dận Chân cùng Đông Triều đã quay trở lại căn phòng. Dận Chân theo trước, Đông Triều theo sau, ánh mắt tương giao rất lạ lùng. Nếu coi bỏ lớp áo trên người, đây quả là một đôi phu thê đúng kiểu.

- Làm phiền Ô tiên sinh đợi lâu. – Đông Triều kéo ghế cho Dận Chân ngồi. – Mọi người cứ đàm đạo, tiểu tử xin đi có chút chuyện.

- Ngươi đi đi ! – Dận Chân hồ hững nói.

Đông Triều cúi đầu, chạy ra ngoài, đến chường quầy tíu tí nói gì đó rồi cúi cho tiểu nhị một lượng bạc. Dận Chân trông thấy mà nóng mặt, bạc mà Dận Chân ưu ái thương cho, không ngờ Đông Triều tiêu xài phí phạm như thế, về sẽ biết tay !

- Tạ ơn tiểu nhị huynh ! – Đông Triều đón từ tay tiểu nhị một chậu nước nóng.

Đông Triều lật đặt mang chậu nước vào chỗ ba người. Nhẹ nhàng đặt chậu nước bên cạnh Ô Tư Đạo, Đông Triều hướng mắt về phía Dận Chân. Dận Chân gật đầu.

- Thịnh Ô Tiên sinh cho tiểu tử này được rửa chân.

Đông Triều phải hạ thấp người mới rửa chân cho Ô Tư Đạo được, là hạ thấp người chứ không phải quỳ. Nàng ngược nhìn Ô Tư Đạo. Ánh mắt với hành động hoàn toàn không phù hợp, hành động là phục vụ, ánh mắt kia là dò xét. Ô Tư Đạo cảm thấy hơi nhột nhạt ở sống lưng. Phải trả lời sao đây ?

- Trời lạnh, phiền tiểu tử ngời vậy. – Ô Tư Đạo nhẹ nhàng nói.

Đông Triều mỉm cười ngây ngô :

- Vâng, mong Ô Tiên sinh hợp tác.

Đông Triều tìm được một cái ghế thấp, để chân Ô Tư Đạo lên đó. Nàng mảy mò cời giày và vớ lão ra. Một mùi chẳng phải hương xộc vào mũi làm Đông Triều thấy khó chịu :

- Mấy tháng rồi Ô Tiên sinh chưa tắm vậy ?

Ô Tư Đạo yên lặng như tờ, không nói không rằng. Dận Tường cười cười, muốn nói vài câu cứu vãn. Thế mà Đông Triều lại tia qua Dận Tường :

- Y như là Thập tam gia mấy tháng trước.

- Cứu đệ, Tứ ca...

Đông Triều rửa chân cho Ô Tư Đạo, lúc làm không ngừng việc nhấn mạnh dị tật ở cổ chân của lão. Ô Tư Đạo khó chịu trong lòng nhưng không phản kháng mà lựa lời kéo dài. Lão muốn biết Đông Triều tìm kiếm điều gì ở mình.

- Lão nhân gia lúc trở trời có thấy nhức mỏi gì không ?

Dận Tường không vừa lòng, nhíu mày :

- Tiểu tử, đừng làm vậy, ai lại mang khuyết điểm của người khác nói tội nghiệp như thế ?

Đông Triều cứng cỏi đáp lại :

- Phàm mình khó chịu chỗ nào phải nói với thầy thuốc mới chóng hồi phục. Thân mật, lấy gì giúp nước ? Nương theo khói trầm hương hiện hồn về báo mộng à ? Thân lay lắt càng khổ hơn. – Rồi làm bộ ta thán, lấy tay đấm bóp sau lưng. – Cái lưng này có thấm gì đâu.

Ô Tư Đạo à lên một tiếng, thì ra tiểu tử này muốn thử mình. Nếu để yên cho tiểu tử này rửa chân, hóa ra là ý mình ngồi trên mà khi dễ người sao ? Nếu gạt tiểu tử này ra, bảo để yên mình làm, hóa ra là không biết lượng sức mình sao ? Nếu bảo tiểu tử kia bỏ mặc mình, gián tiếp tố cáo mình không thương thân, hóa ra là kẻ kiêu ngạo sao ? Ô Tư Đạo bị xoay vần trước ba hậu quả kia, phải buông ra một câu :

- Phiền người rửa chân hộ ta.

Đông Triều gật gù :

- Thực tạ ơn Ô Tiên sinh.

Đông Triều hai tay kính cẩn nâng chân Ô Tư Đạo lên, để xuống nước. Nàng biết cách rửa chân người từ thời ở cô nhi viện nên làm cho Ô Tư Đạo rất tốt.

- Tiểu tử. – Ô Tư Đạo bất chợt lên tiếng.

-Dạ ?

-Luru Huyền Đức ba lần cầu Gia Cát, người thấy thế nào ?

Đông Triều tiếp tục rửa chân cho Ô Tư Đạo :

-Thiên kinh địa nghĩa.

-Người thấy Luru Huyền Đức làm vậy có nên ?

-Tùy duyên.

-Ý người là sao ?

Đông Triều không khách khí, nói ra :

-Tùy duyên, vì Khổng Minh thực là người tài nên Thục Hán xưng danh bao năm trời. Nếu không phải, Huyền Đức chỉ biết ôm mặt khóc. Cuối cùng lại sụp đổ cũng theo chân Khổng Minh. Thế là tùy duyên.

-Người thấy hành động tôn làm quốc sư thế nào ?

-Tùy duyên.

-Quý lạ ?

-Xuẩn ngốc !

Đông Triều ngược mặt lên nhìn Ô Tư Đạo, ánh mắt cương ngạnh :

-Quý lạ người khác là xuẩn ngốc ! Tiểu tử cũng không quý lạ người khác, kể cả vi sư.

-Ý người là sao ?

Đông Triều khẳng khái nói :

-Tiểu nhân không quý trước mặt ai ngang hàng mình. Vi sư dạy chữ, đồ nhi trả học phí, vẹn cả đôi đường, chẳng có gì gọi là nợ, dù có là nợ, cũng không đáng để quý.

-Nếu dạy miễn phí cho người ?

-Vẫn là xuẩn ngốc, tiểu nhân không bao giờ quý kẻ ngu thiện đến nỗi để bản thân chết đói.

-Nếu ta bắt người quý ?

Đông Triều nhướn mày :

-Vẫn là xuẩn ngốc, tiểu nhân không thích quý dưới ai làm mình bất phục.

Dận Chân, Dận Tường đưa mắt nhìn nhau, khẽ lắc đầu. Cuộc đối thoại sẽ rất dài, rất dài, tựa hồ không có điểm dừng đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Sống trong cuộc đời phù du này đã bao nhiêu năm, đàm đạo với đủ dạng người, Đông Triều là người đầu tiên làm Ô Tư Đạo sửng sốt nhất. Con người đặt tam cương lên trên : quân, sư, phụ, Đông Triều lại đặt bản ngã lên đầu. Mặc thế sự thế nào, bản thân vẫn là quan trọng nhất !

-Lão phu e là mình không dạy nổi hài tử này. – Ô Tư Đạo thờ dài, nói với Dận Chân.

- Ta hiểu.

Dận Chân không thất vọng gì cả. Sâu trong đáy mắt Ô Tư Đạo, sự thích thú ngày một dâng lên. Kẻ bản lĩnh luôn thích đương đầu với khó khăn, gian khổ.

- Nhưng là bạn trà chắc sẽ hợp.

Ô Tư Đạo nhìn Đông Triều, đầu gật gù. Đông Triều quan sát thật kỹ nét mặt hiện giờ của lão công. Sự thông thái cần thiết cho một lão sư vương giả chất chứa trong đây, nhưng cái năng cần, tham vọng đối với thách thức trước mắt chỉ có một chút. Đây là một chút, năng cũng sẵn sàng cho một cơ hội.

- Mong là Ô Tiên sư sẽ chiêu cố cho công tử nhiều hơn.

Đông Triều lau khô đôi chân của Ô Tư Đạo, nhẹ nhàng đặt vào hải. Nàng tự nhủ mình sẽ tìm cách trích tiền ra mua đôi giày mới cho lão sư của Hoàng Quân, cũng là lão sư tương lai của Càn Long đại đế sau này. Đứng lùi ra một, Đông Triều cúi đầu với Ô Tư Đạo.

- Thật tốt quá ! – Dận Tường tấm tắc, dùng trà.

- Vậy Ô Tiên sinh có thể chuyển thẳng vào phủ của ta để tiện bề dạy dỗ các công tử. – Đông Triều lon ton đến bên Dận Chân. – Nhi, Tứ gia ?

Ô Tư Đạo thấy khi nói, Đông Triều cố ý nhìn cái chân tật của mình, sau đó đến phong thái ăn mặc quá xuề xòa. Cái này chẳng khác nào muốn đưa thầy về nhà chỉnh lý lại tật xấu ăn ở dơ bẩn. Tức, nhưng Ô Tư Đạo xin nhận lời, nếu không, khác nào tự biến bản thân thành kẻ cuồng vọng, không hiểu thời thế.

- Xin nghe theo tiểu chủ. – Ô Tư Đạo hướng về Đông Triều, đầy thâm ý.

Đông Triều làm như rất mừng rỡ :

- Hay quá ! Hay quá ! Vậy có cần lấy kiệu không ? Tiểu nhân sẽ đi mượn !

Ô Tư Đạo lắc đầu ngay :

- Một tách trà với nhau là đủ rồi.

Dận Chân đưa mắt nhìn Đông Triều, ngầm hỏi “Cần gì nữa không ?” Đông Triều gật đầu, ngầm đáp “Đã đủ rồi.” Bấy nhiêu đó là đủ rồi.

- Tiểu nhân đi mượn một cỗ xe ngựa.

Dận Chân đồng ý. Thỉnh sư thì đi bộ đến đây nhưng rước gia sư về nhà phải dùng xe đàng hoàng. Dận Chân đưa Đông Triều ra cửa, đưa bạc cho nàng. Ô Tư Đạo cố tình rướn người, để xem nàng định xin bao nhiêu. Đông Triều không nói ra tiếng, về chữ trên tay Dận Chân.

- Đây ! – Dận Chân lấy bạc đưa cho Đông Triều.

Hai người làm thật khéo, không để Ô Tư Đạo thấy được số ngân lượng Dận Chân phải chi. Dùng trọn bàn tay nhỏ bé che lấy thỏi bạc lớn, Đông Triều lập tức ra ngoài. Dận Chân chắn cho nàng, đi vào trong. Về mặt Dận Chân bình thản.

- Chúng ta phải chờ xe đến trong chốc lát nữa. – Dận Chân nói.

- Chờ thôi, biết sao bây giờ.

Ba nam nhân đành ngồi thưởng trà, chờ Đông Triều mang xe ngựa đến. Nha đầu này thường ngày làm việc gì cũng lạnh lẽ, hôm nay chậm hơn một chút, nàng bận nhờ phu mã gia cố thêm vài chi tiết trên xe, tiện bề sinh hoạt cho Ô Tư Đạo. Mùi trà càng lúc càng lan tỏa.

- Ô Tiên sinh thấy thế nào ? Vượt qua được sức tưởng tượng chứ ? – Dận Chân nhấm nháp vị trà thanh trong cổ họng.

- Dị nhân ! – Ô Tư Đạo chỉ có thể nói vậy. – Bất quá, ngầm lại cũng không hề sai.

Dận Chân gật đầu thừa nhận :

- Bàn sách thánh hiền với nha đầu ấy cả ngày, quả thật không hề chán.

Ô Tư Đạo tin Dận Chân. Ông tự nhủ lòng từ rất lâu, dù có bất đồng quan điểm hay là nàng cố chấp, bộ óc phá rối cục diện Thiên địa hội kia không phải tầm thường. Nếu có thể làm bạn tương giao, sẽ là phúc phận lớn cho bản thân ông.

- Hải tử của nàng chắc chắn sẽ được giáo dưỡng kỹ lưỡng. – Ô Tư Đạo thâm trầm suy nghĩ. – Bất quá chỉ cỡ vài năm sẽ có.

Dận Chân nghe vậy không khỏi nở nụ cười buồn bã. Vài năm nữa chẳng biết Đông Triều còn ở đây không. Hải tử, nàng cũng chưa chắc muốn sinh, sợ làm tổn thương tới tình tỷ muội với Phúc tấn và Niên thị.

-Cứ tính lúc này đã.

-Thưa lão gia, xe đã chuẩn bị xong ! – Đông Triều thông báo ngoài cửa.

Dận Chân gật đầu, chống tay đứng dậy. Bên kia, Dận Tường vội diu Ô Tư Đạo ra ngoài. Đông Triều mở cửa, đưa quả trượng cho Ô Tư Đạo chống lấy, một thân đỡ hông cho lão.

-Thỉnh Tiên sinh.

Tiểu đồng lí lắc kia hoàn toàn được trút bỏ, vẻ cương nghị phi thường lộ rõ ra. Đông Triều đỡ Ô Tư Đạo ra xe. Mã phu thả thang gỗ từ thùng xe xuống, Ô Tư Đạo đi từng bậc lên trên được. Bên trong xe được làm đặc biệt, giúp người tàn tật dễ dàng co duỗi chân.

-Quả là phúc phận. – Ô Tư Đạo tấm tắc.

-Khởi hành ! – Đông Triều ra hiệu cho mã phu.

Xe từ từ lăn bánh về Ung phủ. Giữ nguyên thân phận ban đầu, chủ tử và gia sư được ngồi trong xe, che rèm cẩn thận, kẻ hầu người hạ ngồi ngoài xe với mã phu. Ô Tư Đạo ngạc nhiên :

-Sao không để trắc phúc tấn ngồi trong này.

Dận Chân phẩy tay :

-Cứ để cho nha đầu ấy nhìn cảnh bên ngoài.

Dận Chân mừng tượng được trong đầu hình dáng của nàng khi ngồi ngoài xe. Tư lự, trầm ngâm, âm thầm quan sát thể thái dân tình, trông khá mong lung, tuy băng lãnh nhưng không đến mức vô tâm vô tình. Đây là lúc Dận Chân thích nàng nhất.

-Có người ngã kia ! – Mã phu tri hô.

Ô Tư Đạo hiếu kỳ xin vén rèm ra nhìn cho rõ. Một lão bà nào đó lao ra ngoài, ngã gần bên xe ngựa. Y phục bà ta tồi tả, trên tay ôm một con búp bê.

-Đi tiếp đi ! – Đông Triều hững hờ nói.

-Không giúp người sao ?

Bà lão dường như đi không nổi, lê lét khắp nơi cầu xin cứu giúp. Dận Tường thấy cảnh tượng thương tâm, nói vọng ra :

-Ngừng lại giúp người đi !

-Đi tiếp đi ! – Đông Triều vẫn không động tâm.

-Nhưng... - Mã phu hơi bất nhẫn.

-Ai trả lương cho người thì cứ theo kẻ đó. – Đông Triều chống cằm, chẳng nhìn lão bà kia bằng nửa con mắt. – Đi tiếp !

Mã phu bắt đầu đi phải quất ngựa đi. Nửa đường quay đầu lại nhìn thấy người tàn ra. Lão bà tật nguyên tự đứng đứng dậy thẳng thớm, tay đếm tiền bó thí, mắt sáng rỡ. Mã phu kinh ngạc :

-Người...

-Già miệng quá ! Đi tiếp đi !

Đông Triều có mắt quan sát tinh tế như thế, ba người kia ngồi trong xe cũng không nói gì nữa, an tâm giao cho nàng ngồi đằng trước xử lý mọi sự, cả ba ngồi trong hân huyền. Đông Triều ngồi ngoài, một chữ cũng không để vào tai, nàng không thích nghe đàm đạo chính sự, một phần là do thời đại này, nữ tử không được can chính, Đông Triều chỉ giúp Dận Chân tra án chứ không một lần bàn chính sự, một phần là do Đông Triều không có hứng thú. Ranh giới riêng được vạch ra.

-Trời vào đông, tuyết tan trong lửa...

Đông Triều ngồi bên ngoài có phần nhàm chán, phải ngân nga vài câu hát. Nàng vô tư như thế đấy ! Nào ai biết ba vị đại nhân bên trong kia đang xếp đặt kế hoạch, lựa chọn ngày tháng cho nàng...hoài thai.

-15 cư nhiên là vừa nhất. – Dận Tường nhắm tính thời gian.

Ô Tư Đạo gật đầu. Thân nương lão sinh lão cũng năm 15. Đây là tuổi xuân sắc của một con người. Và, lấy lý do cá nhân một chút, lão không chờ được ngày hài tử của chính Đông Triều bái mình làm sư.

- 18. – Dận Chân kết thúc vấn đề.

- Hà ?

- Không nói nhiều. Muốn chờ, phải chờ 5 năm nữa.

Hai người kia thấy Dận Chân cương quyết như thế, cũng không ý kiến gì nữa. Dận Chân đặt mốc thời gian xa thế cũng có cơ sở của chàng. Ngày xưa Tiểu Uyển cũng ở tuổi ấy mà hoài thai, đã sảy đến mấy lần, sức khỏe cũng vì thế mà giảm sút. Khi Dận Chân mang chuyện ấy ra kể cho Đông Triều nghe, nàng giải thích là do cơ thể nữ nhân ở tuổi ấy không thích hợp hoài thai cũng như sinh liên tiếp nhiều lần. Lần này Dận Chân quyết không để những chuyện ấy xảy ra. Chàng có thể nhận.

- Lão gia, về phủ rồi!

Đông Triều thông báo rồi nhảy khỏi xe trước, chạy vòng ra sau phủ. Xe chạy chậm lại. Ô Tư Đạo vén rèm lên, thấy xe còn cách cửa phủ vài thước, Đông Triều đã chạy ào ra ngoài rồi. Nhìn qua bên Dận Chân, Ô Tư Đạo đòi hỏi một lời giải thích.

- Là phần nam trang, giấu Phúc tấn nên phải treo tường vào.

Ô Tư Đạo bật cười :

- Ung phủ coi như là nơi quý tộc khó vào, vậy mà để một nha đầu treo tường vào sao ?

Dận Chân cười :

- Nha đầu ấy là quý trong đó.

Xe đã dừng trước cửa phủ. Dận Tường bước xuống xe trước, tìm thế đỡ lấy Ô Tư Đạo, đặt quai trượng vào tay lão. Dận Chân ra sau cùng, đỡ lấy lưng lão.

Gia nhân trong phủ nghiêm chỉnh chào chủ tử cùng khách nhân sau đó từ tốn vào trong thông cáo. Liền lập tức, Phúc tấn và các trác Phúc tấn bước ra thỉnh an. Đông Triều cũng đi cùng, y phục nam trang đã được thay bằng kỳ bào màu xanh, tóc bím đã đổi thành búi. Khuôn mặt nàng nhìn Ô Tư Đạo hoàn toàn lãnh đạm, dường như vừa gặp lần đầu.

- Hoàng Quân, Hoàng Thời đâu ?

Lý thị lễ phép đáp :

- Hồi gia, hai từ đang ở thư phòng đọc sách. – Giọng có vẻ rất hạnh diện.

- Gia, người này là...- Tiểu Uyển đưa mắt nhìn Ô Tư Đạo.

- Đây là gia sư ta thỉnh được từ nơi kinh lý, sau này sẽ dạy học cho các nhi tử trong phủ.

Ô Tư Đạo cúi đầu hành lễ với các Phúc tấn :

- Tại hạ Ô Tư Đạo.

Toàn gia Dận Chân thất kinh. Đặc biệt là Lý thị, người đang giữ trong tay hai nam hài duy nhất trong phủ. Không đùa chứ ? Dận Chân khước từ rất nhiều nho sĩ muốn lưu lại làm môn khách, dạy học cho hai từ, cứ nhiên rước một lão bị tật ở chân về làm thầy dạy cho con ? Nhưng Dận Chân đã đưa về đây, tức là nhất quyết, ai dám cãi.

- Vậy từ đây, hai từ xin giao cho Ô Tiên sinh. – Tiểu Uyển nhã nhặn nói.

- Được rồi. Phúc tấn mau sửa soạn, cấp cho gia sư một căn phòng. Còn Liên Nhi, nàng vào thư phòng kêu hai hài từ đến đại sảnh bái sư.

Đông Triều nghe Dận Chân phân phó, không kiềm được phải ném cho chàng ánh mắt tức giận. Lý thị là thân nương, không sai nàng ta đi, lại sai nàng. Muốn hại chết nàng à ? Nhưng Đông Triều không cự cãi, ngoan ngoãn lui ra, đi đến thư phòng gọi hai từ.

Ô Tư Đạo cũng thấy được điều không hay. Nhưng không tiện nói ra, sợ mất mặt người kia. Xem ra Dận Chân thực sự mang Đông Triều đặt lên ngai “thứ hậu”, giao cả hai từ cho nàng.

Dận Chân bái hầu thị nhân, đích thân dắt tay gia sư vào đại sảnh, cho ngồi ở ghế bên trái. Ô Tư Đạo được Dận Chân đích thân châm trà. Trà của Dận Chân thanh, nhẹ, hít vào trong lòng cảm thấy thư thái.

- Vốn không thể để hai từ làm lễ như người khác, Ô Tiên sinh thông cảm.

- Lão phu hiểu.

Ô Tư Đạo nhấp một ngụm trà, thở ra một hơi. Trong giờ chờ đợi, có vài gia nhân mang bánh đến cho Ô Tư Đạo nhắm nháp với trà.

-Đi nào !

Đông Triều dẫn hai hài tử vào đại sảnh. Hai hài tử, đối với nàng có hai thái độ trái ngược nhau. Một quán quýt, bám lấy không muốn rời. Một vô cảm, đi với nàng như đi với Bạch Vô thường. Nhưng hướng về Dận Chân, chỉ có một lòng tôn kính.

-Hài tử khấu kiến Amã.

Hai hài tử chỉ cúi đầu. Ô Tư Đạo không khỏi ngạc nhiên, trong Hoàng tộc, chẳng phải nghi lễ giữa phụ thân và hài tử hoàn toàn khác nghiệt, mỗi lần gặp là phải quỳ sao ? Dận Tường hằng giọng, đưa mắt về Đông Triều. Chính nàng đã cãi với Dận Chân một trận lớn, bắt Dận Chân phải nhượng bộ, trừ phi có huynh đệ hoặc Hoàng thượng đến, hài tử gặp A mã chỉ cúi mình, không cho quỳ.

-Hoàng Quân, Hoàng Thôi, người kia sau này là gia sư của các con, mau đến hành lễ bái sư.

-Vâng, thưa A mã.

Hai hài tử hướng đến Ô Tư Đạo, đồng loạt cúi mình gọi “sư phụ”. Ô Tư Đạo gật đầu, ghi nhớ thật kỹ nét mặt của cả hai hài tử, tính cách phần nào khác rõ trên ấy. Dạy hài tử, cốt yếu là nhìn vào cốt cách mà dạy, giống thầy thuốc xem mạch mà phục dược.

-Nhi tử, mau đến châm trà cho sư phụ. – Đông Triều khẽ nhắc nhở.

Hai hài tử bình tĩnh, vội vàng chạy tới bàn trà, cảm ẩm rót đầy. Ô Tư Đạo im lặng nhìn bọn trẻ hành sự. Châm trà cũng có thể bộc lộ tính cách con người. Dâng trà cũng có thể bộc lộ tính cách con người.

-Con mời sư phụ ! –Hai hài tử hai tay dâng trà.

-Được.

Ô Tư Đạo thấy mình có thể dạy Hoàng Quân được, Hoàng Thôi thì phải xem lại một chút. Ô Tư Đạo nhận trà của hai hài tử, nhấp mỗi bên một ngụm nhỏ.

-Từ nay về sau, người này là gia sư của các con. – Dận Chân nghiêm khắc nói với hai hài tử. –Phải tôn trọng người đó, không được vô lễ.

-Vâng, thưa A mã.

-Lui ra đi !

Vừa lúc đó, Phúc tấn cũng bước vào, thông báo rằng mình đã dọn phòng đón gia sư xong, sau đó nàng hướng về bếp chuẩn bị com tiếp đãi. Đông Triều nhanh chóng giục Ô Tư Đạo về phòng nghỉ, lúc này không còn hài tử hay là Phúc tấn, nàng làm lại bộ dạng như lúc ở trà quán. Ô Tư Đạo bật cười :

-Ta chưa nói chuyện với trượng phu ngươi xong mà.

-Ngủ sớm, dạy học sớm, được khắc nào hay khắc đó.

Ô Tư Đạo trề môi :

-Bất nạt người, bóc lột !

Đông Triều vron vai :

-Sao cũng được.

Dận Chân cười cười :

-Nàng ta bị hài tử quấy quá rồi. Đông Triều dẫn Ô Tư Đạo về phòng, Dận Chân, Dận Tường đi theo sau. Phúc tấn cũng rất chu đáo, cho thiết kế phòng sao cho Ô Tư Đạo thấy thư thái nhất. Giường nệm không phải loại hảo hạn nhưng trải hai lớp, mùa đông không lạnh. Hương trầm không có, bất quá một vài vỏ quả cam, vỏ quýt để trong phòng toát mùi cũng dễ chịu.

-Mong Ô Tiên sinh đừng chê. – Dận Tường cười nói.

-Làm như là nhà mình vậy. – Đông Triều lăm bằm trong miệng.

-Ai nha, thì nhà của Tứ ca cũng là nhà của ta đi.

-Mặt dày ăn bằm –Đông Triều vẫn là lăm bằm trong miệng.

Lúc này Phúc tấn đến, báo com nước đã chuẩn bị xong, thỉnh Ô Tư Đạo cùng Dận Chân, Dận Tường đến dùng. Ô Tư Đạo quay lại, thấy Đông Triều

vẫn đứng ở đó, không định đi cùng. Ô Tư Đạo tự hỏi vì sao. Dận Chân thay nàng giải thích :

-Nha đầu đó ăn sớm rồi.

Nhà Dận Chân có thói quen dùng bữa sớm, các Phúc tấn dùng cùng lúc với hài tử, mặc cho gia chủ có về hay không, về trễ thì ăn sau. Đông Triều lên đi, không ai biết, Phúc tấn ngỡ nàng bệnh nên đã gửi thức ăn qua, tức là được xem như đã dùng bữa. Ấy vậy mà Đông Triều có vẻ vui, chạy tung tăng về phòng.

-Đề nha đầu đó một mình, hôm nay không có hài tử quấy, chắc là cao hứng đến chết.

Đông Triều cao hứng chạy về phòng, hôm nay có ba cái lợi. Lợi thứ nhất, giả bệnh nên sẽ được Phúc tấn cho ăn rất ngon, toàn đồ nàng thích. Lợi thứ hai, thân nhiên trong phòng luyện võ viết chữ- một công phu nàng học được ở “Phúc phủ”. Lợi thứ ba, Hoảng Quân có chỗ học hành rồi.

-Phu nhân ! – Xảo Tuệ chạy theo Đông Triều muốn hớt hơi. – Thức ăn để cả trên bàn.

-Biết rồi !

Đông Triều giả bệnh mà đi băng băng về phía trước, đôi giày cao vón không làm khó nàng được nữa. Xảo Tuệ phải dùng hai thường đi theo mới kịp, không sợ bị vấp té. Trời ạ, trong cung cứ đồn đãi phu nhân này thân thể yếu đuối, lúc nào cũng nấp trong phòng, chỉ khi nào cùng nàng chạy thì mới biết.

-Ngươi chậm quá ! –Đông Triều về trước nha đầu kia, đã vào đến bên trong phòng.

-Phu nhân...học học...nhanh quá !

Đông Triều lắc đầu. Nha đầu này ở trong phủ, quanh đi quẩn lại chỉ biết may vá thêu thùa, đi như đếm bước, vung tay như đuối tà, chạy với nàng một hồi là mồ hôi nhễ nhại, qua một đêm thì xuống giường không nổi. Yếu đuối không tả !

-Nhà ngươi thế này, mai mốt ta sinh hài tử, nó chạy lung tung, giữ kiểu nào ?

Xảo Tuệ kinh ngạc :

-Phu nhân... phu nhân...

-Ta nói là sau này ! – Rồi đuối nàng ra ngoài.

Đông Triều đóng chặt cửa, mở hộp thức ăn để dành ra xem. Quả nhiên Phúc tấn vì nàng mà cho rất nhiều món nàng thích. Khác với Dận Chân, ưa đạm bạc, Đông Triều thích ăn đồ bổ dưỡng, không cần đắt tiền, nhưng phải bổ dưỡng và vị thật đậm vào, có thể khi hoạt động mạnh mới đủ năng lượng. Tráng miệng còn có phù dung cao.

-Thiếu trà !

Đông Triều mở bình trà mình cất công “hầm” từ lúc bước chân ra khỏi phủ đến giờ, sắc trà đã đậm lên. Nàng hít một hơi, rót trà vào tách, uống một hơi.

-Sảng khoái !

Đông Triều so đĩa, bắt đầu dùng bữa. Nàng nhắm nháp com, thức ăn, trà. Âm thầm sắp xếp những sự kiện đang diễn ra, Đông Triều đoán mọi việc đang theo đúng lịch sử. Ô Tư Đạo đã về đến, Dận Chân như được chấp cánh. Sắp tới, Thái tử sẽ bị phế lần thứ nhất và Dận Chân nghiễm nhiên trở thành Ung Thân vương quyền khuyh thiên hạ.

-Không bao lâu nữa...

Không bao lâu nữa, trong khoảng thời gian Ái Tân Giác La Hoảng Lịch được sinh ra, Thái tử sẽ bị phế lần hai, Dận Tường bị biếm suốt mười năm có hơn, Dận Chân cô độc một mình. Đây chính là điều Đông Triều lo nhất. Nàng không thiết chính sự, nhưng những gì có liên quan đến nhiệm vụ của mình khi đến đây – hài tử cùng Dận Chân – nàng phải nhớ thật kỹ.

Dùng bữa xong, Đông Triều gọi người tới thu dọn bát đĩa, mang đi rửa. Nàng ra ngoài phòng, đi đi lại lại cho tiêu com. Khi đó, nàng đến chỗ Dận Chân đang dùng com với Ô Tư Đạo cùng Dận Tường, cũng là nói chuyện quốc sự, Đông Triều nghe tiếng “triều đình”. Nàng nên lánh đi là hơn.

-Nha đầu, vào đây ! – Dận Chân gọi nàng.

-Có chuyện gì sao ? – Đông Triều đứng thập thò ngoài cửa. – Mọi người nói chuyện...

-Là nhờ muội dùng tâm lý tội phạm để suy đoán.

-Chuyện tham nhũng tiền sửa đề ?

Dận Chân gật đầu. Đông Triều thở phào. Chuyện tham nhũng tiền sửa đề thì nàng can dự được, nàng từng nhúng tay vào đấy, cứu Dận Chân một mạng mà.

- Là người tra án, muội thấy bọn tội phạm thường xuyên câu kết nhau, khi chứng cứ về đến, sẽ làm gì ?

Đông Triều ngẫm nghĩ :

- Trốn tội.

- Đơn giản thế ?

Đông Triều trái tờ giấy, trình bày suy nghĩ cho ba vị đại nhân nghe. “Trốn tội”, có rất nhiều cách trốn tội. Kẻ tội nhẹ, có thể cáo bệnh nặng. Kẻ tội trung, có thể cầu tình. Kẻ phạm đại tội... nói đến đây, Đông Triều có hơi khó xử.

- Là Bát gia đang. Nói đi ! Đại tội thì thế nào ?

Đông Triều thờ dài :

- Vẫn là cáo bệnh nặng, giả nói sống không lâu nữa, hoặc viện cớ săn sóc thân nương.

Biết Đông Triều ám chỉ Thập tứ A ca, vẫn còn Đức phi trong cung, đạo này đau ốm thất thường. Cũng có thể là Đông Triều ám chỉ Bát A ca, vẫn còn Lương phi trong cung, thân thể đau ốm triền miên. Nhưng chưa đủ.

- Hoặc hướng ai đó cầu tình, lấy đạo sinh thành ra khẩn thiết van xin.

Đông Triều đang ám chỉ Thái tử. Thái tử là con côi của Hoàng hậu quá cố, được Hoàng thượng yêu quý, sẽ dùng cầu tình làm chỗ dựa. Nhưng chưa đủ.

- Mua chuộc cung nhân, thiêu hủy sổ sách chứng cứ.

Có khả năng. Thái tử, Bát gia đang khá thân thiết với Lý Đức Toàn, đương nhiên có khả năng mua chuộc hắn, nhờ hắn cấp cho một mồi lửa, hủy tất cả sổ sách. Nhưng chưa đủ, chuyện này bất quá cũng rất nguy hiểm.

- Gây sự.

Cái này lạ nhất. Đông Triều giải thích rằng gây sự là làm cái gì đó phạm tội nặng nề hơn. Điều này làm ba vị đại nhân cảm thấy khó hiểu.

- Tỉ như có biến cố nào đó gây nguy cho thiên hạ, phải huy động toàn bộ lực lượng thì sao?

- Ý gì ?

Đông Triều thông thả nhấp một ngụm trà :

- Tỷ như quốc tang.

- Không thể nào !

- Hoặc là Thiên địa hội gây loạn.

- Sao có thể...

- Nếu độc hơn. – Đông Triều liếc mắt về phía Dận Tường. – Mông Cổ gây họa ở biên quan. Nghe các Phúc tấn báo chuyển tuần thú ra biên cương sắp tới

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Đông Triều nhẹ nhàng chỉ ra ba con đường thoát tội cho bọn tội phạm, còn là ba con đường “nhất tiễn hạ song điêu”. Dù là làm ra quốc tang, hoặc xúi giục Thiên địa hội gây loạn, hoặc câu dẫn Mông Cổ náo loạn biên cương đều có thể thành công. Những điều ấy làm ba vị đại nhân sững sốt.

Đông Triều biết mình đã chạm đến chính sự, thứ mình ghét nhất. Nàng không nói về chủ đề này nữa mà chuyển sang chuyện chứng cứ. Hiện nay chứng cứ đã về đến tay Công bộ và Hộ bộ nhưng phải chọn lọc kỹ càng, tổ giác mới có uy lực. Thứ tự bằng chứng khi trình bày rất quan trọng, Đông Triều

còn nhớ chuyện cách đây năm năm, công tình nàng tra án, bắt giam thủ phạm, vậy mà có gã luật sư nào đó cãi cho hắn từ từ hình xuống chung thân, đều nhờ vào sự sắp xếp bằng chứng rất tài tình. Sau trận thua đó, nàng liền đi học cách sắp xếp bằng chứng.

-Được rồi, đây là ý kiến của nô tài. – Đông Triều viết ý ra giấy, đưa cho ba vị đại nhân. – Tứ ca, muội về được chứ ?

Sắp tới sẽ là chuyện chính sự, Đông Triều không thích nghe, vô tình lắm. Dận Chân cũng biết nàng không thích quan tâm tới chính sự, bản thân cũng chẳng muốn nàng dính líu đến chuyện này, liền chấp thuận cho nàng lui về trường phòng. Ô Tư Đạo nhìn dáng nàng bước đi, trầm ngâm :

-Nữ nhân... thực ra ngoài vài chuyện nhạy cảm... khả năng chấp chính tuyệt đối không thua nam nhân, bao nhiêu triều đại nhờ các nữ nhân mà giang sơn ổn định.

Dận Chân không nói gì, coi như ngầm đồng ý. Đại Thanh hậu cung có luật lệ : nữ nhân không can chính, nhiệm vụ chính của các nàng là hoài thai và sinh con. Nhưng cũng có trường hợp ngoại lệ, đây là nội tổ mẫu của Khang Hy Hoàng đế : Thái hoàng thái hậu Đại Ngọc Nhi một tay trụ vững giang sơn cho hoàng tôn. Bản thân Dận Chân không quá trọng nam khinh nữ, đặc biệt là sau khi gặp Đông Triều.

-Nữ nhân cũng có tham vọng, nếu thấy cảm được thì cảm mãi, chẳng muốn buông. Trắc phúc tấn lại khác, rõ ràng cảm được nhưng không cảm.

Dận Tường hiểu được ý của Ô Tư Đạo :

-Nha đầu đó rất hiểu chuyện.

-Đây là phước phận của ta. – Dận Chân làm bầm, rồi nghiêm mặt. – Hãy trở về đại sự, chuyện Trắc phúc tấn nói hồi nãy...

Ba người trầm mặc. Ba con đường thoát tội Đông Triều vạch ra đều ảnh hưởng đến “Tứ gia đảng”. Quốc tang thì không cần nói rồi, không ai dám động vua nhưng một cung phi tuổi cao từ trần gây ảnh hưởng rất lớn đến hoàng cung. Thiên địa hội làm loạn, triều đình dốc quân thảo phạt, nếu có ai ác ý đẩy Dận Chân đi thảo phạt, hậu quả khó lường, tuy nhiên chuyện này khó xảy ra, Thiên địa hội vừa trải qua giai đoạn “nổi da xáo thịt”, phải mất một thời gian ổn định. Nhưng, chuyện Mông Cổ quấy phá biên cương có thể xảy ra, đặc biệt là khi Khang Hy Hoàng đế quyết định đi thăm Khả hãn Mông Cổ ở biên giới, một sơ suất nhỏ sẽ động can qua, tình hình còn nghiêm trọng hơn, Khả hãn là ngoại tổ Dận Tường.

-Tứ ca, chuyện này, huynh nghĩ thế nào ? – Dận Tường trầm ngâm. – Huynh nghĩ những người đó sẽ dùng cách nào ?

Dận Chân không cần suy nghĩ lâu :

-Cách thứ ba.

Bên kia, Ô Tư Đạo cũng gật gù. Cách thứ ba đúng là hữu hiệu nhất. Đặt mình vào vị thế của “Bát gia đảng”, Ô Tư Đạo sẽ để Thái tử đi xuất tuần với Hoàng đế, Dận Chân e ngại, Dận Tường kinh hãi nhất mực đi theo, tại kinh đô tha hồ lộ hành, còn tổn hại đến Dận Tường nếu có sự xảy ra.

-Có thể chỉ ở lại, hoặc đi cùng. – Ô Tư Đạo nhìn Dận Chân, nghi hoặc. – Tứ gia, ngài muốn đi hay ở.

Đi thì tránh được can qua hai nước, cũng như bảo vệ cho chính Thái tử lẫn Dận Tường nhưng có thể mất đi chứng cứ quan trọng nhất. Ở lại thì bảo hộ được chứng cứ, nhưng ai biết được ngoài biên cương, “Bát gia đảng” cùng “Thái tử đảng” sẽ làm gì.

-Ta sẽ đi ! Dận Tường cũng phải đi !

Dận Chân quyết định rất nhanh, làm Dận Tường không khỏi kinh hãi :

-Tứ ca ! Còn bằng chứng mà huynh cất công điều tra một năm trời thì sao ?

-Thuận theo thiên ý. – Dận Chân nói rất đơn giản.

-Tứ ca !

-Ta đã quyết như vậy, cứ theo vậy. – Dận Chân đứng dậy. – Ô Tiên sinh hãy nghỉ ngơi một chút, khắc nữa hài tử sẽ đến thỉnh giáo.

Dận Chân bước đi, muốn đóng cửa lại. Dận Tường bật dậy, vội vàng đuổi theo. Dận Tường không quan tâm hai nước can qua, mình sẽ bị thiên hạ nghị kỵ thế nào, chàng quyết không để công sức Tứ ca bỏ ra thành tro bụi.

-Hoàng đế nghiêm chính, thần tử trung tâm. – Ô Tư Đạo nhìn bóng hai người đang tranh cãi, thật ra đều vì tâm nghĩ đến đối phương. – Quả là phước phận đại Thanh.

Ô Tư Đạo nghỉ ngơi một chút, khắc sau liền có người hầu đến diu ông đến tiểu đình dạy học cho Hoàng Quân cùng Hoàng Thôi. Sinh thời, ít ai dạy hài tử ở tiểu đình, toàn là ở thư phòng. Ô Tư Đạo biết ngay ý kiến đó là của ai. Nhưng cũng đáng ! Tiểu đình này yên tĩnh, mát mẻ, đầy đủ ánh sáng, có thể vừa học, vừa hít thở không khí trong lành, so với thư phòng dễ chịu hơn nhiều.

-Chúng con chào sư phụ ! – Hai hài tử đã đến.

-Ngồi đi, chúng ta bắt đầu học.

Nhận học trò, Ô Tư Đạo khảo nghiệm trước. Ông cho mỗi đứa nhỏ hai bài tập, một bài luyện chữ, một bài luận thơ. Phải xem thử tính nết và khả năng lĩnh ngộ của hai hài tử này thế nào.

Không làm Ô Tư Đạo thất vọng, vừa nhận được đề bài, hai hài tử lập tức cầm bút viết, không có thời gian suy nghĩ, viết là viết một mạch. Loại bài tập này trước đây cả hai đều làm qua, luyện chữ do A mã dạy còn bình thơ là do Di nương dạy. Ô Tư Đạo khảo nhằm người rồi. Hai hài tử nhanh chóng hoàn thành phần luyện chữ, còn bình thơ, từ một trang qua hai trang, qua ba trang vẫn chưa hết ý.

-Hài tử nhà Đế vương có khác. – Ô Tư Đạo gãi cổ. – Khát nước quá !

Ô Tư Đạo để bọn nhỏ ở tiểu đình, chống quai trống đi xuống tìm nước uống. Trên đó cũng có trà nhưng ông muốn vận động cái chân lành của mình một chút, vả lại trà bên dưới, do a đầu Xảo Tuệ làm ngon hơn rất nhiều. Vừa tới cầm tách định rót trà vào, Ô Tư Đạo bị một cái quạt gỗ vào tay.

-Trắc phúc tấn !

-Ô Tiên sinh, mắt không mờ đến mức không thấy người đấy chứ ? – Xảo Tuệ phe phẩy cây quạt, làm bộ đắc chí.

Ô Tư Đạo cười khà khà :

-Đâu có, do nha đầu nguoi nhỏ quá, ta nhìn không thấy.

-Cái gì ?

Đông Triều ngồi đó, can hai người. Nàng lo một vài việc vặt chỗ mình rồi đến đây thường trà đọc sách, thuận tiện xem hai hài tử học tập, cũng có thể thấy nhị vị A ca tranh cãi không ngừng đằng kia. Đông Triều mời Ô Tư Đạo ngồi, lấy phù dung cao ra mời ông.

-Tạ ơn Trắc phúc tấn. – Chợt, Ô Tư Đạo nhìn Xảo Tuệ, chớp chớp. – Nha đầu, hay là đưa cho hai hài tử kia vài cái bánh đi, làm bài lâu chắc chúng đói bụng rồi.

Xảo Tuệ hứ một tiếng :

-Ai hành thiếu gia, người đó tự biết thân chứ !

Đông Triều biết Ô Tư Đạo muốn nói chuyện riêng với mình nên lấy phận chủ nhân ra lệnh Xảo Tuệ đi. Đợi a đầu kia đi rồi, Đông Triều vào ngay chính sự :

-Xem ra đã tìm được cách đối phó.

-Đúng vậy.

-Gia... sẽ đi sao ?

-Ngài đoán ?

-Ta không đoán, ta biết.

-Quả nhiên tâm ý tương thông. – Chợt, Ô Tư Đạo hỏi – Theo ngài thấy, Tứ gia có thể... kế vị ?

Hỏi tầm phào, Dận Chân mà không thể kế vị thì Hoàng đế Ung Chính tài ba lỗi lạc kia ở đâu ra ? Rồi còn Càn Long Hoàng đế nức tiếng kia nữa.

-Đương nhiên.

-Ngài thấy... Tứ gia liệu có muốn kế vị ?

-Không.

“Tứ gia không hề có ý nghĩ sẽ kế vị.” Ít ra là lúc này.

Đông Triều xoay người, nhìn khuôn mặt tái nhợt, không chút sắc huyết nằm bên cạnh mình. Một năm phong trần bên ngoài, ăn uống kham khổ, da tái sạm đi. Đông Triều đưa tay chạm đến khuôn mặt ấy, cảm giác thô ráp lan ra những đầu ngón tay.

Vì dân vì nước mà chấp nhận phò tá kẻ làm mình bất phục, làm một cô thân, quanh năm chỉ có trà làm bạn. Vì dân vì nước mà mặc kệ thân thể rã rời, bệnh tật triền miên, xông pha đi kinh lý cả năm trời. Giờ lại vì dân vì nước đến vùng tái ngoại, trời vào đông, đây lại là miền bắc xa xôi, sức khỏe của chàng trụ được bao lâu chứ ?

-Ngu ngốc ! – Đông Triều khẽ mắng con người đang ngủ say kia.

Giả như Dận Chân biết dùng quyền lực, thủ đoạn, ép những kẻ mình căm ghét vào chỗ chết thay mình. Giả như Dận Chân nhìn về ngại vàng, chỉ biết nhìn

về ngai vàng như những kẻ khác, con đường sẽ bằng phẳng hơn nhiều, từng ấy thủ đoạn, Dận Chân dư sức vạch ra con đường ngắn nhất đến với ngai vàng, cho dù hiện tại cô là cô thân đi nữa. Nhưng chàng vẫn cứ vì dân vì nước, cho nên nhận hết mọi việc về mình.

-Đáng ghét, giá mà muội xuyên không thành nam tử...

-Thì đừng hòng ngủ giường này. – Dận Chân nói, mắt vẫn nhắm nghiền.

-Muội không cần giường này.

Lúc này Dận Chân mở mắt ra. Đèn đã tắt nên chỉ thấy khuôn mặt Đông Triều lơ mờ. Nhưng hơi ấm từ những đầu ngón tay của nàng, trên nền mùa đông lạnh lẽo thì biểu hiện rất rõ.

-Là nam tử thì đã sao. – Dận Chân cười khẽ. – Muội cũng đâu ra quan trường giúp ta được.

Đông Triều luôn có nguyên tắc bất di bất dịch : Không chạm chính sự. Nàng bảo dù có thực sự là người ở đây, mang thân nam tử đi chăng nữa, nàng thà làm sai nha hình bộ còn hơn ra quan trường. Có năng lực tốt, nàng không thích cũng sẽ không làm.

-Đừng nghĩ, muội thế này là tốt rồi. – Dận Chân đặt tay Đông Triều vào chân.

-Ít ra muội cũng có thể ra tái ngoại.

Đông Triều rất lo lắng. Bàn tay trong chân cô tìm cánh tay Dận Chân. Dận Chân cười khẽ, mang đầu nàng đặt lên cánh tay trái, tay phải kéo nàng sát lại.

-Muội không nghĩ nếu ở lại đây, muội có thể ngăn Ngạch nương gây chuyện à ? Nam tử đâu thể tự do ra vào cung cấm được.

-Ừ nhỉ.

Dận Chân làm nàng nhớ đến Đức phi. Đức phi thương con hơn tính mạng mình, nàng sợ bà ấy sẽ làm điều đại dột, tự tạo quốc tang làm gián đoạn việc điều tra. Dận Chân muốn nàng giám sát kỹ Ngạch nương của mình, phần muốn bảo vệ sinh mẫu, phần muốn công tác điều tra được suôn sẻ.

-Ha ! Huynh nhờ cậy nhầm người rồi.

-Không thử sao biết,sau này còn gặp dài dài mà.

-Sau này hăng tính,và lại muội còn phải dạy Hoảng Quân và Hoảng Thời.

Dận Chân và Đông Triều bắt đầu vờn nhau trên giường. Đông Triều một tay thủ trên trán, một tay tấn công hông đối phương. Dận Chân một tay thủ hông, một tay tấn công trán đối phương. Vì đôi bên biết chiến thuật của nhau nên xếp grom xếp giáp, quay sang đấu khẩu.

-Muội không đi !

-Phải đi !

-Muội thà ở nhà chếp kinh còn hơn !

Dận Chân định dọa phạt nàng chếp kinh mà nàng đã phủ đầu trước.

-Vậy thì...

-Huynh còn ép, muội sẽ cài trang thành nội giám, leo lên xe đi tái ngoại.

-Muội dám ?

Đông Triều cười hì hì, nhích lại gần Dận Chân :

-Nhìn vào mắt muội xem, nói xem muội dám không.

Chiến trận ngã ngũ. Sáng thiết triều, mắt Dận Chân thâm quầng. Chàng mượn khói từ một ly trà ngon xông lên đôi mắt.

-Có chuyện gì sao,Tử ca ? – Dận Tường cố ý rót thêm trà nóng, để hơi nước bốc lên.

-Tối qua ngủ không được.

-Tại sao ?

-Suy nghĩ.

Suy nghĩ lý do vì sao chàng lại đấu khẩu thua Đông Triều. Rõ ràng luận về thi phú chàng không thua, có thể còn nhìn hơn chút đỉnh. Vậy mà thua !

Sáng ra, Dận Tường có nghe Ô Tư Đạo nhắc lại chuyện này. Chắc là vì câu dọa dẫm sẽ leo lên xe, cùng mình đến nơi nguy hiểm của nàng. Là cái tình đánh gục Dận Chân chứ không phải đầu lý thua.

-Hồi nãy huynh xin A mã cùng ra tái ngoại.

-Ừ

-Đã được chấp thuận rồi.

-Ừ.

-Hồi nãy đệ nghe từ Lý Đức Toàn rằng Hoàng A mã định để nha đầu kia cùng đi tái ngoại, cải trang thành thái giám mà đi, hiện nay nha đầu đang ở trong cung.

-Ừ. Hà ?

Dận Chân đập bàn. Liền lập tức tới thỉnh an Hoàng A mã. “Nhìn vào mắt muội xem, nói xem muội có dám không.” Nha đầu này... dọa là làm thật đấy ư.

-Khởi bẩm Hoàng thượng, Tứ A ca cầu kiến.

Khang Hy nhận ly trà trong tay ĐôngTriều, gạt gù, nhấp một ngụm :

-Vừa kịp lúc.

Dận Chân bước vào. Khang Hy lão gia ngồi đó, bên cạnh là Thập bát A ca Dận Giới mà ông yêu thương, cung chiều nhất.Đông Triều ngồi đằng kia châm trà, thấy Dận Chân tới vội vã đặt ly trà lên bàn,quỳ xuống hành lễ.

-Nhi thần khấu kiến Hoàng A mã.

-Đứng lên đi ! –Khang Hy phẩy tay.

-Thần đệ tham kiếnTứ ca. – Dận Giới ngoan ngoãn cúi đầu chào.

-Thập bát đệ.

Vấn an xong, Dận Chân hướng qua con người gây sự. Kéo tay bắt nàng đứng dậy, Dận Chân nhìn Đông Triều, mắt tự bắn ra văn tự.

“-A đầu lì lợm ! Dọa ta thỏa hiệp rồi lại muốn lần tới sao ?”

“-Đâu có ! Muội không có !”

Khang Hy mỉm cười :

-Đừng trách NhượcHy, cũng đừng trách ta, trách nhạc phụ người ấy.

-Dạ ?

-Hôm trước Nữ HổLộc Lăng Trữ xin phụ trách bảo hộ Hoàng gia đi tái ngoại, sau đó xin được đưacon gái ra biên cương gặp mặt.

“-Thấy chưa ?”

“-Hiểu rồi.”

Hoàng A Mã cho phép Đông Triều cùng đi với mình ra tái ngoại, Dận Chân rất mừng. Chuyến đi này ngắn lắm cũng mất một tháng, Dận Chân vừa về nhà không bao lâu, lại phải đi nữa, trong lòng không khỏi chua xót, có nàng theo chân sẽ cảm thấy an ủi nhiều, hai hài tử kia đã có Ô Tư Đạo lo. Nhưng mừng thì mừng, cái lo cũng nhiều không kém, một Trắc phúc tấn được theo ra tái ngoại, quá nuông chiều Nhược Hy Cách cách quá rồi.

Trông ánh mắt nửa mừng, nửa lo của Dận Chân, Khang Hy biết rõ hài tử trọng quy củ của mình đang nghĩ gì. Ông vuốt râu, cười khà khà, nhấp thêm ngụm trà.

- Lão Tứ, giữ gìn trật tự trong nhà theo quy củ là tốt, nhưng cũng tùy người thôi. Với một con ung thì bảy lần bắt bảy lần thả vẫn là hay nhất. - Khang Hy ôn tồn nói với Dận Chân. - Khi xưa sinh mẫu của lão Thập Tam cũng như thế.

Dận Chân thở dài, cái này chàng biết. Đông Triều đẹp, đẹp nhất là được bay lượn ở bên ngoài. Chàng rất thích nhìn thấy Đông Triều tự do, là chính mình. Nhưng thả nàng bay lượn thế này làm ngửa mặt kẻ khác.

Một lần nữa, Khang Hy gia lại nhìn thấu tâm can chàng.

- Thực ra ta là ta gọi tiểu đồng của Tứ A ca phủ.

Dận Chân kinh hồn :

-Hoàng A Mã... Bảo nàng phần nam trang ?

Khang Hy gật đầu :

- Ta muốn mượn Nhượng Hy vài ngày, cái Trang thành Nội giám hầu cận bên ta, bởi ta cười ngửa. Trắc phúc tấn kia... Bảo bệnh là được rồi.

Dận Chân cảm thấy rất vui, nhưng còn một cửa ải nữa. Dận Chân đưa mắt nhìn Đông Triều. Đông Triều bắt ngay ánh mắt kia, chớp chớp. Khang Hy gia thấy hết, cười ha hả :

- Quả nhiên lão Tứ rất sùng ái Nhượng Hy, ta xuống lệnh mà còn phải hỏi ý.

- Hoàng A Mã ! - Dận Chân cùng Đông Triều đồng loạt quỳ xuống.

Khang Hy gia cười cười, xua tay.

- Bất quá, nha đầu này cũng xứng đáng.

Đương nhiên là xứng đáng rồi. Lúc Dận Chân bốn ba bên ngoài, bản thân nàng cũng mệt mỏi suy tính mưu kế, trở về thấy nét mặt đã già dặn đi nhiều.

- Nhi thần xin cảm tạ Hoàng A mã.

- Tứ tẩu. - Thập bát A ca bấu víu lấy tay Đông Triều. - Lần này có thể làm thêm trò gì cho tiểu đệ không ?

Đông Triều không hứa gì nhiều, chỉ đơn giản mỉm cười. Dận Chân tự biết những trò hay mà nàng định bày ra chắc chắn sẽ không thuộc về nơi này.

- Tứ tẩu hứa chắc rồi đấy nhé ! - Dận Giới tự móc ngoéo tay với Đông Triều.

Trò chuyện với Khang Hy gia một hồi lâu, Dận Chân đưa Đông Triều về phủ. Trên đường, lòng này Dận Chân từ giả bộ giãn giờ co rúm lại.

- Nếu huynh không thích, muội có thể không đi. - Đông Triều làm bầm. - Già bệnh mãi cũng quen rồi.

- Muội kháng chỉ ?

- Quan trọng là huynh có thích hay không thôi.

Dận Chân căn môi suy nghĩ, một chốc sau dứt khoát hẳn lên :

- Muốn.

- Vậy thì được rồi.

- Trở về thôi. Ta cần nói qua chuyện này với Phúc tấn.

Đông Triều gật đầu.

Dận Chân cùng Đông Triều hỏi phủ. Dận Chân đuổi nàng đến chỗ Hoàng Thôi và Hoàng Quân. Đông Triều nhủ mảy, tỏ ý không muốn nhưng nói không lại Dận Chân, hình như chàng cố gỡ lại bàn thua tối hôm qua.

- Muội muốn bảo hướng về mình thì cứ việc.

- Muội...

Đông Triều không ngại gian khổ, nhưng tránh được khắc nào đỡ khắc ấy, dù sao việc này cũng không chạm đến lợi ích của Dận Chân. Nàng không Cần danh dự tốt đẹp gì cho mình. Dận Chân nắm tay điều đó nên thao túng nàng dễ dàng trong chuyện thờ hiệp này.

- Muội về phòng. - Đông Triều vẫn phải cãi Dận Chân một lần mới thỏa dạ.

- Cứng đầu.

Dận Chân đi tìm Tiểu Uyển. Thường ngày, đúng giờ này, nàng ở Phật đường tụng kinh niệm Phật, cầu siêu cho Hoàng Huy, đứa con vắng số của nàng. Dận Chân đứng bên cửa, chưa gọi nàng vội, để nàng tụng kinh xong sẽ cùng nói chuyện.

Khi Tiểu Uyển tụng kinh niệm Phật xong, hành lễ bước ra ngoài, nén hương thấp bên trong đã tàn đi một nửa. Thấy bóng Dận Chân ngoài cửa, Tiểu Uyển kinh ngạc, sau đó vô cùng sợ hãi. Nàng vội quỳ xuống hành lễ :

- Xin gia thứ tội cho thiếp.

Dận Chân cầm tay nàng, dịu dàng :

- Không cần, là ta cố ý chờ ở đây.

- Chẳng hay gia có việc gì dạy bảo.

- Được.

Dận Chân nhìn trước nhìn sau xem có ai không rồi y sực thật trình bày cho Tiểu Uyển. Chàng giao chuyện nhà cho nàng quản trong lúc mình ra tái ngoại.

- Còn nữa, trong thời gian đó, nhớ chiếu cố cho gia nhân của Liên Nhi.

Tiểu Uyển chớp mắt :

- Gia, Liên Nhi cũng thấp túng sao ?

- Là khẩu dụ của Hoàng A Mã. Nàng ta đi cũng phải cái Trang thành Nội giám. Mấy ngày đó nàng ta sẽ cáo bệnh, hãy coi chừng tai mắt những kẻ khác.

Tiểu Uyển cúi đầu :

- Thiếp lĩnh mệnh.

Dận Chân rất hài lòng, hứa tối này sẽ lưu ở phòng nàng. Tiểu Uyển mỉm cười cay đắng. Đây là cách Dận Chân an ủi nữ nhân, thật vụng về hết sức. Nếu muốn nàng không buồn, vừa rồi chàng không nên lộ rõ mục đích của mình. Rõ ràng, đuổi Liên Nhi về là để Tiểu Uyển thấy nàng bị ép buộc đi tái ngoại, trong lòng sinh thương cảm sẽ tận lực che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Đi tái ngoại, tức là tiến về phía Bắc biên cương hai nước Mãn - Mông. Đây là nơi rất lạnh, mặc dù tiết trời đã chuyển biến theo chiều hướng tốt ở Bắc Kinh, tại tái ngoại chắc chắn vẫn rất lạnh, Đông Triều từng đi công tác ở phương Bắc, nàng biết. Cho nên, không cần Dận Chân nhắc nhở, nàng cũng phải sắm sửa vật dụng chống lạnh đặc hiệu.

- Hoá cao, đá giữ nhiệt...

Đông Triều kiểm kê vật dụng nàng chuẩn bị cho chuyến đường trình. Xảo Tuệ đứng ngoài chỉ biết quan sát, chủ tử không cho phép A đầu này chạm tay vào bất cứ vật dụng nào. Nha đầu này bất mãn, phải buông ra một lời bình luận :

- Phu nhân, phu nhân mang ít ngoại sam, mang nhiều thứ linh tinh có lợi gì đâu.

Đông Triều bểu môi :

- A đầu, phụ mẫu sinh người ra, có sinh cả y phục cho người không ?

Xảo Tuệ cảm thấy câu hỏi này thập phần kỳ quái nhưng vẫn trả lời :

- Hồi phu nhân, không có.

- Chịu lạnh hay không là do bản thân mình thôi, mang theo ngoại sam nhiều hay ít không can hệ nhiều. Nếu người chịu rèn luyện thân thể, đứng dưới trời tuyết, ngoại sam dày mỏng không can hệ. Với lại, ta chỉ cần một kiện ngoại sam tốt là đủ rồi.

- Nô tỳ hiểu.

Đông Triều gói bộ y phục tiểu nội giám, cho vào kiện hành lý :

- Với lại ta đi với thân phận nam tử, khư khư giữ ngoại sam thì chẳng ra thể thống gì.

Xảo Tuệ lăm bằm :

- Phu nhân không phần nam trang cũng đâu có khư khư giữ ngoại sam. Chẳng biết lần này gặp lão gia, lão gia có thất kinh không.

Đông Triều nhất nhất nghe thấy những lời Xảo Tuệ nói. Nàng cũng cảm thấy lo lắng. Lo lắng A đầu này ở nhà không giữ mồm giữ miệng, lộ ra là nàng đi tái ngoại, bảo đảm khi trở về nàng sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Còn Nữ Hồ Lộ Lãng Trụ thì nàng có cách đối phó, đã thông thuộc tính tình của Liên Nhi, nàng tin tưởng với khả năng diễn kịch của mình, nàng có thể tạm thời lừa được ông ta, dù sao ông ta cũng sẽ không ở với Đông Triều suốt, còn phải hầu cận Khang Hy gia nữa.

- Ta đi, ngươi phải chăm lo mọi sự cẩn trọng. Đặc biệt là cái gối giả ta và Hoàng Quân, nghe chưa ?

Xảo Tuệ thấy khó chịu phu Nhân khinh thường quá đáng rồi. Mấy hồi chủ Tử phần nam trang, trốn đi chơi với gia, toàn là a đầu này chăm sóc cho cái gối đó chứ ai. Kinh nghiệm đầy mình mà chủ Tử lại chê.

- Xin phu Nhân yên dạ. - Xảo Tuệ uể oải đáp.

- Tốt ! - Đông Triều mỉm cười. - Ra sau sân lấy rổ đá kia cho ta, kéo sương đêm thấm vào.

Xảo Tuệ rùng mình. Cả rổ đá ấy nặng hơn mười cân. Bọn nam Nhân trong nhà hai người mang vác chưa xong.

- Phải rồi ! Phu nhân chưa giải thích hộ nô tỳ. - Xảo Tuệ tìm cách thoái binh.

- Giải thích gì ?

- Cái đám linh tinh đó... Phu Nhân mang chúng thay vì ngoại sam.

Đông Triều à lên một tiếng, mỉm cười :

- Nếu như mang ngoại sam, kích cỡ khác nhau, khó lòng cho người khác mượn. Đem những thứ linh tinh kia nhiều thì cho người khác mượn được.

- Phu Nhân... - Xảo Tuệ cảm động, quỳ xuống dập đầu ba cái. - Nô tỳ tuân mệnh.

Xảo Tuệ nhanh chóng chạy ra sân sau lấy rổ đá như lời chủ Tử dặn. A đầu này muốn đích thân lấy về cho chủ. Tuy nhiên, lực bất tòng tâm, đôi tay non nớt không xoay sở được rổ đá quá lớn.

- Làm sao mà phu Nhân có thể hai tay hai Chân mang nó đến đây nhỉ ? - Xảo Tuệ chột vật bên rổ đá lớn ấy.

- A đầu, đang làm gì vậy ?

Xảo Tuệ ngẩng đầu lên, thấy Ô Tư Đạo và gia chủ đi đến. Xảo Tuệ vội quỳ xuống thỉnh an Dân Chân, sau đó đứng lên, hướng Ô Tư Đạo cúi mình một cái.

- Chủ Tử người sai người làm cái gì thế kia ? - Dân Chân nhìn chăm chăm rổ đá được mài dũa cẩn thận trước mặt kia.

Xảo Tuệ muốn nói ra nguyên nhân nhưng thấy Ô Tư Đạo đứng đằng kia, có phần bối rối. Chẳng phải chủ Tử đã dặn rằng việc đi ra tái ngoại đối với người ngoài cần giữ kín hay sao ?

Ô Tư Đạo đi guốc trong bụng A đầu này, nói ngay :

- Trắc phúc tấn sửa soạn cho chuyến đi tái ngoại sao ?

- Dạ ? - Xảo Tuệ đưa mắt nhìn Dân Chân.

Dân Chân gật đầu, ngầm bảo Ô Tư Đạo cũng biết chuyện này. Xảo Tuệ đành y sự thật mà nói.

- Thừa gia, đây là hành lý mà phu nhân chuẩn bị.

- Cái gì ?

Ô Tư Đạo mở to mắt nhìn hành lý của Đông Triều. Một chuyến đi tái ngoại mà một rổ đá, độ cỡ mười cân là ít.

- Đây là cái gì ?

- Đá lửa ạ ! Dùng cái này hơ lên thì có thể sưởi ấm được.

Ô Tư Đạo gật gù :

- Tại sao trúc phúc tấn không mang nhiều ngoại sam mà mang thứ linh tinh này theo làm gì ?

- Phu nhân bảo rằng mang ngoại sam thì không cho mượn được vì kích cỡ khác nhau, còn đá lửa thì cho ai mượn cũng được.

Ô Tư Đạo à lên một tiếng. Hoá ra là vậy. Nha đầu kia không ngờ biết tính xa đến thế. Thảo nào Dận Chân cho nàng ta đi tái ngoại, không lo lắng việc gì hết.

- Để ta. - Dận Chân cúi xuống bê rô đá lên.

- Gia, nô tỳ...

- Ta cũng muốn ghé chỗ Liên Nhi một chút.

Xảo Tuệ liền buông tay :

- Nô tỳ nghe theo gia.

Dận Chân chợt xoay người nói với Ô Tư Đạo :

- Chuyện của hai hài tử, ngày mai sẽ nói tiếp.

- Vâng, xin nghe theo Tứ gia.

Dận Chân bê rô đá nặng hơn mười cân đến phòng Đông Triều. Bên trong, nàng đang vỗ tay theo nhịp, hát theo điệu gì đó. Nghe qua như là bài dân ca của Mông Cổ.

- Đá lửa đây !

Đông Triều thôi hát.

- Hôm nay huynh đến chỗ Niên tỳ mà. - Đông Triều đỡ lấy rô đá, để trên bàn.

Dận Chân đã nói trước với Đông Triều rằng trước khi ra tái ngoại, chàng sẽ không ghé chỗ nàng. Sắp đi xa, Dận Chân muốn bù đắp cho các phúc tấn, Đông Triều là người bồi chàng suốt quãng đường, chắc chắn không ghen tị.

- Ta có chuyện muốn nói với muội.

- Chuyện gì ? - Đông Triều đoán mò. - Khảo vấn ?

- Không, ta tự biết muội chả tiến bộ nổi.

- Châm trà ?

- Không.

- Hay là huynh định khảo cưỡi ngựa ?

Dận Chân lắc đầu.

- Là chuyện của Hoàng Quân.

Đông Triều ngạc nhiên :

- Hoàng Quân ? Nó thế nào ? - Nhớ tới số phận bất hạnh của đứa trẻ, Đông Triều không khỏi rùng mình.

Dận Chân rót một ly trà, nhấp một ngụm. Đột nhiên chàng đổ ào ly trà xuống chậu than. Một ngọn lửa bùng lên dữ dội.

- Chuyện gì vậy ? - Đông Triều kinh hoàng. - Có độc sao ?

Dận Chân gạt đầu :

- Tiểu Tử này bảo gần đây sinh mẫu của nó cứ ghé chỗ nhà bếp, bỏ cái này vào trà của muội.

Đông Triều chớp mắt :

- Mấy ngày nay muội chỉ dùng trà mình tự pha. - Nàng thờ phào. - Thật là may.

- Ý muối thế nào ?

Đông Triều ngồi xổm xuống mặt đất, nhìn vết đen trên thâm. Mùi độc và mùi trà quện vào nhau làm cho con người kinh ghét. Đông Triều muốn lướt tay qua nhưng Dận Chân lập tức bắt lấy bàn tay nàng:

- Có thể làm bong da.

- Được, muối không động vào nó.

Dận Chân gật đầu, buông tay nàng ra.

- Độc này làm nữ nhân mất khả năng sinh con.

Đông Triều nói :

- Muối cũng đoán đúng ba phần rồi.

- Vậy muối định thế nào ?

Đông Triều đang suy nghĩ. Có người muốn hạ độc nàng ! Nàng không thấy ngạc nhiên, trong gia trang này có rất nhiều người muốn hại nàng. Nhưng nàng ngạc nhiên bởi một lẽ khác, nếu muốn độc chết nàng thì phải dùng loại độc khi hòa vào nước không tạo mùi vị khác lạ mới đúng. Đàng này chỉ cần đổ xuống thâm là thấy hết.

- Huynh có thuốc để nhận biết ? – Đông Triều nhớ rằng chỉ khi Dận Chân nhấp môi rồi đổ trà xuống thâm, thâm mới bốc cháy.

Dận Chân gật đầu.

- Loại thâm này được dệt bằng loại sợi đặc biệt, có thể tự bốc cháy khi độc vừa chạm vào.

- Đã từng xảy ra chuyện này rồi sao ?

Dận Chân gật đầu. Chẳng nhìn đâu đâu vào vết than trên thâm. Vậy là có, hơn nữa, người ấy còn là nhân vật quan trọng trong cuộc đời của Dận Chân.

- Là Hoàng Ngạch nương và Phúc tấn của ta.

Đông Triều không truy vấn gì thêm. Đã là chuyện buồn thì không nên nhắc lại. Nàng tiến đến bên bàn, mở hộp kim chỉ ra, lấy cây kéo cắt lấy phần cháy của tấm thâm rồi dùng khăn trắng gói lại, bỏ vào hộp tư liệu bằng gỗ. Rồi Đông Triều lấy vải khác màu lấp lên lỗ thủng, vuốt thật phẳng.

- Tạm thời là vậy, chốc nữa sẽ vá vào. – Đông Triều phui tay.

- Không thay thâm sao?

Đông Triều lắc đầu :

- Lỗ thủng này sẽ nhắc nhở muối cẩn trọng. Nhưng tạm thời không đá động đến chuyện này.

- Sợ Hoàng Quân buồn?

Đông Triều im lặng. Im lặng xem như đồng tình. Nàng không thích để hải tử còn nhỏ như vậy phải phiền lòng chuyện sinh mẫu mình làm sai. Và với một kẻ ra tay sơ suất, để chính hải tử mình nhìn thấy, dẫu có diệt trừ cũng không dẫn mặt được ai.

Nhắc tới dần mặt, Đông Triều nhớ đến vụ án ếch đột nhiên nhảy khắp viên phòng mình. Nàng để ý thấy sau khi dần mặt xong hai phúc tấn kia bằng bát canh và túi da, họ đã sợ co vùi. Hôm nay dám ra tay với nàng sao ? Có khả năng là bị kẻ khác xúi giục.

- Kẻ này là ai mới được ? – Đông Triều trầm ngâm. – Độc này ở đâu, huynh có biết không ?

Dận Chân lắc đầu. Nếu điều tra được, Dận Chân đã mang cả họ nhà hấn chém sạch rồi. Độc này vốn lạ lẫm tại Trung Nguyên, tìm mãi không ra.

- Vậy tấm thâm này ở đâu mà ra ? – Đông Triều dùng chân hẩy hẩy tấm thâm dưới chân.

- Là của một bằng hữu.

Đông Triều bẽ môi. Áp a áp ứng bằng hữu này, bằng hữu nọ. Cựu ái nhân thì cứ nói là cựu ái nhân, ai thêm ghen đầu mà huynh sợ !

- Được rồi. Không tính nữa. Muối dọn đồ.

- Bỏ qua à ?

Đông Triều gật đầu.

-Tạm thời thì việc đi tái ngoại quan trọng hơn. Muội không dùng trà thường xuyên nữa là được rồi, về nhà sẽ tính sổ sau. – Đông Triều ngược mặt nhìn Dận Chân, bặm trợn lắm. – Muội sẽ tính sổ với huynh.

-Tội gì ? – Bị gán tội tử vào người, Dận Chân không kêu oan không được.

-Đeo bông, dẫn đến quán thê bất nghiêm.

Dận Chân cười khực khực. Quán thê bất nghiêm do đeo bông, Dận Chân cười muốn thốn cả ruột. Ngấm lại, thấy nàng nói cũng đúng. Nếu chỉ có một thê tử, quán sẽ dễ hơn nhiều.

Đông Triều sửa soạn hành trang cho mình, bí mật giấu dưới bàn, không cho ai thấy cả. Nàng vuốt chần cho phẳng, sau đó sửa lại gối. Đông Triều thả tóc xuống, buộc thành bím, với tay lấy ngoại sam. Hôm nay nàng sẽ không ngủ lại đây, đây là thói quen Dận Chân thường thấy khi Đông Triều lâu lâu sang ngủ chỗ Phúc tấn cho tỷ tỷ đỡ buồn.

-Muội đi đâu ?

-Tới chỗ Hoàng Quân,muội muốn an ủi nó một chút. – Đông Triều khoác ngoại sam lên người. – Thấy sinh mẫu làm vậy, nó không hốt hoảng cũng là lạ.

-Nếu gặp sinh mẫu nó thì sao ?

Mắt Đông Triều lóe sáng. Gặp thì càng tốt ! Nàng sẽ cho ả tiện nhân kia một cú sốc, cả đời không bao giờ quên được. Dám cả gan hạ độc trong phủ này, ả đã hồ đồ đến mức đó, cho hồ đồ thêm cũng chẳng sao đâu.

-Hôm nay huynh tới chỗ Niên tỷ, trời không còn sớm, nên đi cho nhanh. – Đông Triều mở học lấy sách truyện để qua bên kia đọc cho Hoàng Quân nghe.

Dận Chân nhìn chòng sách trong học bàn kia, trong lòng có chút ganh tị với hài tử của mình. Thiếu thời, ngoài quãng thời gian tốt đẹp với Hoàng Ngạch nương, chàng chưa từng được ai ôm vào lòng, thủ thủ bên tai những câu chuyện cổ tích, đưa hồn vào mơ. Giá như có thể quay lại và gặp ai đó.

-Huynh muốn mượn không ? – Đông Triều đưa cho Dận Chân quyển “Tây du ký”.

-Không cần.

Đông Triều quan sát Dận Chân, mảy mướt một cái như đã phát hiện ra điều gì. Nàng lấy thêm sách rồi mở rương hành lý ra, bỏ ít sách truyện vào đấy. Dận Chân ngạc nhiên, không nói gì ra lời mà nàng đã đọc ra hết rồi ? Đông Triều đáp lại cời lông thắc mắc kia bằng một nụ cười.

-Huynh đi đi, không còn sớm nữa rồi.

-Muội phải cẩn trọng. – Dận Chân xoay người bước khỏi phòng.

Đông Triều nhìn bóng lưng Dận Chân khuất xa, khẽ buông tiếng thở dài. Nàng gọi Xảo Tuệ, thấp tùng mình đến chỗ Hoàng Quân. Trước khi đến đó, nàng còn mang theo túi sưởi ấm, một cái túi bằng da, có bỏ đá lửa trong đấy.

-Hoàng Quân, con có trong đấy không ? – Đông Triều gõ cửa.

-Di nương ! – Hoàng Quân chạy ào ra, mở cửa.

Hài tử ngoan lắm, thấy Đông Triều lập tức chấp tay, vái chào một cái. Không cần quỳ, với Đông Triều, vậy là đủ chân thành lắm rồi. Đông Triều xoa đầu hài tử, dịu dàng nói :

-Hôm nay di nươngđến đọc truyện cho con, ngủ cùng với con, có vui không ?

-Có ạ !

-Hoàng Quân ! Túi hương của ta đâu ? – Giọng Lý thị ông ổng bên cửa.

Đông Triều quay ra sau, mặt đối mặt với ả. Đôi mắt nàng nháu lại, lóe ra hàn quang, đủ sức giết chết một con mèo con.

-Lý tỷ, gặp nhau rồi.

Đông Triều cúi đầu chào Lý thị. Đây là phép tắc trong nhà, ma mới nể ma cũ, chứ thực ra Đông Triều không cần chào cũng được, đồng là Trắc phúc tấn, gia cảnh ngang nhau, Đông Triều không có lý gì lại sợ ả.

- Hài nhi cúi đầu chào Ngạch nương. - Hoàng Quân chào Lý thị, nhưng vẫn nép bên người Đông Triều.

- Đêm hôm khuya khoắt, chẳng hay Lý tỷ đến để làm gì. - Do sợ hài tử kinh hãi nên Đông Triều thu lại sát khí.

Sát khí đe dọa tiêu biến, Lý thị liền nhanh chóng lấy lại phong thái của một chủ tử. Lý thị hừ một tiếng :

- Hải tử này lấy túi hương của ta, ta đến đòi lại.

Đông Triều cúi người xuống, nhìn hải tử :

- Hoàng Quân, con trộm sao ?

- Dạ... - Mặt Hoàng Quân tái nhợt, hải tử không biết nói dối. - Dạ phải.

- Hừ quá !

Đông Triều bịt tai Hoàng Quân lại, không cho nó nghe lời mắng nhiếc kia. Không ai được mắng hải tử này.

- Hoàng Quân, trộm là xấu. Con trả túi hương lại cho Ngạch nương con đi.

- Dạ ? Nhưng..

Hoàng Quân giữ chặt túi hương bên người. Nó không muốn đưa, nó sợ di nương nó sẽ gặp họa. Nó đã thấy Ngạch nương nó bỏ loại thuốc này vào trà của di nương dưới bếp, một con chuột đến uống, liền tuyệt mạng. Hoàng Quân muốn bảo vệ di nương nhưng không muốn tố cáo Ngạch nương, nó đành lấy trộm túi hương.

- Trả cho ta ! - Lý thị găm giữ.

- Nhưng mà...

Đông Triều hiểu được một phần câu chuyện.

- Con đưa cho di nương, di nương trả cho Ngạch nương con.

- Nhưng mà...

- Nghe lời di nương, di nương thương.

Hoàng Quân không nói gì, âm ức trao túi hương cho Đông Triều.

- Hải tử dạy được. - Đông Triều xoa đầu hải tử.

Hoàng Quân có phần run rẩy, Đông Triều kéo hải tử vào lòng, cố ý lấy áo choàng phủ lên người nó.

- Hoàng Quân lạnh à ? - Đông Triều dịu dàng hỏi.

Hoàng Quân gật đầu. Hải tử đang lạnh, dù là lạnh từ trong xương cốt cũng được tính là lạnh. Đông Triều dúm vào tay trẻ một viên đá lửa, xoa đầu nó, ân cần nói.

- Con vào trong trước đi, di nương lát nữa sẽ vào sau.

- Dạ, di nương. - Hoàng Quân ngoan ngoãn nghe theo lời Đông Triều.

Lý thị trông tình cảnh mẹ con thân thiết trước mắt, trong lòng không khỏi bức tức. Dù nàng có đối xử với Hoàng Quân khá lạnh nhạt nhưng cũng là sinh mẫu, ấy vậy mà không thân thiết bằng một di nương nhập phủ sau mình. Hải tử ấy đối với nàng là kính sợ, còn đối với Đông Triều là kính yêu.

- Muội muội. - Lý thị cố nặn ra một nụ cười. - Đêm hôm khuya khoắt, muội muội đến chỗ Hoàng Quân làm gì ?

- Khuya rồi Lý tỷ vẫn đến đây chiếu cố Hoàng Quân, hải tử sẽ cảm động đến phát khóc mất.

- Hừ !

Đông Triều quay phắt lại, ánh mắt băng lãnh như trước. Lý thị rùng mình, bao nhiêu giáo huấn muốn đổ lên đầu Đông Triều đều thu lại vào cổ họng. Đông Triều không nói chuyện lòng vòng nữa, vào thẳng vấn đề.

- Túi hương này ở đâu mà tỷ quý thế ? Không thương tiếc mà mắng cả hải tử mình thân sinh.

- Đây là của ta tự may.

Đông Triều cười cười, à lên một tiếng. Nàng cầm túi hương trên tay, không ngừng ngắm nghía. Chợt, nàng cau mày, đi băng băng về phía phòng Dận Chân.

- Xảo Tuệ, chúng ta đi.

- Đi đâu ? - Xảo Tuệ chạy muốn hụt hơi. - Phu Nhân !

- Cáo trạng !

Lý thị lật đật chạy theo. Từ ngày Đông Triều về đây, nàng bày cho hạ nhân chiêu thức cáo trạng thấy chủ đối xử với mình bất công thì viết cáo trạng đưa cho Dân Chân xem. Tính từ lúc vào phủ, nàng đã cáo trạng được ba lần, ba lần trót lọt cả, nhưng không bao giờ mang đến sự tốt lành cho Lý thị.

Lý thị thấy Đông Triều nắm chặt túi hương của mình, biết sẽ có sự không may.

- Trả túi hương cho ta ! Ngươi mang nó đi đâu ? - Lý thị quỳnh quáng.

- Ta mang đi cáo trạng !

- Cáo trạng gì ?

Đông Triều cười khẩy, cười lạnh :

- Bổng lộc của chúng ta ba tháng chưa đủ mua vài gấm cho Phúc tấn. Vậy mà túi gấm này lại tinh xảo đến thế... Gia bất công !

Lý thị phát hoảng. Nếu cáo trạng lên, bắt gia phân xử, mọi chuyện ả cùng người đó tính toán sẽ đổ bể hết.

- Khoan ! Đừng cáo trạng ! Người muốn gì ta cũng chiều ngươi.

- Thật sự ? - Đông Triều nhú mày.

- Thật !

Đông Triều mỉm cười. Nàng nhìn ra đằng sau, thấy người hầu chưa kéo tới, nhưng còn cách một quãng khá xa. Nàng mở túi hương.

- Vậy thì uống nó !

- Cái gì ?

- Cái gì ? Ngươi cho ta uống nó hằng ngày, giờ ta cho người uống, không được sao ?

- Ngươi...

Đông Triều không cần dọa dẫm, nàng trực tiếp kéo Lý thị đến, đổ thuốc vào miệng ả. Lý thị hoảng sợ, nhiều đến thế, sẽ chết mất.

- Nữ hủ Lộc...

Ánh mắt của Lý thị đại đi. Đông Triều cười khê. Đây không phải độc kia, nàng không đại mà giết người. Nhưng cũng không thể để ra này làm loạn. Mê dược này sẽ khiến ả ta ngất ngốc trong một tháng, sau đó tìm cơ để Dân Chân giam nàng vào Phật đường. Tạm thời như vậy, đi tái ngoại về sẽ tính sau.

- Thật cảm tạ các đại ca ở Phúc phủ.

Đông Triều bỏ túi hương của mình vào áo. Độc này của một thuật sĩ giang hồ tặng để phòng thân, không ngờ cũng có lúc dùng.

- Đứng lên ! - Đông Triều ra lệnh cho Lý thị.

Lý thị chậm rãi đứng lên, mắt vô hồn. Gia nhân vừa lúc ập tới.

- Đi tới chỗ gia nhận tội đi.

- Tuân lệnh.

Lý thị như một con rối, ngoan ngoan nghe theo lời sắp đặt của Đông Triều.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Đông Triều đặt cái gối ôm ở giữa giường, lấy chăn phủ lên. Nàng bỏ được liệu vào lò hương, để nó xông lên mùi thuốc nồng nặc. Thế là già bệnh thành công, không ai chống nổi mùi thuốc kia mà bước vào phòng nàng kiểm tra, mà có chống nổi cũng không nỡ lật chăn lên, mà có lật chăn lên, phát hiện nàng đi cung không ai dám đồn ầm ĩ.

- Mỗi ngày nấu thuốc trong phòng ta một lần. - Đông Triều giao gói thuốc bột nặng mùi nhất cho Xảo Tuệ. - Mỗi lần chỉ thả vào một chút thôi cũng đủ rồi.

- Vâng, thưa phu nhân.

- Nhớ chăm sóc cho Hoàng Quân, nó có đến đây thăm ta thì đừng vội đuổi về, cho nó ăn bánh, uống trà rồi thay ta khảo bài nó.

- Vâng, thưa phu nhân.

- Phúc tấn có đến thì mời nàng đi ngay, thân thể nàng hơi yếu ớt, hít phải khói thuốc sẽ sinh bệnh.

- Vâng, thưa phu nhân. - Xảo Tuệ có phần mệt mỏi rồi.

Đông Triều dặn dò thêm vài điều rồi già từ gia nhân chỗ mình. Nàng cũng chào hai con mèo đáng yêu nhà mình trước khi rời khỏi. Nàng trèo cửa sổ, leo tường ra ngoài.

Hôm nay là ngày xuất phát, lên đường đi tái ngoại. Đông Triều phải chuẩn bị phần nam trang từ sớm, dặn dò các gia nhân trong phủ. Nàng được đặc cách đi bằng cửa sau, vòng ra đằng trước, ngồi vào xe ngựa của Dận Chân, sau đó chờ cùng chàng ra cổng thành.

Dận Chân ghét cảnh bịn rịn già đôi trong cung, trong cung cũng chẳng có ai cho chàng bịn rịn. Khang Hy gia biết tính con nên hẹn gặp ở cổng thành sẽ hội ngộ. Dận Tường với Tứ ca của mình như hình với bóng nên cũng tới cổng thành.

Dận Chân đang ở cổng trước nói lời tiễn biệt với Tiểu Uyển và Thu Nguyệt, cùng toàn thể các phúc tấn, trắc phúc tấn trong phủ. Hôm nay thiếu mặt Trắc phúc tấn Lý thị vì bị cấm túc trong Phật đường, tội vô lễ với gia trưởng, thiếu mặt Trắc phúc tấn Nữu Hồ Lộc thị vì đang dưỡng bệnh.

- Ta đi, nhớ coi sóc mọi thứ trong phủ. - Dận Chân cầm tay Phúc tấn, dặn dò.

- Gia, nhớ đi đường cẩn thận.

- Gia, có cần nhắn nhủ gì cho Liên Nhi không ? - Thu Nguyệt vẫn chưa biết chuyện của Đông Triều.

Dận Chân lạnh nhạt nói :

- Nhấn nàng ta canh chừng hai con mèo kia, đừng để nó vào phòng ta. - Biết Đông Triều mạnh thế, Dận Chân không cần lo lắng. - Và đừng bắt ta tốn tiền thuốc nữa.

Đông Triều đứng ở kia nghe mà giận sôi gan. Vô tình thế há ? Nhược Hy Cách cách hay sinh bệnh là do gã nào chứ ?

Đông Triều không trả treo ở đây, ngoan ngoãn làm một gia đồng, leo lên xe ngồi trước. Tới khi Dận Chân lên xe, nàng lờm một cái.

- Chuyện gì ? - Dận Chân phui ghé ngồi.

- Chẳng gì. - Nói vậy, mắt nàng vẫn trừng trừng.

- Chẳng gì thì thôi.

Dận Chân đội lên đầu Đông Triều một cái mũ kiểu thái giám thật lớn, che súp cả khuôn mặt. Đông Triều là nữ tử, không cạo trọc nửa đầu nên phải đội mũ che đi. Nhưng không nhất thiết phải dùng cái mũ lớn như cái nổi ụp lên đầu nàng, dù cho đầu nàng có khá lớn đi chăng nữa.

- Huynh...

- Chuyện gì ?

- Chẳng gì !

- Chẳng gì thì thôi.

Hai người giữ nguyên thái độ ấy suốt con đường từ phủ đến cổng thành. Trên đường tham kiến Khang Hy gia gặp Dận Tường, hai người vẫn cứ thế.

- Nha đầu, nguoi và Tứ ca giận nhau à ?

Đông Triều chỉ vào cái mũ sụp sụp trên đầu mình. Trông nàng y như cây nấm ấy. Dận Tường nhìn không được, cười phá lên.

- Nhờ Phước Tứ gia cả. - Đông Triều không khách khí, cho Dận Tường một đập.

Dận Tường né được, cười nói :

- Đừng giận, cho người đội mũ sụp là sợ Thái Tử nhận ra nguoi, sẽ làm khó dễ.

- Đương nhiên ta biết.

Dận Nhưng chưa biết Đông Triều sẽ cùng đi.

- Nhưng không thể cho một lời giải thích sao ? - Đông Triều có vẻ giận dữ.

Dận Tường cười, hỏi Dận Chân :

- Tứ ca có muốn giải thích ?

- Có cần giải thích ?

Đông Triều lắc đầu, sau đó làm lành ngay với Dận Chân bằng một cái nhích người sát với chàng.

- Thật là...

Ba người đi đến chỗ Khang Hy gia. Mã xa đã chuẩn bị cho chuyến đi. Dận Chân và Dận Tường tới bệ kiến mặt rồng. Khang Hy gia vận trường bào hoàng gia oai phong凛冽, phất tay miễn lễ. Dận Nhưng vận áo tía, nhàn nhạt quét mắt qua ba người.

- Tứ đệ, người này không phải Cao Vô Dung. - Mắt Dận Nhưng nhìn chăm chăm vào Đông Triều.

- Hồi Thái Tử, đây là thư đồng mới thu của thần đệ.

- Không mang Cao Vô Dung theo sao ?

Đông Triều nhanh miệng đáp :

- Hồi Thái Tử, nô tài nghe chủ Tử bảo đi tái ngoại, trong lòng hiếu kỳ nên đã xin theo.

- Được rồi, được rồi. - Khang Hy gia phẩy tay. - Tới giờ rồi, khởi hành thôi.

Hồi tù và vang lên làm nhức tai. Đoàn xa mã lên đường.

Vì có Đông Triều đi cùng, Dận Chân không cười ngựa mà ngồi trong xe với nàng. Ngồi trong xe thực nhàm chán, Đông Triều muốn đọc sách. Dận Chân không cho, vì như thế có thể khiến cho nàng bị say xe.

- Vậy huynh muốn muội làm gì ?

- Ngồi yên cho ta !

- Nhàm chán !

Dận Chân bèn vén rèm cho nàng ngắm cảnh. Nha đầu này thấy cảnh vật ngoài bốn bức tường chắc chắn sẽ tạm thời quên cái nhàm chán. Mặc dù cảnh thực nhàm chán.

- Oá ! Tuyệt quá đi !

Đông Triều quả nhiên quên đi cái chán, chỉ lo ngắm cảnh. Cũng dễ hiểu với một kẻ quen sống ở đô thị, lâu lâu được ngắm nghía sự hoang dã của thiên nhiên, ai không thấy thích thú. Nàng không chỉ cố nhìn hết cảnh mà còn phập phồng cánh mũi muốn hít hết hương vào bụng.

Chợt !

- Tứ ca, thúc ngựa nhanh một chút được không ? Tới chỗ bụi cỏ kia kìa.

Dận Chân không cần hỏi nguyên do, lập tức ôm nàng ném ra khỏi xe.

- Úi ! Đau quá ! - Đông Triều lằm bằm. - Đáng ghét !

Nhưng vì sự hiếu ý quá đời của Dận Chân, Đông Triều cũng phải thốt lên một điều.

- Cảm tạ. - Rồi nàng chạy ào đi.

- Lão Tứ, ta nghe tiếng thét, chuyện gì vậy ? - Khang Hy gia cho dừng đoàn Mã xa.

Dận Chân bước ra khỏi xe, chấp tay hành lễ :

- Hồi hoàng A Mã, thư đồng của con hơi khó ở nên đã leo khỏi xe, đi giải quyết một chút chuyện.

Đông Triều đang hành sự, nghe được, trong lòng không ngừng day nghiêng.

- Huynh được lắm !

- Hấn vẫn là một hải Tử, đường sá lạ lắm, người vào trong chừng thử xem.

- Phụng mệnh.

Dận Chân liền bám theo Đông Triều.

- Hoàng A Mã, con thấy ngài quá quan tâm tới tiểu Tử đó, dù gì cũng chỉ là một thư đồng. - Thái tử không vừa mắt với sự quan tâm thái quá này.

Khang Hy gia không trách phạt, chỉ khẽ mỉm cười.

- Thư đồng, cũng có nhiều loại thư đồng, giống giấy, cũng nhiều loại giấy.

Trong bụi cây bên đường lay động.

- Thế nào rồi ? - Dận Chân thấp giọng hỏi.

- Tổng cộng có hơn trăm ngòi pháo, nổi cùng một sợi dây, chôn dưới gốc cây này. - Đông Triều tra dao găm vào vỏ, dắt vào hông. - Muội đã cắt hết rồi.

- Còn gã này ? - Dận Chân nhìn gã áo đen sóng xoài trên mặt đất.

- Huynh nghĩ thế nào ?

Dận Chân nhíu mày, Đông Triều cũng vậy. Suy nghĩ như nhau.

- Giao hấn cho Thái Tử.

Nói là làm, Đông Triều lấy ngay chiếc roi ngựa Dận Chân giắt ngang hông trói tên đang say giấc nồng trên mặt đất. Nàng không nhân nhượng chút nào, cố ý siết thật chặt, thậm chí là làm cổ tay gã chảy máu. Dận Chân nhăn mặt.

- Hông roi của ta rồi.

Đông Triều bểu môi :

- Huynh thay nó là đúng thời rồi đấy. Roi gì cũ rích.

Dận Chân nhíu mày. Cái gì mà cũ ? Chẳng dùng nó từ hồi bốn tuổi, đến giờ là hai tám, mới có hai bốn năm chứ bao nhiêu. Còn tốt chán ! Nhưng sự đã rồi.

- Về xem ta cắt com muội thế nào.

- Ha Ha !

Đông Triều dựng đầu kẻ bất hạnh kia dậy. Nàng đá hấn một cái cho hấn tỉnh. Dận Chân túm đầu gã, vút lên xe mình. Hai người cùng quay trở về đoàn mã xa.

- Đã xảy ra chuyện gì ? - Khang Hy gia hỏi. - Hà tiểu tử ?

Đông Triều mỉm cười, láu lỉnh nói :

- Khởi bẩm vạn tuế gia, phía trước có bọn trẻ nít đốt pháo, tiểu nhân nghĩ không nổi mùi thuốc nên đến đuổi chúng đi. Thật cáo lỗi với vạn tuế gia vì đã làm đoàn xa mã phải dừng bước. - Nói rồi nàng vái dài một cái.

Dận Nhưng nghe nói, trong lòng rét run. Điều này không qua nổi mắt Đông Triều. Quả nhiên chủ mưu là hấn ! Thấy miếng gỗ chuyên dụng của bọn thái

giảm trong Thái Tử phù là biết rồi.

- Tiểu Tử, từ nay về sau không được tùy hứng nữa. - Dận Chân giả bộ quờ mắt.

Khang Hy xoa tay :

- Lão Tử, sao lại mắng người ? Tiểu tử này sợ pháo nổ làm dọa ngựa nên nhanh tay dập tắt trước. Người nên khen mới phải.

Dận Chân không nói gì. Khang Hy giả nghĩ nhĩ tử không bằng lòng nên xoa tay Báo cả hai trở về xe.

Hai người ngồi im lặng trong xe, không ai nói gì. Bởi cả hai đều bận ngắm cảnh ở ngoài. Đông Triều lo lắng trên đường lại cái bẫy rập nữa. Dận Chân thì quan sát nhất cử nhất động của Thái Tử. Bây giờ Dận Nhưng nhìn về phía xe không ít lần.

- Dừng lại.

Người ngựa đi được nửa ngày đã muốn mệt, Khang Hy giả hạ lệnh dừng trại nghỉ ngơi. Đông Triều được lệnh đến hầu trà. Nàng nhanh nhẹn rời xe, bước đến hầu Khanh Hy giả. Trước khi đi, nàng đá mắt với Dận Chân một cái.

- Đã hiểu.

Dận Chân đến chỗ Dận Nhưng, nói vài lời thì thầm. Dận Nhưng mặt xanh ròn, im thin thít, sau đó cáo biệt Khang Hy giả đi, bao là muốn săn vài con thú để nhắm nháp. Khang Hy giả mỉm cười, phất tay cho đi.

- Tạ Hoàng A Mã. - Dận Chân cùng Thái Tử lui đi.

Đông Triều rất hài lòng. Sự việc quấy rối này nên tạm thời giấu Khang Hy giả, ngài đang cao hứng du ngoạn, mang cả Thập Bát A ca theo, không nên để ngài cụt hứng. Sống ở đây một thời gian, Đông Triều đã xem Khang Hy giả như cha ruột thân sinh ra mình.

- Tiểu tử, lại đây ! - Khang Hy vẫy tay gọi nàng.

Đông Triều vội chạy tới. Khang Hy giả sờ sờ cái mũi của nàng, sau đó chỉ vào một người trước mặt. Đông Triều theo hướng ngón tay của ông, nhìn. Trước mặt nàng là một tướng khoảng bốn mươi, oai dũng, uy nghi. Nét mặt ông ấy có điểm giống Liên Nhi khi nàng nhìn trong gương.

- A Mã ! - Đông Triều reo lên vui mừng.

Nghe danh Nữ Hồ Lặc Lặc Trữ đã lâu, giờ Đông Triều mới thấy mặt, không khỏi ngỡ ngàng. Dù tướng người ông có hơi nhỏ thó, nhưng khí chất tỏa ra thật dữ dội. Có ai tin nàng đã tự họa hình ông để thờ thay vì thờ Quan Vũ.

Nữ Hồ Lặc Lặc Trữ nhìn thấy con gái trước mặt, muốn chạy tới ôm vào lòng nhưng trước mặt rồng, không thể thất thố. Ông hơi luống cuống.

Đông Triều hiểu, nàng quay qua nhìn Khang Hy giả.

- Hoàng A Mã...

- Phụ Tử gặp nhau, mừng rỡ là Thiên kinh địa nghĩa. Lặc Trữ, người sợ gì chứ.

Nữ Hồ Lặc Lặc Trữ cả mừng. Ông cúi xuống ôm con gái. Vòng tay ông rất ấm áp, Đông Triều thấy nhớ vị phụ thân đã mất vì bị ngựa giầy, ngày cuối cùng ông mất, ông cũng ôm nàng như thế. Tình phụ tử cũng tự nhiên nảy sinh. Nàng nhảy lên ôm chầm lấy Nữ Hồ Lặc Lặc Trữ, hai tay ôm chặt cổ, hai chân câu chặt hông của ông.

- A Mã ! - Đông Triều reo lên như hát.

Nữ Hồ Lặc Lặc Trữ luyến quýnh. Thật bất ngờ ! Nữ tử hôm nào nước mắt giàn giụa, đầm đìa, có phần yếu ớt giờ như hoa dại giữa đồng hoang, đầy sức sống, mạnh dạn lên rất nhiều.

- Liên Nhi...

Khang Hy giả bật cười, vuốt vuốt chòm râu.

- Lúc tứ hôn, ta nghe Lặc Trữ bảo nữ tử ôn nhu, dịu dàng, vậy mà chỉ cần một năm vào phủ lão Tử đã thành dã miêu thế này.

Nữ Hồ Lặc Lặc Trữ toát mồ hôi lạnh, muốn đặt nữ tử của mình xuống, cùng tạ tội với thánh thượng. Khang Hy giả mỉm cười.

- Bất quá, ta thích dã miêu này nên cho theo tháp tùng.

- Tạ Hoàng thượng chiếu cố tiểu nữ.

- A Mã. - Đông Triều thử sờ sờ hai gò má của Lặc Trữ. - A Mã có gầy đi thì phải.

Lăng Trụ gật đầu. Một năm xa con gái, ông thấy nhớ rất nhiều, cơm ăn không ngon, ngủ không yên, sợ Tứ A ca quá hà khắc làm con sinh khổ như các vị Cách cách trước đây. Giờ thấy con trẻ còn mạnh khỏe hơn trước kia, nghe Hoàng thượng bao là nhờ cả vào Tứ A ca, trong lòng ông thư thái hơn rất nhiều.

- Gầy thì đã sao, A Mã vẫn là oai phong. - Đông Triều cọ cọ mũi mình vào má Lăng Trụ.

- Ha ha ! - Lăng Trụ không thể không cười, nhột có mà cao hứng cũng có.

Đông Triều rất vui. Thật tiếc Liên Nhi không có ở đây. Được nàng ấy cho trú ngụ trong thể xác, Đông Triều thực cảm kích, quyết thay nàng báo hiếu cho phụ thân.

- A Mã đừng lo, có nhi nữ ở đây, con sẽ làm cho A Mã tăng cân trong vòng mười ngày.

Đông Triều tiếp tục dùng mũi cọ lên người Lăng Trụ. Chợt. Một cái mũi ướt át nào đó chạm vào lưng nàng. Tiếng thở nghe quen quen.

- Tiểu Tử, đi !

Dận Chân giật nàng từ tay Lăng Trụ, để nàng ra sau yên ngựa, thúc đi. Mọi người ngây ngốc. Chuyện gì vậy ?

Đột nhiên bị Dận Chân xúc lên ngựa, Đông Triều không khỏi hốt hoảng, phải vùng vẫy. Nàng đá, nàng đánh, nàng thụi vào bụng Dận Chân, đương nhiên là bí mật không cho Khang Hy gia thấy. Vô duyên vô cớ đối xử với nàng như vậy, nàng không cam chịu đâu !

- Thả muội xuống ! - Đông Triều rít qua kẽ răng.

Dận Chân chơi ác, thúc chân vào ngựa, làm nó hí lên một tiếng ghê rợn, đúng cái bản đàn ngựa trong quá khứ của nàng hí lên, Đông Triều đành ngồi im. Dận Chân cứ thế mà mang nàng đến lều nghỉ của mình. Ngựa cách lều vừa hai mươi bước chân, Dận Chân xách nàng xuống ngựa, tống vào trong.

- Huynh làm sao vậy ? - Đông Triều tuy bị vút lên lông cừu mềm mại nhưng vẫn thấy ê ẩm. - Ái da !

Dận Chân đưa tay khẽ xoa bóp cho nàng, mảy hơi cau :

- Muội không cần trọng.

- Không cần trọng cái gì ?

- Không nên dùng chân câu chặt hán như thế.

Đông Triều thấy điều đó chẳng hề gì, dù sao cũng là lâu ngày không gặp phụ thân, chút hành động thân mật đó sẽ không làm nàng lộ rõ chân tướng. Nữ Hồ Lộc Liên Nhi là hài tử mới mười mấy tuổi, làm vậy chẳng có chút gì thái quá cả.

- Làm như thế không đúng lễ.

Đông Triều nhú mảy suy nghĩ. Nàng có làm chuyện phi lễ sao ? Rõ ràng là không có ! Nữ Hồ Lộc Liên Nhi là con gái của quý tộc người Mãn, mấy chuyện lễ nghĩa phiền phức của Trung thổ chắc không ngấm vào máu đến thế, với lại, người ấy còn là A mã.

- Dù sao cũng là A mã...

- Hán không phải A mã của muội. - Dận Chân chợt hạ giọng. - Cũng chỉ mới tuổi tráng niên...

Đông Triều nghe được mấy chữ cuối.

- Chẳng lẽ huynh ghen ? - Đông Triều tròn xoe mắt.

Tim ai đó nhảy thịch một cái. Lông mảy co rúm như sâu róm, mặt nhẩn nhúm, tay siết thành nắm đấm, chỉ muốn đấm người ta. Đông Triều đoán trúng phóc rồi ! Nàng cười ranh ma :

- Hóa ra người hướng Phật mỗi ngày như Tứ gia của chúng ta cũng biết ghen sao ?

- Nói bậy ! - Dận Chân quay mặt đi.

Đông Triều không tha. Nàng nhích từ từ đến gần Dận Chân, vòng tay ôm chặt lấy chàng, cọ cọ cái đầu vào lưng người ta. Giọng Đông Triều lúc này mang chút nũng nịu của một hài tử :

- Sao không nói sớm ! Tội chưa kia !

Dận Chân xoay người lại, bẹo má Đông Triều một cách đầy ác ý :

-Ta ghen cái gì ?

Đông Triều le lưỡi ra :

-Thì...huynh ghen với A mã của Liên Nhi có Phật diện, được hài tử thương, còn huynh thì Thiết diện nên đâu có hài tử nào thương đâu.

Dận Chân cứng đờ cả người. Đó là suy nghĩ của Đông Triều hay sao ? Dận Chân thờ dài, buông tay. Nếu suy nghĩ ấy Dận Chân bảo sai, vậy nàng phải nghĩ thế nào bây giờ ?

-Thôi, bỏ đi. – Dận Chân kéo nàng ngồi lên trên. – Ta gọi muội đến đây để nói chuyện Thái tử.

-Thái tử ? Thế nào rồi ?

Dận Chân thờ dài :

-Không có nhận,nhưng chối đây đẩy, để lộ nhiều sơ hở, cũng như đã nhận rồi. Hắn muốn kích động mâu thuẫn Mãn Mông, thả người gây rối trên đường giả làm người Mông.

Đã nói vào chuyện chính. Đông Triều liền thả mình vào bộ dạng tư lự. Nàng đã đoán biết được chủ mưu việc này cũng như nguyên do khiến nó xảy ra. Nhưng nàng không ngờ chính Thái tử lại đi làm trò điên rồ này, hắn sẽ chuốc lấy thê thảm.

-Hắn quá xúc nổi,bày ra chuyện ngu ngốc, e rằng sẽ chuốc lấy họa vào thân. – Dận Chân xoa xoa chân mày mình. - Thật hết thuốc chữa.

Lời Dận Chân nói gọi cho Đông Triều một việc, liên quan đến lịch sử. Sau chuyến tái ngoại này, Thập bát Hoàng tử yếu mạng qua đời, Thái tử cũng bị phế truất lần thứ nhất. Một thời gian sau,Thái tử sẽ bị phế truất lần thứ hai, bị giam trong Tông nhân phủ, Thập tam A ca cũng bị liên lụy. Mười năm sau nữa là một cuộc gió tanh mưa máu, kết thúc cuộc chiến, Từ A ca Dận Chân đăng cơ, lấy niên hiệu Ung Chính.

-Có thể Thái tử sẽ bị phế. – Đông Triều bạo gan nói ra điều này.

-Có thể.

Dận Chân sớm coi nàng như người đồng hành, không ngăn ngại cùng nàng bàn luận đại sự. Đông Triều khẽ nhích người lại gần chàng, quan sát kỹ càng nét mặt. Khi nhắc đến việc Thái tử có khả năng bị phế truất, mặt Dận Chân khá phức tạp, nửa muốn, nửa không.

Đông Triều đoán nửa muốn kia là vì muốn trừng phạt kẻ vô lại hại nước hại dân, nửa không kia là vì sợ một cuộc chiến tranh đoạt mạng đến trận gió tanh mưa máu. Trước giờ Dận Chân vẫn là người một lòng vì nước vì dân, chẳng hiểu nổi mấy quyền tiểu thuyết kia nghĩ sao mà viết xấu về chàng.

-Thái độ không đoan chính, e rằng đến tái ngoại sẽ gây chuyện.

-Muội thấy hắn đã gây chuyện ở Trung thổ rồi mà. – Đông Triều đung đưa đôi chân nhỏ nhắn của mình.

-Nhưng không được gây chuyện ở Mông Cổ, sẽ làm mất mặt mọi người.

-Vậy ư ?

Dận Chân chợt cầm tay Đông Triều,siết chặt, đôi mắt khẩn cầu.

-Nha đầu.

-Gì ?

Dận Chân cắn môi, hơi không nổi.

-Hay là thôi đi.

Đông Triều nhú mày, nhìn chằm chằm Dận Chân. Sống chung hơn một năm nay, Dận Chân buộc tóc mình bằng loại dây gì,nàng cũng biết. Vừa thấy ánh mắt của chàng, Đông Triều biết ngay có chuyện gì rồi. Nàng bắt chéo chân, làm bộ cụt non :

-Huynh nhờ muội canh chừng Thái tử ?

Trong chuyến đi này, Đông Triều thân cận với Khang Hy gia, cũng như thân cận với Thái tử gia, có thể giám sát hắn từng đường đi nước bước, khuyên nhủ mỗi khi hắn trở chứng.

-Nếu làm khó muội,không cần đồng ý.

Đông Triều chống cằm suy nghĩ. Nàng hơi hé môi.

-Làm gì cũng được,miễn là có thể chinh hắn ?

Dận Chân thấy sát ý trong mắt nàng, hơi rùng mình.

-Ừ.

-Muội thích hài tử, nhưng cực kỳ ghét những hài tử quấy phá, không biết điều.

-Vậy thì...

-Y khiến huynh khổ sở bao ngày qua, muội sẽ chỉnh y một trận.

Đông Triều nói những lời vậy đối với một Thái tử, thân làm thân tử, Dận Chân nên nổi giận mà giáo huấn. Nhưng Đông Triều muốn vì Dận Chân đòi lại công đạo, chẳng lại cảm thấy vui. Thoáng trông ai đó bẽ khớp tay khớp chân khởi động, trong tâm dâng lên cảm xúc khó nói thành lời.

Lương khô mang theo xe không thiếu, hơn nữa còn có trà thanh gịong, đủ mọi loại, nếu muốn dùng bữa có thể lấy ra nướng lên. Nhưng bản tính hoang dã từ thời tổ tiên vẫn ăn sâu vào máu thịt nhà Ái Tân Giác La, Thập Tam A ca nhân cơ hội này muốn mang cung vào rừng săn thú, đã nhanh chóng dẫn mười thị vệ đi. Dận Chân kỳ mùi máu, nhưng cũng cùng Nữ Hồ Lộc Lãng Trụ rời khỏi, bảo đi tìm nguồn nước sạch.

Tại đây còn lại Thái tử gia, Khang Hy gia, Dận Giới, Đông Triều cùng một đoàn thị vệ cao to vạm vỡ, đứng thành hàng dài có thể sánh với Vạn Lý Trường thành.

Đông Triều thờ dài, không ngừng oán trách ai đó trong bụng. Mình muốn đi theo nhưng phải thừa lệnh ở lại đây trông chừng một hài tử hư hỏng. Tại sao phải tự hành hạ mình như thế chứ? Ai đó nàng đang trách cứ là chính mình.

Dận Nhưng ngồi thương trà đắng xa, nhìn Đông Triều như muốn xé đôi nàng ra. Vốn muốn cười ngửa trốn đi gặp kẻ kia thảo luận một chút, không ngờ Đông Triều lại chúc thuốc con tuần mã yêu quý của hắn, làm nó ngã lăn kềnh ra ngủ mê man, Dận Nhưng muốn đập nó dậy hoặc mượn ngựa khác mà đi thì Đông Triều thề thốt cái gì đó, bảo rằng tuần mã đi đường xa mệt mỏi hết cả, ai kia ác tâm, đẩy ai bao nhiêu đẩy mạng, sẽ không tích phúc. Thế là gã bị khóa chân ở đây, không đi đâu được.

-Hừ! – Dận Nhưng siết chặt nắm tay, tia cho Đông Triều mấy vạn lưỡi đao vô hình.

-Hừ! – Đông Triều cười khẩy. Ai chẳng biết gã nhìn ai, nhưng ai có sợ ai đâu.

Đôi bên đấu mắt không ngừng nghỉ. Đến khi Thập tam A ca mang mấy con thỏ rừng trở lại, Dận Chân cũng đem nước sạch đến, cuộc đấu mắt không ngừng nghỉ. Đến phút cuối cùng Khang Hy gia hắng giọng gọi người, cuộc đấu mới đến hồi kết thúc thắng thua. Người thua đương nhiên là Dận Nhưng. Gã xếp giáo đầu hàng, âm ức đến bồi Hoàng A mã.

-Hài tử dễ dạy. – Đông Triều mạo phạm mượn tạm danh ngôn của Ô Tiên sinh mà nói.

Nhiệm vụ tạm kết thúc, để Dận Chân trông coi Thái tử, nàng lon ton qua chỗ đội hộ vệ nướng thịt nghịch ngợm đôi chút. Sinh thời ở cô nhi viện, Đông Triều thích nhất xem cô giáo nướng thịt, thơm thơm, có thể cho cả đĩa vào bụng. Giờ đã lớn, nhưng cái tính này không sửa được, huống chi giờ mang thân tiểu thái giám, muốn nghịch thế nào chả được, Dận Chân bận trông nom Thái tử rồi.

-Ta giúp một tay được không? – Đông Triều xắn tay áo lên, lom khom nhặt củi.

-Cách cách!

Thị vệ sợ chết khiếp. Dù người này phần nam trang, không ai dám quên đây là Nhục Hy Cách cách mà Hoàng thượng ngự tứ. Nhưng mà sao Cách cách này lại bị bộ y phục Thái giám làm cho quên rồi sao?

-Cách cách, muốn vạ lạy ngài. – Lý Đức Toàn chạy ào ra, muốn quỳ lạy thật. – Ngài nên đứng vào trong kèo tàn lửa bắn vào mặt thì khôn khổ.

Đông Triều nhìn những tàn lửa tí tách đằng kia. A ha, nàng quên mất. Ở thời hiện đại cô giáo dùng bếp ga, ít có tàn lửa bắn ra, ở đây có tàn lửa. Đông Triều vội vội vàng vàng chạy đi.

-Tạ ơn lão thiên gia. – Lý Đức Toàn thờ phào. – Suýt chết! Chưa kể Vạn tuế gia, chỉ cần Tứ A ca thôi cũng đủ xé xác chúng ta rồi.

-Ta quên mất! – Đông Triều trong chốc lát đã trở lại.

-Cách cách!

Đông Triều lấy ra rất nhiều khăn loại lớn, loại vải thô và một lố vải để quần vết thương, nghe bảo rằng đã hư. Nàng đưa cho mỗi tiểu thái giám một cái, mình giữ lại một cái.

-Tàn lửa bắn vào mặt sẽ làm phỏng da. Các người là nam nhân, không quan trọng đẹp xấu nhưng để hoại tử thì chẳng hay chút nào.

Đông Triều làm như hướng dẫn, lấy khăn lớn bịt mặt mình, còn vài quần vết thương thì quần vào tay. Như thế có thể tránh cho tàn lửa bắn vào mặt, cũng như làm hư hại tay chân nếu phải tiếp xúc củi lửa.

-Cái gì phòng thì nên phòng, thuốc đắt hơn vải thô nhiều lắm.

-Khục khục !

Dận Tường ở đằng xa che miệng cười.Châm ngôn sống kia là của Tứ A ca đấy, chỉ sửa lại chút xíu là “Thuốc đắt hơn gạo nhiều lắm”, lúc đó Dận Tường ăn cháo lấy sức, sau lần phạt quỳ kia.

-Nha đầu này lây bệnh của huynh nặng quá rồi ! – Dận Tường cười cười, nhìn qua Dận Chân.

-Để xem lát nữa ta chinh nàng thế nào. – Dận Chân nghiêng răng. – Thân nữ nhi mà cứ sấn tới bọn nam nhân ở đằng kia.

Dận Tường mắt sáng như thấy được vàng :

-Chà chà, trong mắt huynh, kẻ bị hoạn cũng thành nam nhân rồi sao ?

-Im đi ! – Dận Chân xoay người đi vào trong.

-Không cần à ?

-Cũng không thể làm loạn được gì.

-Vậy thì nam nhân thật ra đây ! – Dận Tường xắn tay áo lên, hồ hởi qua bên đó giúp Đông Triều một tay nướng thịt thỏ. – Ta tới đây !

Đông Triều đang lột lông thỏ, thấy Dận Tường tới, liền kéo xuống :

-Vừa hay thiếu người, ngài giúp một tay đi.

-Được thôi ! – Dận Tường rút dao găm trong người ra, phụ giúp mọi người một tay.

-A ! Lý công công !

Lý Đức Toàn choáng váng muốn xỉu rồi. Một Cách cách phần nam trang ra nướng thịt, một A ca xắn tay áo ra giúp, Tứ A ca quy củ thường ngày ngồi đó dung túng. Còn gì loạn nữa không đây !

-Xong rồi ! – Đông Triều nướng xong thịt rồi. – Con to nhất cho Hoàng A mã, con mềm nhất cho Thập bát A ca đi ! Còn con này cho A mã.

Nói là làm, Đông Triều chọn hai con thỏ theo đúng tiêu chuẩn, đặt lên đĩa, đích thân mang đến bồi. Đông Triều bước về phía Khang Hy gia đang bế Thập bát A ca đặt trong lòng, yêu chiều nựng nịu.Hài tử này hơn Hoàng Quân không nhiều tuổi, nhìn nó, Đông Triều bỗng nhớ đến Hoàng Quân. Nàng hy vọng hài tử kia ở nhà không quấy khóc, đòi hỏi đủ điều,cũng đừng vui đầu học tập quá độ.

-Tiểu thái giám ! Ngươi đang nghĩ gì thế ? – Khang Hy gia cười cười, trêu Đông Triều.

-Bẩm Hoàng thượng thần nhớ Hoàng Quân thiếu gia. – Đông Triều thành thật trả lời, đặt đĩa thịt thỏ lên bàn.

-Tiểu thái giám à ! – Dận Giới rời khỏi lòng Khang Hy, chạy đến cầm tay Đông Triều rất thân thiết.– Hoàng huynh có mang đồ đi săn về đây, làm một món quà tặng Hoàng Quân được không ?

Đông Triều mỉm cười vừa ý. Dận Giới là một đứa trẻ tinh tế, dễ nhìn thấu tâm sự người khác, cũng như dễ an ủi người khác. Nàng tiếc cho hài tử này, đầu thai không đúng chỗ, phải chết khi còn rất nhỏ. Giá như hài tử này không đi tái ngoại, giá như nàng ngăn cản Khang Hy gia đừng cho hài tử này đi...

-Không được. – Đông Triều lắc đầu.

Không thể đảo loạn lịch sử được. Dận Giới phải chết ! Chết vì cái lạnh cắt da cắt thịt ở tái ngoại. Thái tử làm loạn, không đến viếng thân đệ lần cuối, làm cho Khang Hy gia thịnh nộ, phế xuống lần nhất, tống giam vào Tông nhân phủ.

-Tẩu tử ? – Dận Giới chớp chớp đôi mắt, nhìn Đông Triều.

Đông Triều mỉm cười, quỳ xuống một chân, tựa như cái cách người trông trẻ viện mồ côi của nàng hay làm lúc nói chuyện với chúng.

-Được, chúng ta sẽ làm quà tặng mọi người ở nhà, Thập thất A ca, cả Mật tần nữa, được không ? Làm khăn quàng cổ được không ?

-Ừ !

-Trước hết phải ăn no cái đã !

-Tẩu tử bôn cho ta ! – Hài tử nũng nịu.

Đông Triều mỉm cười. Nàng nhìn Khang Hy gia, mong cho phép. Ngài khẽ gật đầu.

-Ừ, bôn !

Nàng bồng Dận Giới lên, đặt vào lòng mình, sau đó dùng dao bên người cắt thịt, lấy đũa bôn từng miếng vào miệng hải tử. Cách này nàng học từ cô giáo dạy trẻ của nàng ở thời hiện đại.

-Hoàng Ngạch nương... - Dận Chân trông thấy cảnh tượng, không khỏi cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Khi người đã no bụng, ngựa cũng ngơi chân, Hoàng thượng ra lệnh nhờ trại lên đường. Đông Triều bồng Thập Bát A ca bằng một tay rất gọn gàng, đặt lên xe của Khang Hy gia, sau đó quay lưng muốn về xe của Dận Chân. Thập Bát A ca nín ảo nàng không cho đi.

-Tàu tử, tàu tử đi đâu vậy ? – Mất hải tử ngân ngân nước.

Đông Triều nhẹ nhàng gỡ tay Dận Giới ra khỏi áo mình, dịu dàng vỗ về nó, mỉm cười :

-Thập Bát A ca có nhớ những tấm lông thỏ không, ta về xe để lấy chúng làm khăn quàng cổ cho mọi người.

-Ta tới giúp được không ?

Đông Triều mỉm cười, nhích lại gần gần :

-Vậy A ca thích thêu thùa, may vá sao ?

-Ừ.

-Nhưng mà... - Đông Triều khẽ sát tai Dận Giới, nói thì thầm.

Khi nàng rời môi đi khỏi vành tai của hải tử, hải tử im lặng, không nói gì, lặng lẽ lên xe, chui vào lòng Khang Hy gia, ngoan ngoãn vô cùng. Đông Triều gật đầu hải lòng, xin phép Khang Hy gia được rời đi, trở về xe với Dận Chân.

-Muội về rồi đây ! –Đông Triều chống tay, nhảy vào xe nhẹ ru, không hề gây tiếng động.

Trong xe, Dận Chân đang ngồi đọc sách, Dận Tường ngắm nghía mấy miếng lông thỏ đã được tẩy hết máu, xếp gọn gàng trên xe. Đông Triều bảo sẽ tặng cho A Nghi một miếng làm khăn quàng, nghĩ đến hình ảnh Đích Phúc tấn xinh đẹp, ôn nhu khoác lên người chiếc khăn kia, do mình sắm về, Dận Tường vui sướng trong lòng.

-Nha đầu !

-Suyt ! – Đông Triều đặt một ngón tay lên môi mình.

Đông Triều thấy Dận Chân đang đọc sách, hai mày nhíu lại, chẳng ngờ ngành gì đến mình, trong lòng bức bối, muốn trêu một phen. Đông Triều len lén ra sau lưng Dận Chân, muốn hù dọa người này một phen. Hoàn toàn tự tin với khả năng đột nhập từ đằng sau của mình, Đông Triều mỉm cười, vung tay lên chuẩn bị cho một cú đập.

-Mèo có giờ vuốt cũng chỉ là mèo. – Dận Chân đặt quyển sách xuống, quay lại nhìn nàng.

Đông Triều thở dài, ngừng ngay tội ác, ngồi xuống cạnh Dận Chân.

-Đúng là phạt nghìn mắt, ở đâu cũng là mắt.

-Nha đầu à, thực ra là...

Đôi mắt vốn đang nhìn Đông Triều phân phó cho mắt phải trừng Dận Tường, buộc chàng ta phải im miệng. Thập Tam A ca đành mang câu nói ở cửa miệng nuốt xuống bụng. Nếu Dận Tường dám phun ra chuyện Dận Chân đôi mắt theo Đông Triều suốt, cầm sách ngược, nắm con ngựa và đoạn dây thừng đang chờ chàng.

-Hồi này ngươi nói gì mà Dận Giới buông tha ngươi hay thế ? – Dận Tường chuyển ngay chủ đề.

Đông Triều đã khuyên Dận Giới nên dành nhiều thời gian với A mã của mình hơn vì đạo này Khang Hy gia bận xử lý triều chính, đi tái ngoại xem như thư giãn đầu óc, và Dận Giới sẽ là người thành công vượt bậc trong việc giúp ngài. Trong thâm tâm, Đông Triều muốn Khang Hy gia có nhiều thời gian ở bên hai tử nhỏ nhất của mình trước khi nó nhắm mắt xuôi tay. Và dĩ nhiên nàng không thể nói điều này cho cả hai cùng nghe. Nàng chỉ mỉm cười :

-Không nói. Đây là tuyệt chiêu của tôi để cắt đuôi người ta, không dễ gì nói để chặt đi đường sống của mình.

Dận Tường chống cằm :

-Ta với người xem như là người trong nghề, truyền ít nghề đi.

-Nếu xem như là dạy ngài thì tiền của ta đâu ? – Đông Triều xòe tay ra. – Mười vạn lạng vàng.

Dận Tường nhú mày :

-Đắt quá !

Đông Triều nhún vai, kết thúc cuộc trò chuyện không vừa ý bằng một câu nói lơ đãng.

-Còn bao lâu nữa sẽ đến tái ngoại ? – Đông Triều đang đưa đôi chân mình, nhìn ra cửa sổ.

-Muốn đi hay nhớ nhà?

Đông Triều mỉm môi suy nghĩ.

-Cả hai.

-Ta vút muội giữa đường cho thỏa cả hai.

Đông Triều bật cười, ngược mắt nhìn Dận Chân, tỏ vẻ thách thức. Nàng dám chắc Dận Chân sẽ không thả nàng giữa đường. Dù chẳng biết nguyên nhân từ đâu, nàng vẫn dám chắc như thế.

Chợt, Đông Triều thu hồi nụ cười trên môi. Nàng cố tình nép sát người vào Dận Chân, hai tay nắm chặt tay chàng, đầu dụi dụi vào cánh tay.

-Khụ ! Đệ ra ngoài trước. – Dận Tường vẫy tay với cả hai, rời khỏi xe, ngồi bên ngoài.

Dận Chân đưa tay xoa đầu Đông Triều, từ từ lần mò tới bím tóc nàng, giật nhẹ:

-Muội bày trò này làm cái gì ?

Đông Triều không nói gì, nàng chỉ dùng hành động thay cho câu trả lời. Nàng vòng tay qua lưng Dận Chân, lần mò ở phần hông. Lúc này, mảy nàng nhú lại.

-Nha đầu... - Dận Chân giật mình.

Những ngón tay Đông Triều đang ấn vào huyết đạo bên hông chàng, giống như những ngày ở nhà nàng vẫn thường làm để làm Dận Chân giảm cơn buồn nôn nếu chàng vô tình thấy phải máu.

-Nha đầu... - Dận Chân siết chặt nắm tay. – Muội không thấy kinh tởm sao ?

Dận Chân đã giết gã kia để bịt đầu mối, vứt xác hấn xuống vực. Hồi nãy chàng xin đi lấy nước là để làm điều đó. Do vậy mới thấy máu, ảnh hưởng đến sức khỏe. Đông Triều biết điều đó.

Đông Triều khẽ cười :

-Huynh nghĩ muội là ai ? Muội từng bức tử cung phi của Hoàng đế đấy.

-Nha đầu.

-Hả ?

-Với ta, muội muốn ở hay cùng đi.

Ồ, vẫn là bên cạnh, nhưng mỗi khi chàng đi, nàng phải đợi ở nhà. Đi, cũng là bên cạnh, nhưng mỗi khi chàng đi, nàng sẽ đi theo và chứng kiến những chuyện gió tanh mưa máu.

-Đi.

-Được.

Dận Chân đưa cho nàng một quyển sách. Đông Triều chớp mắt, mở ra xem. Bên trong viết chữ, Đông Triều biết nó là chữ vì nó được “vẽ” bằng mực tàu, chữ nhìn nó cứ như giun vậy.

-Cái gì thế này ?

-Chữ Mông cổ, cổ họcđi.

-Huynh đùa muội. Từ đây đến đó mà học được ngần này ?

-Muốn đi thi cứ học.

-Quá đáng !

Đông Triều từng đọc sách lịch sử về đất nước Mông Cổ, nghe bảo đến thế kỷ thứ 13 vẫn chưa có chữ viết của riêng mình, chữ viết hiện tại có phong thái của nước Ba Tư. Đông Triều là thám tử,phải đi nhiều nơi, khá rành ngoại ngữ, tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Ý đều rành,chỉ có nước Ba Tư là chưa bao giờ đi. Đối với chữ Mông Cổ, Đông Triều mất căn bản từ lớp mầm.

-Chữ này đọc thế nào đây ? – Nàng gãi đầu.

Đông Triều có thể đọc được chữ, hiểu nghĩa vì mỗi một từ Mông Cổ sẽ có một từ tiếng Hoa dịch nghĩa. Nhưng cái kiểu đó làm sao mà học cách nói được chữ ? Mà chuyên đi này Đông Triều học nói chữ đâu cần học viết.

-À, đọc thế này... -Dận Chân phát âm từ đó cho Đông Triều nghe.

Đông Triều gật đầu, đánh dấu phiên âm theo như kiểu hiện đại bằng viết lông đặc chế của mình, mực để sẵn trong ốngviết, không cần chấm mực, mất thời gian. Dận Chân nhủ mày, chẳng hiểu được nàng làm gì, nha đầu này luôn làm những điều lạ lẫm. Đông Triều căn cứ theo phiên âm mình biên soạn sẵn, đọc lại một lần.

-Đúng không ?

-Ừ.

-Thế thì muội thuộc hết rồi.

-Thuộc hết ?

Đông Triều gật đầu, giao sách cho Dận Chân, khuôn mặt đầy tự tin. Dận Chân cầm sách, bắt đầu khảo. Chàng tròng mắt :

-Chắc chắn ?

-Cứ việc khảo.

Đông Triều nói một là một, hai là hai, bảo thuộc tức là đã thuộc lâu lâu rồi. Dận Chân hỏi qua từng từ một, nàng trả lời vanh vách, không vấp một chữ. Chàng rất hài lòng,khảo phần tiếp theo.

-Đọc cái này cho ta.

Dận Chân đưa trước mặt Đông Triều một cuốn sách viết chữ Mông Cổ, bảo đọc. Đông Triều nhận lấy, bắt đầu đọc. Mọi việc đều suôn sẻ, cho đến khi Đông Triều lẫn lộn giữa hai ký tự có số nét tương tự nhau nên nàng đọc nhầm.

-Đọc sai ! – Dận Chân búng trán Đông Triều một cái.

-Hò linh...

-Sai !

-Khó đọc quá !

Đến Đông Triều cũng không phân biệt được nét chữ này, nét chữ run run, dễ lẫn từ này với từ nọ. Không ngờ Dận Chân không thông cảm, còn cho nàng cái véo tai. Đông Triều nghiêng rằng, muốn đâm vào bụng gã này một cái. Nhưng Dận Chân thì thăm vào tai Đông Triều một vài điều.

Quyển sách này là do Ngạch nương thân sinh của Dận Tường viết lúc đang lâm trọng bệnh. Nàng là công chúa Mông Cổ được gả sang Trung Nguyên. Nhớ nhà, nàng chép lại những bài hát tại quê nhà vào giấy bằng tiếng mẹ đẻ. Nàng mất sớm, khi Dận Tường còn khờ dại, Dận Chân cho giữ tất cả những bản chép tay của nàng, đóng thành sách, giữ làm kỷ niệm.

-Muội xin lỗi. –Đông Triều thì thào.

-Giữ lời ăn tiếng nói.

-Này này, đại gia chung vui, không thiếu ta đây chứ ? – Dận Tường từ ngoài xe đi vào.

Đông Triều nhìn Dận Tường, hơi ái ngại, mình vừa nói điều không hay về sinh mẫu của người ta, hy vọng là chàng không quở trách. Nhưng tính tình Dận Tường vốn hào sảng, không để bụng.

-Chuyện gì mà ồn ào vậy ? – Dận Tường tò mò.

Dận Chân nhích vào một chút để có chỗ cho đệ đệ ngồi.

-Ta đang khảo bài nha đầu này, nàng đọc sai nên chịu phạt.

-Huynh đang khảo bài sao ?

Dận Tường với tay lấy quyển sách Đông Triều cầm trên tay. Một nỗi xúc động dâng tràn trong lòng chàng. Cuốn sách của Ngạch nương chàng, Tứ ca vẫn còn giữ.

-Tứ ca, huynh không thể trách nha đầu này. Trong này có một số chỗ rất khó đọc.

-Ta đọc hằng ngày,có sao đâu ! – Dận Chân hừ lạnh. – Do nha đầu này kém thôi.

Đông Triều trừng mắt với Tứ A ca.Quá đáng ! Muốn an ủi đệ đệ thì cứ nói thẳng, không cần phải chê nàng như vậy.Quá đáng ! Tuy nhiên, bản thân nàng cũng khâm phục tình huynh đệ sâu sắc giữa hai người này.

-Kẻ kém cỏi này xin phép nhậm vị A ca được đọc thơ.

-Không cần ! Không cần ! – Dận Tường đập đập quyển sách. – Ta có cách giúp người.

Đông Triều rất tin tưởng Dận Tường,người mang nửa dòng máu Mông Cổ.

-Làm cách nào ?

-Thực ra đây là một bài hát của dân Mông Cổ mà Ngạch nương ta dạy ta từ hồi nhỏ. Ta dạy người hát bài này, người tức khắc sẽ học được.

-Thực sự ?

-Ừ. Ta dạy người.

Dận Tường vỗ tay, hát qua một lượt.Đây dường như là bài hát dành cho thiếu nhi, giai điệu trong sáng, khả ái vô cùng. Giọng Dận Tường sang sảng, vô tư, rất hợp với kiểu này.

-Hay quá ! Hay quá !— Đông Triều vỗ tay hoan hô.

-Ta tập người hát từng câu.

Dận Tường chiếu theo cách Ngạch nương dạy mình hát hồi nhỏ dạy cho Đông Triều bài hát theo từng câu một. Đông Triều cứ y theo giai điệu, cách phát âm mà hát theo. Trong xe, một lớn, một nhỏ, đồng thanh hát lớn bài đồng dao của thảo nguyên.

Chất giọng hiện tại của Đông Triều là giọng của nữ hài tử, trong trẻo, dễ thương. Nàng hát bài này còn hợp hơn Dận Tường. Tiếng hát nàng vang xa, lan sang đến mã xa của Khang Hy gia.

-A mã, là giọng của tẩu tử ! – Dận Giới reo lên.

-Ừ. Bài hát đó là của Mẫn phi.

Quang mẫu Khang Hy gia hơi tối lại.Ngài còn nhớ vị mỹ nhân ấy, Ngạch nương của Thập tam A ca, công chúa Mông Cổ,nàng là một mỹ nhân có vẻ đẹp trong sáng, khỏe mạnh. Nàng có thể sẽ vẫn còn sống nếu còn được ngồi trên lưng ngựa, rong ruổi khắp thảo nguyên, vì hòa bình hai nước, nàng phải hy sinh thân mình, xa quê xuất giá. Tưởng cuộc sống sẽ thanh thản, không ngờ trọng phụ của nàng lại không ngừng nuôi dã tâm phủ trùm cái bóng của mình lên đồng cỏ xanh rờn, quê hương nàng. Nàng mất trong đau buồn, để lại con khờ.

-“Trời xanh, mây trắng, ngựa no căng bụng. Dân mừng vui, dân hát vang.”

Khang Hy gia thấm thía từng lời hát bằng tiếng Mông Cổ kia. Ngài nhắm nghiền mắt.

-Dận Nhưng, dân sinh chỉ mong một cuộc sống hòa bình.

-A mã. – Dận Nhung chớp mắt, tỏ vẻ không hiểu.

Khang Hy gia thờ dài, xoa xoa mi tâm:

-Đừng gây ra can qua nữa.

Dận Nhung giật mình, hoảng sợ.

A mã hán biết chuyện ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Mũi tên lạ bất thành linh bay đến, cắm phập vào thành xe Tứ A ca gây náo động đoàn xa mã. Nữ Hồ Lộc Lăng Trụ đi đầu vội ra lệnh cho ngựa dừng bước, điều hộ vệ tủa đi các hướng tìm hung thủ. Ông bảo các mã phu của Khang Hy gia và của Tứ A ca điều khiển ngựa sao cho hai xa giả ở sát nhau để bảo vệ tất cả một cách tốt nhất.

-Mau truy cho ra hung thủ !

Đông Triều rất kinh ngạc, nhưng lập tức lấy lại sự bình tĩnh, nàng đã định hướng được vị trí bắn tên. Ở cách đây không xa đâu.

-Tiến lên phía trước, gần bìa rừng bên trái, bắt lấy thích khách ! – Đông Triều ra lệnh cho thị vệ đi cùng.

-Tuân lệnh !

Hai thị vệ phóng ngựa đi theo hướng Đông Triều chỉ. Dận Tường cũng rời xe, nhảy qua chiến mã bên cạnh, dẫn đầu đoàn quân đi bắt người. Tiếp sau đó, Dận Chân kéo nàng vào trong xe.

-Nha đầu, vào trong ngay ! Để ta xem tình hình thế nào. – Rồi chàng rút mũi tên ra, nhảy qua ngựa, phóng theo Dận Tường.

Đông Triều bị bắt ở yên trong xe, trong lòng có chút bức bối, nàng không thích bị xem như một cô nương chân yếu tay mềm, tự nàng có thể bảo vệ mình được. Nhưng không muốn để Dận Chân lo, Đông Triều nghe theo lời chàng.

Ở trong xe, nàng suy nghĩ về hung thủ. Căn cứ theo góc độ bắn, hung thủ ấy ở bìa rừng, nhưng lực bắn không mạnh lắm. Nàng nhớ hình như trên mũi tên ấy có khắc chữ, thích khách thì không đại gì mà dùng tên có khắc chữ, còn nếu đây là một sự vu oan nào khác thì nhắm vào Khang Hy gia sẽ có hiệu quả hơn.

-Liên Nhi, con không sao chứ ? – Nữ Hồ Lộc Lăng Trụ thúc ngựa đến xe của Đông Triều.

-Thưa A mã, con ổn. – Đông Triều vén rèm lên nhìn ông. – Hoàng thượng thế nào rồi ạ ?

-Vẫn ổn. Cũng may mà không có mũi tên nào được bắn đến nữa.

Không có mũi tên nào được bắn đến nữa ? Chợt, nàng thấy có điểm đặc biệt, này giờ chỉ duy nhất một mũi tên lạc đến đây. Lạc ? Phải, mũi tên ấy rất giống một mũi tên được bắn ra từ cung thủ tồi. Một cung thủ tồi mà sử dụng tên gắn lông ưng.

-Rốt cuộc là ai chứ?

-Khởi bẩm Hoàng A mã. – Dận Chân phóng ngựa trở về. – Đã tìm được người bắn tên.

-Đã tìm được người bắn tên ? – Đông Triều thắc mắc. – Không phải là hung thủ chứ ?

-Là ai ? – Khang Hy gia vẫn còn ở trong xe, vì lo cho Dận Giới nên không thể ra ngoài.

Đông Triều nhìn ra xa. Nàng thấy Dận Tường dẫn hộ vệ trở về, đi cùng họ có một đoàn người khác, dẫn đầu bởi một người mặc y phục màu đỏ, đội mũ đỏ, trên mũ đính mấy viên trân châu và vài túm lông màu trắng. Người đó mang đoản cung sau lưng, yên ngựa giắt ống tên, thân cung quấn lông cừu trắng muốt, tên gắn lông chim ưng.

-Đừng nói là...

-Khởi bẩm Hoàng A mã, người bắn tên là Mẫn Mẫn Cách cách. – Dận Tường xuống ngựa, bẩm báo với Khang Hy gia.

Mẫn Mẫn... Đông Triều nhớ mảy may. À, Thập Tam A ca Dận Tường có một vị đường muội xa lơ xa lắc đang sống ở Mông Cổ, nàng là con gái của đường ca mẹ Dận Tường. Đông Triều nghe Dận Tường miêu tả về vị đường muội này từ ấn tượng gặp nhau lần duy nhất hồi chàng ta mười bốn tuổi, vô tư, hồn nhiên và rất trẻ con.

- Mẫn Mẫn Cách cách ?

Khang Hy gia ra lệnh cho Lý Đức Toàn vén rèm xe để nhìn mặt người bán tên. Người đi đầu xuống ngựa, hành lễ với ngài, đưa tay phải để lên ngực trái.

- Mẫn Mẫn làm kinh động thánh giá, mong Hoàng đế đại Thanh thứ lỗi. – Giọng Trung Quốc của người này không được nhuần nhuyễn cho lắm.

Dận Nhưng ngồi trong xe mỉm cười :

- Thì ra là Mẫn Mẫn Cách cách. Không sao, bất tri bất tội.

- Tạ ơn Hoàng đế đại Thanh tha tội. – Mẫn Mẫn chấp hai tay lại, hơi khom mình. – Vậy thì Mẫn Mẫn xin cáo lui kéo A mã lại trông.

- Khoan đã ! Khoan đã ! – Dận Tường ngăn vị Cách cách áo đỏ lại. – Có một người ta muốn nàng xin lỗi.

Mẫn Mẫn nhú mồm, tỏ vẻ không hiểu :

- Mẫn Mẫn đã xin lỗi Hoàng đế đại Thanh rồi !

- Nàng đã xin lỗi A mã nhưng có người suýt bị nàng bán tên trúng, nên xin lỗi người ta một câu.

- Ai cơ ?

Dận Chân ngoắt tay gọi :

- Tiểu Đông tử, ra đây !

Đông Triều tức cười trong bụng. Tiểu Đông tử ? Bịa cái tên mà cũng chẳng gia ân cho nàng cái tên đẹp một chút. Nhưng “Tiểu Đông Tử” cũng rời xe, đứng trước mặt Mẫn Mẫn Cách cách.

- Tham kiến Mẫn Mẫn Cách cách.

- Ngươi là... - Mẫn Mẫn nghiêng đầu nhìn nàng.

- Nô tài là thái giám hầu cận của Tứ A ca. – Đông Triều cúi người.

Mẫn Mẫn nhìn nàng. Đông Triều mặc triều phục cho thái giám cấp thấp nhất, vải thô, có màu khá nhạt, giày nàng đi cũng chẳng phải loại thượng hạng. Mẫn Mẫn hơi bều mồm :

- Chỉ là một tên nô tài, sao Thập tam gia phải bắt bẻ như thế ?

Dận Tường nhú mồm :

- Mẫn Mẫn Cách cách, người này là tâm can quả của Tứ ca đấy.

Khang Hy gia cũng lên tiếng :

- Mẫn Mẫn, đây cũng là tâm can quả của ta.

Mẫn Mẫn tỏ vẻ bất mãn. Nàng muốn tranh cãi. Nhưng người hầu cận bước lên, thì thào vào tai nàng điều gì đó bằng tiếng Mông Cổ. Nàng ta không bước bình nữa, miễn cưỡng bước về phía Đông Triều, nói lời xin lỗi.

- Thật thiếu thành ý. – Dận Tường lăm bằm bằng tiếng Mông Cổ.

Đông Triều thì không giận. Nàng đang mặc y phục bình thường, gián tiếp nói nàng là một thái giám cấp thấp. Trong xã hội này, quý tộc có quyền giết nô tài mà không bị lên án, chứ đừng nói là bắn trượt một mũi tên. Nhưng, không có nghĩa là nàng không cho tiểu Cách cách này một bài học.

- Giọng điệu có vẻ sốt ruột, được lắm ! – Đông Triều nhếch mép cười.

Đông Triều chột bước lên hai bước về phía trước, vái Mẫn Mẫn một vái :

- Nô tài xin chào Mẫn Mẫn Cách cách.

Dận Chân giật mình. Đông Triều mà chào người ta kiểu đó, tức là đang báo trước một thảm họa mà nàng sắp gây ra cho người đó. Chàng thờ dãi :

-Nha đầu, muội định làm gì đây ?

Đông Triều chào Mẫn Mẫn xong, quay qua nói với Khang Hy gia :

-Khởi bẩm Vạn tuế gia, xem ra chúng ta đã gần đến Nội Mông. – Nàng tỏ ra hứng chí. – Gặp được Mẫn Mẫn Cách cách là một điều tuyệt hảo. Sẵn có Mẫn Mẫn Cách cách ở đây, sao chúng ta không cùng nàng chung đường đến nơi luôn.

Khang Hy gia nghe qua, gật gù :

-Được, được. Như thế có thể thắt chặt thêm tình giao hảo.

Đông Triều liền quay qua Mẫn Mẫn,nhe răng cười :

-Vậy thì mời Cách cách dẫn đường đi thôi !

Mẫn Mẫn phát hỏa, nàng muốn dùng cung bắn chết tiểu tử này ! Trông nụ cười ranh mãnh kia, nàng biết tiểu tử này đang dồn nàng vào thế bí đây mà ! Hôm nay nàng trốn A mã mang cung đi sẵn, định lên về. Giờ lại về cùng với đoàn xa giá, há chẳng phải tự khai rằng mình trốn đi chơi sao?

-Nha đầu, muội giỏi lắm ! – Dận Chân huých nhẹ vào vai Đông Triều.

-Nàng ta dám bắn tên vào xe của chúng ta, đương nhiên phải lĩnh nhận hậu quả.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Không Ngai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.